

အဝေးကံ့ဝေးကံ့လူဝေးကံ့

ဥက္ကဋ္ဌ
WILBUR SMITH
(ဒုတိယအကြိမ်)

THE LEOPARD
HUNTS IN
DARKNESS

BURMESE
CLASSIC
.com

ပုံနှိပ်မှုတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၉၂၀၁၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၀၄၀၁၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၈၆ ခုနှစ်။

ဒုတိယအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်။

အုပ်ချုပ် - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၂)၊ စောရန်ပိုင် အနောက်ရပ်ကွက်၊ သရဖီလမ်း၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ဝင်းမြင့်ဦး

တန်ဖိုး

၂၈၀၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

မိုင်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်မှာရှိသည့် ကာလာဟာရီ သဲကန္တာရကို ဖြတ်သန်းလာသော လေကလေးက ခပ်သာသာ တိုက်ခတ်နေသည်။ ဇစ်ဘက်ဇီမြစ်ဝှမ်းဒေသရှိ ကျောက်ကမ်းပါးယံများသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလေသည် အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်သွားရလေ၏။

ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကျောက်တောင်စွန်းတစ်ခု၏ အောက်မှာ ရပ်နေသည်။ မိုးကောင်းကင်နောက်ခံတွင် သူ့ကိုယ်လုံးမည်းမည်းကို အရိပ်အဖြစ်နှင့်သာ မြင်တွေ့ရသည်။ သစ်ပင်များက ရွက်သစ်ဝေနေသည် တစ်ကြောင်း၊ နောက်ခံကျောက်တုံးက ညိုမောင်းနေသည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကြီးမားသော သူ၏ကိုယ်လုံးကြီးသည် ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရောထွေးပျောက်ကွယ်နေလေသည်။

သူ့နာမောင်းကို ပေနှစ်ဆယ်အမြင့်လောက်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီး လေကိုစုပ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ထိုနာမောင်းကို ပါးစပ်တွင်းသို့သွင်းပြီး အနံ့ခံကြည့်သည်။

မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာသည့် သဲကန္တာရအတွင်းမှ သဲမှုန့်မှုန့်များကို လည်းကောင်း၊ တောပန်းပေါင်းစုံတို့၏ အနံ့များကို လည်းကောင်း၊ အောက်မှာရှိနေသည့် ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှ ကျွဲအုပ်၏ အနံ့ကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့ သောက်သုံးခဲ့ကြသည့် ရေအိုင်အတွင်းမှ ရေနံ့များကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာအနံ့ခံရရှိနေသည်။

ထိုအနံ့များသည် မည်သည့်အရပ်မှ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး မည်သို့သော အနံ့မျိုး ဖြစ်သည်ကိုပါ တိတိကျကျ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကာ သိရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ ရှာဖွေစူးစမ်းနေသော အနံ့သည် ထိုအနံ့များမဟုတ်ပါ။ အခြားသော အနံ့များကို ဖုံးလွှမ်းကာ ပိုမိုစူးရှသော အနံ့တစ်ခုကို ရှာဖွေစူးစမ်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒေသခံ အသားစားသူတွေ့သောက်သည့် ဆေးလိပ်နံ့၊ မလျှော်မဖွပ်ဘဲထားသော အဝတ်အစားများမှ ချွေးနံ့၊ ကာဘော်လစ်ဆပ်ပြာနံ့နှင့် သားရေစိမ်းနံ့တို့ ရောထွေးနေသော လူနံ့ကို သူ ရှာဖွေစူးစမ်းကြည့်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူနဲ့က ရှိမြဲရှိနေသည်။ သူတို့နောက်သို့ ထိုအနံ့ လိုက်လာသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာရှိပြီ။ ထိုသို့ လိုက်လာကတည်းက ထိုအနံ့ကို တစ်လျှောက်လုံး ရှုရှိုက်အနံ့ခံနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့၏ လက်ထက်ကတည်းက ဆက်ခံယူခဲ့ရသော ဒေါသများသည် ဆင်ပြောင်ကြီး၏ကိုယ်ထဲမှာ အလိပ်လိုက် တက်လာပြန်သည်။

ရေတွက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော သူတို့၏ မျိုးဆက်များနောက်သို့ ထိုအနံ့သည် အမြဲတစေ လိုက်နေခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် ဆင်ပေါက်ကလေး ဘဝကတည်းက ထိုအနံ့၏ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါမောင်းနှင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရကာ ထိုအနံ့ကို ကြောက်ရကောင်းမှန်း၊ မှန်းတီးရကောင်းမှန်း ကောင်းစွာ သိနားလည်ခဲ့ပြီးလျှင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ရှည်လျားလှသည့် သူ့ဘဝတွင် ထိုအနံ့လိုက်ခြင်းမခံရဘဲ အကြားအလုပ်ရှိသည့် အချိန်ကလေးတစ်ချိန်တော့ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုအကြားအလုပ်ဆိုသည်မှာ ဆယ့်တစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ ဆင်အုပ်များအနေဖြင့် ဇမ်ဘက်ဖီမြစ်ချိုင့်ဝှမ်းဒေသမှာ အေးချမ်းစွာ နေခွင့်ရခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့၏ ရန်သူလူသားများအချင်းချင်း စစ်ခင်းနေကြသောကြောင့် သို့ကလို အေးချမ်းစွာ နေခွင့်ရခဲ့သည့် အကြောင်းရင်းကိုမူကား ဆင်ပြောင်ကြီးခမ္ဘာ မသိနားမလည်နိုင်စွာပါ။

ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်နေသောကြောင့် တောတွင်းမုဆိုးများ၊ တိရိစ္ဆာန်ကောင်ရေ လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုမတိုးပွားရအောင် ထိန်းသိမ်းရသော အမှုထမ်းများသည် ဇမ်ဘက်ဖီမြစ်ချိုင့်ဝှမ်းဒေသသို့ လာခွင့်မရကြ။

ထို့ကြောင့် ဆင်အုပ်များသည် အေးချမ်းစွာ နေခွင့်ရခဲ့ကြကာ ထိုကာလများအတွင်း ဆင်ကောင်ရေလည်း များစွာ တိုးပွားခဲ့လေသည်။

ယခုမူ လူသားများက သူတို့နောက်သို့ သဲကြီးမဲကြီးဖြင့် မနားတမ်း လိုက်နေကြပြန်ပြီ။

ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကြောက်စိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရသည်။

သူ့နားမောင်းကြီးကို လေထဲသို့ တစ်ကြိမ်မြောက်ပြန်သည်။ လေများကို စုပ်ယူပြန်သည်။ နှာမောင်းကို ပါးစပ်တွင်းသို့သွင်းကာ အနံ့ခံကြည့်ပြန်သည်။

ပြီးတော့ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ကျောက်ဆောင်တန်းဆီသို့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ မိုးကောင်းတင်နောက်ခံဖြင့် သူ့ကိုယ်လုံးကြီးက ထင်ရှား ပေါ်လွင်သွားပြန်သည်။ နောက်မှ မနားတမ်းလိုက်နေသည့် လူနံ့ကို သူ ရနေဆဲဖြစ်သည်။

ကျောက်တန်းကြီး၏နောက်ကွယ် ဆင်ခြေလျှောတွင် ပြန်ကျနေသော ဆင်အုပ်ရှိရာသို့ သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ဆင်အုပ်တွင် ဆင်ကောင်ရေပေါင်း သုံးရာခန့်ရှိသည်။ သစ်ပင်များကြားမှာ အစာရှာစားနေကြသည်။ သားသည်အမေများကတော့ သူတို့သားသမီး ဆင်ပေါက်ကလေးများနှင့် အတူရှိနေကြသည်။

အချို့ ဆင်ပေါက်ကလေးများမှာ ဝက်ဝဝကလေးများလားဟု ထင်မှတ်ရသည်။

မိခင်ဆင်မကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ဝင်နိုင်လောက်အောင် ငယ်ရွယ်ကြသေးသည်။

အရွယ်အတော်အသင့် ရနေပြီဖြစ်သည့် ဆင်ပေါက်ကလေးများကမူ ဆူညံစွာ ဆော့ကစားနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကြီးများက အဆော့လွန်သည့် ဆင်ကလေးများအား သစ်ကိုင်းများခိုးယူကာ ရိုက်နှက်ဆုံးမနေကြရသည်။ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေသည့် ဆင်ကလေးများကို ဆင်ချင်းခွဲပေးနေကြရသည်။

အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်သော ဆင်မများနှင့် ဆင်ထီးများသည် ချုံဖုတ်များထဲရှိ ပယ်ရီသီးများကို နှာမောင်းနှင့် ခူးယူစားသောက်နေကြသည်။ အချို့က သစ်ခေါက်များကို အစွယ်ဖြင့် ထိုးပြီး ခွာယူနေကြသည်။

အချို့ဆင်များကမူ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာရှိသော ရွက်နုများကို အစာတောင်းသည့် ခွေးကဲ့သို့ ပတပ်ရပ်ပြီး ခူးယူနေကြသည်။ အချို့က ပင်စည်ကို ကိုယ်လုံးနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ကာ အရွက်များကို ခြွေချနေကြသည်။

အားကောင်းသော ဆင်နှစ်ကောင်ကမူ ပေခြောက်ဆယ်ခန့်မြင့်သည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို သူတို့ကိုယ်လုံးနှစ်ခု၏အားဖြင့် တွန်းလှဲပစ်လိုက်ကြသည်။ ကျယ်လောင်သော အသံမြည်ပြီး သစ်ပင်လဲကျသွားသည်။ ထိုအခါကျမှ အဖျားပိုင်းမှာရှိသော ရွက်နုများကို သူတို့စိတ်တိုင်းကျ စားသောက်နိုင်ကြတော့သည်။

ကျောက်ဆောင်တန်းကိုဖြတ်ပြီး ဆင်ပြောင်ကြီး ရောက်လာသည်။

စောစောက ကျွက်ကျွက်ညနေသော ဆင်အုပ်ကြီးမှာ မီးကို ရေနှင့်ဖျန်းလိုက်သလို ချက်ချင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။

ဆင်ပေါက်စကဇေးများက မိခင်ဆင်မကြီးများ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ အူယားဖားယားပြေးဝင်ကာ အကာအကွယ် ယူကြသည်။ နားရွက်နှစ်ဘက်ကို ဖြန့်ကားထားကာ နှာမောင်းကလေးများကို ဆန့်ထုတ်ပြီး စူးစမ်းကြသည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးက ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော သူ၏ အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကို အပေါ်ထောင်ကာ ဆင်အုပ်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာသည်။ နားရွက်နှစ်ဘက်ကို ဘေးသို့ ဖြန့်ကားထားသည်။

လူနဲ့ကို သူရနေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်အနီးဆုံး ဆင်မများဆီသို့ နှာမောင်းကိုဆန့်တန်းကာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် သူတို့အားလုံး လေအောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြတော့သည်။ လေအောက်ပိုပြေးပါမှ လေညာမှာရှိသော ရန်သူ၏အနံ့ကို သူတို့ အမြဲတမ်း ရရှိနေကြမည်ဖြစ်ကြောင်း အလိုလို သိနားလည်ထားကြပြီးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ဆင်မများပြေးသည်ကို ကျန်သောဆင်များ မြင်တွေ့သောအခါ သူတို့ပါရောပြီး အုပ်စုလိုက်ပြေးကြသည်။

အားကောင်းသော ဆင်ထီးများက သားသည်အမေများနှင့် ဆင်ပေါက်စကလေးများကို ဝိုင်းရံစောင့်ကြပ်ပေးထားကြသည်။ အရွယ်လွန်ပြီးသော မမွေးနိုင်တော့သည့် ဆင်မကြီးများက သူတို့ကို အပြင်စည်းမှနေ၍ ပတ်ဝိုင်းပေးထားကြသည်။

အသက်ငယ်ရွယ်ပြီး အားကောင်းသော ဆင်ထီးများက ဆင်အုပ်ကြီးကို ရှေ့မှဦးဆောင်ပြေးသောအခါ ဆင်အိုကြီးများက ဘေးနှစ်ဘက်နှစ်ချက်မှနေ၍ ပန်းပြီး စောင့်ရှောက်

ပေးထားသည်။

အနံ့နှင့်ဝေးရာသို့ သူတို့ပြေးကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြေကြီးများ တဖွားဖွားဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရက်အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် သူတို့၏ခြေရာများ ထင်ကျန်နေဦးမည် ဖြစ်သည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးမှာ ပြေးလွှားနေရင်းက နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

သည်လိုအလိုက်ခံရမှုမျိုး သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသေးချေ။

ယခု သူတို့အလိုက်ခံနေရသည်မှာ ရှစ်ရက်တင်းတင်း ပြည့်သွားပြီ။ သို့သော်လည်း လိုက်နေသူများက သူတို့အနားကပ် ပစ်ခတ်ခြင်း လုံးဝမပြု။ လိုက်နေသူများက တောင်ဘက်အရပ်မှာ နေရာယူသည်။ သူတို့၏အနံ့ကို လေနှင့်အတူ ဆင်အုပ်ဆီသို့ အမြဲတမ်း ပို့လွှတ်နေသည်။ မှန်သီဝေဝါစံပြုနေပြီဖြစ်သော ဆင်ပြောင်ကြီး၏ မျက်စိအမြင်တစ်ကမ်း အတွင်း သို့ပင် သူတို့ မဝင်။

သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာသူတွေ အလွန်များပြားပုံရသည်။ သူ့တစ်သက်တွင် သည်လောက် လူများများနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အလိုက်ခံရခြင်း မရှိခဲ့ဖူးသေးချေ။ သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ လူနည်းနည်းချည်းသာ ဖြစ်သည်။

လူများသည် ပိုက်ကွန်ကိုဖြန့်ကြက်သလို သူတို့နောက်မှ ဖြန့်ပြီးလိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လိုက်နေသူများကို ရှစ်ရက်အတွင်း တစ်ကြိမ်သာ သူ လှမ်းမြင်ဖူးသည်။

ငါးရက်မြောက်နေ့တုန်းကတော့ သူ သည်းမခံနိုင်တော့သည်နှင့် သူခေါင်းဆောင်နေသည့် ဆင်အုပ်ကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တရစပ်လိုက်နေသည့် လူအုပ်ကို ထိုးဖောက်ဖြတ်ကျော်ပစ်ရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အကြံ မအောင်မြင်ပါ။

လိုက်လာသောလူများသည် စောင်များကို ဝှေ့ယမ်းခြင်း၊ သံပုံးများတီးခြင်းဖြင့် မနားတမ်းအသံပေးကာ သူတို့ကို နောက်ဘက်သို့ ပြန်မောင်းပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

မတတ်သာတော့သည့်အဆုံးတွင် တောင်ဘက်သို့ ပြန်ဖောက်ထွက်နိုင်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ လူများမောင်းသော မြောက်အရပ်ဘက်သို့သာ မနားတမ်း ဆက်ပြေးနေရတော့သည်။ သည်လိုမြင့်ပင် ဆင်အုပ်ကြီးသည် ကြီးများကျယ်ပြန့်သော မြစ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးခဲ့ကြရသည်။

ကျောက်ဆောင်တန်းများကြားမှာ ထောင်ပေါင်းမရေတွက်နိုင်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ သူတို့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အသုံးပြုခဲ့ကြသည့် ဆင်လမ်းများ လက်ယှက်ထိုးသလို ရှိနေသည်။ အချို့လမ်းများက ကျဉ်းမြောင်းသော်လည်း လမ်းသာသည်။

ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဆင်ပြောင်ကြီးသည် လမ်းသာသည့် လမ်းကျဉ်းတစ်ခုအတွင်းသို့ သူ့ဆင်အုပ်ကို ဝင်ခိုင်းလိုက်သည်။ လမ်းကျဉ်းသဖြင့် ဆင်များမှာ ရင်ပေါင်တန်း မပြေးနိုင်ကြတော့ဘဲ ရှေ့နောက်တန်းပြီး ဝင်ပြေးကြရသည်။ လမ်းကျဉ်းကလေး လွန်သွားတော့ လွင်ပြင်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားကြပြန်သည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးသည် သူ့ဆင်အုပ်ကို အနားမခံဘဲ တစ်ညလုံး ဆက်ပြေးခိုင်းထားသည်။ ထိုညက လမသာပါ။ ကြယ်ကလေးများသာ လင်းလက်နေသည်။

ဆင်အုပ်ကြီးသည် ခြေသံကို အလုံနိုင်ဆုံး လုံအောင်ထိန်းကာ သစ်တောကြီးအတွင်း ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးက ဆင်လမ်းမှ ဘေးသို့ဖွဲ့ဆင်းကာ ဆင်အုပ်ကို ဆက်လက်သွားစေသည်။ သူ့က ဘေးမှစောင့်ကြည့်နေရင်း နောက်ကလိုက်လာသည့် လူနဲ့ကို ခံကြည့်သည်။

လူနဲ့ရသည်ဆိုရုံကလေးသာ ရတော့သည်။ လူသားများနှင့် ခရီးအတော်ဝေးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း လူနဲ့တော့ ပျောက်မသွား။ ရှိမြဲရှိနေဆဲပင်။

တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် နောက်ပိုင်းတွင် အနံ့ခံနေရစ်ခဲ့ရင်း သေချာသောအခါ ရွှေကပြေးနှင့်သော ဆင်အုပ်ကိုမိအောင် ဒရောသောပါး လိုက်လာခဲ့သည်။

နံနက် အာရုဏ်တက်သည်တွင် ဆယ်နှစ်ကာလအတွင်း သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပြန်မရောက်ခဲ့ဖူးသော ဒေသအတွင်းသို့ စတင်ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာသည် ကျဉ်းမြောင်းသော မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ဒေသ ဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကာလတုန်းက သည်နေရာမှာ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့ လူတွေများလွန်းသောကြောင့် ထိုဒေသကို သူ ရှောင်ရှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ သူရှောင်ရှားခဲ့သည့် နယ်မြေအတွင်းသို့ အတင်းအဓမ္မ မောင်းသွင်းခြင်းကို ခံနေရလေပြီ။

လူနဲ့နှင့်ဝေးသွားသောကြောင့် ဆင်အုပ်၏ပြေးနှုန်းက နွေးကွေးသွားသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားရင်း လမ်းဘေးမှ အသီးအရွက်များကို ခူးယူစားသောက်သွားကြသည်။ သည်နေရာသစ်တောက စိုစိမ်းနေပြီး ရွက်နုများ ပိုဝေနေသည်။ ချိုင့်ဝှမ်းဒေသဖြစ်သဖြင့် အစားအစာ ပိုပေါများသည်။

သူတို့ရွှေဆီမှ ရေနံကိုရသောအခါ ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဆင်ပြောင်ကြီးမှာ ရေငတ်လာသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သူတို့အနောက်ဘက်မှာ အန္တရာယ်ရှိနေသကဲ့သို့ ရွှေဘက်တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ရှိနေကြောင်း သူ အလိုလိုခံစားသိရှိလာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ မကြာခဏရပ်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ခေါင်းကြီးကို ဘယ်ညာယမ်းရာ နားရွက်များကို စွင့်ကာထားရင်း လေ့လာကြည့်နေသည်။ ရှေ့သို့ လုံးဝဆက်မသွားသေးဘဲ အားသိပ်မကောင်းတော့သည့် မှုန်ရီသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အားစိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ သတိဝီရိယနှင့် ရွှေဆက်သွားရာမှ ဖြုန်းခနဲ ရပ်လိုက်မိပြန်သည်။

သူမြင်တွင်းတစ်ကမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အာရုံစိုက်ကြည့်သည်။ မနက်ပိုင်းနေရောင်အောက်တွင် တောက်ပြောင်နေသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့နောက်ဘက်မှာရှိနေသည့် ဆင်အုပ်ကို ချက်ချင်း သတိလှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဆင်အုပ်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် နောက်တွန့်သွားကြသည်။

ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဆင်ပြောင်ကြီးက တောက်ပြောင်နေသည့် အရာဝတ္ထုကို သေသေချာချာ စူးစမ်းကြည့်သည်။ ထိုသို့ကြည့်နေရင်းဖြင့် သူ၏စိုးရိမ်စိတ်များ အနည်းငယ် လျော့ကျသွားသည်။

တောတွင်းသို့ ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေပြည်လေညင်းကလေးမှလွဲပြီး ဘာလျှင်

ရှားမှုကိုမှ သူမမြင်တွေ့ရပါ။ ငှက်များနှင့် ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံများမှတစ်ပါး တခြားဘာသံမှ မရှိပါ။

သို့သော်လည်း ဆင်ပြောင်ကြီးက စောင့်မြဲစောင့်နေသည်။ ရှေ့သို့ စူးစိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေရင်း သူမမြင်တွေ့ရသည့် ပြောင်လက်သော အရာဝတ္ထုသည် တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ တောစပ်တွင် စိတန်းလျက်ရှိနေကြောင်း တဖြည်းဖြည်း သတိပြုမိလာ သည်။

သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ခြေတံစ်ဘက်ပေါ်မှ အခြားခြေတံစ်ဘက်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ အားပြုရပ်သည်။ မဆုံးဖြတ်တတ်သည့် အသံတစ်မျိုးကိုလည်း လည်ချောင်းတွင်းမှ ပြုလိုက် သည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးကို စိုးရိမ်စိတ်ပွားစေသော သတ္တုများသည် သံပြားများဖြစ်သည်။ မြေပြင်တွင် တိုင်စိုက်ပြီး ထိုတိုင်ထိပ်တွင် သံပြားများကို ကပ်ရိုက်ထားသည်။ သံပြားတိုင်းပေါ် ၌ ကန့်လန့်ဖြတ်ထားသော အရိုးနှစ်ချောင်းပေါ်တွင် လူအရိုးခေါင်းကို ရေးဆွဲထားသည်။ ပြီးတော့ အောက်ပိုင်းတွင်

အန္တရာယ် မိုင်းကွင်း

ဟူသော စာတန်းများကိုပါ အသီးသီး ရေးသားထားသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ရာသီဥတုမျိုးစုံတို့၏ဒဏ်ကြောင့် စာတန်းများနှင့် အရိုးခေါင်းမှာ အတန်ငယ် အရောင်ဖျော့နေသည်။

ရိုးဒီးရှား မျက်နှာဖြူအစိုးရ လက်ထက်တုန်းက ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံထဲမှာရှိသော ဇစ်ပရာ နှင့် ဇနူး ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များ ကျော်ဖြတ်ဝင်ရောက်မလာနိုင်အောင် ထိုမိုင်းကွင်းကို ပြု လုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မိုင်းကွင်းအတွင်းမှာ မိုင်းဗုံးပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် အကြားအလပ်မရှိ ချထားခဲ့ကြသည်။

မျက်နှာဖြူအစိုးရ ပြုတ်ကျသွားပြီး လူမည်းအစိုးရ တက်လာသော်လည်း ထိုမိုင်း ကွင်းကို ရှင်းလင်းနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ မိုင်းကွင်းကိုရှင်းလျှင် စရိတ်စက များစွာကုန်ကျမည်ဖြစ်လေ ရာ စီးပွားရေးအကျပ်အတည်းများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော လူမည်းအစိုးရအနေဖြင့် သည် အတိုင်း ထားခဲ့ရသည်။

လတ်ဆတ်သည့် လူနဲ့ကို မရသော်လည်း ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ရှေ့တိုးသွားဖို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကောင်းကင်ယံ၌ ဆူညံသည့်အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ လေ မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်လာသည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။ အသံသည် ဆင်အုပ်ကြီး၏နောက် ကောင် ဘက်အရပ်ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးက မိုင်းကွင်းကို ကျောခိုင်းကာ အသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်ပြီးရင် ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများပေါ်တွင် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ခပ်နိမ့်နိမ့်ပြေးလွှားလာသော မည်း မည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သူ့အပေါ်တွင် ငွေ့ရောင်တောက်နေသည့် အရာတစ်ခု က ချာလည်ပတ်လည် လည်နေသည်။

ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆူညံသည့်အသံကြီးက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ဆင်အုပ်ကြီး မှာလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြပြီ။

ကောင်းကင်ပေါ်မှ အရာဝတ္ထုသည် အလွန်တရာနိမ့်လွန်းလေရာ သူ့ကိုယ်ထည် ပေါ်ရှိ လည်ပတ်နေသော အရာဝတ္ထုကြီးကြောင့် သစ်ကိုင်းများ ဝရန်းသုန်းကား ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြသည်။ မြေပြင်မှာရှိသော မြေနီမှုန့်များပါ လေပွေပွေသလို မြောက်တက်သွားကာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို ဖုံးလွှမ်းသွားကြသည်။

မကြုံတွေ့ဖူးသေးသည့် အန္တရာယ်သစ်ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဆင်ပြောင်ကြီးသည် နောက်ပိုင်းသို့ပြန်လှည့်ကာ သတိပေး သံပြားများကပ်ထားသည့် နယ် မြေအတွင်းသို့ သူ့ဆင်အုပ်အား ခေါင်းဆောင်ပြီး တရကြမ်း ပြေးဝင်ရလေတော့သည်။

အလန်ကြီး လန်နေကြပြီဖြစ်သော ဆင်အုပ်ကြီးကလည်း သူ့နောက်သို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ပြေးဝင်လိုက်ကြသည်။

မိုင်းကွင်းတွင်း ပေတစ်ရာငါးဆယ်ခန့်အကွာသို့ ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဆင်ပြောင်ကြီး ရောက်ရှိသွားသည်တွင် သူ့ဗိုက်အောက်မှ ပထမဆုံးမိုင်းဗုံး စတင်ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

ဆင်ပြောင်ကြီး၏ နောက်ခြေတစ်ချောင်း ပြတ်ထွက်သွားပြီး ရှေ့ဘက်သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရှေ့ကမိုင်းဗုံးက ဆက်ကွဲရာ အလွန်တရာ ကြီးမားသည့် ဆင် ပြောင်ကြီးသည် အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျန်သည့် ဆင်များကလည်း နောက်ဘက်မှ အသံကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းနေသည့် ထူးဆန်းသော အန္တရာယ်ကြောင့် ရှေ့သို့သာ မဲနားတမ်း ပြေးကြလေရာ မိုင်းဗုံးကွဲသံများ၊ ဒဏ်ရာရသွားသည့် ဆင်များ၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများ၊ ကျန်ဆင်များ၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်နေတော့သည်။

အဆက်မပြတ် မိုင်းဗုံးကွဲသံများမှာ စစ်ရေးယာဉ်တစ်စင်းမှ စက်အမြောက်များဖြင့် မဲနားတမ်း ပစ်ခတ်နေသလား ထင်မှတ်ရသည်။ ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာတိုင်း မြေနီမှုန့်များသည် ကောင်းကင်သို့ အလုံးလိုက် တက်သွားကြသည်။

ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေသော သစ်ပင်များမှာ မြေနီမှုန့်များ၊ သွေးများ၊ အသားစိုင်များဖြင့် တမုဟုတ်ချင်း ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ပေါက်ကွဲသံများ ပေါ်ထွက်နေသည့် အချိန်သည် ရှည်လျားလွန်းလှလေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကြိုကြားကြိုကြား ပေါက်ကွဲသံများ ဆက်လက် ပေါ်ထွက်နေသည်။

ဆင်ထီးတစ်ကောင်သည် အထိအခိုက် လုံးဝမရှိဘဲ မိုင်းကွင်းကို ကျော်ဖြတ်လွန်မြောက်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ကောင်းကင်မှာရှိနေသည့် ရဟတ်ယာဉ်က ထိုဆင်နောက်သို့ တရကြမ်းလိုက်ကာ မိုင်းကွင်းအတွင်းသို့ ပြန်မောင်းသွင်းသည်။ မိုင်းကွင်းအပြင်ဘက်သို့ ဆင်များရောက်မသွားနိုင်အောင် သိုးကျောင်းသောခွေးလို လှည့်ပတ်ပျံသန်းပြီး မိုင်းကွင်းအတွင်းသို့သာ မောင်းသွင်းနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပေါက်ကွဲသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ရဟတ်ယာဉ်က သတိပေးဆိုင်းဘုတ်များ၏ အပြင်ဘက်တစ်နေရာရှိ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာသည်။ စက်သံပျောက်သွားသည်။ ကိုယ်ထည်ပေါ်မှ ပန်ကာရွက်များ

ရပ်သွားသည်။

ဒဏ်ရာရနေသေးသည့် ဆင်အချို့တို့၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသံမှတစ်ပါး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ကိုယ်ထည်မှ ဘေးတံခါးပွင့်လာပြီး ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လူတစ်ယောက် သာသာကလေး ခုန်ဆင်းလာသည်။

ထိုလူမှာ လူမည်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို ဖြတ်ထားသော အရောင်ပြယ်လွင့်နေသည့် ချည်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသည်။ ထိုအဝတ်အစားများသည် ရိုးရိုးရှားပြည်တွင်းစစ်ကာလတုန်းက ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြသည့် တရားမဝင်သော ယူနီဖောင်းဖြစ်သည်။

အနောက်နိုင်ငံဖြစ် ဖိနပ်ကိုဖီးထားပြီး အကောင်းစား နေကာမျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ ပင့်တင်ထားသည်။ အင်္ကျီအိတ်တွင် စိတန်းချိတ်ထားသည့် ဘောလ်ပင်များမှာ သူ၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ညာဘက်လက်တွင် အကေ- ၄၇- အမျိုးအစား ချေမှုန်းရေး မောင်းပြန်သေနတ် ကိုင်ထားသည်။

မိုင်းကွင်းအစပ်သို့ သူ့လျှောက်သွားပြီး တဖျော်တခေါ်ကြီး မြင်တွေ့နေရသည့် ဆင်သေကောင်ပေါင်းများစွာကို ငါးမိနစ်မျှကြာအောင် မလှုပ်မယှက် ငေးကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့မှ ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ပိုင်းလော့က အမိန့်နာခံရန် အသင့်အနေအထားမျိုးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း အရာရှိလုပ်သူက သူ့ကို အရေးလုပ်မနေဘဲ ရဟတ်ယာဉ်ကိုယ်ထည်ကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်နေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာရှိသော တံဆိပ်အမှတ်အသားများနှင့် နံပါတ်များကို တိပ်ပြားနှင့်ဖုံးပြီး အပေါ်မှတစ်ဖန် သင်္ဘောဆေး ထပ်သုတ်ထားသည်။ တစ်နေရာတွင် တိပ်ပြားတစ်ခု အစွန်းကွာနေရာ အောက်မှ ရဟတ်ယာဉ်၏ တံဆိပ်အမှတ်အသား တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်နေသည်။

အရာရှိက ထိုတိပ်ပြားကို လက်ဖနောင်နှင့် ပြန်ဖိကပ်သည်။ ကျန်အညှိနေရာများကို ဝရုတစိုက် လှည့်ကြည့်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ စိတ်တိုင်းကျတော့မှ အနီးဆုံးမှာရှိသော သစ်ပင်ရိပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ပင်စည်မှာ အကေ-၄၇-သေနတ်ကို ထောင်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ထုတ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ ခင်းသည်။ သူ့ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဖုန်မပေအောင် ထိုလက်ကိုင်ပဝါပေါ်မှာ ထိုင်ချသည်။ နောက်မှာရှိသော ပင်စည်ကို ကျောမှီသည်။

အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဗူးထုတ်သည်။ စီးကရက်ကို ဒန်းဟေးအမျိုးအစား ရွှေမီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိသည်။ ဆေးလိပ်ကို အားပါးတရ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူပြုံးသည်။ အေးစက်စက်နိုင်သော အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

ဆင်အကောင်ပေါင်း သုံးရာလောက်ကို ရှေးရိုးစဉ်လာနည်းအတိုင်း သတ်ဖြတ်ရမည်ဆိုပါက လူပေါင်း ဘယ်လောက်၊ အချိန်ပေါင်း ဘယ်လောက်၊ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်ပေါင်း ဘယ်လောက် ကုန်ကျမည်နည်းဟု တွေးကြည့်နေမိသည်။

“ရဘော် နိုင်ငံရေးမှူးဟာ တောတွင်းစစ်ပွဲတွေ ကာလတုန်းကသာ ကောက်ကျစ်တဲ့ နည်းတွေကို သုံးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုနေရာမှာလည်း ဒါမျိုးတွေကို သူသုံးနိုင်တယ်။ သူ့လိုစိတ်ကူးမျိုး တခြား ဘယ်သူရနိုင်မှာလဲ” ဟု တွေးကြည့်နေသည်။ ထိုသို့တွေးရင်း လေးစားမှု၊ အထင်ကြီးမှုများဖြင့် ခေါင်းကို မသိမသာယမ်းခါနေသည်။

စီးကရက်တို့သွားသောအခါ ယခင်တုန်းက အမူအကျင့်အတိုင်း စီးကရက်တို့ကို လက်ထဲမှာ လုံးခြေပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်ကိုမှီရင်း မျက်လုံးများကို မှိတ်သည်။ မိုင်းကွင်းအတွင်းမှ ဒဏ်ရာ ရနေသည့် ဆင်အော်သံများ ဆူညံနေသော်လည်း သူ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ လူသံတွေကြားတော့မှ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ ချက်ချင်းပင် ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ထရပ်သည်။ နေလုံးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ မွန်းတိမ်းသွားချေပြီ။

ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အိပ်ပျော်နေသည့် ပိုင်းလော့ကို နှိုးသည်။
“သူတို့ လာကုန်ကြပြီ”

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာရှိသည့် အသံချဲ့အော်လံကိုင်ပြီး သစ်တောတွင်းမှ လူများထွက်လာသည်အထိ ရဟတ်ယာဉ်အပေါက်ဝမှာ ရပ်စောင့်နေသည်။ သစ်တောထဲမှ ယောက်ျားများ ထွက်လာသောအခါ အထင်သေးစက်ဆုပ်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“အလကား မျောက်လွဲကျော်တွေ” ဟုလည်း မတိုးမကျယ် ရေရွတ်သည်။ ပညာတတ် အာဖရိကတိုက်သားတစ်ယောက်က ပညာမတတ်သည့် အာဖရိကတိုက်သား တောင်သူလယ်သမားများအပေါ် အထင်သေး စက်ဆုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း သူလည်း ခံစားနေရသည်။

အာဖရိကတိုက်သားများသည် ဆင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့နောက် တန်းစီလာကြသည်။ အားလုံး စုစုပေါင်း နှစ်ရာသုံးရာခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ တိရစ္ဆာန်သားရေများကို အရှက်လုံ့ရုံ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ယောက်ျားများနောက်မှ မိန်းမများ လိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့လည်း ယောက်ျားများနည်းတူ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့လို တောတွင်းနေ အာဖရိကတိုက်သားများ အဖို့တော့ ထိုအဖတ်အဆင်သည် မိမိဖုလောအဝတ်အဆင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

အမျိုးသမီးအချို့က အသက်အရွယ်ကြီးသော်လည်း အချို့ကမူ အများကြီး နုပျိုနေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ နုပျိုငယ်ရွယ်သည့် အမျိုးသမီးများကို မြင်တွေ့ရသောအခါ သူ့စိတ်ဓာတ်က တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ သဘောကျနှစ်ခြိုက်သည့် အမူအရာဖြင့် ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ငေးကြည့်နေသည်။

“အင်း... နောက်ပိုင်းကျရင်တော့ မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်အတွက် အချိန်ကလေး ပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့” ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်နေမိသည်။

ယောက်ျား မိန်းမများသည် မိုင်းကွင်းအစပ်နားမှာ ရပ်နေကြရင်း ရှေ့ကမြင်ကွင်းကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ငေးမျှော်ကြည့်နေကြသည်။ အချို့က ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် အော်ဟစ်ရယ်မောကြသည်။

အရာရှိက စိတ်တိုင်းကျ ပျော်ကြစမ်းပါစေဟု သဘောထားကာ လွတ်ပေးထားလိုက်သည်။

ဆင်သေကွင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး သူတို့ ဒါလောက်တော့ ရွှင်လန်းအားရခွင့် ရသင့်ပါသည်။ သူတို့၏လုပ်ရပ်ကို ပြန်လည်ခိုးကျွေးခွင့် ပေးသင့်ပါသည်။ သူတို့သည် ရှစ်ရက်လုံးလုံး အနားမယူဘဲ ဆင်အုပ်နောက်မှ တရကြမ်း လိုက်လာခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်သည်။ မိုင်းကွင်းအတွင်းသို့ ဆင်အုပ်ကြီးရောက်သွားအောင် ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်ပေးခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ သူတို့မှာ ဘာအသိဉာဏ်မှ မရှိပါ။ ဘာပညာမှ မတတ်ပါ။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက်ကောင်း လူတစ်ယောက်၏ ဦးဆောင်လမ်းပြမှုဖြင့် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ချောချောမောမော အောင်မြင်လေတော့သည်။

“တကယ်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

အရာရှိက ကျေနပ်အားရစိတ်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ရင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးကွယ်မှုများ သူ့စိတ်ထဲမှာ လွှမ်းမိုးလာသည်။

အသံချဲ့အော်လံကို နှုတ်ခမ်းမှာ တေ့လိုက်သည်။

“အားလုံးတိတ်ကြစမ်း... အားလုံးတိတ်ကြစမ်း”

အားလုံး အသံတိတ်သွားသောအခါ သူတို့လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြသည်။

ဓားနှင့် ပုဆိန်များ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ယောက်ျားများကို အမဲဖျက်ဖို့ တာဝန်ပေးသည်။ အဖျားသမီးများကိုမူ ဆင်သားများကျပ်တင်ရန် စင်များဆောက်လုပ်ဖို့နှင့် ဆင်သားကျပ်တင်များထည့်ရန် သစ်ခေါက်ခွာပြီး တောင်းများရက်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ယောက်ျားအချို့ကို ထင်းသယ်ခိုင်းသည်။

ပြီးတော့ အမဲဖျက်မည့်အုပ်စုဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လာသည်။

တိုင်းရင်းသားများသည် လေယာဉ်ပျံဖမ်းကြသူများ မဟုတ်ချေ။ ထိုသူများအနက်မှ အုပ်စုအချို့ကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် တက်စေသည်။ ပြီးတော့ ရဟတ်ယာဉ်ကို ဆင်သေကွင်းပေါ်သို့ဖြတ်ပြီး ခပ်နိမ့်နိမ့် ဖျံသန်းစေသည်။ အနီးဆုံး ဆင်သေကောင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုအပေါ်မှာ ရဟတ်ယာဉ်ကို ရပ်တန့်ထားစေသည်။

အရာရှိက ဆင်သေကို ပြတင်းပေါက်မှ ငြိုကြည့်သည်။ မြင်နေရသော အစွယ်ကြီး၏ တန်ဖိုးကို စိတ်တွက်တွက်ကြည့်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်ကို အောက်သို့ထပ်နိမ့်ပေးရန် ပိုင်းလော့အား လှမ်းပြောသည်။

ထို့နောက် သူနှင့် အနီးဆုံးမှာရှိနေသည့် အသက်အကြီးဆုံး တိုင်းရင်းသား၏ နားနားသို့ကပ်ကာ အော်ပြောသည်။

“မြေကြီးပေါ်ကို ခြေထောက်သွားမနင်းနဲ့၊ အားလုံး မသေပေါ်ကုန်မယ်၊ နားလည်လား”

တိုင်းရင်းသားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစွယ်ကို အရင်ဖြတ်၊ ပြီးတော့မှ အသားကိုဖျက်”

တိုင်းရင်းသားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။

အရာရှိက တိုင်းရင်းသားကြီး၏ပုခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ တိုင်းရင်းသားကြီးက ဆင်သေကောင်၏ဗိုက်ပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျမသွားအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနေသည်။ ကျန်သည့် အမဲဖျက်သမားများကပါ သူ့နောက်သို့ ဆင်း

လိုက်သွားကြသည်။

အရာရှိက လက်မြောက်ပြီး အချက်ပြလိုက်သောအခါ ပိုင်းလော့က ရဟတ်ယာဉ်ကို အခြားဆင်သေကောင်ဆီသို့ ပျံသန်းသွားသည်။ ထိုဆင်မှာလည်း အစွယ်အတော်ကောင်းသည့် ဆင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆင်က မသေသေးဘဲ လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ရဟတ်ယာဉ်ရောက်သွားသောအခါ နှာမောင်းနှင့်ဆွဲချရန် ကြိုးစားသေးသည်။

အရာရှိက ဘေးမှာရှိနေသည့် အေကေ-၄၇- မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်ကိုယူပြီး လဲနေသည့် ဆင်၏လည်ပင်းဆီသို့ချိန်၍ တစ်ချက်ပစ်လိုက်သည်။ ဆင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ နောက်ထပ် အမဲဖျက် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို အောက်သို့ဆင်းရန် ခေါင်းဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည်။

အမဲဖျက် အဖွဲ့သားများသည် ဆင်ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် ဟန်ချက်မှန်အောင်ထိန်းထားရင်း အောက်သို့ မကျသွားအောင် ကြိုးစားနေကြသည်။ ပြီးတော့ အစွယ်ကို ဖြတ်ယူရာတွင်လည်း မပျက်စီးဖို့ အန္တရာယ်ကြီးသည်။ ပျက်စီးသွားလျှင် တန်ဖိုးလျော့သွားနိုင်သည်ကို သူတို့ သိနေကြသည်။

နောက်ပြီးတော့ သူတို့အား အုပ်ချုပ်နေသည့် အရာရှိအကြောင်းကိုလည်း သူတို့ သိထားကြသည်။ အမိန့်ကိုမနာခံဘဲ ဆင်ခြေဆင်လက် ပြန်ကန်နေသည့် တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်၏ မေးခွန်းကို သူ့သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်ခိုးခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ကြရပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆင်စွယ်တစ်ချောင်း ပျက်သွားမည်ဆိုလျှင် မတွေ့ပုံလောက်အောင် အန္တရာယ်ဖြစ်လာမည်မှာ သေချာသည်။

ဆင်စွယ်ဖြတ်ပြီးသွားလျှင် မဖြတ်ရသေးသော အခြားဆင်သေကောင်ဆီသို့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့်ပင် ရွှေ့ပြောင်းပေးသည်။ ဖြတ်ပြီးသား ဆင်စွယ်များကိုလည်း ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် သယ်ဆောင်သွားသည်။

မိုးချုပ်ချိန် ရောက်သောအခါ ဒဏ်ရာရနေသော ဆင်များအားလုံးလိုလို အသက်ပျောက်ကုန်ကြသည်။ မသေဘဲကျန်နေသေးသည့် ဆင်များကိုလည်း အေကေ- ၄၇- ရိုင်းဖယ်သေနတ်ဖြင့်ပင် ကိစ္စတုံး ရှင်းလိုက်ကြသည်။

အမဲဖျက်သမားများက မြက်ခြောက်များကိုစုစည်းကာ မီးတုတ်များပြုလုပ်ပြီး ထိုမီးတုတ်များ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် လုပ်ငန်းပြီးပြတ်အောင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ထိုညကုန်မြောက်၍ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အစွယ်ဖြတ်ယူသည့် လုပ်ငန်းများအားလုံး ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

အမဲဖျက်သမားများသည် ဆင်စွယ်ဖြုတ်ယူသည့် လုပ်ငန်းများ ပြီးဆုံးသောအခါ ဆင်သားများကို ဖျက်ယူသည့်လုပ်ငန်း စတင်ကြပြန်သည်။ သူတို့ဖြတ်တောက်ထားပြီးဖြစ်သည့် အသားစိုင်ကြီးများကို ရဟတ်ယာဉ်က မိုင်းကွင်းအပြင်ဘက်သို့ သယ်ဆောင် ယူသွားပေးသည်။

ထိုအသားစိုင်များကို အမျိုးသမီးများက အလောတော်ညှင်းကာ မီးခိုးတလူလူထွက်နေသည့် ထင်းစိုနှင့်ဖိုထားသော မီးပုံများပေါ်မှာ ကျပ်တိုက်ကြသည်။

လုပ်ငန်းဆောင်တာအဝဝတို့ကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲပေးနေရင်း အရာရှိလုပ်သွား

ကြွင်းကျန်ရစ်မည့် အရိုးစုများ၏တန်ဖိုးကို တွက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအရိုးစုများကို လုံခြုံအောင် ဝှက်မထားနိုင်သည့်အတွက် အခက်ကြုံနေရသည်။ ဆင်တစ်ကောင်၏ အရိုးစုတစ်ခုလျှင် ဒေါ်လာတစ်ထောင် တန်ဖိုးရှိသည်။

သို့သော်လည်း အသားများကို ကျပ်တိုက်လိုက်နိုင်သည့်အတွက် တော်သေးသည်ဟုသာ သဘောထားရတော့သည်။

တန်ချိန်ငါးရာခန့်ရှိသော အသားစုများကို ကျပ်တိုက်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အလေးချိန်တစ်ဝက်လောက် လျော့သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံတွင်းရှိ သတ္တုတွင်းလုပ်သားကောင်းပေါင်း များစွာတို့က ထိုဆင်သားကျပ်တိုက်များကို စောင့်မျှော်နေကြပြီ။

ဆင်သားကျပ်တိုက်တစ်ပေါင်လျှင် နှစ်ဒေါ်လာနှုန်းဖြင့် ဝယ်ယူရန်လည်း သဘောတူပြီးဖြစ်သည်။ ထိုဈေးနှုန်းဖြင့် ရောင်းရမည်ဆိုလျှင် အသားဖိုးကချည်း အမေရိကန်ဒေါ်လာတစ်သန်းဖိုးရှိနေပြီ။

နောက်ပြီးတော့ ဆင်စွယ်တွေ ကျန်သေးသည်။ ဆင်စွယ်များကို မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသောနေရာသို့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် သယ်ယူသွားသည်။ ထိုနေရာမှာ အတန်းလိုက်ချထားပြီး ကျွမ်းကျင်လုပ်သားများဖြင့် အစွယ်များမှာ ကပ်ကျန်နေသည့် အသားများ ကုန်စင်အောင်ခွာယူစေသည်။

အစွယ်၏အရင်းပိုင်းတွင် အခေါင်းဖြစ်နေရာ ထိုအခေါင်းတွင်းရှိ အသားများကို ခြစ်ယူရသည်မှာ အလွန်အရေးကြီးသည်။ ဆင်စွယ်ပုံမသွားဖို့ အရေးကြီးသည်။ နောက်ပြီးတော့ ဆင်စွယ်မှာရှိနေသည့် အသားစများ၊ သွေးစသွေးနုများပါ လုံးဝကုန်စင်သွားဖို့ အရေးကြီးသည်။

အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများရှိ အကောက်ခွန်အဖွဲ့ဝင်များက အလွန်အခံခံကောင်းကြသည်။ သွေးစသွေးနု အနည်းငယ်၊ အသားစအနည်းငယ် ကျန်ရှိနေ၍ လုံးဝမဖြစ်။

အစွယ်ပေါင်း အချောင်းလေးရာလောက် ရှိသည်။ အချို့အစွယ်များမှာ အသက်ငယ်သေးသည့်ဆင်၏ အစွယ်များဖြစ်သဖြင့် အရွယ်ငယ်သည်။ ပေါင်ချိန်အနည်းငယ်ခန့်သာ ရှိမည်။

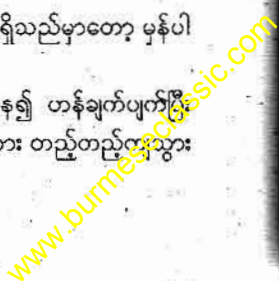
သို့သော်လည်း အသက်ကြီးသည့် ဆင်ကြီးများ၏ အစွယ်များကမူ တစ်ချောင်းလျှင် ပေါင်ချိန်ရှစ်ဆယ်ကျော် ရှိမည်။ ပျမ်းမျှကြေးပေါင်ချိန်မှာ အစွယ်တစ်ချောင်းလျှင် နှစ်ဆယ်တော့ရှိမည်။

ဟောင်ကောင်တွင် ယခုပေါက်ဈေးမှာ ဆင်စွယ်တစ်ပေါင်လျှင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစွယ်ဖိုးကချည်း ဒေါ်လာနှစ်သိန်းကျော် ရရှိမည်။

သည်နေ့တစ်ရက်တည်း၏ အမြတ်ငွေသည် ဒေါ်လာတစ်သန်းကျော် သေချာပေါက် ရှိနေသည်။ သည်တိုင်းပြည်တွင် လူတစ်ယောက်၏ ပျမ်းမျှတစ်နှစ်ဝင်ငွေမှာ ဒေါ်လာခြောက်ရာသာရှိသည်။

အခြားအထိအခိုက် အဆုံးအနှုံးကလေးများ ရှိတန်သရွေ့ရှိသည်မှာတော့ မှန်ပါသည်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက်သည် ဆင်သေကောင်ပေါ်မှနေ၍ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး လိမ့်ကျရာ အောက်မှာရှိနေသည့် မိုင်းတုံးအပေါ်ကိုမှ ဖင်ထိုင်လျက်သား တည့်တည့်တူသွား

သည်။

“နည်းနည်းကလေးမှ အသုံးမကျတဲ့ မျောက်လွဲကျော်ကောင်”

အရာရှိက ရွံ့မုန်းစွာ ဆဲဆိုရေရွတ်မိသည်။ သူ့အလောင်းကို ပြန်ကောက်ယူရခြင်း၊ ပြီးတော့ တစ်နေရာမှာ သင်္ဂြိုဟ်ရခြင်းတို့ကြောင့် အလဟဿ အချိန်တစ်နာရီလောက် ဆုံးရှုံးမင့်နှံ့သွားသည်ကို သူ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်တစ်ယောက်က ပုဆိန်အရှိန်လွန်ပြီး ခြေတစ်ဘက် ပြတ်သွားသည်။ ကျန်လူတစ်ပါးလောက်တွင်လည်း မပြောပလောက်သည့် ဖက်ရာအနာတရဖြစ်မှုကလေးတွေ ရှိသည်။

အခြားတစ်ယောက်ကတော့ အေကေ-၄၇-သေနတ်ကျည်ဆန်ကြောင့် ကိစ္စချောသွားသည်။ သူ့မှာ မယားတွေအများကြီး ရှိသည့်အနက် တစ်ယောက်လောက် ခွဲပေးဖို့ကို တွန့်တိုနေသဖြင့် ကျည်ဆန်တစ်တောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရရှိလာသည့် အမြတ်အစွန်းများက ကြီးမားလှလေရာ ယခုလျှောက် ဆုံးရှုံးမှုကလေးများကတော့ မပြောပလောက်ဟုပဲ သဘောထားလိုက်ရလေတော့သည်။

တတိယမြောက်နေ့မနက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆင်စွယ်သန်ရှင်းရေးသမားများ၏ လုပ်ငန်း လက်စသတ်သွားသည်။ အရာရှိက အသေးစိတ် လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်သည်။ စိတ်တိုင်းကျသွားသည်။

သန်ရှင်းရေး အလုပ်သမားများကို ဆင်သားကျပ်တိုက်ရာ မြေပြန်ဆီသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပြီး ဟိုကလုပ်ငန်းများကို ဝိုင်းဝန်းကူညီစေသည်။ သို့မှသာ ဆင်စွယ်များ စီတန်းထားသည့်နေရာမှာ အခြားလူသူမရှိဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စီစဉ်နိုင်မည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း ဒါတွေအားလုံးကို လာရောက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုမည့် အရေးကြီးသောဧည့်သည်အား မည်သူမှ အမြင်မခံနိုင်။

အရေးကြီးသောဧည့်သည်သည် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့်ပင် ရောက်ရှိလာသည်။ အရာရှိက အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် ဆင်စွယ်များဘေးရှိ ကွက်လပ်ကလေးမှာ ရပ်စောင့်နေသည်။ ဆင်းသက်လာသည့် ရဟတ်ယာဉ်၏ ပန်ကာလေများကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားများ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါနေသည်။ သို့သော် သူကတော့ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ရပ်နေသည်။

မြေပြင်မှာ ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းသက်ပြီးသောအခါ ကြားကြားရွားရွား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ အလွန် ဥပမိရုပ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးက တောင့်တောင့်၊ သန်သန်မာမာ၊ မည်းနက်နေသော သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဖြူဖွေးသည့်သွားများက ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ တွန့်လိမ်ကျွေးကောက်နေသည့် ဆံပင်များက ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများမှာ အဖိုးတန်များချည်း ဖြစ်သည်။ အီတာလျံပုံစံ ချုပ်ထားသည်။ စီးထားသည့် ဖိနပ်ကလည်း စက်ချုပ်မဟုတ်။ အကောင်းဆုံးသားရေကို လက်ဖြင့်ချုပ်ထားသည့် ဖိနပ်ဖြစ်သည်။

ရပ်စောင့်နေသည့် အရာရှိဆီသို့ လက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ရိုရိုသေသေ ရပ်စောင့်နေသော အရာရှိငယ်သည် ဘာသိက္ခာကိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သားငယ်က အဖေထံ ပြေးသွားသကဲ့သို့ အူယားဖားယား ပြေးသွားလေတော့သည်။

“ရဲဘော် နိုင်ငံရေးမှူးကြီး”

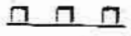
“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

ထိုသူက အရာရှိငယ်ကို သိမ်မွေ့သောလေသံဖြင့် အပြစ်တင်သလို ပြောသည်။
သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာကတော့ ပြုံးမြဲပြုံးနေသည်။

“ရဲဘော်နိုင်ငံရေးမှူးကြီး မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ အခု ရဲဘော်ဝန်ကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ တော
ထဲတောင်ထဲမှာ ပေပေရေရေရဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နေရတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်
ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့် ရနေပြီဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးဖြစ်သွားပြီ”

ထို့နောက် စနစ်တကျစီတန်းထားသည့် ဆင်စွယ်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။
ကျေနပ်ပြုံးကလေး ပြုံးနေရင်း အရာရှိကို လှည့်ပြောသည်။

“လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ အအောင်မြင်ဆုံး ဆင်စွယ်ခိုးဖြတ်တဲ့သူပါပဲ၊
ငါပြောတာ မမှန်ဘူးလားကွ”

အခန်း (၂)

ပစ္စမမြောက် လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ချိုင့်ခွက်ထဲသို့ တက္ကစီကားဘီး ကျသွားသည်တွင် ခရိုက်မဲလိုးက မျက်နှာကို တစ်ချက်ရှုံ့လိုက်သည်။ နယူးယောက်မြို့မှာရှိနေသော တက္ကစီကား အားလုံး၏ အောက်ခံတုန်ခါထိန်းပစ္စည်းများသည် ရှားမင်းအမျိုးအစားတင့်ကားမှာ တပ်ဆင် ပေးလျှင် ပိုသင့်လျော်မည်ဟု တွေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“အာဖရိကတိုက်က ကျင်းတွေချိုင့်တွေပေါ်တဲ့ မြေပြင်ဆိုးဆိုးပေါ်မှာ လင့်ရိုဗာကား နဲ့တောင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးဖြစ်နေအောင် ငါ မောင်းနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ” ဟုလည်း တွေးကြည့်မိ သည်။

ထိုအတွေးကလေး ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဇမ်ဘက်ဇီမြစ် ချိုင့်ဝှမ်းဒေသ ၏ စိမ်းလန်းစိုပြေသော ပတ်ဝန်းကျင်များကို ချက်ချင်း ပြန်လွှမ်းသွားမိလေတော့သည်။

အာဖရိကတိုက်ဆိုသည်မှာ သည်နေရာကနေပြီး ခရီးမိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာလှ ပါသည်။ ပြီးတော့ အချိန်တွေကလည်း အကြာမြင့်ကြီး ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ သို့ဖြင့်ပင် အတွေးများ ကို ခေါင်းထဲမှ အတင်းမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ယခု သူသွားနေသည့် ခရီးအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

သူသည် သူ၏စာအုပ်ထုတ်ဝေသူနှင့် နေ့လည်စာအတူစားရန် တက္ကစီစီးပြီး သွား နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းက ဇိမ်ခဲကားကြီးလွတ်ပြီး သူ့ကိုကြိုခိုင်းသည်များ ရှိခဲ့ဖူးပါ၏။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာသော် လည်းကောင်း၊ ညစာသော်လည်းကောင်း အတူစားသုံးကြရမည့် နေရာ သည် ထိပ်တန်းဟိုတယ်ကြီးများသာ ဖြစ်လေ့ရှိခဲ့ပါ၏။ ယခုလို ချောင်ကျသည့်နေရာမှ အညံ့ စား စားသောက်ဆိုင်မျိုး မဟုတ်။

သို့သော်လည်း စာရေးဆရာလုပ်သူက ထုတ်ဝေသူကို စာမူမှန်မှန်မပေးနိုင်ပြီဟော

ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကားလွတ်ပြီး အကြိမ်ခိုင်းတာတို့၊ ထိပ်တန်းစား ဟိုတယ်ကြီးများ တွင် တန်ဖိုးအကြီးဆုံး အစားအသောက်များနှင့် တည်ခင်းဧည့်ခံခြင်း မပြုနိုင်တာတို့ ဖြစ်ကုန် ကြစမြဲပင်။

ခရိတ်မဲလိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း စာရေးစားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာရေးချိန်ထက် သူ့စားကို အသေကပ်ပြီး ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုထဲမှာ ဖြန့်သည့်အချိန်တွေက များနေခဲ့လေသည်။

“အင်း... စာရေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေကလေးတော့ ပေါ်လာပြီနဲ့ တူပါတယ်လေ” ဟုလည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

မျက်နှာထားကို ခပ်တည်တည်ပြင်လိုက်ပြီး စီးကရက်သောက်ဖို့ အိတ်ထဲကို လက် နှိုက်မိသည်။ ပြီးတော့မှ သူ ဆေးလိပ်ဖြတ်ထားကြောင်း သတိရကာ နဖူးပေါ်မှ ဆံပင်များကို သပ်စင်လိုက်သည်။

ကားလမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သွားလာနေကြသူများကို လှမ်းကြည့်နေမိ သည်။ အာဖရိကတိုက်ရှိ တောတွင်းဒေသများမှ ယခုလို နယူးယောက်မြို့ကြီးသို့ ရောက်လာ ရသောအခါ အသက်ရှုမဝနိုင်ဘဲ မွန်းကြပ်နေသည်။ မိုးကောင်းကင်ကိုလည်း မြင့်မားလှသည့် မိုးထိတိုက်ကြိုတိုက်ကြားမှာ သေးသေးကျဉ်းကျဉ်းကလေးသာ မြင်တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျယ်ပြောသည့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့နေရ သော မိုးကောင်ကင်ကြီးများကို လှမ်းဆွေးတမ်းတမိလေသည်။

တက္ကစီကားက ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်သဖြင့် သူ့အတွေးများ ပြတ်တောက် သွားသည်။

“ဆယ့်ခြောက်လမ်း”

ကားသမားက နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒါပဲပြောသည်။ ခရိတ်မဲလိုးက တစ် ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ပိုတာယူလိုက်တော့”

ထိုသို့ပြောပြီး ကားပေါ်က သူဆင်းခဲ့သည်။ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ တက် သည်။ ချိန်းထားသည့် စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို ချက်ချင်းလှမ်းမြင်ရသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ထော့ကျိုးထော့ကျိုးမဖြစ်ဘဲ သူ သက်တောင့်သက်သာ လျှောက်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ကိုယ်အင်္ဂါမစုံသည့် ဂုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း မည်သူကမှ သတိထားမိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။

စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ သူ အထင်သေးထားခဲ့သလို မဟုတ် ဘဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် အေးချမ်းသော စားသောက်ဆိုင်ကလေး တစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အစားအသောက်အနံ့များကို ရှုရှိုက်ရသဖြင့် ဗိုက်ထဲကပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ် လာသည်။

နောက်ဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသော အခန်းကလေးထဲမှ အက်ရှီလဲဗီး ထွက်လာသည်။

“ခရိတ်... ငါ့ကောင်ကြီး... မင်းက သားသားနားနားကြီးကို ဖြစ်နေပါလား ခွေး ကောင်ကြီးရ”

အက်ရှီလဲဗီးက ဖခင်တစ်ယောက်က သားဖြစ်သူကို ဆက်ဆံသလို ခရိတ်၏ပုခုံးကို လက်တစ်ဘက်နှင့် သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်နှင့် ပါးကိုပုတ်လိုက်သည်။

သည်လို တရင်းတန်း ဆက်ဆံပုံမျိုးမှာ သူ့ဝင်ဖြစ်သည်။ သူတစ်ဦးတည်း ကိုယ်ပိုင် အကျင့်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အကောင်းစားအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်လုံး အရောင်က ဖျော့တော့တော့ ရှိနေသည်။ ခရိတ်ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ခြင်းကား မရှိ။

“ဒီနေရာလေး ကောင်းသားပဲဗျာ အက်ရှီ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့အောင် ရှာထားတာလဲ” ဟု ခရိတ်က ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လှည့်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“အကောင်းဆုံး ထိပ်တန်းဟိုတယ်ကြီးတွေတက်ရတာ ပြီးငွေလွန်းလို့ အပြောင်း အလဲကလေးဖြစ်သွားအောင် ရှာထားရတာပါ မောင်ရာ”

ခရိတ် သဘောကျသည်ဆိုသောကြောင့် သူ့စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်အနေ ဖြင့် အက်ရှီက မသိမသာပြုံးသည်။

“ခရိတ်... မောင်ရင့်ကို အင်မတန်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက် ပေးရဦးမယ်”

အမျိုးသမီးက အခန်း၏ထောင့်ဘက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ အက်ရှီ၏ စံစားဆုံးသောအခါ ကုလားထိုင်ကို ကျောခိုထားရာမှ ရှေ့သို့ကိုင်းလာပြီး လက်တစ်ဘက် ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ အုပ်ဆောင်းပါသောမီးရောင်က သူ့လက်ကို မီးမောင်းထိုးပြပေး လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ထိုလက်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခရိတ်ကလည်း အမျိုးသမီးကို ချက်ချင်း အထင်ကြီးသွားတော့သည်။

လက်ချောင်းကလေးများသည် အနုပညာသည်တစ်ယောက်၏ လက်ချောင်းများ ကဲ့သို့ သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ လက်သည်းများကို အရှည်မထားဘဲ တိတိခိုခို ဖြတ်ထားသည်။ လက်သည်းဆိုးထားခြင်းလည်း မရှိဘဲ ပြောင်လက်အောင် တိုက် ထားသည်။

အသားရောင်က ကောင်းစွာ နေလောင်ထားသလို ရွှေရောင်ပေါက်နေသည်။ အရေပြားအောက်တွင် အကြောစိမ်းများကို အတိုင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။

အရေ၏ကောင်းခြင်း၊ အရိုး၏ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်။ လက်ချောင်းများ၏ အရင်းကတော့ အတော်ကလေးတုတ်ခိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ကို လက် ကြောတင်းအောင်လုပ်သည့် အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်းပါ အကဲခတ်မိသည်။

ခရိတ်က ထိုလက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်သည်။ သန်မာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြီး တော့ လက်ဖမ်းများက နူးညံ့ချောမွေ့သလောက် လက်ဖဝါးများကမူ အနည်းငယ် ကြမ်းတမ်း နေသည်ကိုပါ သတိထားလိုက်မိလေသည်။

ခရိတ်က အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်ခုံးမွှေးများက မည်းမှောင်ပြီး အလွန်ထူသည်။ နှာခေါင်းအပေါ် နားတွင်ပါ ပြတ်မနေဘဲ မျက်ခုံးမွှေးချင်း ဆက်နေသည်။ အလင်းရောင် အားနည်းသည့် အခန်းထဲမှာပင် သူ့မျက်လုံးများ စိမ်းလဲ့နေကြောင်း အထင်သား မြင်တွေ့နေရသည်။

အမျိုးသမီးကလည်း သူ့ကို ပွင့်လင်းရဲတင်းစွာ ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

“စယ်လီအန်းဂျေး... ဒါက ခရိတ်မလို့” ဟု အက်ရှီက ပြောသည်။

သူ့နှာတံက ဖြောင့်တန်းပြီး ပေါ်လွင်သည်။ ပါးစပ်က အလောတော်ကျယ်သဖြင့် အလွန်လှနေသည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို နဖူးကျယ်ကျယ်၏အပေါ်သို့ ပင့်တင်ပြီး နောက်သို့ လှန်ချထားသည်။

မျက်နှာကလေးကလည်း ပျားရည်ရောင် ပေါက်နေသည်။ ပါးပြင်နှစ်ဘက်ပေါ်မှာ အစက်အပြောက်ကလေးတွေ ခပ်ပါးပါး ရှိနေသည်။

“ရှင့်ဝတ္ထုကို ကျွန်မဖတ်ပါတယ်”

အသံက ကြည်လင်ပြီး ပုံမှန်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်သံတော့ အနည်းငယ်ဝဲနေသည်။ သူ့အသံကို ကြားရတော့မှပင် သူ မည်မျှအသက်ငယ်သေးကြောင်းကို ခရိတ် သတိထားလိုက်မိလေတော့သည်။

“ရှင့်စာအုပ် သိပ်အောင်မြင်သွားတာဟာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဖြစ်တာပါလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်” ဟု စယ်လီအန်းဂျေးက ဆက်ပြောသည်။

“ချီးမွမ်းလိုက်တာလား... ဒါမှမဟုတ် ရှုတ်ချလိုက်တာများလား”

ခရိတ်က သိပ်အရေးမကြီးသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြန်မေးသည်။ သို့သော် လည်း စယ်လီအန်းသည် အချို့ စာရေးပေဋ္ဌမကလေးများလို နာမည်ကြီး စာရေးဆရာအား မျက်နှာချင်းဆိုင် သိက္ခာချတတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ကြောင်းကိုပါ ခရိတ်က အကဲ ခတ်လိုက်မိလေသည်။

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်ပါ” ဟု စယ်လီအန်းက ဆက်ပြောသည်။ ခရိတ် လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်ကို ဖော်ပြသည့်အနေဖြင့် စယ်လီ အန်း၏လက်ကို သူက အသာကလေး ဖျစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်မလွှတ်သေးဘဲ လိုအပ် သည့်ထက် အနည်းငယ်ပိုကြာအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

သို့သော် စယ်လီအန်းက သူ့လက်ကို ပြန်ရုတ်သိမ်းပြီး ပေါင်ခွင်ပေါ်မှာ ကျကျနန ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာများနောက်သို့ တကောက် ကောက်လိုက်ပြီး အမိဖမ်းနေတတ်သော မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်၊ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာ၏ အကြိုက်မှန်သမျှကိုလိုက်တတ်သော မိန်းကလေးမဟုတ်သည်ကို ခရိတ် သဘောပေါက် နားလည်သွားလေသည်။

“အက်ရိုက် တစ်ခုခုများ ဝယ်တိုက်မလား ကြည့်လိုက်ကြရအောင်”

ခရိတ်မဲလိုးက ပြောပြောဆိုဆို စယ်လီအန်းဂျေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင် ချလိုက်သည်။

အက်ရိုက်-ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်အရက်စာရင်းကို စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်စားဝိုင်အရက်ကို မှာသည်။

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဝိုင်ပဲ” ဟုလည်း သူ့ငါးချဉ်ကို သူပြန်ချဉ်သည်။

“အေးတာနဲ့ စိုစွတ်စွတ်အရသာပဲ ရှိပါတယ်ဗျာ” ဟု ခရိတ်ကပြောသည်။

ထိုစကားကြောင့် အက်ရိုက် ပြုံးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြစဉ် တုန်းက အကောင်းစား ဝိုင်အရက်များ အက်ရိုက် မှာတိုက်ခဲ့ဖူးသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး

သတိပြန်ရနေကြသည်။

“နောက်ထပ်နည်းသည်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာစရာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ မှ စားစရာ မှာတော့မယ်နော်”

အက်ရှိုက အနားမှာ ရပ်နေသည့် စားပွဲထိုးကို လှမ်းပြောသည်။ ပြီးတော့မှ ခရိုတ် ဘက်သို့လှည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“စယ်လီအန်းက သူကြိုးစားထားတာကလေးတွေ မောင်ရင့်ကို ပြချင်လို့တဲ့ကွာ”
“ပြပါဦး”

ခရိုတ်က လောကဝတ်အရ ပြောလိုက်ရသော်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်ဖို့ကို တော့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

သည်လို စာရူးပေရူးပေါင်းများစွာကို တွေ့ခဲ့ရဖူးပြီ။ သူတို့ရေးထားတာလေး ဖတ် ကြည့်ပြီး လိုအပ်သလို ပြင်ဆင်ပေးပါတို့...။ သူ့ဇာတ်လမ်းလေးကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ရေးပေးပါတို့...။ အကျိုးအမြတ်များကို ဘာမှမယူဘဲ စာရေးဆရာကိုသာ ဉာဏ်ပူဇော်ခ အဖြစ် ကန်တော့ပါမည်တို့... ဒါတွေပဲလာဦးတော့မည်ကို အလိုလိုသိနေသည်။

စယ်လီအန်းက ကတ်ထူပြားညှပ်ထားသည့် ဖိုင်ကို ခရိုတ်မဲလိုး၏ရှေ့သို့ တင်ပေး သည်။ အက်ရှိုက မီးရောင်ကောင်းကောင်းရအောင် မီးအုပ်ဆောင်းကို ပြင်ပေးနေသည်။ ဖိုင်တွဲတွင် ပတ်ချည်ထားသည့် ဖဲကြိုးကို စယ်လီအန်းက ဖြေသည်။

အဖိုးကို ဖွင့်လိုက်မိသောအခါ ခရိုတ်၏တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်သွားသည်။ သူ့ကိုယ် ပေါ်မှာရှိနေသော အမွှေးအမှင်များအားလုံး ထောင်ထလာကြသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ ပန်းချီကျော်ဂေါ်ဝင်၏ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မက်ထရိုပိုလစ်တန်ပြတိုက်ထဲမှာ မြင်တွေ့ရတုန်းက ယခုလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အီလီယောနှင့် လောရင့်ဒါရယ်တို့၏ ကဗျာများကို ဒတ်ရတုန်းကလည်း အလားတူဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခု သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးအမှင်များ ထောင်ထသွားကြပြန်ပြီ။ ထိုအဖြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့ရအောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိသော စယ်လီအန်းဂျေးဆိုသူ မိန်းကလေးက စွမ်း ဆောင်လိုက်ချေပြီ။

သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသော ပစ္စည်းသည် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဖြစ်သည်။ ကြက်ဥခွံပေါ်မှာ ခြောက်ကလေးတွေ ထနေသလို ယခု ဓာတ်ပုံပေါ်တွင်လည်း ခြောက်ကလေးတွေ ထနေပြီး အသေးစိတ် တိကျပြတ်သားလှသည်။ ဆေးရောင်နှင့် အလင်းအမှောင် မှန်ကန်သည်။

အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်သော ဆင်ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ဓာတ်ပုံဖြစ် သည်။ နားရွက်နှစ်ဘက် ဘေးသို့ထားပြီး ကင်မရာကို အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ အလွန်တရာ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်။

သူ့မှာ အလွန်တစ်ရာ ခွန်အားကြီးမားလှသော်လည်း သူ့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် တည်းက မကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် သက္ကဏာလည်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံက မြေအနေအထားကိုပါ ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြ နေသည်။ လေတိုက်သဖြင့် မြေနီမှုန့်များ လွင့်ပျံနေသည်။ ပူပြင်းသည့် နေရိုန်ဒက်ကြောင့် မြေနီမှုန့်များမှာ မီးဖုတ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုပုံကိုကြည့်ရင်း လျှာပေါ်သို့ မြေနီမှုန့်များ

ရောက်လာသလို ခရိတ်က ခံစားလိုက်ရလေသည်။

မိုးကောင်းကင်ကြီးက အဆုံးအစမရှိ ကျယ်ပြောလွန်းလှသည်။ နောက်ဘက်မှာ တောင်တန်းများ ရှိနေသည်။ ကင်မရာ၏ နောက်ကျောဘက်မှ ထိုးကျနေသည့် နေရောင်တွင် အားလုံး အရောင်လင်းလက်ချင်တိုင်း လင်းလက်နေကြသည်။

စယ်လီအန်းသည် သူ့ဆိုလိုချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ပြည့်စုံပေါ်လွင်အောင် ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံတည်းဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျဆုံးနေသော သူ၏ဘဝကို ပြန်လည်အမှတ်ရကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံကြီးစားကြည့်ဖို့ကိုပင် အကြောက်ကြီးကြောက် သွားမိလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့မှာချထားသည့် ဝိုင်ခွက်ကို ကောက်သောက်လိုက်ရသည်။ ဝိုင်၏ အရသာက ကိုနိုင်ဆေးရည်ကို သောက်လိုက်ရသလို လည်ချောင်းထဲသို့ ခါးခါးကြီး တိုးဝင် သွားသည်။

“မင်းက ဘယ်အရပ်ကလဲ”

ခရိတ်က အမျိုးသမီးကို မော်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ကိုလိုရာဒိုပြည်နယ်၊ ဒင်ဗာမြို့ကပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအဖေက လန်ဒန်သံရုံးမှာ နှစ်အကြာကြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့် လန်ဒန်မှာပဲ ကျွန်မ ကျောင်းနေခဲ့ ရတယ်။ ကျွန်မ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ အာဖရိကတိုက်ကို ရောက်သွားတယ်။ အာဖရိက တိုက်ကိုလည်း အရမ်းသဘောကျသွားတယ်”

စယ်လီအန်းက သူ့ဇာတ်လမ်းအတိုအုပ်ကို ရှိရှိကလေးပင် ပြောပြသည်။ ဒါကြောင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသူလို စကားဝဲနေခြင်း ဖြစ်ပေတာပဲဟု နားလည် သဘောပေါက်သွားရသည်။

ခရိတ်မဲလိုးအဖို့ ထိုဓာတ်ပုံကို လက်နှင့်တို့ထိဖို့ အတော်ဝန်လေးနေသည်။ ကြီးစား ပြီး ယုယုယယကိုင်တွယ်ကာ စားဖွဲ့ပေါ်သို့ မှောက်လျက်ချလိုက်သည်။

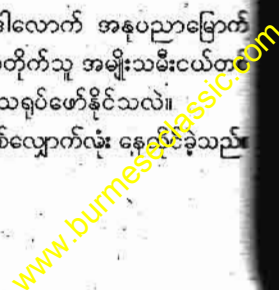
အောက်က နောက်ထပ်တစ်ပုံ ထွက်လာပြန်သည်။

သဲကန္တာရ ရေထွက်တစ်ခုဘေးရှိ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသောပုံ ဖြစ်သည်။ အိုဗာဟင်ဘာ လူမျိုးစုများကဲ့သို့ သားရေကွင်းကြီးကို နားမှာဆွဲထား သည်။ သူ့ကလေးငယ်က ဘေးမှာရပ်ပြီး သူ့နို့ကိုစို့နေသည်။ အမျိုးသမီး၏အသားသည် တင်းနေပြီး အရောင်တောက်နေသည်။ မျက်လုံးများကလည်း အရောင်တောက်နေသည်။ အလွန်လှသည့် အာဖရိကတိုက်သူ အမျိုးသမီးဖြစ်လေသည်။

“ကိုလိုရာဒိုပြည်နယ်... ဒင်ဗာမြို့က ဘာဆိုင်သလဲ” ဟု ခရိတ်က စိတ်ထဲမှကိုက် ပြီး တွေးကြည့်နေမိသည်။ သည်လိုမိန်းကလေးက ဒါလောက်ကောင်းသည်။ ဒါလောက် အနုပညာမြောက်သည့် ဓာတ်ပုံကို ရိုက်ကူးနိုင်သည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာလည်း အလိုလိုနေရင်း ခံပြင်းသွားမိသည်။

နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်က ဒါလောက် အနုပညာမြောက် သည့် ဓာတ်ပုံကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရိုက်ကူးနိုင်သလဲ။ အာဖရိကတိုက်သူ အမျိုးသမီးငယ်တစ် ယောက်၏ ဘဝအမှန်ကို ပေါ်လွင်အောင် ဘာကြောင့်များ သရုပ်ဖော်နိုင်သလဲ။

ခရိတ်မဲလိုးကိုယ်တိုင် အာဖရိကတိုက်မှာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေထိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း သည်လိုအလှမျိုးကို မြင်တွေ့အောင် သူမကြည့်နိုင်ခဲ့။ မရှာဖွေနိုင်ခဲ့။
 ဒေါသတကြီးဖြင့် ထိုဓာတ်ပုံကို လှန်ချလိုက်ပြီး နောက်တစ်ပုံကိုကြည့်သည်။
 အစွမ်းကုန် စွင့်စွင့်ကားကားပွင့်နေသည့် အာဖရိကပန်းတစ်ပွင့်ကို ရိုက်ကူးထား
 သောပုံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အလင်းအမှောင် ပေးထားပုံမှာ ဘာအပြစ်မှ ဆိုစရာ မရှိချေ။
 ပန်းပွင့်တွင် ရှိရှိသမျှသော အလှအားလုံးတို့ ပေါ်လွင်အောင် ဖော်တူပြနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။
 သည်လောက်ကောင်းသည့် ဓာတ်ပုံမျိုးကို ရိုက်ကူးနိုင်စွမ်းရှိသည့်အတွက် စယ်လီ
 အန်းကို သူ အမုန်းကြီး မုန်းသွားမိလေသည်။

အခြားဓာတ်ပုံပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။
 ပုံတစ်ပုံသည် အေကေ-၄၇- မောင်းပြန်ရိုက်ဖယ်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းထားသည့်
 ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၏ ပုံဖြစ်သည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို သရုပ်ဖော်သည့်အနေဖြင့်
 လူနားရွက်ပုံသဏ္ဍာန်များကို ကြီးနှင့်သိပြီး လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ
 မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

တစ်ပုံကမူ နတ်ဆရာက လူနာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဆေးကုသနေပုံဖြစ်
 သည်။ လူနာအမျိုးသမီးသည် နတ်ဆရာ၏ရှေ့ မြေကြီးပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲလျောင်းနေ
 သည်။ ငါးမန်းစွယ်လို ချွန်ထက်သောသွားများ ပေါ်နေသည်။ ထိုပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
 အာဖရိကတိုက်သားများ၏ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိမှုကို အထင်းသား မြင်တွေ့နေရသည်။
 အခြားတစ်ပုံကတော့ အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။

အာဖရိကတိုက်သား ကလေးငယ်များသည် စာသင်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ ရှိနေကြသည်။
 စာသင်ခန်းဆိုသည်မှာလည်း ဝါးတိုင်ထူပြီး သက်ကယ်မိုး၊ သက်ကယ်ကာထားသည့် ဖြစ်
 တတက်ဆန်းကျောင်း၏ စာသင်ခန်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို အလယ်မှာ
 ထားပြီး သုံးယောက်နှုန်းဖြင့် ဝိုင်းဖတ်နေကြရသည်။

အသားမည်း ကျောင်းဆရာမ ငယ်ငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏ မေးခွန်းကို ထက်
 သန်တက်ကြွစွာ လက်ထောင်ပြုပြီး အဖြေပေးနေကြသည့် ပုံဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူကျောင်း
 သားကလေးများ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စာတတ်မြောက်လို့မူ၊ ဗဟုသုတ လိုချင်တပ်မက်မှု
 အရောင်များ တဖိတ်ဖိတ် တောက်လောင်နေသလား ထင်မှတ်ရသည်။

ထိုပုံထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းစုံ စုပေါင်းပါဝင်နေသည်။ မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားခြင်း
 နှင့် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ခြင်း၊ သူမတူအောင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းနှင့် သူမယုံကြည်နိုင်လောက်
 အောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းနှင့် သနားကြင်နာခြင်း၊ မပြည့်စုံခြင်းနှင့်
 ပြည့်စုံခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ခရိတ်မဲလိုးသည် စယ်လီအန်းဝေး၏မျက်နှာကို မော်မကြည့်ရဲတော့ချေ။ ထို့ကြောင့်
 ဓာတ်ပုံများကိုသာ တစ်ခုချင်း လှန်လှောကြည့်နေမိတော့သည်။ စယ်လီအန်း၏မျက်နှာကို
 မော်ကြည့်ဖို့အတွက် အချိန်ဆွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရတော့ ခရိတ်မဲလိုး အသက်ရှူရပ်သွားသည်။
 အရိုးတွေ တောင်လိုပုံနေသော ဆင်သင်္ချိုင်းတစ်ခု၏ ပုံဖြစ်သည်။ မြင်ကွင်းကို
 သိရောက်စေရန် ထိုပုံကတော့ ရောင်စုံပုံမဟုတ်ဘဲ အဖြူအမည်းဖြင့် ရိုက်ကူးထားသည်။
 အဖြူအမည်းကြောင့် ဖြူဖွေးသည့် ဆင်အရိုးများသည် အာဖရိကနေရောင်စူးစူးအောက်မှာ

ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်။

ဆင်သင်္ချိုင်းသည် ဧကပေါင်းများစွာ ကျယ်ဝန်းသည်။ ဆင်သေကောင်များ၏ နံရိုးများ ကြီးမားသည့် ခေါင်းခွံကြီးများသည် မြင်မကောင်းအောင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ရှေးတုန်းက မုဆိုးများတောလည်ရင်း ဆင်သင်္ချိုင်းသို့ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိသွားကာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ဆင်စွယ်များကို ရရှိခဲ့ကြဖူးသည့် ပုံပြင်များအကြောင်း ခရိတ်က ပြေးပြီး အမှတ်ရလိုက်မိသည်။

“ဆင်စွယ်ခိုးထုတ်သူတွေရဲ့ လက်ချက်လေ၊ ဆင်သေကောင်ပေါင်း နှစ်ရာရှစ်ဆယ့် နဲ့ ခြောက်ကောင်ရှိတယ်”

ထိုဂဏန်းအရေအတွက်ကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် ခရိတ်မဲလိုးသည် စယ်လီအန်းကို မော့မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိလေတော့သည်။

“တစ်ကြိမ်တည်းမှာ သတ်ပစ်လိုက်တာလား”

ခရိတ်၏အမေးကို စယ်လီအန်းက ခေါင်းညိတ်ပြန်ဖြေသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။

“ဆင်အုပ်ကြီးကို မိုင်းကွင်းအဟောင်းတစ်ခုထဲ မောင်းသွင်းလိုက်ကြတာလေ”

ခရိတ်၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားသည်။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို တစ်ကြိမ်ငုံကြည့်မိပြန်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသည့် သူ့လက်တစ်ဘက်ကို အောက်သို့ချလိုက်ပြီး ခြေတုတ်တံထားရသည့် သူ့ခြေထောက်တစ်ဘက်ကိုပါ အလိုလို စမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

မိုင်းထိပြီး အတုံးအရုံး သေဆုံးကုန်ကြရသည့် ဆင်ကြီးများ၏အဖြစ်ကို စာနာလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မိုင်းကွင်းပေါ်တွင် မိုင်းထိပြီး ခြေတစ်ဘက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို မြန်လည် အမှတ်ရလိုက်သည်။ ခြေတစ်ဘက်ပင် ပြတ်ခဲ့ရသော်လည်း မည်မျှပြင်းထန်ကြောင်း သူ ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်နိုင်ပါသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်... ရှင် ခြေထောက်ပြတ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မ သိပါတယ်” ဟု စယ်လီအန်းက ကရုဏာသက်သည့် လေသံကလေးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“စယ်လီအန်းက သူ့တာဝန်အရ ဒီဓာတ်ပုံကို ရိုက်လာခဲ့တာလေ” ဟုလည်း အက်ဒီက ဝင်ပြောသည်။

“တိတ်ကြစမ်း... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားကြစမ်း” ဟု ခရိတ်က အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲမှာကျိတ်၍ နာကျည်းစွာ ပြောလိုက်မိလေသည်။

သူ့ခြေထောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောဆိုလာခြင်းကို သူနည်းနည်းကလေးမှ မနှစ်သက်နိုင်ချေ။

စယ်လီအန်းသည် သူ့တာဝန်အရ သည်ဓာတ်ပုံများကို အမှန်တကယ် ရိုက်ကူးလျက် ခဲ့သည်ဆိုလျှင် သူ့အလုပ်ကို သူ ကောင်းစွာနားလည်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သူ့ခြေထောက်အကြောင်းကို ဖော်ပြလိုက်သဖြင့် ဒေါသဖြစ်ရုံသာမဟုတ်။ စယ်လီအန်း ဒါလေ့လိုက်တော်နေသည်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်လည်း သူ ပိုပြီး ဒေါသဖြစ်သွား

ရလေသည်။

နောက်ပြီးတော့ ဆင်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ မိုင်းကွင်းပေါ်မှာ ဘဝဆုံးကြဲရသည့် အဖြစ်ကြောင့်လည်း သူ လွန်မင်းစွာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

ခရိတ်သည် သစ်တောဌာနတွင် တိရစ္ဆာန်ထိန်းသိမ်းရေး နယ်မြေတာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆင်များအကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ပြီးတော့ ဆင်များကိုလည်း သူ ချစ်မြတ်နိုးသည်။

ယခုအဖြစ်အပျက်ကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့ သူဖျားချင်သလို နာချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အံ့ဩမဆုံးနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်မိသည်။ စောစောတုန်းက အမျိုးသမီးအပေါ် မနာလို ဖြစ်ခဲ့မှုများပါ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထိုသို့ မနာလိုဖြစ်ခဲ့မှုအတွက် သူ့ကိုယ်သူပြန်ပြီး ဒဏ်ခတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဘာမှ မလုပ်လိုက်ရမီမှာပင် နောက်ကျနေသည့်ဧည့်သည် ရောက်လာသည်။ အက်ရှီလဲဗီးက သူတို့အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ခရိတ်... အထူးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးချင်ပါတယ်။ သူကတော့ ဟင်နရီ ပစ်ကရိန်းပါပဲ။ ဟင်နရီက ကမ္ဘာ့ဘဏ်ကြီးရဲ့ ဝါရင့်ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌလေ။ သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်ရင် သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဒေါ်လာကုဋေပေါင်းများစွာ ရေတွက်နေတဲ့အသံကို ကြားရ လိမ့်မယ်။ ဟင်နရီ... သူက ခရိတ်မဲလိုး... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပါရမီအရင်သန်ဆုံး သူငယ်ပါ ပဲ။ ခရိတ်ဟာ အာဖရိကတိုက်က ထွက်ပေါ်ခဲ့တဲ့ အရေးကြီးတကားကြီးဆုံး စာရေးဆရာပါပဲ။”

“သူ့စာအုပ်ကို ကျုပ်ဖတ်ပါတယ်”

ဟင်နရီပစ်ကရိန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

သူ့အရပ်က အလွန်ရှည်ပြီး ကိုယ်လုံးကမူ အလွန်ပိန်သည်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ခေါင်းက ပြောင်လွန်းလှသည်။ ဘဏ်တိုက်ထိပ်တန်းအရာရှိ ကြီးများဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ခင်ဗျား ပြောခဲ့တာတွေဟာ ချဲ့ကားပြီးပြောခဲ့တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး အက်ရှီ” ဟုလည်း အက်ရှီလဲဗီးကို လှမ်းပြောသည်။

ပြီးတော့ စယ်လီအန်း၏ပါးကို သာသာလေး နမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အက်ရှီ ထည့်ပေးသည့် ဝိုင်အရက်ကို မြည်းကြည့်ပြီး ဖန်ခွက်ကို ဘေးဘက်သို့ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့လုပ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ခရိတ်က အလွန်သဘောကျသွားသည်။

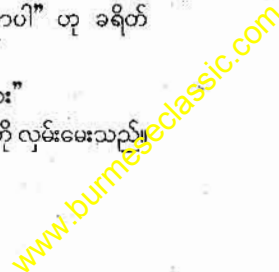
“မောင် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟင်နရီပစ်ကရိန်းက စယ်လီအန်း၏ ဓာတ်ပုံအထပ်ကြီးကို မေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး ခရိတ်အား လှမ်းမေးသည်။

“သူ သိပ်သဘောကျနေတယ် ဟင်နရီ၊ အရမ်းကို သဘောကျသွားတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံတွေကို သူတွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်က အမူအရာ ကို ခင်ဗျား မြင်စေချင်စမ်းလှတယ်။ သူ အရမ်းကို သဘောကျသွားတာပါ” ဟု ခရိတ် ဘာမှမဖြေရသေးမီ အက်ရှီက ကမန်းကတန်း ဝင်ဖြေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြထားပြီးပြီလား”

ဟင်နရီက ခရိတ်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေရင်းမှ အက်ရှီကို လှမ်းမေးသည်။

“မပြောရသေးဘူး၊ အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြောစေချင်လို့လေ၊ သူ အံ့အားသင့်သွားတာ ကြည့်ချင်တယ်”

အက်ရှီက ခေါင်းကိုယ်ခါးခါးပြောရင်း ခရိတ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ၊ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးပေးဖို့ကိစ္စပါ၊ စာအုပ်ရဲ့ခေါင်းစဉ်က ‘ခရိတ်မဲလိုး၏ အာဖရိက’ ဆိုတာ ဖြစ်ရမယ်၊ မောင့်ရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ အာဖရိကအကြောင်း ရေးရမှာပါ၊ အဲဒီစာအုပ်ရေးနိုင်အောင် အာဖရိကတိုက်ကို မောင်ပြန် သွားရမယ်၊ အဲဒီက တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ တွေ့ပြီး...”

သူစကားမဆုံးသေးမီ ဟင်နရီက ဖြတ်ဝင်ပြောသည်။

“သည်းခံပါနော်... သူတို့ရဲ့ အဓိက တိုင်းရင်းသားစကား နှစ်ခုရှိတဲ့အနက် တစ်မျိုး ကို မောင်တတ်တယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံရဲ့ ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာစကား မဟုတ်လား”

“သိပ်ကိုတတ်တာပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲမရအောင်ကို ပြောနိုင်တာပါ”

ယခုတစ်ချိန်တွင်လည်း အက်ရှီကပင် ခရိတ်၏ကိုယ်စား ဝင်ဖြေပြန်သည်။

ဟင်နရီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ အစိုးရအဖွဲ့ထဲက ထိပ်တန်းနေရာတွေမှာ မောင့်မိတ်ဆွေတွေရှိ တယ် ဆိုတာရော အမှန်ပဲလား”

ထိုမေးခွန်းကိုလည်း အက်ရှီကပင် ဝင်ဖြေပြန်သည်။

“သူ့ငယ်သူငယ်ချင်းတချို့ဟာ ဇင်ဘာတွေ အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ ဝန်ကြီးတွေ ဖြစ်နေ ကြတယ်၊ ဒီထက်ကြီးတဲ့ ရာထူးမျိုးတော့ မလိုအပ်တော့ပါဘူး”

ခရိတ်က ဆင်သေကောင်များ တောင်ပုံရာပုံ ပုံနေသည့်အတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်သည်။ ‘ဇင်ဘာတွေ’ ဟူသောအမည်ကို စိတ်ထဲကခေါ်ကြည့်သည်။ နိုင်ငံအာဏာလုပွဲတွင် အနိုင်ရ လိုက်ကြသော လူမည်းများပေးထားသည့် နာမည်ဖြစ်လေရာ သူကောင်းစွာ ခေါ်ကျင့်မရသေး ချေ။ ‘ရိုဒီးရှား’ ဟူ၍သာ အကျင့်ပါနေသေးဆဲ ဖြစ်သည်။

ထိုနိုင်ငံသည် သူ့မိဘဘိုးဘွားများ သွားရောက်အခြေချကာ ဓားပုဆိန်များကိုင် ဆောင်ပြီး တောရိုင်းများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခဲ့သည့် တိုင်းပြည်၊ ထိုသို့ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ဖြစ်သော မြေရိုင်းများကို မြေယာဉ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် တိုင်းပြည်၊ ထိုမြေယာဉ်များပေါ် တွင် ဓားမဦးချ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြသည့် တိုင်းပြည်ဖြစ်လေသည်။

ထိုတိုင်းပြည်သည် သူ့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်၏ တိုင်းပြည်၊ သူ၏တိုင်းပြည်၊ သူ၏ ဇာတိချက်ကြွေ ဓွေးရပ်မြေပင် ဖြစ်လေသည်။

“အစစအရာရာ ထိပ်တန်းအကျဆုံး ဖြစ်ရပါစေမယ် ခရိတ်၊ မောင့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကုန်စေရဘူး၊ မောင်ကြိုက်တဲ့နေရာကို သွားနိုင်တယ်၊ ကြိုက်တဲ့လူနဲ့တွေ့ ပြီး ကြိုက်ရာစကားပြောနိုင်တယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးအတွက် ကမ္ဘာ့ဘဏ်က စီစဉ်ပေးမယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်တွေအားလုံးကို ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ထုတ်ပေးမယ်”

အက်ရှီက အားတက်သရော ပြောပြနေသည်။ ခရိတ်က ဟင်နရီကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။

“ကမ္ဘာ့ဘဏ် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန ဖွင့်တော့မလို့လား” ဟုလည်း စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ငေါ်ငေါ်တူးတူး မေးပစ်လိုက်မိသည်။

သူ့မေးခွန်းကို အက်ရှိုကပင် ဝင်ဖြေရန် ဟန်ပြင်သေးသည်။ သို့သော်လည်း ဟင်နရီက လက်ပြပြီး တားထားလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျုပ် ရှင်းပြလိုက်ပါရစေ အက်ရှို... ကျုပ်တို့ဘဏ်တိုက်ရဲ့ အဓိကအပိုင်းဟာ မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့နိုင်ငံတွေကို ငွေထုတ်ချေးတာပါပဲ။ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံထဲမှာ ကျုပ်တို့ငွေ သန်းပေါင်းတစ်ထောင်လောက် ဝင်နေပြီ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အရင်းအနှီးတွေကို အကာအကွယ် ပေးချင်ပါတယ်။ အာဖရိကတိုက်ထဲက ဇင်ဘာဘွေလို့ နိုင်ငံဇယ်ကလေးတစ်ခု ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိစေချင်ပါတယ်။ သူတို့တိုင်းပြည်မှာ သူတို့တိုင်းရင်းသားဖြစ်တဲ့ လူမည်းအစိုးရက အောင်မြင်အောင် ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်နိုင်ကြောင်း အားလုံးသိသွားအောင် ထုတ်ဖော်ပြချင်ပါတယ်။ မောင်ရေးမယ့်စာအုပ်ဟာ ကျုပ်တို့ကို အများကြီး အကူအညီ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဒါတွေကရော... ”

ခရိတ်က စားပွဲပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံများကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီစာအုပ်မှာ စာတွေချည်းသက်သက်မဟုတ်ဘဲ လိုအပ်တဲ့ သရုပ်ဖော်ပုံတွေလည်း ပါစေချင်ပါတယ်။ အဲဒီတာဝန်ကိုတော့ စယ်လီအန်းက ယူနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ထင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ခရိတ်က စက္ကန့်အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။ မနာလိုစိတ်များလည်း တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျဆုံးရှုံးနိမ့်ရခြင်းက ခြိမ်းခြောက်လာသည်။

ထိုစာအုပ်ထဲမှာ စယ်လီအန်းကျေးနှင့် သူ အပြိုင်ကြရတော့မည်။ ရှိသမျှ ပညာကုန်ထုတ်ပြရတော့မည်။ သူ့မှာ ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်ရေးသည့် စာရေးဆရာဟူသော အောင်မြင်ကျော်ကြားသည့် နာမည်ကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်။ စယ်လီအန်းသည် သာမန် ခိန်းကလေးသာ ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ဘာမှဆုံးရှုံးသွားစရာ မရှိ။ အမြတ်ရစရာရှိလျှင်သာ ရသွားမည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် စယ်လီအန်းသည် သူ၏ မဟာမိတ်မဖြစ်နိုင်။ သူ၏ရန်သူသာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ နာကျည်းစိတ်တွေ ရင်ထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ မုန်းတီးစိတ်တွေ လွှမ်းမိုးလာသည်။

စယ်လီအန်းက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လာသည်။ အစိမ်းဆောင်မျက်လုံးများ တဖျပ်ဖျပ် အရောင်တောက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း စိတ်အားထက်သန်မှုဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တံတွေးကလေး စိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကြောက်လန့်သည့်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်များ ကြီးစိုးနေသည့်ကြားကပင် ညီနှုတ်ခမ်းကလေးကို နမ်းကြည့်ရလျှင် မည်သို့များနေမည်နည်းဟု တွေးကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

“ခရိတ်... အခွင့်အရေးသာ ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဒီပုံတွေထက် ပိုကောင်းအောင်

ရိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ရှင်ကသာ အခွင့်အရေးပေးမယ်ဆိုရင် ဘာကိုမဆို ဖြစ်အောင် ကျွန်မလုပ်ပါမယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ခံပါနော်” ဟု စယ်လီအန်းကျေးတ ပြောသည်။

“မင်း ဆင်တွေကို သဘောကျတယ် မဟုတ်လား၊ ဆင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုံပြင်တစ်ခု မင်းကိုပြောပြမယ်။ အသက်ကြီးတဲ့ ဆင်ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်နားရွက်ထဲမှာ မွှားတစ်ကောင်နေတယ်တဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ ခနော်နီခနော်နီဖြစ်နေတဲ့ တံတားလေးတစ်ခု ပေါ်ကို ဆင်ပြောင်ကြီးက ဖြတ်သွားတယ်။ တစ်ဘက်တမ်းကိုရောက်တော့ သူ့ဘယ်ဘက်နား ထဲမှာနေတဲ့မွှားက ‘ဗျို၊ ဆင်ပြောင်ကြီး... အဲဒီတံတားကို ကျုပ်တို့ ဖြိုပစ်လိုက်ပြီဗျ’ လို့ ပြောသတဲ့”

စောစောက စိတ်အားထက်သန်မှုဖြင့် ဟဟကလေးဖြစ်နေသော စယ်လီအန်း၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ပြန်စေ့သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်သည်။ လိပ်ပြာတောင်ပံ ခတ်လိုက်သူလား ထင်မှတ်ရသည်။ ထိုသို့ မျက်တောင်ခတ်လိုက်တော့မှ သူ့မျက်လုံးအစုံထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်များရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့တစ်ဝိုင်းလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ခရိတ်ကလည်း ချက်ချင်း နောင်တရသွားသည်။ ရက်ရက်စက်စက် ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွား သည်။

သည်လိုစကားမျိုး ပြောလိုက်လျှင် စယ်လီအန်းကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ နှုတ်လှ ပြန်ထိုးလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထားသည်။ ယခုလို မျက်ရည်ကျပြလိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်းမထားမိ။ ထိုခိုက်နစ်နာစေလိုသောသဘောဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြကာ စယ်လီအန်း ကို ချော့လိုက်ချင်သည်။

မိမိ၏ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်မချမှုများအကြောင်းကို ရှင်းပြကာ တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်ချင်သည်။

သို့သော်လည်း စယ်လီအန်းက ထိုင်ရာမှထကာ စားပွဲပေါ်ရှိ သူ၏ဓာတ်ပုံများကို စုစည်းသိမ်းယူသည်။

“ရှင်ရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ အခန်းတစ်ချို့ဟာ သိပ်ကို နားလည်မှုရှိတဲ့အကြောင်းတွေ ရေးထားတာတွေ့ရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အင်မတန် ကရုဏာကြီးတဲ့ အကြောင်းတွေ ရေး ထားတာလည်း တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့ အလုပ်အတူ တွဲပြီးလုပ်ချင်တဲ့စိတ် တွေ့ တဖွားဖွား ပေါ်ခဲ့ရပါတယ်။ ရှင်ဟာ ရှင်စာအုပ်ထဲကအတိုင်း ထပ်တူဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းကြည့်မိခဲ့တယ်”

စယ်လီအန်းက စကားကိုခဏဖြတ်ပြီး အက်ရှီလဲဗီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ “ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး အက်ရှီ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လုံးလုံးမဆာတော့ဘူး” အက်ရှီကလည်း ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထရပ်သည်။ “ကားတစ်စီးငှားပြီး ကိုယ် တို့ အတူတူသွားရအောင်လေ” ဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်ဘက်လှည့်ပြီး ဆက်ပြော သည်။

“သွားလိုက်ဦးမယ် ဇာတ်လိုက်ကြီး... မောင့်ဝတ္ထုအသစ် ရေးပြီးပြီဆိုရင် ဖုန်း ဆက်လိုက်နော်”

စက်လီအန်းနောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်သွားသည်။ ခရိတ်က ကျောခိုင်းထွက်
ခွာသွားသည့် စက်လီအန်းကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ စက်လီအန်း၏ ပေါင်တံများ မည်မျှလှပ
ကြောင်းကိုပါ သတိထားနေမိသည်။

ဟင်နရီက ဖန်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း အထဲရှိ ဝိုင်အရက်ကို ခပ်တွေ့တွေ့ ငေးကြည့်နေ
သည်။

“ဆိတ်ကျင်ငယ်ရေကို သောက်ရတဲ့အတိုင်းပဲ” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။ ပြီးတော့
စားပွဲထိုးကိုလှမ်းခေါ်ကာ အကောင်းစား ဝိုင်အရက်မှာသည်။

ဟင်နရီက မြည်းကြည့်သည်။

“ဒါပိုကောင်းတယ်၊ အင်း... စာအုပ်ကိစ္စကတော့ သိပ်အဆင်မပြေလှဘူးနော်”
ထိုသို့ပြောရင်း နာရီကို မြောက်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်တို့ စားစရာ မှာလိုက်ကြရအောင်”

ထို့နောက် စာအုပ်အကြောင်းကို မပြောကြတော့ဘဲ အခြားရောက်တတ်ရာရာများ
ကို လျှောက်ပြောနေကြသည်။

ဘေးစားပွဲတွင်... ကော်ဖီထိုင်သောက်နေသော ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီး
ကလေးတစ်ယောက်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ရှင်ဟာ ခရိတ်မဲလိုးပဲ... ရှင်ကို တီဗီထဲမှာ ကျွန်မတွေ့ဖူးတယ်၊ ရှင်ဝတ္ထုစာအုပ်
ကို ကျွန်မ အရမ်းသဘောကျတာပဲ၊ ကျွန်မဖို့ အမှတ်တရလက်မှတ်ကလေး ထိုးပေးပါနော်...
နော်...”

ခရိတ်က အမျိုးသမီးပေးသည့် စာရွက်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးနေခိုက် အမျိုး
သမီးက သူ့ပခုံးစွန်းကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့် လာပြီးဖိကပ်ထားလိုက်သေးသည်။

“ဆက်စတိုးဆိုင်က အလှတူနပ်စွည်း အရောင်းကောင်တာမှာ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ပါ
တယ်၊ ကြိုက်တဲ့အခါနဲ့ လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ အမြဲတမ်း ရှိနေပါတယ်”

အမျိုးသမီး ထွက်သွားသောအခါ သူတို့အနားမှာ ရေမွှေးနံ့ လွင့်ဝဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။

“မောင်ဟာ မိန်းကလေးတွေကို အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ ခါထုတ်ပစ်လေ့ရှိသလား” ဟု
ဟင်နရီက မေးသည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်ပါပဲဗျာ၊ ဟား... ဟား...”

ခရိတ်က တဟားဟားရယ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။ ကျသင့်ငွေများကို ဟင်နရီက ငွတ်
ထုတ်ပေးသွားသည်။

“ကျုပ်မှာကားပါတယ်၊ မောင်သွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“နေပါစေတော့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လမ်းပဲလျှောက်သွားပါတော့မယ်”

“တစ်ခုပြောရဦးမယ် ခရိတ်... အာဖရိကကို မောင်ပြန်သွားမယ်လို့ ကျုပ်ထင်နေ
မိတယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်နေတဲ့ မောင်အမူအရာကို ကျုပ်သတိထားမိတယ်၊ ဆာလောင်မွတ်
သိပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အတိုင်းပဲ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့က... အင်း... ဒီစာအုပ်ကို ကျုပ်တို့ သိပ်စိတ်ဝင်စား

တယ်၊ အက်ရှီ နားမလည်နိုင်တာတွေ အများကြီးရှိနေသေးတယ်။ ဟိုမှာရှိနေတဲ့ လူမည်းခေါင်းဆောင်တွေကိုလည်း မောင်က သိကျွမ်းနေတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီအချက်ကလည်း ကျုပ်အဖို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ မောင်နေခဲ့တဲ့ စာအုပ်ထဲက အကြောင်းတွေဟာ ကျုပ်တို့စိတ်ကူးတွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျနေတယ်။ မောင်ပြန်သွားဖို့များ ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင် မသွားခင်မှာ ကျုပ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပါဦးနော်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အကျိုးရှိတာလေးတစ်ခုခုတော့ လုပ်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်”

ဟင်နရီက ကက်ဒီလက်ကားကြီး၏ နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကားတံခါးမပိတ်မီ သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

“စယ်လီအန်းရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ တကယ်ပြောတာပါ”

ထို့နောက် မော်တော်ကားတံခါးကို ပိတ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဒေဗိုင်ဘာကို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြုလိုက်လေသည်။

ခရိတ်မဲလိုးပိုင်သည် ‘ဘာဝူး’ ဇိမ်ခံရွက်လှေသင်္ဘောကလေးကို အခြားရွက်လှေသင်္ဘောအသစ် နှစ်စင်းကြားမှာ ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

သူ့သင်္ဘောကလေးသည် (၄၅) ပေရှည်ပြီး သက်တမ်း ငါးနှစ်ရှိချေပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျပြုပြင်ပြီး သန့်ရှင်းရေးကိုပါ မှန်မှန်ပြုလုပ်ထားသဖြင့် အသစ်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

ဆိပ်ကမ်းရုံးဝမှာ ခဏရပ်ပြီး သင်္ဘောကလေးကို မြတ်နိုးစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“နှစ်နေရာက ရှင့်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ထားတယ် ခရိတ်” ဆိပ်ကမ်းရုံးထဲရှိ ဧည့်ကြိုစာရေးမကလေးက သူ့ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ သူဝင်သွားသည်။

“ကျွန်မဖုန်းကနေပြီးတော့ပဲ ဆက်လိုက်လေ” ဟုလည်း လောကွတ်စကား ပြောသည်။

ဧည့်ကြိုစာရေးမကလေး လှမ်းပေးသည့် စာရွက်ကလေးကို ခရိတ်က ယူကြည့်သည်။ တစ်ခုက သူ့ပွဲစားထံမှ ဖြစ်သည်။ ‘အလျင်အမြန်’ ဟု မှတ်ချက်ရေးထားသည်။ နောက်တစ်ခုက နေ့စဉ်သတင်းစာတစ်စောင်၏ စာပေဆိုင်ရာ အယ်ဒီတာက ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတလော စာနယ်ဇင်းအယ်ဒီတာက သူနှင့် အဆက်အသွယ် သိပ်မလုပ်ကြတော့ချေ။

ပွဲစားထံသို့ အလျင်ဆုံး ဖုန်းဆက်သည်။ တစ်အောင်စလျှင် ဒေါ်လာ (၃၂၀) နှင့် ဝယ်ထားခဲ့သော ရွှေများကို (၅၀၂) ဒေါ်လာဖျေးရသဖြင့် ရောင်းလိုက်ကြောင်း ပွဲစားက ပြောသည်။ ထိုငွေများကို ဘဏ်တိုက်သို့အပ်လိုက်ရန် ခရိတ်က ညွှန်ကြားသည်။

ဒုတိယနံပါတ်ကို သူဆက်သည်။ တစ်ဘက်သို့ ဖုန်းခေါ်နေခိုက် ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်တွင် ဧည့်ကြိုစာရေးမလေးသည် သူ့မျက်စိအောက်မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုမို လှုပ်ရှားကာ ဟန်ရေးပြနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

စာပေဆိုင်ရာ အယ်ဒီတာနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရသည်။ သူ့စာအုပ်သစ် ဘယ် တော့လောက်ထွက်မလဲဟု မေးသည်။

“ဘာစာအုပ်လဲ” ဟု ခရိတ်က နာနာကျည်းကျည်း တွေးကြည့်လိုက်မိသည်။ သို့ သော်လည်း တစ်ဘက်က နားထောင်ကောင်းအောင် ကြည့်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရက်အတိအကျ မသတ်မှတ်ရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်တာတွေ အားလုံးတော့ ပြင်ဆင်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ချင်လို့ပါလား။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ထွက်တဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်မတို့ စောင့် လိုက်ပါမယ်” ဟု တစ်ဘက်မှ အမျိုးသမီးအယ်ဒီတာက ပြန်ဖြေသည်။

စောင့်ပေးဦးတော့... သံသရာဆုံးအောင် စောင့်ပေးဦးတော့ဟု ခရိတ်က စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း ဖုန်းကိုပြန်ချသည်။ သူ့ရှေ့မှာရှိနေသော ဧည့်ကြိုစာရေးမလေးက ပြုံးပြုံး ကလေး မော့ကြည့်သည်။

“ဖိုင်းယားဝါးတား သင်္ဘောပေါ်မှာ ဒီနေ့ည ပါတီတစ်ခုရှိတယ်” ဟု ခရိတ်ကို လှမ်းပြောသည်။

ဆိပ်ကမ်းသည် ဇိမ်ခံသင်္ဘောပေါင်းများစွာတို့ ဆိုက်ကပ်ထားကြလေရာ သင်္ဘော တစ်စင်းက တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်သဖြင့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဧည့်ခံပွဲများနှင့် ဆက်နေတတ်သည်။

“ရှင်ရော သွားဦးမလား ခရိတ်”

ခရိတ်က အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဝိုက်ကလေးက ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ မျက်မှန်ဖြတ်လိုက်လျှင် ပိုလှမည်မှာ သေချာသည်။ ဒါမျိုးကို ဘာကြောင့် အလွတ်ပေးရမည် နည်း။ တက်စေးမိသဖြင့် ရွှေတွေထုတ်ရောင်းလိုက်ရာ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲကြီးတောင် သူ မြတ်ထားပြီ မဟုတ်ပါလား။

နေ့လယ်စာစားတုန်းကလည်း သူ့ကိုယ်သူ အရေးလုပ်ခဲ့ရဖူးပြီ။

“ကျုပ်ကလည်း ဘာဝူးသင်္ဘောပေါ်မှာ သီးသန့်ပါတီကလေးတစ်ခု လုပ်မလို့ နှစ် ယောက်တည်းအတွက် လုပ်မှာပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သည်မိန်းကလေးသည် အလွန်စိတ်ရှည်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူ့ကို စိတ် ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့အချိန် ရောက်လာပေပြီ။

သူက ဝမ်းသာအားရ မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေး အတော်လှသည်မှာ ပိုသေချာသွားသည်။

“ကျွန်မ ညနေငါးနာရီမှာ ရုံးဆင်းတယ်”

“သိပါတယ်၊ သင်္ဘောပေါ်ကိုပဲ တန်းလာခဲ့ပေါ့”

တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးသွားလျှင် အခြားတစ်ခုခုမှာတော့ အမြတ်ရပေလိမ့်မည်ဟု တွေး ရင်း သူ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခရိတ်သည် ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း ည၏အသံဗလံများကို နားထောင်နေမိသည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းအောက်မှာ ယှက်ထားသည်။

သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ကို လှိုင်းပုတ်နေသံများ၊ ဖိုင်းယားဝါးတား သင်္ဘောပေါ်မှ အပျော် လွန်နေသူတို့၏ အော်ဟစ်ဆူညံနေသံများ၊ သူ့ဘေးမှ အိပ်ပျော်နေသည့် ဆိပ်ကမ်းရုံး ဧည့်ကြို စာရေးမကလေး၏ ခပ်သာသာ အသက်ရှူနေသံများကို ကြားနေရသည်။

အိပ်မပျော်သည့်အတူတူ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ သူ့ လမ်းသွားလျှောက်နေချင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ အိပ်ရာမှထလိုက်လျှင် မိန်းကလေး နိုးသွားမည် စိုးရိမ်သဖြင့် သည်အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဆက်နေလိုက်ရသည်။

ထိုသို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေလိုက်ခါမှ စယ်လီအန်းဂျေး၏ ဓာတ်ပုံများအကြောင်း သူ့ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်း အာဖရိကတိုက်၏ အနံ့အသက်များကိုပါ ရှုရှိုက်လာရသလို ခံစားမိသည်။ အာဖရိက တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဗုံတီးသံများကို နားထဲမှာ ကြားယောင်လာသည်။

ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်ကို ပြန်သတိရပြီး လွမ်းဆွတ်သည့် စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားနေရလေသည်။

အိပ်ရာကနိုးကြတော့ အမျိုးသမီးကလေးက နံနက်စာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဇွတ် ပြင်ဆင်ကျွေးသည်။ သူ့ပြန်သွားသောအခါ ပေကျဲသွားသမျှများကို တစ်နာရီလောက်ကြာ အောင် ဆေးကြောရှင်းလင်းပစ်လိုက်ရသည်။ နံနက်စာ ပြင်ဆင်ပေးသွားသည်နှင့်ပင် မတန် ချေ။

လက်နှိပ်စက်ရှေ့မှာ ထိုင်သည်။ အပြင်က အနှောင့်အယှက်များ မဝင်နိုင်အောင် ခန်းဆီးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးရေးထားပြီးသော ဝတ္ထုစာမူ ဆယ့်နှစ်မျက်နှာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။ စိတ်တိုင်းကျ တည်းဖြတ်ပစ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် နှစ်မျက်နှာမျှပင် အသား တင်ကျန်ဖို့ ခပ်ခက်ခက်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည် တွင် စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ထွက်လာသည်။ စာရွက်ကလေးကို ဖြန့်ကြည့်သောအခါ ဂျုနိုင်းဆိုသောမိန်းကလေး ရေးခဲ့ဖူးသည့် စာဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

ဂျုနိုင်းသည် သူနှင့်အတူ ရိုးအီးရှားနိုင်ငံတွင်း စစ်ပွဲ၏ဘေးဒုက္ခများကို ခါးစည်းခံခဲ့သူ၊ မိုင်းဗုံးထိသဖြင့် သူ့ခြေထောက်တစ်ဘက် ဖြတ်ရပြီးသည့်နောက် ပထမဆုံးအကြိမ် လမ်းစ လျှောက်သောအခါ သူ့ဘေးမှာ အတူနေခဲ့သူ၊ ဘာဂူး ဇိမ်ခဲရွက်သင်္ဘောကလေးနှင့် အတ္တ လန္တီတ်သမုဒ္ဒရာကို အတူတူ ကူးဖြတ်ခဲ့သူ၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ယခုအခါတွင် ဂျုနိုင်း၏ မျက်နှာပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုပင် ပြန်လည် ပုံဖော်ကြည့်၍ မရနိုင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုစာကလေးကို ဂျုနိုင်းသည် တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရန် သုံးရက်အလို ယောရှိုင်းယားမြို့မှနေ၍ သူ့ထံသို့ ရေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆယ်မျက်နှာရှိသော ထိုစာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့ပြန်ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။

“ရှင်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ မကြာခဏကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး

ဖြုန်းခနဲ အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ခုကို ရလိုက်တဲ့အတွက် သက်သာရာရခဲ့တယ်”

ထိုအကြောင်းကို သူ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ သူ့အောင်မြင်မှုဆိုသည်မှာလည်း စာအုပ်တစ်အုပ်၏ အောင်မြင်မှုသာ ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကိုသာ သူ့ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ရေးနိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ဘာစာအုပ်မှ မရေးနိုင်တော့။ ထိုအဖြေကိုလည်း ဂျနိုင်းက သူ့စာထဲမှာပင် ရေးပြထားလေသည်။

“အမှန်တော့ ရှင်ဟာ စိတ်ဓာတ်သိပ်ပျော့ညံ့လွန်းတယ်။ ဒါဟာလဲ ရှင်ကိုယ်ရှင်ပြန်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ တကယ်တော့ ရှင်ဟာ ကလေးဆန်လွန်းတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို အရှုံးအမှူး ချစ်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒီတစ်သက်မှာ ဒီလိုအချစ်မျိုးလည်း နောက်ထပ်ပေါ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ ခရိတ်။”

ရှင်ကို ကျွန်မ အကြံတစ်ခု ပေးပါရစေ။ စစ်မှန်တဲ့စေတနာနဲ့ ပေးတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါ။ အမှန်ကတော့ ရှင်မှာ အနုပညာတွေ ခန်းခြောက်သွားပြီ။ အနုပညာ ခံစားချက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ ဒါကြောင့် နောက်ထပ် ဘာစာအုပ်မှ မရေးနိုင်တော့တာပဲ။

ကျွန်မတို့ အာဖရိကတိုက်ထဲက အတူတူထွက်လာကြတဲ့ အချိန်ကစပြီး ရှင်မှာ အားလုံးခန်းခြောက်သွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သဘောပေါက် နားလည်တတ်တဲ့ ရှင်နဲ့စိတ်နေ သဘောထားတွေ၊ ထူးချွန်တဲ့ ရှင်ရဲ့အရည်အချင်းတွေအားလုံး ခန်းခြောက်သွားခဲ့ပြီ။

အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့ အဓိကရန်သူကတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် ရှင် ပျက်စီးသွားရတာပါ”

ဟုတ်တယ်... သိပ်မှန်တယ်... ငါ့ရင်ထဲ အသည်းနှလုံးထဲမှာရှိတဲ့ အနုပညာ ခံစားချက်တွေအားလုံး ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ။ ရေတွင်းတစ်တွင်း ခန်းခြောက်သွားသလို ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ။ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ပြီးဖျက်ဆီးပစ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲဟုလည်း စာကိုဖတ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ခံနေမိသည်။

ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်ကို ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်သည့်စိတ်က ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ခံစားလာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့မှာ လမ်းပျောက်နေပြီ။ အနုပညာတွေ ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ။ အနုပညာများ မွေးဖွားဖြည့်တင်းပေးရာ သူ့မွေးရပ်မြေဆီသို့ ပြန်သွားမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ သူ့ဇာတိချက်ကြွေ မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်သွားမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် စာရွက်ကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ကာ လက်ဆေးကြောလေ့ထဲသို့ လုံးခြေပစ်ထည့်သည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သည်အတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ကာ ကုန်းဘောင်အတိုင်း ကမ်းပေါ်သို့ သူ တက်လာခဲ့သည်။

ဆိပ်ကမ်းရုံးမှ ဧည့်ကြိုစာရေးမကလေးနှင့် စကားပြောနေရမည်ဖိုးသဖြင့် ဆိပ်ကမ်းဂိတ်ဝမှာ ရှိနေသော တယ်လီဖုန်းဆီသို့ တန်းလာခဲ့သည်။

သူ့ကြိုတင် မျှော်မှန်းထားသည်ထက် ပိုမိုလွယ်ကူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အော်ပရေတာ အမျိုးသမီးက ဟင်နရီပစ်ကရိန်း၏ အတွင်းရေးမှူးကို တိုက်ရိုက်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“မစ္စတာပစ်ကရိန်းနဲ့ စကားပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး ထင်ပါတယ်ရှင်။ အခု စကား

ပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ခရိတ်မဲလို့”

သူနာမည်ကို ပြောလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဟင်နရီပစ်ကရိန်းက ဖုန်းကို လက်ခံစကားပြောတော့သည်။

“မာတာဘယ်လီ လူခိုးစုတွေမှာ ဆိုရုံစကားတစ်ခု ရှိပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဇမ်ဘက်ဖီမြစ်ရေကို တစ်ခါသောက်မိရင် နောက်ထပ်သောက်ဖို့ အမြဲမပြတ် ပြန်လာနေတော့ တာပဲတဲ့” ဟု ခရိတ်က ဟင်နရီကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အခု မောင် ရေငတ်နေပြီပေါ့။ ကျုပ်ကလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်လာလိမ့် မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းပြီးသားပါ”

“ကျွန်တော် သွားဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဖုန်းဆက်ပါဆိုလို့ ဆက်တာပါ”

“ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့လေ”

“ဒီနေ့လား” ဟု ခရိတ်က ပြန်မေးသည်။

“ဟေး... သူငယ်၊ ဒါလောက်မလောနဲ့လေ၊ ကျုပ်က အချိန်းအချက်တွေ အင် မတန်များဘူးလူ၊ နေဦး... ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟင်နရီက သူ၏ အချိန်းအချက် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ပြန်လည် စစ်ဆေးကြည့်နေ ပုံရသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူ့အသံကို ပြန်ကြားရသည်။

“ဒီနေ့ညနေ ခြောက်နာရီဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ မောင် အဆင်ပြေမလား၊ ဒါဟာ ကျုပ်အတတ်နိုင်ဆုံး စောပြီးတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးတာပဲ”

ဟင်နရီ၏ရုံးခန်းသည် (၂၆) ထပ်မှာရှိသည်။ ဗဟိုပန်းခြံကြီးကို စီးမြင်နေရသည်။ ပြတင်းပေါက်ကြီးများက ကျယ်သည်။ ဟင်နရီက ခရိတ်အတွက် ဝိစကီနှင့်ဆိုဒါ ရောစပ်ပြီး ယူလာပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေမလုပ်ရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ် ဟင်နရီ၊ ကျွန်တော့်ဆီက ခင်ဗျား တကယ်လိုချင်တာ ဘာလဲ” ဟု ခရိတ်က တဲ့တို့ပင် မေးချလိုက် သည်။

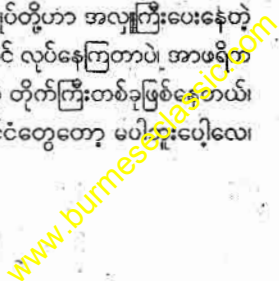
“မောင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ တည့်တည့်ပဲ ပြောကြရအောင်၊ စာအုပ်ရေးဖို့ဆိုတာက မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ သဘောပါပဲ၊ ကျုပ် တစ်ခုပြောပါရစေ၊ တရားမျှတမှု မရှိဘူးဆိုရင် သည်းခံပါ၊ မောင့်ရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ စယ်လီအန်းရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ပါစေချင်တယ်”

ခရိတ်က ထိုစကားကြောင့် စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကို သတိ ပြုလိုက်မိသော ဟင်နရီက ကမ်းနားကတန်း ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာ အာဖရိကတိုက်ဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေကို တာဝန်ယူရတဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌပါပဲ”

“ခင်ဗျားရုံးခန်းဝက ဆိုင်းဘုတ်မှာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ပါပြီ” ဟု ခရိတ်က ခေါင်းညိတ် ပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဝေဖန်ရေးသမားတွေက ဘာတွေပဲပြောနေနေ ကျုပ်တို့ဟာ အလှူကြီးပေးနေတဲ့ ဌာနတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း အမြတ်အစွန်းရအောင် လုပ်နေကြတာပဲ၊ အာဖရိက တိုက်ဟာ စီးပွားရေးကျဆင်းနေတဲ့ နိုင်ငံတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ တိုက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေတယ်၊ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံရဲ့ မြောက်ဘက်ဖျားက ရေနံသွေးနိုင်ငံတွေတော့ မပါဘူးပေါ့လေ၊

ကျန်တဲ့ အာဖရိကနိုင်ငံအများစုဟာ စိုက်ပျိုးရေးပေါ်မှာပဲ ရပ်တည်နေကြရတယ်။ သယံဇာတပစ္စည်းကလည်း ပြောပလောက်အောင် မကြွယ်ဝကြဘူး။”

ခရိတ်ကထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပြန်သည်။

“မကြာသေးမီက ကိုလိုနီနှောင်ကြီးအောက်က လွတ်မြောက်လာကြတဲ့ နိုင်ငံတချို့ဟာ ကိုလိုနီအစိုးရ တည်ဆောက်ပေးသွားခဲ့တဲ့ စီးပွားရေး အဆောက်အအုံတွေပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး ရပ်တည်သွားနိုင်ကြတာတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါကလည်း နည်းပါတယ်။ ဇမ်ဘီယာတို့ . . . တန်ဇန်နီယာတို့ . . . မာပူတိုတို့လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ မျက်နှာဖြူ ကိုလိုနီအစိုးရ တည်ဆောက်ပေးသွားတဲ့ စီးပွားရေး အဆောက်အအုံတွေကို သူတို့ တော်တော်နဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်လို့ ကုန်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ဆက်လက်ရှင်သန်အောင် ထိန်းထားနိုင်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

ဟင်နရီက စကားကိုဖြတ်ထားရင်း စိတ်မချမ်းသာသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ခေါင်းကိုယမ်းခါနေသည်။ ခရိတ်က သူ့ပြောမည့်စကားဆက်ကို စောင့်မျှော်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဇင်ဘာတွေလို . . . ကင်ညာလို . . . မာလာဝီလို နိုင်ငံမျိုးတွေမှာတော့ အခွင့်အလမ်းကလေး ရှိနေသေးတယ်။ လယ်ယာမြေအကုန်လုံးကို ဝေခြမ်းရေးမလုပ်ရသေးဘူး။ မီးရထားလမ်းတွေ ကောင်းနေသေးတယ်။ ကြေးနီကြေးဝါတို့ တခြားဓာတ်သတ္တုပစ္စည်းတို့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားလုပ်ငန်းတို့က နိုင်ငံခြားငွေ ရပေါက်ရလမ်းတွေ ရှိနေသေးတယ်။ သူတို့ဆက်ပြီးရှင်သန်နေနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့က ကျားကန်ပေးထားရမှာပေါ့လေ။”

“ဘာဖြစ်လို့များ ဒုက္ခရွာနေသလဲဗျာ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ အလှူကြီးပေးနေတဲ့ ဌာနမဟုတ်ဘူးလို့ စောစောတုန်းက ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဘာဖြစ်လို့များ အလကားသက်သက် ဒုက္ခရွာနေမှာလဲ”

ခရိတ်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ကမကွေးရင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ သူတို့ကိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်တိုက်ရတော့မယ်လေ။ ဒါဟာ ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။ သူတို့ငှက်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်နိုင်ငံတွေဝင်လာပြီး သူတို့အပေါ်မှာ ချယ်လှယ်တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်မှန်တယ်”

ခရိတ်က ဝီစကီကို တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီး ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ငွေခေးထားတဲ့ နိုင်ငံတချို့ဟာ သယံဇာတ ပေါကြွယ်ပြီး ရှေ့ရေးအလားအလာ သိပ်ကောင်းတဲ့ နိုင်ငံတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနောက်နိုင်ငံတွေက ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ မျက်စိကျလောက်တတ်တွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒါတွေ ပျက်စီးမသွားအောင် ကျွန်ုပ်တို့က ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားပေးဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“နမူနာအဖြစ်နဲ့ ကင်ညာနိုင်ငံကိုပဲ ကြည့်ကြစို့။ ကင်ညာနိုင်ငံဟာ နေရောင်ကောင်းကောင်းရတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိတယ်။ ဂရိစ်နဲ့ ဆာဒီးနီးယားမှာလည်း ဒါတွေ ရှိတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ ကင်ညာနိုင်ငံလို အာဖရိက တောရိုင်းတိရိစ္ဆာန်တွေ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေဟာ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ အနားယူရင် . . .”

နေပူစာလည်း ကောင်းကောင်းလှရင်း တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို ကြည့်နိုင်အောင် အဲဒီနိုင်ငံမျိုး တွေကိုသာ သွားကြလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းနဲ့ နိုင်ငံခြားငွေ ရနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ချေးထားတဲ့ အကြွေးတွေ ပြန်ရနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုပတ်သက်ရမယ် ဆိုတာ သဘောမပေါက်သေးဘူး” ဟု ခရိတ်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ပြောမယ်လေ... ပြောပါမယ်... လိပ်ပတ်လည်တော့ အဲဒီကိစ္စရောက်လာမှာ ပေါ့၊ ပုံစံလေးပေါ်သွားအောင် အလျင်ပြောပြပါရစေဦး၊ မျက်နှာဖြူ ကိုလိုနီအစိုးရတွေ ထွက် သွားပြီး လွတ်လပ်ရေးရလာကြတဲ့ အာဖရိကတိုက်နိုင်ငံငယ် အတော်များများဟာ ဆင်စွယ်နဲ့ ကြုံချိတွေအပေါ်မှာ မျက်စိကျလာကြတယ်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်အသားတွေကို ရှာဖွေလာကြ တယ်။ အဲဒါတွေကို ပို့ကုန်အဖြစ် ထုတ်လုပ်ရင်း နိုင်ငံခြားငွေ အထိုက်အလျောက် ရလာကြ တယ်။ သူတို့ ရိုးရိုးသားသား ဆယ်နှစ်ရှာတဲ့ဝင်ငွေထက် ဆင်စွယ်နဲ့ ကြုံချိဖြတ်ရောင်းတာက ပိုထွက်မြေကိုက်ကြတယ်။ ဒီတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို မျက်နှာဖြူ ကိုလိုနီအစိုးရတွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ကြရတယ်။ အခု သူတို့ မရှိတော့တဲ့အခါမှာ အာရပ်စော်ဘွားတွေက ဓားရိုးလုပ်ဖို့ ကြုံချိတစ်ချောင်းကို ဒေါ်လာနှစ်သောင်းလောက် ပုံ ပေးနေပြီလေ။ လွတ်လပ်စ အာဖရိကတိုင်းရင်းသားတိုင်းရဲ့ လက်ထဲမှာလည်း အေကေ- ၄၇-မောင်းပြန်သေနတ်တွေက အများကြီးမဟုတ်လား၊ ဒါတွေဟာ ဖြစ်နိုင်တာတွေပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော် သဘောပေါက်စပြုလာပြီ” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် အဲဒီနယ်မြေမှာ အေးဂျင်းတစ်ယောက် ကျုပ်လို့နေတယ်။ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လူမျိုးပေါ့လေ။ သစ်တောဌာနမှာဖြစ်ဖြစ် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းရေးဌာနမှာဖြစ်ဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ လူမျိုးဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေ တယ်။ သူတို့တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားကို ပြောနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ နေရာတကာကို သွားနိုင်မယ်။ တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ စကားပြောနိုင်မယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုရင် ပိုလို့ တောင်ကောင်းသေး၊ နောက်ရေးမယ့် စာအုပ်သစ်အတွက် သုတေသနလုပ်နေတယ်ဆိုတာမျိုး ပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ခန့်လိုက်တဲ့ အေးဂျင်းဟာ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာမျိုးဆိုရင် ပို ပြီးအခွင့်အလမ်းသာတယ်ပေါ့။ သူ့အနေနဲ့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်နိုင်ပြီလေ”

“ကျွန်တော့်ကို ဂျိမ်းစ်ဘွန်းလုပ်ခိုင်းနေတာပေါ့လေ”

“ကမ္ဘာ့ဘဏ်ရဲ့ ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးရေး အရာရှိပါ။ လအအနေနဲ့ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ လေးသောင်းပေးမယ်၊ ခရီးစရိတ်တွေပေးမယ်။ အထွေထွေကုန်ကျစရိတ်တွေ ပေးမယ်။ အဲဒီ တာဝန်တွေ ပြီးဆုံးတဲ့အထိ မောင့်အနေနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်မှ မရေးဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျုပ် က မောင့်ကို အကောင်းဆုံး ဂုဏ်ပြုဇည့်ခံပွဲ ကျင်းပပေးပါမယ်”

“စောစောတုန်းက ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပဲ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ လုပ်မနေဘဲနဲ့ မှန်ရာကို တဲ့တိုးပဲ ပြောဖို့ကောင်းပြီ ဟင်နရီ”

ဟင်နရီက ရယ်သည်။ သူရယ်သည်ကို ခရိတ်အနေဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူး ခြင်းဖြစ်သည်။ ရယ်ပုံက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲရှိသည်ပုံမျိုးဟုလည်း ပြောနိုင်သည်။

“မောင့်ကို ကျုပ်ရွေးလိုက်တာ သိပ်မှန်သွားပြီ၊ ကောင်းပြီ ခရိတ်... ပြောစရာ

နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ သိပ် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်သွားအောင်လည်း ကျုပ်မလုပ်ပါဘူး။ မောင့်အတွက် အရက်ထပ်ထည့်ပေးဦးမယ်”

ဟင်နရီက ခရိတ်၏ဖန်ခွက်ကို ယူသွားပြီး နောက်ထပ် ဝီစကီထပ်ထည့်သည်။ ဖန်ခွက် ပြန်ယူလာပေးပြီးမှ သူ့စကားကိုဆက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ငွေရေးကြေးရေး ပတ်သက်နေတဲ့ တိုင်းပြည်တွေရဲ့အတွင်းရေး ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာက ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ တခြားစကားနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် သတင်းစုဆောင်းဖို့ ကိစ္စပါပဲ။ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာ ကျုပ်တို့ခန့်ထားခဲ့ဖူးတဲ့ အေးဂျင်းတစ်ယောက်ဟာ ထင်သလောက် အားမကိုးခဲ့ရဘူး။ မော်တော်ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး သူ့ကို ကျုပ်တို့ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမသေခင်ကလေးမှာ ကျုပ်တို့ကို သတင်းအစအနာကလေးတစ်ခုတော့ ပေးခဲ့တယ်။ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံခြားအုပ်စုတစ်စုရဲ့ အကူအညီနဲ့ အာဏာသိမ်းမှုတစ်ခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ”

ခရိတ်က သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အင်း... ကျွန်တော်တို့ အာဖရိကတိုက်သားတွေဟာ ရွေးကောက်ပွဲကို သိပ် အားမကိုးချင်ကြဘူး။ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်တွေပေါ်မှာပဲ သစ္စာခံချင်ကြတယ်။ ရွေးကောက်ပွဲထက် လက်နက်နဲ့ အာဏာသိမ်းရတာကို ပိုခံတွင်းတွေ့နေကြတယ်”

“အလုပ်ကို မောင် လက်ခံတော့မှာလား” ဟု ဟင်နရီက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် ခြေထောက်တစ်ဘက်ကို အဲဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေတစ်ဘက် မြှုပ်နှံထားတဲ့တိုင်းပြည်ကို ပြည်ပဩဇာ ဖုံးလွှမ်းသွားတာကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် လက်ခံမယ်”

ဟင်နရီက လက်တစ်ဘက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အလွန်သန်မာသော လက်တစ်ဘက်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“မောင်လက်ခံမယ်လို့ ကျုပ်ထင်ထားခဲ့ပြီးသားပါ။ မောင့်ရွက်သင်္ဘောဆီကို လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး ဖိုင်တွဲတစ်ခုနဲ့ အိတ်တစ်လုံး ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်။ ဖိုင်တွဲကိုဖတ်ပြီးရင် သူနဲ့ပဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ အိတ်ကိုတော့ မောင်သိမ်းထား”

ဟင်နရီ ပို့လိုက်သည့် အိတ်ထဲတွင် သတင်းထောက်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံကတ်ပြားများ၊ ကလပ်အသင်းဝင် ကတ်ပြားများ၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်အမှုထမ်း ကတ်ပြားများ၊ နိုင်ငံပေါင်းများစွာသို့ ဝင်ခွင့်ပြုထားသည့် ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇာများ၊ ‘ကမ္ဘာ့ဘဏ် တွင်းဆင်းလေ့လာရေး အရာရှိ’ ဟူသည့် စာလုံးပါသည့် တံဆိပ်များ ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီအိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကလည်း များလိုက်တာနော်။ ဒီအိတ်နဲ့ကိုင်ရိုက်ရင် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်တောင် လဲသေလောက်တယ်။ ဒါတွေ ဘာများအသုံးကျမလဲ မပြောတတ်တော့ဘူး” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တွေးကြည့်နေမိသည်။

ဖိုင်တွဲကို ဖတ်ကြည့်သည်။ ဖတ်ပြီးသွားတော့မှပင် သူ့မွေးခဲ့သည့် ရိုးဒီးရှားနိုင်ငံကို ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံဟု ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲလိုက်ကြောင်းကို သဘောပေါက်သလိုလို ဖြစ်လာလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

ခရိတ်သည် ငှားလာသည့် ဇောက်စံဝက်ဝွန်ကားကလေးကို အဝါရောင်မြက်များ ပေါက်နေသည့် တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ဘူလာဝါယိုမြို့လေဆိပ်ရှိ ကားငှားသည့် ကုမ္ပဏီမှ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးကလေး ပြောလိုက်သည့် စကားကိုလည်း သူ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

“ဓာတ်ဆီအပြည့် ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချိန်ကျမှ နောက်ထပ် ဓာတ်ဆီဖြည့်လို့ရမယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး၊ မာတာဘယ်လီနယ်မြေမှာ ဓာတ်ဆီ အင်မတန်ရှားပါတယ်”

ဘူလာဝါယိုမြို့ထဲမှာပင် ဓာတ်ဆီထည့်ဖို့ ရှည်လျားစွာ စီတန်းစောင့်ဆိုင်းနေကြရသည့် မော်တော်ကားတန်းကြီးများကို သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူတည်းခဲသည့် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကလည်း သူ့ကို သတိပေးလိုက်သေးသည်။

“မာပူတိုသူပုန်တွေက အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေမှာရှိနေတဲ့ ရေနံပိုက်ကို ဖောက်ပစ်လိုက်ကြတယ်လေ၊ အဲဒီပိုက်ကရတဲ့ ရေနံတွေနဲ့ သူတို့ အကြီးအကျယ် အလုပ်ဖြစ်နေကြတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေကတော့ ဒါမျိုးနဲ့ နာမည်ပျက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ တစ်ပြည်လုံးမှာရှိနေတဲ့ မော်တော်ကားတွေ လေးဘီးစလုံး ရပ်ထားရတော့မယ့် အခြေအနေမျိုး ဆိုက်နေပြီ”

ခရိတ်က မော်တော်ကားကို အထူးသတိထားပြီး မောင်းနှင်လာသည်။ လီဇာကို ခြေတုတ်ထားသော ခြေထောက်နှင့် နင်းပြီး မောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့ပြင်ရောက်လာသည်တွင် သူမှတ်မိနေသေးသည့် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားများကို ဝရံစိုက်ကြည့်သည်။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း အပြောင်းအလဲတွေကတော့ ရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။

မြို့နှင့် ဆယ့်ငါးမိုင်လောက်အကွာသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းမကြီးမှဖွဲ့ဆင်းပြီး ဖုန်တသောသောထနေသည့် မြေလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

တစ်မိုင်လောက် မောင်းလိုက်ရုံနှင့်ပင် ခြံစပ်သို့ သူရောက်လာလေတော့သည်။
ခြံအဝင်ဝက်ဝတ်ခါးကြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပွင့်နေသည်ကို ချက်ချင်းလှမ်းမြင်သည်။ ယခုလို
ခြံတံခါးကြီး ပွင့်နေခြင်းကို သူတစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မြင်တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ဝိတ်ဝ၊လွန်သွားတော့ မော်တော်ကားကိုရပ်သည်။ တံခါးကို သွားပိတ်သည်။ သို့
သော်လည်း တံခါးပတ္တာများတွင် သံချေးများကိုက်နေသဖြင့် ပိတ်၍မရတော့ချေ။

ဘယ်လိုမှ ပိတ်မရသဖြင့် လက်လျှော့ပြီး နောက်ဆုတ်ခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်
မြက်တောထဲရောက်နေသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို သူ သွားမြင်သည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ထု
ထောင်းဖြုတ်ချပြီး မြက်တောထဲသို့ လွင့်ပစ်ထားကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း
ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာရှိနေသည့် စာလုံးများကိုတော့ ကောင်းစွာ ဖတ်၍ရနိုင်သေးသည်။

ဘာလင်တိုင်း မွေးမြူရေးခြံ
ချန်ပီယံတကာတို့၏ ချန်ပီယံ
ကင်းလင်းအာဖရိကန်နွားမျိုး ရနိုင်သည်။
ပိုင်ရှင် ဂျီနသန်ဘာလင်တိုင်း

အလွန်တရာထွားကျွင်းပြီး တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုလို့ ဘိုကြီးခုံးထနေသည့် အနီ
ရောင်အသားစားနှင့် သားစပ်နွားကြီးများကို လည်းကောင်း၊ နို့စားနွားမများကို လည်းကောင်း၊
ခရိတ်၏ အတွေးမျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာလေသည်။

သူ၏ အမေဘက်မှတော်သော အဘိုးဖြစ်သူ ဂျီနသန်ဘာလင်တိုင်းသည်
သူမွေးမြူထားသည့် နွားမျိုးကောင်းမျိုးသန်များအတွက် အလွန်တရာ ပုဂံယုဝင့်ကြွားစွာဖြင့်
ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို အကျအန ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘိုးလက်ထက်တုန်းက ထိုဆိုင်း
ဘုတ်ကြီး အမြဲတမ်း ပြောင်လက်တောက်ပနေအောင် အထူးဂရုစိုက်ခဲ့ကြရလေသည်။

ခရိတ်က မော်တော်ကားပေါ် ပြန်တက်ပြီး စားကျက်မြေများ ရှိရာသို့ မောင်းလာခဲ့
သည်။ အဘိုးဂျီနသန်ဘာလင်တိုင်း လက်ထက်တုန်းက အာဖရိကတိုက်တွင် အကောင်း
ဆုံးမြက်မျိုးကိုရှာပြီး သူ့စားကျက်မှာ ကောင်းစွာ စိုက်ပျိုးထားခဲ့သည်။ ယခုတော့ ထိုမြက်များ
လည်း မရှိတော့ပြီ။ အဆုံးအစမရှိ ကျယ်ပြောသော စားကျက်ကြီးမှာ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီး
နေတော့သည်။

(၁၉၅၀) ပြည့်လွန်နှစ်များတုန်းက သူတို့နယ်တွင် လေးနှစ်ဆက်တိုက် မိုးအကြီး
အကျယ် ခေါင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့ ရာသီဥတုဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရသော်လည်း အဘိုး၏ စားကျက်
မြေများ လုံးဝပျက်စီးလျော့ပါးခြင်း မရှိခဲ့။ ယခုတော့ ဘာကြောင့် သဲကန္တာရအသွင် ပြောင်းလဲ
သွားခဲ့ကြသနည်း။

ခရိတ်သည် နားမလည်နိုင်ဘဲ လမ်းဘေးက သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ကားထိုးရပ်
လိုက်သည်။

ကားစက်သတ်လိုက်သောအခါ ခေါင်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ အသံများကို ကြားရ
သည်။ ထိုအသံများကြောင့် သူ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိလေသည်။

“ဆိတ်တွေ့... ကင်းလင်းစားကျက်မြေပေါ်မှာ ဆိတ်တွေ့မွေးမြူပြီး ကျောင်းနေ
ကြတာကိုး” ဟုလည်း အကျယ်ကြီး အော်လိုက်မိသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အဘိုး ဘာဝူးဘာလင်တိုင်း၏ ဝိညာဉ်သည် မည်သည့် နည်းဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အနားယူနိုင်တော့မည်နည်း။ သူ့ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော စားကျက် မြေပေါ်တွင် ဆိတ်တွေ့ မင်းမူနေသည့် အဖြစ်မျိုးကို သူ မည်သို့ သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိလေမည် နည်း။

ခရိတ်က ကားအောက်သို့ဆင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ဆိတ်အုပ်ပေါင်းများစွာကို မြင်ရသည်။ တစ်အုပ်တစ်အုပ်လျှင် အကောင်နှစ်ရာ ကျော်စီလောက် ရှိမည်။ အချို့ဆိတ်များက တွေ့ကရာ သစ်ပင်များပေါ် သို့တက်ပြီး ရှိရှိသမျှ အရွက်များ၊ အညွန့်များ၊ အခေါက်များကို စားသောက်နေကြသည်။ အချို့ဆိတ်များက အဘိုး တယုတယ စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် မျိုးကောင်းမြက်များကို ကိုက်ဖြတ်နေကြသည်။

သည်အတိုင်းသာဆက်ထားလျှင် မကြာခင် သည်မြေတွေ့ ပျက်စီးတော့မည်။ သဲကန္တာရကြီး ဖြစ်သွားတော့မည်။

ဆိတ်ကျောင်းနေသည့် ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် မာတာဘယ်လီ ယောက်ျားလေးနှစ် ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ဘာသာစကားကို သူတို့ကဲ့သို့ ပတ်နပ်ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ် သည့် ခရိတ်နှင့် တွေ့ရသောအခါ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး အတော်ပျော်သွားကြသည်။ ခရိတ်က အပေါစား ချောကလက်များ ထုတ်ကျွေးသည်။ သည်လိုကလေးတွေနှင့် တွေ့ရလျှင် ကျွေးရန် သူ တမင်ဝယ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူတို့ချင်း အလွယ်တကူနှင့်ပင် လေပေးဖြောင့်သွားလေတော့သည်။

ကင်းလင်း မွေးမြူရေးခြံကြီးထဲတွင် မာတာဘယ်လီလူမျိုး မိသားစုသုံးဆယ် ကျား ကျော်ဝင်ရောက် နေထိုင်ကြကြောင်း၊ သူတို့အားလုံး ဆိတ်များကို မွေးမြူထားကြကြောင်း၊ သူတို့မွေးမြူထားသည့် ဆိတ်များသည် မာတာဘယ်လီနယ်မြေတွင် အကောင်းဆုံးဆိတ်များ ဖြစ်ကြောင်း၊ အလွန်လည်း မျိုးပွားမြန်ကြောင်းဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်က ပြောပြကြသည်။

“အလျင် ဒီမှာနေသွားတဲ့ မျက်နှာဖြူလယ်သမားတွေ ဘာဖြစ်ကုန်ကြသလဲကွယ်”

ဟု ခရိတ်က မေးကြည့်သည်။

“ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတွေက သူတို့ကို သူတို့လာနေအရပ် ပြန်မောင်းပို့လိုက်တယ်၊ အခုဆိုရင် ဒီမြေတွေကို တော်လှန်ရေးရဲ့ သားသမီးတွေက ပိုင်ဆိုင် နေကြပြီ”ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားသည့် လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်၏ အသက်သည် ခြောက်နှစ်မျှလောက်သာ ရှိပေဦးမည်။ သို့သော်လည်း ‘တော်လှန်ရေး’ ဆိုသောစကားကို ပီပီသသကြီး ပြောဆိုနေတတ်ကြသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး လောက်လေးခွကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ပစ်ခတ်ရရှိ ထားသည့် ငှက်ကလေးများကိုလည်း ကြီးနှင့်သီထားသည်။ ထိုငှက်ကလေးများသည် ငှားဆီ သည့် ငှက်ကလေးများ ဖြစ်သည်။

အဘိုးရှိတုန်းက သူ့မွေးမြူရေးခြံထဲတွင် မည်သူမှ လောက်လေးခွကိုင်းခွင် မရရှိခဲ့ ပုံ၊ ပတ်ဝန်းကျင် သာယာရေးအတွက် ထိုငှက်ကလေးများကို ပစ်ခွင့်လုံးဝမပေးပုံများကို ခရိတ် က ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာတော့ ကလေးနှစ်ယောက်က လိုက်လာ သည်။ ချောကလက်ပေးပါဦးဟု တောင်းသဖြင့် ထပ်ပေးလိုက်ရသေးသည်။ ပြီးတော့ သူ

ကားမောင်းထွက်သွားသောအခါ သူ့ကို တရင်းတန်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။

မာတာဘယ်လီလူမျိုးများအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့သည် သူ့လူမျိုးများဖြစ်သည်ဟု သူ သဘောထားနိုင်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်သော်လည်း သည်မြေပေါ်မှာပင် သူ့ကို မွေးဖွားခဲ့လေရာ သည်တိုင်းပြည်သည် သူတိုင်းပြည်၊ သည်မြေသည် သူ့မြေသာဖြစ်လေသည်။

တောင်စွန်းတစ်နေရာတွင် သူ တစ်ကြိမ်ရပ်ပြန်သည်။ တောင်ပေါ်မှနေ၍ နေအိမ်ကြီးဆိုသို့ ငွဲကြည့်သည်။ နေအိမ်ပတ်လည်မှာရှိသော အလှူစိုက်မြက်ခင်းအားလုံး ပျက်စီးနေပြီ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင်လည်း ဆိတ်အုပ်များကို တွေ့ရသည်။

အိမ်ကြီးရှိသည့်နေရာနှင့် သူရပ်နေသည့်နေရာ အလှမ်းကွာသော်လည်း အိမ်ကြီးတစ်လုံးလုံး ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းစွာ ရိပ်စားမိလေသည်။ ပြတင်းပေါက်တွေ ကျိုးပဲ့နေသည်။ အကာတွေ၊ အမိုးတွေကို ဖြုတ်ယူသွားကြသည်။ အိမ်ကြီးမှ ရတတ်သမျှ ပစ္စည်းများကို ဖြုတ်ယူကာ ကျွေးကျော်သူများက ဖြစ်သလို အိမ်ဆောက်နေကြသည်။

ယခုတော့ အရိုးစုကြီးလို ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည်ကိုသာ မြင်တွေ့ရတော့သည်။

ခရိတ်က အောက်ဘက်သို့ ကားမောင်းဆင်းလာခဲ့သည်။ ရေလျှောင်ကန်နားမှာ ခံကရပ်သည်။ ကန်ထဲတွင် ရေခန်းခြောက်နေသည်။ ပြီးတော့ အမှိုက်သရိုက် အညစ်အကြေးများ တစ်ဝက်လောက် ရှိနေသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

ကျွေးကျော်သူများ နေထိုင်သည့်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် မိသားစုဆယ်နှစ်စုခန့် နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မီးဖိုဘေးတွင်ထိုင်နေသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။

“ဘကြီး... နေကောင်းရဲ့လား”

သူပြောလိုက်သည့် တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်နှင့်မခြား ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာတေးကြောင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားပြန်သည်။ မာတာဘယ်လီ အဘိုးကြီးနှင့်အတူ မီးဖိုဘေးမှာ တစ်နာရီလောက်ထိုင်ပြီး သူ စကားပြောသည်။

“တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးသွားရင် လူတိုင်း မော်တော်ကား တစ်စီးစီနဲ့ မျက်နှာဖြူတွေပိုင်ခဲ့တဲ့ အမျိုးကောင်းနွား အကောင်ငါးရာစီ ပိုင်ရမယ်လို့ တို့တို့ သူတို့ ပြောခဲ့ကြတယ်လေ”

မာတာဘယ်လီအဘိုးကြီးက ထိုစကားကိုပြောရင်း မီးဖိုထဲသို့ တံတွေးထွေးထည့်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ လူတိုင်း ကားစီးနေကြတာကတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ။ လူတိုင်း အမြဲတမ်း ထမင်းဝနေရစေမယ်လို့ သူတို့ ပြောခဲ့တယ်။ အခုတော့ စားသောက်ကုန်ထူးတွေက ဟိုတုန်းကထက် ငါးဆလောက် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အိယန်စမစ်တို့ မျက်နှာဖြူအစိုးရ ထွက်မပြေးခင်တုန်းကထက် အားလုံး ဈေးပိုကြီးကုန်ပြီ။ အကုန်ပဲ... အကုန်ပဲ။ ဈေးမတက်တာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး”

ဟိုတုန်းက ငွေကြေးဖောင်းပွမှု ကြီးထွားမလာအောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ ကုန်ထွေးနွန်းတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကလည်း အလွန်

အင်း ကြီးမားနေကြောင်းများပါ ရှင်းပြသည်။

“အဘတို့အနေနဲ့ ကျွဲနွားမမွေးနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ အရင်းအနှီးက မတတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဆိတ်တွေပဲ မွေးရတယ်၊ ဟင်း... အညစ်အကြေးစားတဲ့ ရှိန်နာလိုအစားထဲက ဆိတ်တွေလေ”

ရွှံ့ရွှံ့မုန်းတီးသည့်အသွင်ဖြင့် အဘိုးကြီးက တံတွေးထွေးလိုက်ပြန်သည်။ လူမျိုးရေး မုန်းတီးမှုအစွဲလည်း အင်မတန် ကြီးပုံပေါ်ကြောင်း သူ့စကားက သက်သေခံနေသည်။

ခရိတ်က မီးဖိုနားမှထပြီး အိမ်ကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်သို့ လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်သွားပြီး လသာဆောင်သို့ရောက်သည်နှင့် အိမ်ထဲမှ သူ့အဘိုးထွက်လာသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်ယောင်နေမိသည်။ အဘိုး၏ရုပ်ပုံကိုလည်း စိတ်ကူးမျက်စိထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

“အမြီးကလေး တတန်းတန်းနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြန်ပြီလားဟေ့ ခရိတ်” ဟု အဘိုးပြောနေကျ စကားများကိုပါ ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသည်။

လသာဆောင်ပေါ်မှာ ခိုချေးတွေနှင့် မြင်မကောင်းအောင် ညစ်ပတ်နေသည်။ ထိုခိုချေးများပေါ်မှပင် စာကြည့်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

စာကြည့်ခန်းဝတွင် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက တံခါးဘောင်နှစ်ဘက်မှာ တပ်ဆင်ထားခဲ့သော စွယ်စုံဆင်စွယ်ကြီးလည်း မရှိတော့ပြီ။ အင်္ဂတေကို ခွာယူသွားခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုဆင်စွယ်ကြီးမှာ (၁၈၆၀) ခုနှစ်လောက်တုန်းက သူ့အဘိုး၏ အဘိုးကိုယ်တိုင် ပစ်ယူရရှိခဲ့သော ဆင်စွယ်ကြီးဖြစ်သည်။

ထိုဆင်စွယ်ကြီးကို မိသားစု အမွေအနှစ်ပစ္စည်းအဖြစ် သူတို့တစ်မိသားစုလုံး အလွန်အမင်း တန်ဖိုးထားခဲ့ကြသည်။ သူ့အဘိုးသည် စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်လျှင်တစ်ခါ၊ ထွက်လျှင်တစ်ခါ ထိုဆင်စွယ်ကြီးကို ကိုင်သွားလေ့ရှိသဖြင့် တစ်နေရာမှာ အရာပင်ထင်နေသည်။

ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းဆိုလို့ သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အကြောင်း၊ သူ့ဘိုးဘေးဘီဘင်များ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ သည်နယ်မြေသို့ မည်နည်းမည်ပုံ ရောက်လာသည့်အကြောင်း၊ လယ်ယာမြေများကို မည်သို့ ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြရကြောင်း၊ စိုက်ပျိုးရေး မွေးမြူရေးများ အောင်မြင်စေရန် မည်သို့ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ရကြောင်း ရေးသားမှတ်တမ်းတင်သွားသည့် စာအုပ်ကြီးသာ သူ့လက်ဝယ် ရှိတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိသားစုအမွေအနှစ်ဖြစ်သည့် ဆင်စွယ်ကြီးကို ပြန်ရအောင် ကြိုးစားရှာဖွေဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်လို အဖိုးတန်အမွေအနှစ်ဆိုသည်မှာ ပျောက်ပျက်စကောင်းသည် မဟုတ်။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ခြေရာခံရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း သူ ယုံကြည်နေမိသည်။

အိမ်ထဲသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှန်သမျှ အားလုံးကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင်သူများက ဖြုတ်ယူသွားကြသည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်များလည်း မရှိတော့။ ကလေးတွေ လောက်လေးခွင့်နဲ့ လက်တည့်စမ်းထားကြသောကြောင့် အားလုံး အကွဲများချည်းဖြစ်နေသည်။

ဓာတ်ပုံများ၊ ပန်းချီကားချပ်များနေရာတွင် နံရံချည်းသာ ကျန်တော့သည်။ အဖိုးတန် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများသည် ထင်းဖြစ်ကုန်ကြချေပြီ။

သူ့အဘိုး၏အဘိုး ဇိုဂါဘာလင်တိုင်း စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် ဧရာမအိမ်ကြီးသည် ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ထိခိုက်လာသည်။

သည်အိမ်ကြီးကို မူလအတိုင်းပြန်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ရမည်ဆိုလျှင် ငွေပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကုန်ကျရပေလိမ့်မည်။

ခရိုက်သည် အိမ်ကြီးထဲမှထွက်ပြီး နောက်ဘေးဘက်ရှိ ကျောက်တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် သူ့ထို့မီသားစု သူ့သားနီရှိသည်။ အုတ်တံတိုင်းနှင့် စနစ်တကျ ကာရံထားသည်။

သူ့သားနီထဲမှာ မြက်ရိုင်းများ ပေါက်ချင်တိုင်း ပေါက်နေသည်။ အုတ်ဂူများကိုပါ ဖုံးနေကြသည်။ သို့သော်လည်း အခြားအုတ်ဂူများ အဖောက်ခံရသလို သူတို့အုတ်ဂူများ အဖောက်ခံထားရသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် တော်ပေသေးတော့သည်ဟု စိတ်သက်သာရာ ရလိုက်မိသည်။

အဘိုး၏အုတ်ဂူစွန်းမှာ သူ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အဘိုးကို သူ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲလိုး... ဘာပူး... ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာပြီလေ”

ဟိုတုန်းက သူ သည်လိုပြောတိုင်း သူ့အဘိုးက၊

“အင်း... ပြဿနာပေါ်ပြီး ပြန်ပြေးလာပြန်တာ မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ခါ ဘာပြဿနာ ဖြစ်လာပြန်သလဲ” ဟု မေးစမြဲဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းကိုလည်း သူ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာ အနုပညာစွမ်းရည်တွေ ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ အဘိုး” ဟု အသံထွက်အောင် သူ ပြန်ဖြေမိသည်။

အုတ်ဂူစွန်းမှာ အကြာကြီးထိုင်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်အကဲခတ်ရင်း သူ အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။ အတော်ကလေး ထိုင်နေမိတော့ သူ အထိုက်အလျောက် တည်ငြိမ်မှုရလာသည်။

“အဘိုးရဲ့ခြံကြီးတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေပြီ အဘိုး၊ လသာဆောင်က ဆင်စွယ်ကြီး နှစ်ချောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ အဘိုးရဲ့ စားကျက်ပေါ်မှာ သူတို့ ဆိတ်တွေ မွေးပြီး ကျောင်းနေကြတယ်လေ”

သူ့အသံကြောင့် ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင် လန်ပြီး မြက်တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပြန်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဂဏန်းများကို တွက်ချက်ကြည့်နေသည်။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့မှ ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။

“အဘိုး... ဒီစားကျက်မြေပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆိတ်တွေကို ကျွန်တော် မောင်းထုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အဘိုး သဘောကျမယ် မဟုတ်လား”

အသံထွက်အောင်မေးကြည့်ပြီး ဗောက်စိတ်ဝန်ကား ရပ်ထားခဲ့သည့်နေရာသို့ သူ ပြန်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

မြို့ပေါ်သို့ သူပြန်ရောက်သွားသောအခါ ညနေငါးနာရီ ထိုးခါနီးနေပေပြီ။ ဘက်တိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှပွဲရုံ ဖွင့်ထားဆဲရှိသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဆေးအသစ် ပြန်ခြယ်ထားသည်။

ပွဲရုံထဲသို့ ခရိတ် ဝင်သွားသည်။ ပွဲရုံပိုင်ရှင် ပွဲစားကြီးကို သူ ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ ဘောင်းဘီတို့နှင့် အင်္ကျီလက်တို့ကို ရင်ဘတ်ဖွင့်ပြီး ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာက နီရဲနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လို စစ်မပြေးဘူးနဲ့တူတယ် ဂျောက်”

ပွဲစားကြီး ဂျောက်ဒယ်နီယယ်ကို ခရိတ်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်သည်အချိန်မှစ၍ ရိုးရိုးရှားနိုင်ငံတွင်းမှာရှိသော မျက်နှာဖြူနှစ်သိန်းခွဲအနက် တစ်သိန်းခွဲတို့ တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာသွားကြသည်။ အများစုမှာ မျက်နှာဖြူအစိုးရ စစ်ရှုံးပြီး တိုင်းရင်းသားလူမည်း ရောဘတ်မူဂါဘီအစိုးရ တက်သည့်အချိန်တွင် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ထွက်ခွာသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျောက်ဒယ်နီယယ်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့၊

“ခရိတ်... ခရိတ်မလို့... ” ဟုလည်း အံ့ဩတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ခရိတ်၏လက်ကို အားရိုပီးရီ ဆွဲကိုင်သည်။

“မသွားဘူး... ဘယ်မှမသွားဘူးကွ၊ ဘာစစ်ကိုမှ ရှောင်စရာမလိုဘူး၊ ဒီမှာပဲ ဆက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း အဖော်ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ မင်းက ကော့ သိပ်ကို အံဆင်ပြေနေတာပေါ့လေ၊ မင်း စာအုပ်တစ်အုပ်တည်း ရေးလိုက်တာ ငွေတစ်သန်းကျော်တောင် ရသွားတယ်လို့ သတင်းစာတွေကရေးတာ ဖတ်ရပါတယ်ကွာ၊ ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေကတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ငါတို့ကြီး အရမ်းကြီးပွားသွားတော့ ရုတ်တရက် မယုံကြည်နိုင်ကြဘူးပေါ့ကွာ”

ခရိတ်က သူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

“သူတို့က ဒီအတိုင်းပဲ ပြောနေကြသလား” ဟုလည်း ပြန်မေးသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ကအပြုံး အနည်းငယ်ပျက်သွားသည်။

ဂျောက်ဒယ်နီယယ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ငါ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ မင်းစာအုပ်ကို ကြိုက်လှတယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက တိုင်းရင်းသားလူမည်းတွေကို တကယ့်သူရဲကောင်းကြီးတွေအဖြစ်နဲ့ အမွန်းတင်ရေးထားတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကတော့ ဒါမျိုးမှ ကြိုက်ကြမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ လူမည်းတွေက လှတယ်လေ... ဒါကြောင့် မင်းစာအုပ် ရောင်းကောင်းသွားတာ မဟုတ်လား”

“တချို့ဝေဖန်ရေးသမားတွေက ကျွန်တော့်ကို လူမျိုးရေးဝါဒီလိုတောင် ကင်ပွန်းတပ်ကြပါတယ်ဗျာ၊ လူတိုင်းကြိုက်အောင် ရေးဖို့ဆိုတာကတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

ဂျောက်ကတော့ သူ့ပြောသည်ကို နားမထောင်ချေ။

“နောက်တစ်ခုမေးရဦးမယ်၊ မစ္စတာရိုဒ်ကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လူဆိုးကြီးအဖြစ် ရေးထားရတာလဲကွ”

“ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ အကြောင်းပြချက် ပါပါတယ်”

“သူဟာ တကယ့်ကို ကြီးကျယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကွ၊ အေးလေ... ဒီခေတ်မှာတော့

လူငယ်တွေဟာ ရှေးတုန်းက ကြီးကျယ်ခဲ့တဲ့လူတွေကို သိက္ခာချနေတာဟာ ဖက်ရှင်တစ်မျိုး ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လားကွာ”

သည်အတိုင်းဆက်နေလျှင် စာအုပ်အကြောင်းကိုသာ ပြောနေရတော့မည်ဖြစ် ကြောင်း ခရိတ် ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်ရန် ကြိုးစားရ တော့သည်။

“အရက်ကလေးများသောက်ရရင် မကောင်းဘူးလား ဂျော့က”

ခရိတ်၏မေးခွန်းကြောင့် ဂျော့ကမှာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အေး... မင်းစိတ်ကူး မဆိုးဘူး၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ရေငတ်နေတာကွာ၊ ငါ ဆိုင် ပိတ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ကျွန်တော် ပုလင်းသွားဝယ်လာရင် ဒီဆိုင်ထဲမှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်စကား ပြောရင်း သောက်နိုင်သားပဲ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးပေါ့ကွာ၊ ဟောဟိုနားက စတိုးဆိုင်မှာ ဝီစကီပုလင်း နည်းနည်းပါးပါး ကျန်သေးတယ်၊ အပြန်ကျရင် ရေခဲကလေးပါ ဝယ်ခဲ့ကွာ”

ဂျော့ကဒင်နီယယ်၏ အလုပ်စားပွဲမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်ပြီး အကောင်းစား ဝီစကီကို အညှစ်စားဖန်ခွက်များထဲညှစ်ပြီး သောက်နေကြသည်။

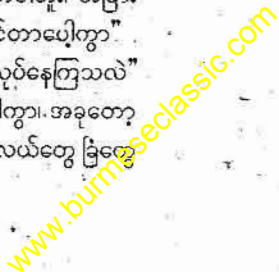
“ခရိတ် ငါ ဒီတိုင်းပြည်ထဲက တခြားကိုးသွားဘူးကွာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သွားစရာနေရာမရှိလို့ပဲလေ၊ အင်္ဂလန်ကို ပြန်သွားမလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စစ်ဖြစ်တဲ့အချိန်ကစပြီး အင်္ဂလန်ကို ငါပြန်မရောက်တော့ဘူး၊ ဟိုက အလုပ်သမားသမဂ္ဂတွေကို မကြိုက်ဘူးကွာ၊ ရာသီဥတုကိုလည်း မကြိုက်တော့ဘူး၊ ပြန်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ကို ပြောင်းဖို့ရော... ဟိုမှာလည်း မကြာခင် ဒီကအတိုင်း ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဒီမှာက ဖြစ်ပြီးသွား ပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီတိုင်းပြည်ကနေ တခြားတိုင်းပြည်ကို ပြောင်းသွားချင်တယ်ဆိုရင် ဒေါ်လာ နှစ်ရာပဲ ယူသွားခွင့်ပေးတယ်၊ ငါလို အသက် ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ အခြားတိုင်းပြည်သွားပြီး ဒေါ်လာနှစ်ရာတည်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဘဝထူထောင်မလဲကွာ၊ တော်ပါပြီကွာ၊ တော်ပါပြီ”

“ဒီအတိုင်းနေနေတော့ အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ” ဟု ခရိတ်က ဆက်မေး ပြန်သည်။

“အကောင်းမြင်ဝါဒသမားတွေကို ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လိုခေါ်တယ်ထင်သလဲ၊ ‘သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်နိုင်တော့ဘူးလို့ ယုံကြည်တဲ့လူတွေ’ လို့ ခေါ်တယ်ကွာ၊ ဟား... ဟား... ဟား... အလကားပါကွာ၊ ရယ်စရာစကားပြောတာပါ၊ ဒီမှာ ဒါလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ အေး... ဟိုတုန်းက အဆင့်အတန်းကို တမ်းတမနေဘဲနဲ့ ကြုံသလို ရင်ဆိုင်တော့ မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့နေနိုင်ရင်တော့ သိပ်အဆိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထားပြီး နိုင်ငံရေးနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေနိုင်မယ်ဆိုရင် တယ်ပြီး အဆိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ အခြား ဘယ်တိုင်းပြည်မှာပဲသွားနေနေ ဒီလောက်တော့ ကောင်းတာပဲလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့ကွာ”

“မြေပိုင်ရှင်ကြီးတွေနဲ့ မွေးမြူရေးခြံပိုင်ရှင်ကြီးတွေ ဘာတွေများ လုပ်နေကြသလဲ”

“သူတို့ကတော့ လူမလိုင်ခဲတွေ၊ အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားတွေပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ အစိုးရက သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သဘောပေါက်လာပြီလေ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့လယ်တွေ ခြံတွေ

ကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းဖို့ အစီအစဉ် ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်တယ်။ ပြည်သူလူထု အများစုကို သူတို့က ထမင်းကျွေးနေတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားကြတယ်။ တိုင်းရင်းသားလူမည်းတွေ အဝတ်ဘေးနဲ့ မကြုံတွေ့ရအောင် မျက်နှာဖြူလယ်သမားကြီးတွေက ဖန်တီးပေးထားကြတယ် ဆိုတာကို မြင်လာကြတယ်။ သူတို့မရှိရင် မဖြစ်တော့ဘူးလေကွာ။ မျက်နှာဖြူလယ်ပိုင်ရှင်ကြီး တွေ ရှိနေကြတဲ့အတွက်လည်း သူတို့ သိပ်ကိုဂုဏ်ယူနေကြတယ်။ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တော် ကြီးတွေ လာတဲ့အခါဆိုရင် မျက်နှာဖြူလယ်သမားကြီးတွေ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ လယ်တွေကိုပဲ လှည့်ပြနေသကွ၊ သူတို့ရဲ့ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေ ဘယ်လောက် အောင်မြင်တယ်ဆိုပြီး ကြွားတော့တာပေါ့ကွာ။”

“မြေဈေးကရော ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“စစ်ပြီးစတုန်းက လယ်ယာမြေတွေသိမ်းပြီး ဝေခြမ်းရေးတွေ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့အသံက ကျွက်ကျွက်ညံနေတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဈေးတွေထိုးကျသွားတယ်။ မင်းတို့မိသားစု ပိုင်ခဲ့တဲ့ မြေတွေကိုပဲကြည့်လေ၊ ကင်းလင်းရယ်... ကွင်းလင်းရယ်... ဒါ့အပြင်အနယ်စပ်နား က သစ်တောကြီးရယ်... သုံးခုမဟုတ်လား၊ အဲဒီသုံးခုစလုံးကို မင်းဘကြီး ဒေါက်ကလပ်စ်က ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲတည်းနဲ့ ရောင်းသွားတယ်လေကွာ”

“ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲ... သူ အလကား ပေးပစ်လိုက်တာပဲ”

ခရိုတ်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ညည်းမိသည်။

“မြေတွေခြံတွေတင် မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒါတွေပေါ်မှာရှိတဲ့ ရွှေပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းရော၊ မရွှေပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းရော ပါသေးတယ်မောင်၊ ဒါကလည်း ဒီလိုရှိတယ်လေ ကွာ။ သူ့အနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံထဲကထွက်သွားမှ ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်လား၊ သူက အိယန်စမစ်အစိုးရ အဖွဲ့ထဲမှာ ဝန်ကြီးဖြစ်ခဲ့သေးတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လူမည်းအစိုးရတက်လာရင် သူ့ကို မဲတော့မယ်ဆိုတာ သူ ကြိုမြင်ထားတာပေါ့၊ ဆွစ်-ဂျာမန် ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို သူ ရောင်း လိုက်တယ်။ ငွေကို ဇူးရစ်မြို့မှာ ချေတယ်။ ဒီတော့ ငွေတွေကို သူ အပြည့်အဝ ရသွားတာ ပေါ့။ သူကတော့ ဩစတြေးလျကို ပြောင်းသွားပြီး အဲဒီငွေနဲ့ ဟိုမှာ မွေးမြူရေးခြံ ခပ်သေး သေးတစ်ခု ဝယ်လုပ်နေတယ်။ ငါတို့လို သူတောင်းစားတွေသာ ဘယ်ကိုမှမသွားနိုင်ဘဲ ဒီတိုင်း ပြည်ထဲမှာ ကြိုးချည်ခံထားရသလို ဖြစ်နေတာပါ ငါတူရာ”

ခရိုတ်က ဂျောက်ဒင်နီယယ်၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်ထည့်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မြေတွေခြံတွေကို အဲဒီကုမ္ပဏီက ဘာလုပ်ထားသလဲဗျ”

“အင်မတန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ အကောင်တွေပါကွာ၊ အစိုးရကိုလှာဘ်ထိုးပြီး တော့ မင်းတို့မိဘတွေ မွေးမြူထားခဲ့တဲ့နွားတွေကို တောင်အာဖရိကနိုင်ငံပို့ပြီး ရောင်းပစ် လိုက်တယ်။ အဲဒါတွေရောင်းတာချည်း သူတို့ ငွေတစ်သန်းခွဲလောက် ရသွားတယ်။ မင်းတို့ခြံ ကနွားတွေက မျိုးကောင်းမျိုးမှန်တွေ မဟုတ်လား၊ ချန်ပီယံတကာဟိုဠာ၊ ချန်ပီယံလို့တောင် မင်းအဘိုးဘာဝူးကြီးက နာမည်ပေးထားခဲ့သေးတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီကောင်တွေ ငွေတစ်သန်း လောက် အသားတင်မြတ်သွားတယ်။ အဲဒီငွေတွေနဲ့ ရွှေပြန်ဝယ်ပြီး ဈေးတက်ချိန်မှာ ပြန် ရောင်းလိုက်တော့ နောက်ထပ် တစ်ဆတိုးသွားပြန်တော့တာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ မြေတွေပေါ်မှာရှိတာအားလုံး ယူသွားပြီးတော့ မြေတွေကို အဲဒီတိုင်း စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြတာလား”

ခရိတ်၏မေးခွန်းကို ဂျောက်က ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။

“အဲဒီမြေတွေကိုရောင်းဖို့ သူတို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ ရောင်းဖို့ ငါ့ကိုပဲ အပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြေတွေပေါ်မှာ မွေးမြူရေးပြန်လုပ်ဖို့ဆိုတာ ငွေရင်းက သောက်သောက်လဲ လိုမှာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူကမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်ထဲကို ဘယ်သူက ငွေတွေယူလာပြီး မြှုပ်နှံမှာလဲ။ ကဲ... ငါ့မေးခွန်းကို မင်းပဲဖြေပါဦး။”

“ကျွန်တော်တို့ခြံတွေကို သူတို့က ဘယ်ဈေးတောင်းထားသလဲ”

ခရိတ်က အားတက်သရော မေးသည်။ ပွဲစားကြီး ဂျောက်ဒင်နီယယ်သည် အရက် မူးပြေသွားသလို ရှိသည်။ ပွဲစားတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးမျိုးဖြင့်လည်း ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်းကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မင်းခရီးလိုက်တဲ့ စာအုပ်အတွက် ငွေတစ်သန်းတောင်ရတယ်ဆိုတာ အဟုတ်ပဲလားကွ”

“သူတို့က ဈေးဘယ်လောက်တောင်းနေသလဲ” ဟု ခရိတ်က ထပ်မေးသည်။

“နှစ်သန်း... ဒါကြောင့် ဝယ်မယ့်လူ ငါ့ရှာလို့မတွေ့တာပေါ့ကွာ။ တိုင်းရင်းသားတွေထဲကတော့ အတော်စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တောင်းထားတာက နှစ်သန်း... ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ ဘယ်လိုကောင်မျိုး ဒီလောက် ငွေများများရှိမှာလဲ”

“တကယ်လို့ ဇူးရစ်မြို့မှာပဲ ငွေချေမယ်ဆိုရင် ဈေးအပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားနိုင်သလား” ဟု ခရိတ်က မေးပြန်သည်။

“ရှိုနာလူမျိုးတွေရဲ့ချိုင်း ချွေးနံနံသလို သိပ်ကိုသေချာတာပေါ့ ငါ့လူရာ”

“ဘယ်လောက်ကွာသွားနိုင်သလဲ”

“ဇူးရစ်မြို့မှာသာ ငွေချေမယ်ဆိုရင် တစ်သန်းနဲ့ သူတို့ရောင်းလိမ့်မယ်”

“နှစ်သိန်းခွဲပေးမယ်ဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နှစ်ပေါင်းတစ်သိန်းကြာရင်တောင် မရနိုင်ဘူး”

ဂျောက်ဒင်နီယယ်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်းခါလိုက်သည်။

“သူတို့ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ကြည့်ဗျာ။ အဲဒီမြေတွေပေါ်မှာ တခြားလူတွေ ဝင်ပြီး ကျူးကျော်နေကြပြီလို့ သူတို့ကို ဖယ်ခိုင်းရင်လည်း နိုင်ငံရေးအရှုပ်အထွေးတွေ သိပ်ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပြလိုက်ဗျာ။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီစားကျက်မြေတွေပေါ်မှာ ကျူးကျော်သူတွေက ဆိတ်တွေမွေးထားတဲ့အတွက် သုံးလေးနှစ်အတွင်း သဲကန္တာရ ဖြစ်သွားတော့မယ်ဆိုတာ ပါ ပြောပြလိုက်ပါ။ နှစ်သိန်းခွဲဆိုတာ သူတို့ပေးခဲ့ရတဲ့ဈေးပဲ။ ဒီအပေါ်က တစ်သန်းကျော် သူတို့မြှုပ်ပြီးသားဖြစ်နေတော့ သူတို့မနာတဲ့အကြောင်းကိုပါ ထောက်ပြလိုက်ပေါ့။ ဒီနိုင်ငံထဲမှာ မနေတဲ့ မြေပိုင်ရှင်တွေရဲ့မြေတွေကို အစိုးရက ပြည်သူပိုင်သိမ်းဖို့ ခြိမ်းခြောက်နေကြောင်းပါ ပြောပြလိုက်ပါ။ ပြည်သူပိုင် အသိမ်းခံရရင် သူတို့ ဘယ်လောက် နစ်နာသွားမလဲ။ တစ်ပြားမှ မရဘဲ အကုန်ဆုံးသွားမှာ”

“ဒါတွေလည်း အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲ၊ ငါ့အချိန်တွေကို မင်းသက်သက် လာဖြုန်းတီးနေတာပဲကွ”

“ဖုန်းသာ ဆက်ကြည့်စမ်းပါဗျာ”

“ဖုန်းဆက်ခဲ ဘယ်သူပေးမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာအနှုံးမှမရှိပါဘူး ဂျောက်”

ဂျောက်က အလျှော့ပေးလိုက်သည့် အနေမျိုးဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ငါ ဆက်ကြည့်မယ်”

“ဘယ်တော့ဆက်မလဲ”

“ဒီနေ့ သောကြာနေ့ဆိုတော့ တနင်္လာနေ့ မရောက်မချင်း ဆက်လို့ရမှာ မဟုတ်
သေးဘူး”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ဖို့ ဓာတ်ဆီနည်းနည်းလောက် ဖန်တီးပေးနိုင်မလား”

“ဓာတ်ဆီက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ချိုဇာရီရာက ကျွန်တော်တို့ သစ်တောထဲကိုသွားမလို့ အဲဒီကို ကျွန်တော်မရောက်
တာ ဆယ်နှစ်ရှိသွားပြီ၊ ဒီခြံတွေနဲ့ ဒီသစ်တောကို ကျွန်တော်ဝင်မယ်ဆိုရင် ဒါတွေကို ပြန်
ကြည့်ထားဖို့တော့ လိုတာပေါ့”

“ငါဆိုရင်တော့ အဲဒီဘက်ကိုမသွားဘူး ခရိတ်၊ အဲဒီ နယ်မြေတွေက ဓားပြသောင်း
ကျန်းတဲ့ နယ်မြေတွေပဲ”

“ယဉ်ကျေးတဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့ပြောရရင် နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်ချင်း မတူတဲ့လူတွေ
ပါဗျာ”

“သူတို့တာ မာတာဘယ်လီဓားပြတွေကွ၊ မင်းကို နှော့လို့များတော့ တစ်ကိုယ်လုံး
စကားပေါက်ဖြစ်သွားအောင် အပစ်ပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ပြန်ပေးဆွဲပြီး ပိုက်ဆံတောင်းမယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ် နှစ်မျိုးစလုံးလုပ်မယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ဆီကလေးရအောင်သာ ကူညီပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ
ကျွန်တော် စမ်းသွားကြည့်ပါမယ်၊ ဇူးရစ်မြို့မှာ ငွေပေးရင် ကျွန်တော်ပေးတဲ့ဈေးနဲ့ ရမရ
နောက်အပတ်စောစောပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီး မေးမယ်”

အံ့ဩမဆုံးနိုင်လောက်အောင် သာယာလှပနေသော နယ်မြေဒေသ ဖြစ်လေ
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက အပျိုစင်လို အထိအတွေ့မရှိ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်နေသည်။

ခြံစည်းရိုး ကာရံထားခြင်းမရှိ။ စိုက်ပျိုးသည့် မြေယာမရှိ။ ပြုပြင်ပြီး မြေယဉ်မရှိ။
အဆောက်အအုံမရှိ။ လူနေအိမ်ခြေမရှိ။ ဖိတ်ဘက်မြစ်ချိုင့်ဝှမ်းဒေသမှ အုပ်လိုက်ချီပြီး တက်
လာတတ်ကြသော အဆိပ်ရှိသည့် ယင်ကောင်အုပ်ကြီးများကြောင့် သည်နေရာ သည်အရပ်
တွင် မည်သူမှ လာရောက် အခြေမစိုက်ကြချေ။

ဖိတ်ဘက်မြစ် တစ်ဘက်ကမ်းတွင် ချီလာရီရာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် သီးသန့်မွေးမြူ
ရာ တောကြီးဖြစ်သည်။

(၁၉၃၀) ခုနှစ်တစ်ဝိုက်က ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ခရိတ်၏
အဘိုး ဂျိုနသန်ဘာဗူးဘာလင်တိုင်းက ယင်းသစ်တောကို တစ်ဧကလျှင် ခြောက်ပိန်နှုန်းဖြင့်
ဧကပေါင်းတစ်သိန်း ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ဧကတစ်သိန်းအတွက် ငွေစတာလင် ပေါင်နှစ်သောင်း

ငါးရာ ကျသည်။

“ဒီနေရာမှာ ဘယ်တော့မှ မွေးမြူရေးလုပ်လို့ မရနိုင်တာ မှန်တယ်၊ မြက်တွေက လည်း အမျိုးအစား မကောင်းဘူး၊ အဆိပ်ရှိတဲ့ ယင်ကောင်အုပ်ကြီးတွေကလည်း သောင်း ကျန်းတယ်၊ ဒီမှာမွေးသမျှ ကျွဲတွေ နွားတွေကို အဲဒီယင်ကောင်တွေ ကိုက်တာနဲ့ မျိုးပြုတ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာဟာ အာဖရိကတိုက်ရဲ့ ရှေးမူမပျက် ရှိနေမယ့် နေရာပဲ၊ သူ့သဘာဝအတိုင်း အမြဲတမ်း ရှိနေမယ့် နေရာပဲ”

ခရိတ်ကို သူ့အဘိုးဘာဝူးက ထိုအတိုင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနေ့တုန်းက သူ့တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သည် ချီဇာရီရာ တောတွင်းတစ်နေရာတွင် လဲလျောင်းအနားယူရင်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ သဘာဝအလှအပများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေခဲ့ကြသည်။

မွေးမြူရေးနှင့် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်၍ မရနိုင်သည့် နေရာဖြစ်သဖြင့် သည်နေရာ၏ သဘာဝအလှသည် အမြဲတမ်း တည်ရှိနေမည်ဟု သူ့အဘိုးက ဟောကိန်းထုတ် ခဲ့သည်။ ထိုတောကို အပျော်တမ်း အမဲလိုက်ဖို့တော၊ အပန်းဖြေဖို့တောအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သဘာဝအလှ မပျက်အောင် သူ့အဘိုးက ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည်။

သစ်တောကြီးကို ခြံစည်းရိုးမခတ်။ နားနားနေနေဖို့အတွက် တဲကလေးတစ်လုံး ပင် မဆောက်။ မြေပေါ်မှာ သစ်ရွက်တွေခင်းပြီး သည်အတိုင်း အိပ်စက်အနားယူခဲ့ကြလေ သည်။

သည်တောထဲမှာ ဆင်များ၊ ကြံ့များ၊ ခြင်္သေ့များ၊ ကျွဲရိုင်းများ အပါအဝင် ရွားပါး သည့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် အစုံရှိသည်။ သူ့အဘိုးဘာဝူးက သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်အမဲလိုက် လေ့ရှိသည်။ အခြား မည်သူ့ကိုမှ အမဲလိုက်ခွင့်မပေး။ သူ့သားများ မြေးများကိုပင် အမဲလိုက် ခွင့်မပေးခဲ့ချေ။

ရေအိုင်ကြီးဆီသို့ သွားသည့်လမ်းကို ခရိတ်မေ့နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် (၁၀) နှစ် လောက်တုန်းက သူတို့မြေးအတိုး မကြာခဏ သွားခဲ့ကြဖူးသည်။ ယခုတော့ လမ်းတွေပျောက် နေပြီ။ ဆင်တွေကလည်း လမ်းများကို သစ်တုံးများဖြင့် ဆို့ပိတ်ထားကြသည်။ သစ်ပင်၊ ကိုင်း ပင်များပေါက်ပြီး လမ်းပိတ်သွားသည်များလည်း ရှိသည်။ သည်းထန်သည့် မိုးကြီးများကြောင့် ရေတိုက်စားပြီး ပျောက်သည့်နေရာတွေက ပျောက်နေသည်။

“ကဲ . . . ကြိုးစားပြီး ရုန်းလိုက်စမ်းကွ”

ခရိတ်က သူ့ငှားထားသည့် ဇောက်စိတ်ဝှက်ကားကလေးကို အားပေးစကားပြော ရင်း ကြိုးစားမောင်းသည်။

တောထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးမောင်းလာရင်း တစ်ကြိမ်တွင် သင်းခွေချပ်ကျင်းထဲသို့ ကားရှေ့ဘီး ကျသွားသည်။ ဂျှိုက်ထောက်ပြီး ပြန်ထုတ်ယူရသည်။ ကားမောင်း၍ မရနိုင်တော့ သည့်အဆုံးတွင် တစ်နေရာမှာရပ်ထားခဲ့ပြီး လမ်းဆင်းလျှောက်ရလေတော့သည်။

မိုးမချုပ်မီ ရေအိုင်ကြီးများအနားသို့ ရောက်သွားသည်။ တည်းခိုခန်းမှ ငှားလာသည့် စောင်ကို သဖန်းပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ဖြန့်ခင်းပြီး သူ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ချလိုက်သည်။

တစ်ညလုံး အိပ်မက်ကလေးပင် မဲမက်။ ခေါင်းချလိုက်သည်မှ တောက်လျှောက် အိပ်ပျော်သွားရာ တစ်ရေးခိုးသောအခါ အရုဏ်တက်နေပြီကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

အသင့်ယူလာသည့် အစားအသောက်များဖြင့် နံနက်စာစားသည်။ ပြီးတော့

စောင်နှင့် သူ့အထုပ်ကလေးကို သဖန်းပင်အောက်မှာပင် ထားခဲ့ပြီး တောတွင်းမှာ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဧကပေါင်း တစ်သိန်းရှိသော တောတွင်းကို နေရာနဲ့အောင် ခြေလျင်လျှောက်၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့သော်လည်း သူ့လျှောက်နိုင်သလောက် လျှောက်သည်။

ထိုသို့လျှောက်ရင်း တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ သည်တောထဲမှာရှိနေကြောင်း သတိထားမိသည်။ အလွန်ရှားပါးသည့် တိရစ္ဆာန်များပင် ရှိနေသည်။ ရေဝပ်မှာရှိသော ရွှံ့များပေါ်မှာ ကျားသစ်ခြေရာများ ထင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရေသောက်ဆင်းရာမှ ထင်ကျန်ရစ်နေသော ခြေရာများဖြစ်သည်။ အလွန်ကြီးမားသည့် သမင်ကြီးများ၏ ချေးပုံကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပါလာသည့် အစားအစာများကိုပင် နေ့လည်စာအဖြစ် တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ထိုင်စားလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ လမ်းလျှောက်ပြန်သည်။ အလွန်ထူသည့် တောချိုများ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည့် တိရစ္ဆာန် လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို တစ်နေရာမှာ မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုလမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း သူ လိုက်သွားကြည့်သည်။ ထိုနေရာသည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ အထူဆုံးဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၏ အလယ်တွင် ချေးပုံများကို တွေ့ရသည်။ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသောအခါ ကြံ့နက်ချေးပုံများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေရာသည် ကြံ့နက်များ ကျင်ကြီးစွန့်သည့်နေရာ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

ကြံ့နက်သည် အာဖရိကတိုက်တွင် အရှားပါးဆုံးသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေပြီ။ အကျင့်စရိုက်တွင် ကြံ့ဖြူနှင့် လုံးဝမတူ။ ကြံ့ဖြူက လွင်ပြင်စားကျက်များမှာ ကျက်စားလေ့ရှိသည်။ လူနှင့် အခြားသတ္တဝါများကို ဒုက္ခပေးလေ့မရှိ။

ကြံ့နက်ကား ထိုသို့မဟုတ်။ လွင်ပြင်မှာ မနေဘဲ တောထူထဲမှာသာ နေသည်။ ဒေါသကြီးသည်။ ရန်လိုသည်။ သတ္တိလည်းရှိသည်။ လူ၊ မြင်း၊ မော်တော်ကား၊ ယုတ်စွာဆုံးမီးရထားများကိုပင် ဝင်တိုက်ရဲသော သတ္တဝါ ဖြစ်သည်။

စစ်မဖြစ်မီတုန်းက ဇမ်ဘက်လီမြစ် ချိုင့်ဝှမ်းဒေသတွင် ကြံ့နက်တစ်ကောင် ကျက်စားနေသည်။ ဝိတိုရိယရေတံခွန်သို့သွားသည့် မော်တော်ကားလမ်းနှင့် မီးရထားလမ်းသည် တောထဲမှာ ဖြတ်ဖောက်ထားသည်။

တစ်နေ့တွင် ကုန်တင်ကားနှင့် ဘတ်စ်ကား (၁၀) စီးသည် တောင်အဆင်းတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းနေလေရာ ရှေ့နောက် ကားတန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ မောင်းနေသည့် အမြန်နှုန်းက လူ လမ်းလျှောက်သလောက်သာ ရှိသည်။

ထိုတောထဲမှာ ကျက်စားသော ကြံ့နက်သည် ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မခံချိမခံသာ ဖြစ်လာကာ တောတွင်းမှပြေးထွက်လာပြီး မော်တော်ကားတစ်စီးကို ရှေ့တည့်တည့်မှနေ၍ ပြေးတိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ချီနှင့် အထိုးခံရသောကြောင့် မော်တော်ကားရေတိုက် ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားသည်။

သည်တော့မှ ကြံ့နက်လည်း အားရကျေနပ်စွာဖြင့် အောင်နိုင်သကြီးလို တောတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ထိုအောင်ပွဲကို အမြဲသတိရနေရင်း စိတ်ကြီးဝင်နေပုံလည်း ရသည်။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ဝိတိုရိယရေတံခွန်သို့သွားသည့် အမြန်ရထားကို စောင့်ဆိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ ရထားက တစ်နာရီလျှင် မိုင်နှစ်ဆယ်နှုန်းလောက်နှင့် မောင်းနေသည်။ ကြံ့နက်ကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှနေ၍ တစ်နာရီ မိုင်နှစ်ဆယ်နှုန်းခန့်ဖြင့် တရကြမ်းပြေးလာသည်။

ရထားနှင့် ကြံ့နက်တို့၏ ထိပ်တိုက်တိုးပွဲကြီးသည် အလွန်တရာ ကြီးကျယ်လှသည်။ မီးရထားတွဲများ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ရပ်တန့်ကုန်သည်။

သူ့ရဲကောင်းကြံ့နက်ကြီးလည်း ထိုနေရာမှာပင် ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားရလေတော့သည်။

ခရိတ်က ကြံ့များ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ ချိုဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်သည်။ အတွင်းမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ရှင်းနေသည်။ ချေးပုံတစ်ပုံသည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်နာရီလောက်ကမှ စွန့်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကြံ့များနှင့်ပတ်သက်သော တိုင်းရင်းသားများ ပြောလေ့ရှိသည့် ပုံပြင်တစ်ခုကိုလည်း သူ ပြန်လည် အမှတ်ရနေမိသည်။

တစ်နေ့တွင် ကြံ့တစ်ကောင်သည် ဆူးနှင့်ခြစ်မိသောကြောင့် သူ့ကိုယ်လုံးဘေးမှာ ပြသွားသည်။ ထိုအပြုကိုချုပ်ရန် ဖြူကောင်ဆီမှ ဆူးတစ်ချောင်းငှားသည်။ ချုပ်ပြီးလျှင် ပြန်ပေးပါမည်ဟု ကတိထားသည်။ ထို့နောက် လျှော်ဖြင့် အနာကိုချုပ်သည်။ ဖြူဆူးကိုမေ့ပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ထားမိရာမှာ ဝမ်းတွင်းသို့ ကျသွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်မသိ။ ထိုနေ့မှစ၍ ပျော့ဆုံးသွားသော ဖြူဆူးကို မနားတမ်း ရှာဖွေနေခဲ့သည်။ ဖြူဆူး ပြန်မပေးနိုင်သောကြောင့် ထိုနေ့မှစပြီး ဖြူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရအောင်လည်း ရှောင်ပြေးနေရတော့သည်ဟု သော ပုံပြင်ဖြစ်သည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ကြံ့နက်သတ္တဝါသည် ထောင်ဂဏန်းမျှသာ ရှိသည်။ ထိုမျှရှားပါးသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်မျိုး သည်နေရာတွင် ရှိနေသည့်အတွက် ခရိတ်က အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ သူ၏စိတ်ကူးထဲမှ စိမ့်ကိန်းများကိုလည်း ပိုမိုအားဖြည့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ်စွာပြုရင်း ကြံ့လမ်းအတိုင်း သူ့လျှောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ မိုင်ဝက်လောက် လျှောက်မိသောအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ချုံပုတ်ထဲမှ ငှက်များ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထပုံရင်း အော်ကြဟစ်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အန္တရာယ်ရှိပြီကို သူ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ထိုအသိနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သူနှင့် ခြေလှမ်းသုံးဆယ်လောက်အကွာမှ ချုံပုတ်ကြီး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသည်။ အလွန်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကြံ့နက်ကြီးတစ်ကောင်သည် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်ကြီး ရပ်နေသည်ကို ဇီတူလိုက်ရလေသည်။

သူ တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေသည်။ ကြံ့နက်ကြီးများသည် မျက်စိအားမကောင်း။ အသံကို အာရုံပြုပြီး လိုက်လံတိုက်ခတ်တတ်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ခြေလှမ်းငါးဆယ်လောက် အကွာအဝေးကိုပင် ကွဲကွဲပြားပြားမမြင်ရ။ ထိုအကြောင်းကို သိထားသဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိကို ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာလျှင်လည်း ဘေးသို့ ရှောင်တိမ်းပေးဖို့ အကွက်အကွင်းကို မသိမသာ အကဲခတ်ထားသည်။

ကြံ့နက်ကလည်း တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲ လှုပ်ရှားသံကို ပေပြီးနားစွင့်နေသည်။

ခရိတ်က မောင်းချစားကို အသာကလေးထုတ်ယူပြီး ကြုံ၏ခေါင်းပေါ်မှကျော်ကာ နောက်ဘက်သို့ ပစ်လိုက်သည်။ မောင်းချစားသည် ကြုံ၏နောက်ဘက်ရှိ ချုံပုတ်ထဲသို့ အသံမြည်ပြီး ကျသွားသည်။

ပေပြီးနားစွင့်နေသော ကြုံကြီးသည် နောက်ဘက်သို့ ဝုန်းကနဲလှည့်ကာ ရန်သူအထင်နှင့် တရကြမ်း ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ချုံပုတ်များအတွင်းသို့ စင်ကျူရီယန်တင့်ကားကြီးတစ်စင်း မောင်းဝင်သွားသကဲ့သို့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ခရိတ်ကလည်း သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်ရင်း စိတ်မော်လူမောဖြင့် ထိုနေရာမှာပင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အမောပြေသောအခါ တော်တွင်းသို့ လျှောက်ပြန်သည်။ တွေ့ရသည့်ရေအိုင်များ၊ တောင်ကုန်းများ၊ စမ်းချောင်းများ၊ မြစ်ကမ်းပါးများ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့ ခိုအောင်းရာနေရာများကို လေ့လာမှတ်သားသည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ စိတ်ဝင်စားနိုင်မည့် နေရာအတွက် အတွင်းများကို အထူးဂရုပြုပြီး လေ့လာမှတ်သားခြင်း ဖြစ်သည်။

စမ်းပေါက်တစ်ခုအနီးရှိ သစ်တုံးပေါ်မှာ သူ ကျကျနန ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ စိမ့်ကိန်းများကို စိတ်ကူးရေးဆွဲကြည့်သည်။

ဝိတိုရိယရေတံခွန်နှင့် သည်နေရာသည် လေယာဉ်ပျံ တစ်နာရီခရီးမျှသာ ရှိသည်။ ဝိတိုရိယရေတံခွန်သည် ကမ္ဘာသဘာဝ အံ့ဖွယ်ခုနှစ်ပါးထဲတွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝိတိုရိယရေတံခွန်သို့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ တသောသော လာရောက်လည်ပတ်လေ့ ရှိကြသည်။

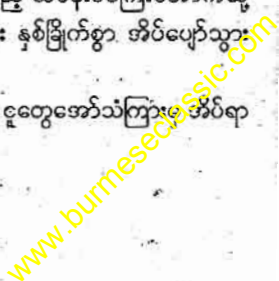
သည်နေရာမှာ သဘာဝတောရိုင်း ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ရမည်။ တည်းခိုခန်းကလေးများကို ပုံစံအမျိုးမျိုး ဆောက်လုပ်ရမည်။ တည်းခိုခန်းများနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသော တိရစ္ဆာန်များ ရေသောက်ဆင်းသည့် နေရာများကို ပုံမပျက်ထားရမည်။ ၎င်းတို့နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း ဆားတွင်းများ ဖန်တီးပေးထားရမည်။ ထိုနည်းအားဖြင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို သဘာဝအတိုင်း အနီးကပ် ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့် ရနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူများကို လမ်းညွှန်များအဖြစ် ခန့်ထားမည်။ တောတွင်းသို့ လင်းရိုဗာကားများဖြင့် လိုက်ပို့စေပြီး ရှင်းပြခိုင်းမည်။ တည်းခိုခန်းများသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မိန်းမလှ စားပွဲတိုးကလေးများက ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးစေမည်။ ရုပ်သေရုပ်ရှင်များဖြင့်လည်း တောတွင်းအကြောင်း၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအကြောင်း ရှင်းပြမည်။

ထိုနည်းအားဖြင့် နိုင်ငံခြား ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များထံမှ နိုင်ငံခြားငွေများကို သုယူသလိုရနိုင်မည်။

မိုးချုပ်ခါနီးတော့မှပင် သူ့ပစ္စည်းလေးများထားခဲ့သည့် သဖန်းပင်ကြီးအောက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထုပ်ပိုးယူလာသော ညစာကို စားသောက်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

နောက်နေနံနက် အရုဏ်တက်တွင် သဖန်းပင်ပေါ်ရှိ ငူတွေအော်သံကြားမှ အိပ်ရာကနိုးသည်။ သူ မကြုံဖူးအောင် စိတ်ချမ်းသာနေသည်။

အဝတ်အစားများ ချွတ်ပဲ့ခဲ့ပြီး မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ ရေတိမ်ပိုင်းတွင် ရေဆင်းစိမ်သည်။ ရေစိမ်နေရင်း သူ့စိမ့်ကိန်းကို စိတ်ကူးဖြင့် ဆက်လက်ရေးဆွဲပြန်သည်။

ကင်းလင်းနှင့် ကွင်းလင်း မွေးမြူရေးခြံများတွင် အမျိုးကောင်းအသားစားနွားနှင့် နို့စားနွားမများကို မွေးမြူရမည်။ စားကျက်များကို အဘိုးလက်ထက်ကအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ရမည်။ ခြံစည်းရိုးများ ကာရံရမည်။

ဈေးတွေကလည်း မတန်တဆတက်နေရာ ထိုလုပ်ငန်းများအားလုံးအတွက် ကုန်ကျရမည့်ငွေသည် အလွန်အလွန် များလိမ့်မည်။ သန်းချီပြီးကုန်မည်။ ထိုငွေကို ဘယ်ကရှာမည်နည်း။

သူသည် အခြားအောင်မြင်နေသော စာရေးဆရာများလို အိမ်နှင့်ရာနှင့် နေသူမဟုတ်။ 'ဘာဝူး'သင်္ဘောပေါ်တွင် နေသူဖြစ်သည်။ သူ့စာအုပ်က အရောင်းရအကောင်းဆုံး စာအုပ်စာရင်းတွင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ထိပ်တန်းမှပြေးခဲ့သည်။ အခြားဘာသာများသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေသည်။ စာပဒေသာမဂ္ဂဇင်းက စာအုပ်ကဏ္ဍတွင် အကျဉ်းချုပ်ထည့်သည်။ တီဗွီဇာတ်လမ်း ပြရသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေသောက်သောက်လဲရခဲ့သည်မှာ မှန်သည်။ ရသောငွေများကို ရွှေဝယ်စုခြင်းအားဖြင့် အတိုးရင်း ပွားများရခဲ့ပြန်သည်။ သူ့ပိုင်သည့် ဘာဝူးသင်္ဘောကိုရောင်းလျှင် ငွေတစ်သိန်းခွဲ ရနိုင်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကပင် တံစိသိန်းခွဲပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းသူရှိခဲ့သည်။

အားလုံးပေါင်းလိုက်လျှင် ဒေါ်လာတစ်သန်းခွဲတော့ ရှိမည်။

သည်လောက်ငွေနှင့် မလောက်နိုင်သေး။ နောက်ထပ် ငါးသန်းလောက် လိုဦးမည်။ ထိုငွေငါးသန်းကို ဘယ်ကရှာမည်နည်း။ မည်သူက ပေးမည်နည်း။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ရေးမည့်စာအုပ်အတွက် ထုတ်ဝေသူ အင်ဂျင်နီယာဦးထံမှ ကြိုတင်ငွေတောင်းရမည်။ ဟင်နရီပစ်ကရိန်းကို အကြောင်းပြုပြီး ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှ ငွေချေးယူနိုင်ရန် ကြိုးစားရမည်။

ထိုစိတ်ကူးဖြင့် သူ ပိုပျော်သွားပြန်သည်။

ကွင်းလင်းနှင့် ကင်းလင်း မွေးမြူရေးခြံများကို အဘိုးပေးထားခဲ့သည့် နာမည်အတိုင်း ဆက်ထားမည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ယခု သူရှိနေသည့် ချီဇာရီရာမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှ တောတွင်းအပန်းဖြေစခန်းကို မည်သို့ နာမည်ပေးမည်နည်း။

ချီဇာရီရာမြစ်သည် ဇမ်ဘက်ဇီမြစ်ကြီးအတွင်းသို့ စီးဝင်သော မြစ်လက်တက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် 'ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်' ဟု အမည်ပေးလျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးရလိုက်သည်။

"ဇမ်ဘက်ဇီ ရေယမုန်... ဟုတ်တယ်... ဒီနေရာကို ဇမ်ဘက်ဇီ ရေယမုန်လို့ နာမည်ပေးရမယ်" ဟု ဝမ်းသာအားရဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အကျယ်ကြီး အော်ပြောလိုက်မိလေသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သူနှင့် အလွန်နီးကပ်သည့်နေရာမှ ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်သော မာတာဘယ်လီလူမျိုးတို့၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"အရူးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာကို လက်နက်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းလာတယ်၊ ပြီးတော့"

မိကျောင်းပေါ်တဲ့ရေထဲကို ဆင်းတယ်။ သစ်ပင်တွေကို တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတယ်” ဟု နောက်အသံတစ်ခု ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။

ခရိတ်သည် ပက်လက်အနေအထားမှ မှောက်လျက်အနေအထားသို့ ချက်ချင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ အသံကြားရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ယောက်ျားသုံးယောက်သည် တောတွင်းတစ်နေရာမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာကာ သူ့ရေစိမ်နေသည့် နေရာနှင့် အလွန်နီးကပ်သည့်ကမ်းပေါ်မှာ လာရပ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သုံးယောက်စလုံး ကျည်ကပ်အကောက်တပ်ဆင်ထားသော အေကေ-၄၇-အမျိုးအစား မောင်းပြန်သေနတ် ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည်။

ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများက ချည်ထည်။ ကိုင်ထားသည့်လက်နက်က အေကေ-၄၇။ လူမျိုးက မာတာဘယ်လီ။ သူတို့သည် မည်သူများဖြစ်ကြောင်း ဘာမှသံသယဖြစ်နေစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါ။

ဇင်ဘာတွေအစိုးရ စစ်တပ်က ပုံမှန်ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။ သူတို့ကိုင်ဆောင်သည့် လက်နက်များကလည်း နေတိုးစစ်စာချုပ်အဖွဲ့ကြီးက ထုတ်ပေးသည့် လက်နက်များဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး လူမျိုးက ရှိနာလူမျိုးဖြစ်ပြီး ရှိနာဘာသာစကားစီဒါ ပြောဆိုသုံးစွဲကြသည်။

ယခု လူသုံးယောက်သည် ယခင် ဇင်ဘာတွေ ပြည်သူ့တော်လှန်ရေးတပ်မှ လူများဖြစ်ရမည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရှိနာအုပ်စုများနှင့် နိုင်ငံရေးအယူအဆကွဲကွာ သူပုန်ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့မှာ ဥပဒေမရှိ။ စည်းကမ်းမရှိ။ အာဏာပိုင်ခေါင်းဆောင်မရှိ။ တောတွင်းမှာ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် လှည့်လည်သွားရင်း ပြန်ပေးဆွဲခြင်း၊ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုလုပ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့လို သူပုန်များနှင့် မလွဲမသွေတွေ့ရမည်ဟု ခရိတ် ကြိုတင်တွက်ဆထားခဲ့ပြီး သား ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုလို အမှန်တကယ် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့လိုက်ရတော့ တုန်လှုပ်သွားမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းသွားဖို့မလိုပါဘူး။ ဒီနေရာမှာပစ်သတ်ပြီး မြှုပ်ထားခဲ့ရင် ပြီးတာပဲ။ ဓားစာခံအဖြစ်ခေါ်သွားရင် ပြဿနာတက်နေဦးမယ်” ဟု အသက်အငယ်ဆုံးလူက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဝိတိုရိယရေတ်ခွန်တုန်းက ဓားစာခံခြောက်ယောက် ဖမ်းခေါ်သွားမိပါတယ်။ ရောက်လိုက်တဲ့ဒုက္ခ၊ ဓားစာခံခြောက်ယောက်နဲ့ တစ်ပြေးတည်း ပြေးနေခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ပစ်သတ်လိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ဒုတိယတစ်ယောက်က ထောက်ခံစကား ဝင်ပြောသည်။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက တတိယလူ၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ တတိယလူက သူတို့ထက် အသက်ပိုကြီးပုံရသည်။ ပါးပေါ်တွင် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းအစပ်မှနေ၍ နားသယ်စပ်အထိရှည်အောင် ကြီးမားသော အမာရွတ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုသူမှာ သူတို့သုံးယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဖို့ သေချာသည်။

ပြောက်ကျားသုံးယောက် ဆွေးနွေးနေသည့် အကြောင်းကို ခရိတ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည်။ ဝိတိုရိယရေတ်ခွန်သို့သွားသည့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တို့၏ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး

ကို ပြောက်ကျားများက တားပြီး အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်နှင့် ကနေဒါလူမျိုး ခြောက်ယောက် ကို ပြန်ပေးဆွဲသွားခဲ့ကြသည်။ အစိုးရစစ်တပ်များက တောနင်းရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့။ သူတို့က မာတာဘယ်လီ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို လွတ်ပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဓားစာခံတို့အလောင်းများကို ရှာဖွေမတွေ့ရှိခဲ့ချေ။

အမာရွတ်နှင့် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ခရိတ်ကို မှန်တေတေဖြင့် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့သေနတ်မှ အမြန်ပစ်မောင်းပြန်ခလုတ်ကို လက်မနှင့် ဖိ တင်လိုက်သည်။

“မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစစ်စစ်ဟာ သူတို့နဲ့ နို့စို့ဖက်ညီအစ်ကိုတော်တဲ့ လူတစ် ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ သတ်ပစ်ရိုး ထုံးစံမရှိဘူး”

ခရိတ်က တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ထိုသို့ တည်ငြိမ်အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားလိုက်ရကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိရှိလိုက်ပါသည်။

ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာစကားကို နည်းနည်းစွာလေးမှ မဝဲ။ သူတို့ တိုင်းရင်းသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အထစ်အငေါ့မရှိ ပြောလိုက်သည့်အတွက် ခေါင်းဆောင်၏ မျက်လုံးအစုံ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့ အံ့ဩတကြီးဖြင့်လည်း အော်လိုက်သည်။

“ဟော... တို့စကားကို တို့လိုပဲ မင်းပြောနိုင်သကိုး၊ ဒါပေမဲ့ နို့စို့ဖက် ညီအစ်ကို တော်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ... ” ဟု ခရိတ်က ပြန်ဖြေသည်။

ခေါင်းဆောင်၏ မျက်နှာအမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက် ကလည်း မနေတတ်မထိုင်တတ်သလို နေရာပြင်လိုက်သည်။

ချက်ကောင်းကိုမှန်အောင် ပစ်လိုက်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ခရိတ် သဘောပေါက်သည်။ သို့သော်လည်း ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ၏ သေနတ်ပြောင်းဝက သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ချိန်ထားဆဲဖြစ် သည်။ မောင်းကိုလည်း တင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေမှုကို အငယ်ဆုံး ပြောက်ကျားက ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ဖျက် ဆီးပစ်လိုက်သည်။

“ဒါ သက်သက် အကြောင်ရိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြီးတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပစ်သာသတ် လိုက်ပါ၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့စကားပြောတာက တို့လူမျိုးအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်၊ နည်းနည်းမှ မဝဲဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ရဲဘော်တွန်ဂါတာဟာ လွယ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု ခေါင်းဆောင်က ပြောသည်။

မိမိ၏ အသက်အန္တရာယ်သည် စိတ်မချရသေးသည့် အခြေအနေမှာပင် ရှိနေသေး ကြောင်း ခရိတ် သဘောပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ဆက်ကြိုးစားဖို့လိုသေး သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် သက်သေခံပြမယ်၊ ကျုပ်အထုပ်အပိုးတွေနားကို သွားခွင့်ပေး ပါ” ဟု တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်ပင် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ပေါ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဘာလက်နက်မှ မရှိဘူး၊ မောင်းချခားလေးတစ်
ချောင်းတောင် မရှိဘူး၊ အဝတ်အစားလည်း မရှိဘူး” ဟု ခရိတ် ဆက်ပြောသည်။

“သွား... ဒါပေမဲ့ သတိနဲ့သွား၊ ငါ လူမသတ်ရတာ အတော်ကြာနေပြီ၊ လူ
မသတ်ရလို့ စိတ်တိုနေတာ”

ခရိတ်က မတ်တတ်ရပ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ပစ္စည်းများ ပုံထားခဲ့သည့် ကမ်းပေါ်သို့
ခြေတစ်ချောင်းတည်းဖြင့် တက်သွားသည်။ မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားသုံးယောက်သည်
ခြေတစ်ချောင်းတည်းဖြင့် လျင်မြန်စွာသွားနေသော ခရိတ်ကို စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေကြ
သည်။

သူ့ချထားသည့် အထုပ်များအနားသို့ ရောက်သည်။ မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျား
များနှင့် ယခုလိုပင် ကြုံတွေ့နိုင်ကြောင်း သူ ကြိုတင်တွက်ဆထားခဲ့သဖြင့် လိုအပ်သည်များကို
အဆင်သင့် ပြင်ဆင်လာခဲ့သည်။ ရေစိုနေသော လက်ဖြင့်ပင် အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထုတ်
ယူပြီး ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်ဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် ယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် လင်းရီတကားစက်ဖူးပေါ်မှာ ထိုင်နေ
ကြသည်။ တစ်ယောက်၏ပခုံးကို တစ်ယောက် ပြန်ဖက်ထားကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
အားပါးတရ ရယ်မောနေကြသည်။ ဘီယာခွက်တစ်ခွက်စီ ကိုင်ထားသည်။ ထိုဘီယာခွက်များ
ကို ကင်မရာဆီသို့ မြှောက်ပြနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးမှုမှာ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား
ပေါ်လွင်နေသည်။

အမာရွတ်ရှိသော ခေါင်းဆောင်က ဓာတ်ပုံကို အကြာကြီး လေ့လာကြည့်ရှုနေ
သည်။ ပြီးတော့ သူ့မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ် သေနတ်မောင်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“အင်း... ဒါဟာ ရဲဘော်တွန်ဂါတာပဲ” ဟု ပြောကာ ကျန်လူနှစ်ယောက်ဆီသို့
ဓာတ်ပုံကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်သည်။

အသက်ငယ်သည့် ပြောက်ကျားကလည်း တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာ သိပ်ကိုကြာနေပြီပဲ၊ သူ့ကို
ပစ်သတ်လိုက်တာမှ ပြဿနာပိုရှင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်” ဟု ဇွတ်ပင် ပြောမြဲပြောနေသည်။

“ရဲဘော်တွန်ဂါတာက မင်းကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားပစ်လိမ့်မယ်” ဟု ကျန်တစ်
ယောက်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး သူ့သေနတ်ကို ပခုံးပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။

ခရိတ်က သူ၏ခြေတုကိုကောက်ယူပြီး ခြေထောက်မှာတပ်သည်။ သူ့လုပ်နေသမျှ
ကို ပြောက်ကျားများက စိတ်ပါဝင်စားစွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူတို့၏
သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်များ အထိုက်အလျောက် လျော့ပါးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

မာတာဘယ်လီ လူမျိုးများသည် အပျော်အပါးကြိုက်ကြောင်း ခရိတ် ကောင်း
ကောင်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ခြေတုတစ်ချောင်းတည်းပေါ်မှာ အားပြုရပ်ပြီး လှည့်ပတ်
တပြုသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လက်သားနေသော အငယ်ဆုံးကောင်၏ ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို
ဖြတ်ကန်ဆွဲယူပြီး လုံးခြေပစ်လိုက်ကာ။

“ဝီလီက... ” ဟု တစ်ခွန်းအော်ပြီး ခြေတုဖြင့် ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ဦးထုပ်က
သဖန်းပင်ရှိ ခပ်နိမ့်နိမ့်ကိုင်ပေါ်မှာ သွားချိတ်နေသည်။

ရာဇက္ခန္ဓာပျက်သွားသော အငယ်ကောင်က သူ့ဦးထုပ်ကို ပြေးယူသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က မျက်ရည်ကျသည်အထိ အားပါးတရ ရယ်မောကြသည်။

တင်းမာနေသည့် အခြေအနေများ လျော့ပါးသွားပြီကို သိပြီဖြစ်သဖြင့် ခရိတ်က ကျောပိုးအိတ်ဖြေပြီး ဝီစကီနှင့် မတ်ခွက်ထုတ်သည်။ အမာရွတ်နှင့်လူကို ဝီစကီခွက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့” ဟုလည်း ပြောသည်။

ခေါင်းဆောင်က သူ့သေနတ်ကို သဖန်းပင်မှာ မှီထောင်လိုက်ပြီး မတ်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်။ ဝီစကီများကို တစ်ကျိုက်တည်းဖြင့် မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း အလှည့်ကျ သောက်ကြသည်။

ခရိတ်က အဝတ်အစားများဝတ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ပေါ်မှာ ဖင်ထိုင်ချသည်။ အရက်ခွက်ကို အလယ်မှာချသည်။ အားလုံး သေနတ်များကို ဘေးဖယ်ထားပြီး ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။

“ကျုပ်နာမည် ခရိတ်မဲလိုး”

“ခင်ဗျားကို ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်၊ ခြေထောက်တစ်ချောင်းတည်းနဲ့ ခင်ဗျား လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ခေါင်းဆောင်က ပြောသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ထောက်ခံပြီး ဝီစကီကို သောက်ကြသည်။ သည်လိုဖြင့်ပင် ခရိတ်မဲလိုး၏ နာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်ပွဲကလေးမဟာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က လွတ်ကောက်၊ သူက ရဲဘော်ပီကင်း၊ သူကတော့ ရဲဘော်ခေါ်လာ” ဟု ခေါင်းဆောင်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့ ပြောက်ကျားများသည် နာမည်ရင်းများကို ဖျောက်ထားကြစမြဲဖြစ်သည်။

“ရဲဘော်လွတ်ကောက်... ခင်ဗျားမျက်နှာပေါ်မှာ ကျားသစ်တွေက အမှတ်အသား သုပ်လိုက်တာကိုး” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

‘ကျားသစ်’ ဆိုသည်မှာ အစိုးရ လုံခြုံရေးတပ်များကို မာတိာဘယ်လီပြောက်ကျားများက ပေးထားသည့်နာမည် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်လွတ်ကောက်က သူ့ပါးပေါ်မှ အမာရွတ်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ပြန်စမ်းကြည့်သည်။

“လှံစွပ်နဲ့ အထိုးခံရတာ၊ ကျုပ်သေပြီထင်ပြီး ခွေးအစာကျွေးဖို့ ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်၊ ဘျပ်ကလည်း သေချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့တာ”

“ခင်ဗျားခြေထောက်ကရော တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တာလား” ဟု ရဲဘော်ခေါ်လာက မေးသည်။

“မင်းတို့ကိုတိုက်ရင်း ရခဲ့တာပဲကွ” ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးချိုးနှိမ်ပြီး စကားကို ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ရသည်။

“ကိုယ့်မိုင်းထုံး ကိုယ်ပြန်နင်းမိတာလေ”

“ကိုယ့်မိုင်းထုံး ကိုယ်ပြန်နင်းမိတာလား၊ ဟား... ဟား... ဟား... သူ့မိုင်းထုံးကို သြန်နင်းမိတာတဲ့ကွ”

လွတ်ကောက်က သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း တသောသော ဝင်ရယ်ကြသည်။

“ဘယ်မှာဖြစ်တာလဲ” ဟု ရဲဘော်ပီကင်းက မေးသည်။

“ကာဇွန်ကူလာနဲ့ ပီတိုရိယရေတံခွန်ကြားမှာ”

“အား... ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒီနေရာက အင်မတန်ဆိုးတဲ့ နေရာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း မကြာခဏ ဖြတ်သွားဖူးတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာပဲ စကောက်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့” ဟု လွတ်ကောက်က ပြောသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက အဘိုး၏စကောက်အဖွဲ့သည် လက်သံပြောင်ပြောင်နှင့် တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ခရိတ်က ပြန်သတိရသည်။ တိုင်းရင်းသားများက သူတို့လို မျက်နှာဖြူများအား အလစ်မပေးတမ်း တိုက်ခိုက်နေခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာဖြူများ ပိုင်ဆိုင်သည့် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ခြံမြေများကို ဖျက်ဆီးပစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာဖြူများကလည်း လူစုကာ ကာကွယ်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုစကောက်အဖွဲ့တွင် ခရိတ်က လက်နက်ပြင်သည့် တာဝန်ကို ယူခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တိုက်ပွဲအတော်များများတွင် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် မိမိသည်လည်း မာတာဘယ်လီ ပြောကီကျားများနှင့်အတူ ပူးတွဲတိုက်ခိုက်ခဲ့သယောင် ပြောပြနေရသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တိုက်ပွဲများအကြောင်းကို သူတို့မှတ်မိသလောက် စားပြုပြန်ကြသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ကူဖီးလာ”

လွတ်ကောက်က ဖြတ်မေးသည်။ ‘ကူဖီးလာ’ဟူသည်မှာ ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် ‘ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

“ခင်ဗျားလို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ခိုးရိုးသားသား လူတစ်ယောက်က တုတ်ကလေး တစ်ချောင်းတောင်မကိုင်ဘဲ ကျားသစ်အောင်းနေတဲ့ဂူထဲကို ဝင်သွားတာနဲ့ တူမနေဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို ခင်ဗျား ကြားဖူးထားမှာ သေချာတယ်၊ ဒီကြားထဲကတောင် လာဖြစ်အောင် လာသေးသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကို ကျုပ်ကြားခဲ့ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ အမ်ဇီလီကာဇီဘုရင်ကြီးရဲ့ တပ်မတော်သားတွေလို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ လူတွေဖြစ်ကြောင်း ကျုပ်ကြားခဲ့ပါတယ်”

ခရိတ်၏ ဂုဏ်တင်စကားကြောင့် သူတို့ အတော်ကလေး ပီတိုဖြစ်သွားကြပုံ ရသည်။ အမ်ဇီလီကာဇီသည် မာတာဘယ်လီလူမျိုးစုများ၏ ရှေးခတ်ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယနေ့ထက်တိုင်အောင် သူတို့အားလုံး ကိုးကွယ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့ဖို့ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားပြောဖို့ ဒီနေရာကို ကျုပ်အရောက်လာခဲ့တာပဲ” ဟု ခရိတ်က ဆက်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု လွတ်ကောက်ကမေးသည်။

“ကျုပ် စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးမယ်၊ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘာအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေကြသလဲ ဆိုတာတွေကို အမှန်အတိုင်း ထည့်ရေးမယ်”

“စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးမလို့လား” ဟု ပီကင်းက မေးသည်။

“ဘာစာအုပ်မျိုးလဲ” ဟု ဒေါ်လာက ဝင်မေးသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာအုပ်ရေးနိုင်မှာလဲ၊ စာအုပ်ရေးနိုင်တဲ့လူဆိုတာ အသက်ကြီးရတယ်၊ ပညာတတ်ရတယ်၊ ခင်ဗျားအသက်က ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ၊ ဒီအရွယ်မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာအုပ်ရေးနိုင်မှာလဲ”

လွတ်ကောက်က လျှောင်ရယ်ရယ်ရင်း နေရာပြင်ထိုင်သည်။ အခြေအနေများသည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးက မယုံသင်္ကာသည့် အမူအရာမျိုး ဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

“ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးကြီးက စာအုပ်ရေးမလို့တဲ့ကွာ၊ ဟား... ဟား...”

ဒေါ်လာက ဘေးမှာချထားသည့် သေနတ်ကို ကောက်ယူကာ ပေါင်ပေါ်မှာ အသင့်တင်ထားလိုက်သည်။ ထိုမျှမကသေး။

“စာအုပ်အကြောင်း လိမ်ပြောတာဆိုရင် ရဲဘော်တွန်ဂါတာနဲ့ နို့ဖို့ဖက် ညီအစ်ကို တော်တယ်ဆိုတာလည်း လိမ်ပြောတာပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟုလည်း ဆက်ပြောလိုက်သေးသည်။ အခြေအနေတွေက ချက်ချင်းပင် ဆိုးရွားလာတော့သည်။

သည်အတွက်လည်း သူ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ မနီ လာစာအိတ် အညိုကြီးတစ်လုံးကို ထုတ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ထည့်လာသည့် သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းများကို ထုတ်ပြသည်။

သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းများတွင် သူ့ဓာတ်ပုံနှင့် သူ့စာအုပ်အကြောင်း ရေးထားသည် များ ပါသည်။ သူ့စာအုပ်ကို ပြန်ရိုက်ထားသည့် တီဗွီဇာတ်လမ်းကိုလည်း လွန်ခဲ့သည့်နှစ်နှစ်က ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံတွင် ထုတ်လွှင့်ပြသခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကြောင်းများကိုလည်း ဇင်ဘာတွေ့ သတင်းစာများက ရေးသားထားသည်။

ထိုသတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများကို မာတာဘယ်လီ ပြောက်ကျားသုံးယောက်တို့က တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း တောမခိုမိက ထိုတီဗွီဇာတ်လမ်းကို ကြည့် ရှုခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

“ဟော... ဒါဟာ အမ်ဇီလီကာဇီ ဘုရင်ကြီးပဲ” ဟုလည်း အံ့ဩတကြီး အော် ပြောသည်။

ဇာတ်လမ်းထဲတွင် အမ်ဇီလီကာဇီဘုရင် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ကောင် တစ် ကောင်က ဘုရင်အဝတ်အစားနှင့် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

“ကျုပ်တို့နှင့်ဘုရင်ကြီးနဲ့ အတူတူထိုင်နေတာ ခင်ဗျားပဲ” ဟုလည်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။

“ကိုင်း... ခင်ဗျားတို့ ယုံပြီမဟုတ်လား” ဟု ခရိတ်က မေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှပင် စောစောက ဘင်းမာနေခဲ့သည့် အခြေအနေများအားလုံး လျော့ ပါးသွားတော့သည်။ နိုင်ငံရေးအကြောင်းများ၊ သူတို့ပြည်တွင်းမှာ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေသည့် လူမျိုးရေး စစ်ပွဲများအကြောင်းကို ဆက်လက် ဆွေးနွေးကြသည်။

“ကျုပ်တို့က ဘုရင်မျိုး၊ တစ်သက်လုံး ဘုရင်အဖြစ်နဲ့ ရှိနာတွေကို အုပ်ချုပ်လာခဲ့ တာ၊ အခုတော့ ရှိနာတွေက လူများစုဖြစ်နေတော့ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်နေကြတာ ပေါ့ဗျာ၊ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံထဲမှာ ကျုပ်တို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးစုတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သူတို့နဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့သာ ပေါင်းလိုက်ရင် ရှိနာတွေကို မျှိပ်စစ်လိုက်လို့တောင်ရတယ်” ဟုလည်း

နာကျည်းစွာ ပြောကြသည်။

“အမေရိကန်တို့ အင်္ဂလန်တို့မှာတော့ အများဆန္ဒကို အနည်းစုက လိုက်နာကြရတယ်” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

“အလကားပါဗျာ၊ ချေးစားတဲ့ ရှိန်လူမျိုး အများစုရဲ့ဆန္ဒကို ကျုပ်တို့လို မင်းမျိုးမင်းနွယ် မာတာဘယ်လီတွေက လိုက်နာရမှာလား၊ ဆယ်သက် မလိုက်နာဘူးမှတ်၊ သူတို့ကို တစ်သက်လုံး ကျုပ်တို့က အုပ်ချုပ်လာခဲ့တာပဲ၊ အများဆန္ဒဆိုတာ အမေရိကန်တို့ အင်္ဂလန်တို့မှာတော့ ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာမရဘူး၊ ဒါက အာဖရိကတိုက်ဗျ” ဟုလည်း လွတ်ကောက်က ဒေါသထကြီးပြောသည်။

ထိုစကားလည်းမှန်ကြောင်း ခရိတ် သဘောပေါက် နားလည်လိုက်သည်။ သူတို့နေရာသည် အာဖရိကတိုက်ဖြစ်သည်။ မဖွံ့ဖြိုးသေးသော ဒေသဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်း အယူအဆများကို ပေစ်ပယ်သေးသော၊ လူမျိုးရေးမုန်းတီးမှု စိတ်ဓာတ်များ ကြီးမားနေသေးသော၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း ပြုလုပ်နေသေးသော နယ်မြေဖြစ်သည်။

အာဖရိကတိုက်ကို ကိုလိုနီများက နယ်နမိတ်ခွဲခြားမှု မမှန်ကန်သည့်အတွက်လည်း အာဖရိကလူမျိုးစုချင်း ယနေ့ထက်တိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

လူမျိုးစုများ ပြန်ကျနေကြသည်ကို သူတို့ထည့်မတွက်။ နယ်နမိတ်များကို တောင်တန်းများအလိုက်၊ မြစ်ချောင်းများအလိုက်၊ သစ်တောများအလိုက် ခွဲခြားသက်မှတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူမျိုးစုများ နယ်မြေတွဲကာ ဟိုဘက်လူမျိုးစုနှင့် ဒီဘက်လူမျိုးစု ရောနှောသွားတာမျိုး၊ အင်အားချင်း မမျှတတာမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“အခုတော့ ကျုပ်တို့က ဒီနိုင်ငံထဲမှာ လူနည်းစုဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အပေါ် ဗိုလ်ကျချင်တိုင်း ကျနေတာ၊ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေကိုလည်း အမျိုးမျိုး သိက္ခာချပစ်နေကြတာ မဟုတ်လား”

သူတို့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစုများ၏ ခေါင်းဆောင်သည် အင်န်ကိုမိုဖြစ်သည်။ သို့သော် အီယန်စမစ် မျက်နှာဖြူအစိုးရလက်ထဲမှ အာဏာကို လွှဲပြောင်းရယူပြီးသောအခါ အင်န်ကိုမိုနှင့် ရောဘတ်မူဂါဘီတို့ သဘောထား ကွဲလွဲလာကြသည်။ အင်န်ကိုမိုသည် ခါးပိုက်ဆောင်တပ်များ ဖွဲ့စည်းထားကြောင်း၊ လက်နက်ဝှက်ထားကြောင်း ပြည်တွင်းစစ်တစ်ခု ဖန်တီးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် စွပ်စွဲကာ ပ၊ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရှိန်လူမျိုးစုက အများစုလည်းဖြစ်၊ အာဏာရ လူမျိုးစုလည်းဖြစ် သွားပြီး နိုင်ငံရေး အယူအဆမတူသော မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစုများသည် တောတွင်းသို့ ရောက်သွားကြရလေတော့သည်။

“အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မှာ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်လည်း အလုံအလောက် မရှိတော့ဘူး၊ ရှိန်စစ်တပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ရွာတွေကို ထင်တိုင်းဝင်မွေ့နေတယ်၊ ရွာသူရွာသားတွေကို နှိပ်စက်ညှင်းပန်းနေတယ်၊ အမျိုးသမီးငယ်တွေကို အနိုင်ကျင့်နေတယ်၊ အရွယ်ရောက်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေကို ဖမ်းခေါ် သွားတယ်၊ အဲဒီလူငယ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ရွာကို ပြန်ရောက်မလာတော့ဘူး၊ သူတို့အကြောင်း ဘာသတင်းမှလည်း မကြားရတော့ဘူး”

သူတို့၏ လက်ရှိအခြေအနေများကို နာနာကျည်းကျည်း ပြောပြနေကြသည်။ အချိန်အတော်ကြာသွားသည်တွင် ခရိတ်က သူ၏ပစ္စည်းကလေးများကို စုယူသိမ်းဆည်း

သည်။

“ရဲဘော်တွန်ဂါတာနဲ့ ခင်ဗျားတွေ့ဦးမလား” ဟုလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ မေး

ကြသည်။

“တွေ့မယ်၊ သူနဲ့ မကြာခင်တွေ့မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာရှိနေကြတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အသင့် ပြင်ပြီး ဒီနေရာက စောင့်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

“ပြောလိုက်ပါမယ်”

ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ခရိတ်၏ ဗောက်စ်ဝက်ဝန်မော်တော်ကားလေး ရပ်ထားခဲ့သည့်နေရာအထိ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး လမ်းလျှောက်လိုက်လာကြသည်။ ရဲဘော်ဒေါ်လာက ခရိတ်၏ အထုပ်အပိုး များကို အတင်းအဓမ္မတောင်းယူကာ သယ်ပေးသည်။ မော်တော်ကားဆီရောက်တော့လည်း အားလုံး ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်ကြသည်။

“ဝိတိုရိယရေတံခွန်သွားတဲ့ လမ်းခွဲရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ လမ်းမှာ တခြား ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေနဲ့ တွေ့နေရင် ခင်ဗျား တစ်ခါထပ်ရှင်းပြနေရဦးမယ်”

လမ်းဆုံသို့ ရောက်လာကြသည်။ ခရိတ်က ကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး လက်ကျန်ရာ ခွင်များနှင့် အရက်ပုလင်းများကို ထုတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာရှိနေသည့် ဒေါ်လာနှစ်ရာကိုပါ ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လက်နက်လိုနေတဲ့အကြောင်း ရဲဘော်တွန်ဂါတာကို ပြောပြပေးပါ ဘျာ” ဟု ဒေါ်လာက ပြောသည်။

“လက်နက်ထက်ပိုပြီး အရေးတကြီးလိုနေတာက ခေါင်းဆောင်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ခေါင်းဆောင်လိုနေကြောင်း အဓိကထား ပြောပြလိုက်ပါ” ဟု လွတ်ကောက်က ဝင်ပြော သည်။

“ဘေးမသိရန်မခဘဲ ခရီးဆက်နိုင်ပါစေဗျာ” ဟုလည်း ဆုတောင်းကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့လည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေနိုင်ကြပါစေ” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကူဖီးလာ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စစ်နဲ့ပဲ နပမ်းလုံးနေရဦးမှာပါပဲ”

လွတ်ကောက်က ထိုသို့ပြောရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည့် ကားမီး ချောင်တွင် သူ့ပါးပြင်ပေါ်က အမာရွတ် ကွေးညွတ်သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့အရောက် ခရိတ် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့သုံးယောက် စလုံး တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားနှင့်ကြပေပြီ။

“မင်းနဲ့ ပြန်တွေ့မတွေ့ လောင်းရမယ်ဆိုရင် ပြန်တွေ့ရမယ့်ဘက်က ငါတော့ မ လောင်းရဲဘူးကွ” ဟု ဂျောက်ဒင်နီယယ်က ခရိတ်ကိုဆီးကြိုရင်း ပြောသည်။

နောက်နေမနက်တွင် ခရိတ်က ဂျောက်ဒင်နီယယ်၏ ပွဲရုံထဲသို့ ဝင်သွားသည်တွင် သို့သို့ ဆီးကြိုပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ချီလာရီရာမြစ်တမ်းပါးအထိ မင်းရောက်ခဲ့သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆင်ခြင်မိတာနဲ့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာသလား” ဟုလည်း ဆက်မေးသည်။

“ကျွန်တော် အခုအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေသေးတာပဲဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ခရိတ်က မေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ ဆင်ငွေ့ရန်ရှောင်ဖြေသည်။

“မင်းတော်တယ်၊ မာတာဘယ်လီခားပြတော့နဲ့တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မပတ်သက် ချင်ပါဘူးကွာ”

“ဇူးရစ်မြို့က ဘာသတင်းကြားသလဲ”

ကျောက်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ညကိုးနာရီလောက်ကမှ တဲလက်စ်ပို့လိုက်ရတယ်၊ သူတို့က တို့ထက် စံထွေချိန် တစ်နာရီ ပိုနောက်ကျတယ်လေ”

“ခင်ဗျားဖုန်း ခဏသုံးလို့ရမလား၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလေး တစ်ခုနှစ်ခု ဆက် လိုက်ချင်လို့”

“ပြည်တွင်းတင်လား၊ နယူးယောက်က ကောင်မတွေနဲ့ စကားပြောဖို့တော့ ငါ့ပိုက်ဆံ အကုန်မခံနိုင်ဘူးနော်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ဆက်... ငါ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဆိုင်ကို ကြည့်ထားလိုက်စမ်း ပါကွာ”

ကျောက်ဒင်နီယယ် အပြင်ထွက်သွားသောအခါ ခရိတ်က သူ့စားဖွဲ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဟင်နရီပစ်ကရိန်း ပေးလိုက်သည့် ဖိုင်တွဲကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး သေချာအောင် စစ်ဆေး သည်။

ပထမဆုံး ဟာရဲယားမှာ ရှိနေသည့် အမေရိကန်သံရုံးသို့ လှမ်းဆက်သည်။ ဟာရဲ ယားသည် ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ဖြစ်ပြီး ဘူလာဝါယိုမြို့၊ မြောက်ဘက် မိုင်သုံးရာခန့် အကွာမှာ တည်ရှိသည်။

“ယဉ်ကျေးမှုသံမှူး မစ္စတာ မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ” ဟု ခရိတ် က အော်ပရေတာကို ပြောသည်။

ခဏကြာတော့ တစ်ဘက်မှ ပြန်ထူးသံကြားရသည်။

“အောက်စ်ဖို့ စကားပြောနေပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခရိတ်မဲလိုးပါ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး သတိရကြောင်း ပြောခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာ၊ ဒီကို တစ်ခေါက်လာခဲ့ပါဦး လား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ” ခရိတ်က ထိုမျှပြောပြီး ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။

ဟင်နရီပစ်ကရိန်းသည် သူ ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ကြိုတင်အကြောင်းကြား ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ ပေးပို့စရာရှိသည့် အစီရင်ခံစာများကို မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့အား ပေးလိုက်လျှင် ဆယ်နှစ်နာရီအတွင်း သံတမန်စာအိတ်ဖြင့် ဟင်နရီထံသို့ ချောချောစေမော ရောက်ရှိသွားမည်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ခရီးသွားလာရေးနှင့် ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာနသို့ ဆက်သည်။ အတော် တလေးကြာတော့မှ ဝန်ကြီး၏ အတွင်းရေးမှူးနှင့် အဆက်အသွယ်ရသည်။ ခရိတ်က ဆင်ဒီ ဘယ်လီဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သည့်အတွက် အတွင်းရေးမှူးက ရင်းနှီးစွာ ပြန်လည်ဆက်ဆံ သည်။

“ဝန်ကြီး ပါလီမန်အစည်းအဝေး တက်နေပါတယ်ရှင်” ဟုပြောပြီး ပါလီမန် အ ဆောက်အအုံမှာရှိသည့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ပေးသည်။

လေးကြိမ်လောက်ဆက်တော့မှ ပါလီမန်ရှိ အတွင်းရေးမှူးနှင့် အဆက်အသွယ် ရသည်။ တယ်လီဖုန်းလိုင်းများကလည်း ကြည်ကြည်လင်လင် ပီပီသသ မရှိ။

ယခုအတွင်းရေးမှူးကတော့ ရှိနာအမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဝန်ကြီးနဲ့ ဘာကိစ္စအတွက် တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပါရှင်” အလွတ်ကျက်ထားသည့် အင်္ဂလိပ်စကားမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ။ ဝန်ကြီးနဲ့ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေပါပဲ”

“အား... ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ၊ ဝန်ကြီးက ဘယ်အချိန် လက်ခံတွေ့နိုင်မလဲဆိုတာ ကျွန်မ ညှိကြည့်ပါဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ တစ်ခါပြန်ဆက်ပါနော်”

ခရိတ်က သူဆက်သွယ်ရမည့် စာရင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီများ မှတ်ပုံတင်အရာရှိရုံးသို့ ဆက်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ချောချောမောမောနှင့် ဆက်၍ ရလိုက်လေသည်။

“အရင်တုန်းကရှိခဲ့တဲ့ ရိုးလင်းကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အထောက်အထား စာရွက် စာတမ်းတွေ လိုချင်လို့ပါ”

ခရိတ်က သူလိုချင်သည့် စာရွက်စာတမ်းများ၊ အထောက်အထားများ၊ စာချုပ်များ အကြောင်းကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ညနေလေးနာရီမှာ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် မိတ္တူတွေ ကူးယူထားပေးပါ မယ် အဲဒီအတွက် ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ကျပါတယ်”

ခရိတ်က ကြေးတိုင်မင်းကြီးရုံးသို့ ဆက်ပြန်သည်။ ရိုးလင်းကုမ္ပဏီပိုင်ခွဲဖူးသည့် ဆင်းလင်းနှင့် ကွင်းလင်း မွေးမြူရေးခြံများ၊ ဒီဇီဇာရီရာသစ်တောများနှင့် ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများ၊ မြေပုံများ၊ မြေဧကအကျယ်အဝန်းများ အလိုရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

ကြေးတိုင်မင်းကြီးရုံး၊ ပြီးတော့ အခြားမိတ်ဆွေ ဆယ့်လေးဦးကို ဆက်ကြည့်သည်။ ဆကာဘယ်လီနယ်မြေတွင် သူမိဘဘိုးဘွားများနှင့်အတူ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြ သည့် ခြံနီးချင်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ ဖြစ်သည်။ သူဘိုးအေ ဘာဝူးဘာလင်တိုင်း ယုံကြည်စိတ် ချသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လေသည်။

ဆယ့်လေးဦးအနက် လေးဦးနှင့်သာ အဆက်အသွယ်ရသည်။ ခရိတ်အသံကိုကြား ကျသူတို့အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ သူတို့ထံသို့ လာရောက်လည်ပတ် ခြင်း အနားယူရန်ပါ ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဂျောက်ဒင်နီယယ် ပြန်ရောက်လာသည်။ အပူရှိန်ကြောင့် သူ မှားကြီး နီရဲနေသည်။

“ဟ... ဒါလောက်တောင်ဆက်နေရင် ငါ့တယ်လီဖုန်းတော့ ပူပြီး မီးထတောက်တော့မှာပဲ။ ဟား... ဟား... ဟိုဆိုင်ထဲမှာ ဒင်ပယ်ဝီစကီလက်ကျန်များ ကျန်နိုင်သေးသလား မသိဘူး”

ခရိုက်က လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းရှိ အရက်ဆိုင်သို့ထ,သွားပြီး ဒင်ပယ်ဝီစကီတစ်လုံးဝယ်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူသောက်ကြသည်။

ညနေငါးနာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလိုတွင် ဟာရဲရားမြို့ရှိ ပါလီမန်မှ အတွင်းရေးမှူးထံသို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရပြန်သည်။

“ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေက သောကြာနေ့ မနက်ဆယ်နာရီမှာ လက်ခံတွေ့ပါမယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန် ဆယ်မိနစ်ပဲ ပေးနိုင်မယ်လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဝန်ကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါဗျာ”

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ဟာရဲရားမြို့သို့မသွားမီ သုံးရက်လောက် သည်အတိုင်း အချိန်ဖြုန်းနေရဦးတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဇူးရစ်မြို့မှ အကြောင်းပြန်ကြားချက်လည်း မရရှိသေးသဖြင့် အဘိုး၏ မိတ်ဆွေများထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရတော့မည်။ စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးနှင့် မြေယာကိစ္စများကိုပါ စုံစမ်းကြည့်သည်။

“ပြဿနာတွေကတော့ ရှိနေတာပေါ့လေ။ နိုင်ငံခြားငွေ အကျပ်အတည်းကလည်း သိပ်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ လယ်ထွန်စက် အပိုပစ္စည်းကလေးတွေရဖို့... တိရစ္ဆာန်တွေ အတွက် လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးကလေးတွေ ရဖို့ကအစ သိပ်ကိုခက်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ရောဘတ်မူဂါဘီ အစိုးရအနေနဲ့တော့ အမြင်မှန်တွေ ရလာပါပြီ။ စားနပ်ရိက္ခာ ထုတ်လုပ်ပေးနေတဲ့ ငါတို့လို မျက်နှာဖြူတွေ မရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ သဘောပေါက်စပြုလာကြပြီ”

“နိုင်ငံရေး အခြေအနေကရော” ဟု ခရိုက်က မေးကြည့်သည်။

“လူမည်းချင်း တိုက်နေကြတာပဲ။ မာတာဘယ်လီလူမျိုးစုနဲ့ ရှိနာလူမျိုးစုလေ၊ တို့တော့ နိုင်ငံရေးနဲ့ လွတ်ကင်းအောင်နေတယ်။ ဟိုခေတ်ကလိုလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ နေရာတကာမှာ နေတတ်အောင် နေနေရတယ်”

“မြေထပ်ဝယ်ဖို့များ စိတ်ကူးသေးသလား”

“ပိုက်ဆံမရှိပါဘူး ငါ့တူရယ်”

“တကယ်လို့ ပိုက်ဆံရှိမယ် ဆိုရင်ကော”

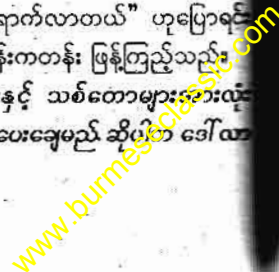
“ပိုက်ဆံရှိမယ် ဆိုရင်တောင် စဉ်းစားချဦးမှာပဲ။ တိုင်းပြည်အခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုမပြောနိုင်ဘူး။ လောလောဆယ် စားဖို့မပူရရင်ပဲ တော်လှန်ခြင်း”

ကြာသပတေးနေ့ မနက်ပိုင်းတွင် တည်းခိုခန်းသို့ ခရိုက် ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ပစ္စည်းများကိုသိမ်းပြီး ကားပေါ်တင်ကာ ဂျောက်ဒင်နီယယ်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဇူးရစ်က ဘာမှ အကြောင်းမပြန်သေးဘူးလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပဲ တဲလက်စ် ရောက်လာတယ်” ဟုပြောရင်း ဂျောက်က စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။ ခရိုက်က ကမန်းကတန်း ဖြန့်ကြည့်သည်။

“ရိုးလင်းတုမ္မကီပိုင်ခဲ့သော မွေးမြူရေးမြဲများနှင့် သစ်တောများစားယူမှု အတွက် ကျသင့်ငွေတို့ ရက်သုံးဆယ်အတွင်း ဇူးရစ်မြို့တွင် ပေးချေမည် ဆိုပါက ဒေါ်လာ

ငါးသိန်းနှင့် ရောင်းမည်။ သည်ထက် ပိုမလျှော့နိုင်တော့ပါ။ နောက်ဆုံးဈေးဖြစ်သည်။”

ဂျောက်က ခရိတ်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“မင်းဆစ်ထားတဲ့ဈေးထက် တစ်ဆယ့်ပိုများတာပဲ။ ဒေါ်လာငါးသိန်းလောက်မှ မတတ်နိုင်ဘူးလား။”

“သူဌေးဦးလေးနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်ဗျာ။ ဒါလောက်အလျင်လိုစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ ရက်သုံးဆယ်ကြီးများတောင် အချိန်ရနေတာပဲ” ဟု ခရိတ်က ရွတ်နောက်နောက် ပြန်ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ချင်ရင် ဘယ်ကို ဖုန်းဆက်ရမလဲ”

“မဆက်နဲ့၊ ကျွန်တော်ဆက်မယ်”

ဂျောက်ဒင်နီယယ်ထံမှ ဓာတ်ဆီတစ်ပုံး ထပ်တောင်းပြီး ဟာရဲရားမြို့သို့ ဗောက်စ် ဝက်ဂွန်ကားနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့တော့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မော်တော်ကားများကို ရပ်တန့်ပြီး အစစ်အဆေးတွေက ထပ်ထပ်ကြမ်းနေသည်။ လက်နက်ရှာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှာဖွေသည့် စစ်သားများကို ကြည့်လိုက်သောအခါ တပ်မဟာ (၃) မှ တပ်ဖွဲ့ဝင် များဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏ယူနီဖောင်းနှင့် အမှတ်တံဆိပ်များအရ သိရသည်။ တပ်မဟာ (၃) တပ်ဖွဲ့ဝင်တိုင်း၏ ရင်ဘတ်တွင် ကျားသစ်ခေါင်းတံဆိပ်ကို ချိတ်ထားကြလေသည်။

ဟာရဲရားမြို့တော်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်မြို့လုံး တိုင်းရင်းသားလူမည်းများ နှင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိုနိုဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အဖို့ အခန်းမရနိုင် တော့ဟု ပြောနေသည်။ နောက်ဆုံး လက်ထောက်မန်နေဂျာနှင့် သွားတွေ့ရသည်။

လက်ထောက်မန်နေဂျာသည် သူ့စာဖတ်ပရိသတ် ဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ တီဗွီထဲတွင်လည်း သူ့ကို မြင်ဖူးထားသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် (၁၄) ထပ်တွင် အခန်း တစ်ခန်းရအောင် ဖန်တီးပေးသည်။

ရေချိုးပြီးသောအခါ ဟင်နရီပစ်ကရိန်းထံသို့ အစီရင်ခံစာကို သန်းခေါင်ကျော်သည် အထိ ထိုင်ရေးသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် (၉) နာရီခွဲတွင် ပါလီမန်အဆောက်အအုံသို့ သူ ရောက်သွား သည်။ အတွင်းရေးမှူးက သူ့ကို လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လုံးလုံး ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားသည်။ နောက် ဆုံးတွင်မှ ခရီးသွားလာရေးနှင့် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇော်ဘီဝေ၏ အခန်းထဲသို့ သွင်းပေးသည်။

တွန်ဂါတာဇော်ဘီဝေက သူဝင်သွားသောအခါ စားပွဲနောက်တွင် ရပ်ပြီးကြိုနေ သည်။

သူ ဒါလောက် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီး ဖြစ်နေကြောင်းကို ခရိတ် မမှတ်မိနိုင် အောင် ဖြစ်နေသည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့ချင်း ကွဲကွာနေကြသည့် အချိန်ကာလအတွင်း ယခုလောက် ထွားကျိုင်းလာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေသည် ငယ်ငယ်တုန်းက ခရိတ်နှင့် နို့ဖိတ်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းရေးဌာနတွင် ခရိတ် အလုပ်ဝင်လုပ်သောအခါ ခရိတ်၏ လက် ထောက်ဖြစ်လာသည်။ တွန်ဂါတာ၏ နာမည်ရင်းမှာ ဆမ်ဆင်ကူမာလိုဖြစ်သည်။ မာတာဘယ် လီ ဘုရင်မျိုးရိုး ဖြစ်သည်။ သူ့အဘိုး၏အဘိုး ဂန်ဒင်းသည် မာတာဘယ်လီတို့၏ နောက် ဆုံးရှင်ဘုရင် လိုဘင်ဂူလာနှင့် ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည်။

သူ ဝန်ကြီးဖြစ်လာသောအခါ သူ့အမည်ရင်း ဆမ်ဆင်ကူမာလိုကို တွန်ဂါတာ ဇက်ဘီဝေဟု ပြောင်းလိုက်သည်။ အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

သူ့အရပ်က ခြောက်ပေကျော်သည်။ ခရိတ်ထက်ပင် မြင့်သေးသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ် ထည်က တောင့်တင်းသည်။ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲတစ်လျှောက်တွင် ပြောင်မြောက်ထူးချွန်စွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ယခုထက်တိုင် အောင်လည်း စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးသည်ဟုလည်း မှတ်ချက်ချနိုင်လေသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဝန်ကြီး”

ခရိတ်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ငယ်စဉ်က ခေါ်ခဲ့သလို ‘ဆမ်’ ဟုလည်း မခေါ်။ ယခုပြောင်းထားသည့် တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ နာမည်ကိုလည်း မခေါ်ဘဲ ‘ဝန်ကြီး’ ဟုသာ ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ တစ်ကြိမ်လွှတ်လိုက်ပြီးပြီ။ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစား ဆိုတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးတွေဖြစ်အောင် ငါ လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ တွန်ဂါတာက ခရိတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အရောင်မပြ။ လေသံက တင်းတင်းမာမာရှိသလို မျက်နှာထားကလည်း တင်းမာလွန်းလှလေသည်။

“မင်း ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး”

ခရိတ်ကလည်း မျက်နှာထားကိုတည်လိုက်ရင်း သံမှန်ဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။ ရိုးဒီးရှားနိုင်ငံတွင် အီယန်စမစ်၏ မျက်နှာဖြူအစိုးရလက်ထဲမှ အစိုးရအာဏာကို တိုင်းရင်းသားလူမည်းများ လွှဲပြောင်းရယူပြီးသည်တွင် တိုင်းပြည်တွင်းရှိ မျက်နှာဖြူအမြောက် အမြားတို့ ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ခရိတ်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ထွက်ခွာသွားကြသော်လည်း သူတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းများကိုမူ ယူဆောင် သွားခွင့် မပြုချေ။ ထိုအချိန်က ခရိတ်သည် မိုင်းပုံးထိသဖြင့် ခြေတစ်ဘက်ပြတ်ပြီး ဘီးတပ် ကုလားထိုင်နှင့် နေရစဉ်ဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးဖြစ်လာသော တွန်ဂါတာက ခရိတ်ကို သူပိုင်သည့် ‘ဘာဝူး’ရွက်လှေ ဇိမ်ခံသင်္ဘောကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူသွားခွင့်ရအောင် အထူးအမိန့် ထုတ်ပြန် ပေးခဲ့သည်။

“မင်း ကျေးဇူးတင်တာကိုလည်း မလိုချင်ဘူး”

တွန်ဂါတာက လေသံမာမာဖြင့်ပင် ဆက်ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တစ်စုံတရာ သော အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသည်ဟု ခရိတ်ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်၍ မရနိုင်ပေ။

“ငါဟာ ဒီကနေ့အချိန်အထိ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေသေးတယ် ဆိုချင်ကော” ဟု ခရိတ်က ဆက်မေးသည်။

“ဒါလဲ စစ်မြေပြင်မှာကတည်းက နိဂုံးချုပ်သွားပြီ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး။ သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ သွေးနဲ့အတူ အားလုံး ဆေးကြောပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒီတိုင်းပြည်ကိုခွာသွားဖို့ မင်းကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အခု ဘာကိစ္စ ပြန်လာပြန်တာလဲ”

“ဒါဟာ ငါတိုင်းပြည်ပဲကွ”

ခရိတ်၏အဖြေကြောင့် တွန်ဂါတာ၏ မျက်လုံးအစုံထဲမှာ ဒေါသရိပ်များ လွှမ်းလာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါဟာ မင်းတိုင်းပြည်လား... မင်းတိုင်းပြည်လား... မျက်နှာဖြူ မြေပိုင်ရှင်တွေ လေသံမျိုး မင်း ပြောနေတာကိုး။ တို့တိုင်းရင်းသားတွေကို ထင်တိုင်းညှင်းပန်းသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ စိစိရိုဒ်တို့လို အပေါက်မျိုး လာချိုးနေတာကိုး”

“ငါ ဒီသဘောမျိုး ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းတို့ မျက်နှာဖြူတွေဟာ ငါတို့ တိုင်းရင်းသားတွေကို သေနတ်နဲ့ ရင်ဝချိန်ပြီး တို့တိုင်းပြည်ကို လူယူခဲ့တယ်။ ငါတို့က သေနတ်နဲ့ ပြန်ချိန်တော့မှ တို့လက်ကိုပြန်အပ်တာ။ ဒါဟာ မင်းတိုင်းပြည်ပါဆိုတဲ့ စကားမျိုး ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့”

ခရိတ်၏ ရင်ထဲမှာလည်း ဒေါသလှိုင်းတံပိုးများ ထလာသည်။

“မင်းဟာ အခုထက်တိုင်အောင် မုန်းတီးစိတ်တွေ ထားနေတုန်းလား။ မင်းတို့ တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ် အမုန်းပွားဖို့ ငါပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ငါမွေးတယ်။ ဒီက တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ အတူတူ ငါနေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့တိုင်းပြည်ကို ပြန်မလာဘဲ မနေနိုင်လို့ ငါပြန်လာခဲ့တာ။ ပျက်စီးယိုယွင်းသွားတာတွေကို ပြန်ထူထောင်ဖို့ ငါပြန်လာတာ”

တွန်ဂါတာက စားပွဲနောက်ရှိ သူ့ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ထားသည်။ ထိုလက်နှစ်ဘက်သည် အလွန်တရာမည်းနက်ပြီး အလွန်တရာ သန့်မာကြောင်း သိသာထင်ရှားလှသည်။

စကားမပြောကြဘဲ စက္ကန့်အတော်ကြာအောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တွန်ဂါတာက စပြောသည်။

“ကင်းလင်းကို မင်းသွားတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ချီဇာရီရာကို သွားတယ်”

“ဟား... မင်းမျက်လုံးတွေ တယ်အားကောင်းပါလား။ အကုန်လုံးကို မြင်နေတာပဲ”

“ဒါကြောင့် မင်းဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတုန်းပါပဲဆိုတာ ပြရအောင် ငါ့ဆီကိုလာတာ။ ငါနဲ့ တွေ့ပြီးရင် သူငယ်ချင်းဟောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ အခွင့်အရေး တောင်းဦးမှာ မဟုတ်လား”

ခရိတ်က လက်နှစ်ဘက်ကိုသာ ဖြန့်ကားပြလိုက်တော့သည်။

“မျက်နှာဖြူ စိုက်ပျိုးရေးသမားတစ်ယောက်ဟာ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသား မိသားစုငါးဆယ်ကို ထမင်းကျွေးနိုင်တယ်။ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားတွေ အရိုးအရင်းကိုက်ရပြီး ငတ်ပြတ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီမျက်နှာဖြူတွေကတော့ ချမ်းသာချင်တိုင်းချမ်းသာပြီး စည်းစိမ်မျိုးစုံ ခံစားနေကြတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ခရိတ်၏ခေါင်း ဆတ်ကနဲ ထောင်လာသည်။

“မျက်နှာဖြူ စိုက်ပျိုးရေးသမားတစ်ယောက်ဟာ ငတ်ပြတ်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ထဲကို

ငွေအရင်းအနှီး သန်းပေါင်းများစွာ ယူလာတယ်။ မာတာဘယ်လီ တိုင်းရင်းသားပေါင်း မြောက် မြားစွာကို အလုပ်ပေးတယ်။ ထမင်းကျွေးတယ်။ အဝတ်ဆင်တယ်။ သူတို့သားသမီးတွေကို ပညာသင်ပေးတယ်။ သောင်းပေါင်းများစွာသော မာတာဘယ်လီတွေ ထမင်းဝအောင် ကျွေး တယ်။ ငါးဆယ်မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့တိုင်းပြည် သဲကန္တာရဖြစ်မသွားအောင် ကာကွယ်ပေးတယ်။ နောက်နှစ်ပေါင်း ငါးရာကြာတောင် သဲကန္တာရမဖြစ်ဘူး။ ငါးနှစ်အတွက် လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

ခရိတ်သည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသောကြောင့် သည်အတိုင်းရပ်နေဖို့ ခက်လာသည်။ သို့ဖြင့် စားပွဲစွန်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး ထိန်းထားလိုက်သည်။

“ဒီတိုင်းပြည်မှာ မင်းလုပ်စရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ မင်းအတွက် တံခါးအားလုံး ပိတ်သွားပြီ။ မင်းသင်္ဘောပေါ်ကို မင်းပြန်တက်ပါ။ မင်းရှုပ်နေတဲ့ ကောင်မတွေဆီ မင်းပြန်ပါ။ မင်းခြေထောက်တစ်ဘက်ကို တို့ဖြတ်ယူလိုက်တာနဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါ။ မင်းခေါင်းကို ဖြတ်မယူခင် ဒီတိုင်းပြည်ထဲက မင်း ထွက်သွားပါ”

တွန်ဂါတာက သူ့လက်မှ ရွှေလက်ပတ်နာရီကို မြောက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှထသည်။

“မင်းအတွက် ငါ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး”

သူ့အမူအရာထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဆောင်ကြောင်း ခရိတ် အကဲခတ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ကောင်းပြီ။ ငါမသွားခင် မင်းကို ပြောပြစရာတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

ခရိတ်က စားပွဲစွန်းသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ချီဇာရီရာကို ငါရောက်ခဲ့တာ မင်းသိပြီပြီ။ အဲဒီမှာ လူသုံးယောက်နဲ့ ငါတွေ့ခဲ့တယ်။ သူတို့နာမည်တွေက လွတ်ကောက်၊ ပီကင်းနဲ့ ဒေါ်လာ၊ မင်းနဲ့တွေ့ရင်ပြောပြဖို့ သူတို့က မှာလိုက်လို့... ”

“တိတ်စမ်း”

တွန်ဂါတာက ရုတ်တရက် အော်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အသံကျယ်ကြီး ထွက်မသွားအောင် ထိန်းပြီးအော်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဒေါသကြောင့် တုန် ရင်သွားသည်။

“မင်း နားမလည်တာတွေထဲကို မင်း ဝင်ပါနေပြန်ပြီ။ ဒါတွေဟာ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင် ဘူး။ မင်းဒုက္ခမရောက်ခင် ဒီတိုင်းပြည်ထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ”

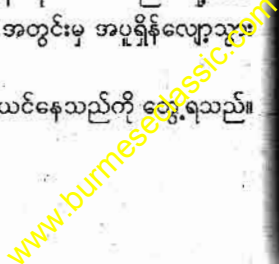
ခရိတ်ကလည်း သူ့ကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“သွားမှာပါပဲ... သွားမှာပါပဲ... ဒါပေမဲ့ မြေတွေဝယ်ခွင့် ငါ့လျှောက်လွှာကို မင်းတို့အစိုးရက တရားဝင် ပယ်ချပြီးမှ ငါသွားနိုင်မယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းအမြန်ဆုံး ထွက်ဖြစ်သွားစေရမယ်။ ဒါလောက်တော့ မင်းကို ငါ ကတိပေး လိုက်မယ်”

မော်တော်ကား ရပ်ထားခဲ့သည့်နေရာသို့ ခရိတ်ပြန်ရောက်လာသည်။ သို့သော် ကားထဲသို့ ချက်ချင်း ဝင်မထိုင်သေးဘဲ တံခါးများကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ အပူရှိန်လျော့သွား အောင် ခဏစောင့်နေသည်။

လက်မြောက်ကြည့်သောအခါ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ခဏထိုင်နေရသေးသည်။ ထိုသို့ ထိုင်နေရင်းလည်း အဖြစ် အပျက်များကို နားလည်သဘောပေါက်နိုင်အောင် ကြိုးစားဆင်ခြင်ကြည့်မိသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ့နောက်သို့ စုံထောက်များ တကောက်ကောက် လိုက်နေပြီမှာ သေချာသည်။ မာတာဘယ်လီနယ်မြေတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ လိုက်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဘယ်နေရာတွေ သွားခဲ့သည်ကို တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ သိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လို နောက်ယောင်ခံနေခြင်းသည် ရိုးရိုးသားသား နောက်ယောင်ခံနေခြင်းလော။ သို့တည်းမဟုတ် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း နောက်ယောင်ခံနေခြင်းလော။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လှုပ်ရှားမှုများအားလုံးကို တွန်ဂါတာထံ အစီရင်ခံနေသည်ကတော့ သေချာသွားပေပြီ။

တွန်ဂါတာသည် ဘာကြောင့် သူ့ကို ခါးခါးသီးသီး ဆန့်ကျင်ပြီး ဒေါသတကြီး ဖြစ်ရသည်ကို သူ ဘယ်လိုမှ မှန်းဆ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ တွန်ဂါတာသည် သည်လိုလူစားမျိုး မဟုတ်ချေ။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် စဉ်းစားတတ်သူဖြစ်သည်။

ချီဇာရီရာတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ပြောက်ကျားသုံးယောက်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်တွင် ပိုပြီးဒေါသကြီးလာသည်။ သူတို့နာမည်များကို ပြောပြသောအခါ သူ အားလုံးကို သိပုံရသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြသနည်း။

ဟင်နရီပစ်ကရိန်းကတော့ ထိုအကြောင်းများကို အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားပေလိမ့်မည်။

ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဟင်နရီထံသို့ အစီရင်ခံစာရေးသည်။ ပြောက်ကျားများနှင့် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေတို့ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း အဆက်အသွယ် ရှိနေရမည် ဖြစ်ကြောင်းပါ ထည့်ရေးသည်။

အစီရင်ခံစာ ပြီးသောအခါ သူ၏ မွေးမြူရေး စီမံကိန်းများနှင့် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တို့ထံမှ နိုင်ငံခြားငွေ သုံးယူနိုင်မည့် 'ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်' စီမံကိန်းအကြောင်း အသေးစိတ် ရေးပြကာ သူလိုနေသည့်ငွေကို ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှ ထုတ်ချေးဖို့ ကူညီပါရန်လည်း မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

ထိုစာနှစ်စောင်ကို စာအိတ်တစ်အိတ်စီထည့်ပြီး ချိတ်ပိတ်ကာ အမေရိကန်သံရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ယဉ်ကျေးမှုသံမှူး မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့ကို တွေ့ရသောအခါ သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ မော်ဂန်သည် သူနှင့်သက်တူရွယ်တူ၊ သုံးဆယ်ကျော်ရှိပြီသာ ရှိသေးပြီး အားကစားသမားတစ်ယောက်လို ကိုယ်ကာယ အလွန်တောင့်တင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရာတွင်လည်း တင်းတင်းရင်းရင်းရှိသည်။

မော်ဂန်က သူ့ကို ရုံးခန်းထဲသို့ခေါ်သွားပြီး သူကမ်းပေးသည့် စာအိတ်နှစ်လုံးကို ဘာမှမေးစမ်းမနေတော့ဘဲ အံ့ဆွဲထဲသို့ အသာထည့်ထားလိုက်သည်။

“ဒီမြို့မှာ ခင်ဗျား အသိအကျွမ်းများသွားအောင် လိုအပ်တဲ့လူတွေနဲ့တော့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမှပဲ။ ဒီနေ့ည ပြင်သစ်သံရုံးမှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကို လိုက်ခဲ့ဖို့ အဆင်ပြေ

မလား” ဟု မော်ဂန်ကမေးသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျား မိန့်မှာတည်းနေသလား၊ မိုက်ကယ်မှာ တည်းနေသလား”

“မိန့်မှာပါ”

“၁၇:၄၅ နာရီမှာ ခင်ဗျားကို ကားနဲ့ဝင်ကြိုမယ်”

အချိန်ဖော်ပြပုံမှာ စစ်တပ်အသုံးအနှုန်းအတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ ခရိတ် သတိထားလိုက်မိလေသည်။ သူ့လို ‘ယဉ်ကျေးမှုသံဗျာ’ တစ်ယောက်က ဘာကြောင့် စစ်အသုံးအနှုန်းကို သုံးရသနည်းဟုလည်း တွေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဧည့်ခံပွဲတွင် နိုင်ငံပေါင်း အတော်များများမှ သံတမန်များကို တွေ့ရသည်။ အာဖရိက နိုင်ငံများမှ သံတမန်ကတော်များသည် သူတို့တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေနဲ့လည်း တွေ့ပေးဦးမှပဲ” ဟု မော်ဂန်ကပြောပြီး ဗြိတိသျှ မဟာမင်းကြီးကတော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ရှင့်စာအုပ်ကို ကျွန်မ ဖတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အာဖရိကတိုက်သားတွေရဲ့ အကြမ်းပတ်မ်းမှုတွေကို အသေးစိတ်ရေးထားတာတော့ တယ်ပြီးဘဝင်မကျလှဘူး” ဟု ဗြိတိသျှ မဟာမင်းကြီးကတော်က ပြောသည်။

ထိုဝေဖန်ချက်ကြောင့် ခရိတ်က ဒေါသသံ ပါမသွားအောင် ကြိုးစားထိန်းရင်း ပြန်ဖြေမိသည်။

“အာဖရိကတိုက်ဆိုတာ အကြမ်းပတ်မ်းတွေ အနီးစွဲခဲ့တဲ့ နယ်မြေဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို ဖုံးကွယ်ပြီးရေးမယ်ဆိုရင် စစ်မှန်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဘယ်ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ”

ခရိတ်က ထိုမျှပြောပြီး အပျော်တမ်း စာပေဝေဖန်ရေးအုပ်စုနှင့် လွတ်ကင်းရာသို့ ရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ ရှောင်အထွက်မှာပင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေရာ လှောင်အိမ်ထဲမှ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ခုန်သလို သူ့နှလုံးသားများ ခုန်ထလာကြသဖြင့် နံရိုးများကိုပင် ဝင်တိုးမိလေသလားဟု ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

မျက်ခုံးမွှေးချင်း ဆက်နေသည့်အောက်ရှိ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများဖြင့် အမျိုးသမီးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် မိတ်ကပ်ခြယ်ထားခြင်း မရှိပါ။ သို့သော်လည်း နေလောင်ထားသည့်အသားက ကြည့်ကောင်းနေသည်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှာရှိသည့် အစက်အပြောက်ကလေးများကိုပင် ခရိတ်က အသေးစိတ်မှတ်မိနေသည်။

အဝတ်အစားကို ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ထားသည်။ နက်မှောင်သည့် ဆံပင်များကို နောက်ဘက်တွင် စုချည်ထားသည်။ နှစ်ကွန်ကင်မရာကို ပခုံးမှာလွယ်ထားသည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို စကတ်အိတ်နှစ်ဘက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ထားသည်။

ခရိတ်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အမျိုးသမီးက ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲထားသည်။ သူ့ဘေးမှာရပ်နေသည့် ယောက်ျားကို မော့ကြည့်ရင်း ထိုယောက်ျား ပြောသည့်စကားကို သဘောကျဘိအလား ရယ်နေသည်။

ထိုယောက်ျားကို ခရိတ်က လှမ်းကြည့်သည်။ ရှိနာတိုင်းရင်းသား ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားတောင့်ခိုင်ပြီး အရပ်မြင့်သည်။ ရုပ်က အလွန်ချောသည်။ ဇင်ဘာတွေ့စစ်ဗိုလ် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည်။ ရာထူးတံဆိပ်များကို ကြည့်သောအခါ ဗိုလ်မှူးချုပ်အဆင့် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရင်အတ်ကတံဆိပ်မှာ ကျားသစ်ခေါင်းဖြစ်လေရာ တပ်မဟာ (၃) ၏ အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။*

“ခင်ဗျားဟာ မြာအလွန်စွဲတယ်လို့ ဟင်နရီပစ်ကရိန်းက ကျွန်တော့်ကို ကြိုတင် အသိပေးထားဖူးတယ်၊ အခုလည်း ခင်ဗျားမျက်လုံးက တကယ်မြင်တတ်တာပဲ၊ ကဲ... လာ၊ ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးမယ်” ဟု မော်ဂန်က ခရိတ်၏အရိပ်အကဲကို သတိထားမိလိုက်ရာမှ ပြောသည်။

ခရိတ် ကန့်ကွက်ချိန်ပင်မရလိုက်မီမှာပင် မော်ဂန်က အမျိုးသမီးနှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဆီ သို့ သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာ... မစ္စတာခရိတ်မဲလိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေလား၊ မစ္စတာမဲလိုးက တမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာမဲလိုး၊ ခင်ဗျားစာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် မဖတ်ဖူးတဲ့ အတွက်တော့ တောင်းပန်ပါရစေဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အပန်းဖြေချိန်ကလေးတောင် မရလို့ပါ”

သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို လှလှပပပြောတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ စကားလုံးရွေးချယ်ပုံများကလည်း တိကျလှသည်။ သို့သော် နည်းနည်းဝဲနေခြင်းတစ်ခုသာ ပြောစရာရှိသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ပြည်တွင်းလုံခြုံရေးဝန်ကြီးလေ” ဟု မော်ဂန် အောက်စ်ဖို့က ဝင်ရှင်းပြသည်။

“သိပ်ကိုတာဝန်ကြီးတဲ့ ဌာနပေပဲ ဗိုလ်ချုပ်”

ခရိတ်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြောသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ပီတာ၏မျက်နှာ ပြုံးနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများကတော့ လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဟန် တူသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်လိုစဖွယ် ပြုံးနေပုံကိုကြည့်ပြီး ခရိတ်က သူ့ကို ချက်ချင်း သဘောကျသွားလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လွယ်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ စာရေးတယ်ဆိုတာလည်း ဒီအတိုင်းပဲလေ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောတူမဟုတ်လား မစ္စတာမဲလိုး”

စကားကို အချက်ကျကျပြောတတ်ကြောင်း တွေ့ရပြန်သဖြင့် ပိုလို့ပင် သဘောတူသွားမိပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကမူ သူ့ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ အသည်းနှလုံးတွေကလည်း ခုန်လွန်းလှသည်။

“ဒါက မစ္စဂ်စယ်လီအန်းဂျေး”

မော်ဂန်၏စကားကြောင့် ခရိတ်က အမျိုးသမီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သည်မျက်နှာကလေးကို မြင်ခဲ့ရသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီနည်း။ လနှင့်ချီကာ ကြာမြင့်သွားခဲ့ပေပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိနေသမျှများကို သူ အသေးစိတ် မှတ်မိနေသေးသည်။

“မစ္စတာမဲလိုးနဲ့ ကျွန်မ ဆုံခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သူကတော့ မေ့ချင်မေ့နေမှာပေါ့လေ”

စယ်လီအန်းဂျေးက ထိုမျှပြောပြီး မော်ဂန်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ မော်ဂန်၏ လက်တစ်ဘက်ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“အမေရိကန်က ပြန်ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် ရှင်နဲ့မတွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး မော်ဂန်၊ ရှင်စီစဉ်ပေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ပုံပြပွဲအတွက် ဘယ်လိုကျေးဇူး တင်ရမှန်းမသိဘူး၊ ကျွန်မဆီကို စာတွေအများကြီး လာနေတယ်”

“အို... ဒါမျိုးက ကျွန်တော်တို့လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ပါလေ၊ ခင်ဗျားဓာတ်ပုံတွေ ကလည်း သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်လား၊ နောက်အပတ်လောက်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ နေ့လည် စာ အတူတူစားနိုင်မလား”

မော်ဂန်က ထိုသို့ပြောပြီး ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“စယ်လီအန်းရဲ့ ဓာတ်ပုံပြပွဲတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်လေ၊ အာဖရိက တိုက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ သူ့ဓာတ်ပုံတွေ ခင်ဗျား မြင်စေချင် တယ်”

စယ်လီအန်းက မပြုံးချင်ပြုံးချင် အပြုံးမျိုးပြုံးသည်။ လှိုက်လှဲမှု နည်းနည်းကလေးမှ မပါသော အပြုံးဖြစ်သည်။

“အို... ကျွန်မဓာတ်ပုံတွေ သူမြင်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရိုးရိုးသားသား ကြီးစားထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်စိတ်ဝင်စားသလို မစွတာမဲလီးက စိတ်မဝင်စား ဘူးရှင်”

ထိုစကားပြောပြီး ခရိတ်ထဲမှ တစ်စုံတရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခွင့်ကလေးကိုပင် မပေး တော့ဘဲ မော်ဂန်ဘက်သို့ ဖျတ်ကနဲ ပြန်လှည့်သွားပြန်သည်။

“ဒီမှာမော်ဂန်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဖန်ဂါဘာရာက ကျွန်မကို ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်း လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘယ်လောက်ဟန်ကျသလဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ကျွန်မ ကြိုက်သလောက်လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် ပေးမယ်တဲ့”

စယ်လီအန်းဂျေးသည် သူတို့စကားဦးထဲမှာ ခရိတ်မဲလီး ဝင်ပါခွင့်မရအောင် လိမ္မာမီးနပ်စွာဖြင့် ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်ရိုနေသည်ကိုလည်း အသိအမှတ် မပြုသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဘာစကားမှ ပြောခွင့်မရတော့သော ခရိတ်မှာ သည်ဦးထဲတွင် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရလေသည်။

သူ့ဒုက္ခကို ဗိုလ်ချုပ်ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ဝင်ရောက်ကယ်တင်လိုက်သည်။ သူ့ လက်မောင်းကို အသာအယာ လက်နှင့်တို့ပြီး မလှမ်းမကမ်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူတို့ နှစ် ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်သည့် နေရာရောက်မှ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ရန်သူတွေ ဖြစ်နေကြတဲ့အတိုင်းပဲဗျာ”

“နယူးယောက်မှာတုန်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နားလည်မှုလွှဲသွားကြဖူးတယ်” ဟု ခရိတ်က စယ်လီအန်းဘက်သို့ မသိမသာလှမ်းကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ခင်ဗျားနဲ့ စယ်လီအန်း နှစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး မစွတာမဲလီး”

ထိုစကားကြောင့် ခရိတ်က ဖန်ဂါဘာရာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ငွေသံ ပျော့ပျော့ကလေးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေ့မနက်က ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့ရာမှာလည်း အောင်မြင်မှု မရခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“အောင်မြင်မှု မရခဲ့ဘူးဆိုတဲ့ စကားကတော့ သိပ်ကိုတိကျတာပဲခင်ဗျား” ဟု ခရိတ်က ဝန်ခံလိုက်ရတော့သည်။

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ မစ္စတာမဲလိုး၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အနေနဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေအပေါ်မှာ မှီခိုမနေရဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စားနပ်ရိက္ခာပြည့်စုံဖို့ လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် အရင်းအနှီးလာမြှုပ်မယ့် စိုက်ပျိုးရေးသမားတွေ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တာ အမှန်ပဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ဟာ အမြော်အမြင် ကြီးပါပေတယ်ဗျား” ဟုပြောရင်း “ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ ရှိရှိသမျှလူတိုင်းက ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို သိနေကြပါပေါ့ကလား” ဟုလည်း ခရိတ်က တွေးကြည့်နေမိလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာမဲလိုး၊ ခင်ဗျား မြေဝယ်ဖို့ လျှောက်လွှာတင်တော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သိခွင့်ပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ယောက်ဖတစ်ယောက် စိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးလေ”

ဝိတာဖန်ဂါဘာရာက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေးမီ သူကပဲ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အပြင်လူတွေ ဝင်ခွင့်မပေးတဲ့ ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်းကို စယ်လီအန်းနဲ့ ကျွန်တော် အတူတူသွားမယ်လို့ စောစောကပြောခဲ့တာ ခင်ဗျား ကြားခဲ့ပြီးပြီ မစ္စတာမဲလိုး၊ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်တွေက အဲဒီစခန်းကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ ကျွန်တော်တို့ ထားခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဖုံးဖိထားရာ မကျတော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ နောက်တစ်ခုက စယ်လီအန်းနဲ့ ခင်ဗျား အတူတူ ခရီးသွားခွင့်ရတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကြားက နားလည်မှုပျက်နေတာကလေးကိုလည်း ပြန်ပြင်လိုက်နိုင်တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

အခန်း (၄)

နယူးဆာရွမ်လေတပ် အခြေစိုက်စခန်းရှိ လေယာဉ်ဂိုဒေါင်တစ်ခု နောက်နားမှာ တောက်စိတ်ဝှက်ကားကို ခရိတ် ရပ်လိုက်သည့်အချိန်သည် အမှောင်ထုကြီးစိုးနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာသည် သူ့ရွှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသည်။ လေတပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ယောက်နှင့် အတူရပ်ပြီး စကားပြောနေသည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ယောက်ကို သွားခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ခရိတ်ဆီသို့လည်း ပြုံးပြုံးကြီး လျှောက်လာသည်။

စစ်မြေပြင် စစ်ဝတ်စုံကို သူဝတ်ထားသည်။ ရင်ဘတ်တွင် ကျားသစ်ခေါင်း ငွေတံဆိပ် တပ်ဆင်ထားသည်။ ခါးတွင် ပစ္စတိုချိတ်ထားပြီး လက်တွင်မူ တုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။

“ဝှက်ဒ်မောနင်း မစ္စတာမဲလ်ဗီး... ဒီလိုအချိန်တိကျတာမျိုးကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျတယ်ဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပစ္စည်းတွေယူလာတော့ သိပ်အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

ခရိတ်၏လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ် အပေါ့စားကလေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ယှဉ်တွဲပြီး ကွင်းထဲသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

ကွင်းထဲမှာ ကင်ဘာရာ ဗွဲကြလေယာဉ်ပျံကြီးနှစ်စင်း ယှဉ်ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ပြောက်ကျားစခန်းများအား ရက်ရက်စက်စက် ဗုံးကြဲချခဲ့ပြီး ယခုအခါမှာတော့ ဇင်ဘာဘွေ လေတပ်မတော်၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် လေယာဉ်ပျံကြီးများအဖြစ် ရပ်တည်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုလေယာဉ်ပျံကြီးနှစ်စင်း အလွန်တွင် ငွေရောင်နှင့် အပြာရောင်ခြယ်ထားသည့် စက်စနာ လေယာဉ်ပျံကလေး ရပ်ထားသည်။ ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ထိုလေယာဉ်ပျံကလေး

ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စက်စနာလေယာဉ်ပျံ တောင်ပံအောက်တွင် စယ်လီအန်းလေး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လေယာဉ်ပျံကို သူ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ဆီ အနည်းအများကိုပါ ကြည့်နေသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ စယ်လီအန်းကိုယ်တိုင် လေယာဉ်မောင်းဖို့ သေချာသွားသည်။

ခရိတ်က စစ်တပ်လေယာဉ်ပျံဖြင့် သွားကြမည်ဖြစ်ပြီး စစ်တပ်က လေယာဉ်မှူးပင် မောင်းမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ ယခုမူ သူ့အထင် တက်တက်စင်အောင် လွဲသွားလေတော့ သည်။

အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းတွင် ပိုးပုဝါနှင့် ဆံပင်များကို အုပ်စည်းထားသည်။ စယ်လီအန်းက တကယ့်လေယာဉ်မှူးကြီး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လေယာဉ်ပျံ ကို စနစ်တကျ လှည့်လည်စစ်ဆေးကြည့်ပြီး အတောင်ပံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။

“ဂွဒ်မောနင်း ဗိုလ်ချုပ်၊ ရှေ့ခုံမှာ ထိုင်မလား”

“ရှေ့ခုံမှာ မစွတာမဲလို့ကို ထိုင်ခိုင်းကြရအောင်လား၊ ကျွန်တော်က ဒီနေရာတွေ ကောင်းကောင်း မြင်ဖူးပြီးသားပဲ”

“သဘောပဲလေ”

စယ်လီအန်းက ခရိတ်ကို အေးစက်စက်အမူအရာဖြင့် ကြည့်ရင်း လေယာဉ်မောင်း သည့်နေရာသို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ခရိတ်က သူ့ဘေးကခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပီတာဖန်ဂါဘာ-၇ ရာက နောက်ခုံမှာထိုင်သည်။

ထိန်းသိမ်းရေးမှူးစင်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ခဲ့ကြသည်။ ကောင်းကင်သို့ ရောက်သည်တွင် အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပျံ သန်းရင်း စယ်လီအန်းက မြေပုံကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ကြည့်နေသည်။

“အတော်ကောင်းတဲ့ လေယာဉ်ပျံကလေးပဲ၊ မင်းပိုင်တာလား” ဟု ခရိတ်က မေး သည်။

“ကမ္ဘာတိရစ္ဆာန်ခိုင်းများ ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့က အမြဲတမ်း ငှားယူထားတာပါ” စယ်လီအန်းက ထိုမျှဖြေပြီး ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ကြွနှစ်ရရ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အမြန်ဆုံး ဘယ်လောက်ပျံနိုင်သလဲ” ဟု ခရိတ်က မေးပြန်သည်။

“ရှင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဒိုင်ခွက်ရှိတယ်၊ အဲဒီဒိုင်ခွက်ကိုကြည့်ရင် သိလိမ့်မယ် မစွတာ မဲလို့”

ထို့နောက် ဘာစကားမှမဆက်တော့ဘဲ တိတ်သွားကြသည်။ အတော်ကလေးကြာ တော့မှ ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ခရိတ်၏ပခုံးစွန်းကို လှမ်းပုတ်ပြီး မြေပြင်မှာမြင်တွေ့ နေရသည့် အရပ်ဒေသများအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သည်တော့မှပဲ ခရိတ်လည်း နေသာထိုင်သာ ရှိသွား တော့သည်။

“ပွန်ဂိုလာတောင်ခြေက ခပ်ညှည့်လေယာဉ်ကွင်းကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ဆင်း မယ်၊ သာသနာပြုကျောင်းနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလည်း ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာတွေက တကယ်ခေါင်တဲ့နေရာတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို မော်တော်ကား အသင့်ကြိုနေလိမ့်မယ်၊ ပြန် လည်နေရာချထားရေး စခန်းကိုရောက်အောင် ကားနဲ့ နှစ်နာရီလောက် မောင်းရမယ်” ဟု

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်မတို့ ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံ့လို့ ရပါတယ်နော် ဗိုလ်ချုပ်” ဟု စယ်လီအန်းက မေးသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ရယ်သည်။

“ဘာကြောင့် နိမ့်နိမ့်ပျံ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မေးမနေနဲ့တော့၊ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အရေးကြီးပုံနဲ့ သူတို့ကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာ စယ်လီအန်းက ကျွန်တော့်ကို ပညာပေးဖို့လေ”

စယ်လီအန်းက လေယာဉ်ပျံကို နိမ့်ဆင်းလိုက်သည်။ အောက်တွင်ရှိသော ကျောက် တောင်များ၏ အပူရှိန်ကြောင့် လေယာဉ်ပျံကလေးမှာ တုန်ခါသွားသည်။ ထိုဒေသတစ်ဝိုက် တွင် လူနေအိမ်ခြေရှိပုံမရ။

“ဒီနေရာမှာ ရေရှားတယ်၊ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်တွေလည်း များတယ်” ဟု ဖန်ဂါဘာရာ က ပြောသည်။

နောက် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့် ပျံသန်းမိသောအခါ ရေခန်းခြောက်နေသည့် မြစ်ထဲတွင် တစ်ကောင်တည်း သွားလာနေသော ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ စယ်လီအန်းက သစ်ပင်ထိပ်ဖျားလောက်အမြင့်ရောက်အောင် ဆင်းလိုက်သည်။

လေယာဉ်ပျံစက်သံကြောင့် ဆင်ကြီးက လန့်ပြီးပြေးသည်။ စယ်လီအန်းက ဆင်ကြီး ပြေးသည့်ဘက်သို့ လိုက်ပြီး လမ်းပိတ်သည်။ တောထဲသို့အဝင်မခံဘဲ လွင်ပြင်ဘက်သို့ ပြန် မောင်းပို့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကြီးက ခေါင်းပေါ်မှာရှိနေသော လေယာဉ်ပျံကိုဆွဲချရန် နှာမောင်းကို အပေါ်သို့ ထောင်လိုက်သည်။

“တကယ်ကြီးတဲ့ ဆင်ကြီးပဲ” ဟု စယ်လီအန်းက ဝမ်းသာသည့်လေသံဖြင့် အော် ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ နစ်ကွန်ကင်မရာဖြင့် ပုံပေါင်းများစွာ ရိုက်ယူသည်။

“အစွယ်တစ်ချောင်းတစ်ချောင်းကို ပေါင်တစ်ရာလောက်စီ ရှိနိုင်တယ်” ဟုလည်း ပြောသေးသည်။

လေယာဉ်ပျံအလွန်နိမ့်ပြီး ဆင်ကြီးနှင့် အလွန်နီးကပ်နေလေရာ ဆင်မျက်လုံးပေါ် က အမွှေးကလေးများကိုပင် ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ နေရလေသည်။ ထိုမျှနိမ့်ပြီး ထိုမျှနီးကပ်လွန်း သည့်အတွက် ခရိတ်က ကြောက်လာသည်။ လေယာဉ်ပျံကို အပေါ်သို့ ပြန်ထောင်တက်လာ တော့မှပင် သူ အသက်ကောင်းစွာရှုနိုင်တော့သည်။

“ခြေထောက်တွေ အေးတုန်ပြီလား မစ္စတာမဲလိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ခြေထောက်တစ် ချောင်းတည်း အေးတာလား” ဟု စယ်လီအန်းက မေးသည်။

ခရိတ်က “ခွေးသူခိုးမ” ဟု စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲသည်။

“သိပ်နိမ့်နိမ့်ကလေးပျံလို့ လန့်သွားတာပါ”

စယ်လီအန်းကမူ ခရိတ်ကို အရေးလုပ်မနေတော့ဘဲ နောက်ခံမှ ဖန်ဂါဘာရာကို လှမ်းပြောသည်။

“ဒီဆင်ကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အများဆုံး ငွေတစ်သောင်းပဲ တန်မယ်၊ အရှင်အတိုင်းထားရင် ဆယ်ဆ ပိုတန်ဖိုးရှိမယ်၊ သူက မျိုးဆက်တွေ ထပ်ပွားဦးမှာ မဟုတ် လား၊ သူ့တာဝန်ဆက်ယူမယ့် မျိုးဆက်တွေ ပွားရဦးမယ်လေ”

“တိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်နေတဲ့ ဧရာမဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ ရှိနေ

တယ်လို့ စယ်လီအန်းက သံကြည်နေတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြဖူးတယ်။ သူပြောတာကို ကျွန်တော် ယုံချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာပြီ။

“သူတို့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အပြတ်ချွေ့နှိုးပစ်ရမယ် ဗိုလ်ချုပ်” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

“သူတို့ကို တွေ့အောင်ရှာပေးစမ်းပါ၊ စယ်လီအန်း၊ အားလုံးအမှုန့်ကြေသွားအောင် ကျွန်တော် ချေပြပါမယ်။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ။”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသည်ကို ခရိတ်က နားထောင်နေရင်း သူတို့နှစ်ယောက် တစ်စုံတရာသော အတိုင်းအတာအထိ ရင်းနှီးနေကြသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ ဖန်ဂါဘာရာ သည် အလွန်ချောသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူက ဖန်ဂါဘာရာကို မသိမသာလှည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူတို့ ပြုံးကြည့် နေသည်နှင့် သွားကြုံသည်။

“ခင်ဗျားရော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ မစ္စတာဗဲလိုး”

ခရိတ်က သူစိတ်ကူးထဲမှ ‘ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်’ စီမံကိန်းကြီးကို အသေးစိတ် ပြော ပြနေမိတော့သည်။ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကို မည်သို့ ထိန်းသိမ်းထားရှိရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကမ္ဘာ လှည့် ခရီးသည်များထံမှ နိုင်ငံခြားငွေရအောင် မည်သို့ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ စိတ်ကူးထား သည့် တောတွင်း၌ အလွန်ရှားပါးသော ကြုံနက်များရှိနေကြောင်း၊ ထိုတောကို ကျကျနန ပြင်ဆင်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ရှိပြီးသား ဝိတိုရိယရေတံခွန်နှင့်လည်း တွဲဖက်ညီသွားမည် ဖြစ် ကြောင်းများကို ပြောပြနေမိလေသည်။

စယ်လီအန်းနှင့် ဝိတာဖန်ဂါဘာရာတို့ နှစ်ယောက်က သူပြောပြသည်များကို စိတ် ပါစင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားစိတ်ကူး အင်မတန်ကောင်းတာပဲ မစ္စတာဗဲလိုး၊ ဒီစီမံကိန်းဟာ ကျွန်တော် တို့တိုင်းပြည်အတွက် သိပ်ကိုလိုအပ်နေတဲ့ စီမံကိန်းပဲ။ ဘယ်လောက် အကျိုးကျေးဇူးရှိမယ်ဆို တာ အင်မတန် ခေတ်နောက်ကျပြီး ပညာမတတ်တဲ့ သာမန်တိုင်းရင်းသားတွေတောင် သဘောပေါက်လောက်နိုင်ပါတယ်”

“လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ရော ဖြစ်ပါ့မလား ဗိုလ်ချုပ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရိတ်... ကျွန်တော့်ကို ဝိတာလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ သူတို့ရှေ့တည့်တည့်တွင် သွပ်မိုးဖြူဖြူနှင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ စယ်လီအန်းက ခရိတ်ကို ပြောပြသည်။

“ကျူတီသာသနာပြု စခန်း”

စယ်လီအန်းက လေယာဉ်ပျံကို နှိမ်ဆင်းလိုက်သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို တွေ့ရ သည်။ ထိုပတ်လည်တွင် လူများကို မြင်ရသည်။ သူတို့လေယာဉ်ပျံကို မော့ကြည့်ပြီး လက်ငှေ့ ယမ်းပြနေကြသည်။

လေယာဉ်ပျံကွင်းက အလျားတိုပြီး အနံ့လည်း ကျဉ်းလှသည်။ လေက ကန့်လန့် ဖြတ်တိုက်နေသည်။ သို့သော်လည်း စယ်လီအန်းသည် အလွန် ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာဖြင့် ချောချောမောမော ဆင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ အလွန်တော်သော လေယာဉ်ပျံတစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း ခရိတ်က ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

လေယာဉ်ပြေးလမ်းဘေးရှိ သံစပ်တစ်ပင်အောက်တွင် စစ်ရောင် လင့်ရိုဘာကား တစ်စီး ရပ်ထားသည်။ စစ်သားသုံးယောက်လည်း စောင့်နေသည်။ ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို သူတို့က ဆီးကြိုအလေးပြုကြသည်။ ကားပေါ်သို့ ပစ္စည်းများတင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီးရှိ သာသနာပြု ကျောင်းကလေးအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဒီကျောင်းထဲမှာ အမျိုးသမီးအိမ်သာများ ရှိမလား” ဟု စယ်လီက မေးသည်။ ပီတာက ဒရိုင်ဘာ၏ပခုံးကို သူ့လက်ထဲမှ လက်ကိုင်တုတ်ဖြင့် လှမ်းတို့လိုက်သည်။ မော်တော် ကား ရပ်သွားသည်။

ကျောင်းလသာဆောင်တွင် တိုင်းရင်းသားလူမည်း ကျောင်းသူကျောင်းသားကလေး များ စုပြုံတိုးဝှေ့ ကြည့်နေကြသည်။ ကျောင်းထဲမှ ဆရာမ ထွက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ စယ်လီအန်း ဆင်းလာသည်ကိုမြင်လျှင် အရိုအသေပြုပြီး ကြိုဆိုသည်။

ဆရာမသည်လည်း အသားမည်း တိုင်းရင်းသူဖြစ်သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စား ထားသည်။ အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခရိုတ် သတိ ထားလိုက်မိသည်။ အသိဉာဏ်ပညာ ကြီးမားကြောင်းလည်း မြင်ရုံနှင့်ပင် သိနိုင်လောက်သည်။

ကျောင်းဆရာမကလေးနှင့် စယ်လီအန်းတို့မှာ သက်တူရွယ်တူလောက်ပင် ရှိ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး အမည်းမကလေးက အဖြူမကလေးကို ဦးဆောင်ပြီး ကျောင်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ကျောင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ပီတာ က ခရိုတ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် နားလည်မှုကလေးတော့ ရှိထားကြဖို့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ် ခရိုတ်၊ စယ်လီအန်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားကြည့်နေပုံ သတိထားမိတယ်၊ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ၊ စယ်လီအန်းကို ကျွန်တော် သဘောကျတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ အသိဉာဏ်ရှိတယ်၊ တော်တယ်၊ ဒါပေ မဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မျက်နှာဖြူတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ အသားအရေကို ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ နော်...”

“ဒီစကားကြားရတဲ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“နောက်ပြီးတော့ ဟောဟို ကျောင်းဆရာမကလေးက ကျွန်တော့်စိတ်ကို အများ ကြီး လှုပ်ရှားသွားစေတယ်၊ ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဆိုတော့ ဆရာမကလေးကို ဘယ်လိုမြင် သလဲ”

“အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

“ကောင်းပါလေဗျာ”

“နောက်ပြီးတော့ လင်ယူသားမွေးနိုင်တဲ့ အရွယ်”

“အဲဒီစကားကို ပိုလို့တောင် ကြိုက်သွားသေးတယ်၊ ဟား... ဟား... ခင်ဗျား စာအုပ်ကို ဖတ်ချိန်ရအောင် ကြီးစားရဦးမယ်ဗျာ၊ ဆရာမလေးနာမည်က ဆာရာတဲ့၊ အသက် တန်း ဆရာဖြစ်သင်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေတစ်သိကြီးနဲ့ ထိပ်ဆုံးက အောင်ခဲ့တယ်၊ သူနာပြု သင်တန်းလည်း အောင်ထားတယ်၊ သူဟာ ရုပ်ရည်ကလေး ချောသလောက် တူနေကြီးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို တည့်တည့်မကြည့်ဘဲ စွေစောင်းကြည့်ရုံကြည့်တာ မြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား။ သူက ခေတ်မီသလောက် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ခေတ်နောက်ကျတယ်။ သူ့အဖေက နတ်ဆရာ၊ ကနေ့ထက်တိုင်အောင် တိရစ္ဆာန်သားရေတွေ ဝတ်တုန်းပဲ။ တစ်နှစ်နေ့လို့ ရေတစ်ခါမချိုးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အာဖရိကတိုက်ကတော့ ဘယ်လောက်တောင့် ခေတ်နောက်ကျနေဦးမယ် မသိပါဘူးဗျာ”

ကျောင်းထဲမှ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တရင်းတနီး စကားပြောနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ခဏကြာတော့ စယ်လီအန်းက ကျောင်းသူကျောင်းသားကလေးများကို သူ့ကင်မရာနှင့် စိတ်တိုင်းကျ မှတ်တမ်းတင်နေတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ အသက်သည် ကျောင်းသူကျောင်းသားများထက် လွန်မင်းစွာ ပိုကြီးပုံမရ။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာနှင့် ခရိတ်မဲလိုးတို့နှစ်ယောက်က လင့်ရီဘာကားပေါ်မှနေ၍ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားဟာ လက်တွေ့သမားလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် ပီတာ။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားရုပ်ကလည်း မိန်းကလေးတွေ အင်မတန်ကျမယ့် ရုပ်မျိုးပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီမိန်းကလေးကို ချစ်ရေးမဆိုဘဲ နေတာလဲ”

“သူက မာတာဘယ်လီလူမျိုး။ ကျွန်တော်က ရှိနာလူမျိုး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနီးစပ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာတင် ပြီးဆုံးသွားတော့တာ” ဟု ပီတာက ရှင်းပြသည်။

ဆာရာက ခေါင်းဆောင်ပြီး ကျောင်းသူကျောင်းသားများက နှုတ်ဆက်တေးကို သံပြိုင်သီဆိုကြသည်။ လင့်ရီဘာကားပေါ်သို့ စယ်လီအန်း ပြန်တက်လာတော့သည်။ အားပါးဘရ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

မော်တော်ကားလမ်းက ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်။ လင့်ရီဘာကားသည် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေရသည်။ တောတွင်းသို့ ဖြတ်မောင်းလာသောအခါ ထိုဒေသအကြောင်းများကို ပီတာက ရှင်းပြလာသည်။

“ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်းဟာ အကျဉ်းစခန်းလိုဟာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ဘောင်ထဲမှာ စည်းကမ်းတကျ နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပညာပေးနေတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ” ဟုလည်း သူတို့စခန်းအကြောင်းကို ပီတာက ရှင်းပြသည်။

ထိုသို့ပြောရင်း ပီတာက ခရိတ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို ခင်ဗျားလည်း ကောင်းကောင်း သိထားတာပဲလေ။ အင်မတန်ဆိုးရွားတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဆယ့်တစ်နှစ်လုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ယောက်ျားလေးတွေဆိုရင် အသက်တောင် ကောင်းကောင်းမပြည့်သေးဘူး။ လက်နက်ကိုင်ကြ ခုတော့တာပဲ။ လက်ထဲမှာ လက်နက်မရှိရင် အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာကိုပါ သူတို့ ဘဝပေးအရ သိရှိလာကြရတော့တယ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်လိုချင်တာကို လက်နက်နဲ့ အရယူတော့တယ်။ အဟန့်အတားလုပ်တဲ့လူ ပေါ်လာပြီဆိုရင်လည်း သတ်ပစ်ဖို့ လက်မှန်းကြတော့ဘူး”

ပီတာက စကားကို ဖြတ်ထားသည်။ သူတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ကြမ်းတမ်းသော

ပြည်တွင်းစစ်ကြီးအကြောင်းကို သူ ပြန်ပြောင်းတွေးနေမိပုံရသည်။ ပြီးတော့ မသိမသာ သက်ပြင်းချသည်။

“အမှန်တော့ သူတို့တွေဟာ အင်မတန် သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ လမ်းမှားပို့တာကို ခံခဲ့ကြရတယ်။ မစားရ ဝ၊ခမန်း ကတိတွေ အမျိုးမျိုးပေးပြီး စစ်ထဲဆွဲသွင်းတာ ခံကြရတယ်။ လယ်မြေကောင်းတွေ ပေးမယ်၊ လူတစ်ကိုယ် နွားအကောင် တစ်ရာပေးမယ်၊ ငွေတွေရမယ်၊ မော်တော်ကားတွေ ရမယ်ဆိုပြီး ကတိအတိုင်း ဖြစ်မလာတဲ့အခါကျတော့ သူတို့သေနတ်ပြောင်းတွေကို သူတို့ခေါင်းဆောင်တွေဘက် ပြန်လှည့်တော့တာပဲ။ သူတို့အားလုံးဟာ သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့ စစ်သားတွေ မဟုတ်လား။ ဟိုတုန်းကတည်းက လက်ယှဉ်ခဲ့ပြီးသားဆိုတော့ လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးကြတော့ဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြရမလဲ”

ပီတာက စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး လက်မှ နာရီ မြှောက်ကြည့်သည်။

“နေ့လယ်စာ စားပြီး အညောင်းအညာလေး ဖြေလိုက်ရအောင်” ဟု သူ ပြောသည်။

သစ်သားတံတားတစ်ခုထိပ်နားရှိ လမ်းဘေးက သစ်ပင်အောက်မှာ ဒဗ္ဗင်ဘာက ကားထိုးရပ်သည်။ ချောင်းထဲကရေက ကြည်လင်ပြီး ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ကိုင်းပင်များ ရှည်လျားစွာ ပေါက်နေကြသည်။ ရေစပ်တွင် သဲသောင်ပြင်ကိုလည်း မြင်တွေ့ရသည်။

သက်တော်စောင့် စစ်သားများက သစ်ပင်အောက်တွင် မီးမွှေးပြီး နွေးတန်နွေး ပြုတ်တန်ပြုတ်၊ ကျိုတန်ကျို ပြုလုပ်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အာဖရိကန်လူမျိုးတွေမှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို ဖောက်ဖျက်လာပြီ ဆိုရင် သူ့ကို တောထဲပို့ရတယ်။ တောထဲမှာ လူကြီးသူမများက အဲဒီလူငယ် လိမ္မာရေးခြား ရှိလာတဲ့အထိ ပြုပြင်ပေးကြတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ဖွင့်ထားတဲ့ ပြန်လည်နေရာချထားရေး စခန်းဟာ အဲဒီထုံးတမ်းစဉ်လာကို ပိုပြီးခေတ်မီအောင် ပြုပြင်ကျင့်သုံးလိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ ဖြေကွယ်မထားပါဘူး။ အခု ကျွန်တော်တို့သွားမယ့်နေရာဟာ အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ စခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ လေ့ကျင့်ပေးနေရတဲ့ လူတွေဟာ အရိုင်းအခိုင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လိုအပ်တဲ့ စည်းကမ်းတင်းကျပ်မှုတွေ တော့ လုပ်ထားရတာပေါ့ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးချုပ်ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ခရိတ်တို့နှစ်ယောက်ကို ရှင်းပြနေသည်။ ခရိတ်က ဘာမှဝင်မပြော။ သို့သော်လည်း ပီတာ ရိုးရိုးသားသား ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟုတော့ သူ ခံစားနေရလေသည်။

“ဟိုရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ထိန်းသိမ်းထားသူတိုင်းနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် တောတန်းဘက်ကို လျှောက်မသွားဖို့ တစ်ခုပဲ ကြိုတင်သတိပေးထားပါရစေ။ အထူးသဖြင့်ကတော့ စယ်လီအန်းပဲပေါ့၊ တောထဲမှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ သိပ်သောင်းကျန်းတယ်၊ ခွေးအတွေ့က ပိုဆိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် စခန်းအပြင်ကို ထွက်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ။ အစောင့်ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

နေ့လယ်စာ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ သူတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နာရီခန့် အကြာမှာပင် ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။

စခန်းမှာ တောင်စောင်းတွင် ရှိသည်။ သံဆူးကြိုးကြီးများ အလုံကာရံထားသည်။ ထောင့်လေးထောင့်တွင် အစောင့်တံနှင့် မျှော်စင်များရှိသည်။ အလယ်တွင် ဘောလုံးကွင်းလုံး၊ စစ်ရေးပြကွင်းလုံး ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ အိပ်ဆောင်များ၊ သင်တန်းဆောင်များ၊ မြေတတုတ်များ၊ ဗုံးခိုကျင်းများ၊ ပစ်ကျင်းများ၊ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းများကို စနစ်တကျ ပြုလုပ်ထားသည်။

သူတို့မော်တော်ကားဝင်သွားတော့ ဂိတ်ဝရှိအစောင့်က အလေးပြုသည်။ နေပူကျဲကျဲအောက်တွင် ကာကီဘောင်းဘီတိုများသာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူမည်းအမျိုးသား နှစ်ရာသုံးရာလောက် သင်တန်းဆရာ ဆိုခိုင်းသည်များကို သံပြိုင်အော်ဟစ်ထိတ်ဆို့နေကြသည်။

သက်ကယ်တဲများ အတွင်းမှာလည်း လူမည်းများ ရှိနေကြသည်။ သူတို့ကတော့ မြေကြီးပေါ်တွင် သည်အတိုင်းထိုင်ပြီး ဆရာသင်ပြသည်များကို နားထောင်နေကြသည်။ ဆရာက လိုက်ဆိုခိုင်းလိုက်သောအခါ လိုက်ဆိုသည်။

“ပြီးတော့မှ လျှောက်ကြည့်တာပေါ့၊ ပထမဆုံး နေရာထိုင်ခင်းလေး စီစဉ်လိုက်ကြအောင်” ဟု ပီတာက ပြောသည်။

ခဲတပ်အတွင်းရှိ ဘန်ကာတစ်ခုထဲမှာ ခရိတ်ကို နေရာပေးသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် နာတစ်ချပ် ခင်းထားသည်။ ဘေးနားတွင် မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းဟိုင်းတစ်ထုပ် ချပေးထားသည်။ အရေးကြီးသော ဧည့်သည်များအတွက် အထူးစီစဉ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

စယ်လီအန်းကိုမူ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဘန်ကာတစ်ခုအတွင်းမှာ နေရာချထားသည်။ လူပေါ်ဦးစခေတ်က လူသားတို့ နေပုံထိုင်ပုံမျိုးအတိုင်း နေရသော်လည်း စယ်လီအန်းက တစ်စုံတရာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပုံမရချေ။ ဖျာပေါ်မှာ တင်ယူငွေထိုင်ပြီး သူတင်မရာ မှန်ဘီလူးများကို သုတ်ခြင်း၊ ဖလင်လိပ်အသစ်များ ထည့်ခြင်းဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ခိုနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက သူတို့ထံမှာခွင့်တောင်းပြီး တောင်ပေါ်ရှိ ကွပ်ကဲမှုစခန်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ မီးစက်နွိုးသံ ကြားရသည်။ ချက်ခြင်းဆိုသလို ရေဒီယိုဖြင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်နေသံပါ ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း ရှိနာဘာသာဖြင့် ပြောနေသောကြောင့် ခရိတ် နားမလည်နိုင်ချေ။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သူ ပြန်လာသည်။ “တစ်နာရီလောက်ကြာရင် မှောင်တော့မယ်၊ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့လူတွေကို ညစာ ကွတာ သွားကြည့်ကြရအောင်” ဟု ပြောသည်။

အထိန်းအသိမ်းခံများအားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ တန်းစီနေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးဆို၍ ရေးရေးကလေးမျှပင် မမြင်တွေ့ရပါ။ သူတို့ဆီ လာရောက်လည်ပတ်သည့် မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်နှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားဟန် နည်းနည်းကလေးမှ မြင်ရသည်။

“အစားအသောက်ကတော့ နှိုးနှိုးပါပဲ၊ ပြောင်းဆန်ပြုတ်ကျွေးတယ်” ဟု ပီတာက ပြောသည်။

အထိန်းအသိမ်းခံများအားလုံး ခွက်တစ်လုံးစီ ကိုင်ထားသည်။ အစားအသောက်တွေ

သူက ထိုခွက်ထဲသို့ အစားအသောက်များ ထည့်ပေးသည်။ များများစားစား မဟုတ်ဘဲ
မသေထမင်း မသေဟင်း ကျွေးထားသည့် သဘောမျိုးလောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း နံရိုးအပြိုင်းသားနှင့် ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခရိတ်က လူတစ်ယောက်ကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်သည်။

“ဒီလူ ဒဏ်ရာရနေပါလား။”

မူလ အသားမည်းရသည့်အထဲ နေလောင်ထားသဖြင့် နက်မှောင်နေသည့်ကြာ
ပင် အညိုအမည်း စွဲနေသည်များကို အထင်းသား မြင်တွေ့နေရလေသည်။

“သူ့ကို မေးကြည့်ပါလား” ဟု ပီတာက ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်က ဆင်

ဘယ်လီ ဘာသာဖြင့်မေးရာ ဒဏ်ရာနှင့်လူက ချက်ချင်းပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားနောက်ကျောက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အရှိက်ခံရတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တခြားအထိန်းသိမ်းခံတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ပါ”

ပီတာက အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ရှိန္နာဘာသာဖြင့် ခပ်ဝေး
တိုးမေးသည်။ ပြီးတော့မှ ခရိတ်ကို ပြန်ရှင်းပြသည်။

“တခြားအကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို သူက သံချွန်နဲ့ထိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့
ဆေးလိပ်နဲ့အသား နှစ်လဖြတ်လိုက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကြိမ်ဒဏ်ဆယ်ငါးချက် ပေးတယ်၊
အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးမကောင်းရင် ဒီလိုပဲ ထိုက်သင့်သလို ပြစ်ဒဏ်ပေးရတယ်”

အထိန်းသိမ်းခံများ စားသောက်သည်ကိုကြည့်ပြီး ထုံးဖြူများသုတ်ထားသည့် အ
နံရံကြီးဘေးမှဖြတ်၍ သူတို့ ပြန်လာကြသည်။

“မနက်ဖြန်ကျတော့ တစ်နေ့လုံး ခင်ဗျားတို့ လေ့လာနိုင်ကြပါတယ်၊ သန်ဘက်
မနက်စောစော ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြတာပေါ့” ဟု ပီတာက ပြောသည်။

အရာရှိရိပ်သာမှာ သူတို့ ညစာစားကြသည်။ စားပြီးသောအခါ ပီတာကခွင့်တောင်း
ပြီး အခြားအရာရှိများနှင့်အတူ အပြင်ထွက်သွားသည်။ စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်တို့ နှစ်ယောက်
တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဘာစကားပြောလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု ခရိတ် စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် စယ်လီအန်းက
က စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ ထိုင်ရာကထပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ခရိတ်မှာလည်း သည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်ဆုံးသွားပြီး စယ်လီအန်းကိုလည်း ဒေါ
အကြီးအကျယ် ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စယ်လီအန်းနောက်သို့ ဝန်းဝိုင်းကြ ထွက်လိုက်သွား
သည်။ ဗဟိုဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထိပ်ရှိ သေနတ်ပစ်စင်လုပ်ထားသော သဲအိတ်တစ်လုံး
တွင် စယ်လီအန်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လက ထိန်ထိန်သာနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသော တောင်တန်းများ
ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ စယ်လီအန်းက သူ့ဘေးသို့ရောက်လာသော ခရိတ်
စောင်းငဲ့၍မျှင် မကြည့်ပေ။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်မှာ သူ့ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်လော
အောင် ဖြစ်လာသည်။

“ကိုယ့်ဆက်ဆံရေးတွေဟာ မင်းအပေါ်မှာ သိပ်ခိုင်းစိုင်းခဲ့တယ်” ဟု သူက

သည်။

စယ်လီအန်းက သူ့ဒူးနှစ်ဘက်ကို လက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်ထားရင်း ငြိမ်မြောက်နေသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် စံတွေ့တဲ့အချိန်တုန်းက ကိုယ့်အခြေအနေတွေ သိပ်ကို ဆိုးရွားနေခဲ့တယ်။ မင်းကို အသေးစိတ် ပြောမပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက ကိုယ် ရှေးဖွဲ့ပြင်ဆင်နေတဲ့ စာအုပ်ကို ဆက်မရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ စိတ်ကူးတွေအားလုံး ခမ်းခြောက်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာတွေအားလုံး မင်းအပေါ် ပုံချလိုက်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

စယ်လီအန်းက ငြိမ်မြောက်နေသည်။ သူပြောနေသည်များကိုပင် မကြားလေဟန်ပုံ ခိုး ပေါက်နေသည်။

ထိုအခိုက် သံဆူးကြိုးနှစ်ထပ်ကာရံထားသည့် အပြင်ဘက် တောစပ်တစ်နေရာမှ အော်သံပေါင်းစုံတို့ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ငိုသံလို့၊ ရယ်သံလို့၊ ဒေါက်သံပေါက်ကွဲသံလို့ အသံပေါင်းမျိုးစုံတို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အသံများကို ကြားရရုံမျှဖြင့်ပင် ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလှသည်။

“တောခွေးအတွေ့” ဟု ခရိတ်ကပြောသည်။

သူ့စကားကြောင့် စယ်လီအန်းက ထိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏလေးနေပါဦး... မသွားပါနဲ့ဦး။ မင်းကိုတောင်းပန်ဖို့ အခွင့်အရေးကလေးကို ထိန်းချောင်းနေရတာပါ” ဟု ခရိတ်က ကမန်းကံတန်း ပြောသည်။

“မလိုပါဘူး။ ကျွန်မဓာတ်ပုံတွေကိုမြင်ရင် ရှင် သဘောကျမှာပဲလို့ အထင်ရောက်ခဲ့မိတာ ကျွန်မဘက်က သိပ်ကိုလွန်လွန်းနေပါပြီ”

စယ်လီအန်း၏လေသံက စေ့စပ်၍မရနိုင်မည့် လေသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

“မင်းရဲ့ဓာတ်ပုံတွေဟာ ကိုယ့်ကို အကြီးအကျယ် ချောက်ချားစေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ထိယုံရဲ့တုန့်ပြန်မှုဟာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

ခရိတ်က လေသံခပ်တီးတီးဖြင့် ပြောသည်။

ယခုမှပင် စယ်လီအန်းက သူ့အက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကြည့်သည်။ လရောင်က သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝင်းဝင်းပပ ထိုးကျနေသည်။

“ရှင်ကို ချောက်ချားသွားစေသလား”

“အကြီးအကျယ်ကို ချောက်ချားစေခဲ့တာပေါ့ကွာ။ ကိုယ်ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါ။ အဲဒီအချိန်က ကိုယ် လုံးဝအလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့ အချိန်။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ စာတစ်အုပ်ပဲ ရေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်လည်း ခေါင်းထဲကို ဝင်နေတဲ့အချိန်။ ကိုယ် စာတစ်အုပ်ပဲ ရေးဖူးတယ်။ အဲဒီတစ်အုပ်ကလည်း သိပ်အောင်မြင်သွားတယ်။ ကြက်ကန်းဆန်ဖိုးတိုးသွားတဲ့ သဘောပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘာအနုပညာစွမ်းရည်မှ ကျန်မနေရစ်ခဲ့တော့ဘူး။ စာရေးစားပွဲကိုသွားပြီး စာရေးဖို့ ထိုင်လိုက်တိုင်း ဘာတစ်လုံးမှ ထွက်မလာဘဲ ဒီအတိုင်း ငြိမ်လှည့်ခဲ့ရတာချည်းပဲ”

စယ်လီအန်းက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကလေး အနည်းငယ် ပွင့်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံထဲမှာ နားမလည်သည့် အရိပ်အရောင်ကလေးကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ မင်းက ကိုယ့်ကို တိုက်

ခိုက်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘာအနုပညာစွမ်းရည်မှ မရှိတော့တဲ့ ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ပြီး အလုပ် လုပ်မယ်လို့ ပြောလာတယ်”

စယ်လီအန်းက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရမ်းနေသည်။

“မင်းကတော့ ဒီလိုရည်ရွယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နိဂုံးသားသားပြောတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အနေနဲ့ အဲဒီလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်ကို စိန်ခေါ်လိုက်တယ်လို့ ခံစားလိုက် ရတယ်။ မင်းရဲ့စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ကိုယ့်မှာမရှိဘူး။ မင်းကို ကိုယ်စော်ကား လိုက်မိတယ်ဆိုပြီး စိုးရိမ်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ် နောင်တရလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတော့တယ်”

“အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို ရှင် သဘောကျသလား” ဟု စယ်လီအန်းက ပြန်မေးသည်။

“အဲဒီဓာတ်ပုံတွေက ကိုယ့်ဘဝကလေးကို ကတိမ်းကပိးဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပစ် လိုက်တယ်။ ဒီဓာတ်ပုံတွေကြောင့် အာဖရိကတိုက်ကို ကိုယ် ပြန်သတိရလာတယ်။ ပြန်လွမ်း လာတယ်။ ဒါတွေကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘာတွေချွတ်ယွင်းနေပြီ ဆိုတာကိုပါ သိလိုက်ရတယ်။ မင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကြောင့် ကိုယ် ဒီအရပ်ကို ပြန်ရောက်လာရ တာပါ”

“ကျွန်မတော့ သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်သွားကြသည်။ ခရိတ်က စကားမပြောရဲတော့။ သူ စကားပြောလိုက်လျှင် ငိုသံပါလာတော့မည်ကို အတပ်သိပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ မျက်ရည်များ ဒလဟောကျလာတော့မည်ကို သိနေသည်။

တန်းလျားများဆီက သီချင်းဆိုသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မာတာဘယ်လီ စစ်ဆီ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လွမ်းဆွေးကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် စယ်လီအန်းက သူ့ကိုလှမ်းပြောသည်။

“ဒီလိုရှင်းပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင့်ကို ဘယ်လောက်ထိခိုက်သွားမယ် ဆိုတာ ကျွန်မသိပါပြီ”

စယ်လီအန်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆူလက်မောင်းတစ်ဘက်ကို အသာအယာ လာကိုင်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်များ တစ်လျှောက်လုံး ထိုအထိအတွေ့က ပျံ့နှံ့သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

စယ်လီအန်းက ထိုင်ရာမှထပြီး ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်သွား သည်။ သူ့ဘန်ကာတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယနေ့ညတော့ အိပ်ပျော်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ခရိတ်က သူ့ကိုယ်သူ သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာမှာရပ်ရင်း ညဇာအလှကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ ငေးမောကြည့်နေရင်း သူ့ရင်မှာ ခံစားချက်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာသည်။ ရေတွင်းထဲရှိ စမ်းပေါက်တစ်ခုမှ ရေများ ပန်းထွက်လာသလို ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့ဘန်ကာရုံရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းသည်။ ဗလာစာအုပ်နှင့် ဘောလပ်ကိုထုတ်ပြီး မနားတမ်း စာရေးတော့သည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် ပြေးနေသည့် ဘောလပ် ပင်သည် စက်တပ်ထားသလား ထင်မှတ်ရသည်။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကုန်၍ နေသောတစ် တိုင် ပြောင်းထွန်းသည့် အချိန်ကလေးသာ သူနားသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းတော့ သူ့မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်နေသည်။ မိုင်ပေါင်းများစွာ မနားတမ်း ပြေးခဲ့သူလိုလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဗလာစာအုပ်ထဲမှာတော့ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ရောက်အောင် သူ ဝတ္တုရေးပြီးသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ ဝမ်းအသာကြီး သာနေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်များ၊ မျက်စိကျိန်းစပ်နေသည်များကိုလည်း သူ သတိမရနိုင်တော့ပြီ။ အစစအရာရာ သာယာသော နံနက်ခင်း ဖြစ်နေတော့သည်။

စယ်လီအန်း၏ သူ့အပေါ် ဆက်ဆံရေးသည်လည်း ပြောင်းလဲလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း စကားနည်းနည်းဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး နေသော်လည်း သူ့ပြောသည့် စကားများကို အာရုံစူးစိုက် နားထောင်လာသည်။ သူ့မေးသည်များကိုလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ဖြေသည်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ပြုံးပြသည်များပင် ရှိလာသည်။

တဲတန်းလျားများမှာ ရှိနေသော အထိန်းသိမ်းခံများကို သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်ကြည့်ကြသည်။ အသေးစိတ် လေ့လာကြသည်။ စယ်လီအန်းက သူ့နှစ်ကွန်ကင်မရာဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ တွပ်ကဲမှုစခန်းရုံးသို့ ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ ခရိတ်က သူသိချင်သည်များကို ဗိုလ်မှူးချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာထံမှာ မေးမြန်းကြည့်နေသည်။

“ဒီစခန်းမှာရှိနေကြတဲ့ အထိန်းအသိမ်းခံတွေအားလုံးဟာ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူမျိုးစုချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်အောင် လူခွဲထားရတယ်”

“ရွှိနာလူမျိုးစုတွေကိုရော ထိန်းသိမ်းထားတာ ရှိသေးလို့လား” ဟု ခရိတ်က ထပ်မေးသည်။

“အိုး... ရှိတာပေါ့၊ ရွှိနာတွေရဲ့စခန်းကို အရှေ့ပိုင်းက တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ ထားတယ်၊ ဒီက မာတာဘယ်လီလူမျိုးစုတွေကို ထားပုံနဲ့ အားလုံးအတူတူပဲ”

ညနေ မှောင်ရီပျိုးတော့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက် မောင်းသံ ကြားရပြန်သည်။ တစ်ဆက်တည်း အသံလွင့် အသံဖမ်းစက်ဖွင့်သံပါ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မိနစ် နှစ်ဆယ်ကြာတော့ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပီတာ ပြန်ဆင်းလာသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် အကြောင်းကြားစာတစ်ခု ရောက်လာတယ်၊ အမေရိကန်သံရုံးမှာ ခို့တဲ့ မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့ဆီက တစ်ဆင့်လာတာ” ဟုပြောရင်း စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးသည်။

ခရိတ်မှာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထမိသည်။ တစ်ခုခုအကြောင်းထူးလျှင် ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်းသို့ အကြောင်းကြားပေးရန် မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့အား သူ မှာထားခဲ့သည်။ ပီတာလှမ်းပေးသည့် စာရွက်ကို ဆွဲယူဖတ်ကြည့်သည်။

“ခရိတ်မလိုးအတွက် (ရပ်)။ ခင်ဗျား၏ စီမံကိန်းကိုက အခြားသူများက သဘောမတူသဖြင့် စိတ်မကောင်းပါ (ရပ်)။ အက်ရှီလဲဗီးက ခင်ဗျားကို ထောက်ခံချက်ပေးလိုစိတ် မရှိပါ (ရပ်)။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အာမခံချက်ပေးမှ ငွေချေးကော်မတီက စဉ်းစားမည်ဖြစ်ပါသည် (ရပ်)။ စိတ်မကောင်းပါ။ အောင်မြင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုပါသည်။ ဟင်နရီ (ဆုံး)။”

ခရိတ်က အကြောင်းကြားစာကလေးကို ပထမအကြိမ် ခပ်မြန်မြန်ဖတ်ပြီး ဒုတိယ အကြိမ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖတ်သည်။

“စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတဲ့ ‘ခင်ဘက်ဇီရေယမုန်’ စီမံကိန်းကြီးနဲ့ ဆိုင်နေတယ်ထင်တယ်” ဟု ပီတာဖန်ဂါဘာရာက လှမ်းမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ အားလုံးသွားပါပြီ” ဟု ခရိတ်က နာကျည်းသည့်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟင်နရီဆိုတာကရော ဘယ်သူလဲ”

“မိတ်ဆွေပါ။ ဘဏ်တိုက်က အရာရှိ၊ သူ့ကို သိပ်ပြီးယုံစားလိုက်မိတာလည်း ပါမယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ့ကို သိပ်ပြီးယုံစားလိုက်လို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတဲ့ သဘောမျိုးပဲ” ဟု ပီတာက စဉ်းစားသလို လုပ်နေရင်းမှ ဖြောသည်။

မနေ့က တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့ညတွင် ခရိတ် အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။ ကျောအောက်ကဖျာသည် သံပြားလို မာကျောနေသည်ဟု ထင်သည်။ စခန်းပတ်လည်မှလည်း တောခွေးအများ၏ ဆူသံသည် နားမခံနိုင်လောက်အောင် ညံလွန်းလှလေသည်။ ထိုတောခွေးအများ၏ အော်ညည်းသံများကို ကြားနေရသဖြင့်လည်း စိတ်များ ပိုပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်လာသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျူတီသာသနာပြုစခန်းအနီးတွင် ရပ်ထားခဲ့သော သူတို့လေယာဉ်ယုံကလေးရှိရာသို့ ပြန်လာကြသည်။ ခရိတ်က ကားရှေ့ခန်းတွင် ဒရိုင်ဘာဘေးက ထိုင်လိုက်လာခဲ့သည်။ နောက်တန်းတွင်ထိုင်ပြီး စကားပြောလာကြသည့် ပီတာနှင့် စယ်လီအန်းတို့ကိုလည်း သူ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါ။

ငွေချေးယူသည့်ကိစ္စတွင် အာမခံချက်မပေးသော ထုတ်ဝေသူ အက်ရီလဲဗီးကိုလည်းကောင်း၊ ငွေချေးယူနိုင်ရေးအတွက် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ မကြိုးစားသော ဟင်နရီပစ်ကရိန်းကိုလည်းကောင်း ဒေါသအဖြစ်ကြီး ဖြစ်နေမိသည်။

သာသနာပြု ကျောင်းကလေးမှာ မော်တော်ကား ခဏရပ်ပေးဖို့ စယ်လီအန်းက ပြောသည်။ မာတာဘယ်လီလူမျိုး ကျောင်းဆရာမကလေး ဆာရာနှင့် ထပ်တွေ့ချင်သေးသည်ဟု ဆိုသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဆရာမလေးဆာရာက သူတို့ကို လက်ဖက်ရည်ပွဲဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံသည်။ ခရိတ်ကမူ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့သည့်အတွက် အားလုံးနှင့် ခပ်ဝေးဝေး လွတ်ရာကင်းရာမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေမိသည်။

ကျောင်းဆရာမလေး ဆာရာက မတ်ခွက်တင်ထားသည့် သစ်သားပန်းကိုင်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ခရိတ်ကို မတ်ခွက်လှမ်းပေးနေသောအခါ ပီတာဖန်ဂါဘာရာတို့ကို ကျောခိုင်းထားလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“လူသားစားတဲ့ မိကျောင်းတစ်ကောင်ဟာ သူ့နောက်ကို မုဆိုးလိုက်နေပြီဆိုတာ သိတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ကိုယ်ကို ရွံ့ထဲမှာဖြုပ်ပြီး ပုန်းတော့တာပဲ၊ ကျားသစ်တွေဟာလည်း ညမှောင်တဲ့အချိန်မှာပဲ အစာရှာထွက်ကြတယ်”

ဆာရာက ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် တိုးတိုးလေးပြောသည်။

ခရိတ်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည်။ ဆာရာ၏ မျက်လုံး အစုံမှာ စိုးရိမ်မှုနှင့် ဒေါသရိပ်များကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ခရိတ်က မော့ကြည့်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးကို လွဲဖယ်ခြင်းမပြုချေ။

ဆာရာက လေသံပျော့ပျော့ကလေးဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဖန်ဂါဘာရာရဲ့ခွေးတွေ အရမ်းကာရော ဆူညံနေကြမှာ သေချာတယ်၊ ရှင်တို့ ဟိုမှာရှိနေတုန်း သူတို့ကို အစာကျွေးလို့မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူတို့ သိပ်ကို ဆာ လောင်နေကြတော့မှာပေါ့၊ သူတို့အော်သံတွေ ရှင်ကြားခဲ့ရသေးလား ကူဖီးလာ”

ခရိတ်က ထိတ်လန့်ရုံသာ မဟုတ်တော့ဘဲ အံ့အားပါသင့်သွားသည်။ ကူဖီးလာ (သို့မဟုတ်) ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးဆိုသည့် နာမည်ကို တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ရဲဘော်လွတ် ကောက်က သူ့ကိုပေးခဲ့သည်။ ထိုနာမည်ကို ဆာရာ မည်သို့လုပ်သိသွားသနည်း။ နောက် ပြီးတော့ ဖန်ဂါဘာရာ၏ ခွေးများဆိုသည်မှာ ဘာကိုဆိုလိုသနည်း။

ခရိတ် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးမီ ပီတာဖန်ဂါဘာရာက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ရှိ အမူအရာကို မြင်တွေ့သွားပုံရသဖြင့် ကမန်းကတန်း ထလာသည်။ အနားသို့ သူ့ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဆာရာက မျက်လွှာကိုချကာ ယိုယိုကလေး အရိ အသေပြုပြီး ဟန်မပျက် ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ခရိတ်... ဒါလောက်လဲ စိတ်ဓာတ်မကျစမ်းပါနဲ့၊ လာပါ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူတူ လာသောက်ပါ”

ပီတာက သူ့ပခုံးကို တရင်းတနီးဖက်ပြီး ခေါ်သည်။

သာသနာပြု ကျောင်းကလေးမှ လေယာဉ်ကွင်းရှိရာသို့ ကားမောင်းလာခိုက် နောက်မှာထိုင်လိုက်လာသည့် စယ်လီအန်းက ခရိတ်၏ပခုံးကို လှမ်းတို့သည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ် ခရိတ်၊ ရှင်ပြောတဲ့ ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်ဆိုထု နေရာကို ဒီကနေ နာရီဝက်လောက်ပဲ လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားရမယ်၊ ကျွန်မ မြေပုံထဲမှာ တွေ့ထားပြီ၊ ဒါ ကြောင့် အပြန်မှာ အဲဒီအပေါ်က ဖြတ်ပျံရင် ကောင်းမလားလို့”

“မလိုတော့ပါဘူး”

ခရိတ်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခရိတ်က ဟင်နရီပစ်ကရိန်း၏ အကြောင်းကြားစာကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ သည်။

“အို... စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်”

စယ်လီအန်း၏ လေသံသည် အမှန်တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြောင်း ထင် ရှားသိသာလှပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီနေရာတွေကို ကြည့်ချင်တယ်၊ အဲဒီနေရာက ဖြတ်ပျံမယ်” ဟု ပီတာက ဝင်ပြောသည်။ သူပြောသည့်လေသံက အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည့် လေသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ခရိတ်က ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုသာ တွန့်ပြုလိုက်ရတော့သည်။

စယ်လီအန်းက ချီဇာရီရာမြစ်ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေး

ကို မောင်းနှင်လာသည်။ သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော မြေပုံနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်နေသည်။ ထူးခြားသည့် နေရာများကိုလည်း လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။

ခရိတ်ကတော့ အောက်ကမြင်ကွင်းများကို စိတ်မဝင်စားနိုင်၊ ကျောင်းဆရာမလေး ဆရာပြောလိုက်သည့် စကားများကိုသာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ မိမိကို ကူဖီးလာ (ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး) ဟု လွတ်ကောက်တို့လူစုသာ ခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်း အခြားမည်သူမျှ မသိ။ ယခု ဆာရာက ထိုနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ် ရှိနေသလား။ ဆာရာသည် ပြောက်ကျားများကို လိုလားသူ ဖြစ်နေသလား။

မိကျောင်း ရွံ့ထဲမှာပုန်းသည်အကြောင်း၊ ကျားသစ်များ မှောင်ထဲမှာ အစာရှာထွက်သည့် အကြောင်းများသည် ဘာကိုဆိုလိုသနည်း။

နောက်ပြီးတော့ 'ဖန်ဂါဘာရာ၏ ခွေးများ' ဆိုသည်မှာ ဘာကိုရည်ညွှန်းလေသနည်း။

“ဟောဒီမှာ မြစ်ကိုတွေ့ပြီ”

စယ်လီအန်း၏စကားကြောင့် သူ အတွေးပြတ်သွားသည်။ အောက်တွင် တည်ငြိမ်စွာ စီးဆင်းနေသော ချိုဇာရီမြစ်ကို တွေ့ရသည်။ စယ်လီအန်းက လေယာဉ်ပျံကို နိမ့်နိမ့်ဆင်းရင်း မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ ပျံသန်းနေသည်။ တစ်နေရာတွင် တောထဲသို့ အလန့်တကြား ဝင်ပြေးသွားသော ကြုံနက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်နေရာရောက်တော့ မြင်းကျားတစ်အုပ်ကို တောအုပ်အလယ် ကွက်လပ်တစ်ခုတွင် တွေ့ရပြန်သည်။ လေယာဉ်ပျံသံကြောင့် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ပြေးကြသည်။

“ဒီနေရာမှာဆင်းရင် ရနိုင်တယ်” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

ထို့နောက် မြေကွက်လပ်ကလေးဆီသို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ဆင်း၍ ရနိုင်မရနိုင်သေချာအောင် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပျံ့ဝဲစစ်ဆေးသည်။ မြေပြင်နှင့်ထိလှ သုံးပေနိပီးအထိ နိမ့်ဆင်းလိုက်ရာ စောစောက မြင်းကျားများ၏ ခွာရာများကိုပင် အထင်းသား မြင်တွေ့နေရသည်။

သေချာသောအခါ ထိုမြေပြင်ကလေးပေါ်သို့ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ ပေ (၁၅၀) ခန့်အကွာမှာ စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေး ရပ်သွားသည်။

“တော်လိုက်တာ၊ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လိပ်” ဟု ခရိတ်က ပြုံးရင်းပြောသည်။

စယ်လီအန်းကလည်း သူ၏ချီးမွမ်းစကားကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ပြန်ပြုံးပြသည်။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှဆင်းပြီး မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ သူတို့လျှောက်သွားကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများမှာ အပြစ်ပြောစရာမရှိလောက်အောင် သာယာလှပလေသည်။ စယ်လီအန်းက ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား၊ ရှုမျှော်ခင်းများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေသည်။

“ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဖန်ဘက်ဖီရေယမုန် တည်းခိုခန်းတွေ ဆောက်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ငွေတွေကို သိန်းချီပြီးရမှာ သေချာတယ်” ဟု ပီတာက ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားများကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောသည်။

ခရိတ်ကမူ တစ်စုံတရာ ပြန်လည်ပြောကြားနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ လှပသည့် ရှုမျှော်ခင်းများကိုသာ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။ သူ့စိတ်နှိုးကြီး ပျက်ပြားသွားပြီဆိုသည့် အသိကြီးက သူ့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသည်။

ခဏကြာတော့ ပီတာက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည့် လေသံမျိုးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“ခရိတ်... ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ငွေချေးနိုင်အောင် ကျုပ်အနေနဲ့ အာမခံတစ်ခုခု ရှာပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကုမ္ပဏီကနေ ကျုပ်ကော်မရှင်ရသင့်တာပေါ့နော်”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ”

ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသော စယ်လီအန်းက သူတို့ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့ သွားကြမှထင်တယ်၊ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ ဟာရဲရားမြို့ကို ပြန်ရောက်အောင် နှစ်နာရီခွဲလောက်ကြာအောင် ယုံရမှာ”

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဘာစကားမှ မဆက်နိုင်ကြတော့ဘဲ လေယာဉ်ပျံရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြရသည်။ လေတပ်လေယာဉ်ကွင်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြရင်း ပီတာက စယ်လီအန်းကို ပြောသည်။

“မင်းဓာတ်ပုံတွေ သိပ်ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်”

ပြီးတော့ ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျား မိန့်ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းနေမှာမဟုတ်လား၊ နောက်သုံးရက်အတွင်း ခင်ဗျားနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်မယ်”

ပြီးတော့ အသင့်စောင့်နေသော စစ်ဂျစ်ကားပေါ်သို့တက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“မင်းမှာ ကားမပါရင် ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်ခဲ့လေ၊ မင်းလေယာဉ်ပျံ မောင်းသလောက်တော့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းနိုင်မယ်လို့ အာမခံဘူးနော်”

စယ်လီအန်းမှာ အစိုးရအိမ်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ အဆောက်အအုံမှ အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေသည်။ ထိုရှေ့မှာ ခရိတ်က ကားရပ်ပေးသည်။

“ဥဒါန် အတူသွားစားကြရအောင်လား” ဟု ခရိတ်ကမေးသည်။

“ကျွန်မမှာ အလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေသေးတယ် ခရိတ်”

“မကြာပါဘူး၊ မြန်မြန်စား မြန်မြန်ပြန်တာပေါ့၊ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်၊ ဆယ်နာရီအရောက် ပြန်ပို့ပေးပါမယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခုနှစ်နာရီတိတိ ဒီကိုသာခေါ်ပါ”

အဆောက်အအုံပေါ်သို့ တက်သွားသော စယ်လီအန်းကို ခရိတ်က လှမ်းငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိသည်ကို သတိထားမိသည်။

ထိုနေ့ညဟာကို စယ်လီအန်း အကြံပေးသည့်ဆိုင်မှာ သွားစားဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်က စယ်လီအန်းကို တရင်းတနီး ဆီးကြိုသည်။ အစားအသောက်များလည်း အဆင့်အတန်းမြင့်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောဆိုကြရင်း ခရိတ်က စယ်လီအန်းအကြောင်း မသိမသာပေးကြည့်မိသည်။

“ကိုဒတ်ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်လက်ထောက် လုပ်ခဲ့တယ်၊ နောက် ဓာတ်ပုံဆရာမအဖြစ် ရာထူးတိုးပြီး ခရီးထွက်ဖို့ကြိုလာတော့ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ သဘောထား

မတိုက်ဆိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်”

“မင်းတို့အိမ်ထောင်သက် ဘယ်လောက်ကြာသလဲ”

“နှစ်နှစ်”

“သားသမီးမရဘူးလား”

“မရဘူး၊ တော်သေးတာပေါ့”

စယ်လီအန်းက လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဆယ်နာရီထိုးရင် ပြန်ပို့ပေးမယ်လို့ ရှင် ကတိပေးထားတယ်နော်”

ကျသင့်ငွေရှင်းသောအခါ စယ်လီအန်းက ငွေတစ်ဝက်ကို ဇွတ်ဝင်ရှင်းသွားသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်တွင် စယ်လီအန်းက သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

“ကော်ဖီတက်သောက်ဦးမလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆို တံခါးဖွင့်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်တွင် စယ်လီအန်းက သူ့ကို လှမ်းစားသည်။

“အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း... စောစော ကြိုပြောထားရဦးမယ်၊ ကော်ဖီပဲ သောက်ရမယ် နော်၊ တခြား ထွေလီကေလာမပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီ”

“လာ သွားမယ်”

စယ်လီအန်း၏ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်သည်။ ကုတင်ပေါ်ရှိ အိပ်ရာလိပ် ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် လိပ်ထားသည်။ ကြမ်းခင်းထားခြင်း မရှိ။ နံရံများတွင်မူ ဓာတ်ပုံများ ကပ်ထားသည်။

“ရေချိုးခန်းဝင်ချင်ရင် အဲဒီဘေးမှာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သတိတော့ထားနော်”

ဖီးဖီးခန်းကလေးထဲမှာ ကော်ဖီဖျော်နေသည့် စယ်လီအန်းက လှမ်းအော်ပြောသည်။

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဆပ်ပြာနံ့ရရမည့်အစား ဓာတ်ပုံဆေးနံ့များကို ရှူရှိုက်နေရသည်။ ရေချိုးခန်းကို အမှောင်ခန်းအဖြစ်ပါ အသုံးပြုထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပုံကူးစက္ကူတစ်ထပ်ကြီးနှင့် ပုံကူးဆေးပုလင်းပေါင်းများစွာကို တွေ့ရသည်။

ကုတင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်း ဓာတ်ပြားနားထောင် ကြသည်။

“ကျွန်မ မနက်အစောကြီးထရမယ်၊ ဝွဒ်နိုက် ခရိတ်”

စယ်လီအန်းက ခရိတ်၏လက်ထဲမှ မတ်ခွက်ကို လှမ်းဆွဲယူရင်း ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ ဘယ်တော့ ထပ်တွေ့နိုင်ဦးမလဲ”

“မသေချာဘူး၊ မနက်ဖြန်မနက်အစောကြီး တောင်တန်းဒေသတွေကို ကျွန်မ လေယာဉ်ပျံနဲ့သွားမယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်သဘောတူ မယ်ဆိုရင် ကျွန်မပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရှင်တည်းနေတဲ့ဟိုတယ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်သေ”

“သိပ်သဘောတူပါတယ်ကွာ”

“ခရိတ်... ရှင်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မ သဘောကျလာပြီ၊ မရိုးသားစိတ်မျိုး မပါဘူးနော်၊ ကျွန်မက အချစ်ရေးမှာ တစ်ကြိမ်ခံထားရပြီ မဟုတ်လား။

ဒါကိုတော့ ရှင် ကြိုတင်သိထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

နုတ်ဆက်ပြီး ခရိတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ စယ်လီအန်းက ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ယူထားသော်လည်း ခရိတ်ကတော့ အကြည်နူးကြီး ကြည်နူးနေမိလေသည်။

“ဒီအချိန်မှာ ဒါလောက်ပဲ ကောင်းပါတယ်လေ” ဟုလည်း ဟိုတယ်ရှေ့မှာ မော်တော်ကားရပ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောမိသည်။

လော်ဘီထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ လက်ထောက်မန်နေဂျာက ကြိုနေသည်။ ပြီးတော့ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

“မစ္စတာမဲလိုး... ခင်ဗျားအပြင်သွားနေတုန်း ရဲအထူးတပ်ဖွဲ့က ရောက်လာပါတယ်။ ခင်ဗျားအခန်းကို ဖွင့်ပြလိုက်ရပါတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ။ သူတို့ ဒီလိုလုပ်ခွင့်ရှိသလား” ဟု ခရိတ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်မေးသည်။

“ဒီမှာ သူတို့လုပ်ချင်တာ ဘာမဆို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာ ခင်ဗျား သဘောမပေါက်သေးဘူး ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသေတ္တာထဲက ဘာပစ္စည်းမှတော့ သူတို့ ယူမသွားပါဘူး။ ဒါတော့ သေချာပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်စစ်ကြည့်မယ်”

အခန်းရှိရာသို့တက်လာပြီး ခရိတ်က သူ့ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း စစ်ဆေးကြည့်သည်။ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်များ၊ ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်များ၊ အဝတ်အစားများနှင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တို့ကို တွေ့ရသည်။

သို့သော်လည်း ဟင်နရီပစ်ကရိန်းပေးလိုက်သည့် ကမ္ဘာ့ဘဏ် လေ့လာရေးအရာရှိရင်ထိုးတံဆိပ်ကလေးတစ်ခုတော့ ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။

“ဒီလိုရှာဖွေခွင့်ကို ဘယ်သူက အမိန့်ပေးနိုင်သလဲ” ဟု ခရိတ်က လက်ထောက်မန်နေဂျာကို မေးကြည့်သည်။

“သိပ်ကိုထိပ်တန်းရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ ဒီအမိန့်မျိုး ပေးနိုင်တာပါ”

“တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ခွေးသား... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ” ဟု ခရိတ်က ကျိတ်တွေးလိုက်မိလေသည်။

ခရိတ်က သူ့သွားခဲ့သည့် လမ်းခရီးနှင့်ပတ်သက်သော အစီရင်ခံစာကိုရေးပြီး အမေရိကန်သံရုံးရှိ မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့ဆီသို့ ယူလာခဲ့သည်။

မော်ဂန်က ကော်ဖီဆီးတိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ အတော်ကြာကြာကလေး နေရဦးမယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ၊ ဟိုတယ်က စာရေးလို့လည်း မရဘူး” ဟု ခရိတ်က ပြောပြသည်။

“အိမ်ခန်းတွေက သိပ်ရှားတယ်။ တစ်ခန်းလောက်ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရင် ဖြစ်မလဲဆိုတာ ကြည့်ဦးမယ်” ဟု မော်ဂန်က ပြန်ပြောသည်။

နောက်နေ့ကျတော့ မော်ဂန်က ဖုန်းဆက်သည်။

“ခရိတ်... ကျွန်တော်တို့သုံးရုံးက ကလေးမလေးတစ်ယောက် ခွင့်တစ်လယူပြီး ပြန်မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့သွားနေတုန်း သူ့အခန်းကို တစ်လ ခြောက်ရာနဲ့ ငှားထားခဲ့ချင်တယ်တဲ့။ သူ မနက်ဖြန်သွားမယ်”

ထိုအိမ်ခန်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း လေဝင်လေထွက် ကောင်းပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပျော်သည့် အခန်းကလေး ဖြစ်နေသဖြင့် ခရိတ်အဖို့ အတော်အဆင်ပြေသွားသည်။

အခန်းကလေးထဲမှာအောင်းပြီး မနားတမ်း စာရေးသည်။ အချိန်တွေ မည်သို့ ကုန်ဆုံးသွားသည်ကိုပင် သတိမထားမိတော့ပါ။ ရေးပြီးသားစာရွက်တွေ တဖြည်းဖြည်းများလာ သည်။ စာရွက်များကိုကြည့်ပြီး အားပိုတက်လာသည်။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း မော်ဂန်အောက်စဖို့က ဖုန်းနှစ်ခါဆက်သေးသည်။ အခြားသုံးရုံး ဧည့်ခံပွဲများသို့ လိုက်တက်ရန် ဖိတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခရိတ်က ငြင်းလိုက်သည်။ မတတ်နိုင်သည့် အဆုံးတွင် တယ်လီဖုန်းပလပ်ကို ဖြုတ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် ဖုန်းပလပ် ပြန်တပ်သောအခါ ခေါင်းလောင်းသံ မနားတမ်း ပေါ်စွက်လာသည်ကို ကြားရသည်။

“မစ္စတာမဲလ်ဇီး... ရှင့်ကို ကျွန်မ ရှာလိုက်ရတာ၊ အခုမှပဲ တွေ့တော့တယ်၊ ဗိုလ်ချုပ် ဖန်ဂါဘာရာနဲ့ စကားပြောပါနော်”

တစ်ဘက်က အာဖရိကန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရသည်။

“ခရိတ်... ပီတာ စကားပြောနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒီညနေ တွေ့လို့ဖြစ် မလား၊ သုံးနာရီလောက်ပေါ့။ ကားလွတ်ပြီး ကြိုခိုင်းလိုက်မယ်”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ ရွှင်ပျပျအသံကို ကြားရသည်။

ပီတာ၏အိမ်သည် မြို့ပြင်တွင်ရှိပြီး မြို့တွင်းမှ မော်တော်ကားဖြင့် ဆယ်ငါးမိနစ် လောက် မောင်းရသည်။ တောင်စောင်းရှိ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ဆောက်လုပ်ထားသော ရှေး ခေတ် အိမ်ကြီးရခိုင်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။

တပ်မဟာ (၃) အမှတ်တံဆိပ် တပ်ဆင်ထားသည့် အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်က ခရိတ်နှင့် ဒရိုင်ဘာကို အဝင်ဝဌနေ၍ ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးသည်။ စိတ်တိုင်းကျတော့မှ ဝင်ခွင့် ပြုသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ ပီတာက အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ သူ့ကို ပခုံးဖက်ပြီး တရင်းတနိုး ကြိုဆိုသည်။ လသာဆောင်တွင် လူအချို့ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက ဇင်ဘာဘွေ ဘဏ်တိုက်ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာမူရှာရီဝါ။ သူက မစ္စတာမူရှာရီဝါရဲ့ လက်ထောက် မစ္စတာကာပွေပွေ၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဥပဒေ အကြံပေး မစ္စတာကိုဟင်၊ လူကြီးမင်းများခင်ဗျား... ဒါကတော့ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး မစ္စတာခရိတ်မဲလ်ဇီး ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ပီတာက ဧည့်သည်အားလုံး အတွက် အရက်လှမ်းမှာသည်။ အစေခံတစ်ယောက်က ယူလာပေးသည်။ နေသားတကျ

ထိုင်မိသည်တွင် ပီတာက ဖိတ်ခေါ်ရသည့်အကြောင်းကို ရိုးရိုးကလေး ရှင်းပြသည်။

“နယူးယောက်မှာရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ငွေငါးသန်းချေးဖို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဇင်ဘာတွေဘဏ်တိုက်က ခင်ဗျားကို အာမခံချက်ပေးမယ်”

ခရိတ်မှာ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ဟောင်း လောင်း ပွင့်သွားသည်။

“ကမ္ဘာ့ဘဏ်နဲ့ ခင်ဗျား အဆက်အသွယ်ရှိတာကို လျှို့ဝှက်ထားလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟင်နရီပစ်ကရိန်းကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကောင်းကောင်းသိနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပါပြီ။ စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေပါ အဆင်သင့်လုပ်ထားတယ်။ မစ္စတာကိုဟင် . . . မစ္စတာမဲလိုးကို မိတ္တူတစ်စုံပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကပဲ အားလုံးကြားရအောင် ဖတ်ပြပါဦး”

ကိုဟင်က သူ့မျက်မှန်ကို နေရာပြင်တပ်ပြီး စာရွက်စာတမ်းများကို ဖတ်ပြသည်။

“ပထမအချက်။ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံတွင်မွေးပြီး ဗြိတိသျှနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားသူ မစ္စတာခရိတ်မဲလိုးအား မြေဝယ်ယူခွင့် ပြုလိုက်ကြောင်း၊ ရိုးလင်း(ကိုယ်ပိုင်)လီမိတက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် မြေယာများအားလုံးကို မစ္စတာမဲလိုးအား ဝယ်ယူခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဝယ်ယူခွင့် ပြုသည့်အမိန့်ကို နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးနှင့် စိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးတို့က လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်”

မြေဝယ်ယူခွင့် မရအောင် ကန့်ကွက်မည်ဟု တွန့်ဂါတာဇက်ဘီဝေ ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ခရိတ်က ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် စိုက်ပျိုးရေး ဝန်ကြီးသည် မိမိနှင့် သမီးယောက်ဖတော်ကြောင်း ပီတာဖန်ဂါဘာရာ ပြောခဲ့သည့် အကြောင်းများကိုပါ အမှတ်ရနေမိသည်။

ကိုဟင်က စည်းကမ်းချက်များ၊ စာချုပ်စာတမ်းများ၊ ခွင့်ပြုမိန့်များကို လေးလေးမှန်မှန် မှန်ဖြင့် တစ်လုံးချင်း ဖတ်ပြနေသည်။ ခရိတ်မှာ ဝမ်းသာလွန်းခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ကြောင့် တည်ငြိမ်စွာပင် ထိုင်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

ကမ္ဘာ့ဘဏ်က သူ့ကို ငွေထုတ်ချေးလိုက်ပြီ။ ရိုးလင်း(ကိုယ်ပိုင်)လီမိတက်သည် သူပိုင် ဖြစ်သွားပြီ။ ကင်းလင်းနှင့် ကွင်းလင်း စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံကြီးများကို သူ ပိုင်သွားပြီ။ ‘ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်’ ကို သူပိုင်သွားပြီ။

သို့သော်လည်း ကိုဟင်ဖတ်လိုက်သည့် စာပိုဒ်တစ်ခုကြောင့် သူ ခေါင်းထောင်ထ သွားမိပြန်သည်။

“ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံနှင့် နိုင်ငံသားတို့၏ ရန်သူဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ” ဟု လှမ်းမေးသည်။

“ဒါက ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ထည့်ရတဲ့ စည်းကမ်းချက်ပါ။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို အရင်းခံထားတဲ့ သဘောပါပဲ။ ဇင်ဘာတွေဘဏ်တိုက်ဟာ အစိုးရပိုင်တဲ့ ဘဏ်တိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေချေးတဲ့သူဟာ နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုကို ကူးလွန်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို နိုင်ငံတော်နဲ့ နိုင်ငံသားတို့ရဲ့ ရန်သူအဖြစ်နဲ့ ကြေငြာရပါမယ်။ ဒီလိုကြေငြာပြီးရင် သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်းအားလုံးကို ဘဏ်တိုက်က သိမ်းယူနိုင်ပါတယ်” ဟု ကိုဟင်က ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ရှင်းပြသည်။

“ဒါဟာ တည်ဆဲဥပဒေလား။ ဒီအချက်ကို ကမ္ဘာ့ဘဏ်တိုက်က လက်ခံမယ်ဟဲ့”

ထင်သလား”

“ဒါဟာ တည်ဆဲဥပဒေပါ။ တခြား စာချုပ်စာတမ်းတွေမှာလည်း ဒီအချက် ပါစမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ကလည်း လက်ခံခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာရှိပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရိတ်... ခင်ဗျားအနေနဲ့ လက်နက်စွဲကိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အစိုးရ ကို ပုန်ကန်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်” ဟု ပီတာက သူ့ကိုပြုံးပြရင်း လှမ်း ပြောသည်။

ခရိတ်ကလည်း သည်တော့မှပင် အားနည်းသည့်အပြုံးကလေးဖြင့် ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရ တော့သည်။

စည်းကမ်းချက်များနှင့် စာချုပ်စာတမ်းများကို တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ဖတ်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သဘောတူညီကြောင်း စာချုပ်များပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ ပီတာနှင့် ဘဏ်တိုက်လက်ထောက် ကာပွေပွေတို့က အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုး ကြသည်။

ပီတာက ခရိတ်ကို လှမ်းပြောပြန်သည်။ ကောက်ကျစ်သည့် အမူအရာပါဟန်ရှိ သည်။

“အိုး... ခင်ဗျားကို တစ်ခုပြောပြဖို့ မေ့နေတယ်။ မနေ့တုန်းက မစ္စတာကာပွေပွေ က နယူးယောက်မှာရှိတဲ့ ဟင်နရီပစ်ကရိန်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ သူတို့လက်ထဲကို အာမခံ ကြောင်း ထောက်ခံစာတွေ ရောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ငွေငါးသန်းကို ခင်ဗျား ထုတ်ယူ နိုင်ပါပြီ”

အောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရှမ်းပိန်သောက်ကြသည်။ ဘဏ်တိုက်အရာ ရှိနှစ်ယောက် ပြန်သွားသောအခါ ပီတာက ခရိတ်၏လက်မောင်းကို တရင်းတနှိုး လာကိုင်ပြန် သည်။

“ကဲ... ကျွန်တော် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပွဲခအကြောင်း ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ မစ္စတာ ကိုဟင်... စာရွက်တွေ ပြလိုက်ပါဦး”

ကိုဟင်ထိုးပေးသည့် စာရွက်များကို ခရိတ်က ဖတ်ကြည့်သည်။ သူ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။

“ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း... ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းတောင်မှလားဗျာ၊ ဒါတွေကို ကျုပ်ကမူဇာထီ မှာ အစုရှယ်ယာအဖြစ် ထည့်ပေးထားရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မစ္စတာကိုဟင်ရဲ့ နာမည်နဲ့ ထားမယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ဆိုရင် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

ခရိတ်က စာဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ မည်သို့ ကန့်ကွက်ရမည် နည်းဟုလည်း နည်းလမ်းရှာနေသည်။ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။ တကယ်ဆိုတော့ အေးမြတိုက်ယူနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပီတာနှင့်ကိုဟင်က သူ့အမူအရာ ကို အကဲခတ်နေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ငန်းထဲမှာ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက် ပါနေတဲ့ အတွက် အများကြီး အကျိုးကျေးဇူးရှိလာနိုင်ပါတယ်ဗျာ” ဟုလည်း ကိုဟင်က ရှမ်းပိန်ပုလင်း သစ်တစ်လုံးကိုဖွင့်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

“နောက်ပြီးတော့ မိတ္တူပွားမရှိဘူး၊ ဒီတစ်စောင်တည်းကို ကျွန်တော်ပဲ သိမ်းထားမယ်” ဟုလည်း ပီတာက ဆက်ပြောပြန်သည်။

ခရိတ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်ရှာတော့ချေ။

ခရိတ်သည် နေ့ချင်းညချင်းပင် စကပေါင်း သိန်းနှင့်ချီ၍ ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးကို ရှေ့မှာချကာ လိုအပ်သည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို ချမှတ်ခြင်း၊ ဇယားဆွဲခြင်း၊ တေးမှတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရတော့သည်။

သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ ပိုမိုစိတ်အားတက်ကြွအောင် အားပေးမည့်သူတစ်ယောက် ရှိဖို့လိုနေသည်။ စယ်လီအန်းကို သူ့သတိရနေမိသည်။ စယ်လီအန်း၏အိမ်ကို သွားကြည့်ပြန်တော့လည်း တံခါးများ ပိတ်ထားဆဲ ရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

အခန်းသို့ ပြန်လာပြီး ပွဲစား ဂျောက်ဒင်နီယယ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ပင် တွေ့ရသည်။

“ဂျောက်... ခင်ဗျား ပွဲခငွေနှစ်သောင်းခွဲ ရတော့မယ့်အတွက် ဝမ်းသာစကား ကလေး ပြောပါရစေဗျာ” ဟု ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုနေ့ညက ဆယ်နာရီထိုးသော်လည်း သူ အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အဝတ်လဲပြီး စယ်လီအန်း၏အိမ်သို့ တစ်ကြိမ်သွားကြည့်ပြန်သည်။ ပြတင်းပေါက်ပွင့်နေပြီး မီးရောင် ထွက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

တံခါးခေါက်လိုက်သောအခါ “ဘယ်သူလဲ” ဟု စယ်လီအန်း၏အသံကို ကြားရသည်။

“ခရိတ်ပါ”

အထဲမှ အသံမှပေါ်မလာဘဲ အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ညဉ့်နက်လှချည်လား၊ သန်းခေါင်တောင် ရောက်တော့မယ်”

“ဆယ့်တစ်နာရီပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ မင်းကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိနေလို့”

“ဟုတ်လား... ကောင်းပြီလေ၊ တံခါးသော့ခတ်မထားဘူး၊ ဖွင့်ဝင်ခဲ့”

အမှောင်ခန်းထဲမှာ စယ်လီအန်း ရောက်နေသည်။ ပုံကူးဆေးထဲမှာ ဓာတ်ပုံကူးနေသည့်အသံများကို ကြားနေရသည်။

“ကျွန်မ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ၊ ကော်ဖီဖျော်တတ်တယ် မဟုတ်လား” ဟုလည်း အမှောင်ခန်းထဲမှနေ၍ အော်ပြောသည်။

သူ့ထွက်လာသောအခါ ဒူးဆစ်ဖုံးသည့် ဂျာစီအင်္ကျီနှင့် ပခုံးပေါ်တွင် ဆံပင်များ ဖရိုဖရဲ ဝဲကျနေသော စယ်လီအန်းကို ပုံတစ်မျိုးဖြင့် မြင်ရသည်။ သည်လိုပုံမျိုး မမြင်ဘူးသဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီလိုဝတ်ထားရတာ ချောင်ချောင်ချိချိ ရှိတယ်လေ”

“ရိုးလင်းကို ကိုယ်ရလိုက်ပြီ”

သည်တစ်ခါ ပြန်ပြီးငေးကြည့်နေသူက စယ်လီအန်း ဖြစ်သွားသည်။

“ရိုးလင်းဆိုတာ ဘာလဲ... ဘယ်သူလဲ”

“ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်ကို ပိုင်တဲ့ကုမ္ပဏီနာမည်လေ၊ ကိုယ်ပိုင်သွားပြီ၊ ကိုယ့်ခြံတွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်ဟာ ကိုယ်ပိုင်တဲ့နေရာဖြစ်သွားပြီ၊ မကောင်းဘူးလားဟင်”

စယ်လီအန်းက သူ့ဆီသို့ပြေးလာပြီး ဖက်ဖွဲ့ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ် သူ ကိုယ်ရိုက်သတ်ကာ ခြေတစ်လှမ်းအကွာလောက်မှာ ရပ်နေသည်။ ခရိတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စယ်လီအန်းကို ပြေးမဖက်မိအောင် အတော် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

“ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သတင်းဟယ်... ရှင်အတွက် ကျွန်မ အရမ်းဝမ်း သာတာပဲ ခရိတ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အောင်မြင်သွားတာလဲဟင်... ကျွန်မက ဒီကိစ္စကြီး ဇာတ် သိမ်းသွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

“ဒေါ်လာငါးသန်း ချေးလို့ရအောင် အာမခံကိစ္စ ပီတာဖန်ဂါဘာရာက စီစဉ်ပေး တယ်လေ”

“ဘုရားရေ... ဒေါ်လာငါးသန်း... ရှင် ငါးသန်းတောင်ချေးမယ်... ငါးသန်းဆို ရင် အတိုးက ဘယ်လောက်တောင် များနေမလဲဟင်..”

ထိုအကြောင်းကို ခရိတ်က မစဉ်းစားချင်ပါ။ ထိုအမူအရာက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ချက်ချင်းပေါ်လွင်သွားသည်။ စယ်လီအန်းကလည်း ရိပ်မိသွားသည်။

“ဒီလိုပြောလိုက်တာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ရှင်အတွက် ကျွန်မ တကယ်ဝမ်းသာတာပါ၊ ကျွန်မတို့ အောင်မြင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်ကလေးတစ်ခု လုပ်လိုက်ကြရအောင်”

စယ်လီအန်းက ပြောပြောဆိုဆို သူ့အနားမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ပုလင်းထဲမှ ဝီစကီလက်ကျန်ကလေးနှင့် ကော်ဖီရောဖျော်ပြီး ပြန်ယူလာသည်။

“ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန် အောင်မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်” ဟု ဆိုကာ ပြိုင်တူသောက်ကြ သည်။

“ဘယ်လိုအောင်မြင်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး၊ ရှင်ကို ပြောပြစရာသတင်း တစ်ခုလည်း ကျွန်မမှာ ပါလာတယ်၊ ပြီးရင်ပြောပြမယ်”

ညသန်းခေါင်တိုင်အောင် ခရိတ်က သူ့အစီအစဉ်များကို အားပေးစာရ ရှင်းလင်း ပြောပြနေသည်။ မွေးမြူစိုက်ပျိုးရေးခြံများအဖြစ် ကင်းလင်းနှင့် ကွင်းလင်းကို သက်မှတ်ပြီး ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်တွင်မူ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ နားနေရန်နေရာများ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းမှုပြုလုပ်မည့် အကြောင်းများကို အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။

“ကိုယ်စဉ်းစားထားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ တည်းခိုမယ့် စခန်းမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခန့်ထားမယ်၊ သူ့လိုကိုယ်လို ရိုးရိုးအမျိုးသမီးမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အနုပညာဓာတ်ခံ ရှိရမယ်၊ အာဖရိကတောတွေအကြောင်း ဗဟုသုတ ရှိရမယ်၊ ဒီတောတွေနဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကိုလည်း အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အမျိုးသမီးမျိုး ဖြစ်ရမယ်”

“ခရိတ်... အဲဒါဟာ ကျွန်မကို ရည်စူးပြီး ပြောနေတယ် ဆိုရင်တော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်း အခုကတည်းက ပြောထားမယ်နော်၊ ကျွန်မက ကမ္ဘာတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့မှာ တာဝန်ယူထားတာ၊ သူတို့အတွက်ပဲ ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်

ယ်”

“အချိန်ပြည့်လုပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတိုင်ပင်ခံသဘောမျိုးပါ။ မင်း အချိန်အားရ တဲ့တစ်နေ့လောက် လာဖို့ပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ခရီးသည်တွေကို အာဖရိကတောတွင်း အကြောင်း ရှင်းပြတာပေါ့။ မင်းရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို ဆလိုက်ထိုးပြပြီး ရှင်းပြနိုင်တာပဲ”

ဓာတ်ပုံများကို ဆလိုက်ထိုးပြီး ရှင်းပြရမည်ဆိုသော စကားကြောင့် စယ်လီအန်း ခေါင်းထောင်ထလာသည်။ သူ့အနုပညာစွမ်းရည်များကို ထုတ်ဖော်ပြသခွင့် ရမည်ဆိုသည့် အတွက် စိတ်ပါဝင်စားလာသည်။

“ကျွန်မ ဘာကတိမှတော့ ပေးနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူးနော်” ဟုလည်း ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သည်အလုပ်ကို သူ လက်ခံတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အလိုလိုသိနေကြလေသည်။

“ကိုယ့်ကို ပြောပြစရာသတင်းတစ်ခု ရှိနေတယ်ဆို”

နောက်ဆုံးတွင် ခရိုက်က-သူ့ကို အသိပေးသည်။ စယ်လီအန်း၏မျက်နှာမှာ-ချက် ချင်း တည်တည်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သတင်းတစ်ခု ပါလာတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေခိုးသတ်နေတဲ့ ဂိုဏ်းခေါင်း ဆောင်ကို ကျွန်မ ခြေရာခံလို့ ရလာပြီ”

“ဘုရားရေ... အဖိုးတန် တိရစ္ဆာန်တွေကို မျိုးပြုတ်အောင်လုပ်နေတဲ့ ခွေးမသား မဟုတ်လား။ ကောင်းလိုက်တဲ့သတင်းကွာ၊ တကယ့်သတင်းပဲ။ ဘယ်မှာ သွားတွေ့လာတာလဲ၊ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်က အရှေ့ပိုင်းက တောင်တန်းဒေသတွေကို ကျွန်မသွားနေတာ ခွင်သိပြီးသားနော်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ရေးအဖွဲ့အတွက် ကျားသစ် တွေကို ကျွန်မ သွားလေ့လာတဲ့အကြောင်းတော့ ရှင်ကို ပြောမပြုဖြစ်ခဲ့ဘူး။ တောထဲကိုရောက် တော့ ကျားသစ်တွေ ကျက်စားလေ့ရှိတဲ့ နေရာတွေကို မြေပုံဆွဲတယ်။ သူတို့အရေအတွက်ကို ခန့်မှန်းတွက်ချက်ယူတယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေလုပ်နေရင်း တိုင်းရင်းသား အဘိုးကြီးတစ်ယောက် နဲ့ တွေ့တယ်။ အဘိုးကြီးက ကျွန်မမေးတာကို ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘူး။ နောက်ပိုင်း တွန့်မက ပီစကီ ထုတ်တိုက်တယ်။ သုံးလေးခွက်လောက် ဝင်သွားတော့မှ လျှာသွက်အာသွက် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မ သိချင်တာတွေ ပြောတော့တာပဲ။ ထန်းရည်မူး ကျွဲခိုးပေါ်ပေါ့။

ကျားသစ်ရေတံစံချပ်ကို ဒေါ်လာနှစ်ရာ ရတယ်တဲ့။ သူဖမ်းပေးနိုင်သလောက် အကုန်ရမယ်လို့ ပြောသတဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ကျားသစ်ထောင်ဖို့ သံမဏိထောင်ချောက်တွေ ပါ သူ့ကို ထုတ်ပေးကြတယ်။ ကျားသစ်ရေ လာဝယ်တဲ့လူက လူမည်းပဲ။ အကောင်းစား အဝတ်အစားတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်တယ်တဲ့။ အစိုးရပိုင် လင့်ရိုဇာကားကို မောင်းလာ တယ်တဲ့။ အစပိုင်းတုန်းကတော့ အဘိုးကြီးက ကျားသစ်တွေ ထောင်ဖမ်းပေးရင် ထောင်ထဲ ရောက်သွားမှာ ကြောက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြသေးသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူက ဘာမှ ကြောက် ခြီးမလိုတဲ့အကြောင်း၊ ဟာရဲရားမြို့တော်မှာရှိတဲ့ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က အကာ အကွယ်ပေးမယ့်အကြောင်းတွေ ပြောပြသတဲ့။ အဲဒီ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုတာက လက်ရှိ ဝန်ကြီးတဲ့။ အရင်ပြည်တွင်းစစ်တုန်းက တိုင်းရင်းသားတွေကို ခေါင်းဆောင်ပြီး တောတွင်းစစ် ဆင်ရေးတွေမှာ သိပ်ကို နာမည်ကြီးခဲ့တယ်တဲ့။ အခုလည်း သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်စစ်တပ် ရှိနေ

တယ်တဲ့”

စယ်လီအန်းက ဖိုင်တွဲတစ်ခုကိုဖွင့်ပြီး ခရိတ်၏ပေါင်ပေါ်မှာ ဖြန့်တင်သည်။ ပထမဆုံး စာမျက်နှာသည် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးများ စာရင်းဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း (၂၆) ယောက် ဖြစ်ပြီး သူတို့ကိုင်ရသည့် ဌာနများကိုပါ ပူးတွဲဖော်ပြထားသည်။

“ဒီထဲကနေ ချက်ချင်း ရွေးထုတ်လို့ရမှာပါ။ တောတွင်းစစ်ဆင်ရေးတွေမှာ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကြပ် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဝန်ကြီးက နည်းနည်းကလေး မဟုတ်လား၊ ကျန်တဲ့ဝန်ကြီး အများစုက စစ်ဖြစ်နေတဲ့တစ်ချိန်လုံး လန်ဒန်မှာ ဇိမ်ကျနေကြတာပဲ” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

ခရိတ်၏ဘေးမှာဝင်ပြီး နာမည်စာရင်းများကို တစ်ယောက်ချင်း စစ်ဆေးကြည့်ပြန်သည်။

“စစ်ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့တာ အားလုံးပေါင်း ခြောက်ယောက်ပဲရတယ်” စယ်လီအန်းက စာရင်းစာရွက်ကို ထုတ်ပြသည်။ ထိပ်ဆုံးနာမည်မှာ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဝိတာဖန်ဂါဘာရာ ဖြစ်သည်။

“ခြောက်ယောက်ဆိုတော့ များလွန်းသေးတယ်” ဟု ခရိတ်ကပြောသည်။

“ဒီထဲက ပြန်စစ်ထုတ်ယူတာပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်စစ်တပ်လည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ . . . ဒါဟာ နိုင်ငံရေးဂိုဏ်းကွဲနေတဲ့ အုပ်စုတွေကို ဆိုလိုတာပဲဖြစ်ရမယ်။ နိုင်ငံရေးဂိုဏ်းကွဲနေတဲ့ သောင်းကျန်းသူဆိုရင် မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစုတွေချည်းပဲ၊ သူတို့ခေါင်းဆောင်ဆိုရင် သူတို့ လူမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

စယ်လီအန်းက တတိယမြောက်စာရွက်ကို ထုတ်ပေးပြန်သည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်း၏ အမည်ကိုသာ ရေးထားလေသည်။

“စစ်မြေပြင်မှာ အအောင်မြင်ဆုံး စစ်ခေါင်းဆောင်တွေထဲက တစ်ယောက်၊ မာတာဘယ်လီလူမျိုး၊ ခရီးသွားလာရေးဌာနဝန်ကြီး တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းရေးဌာနဟာလည်း သူလက်အောက်မှာရှိတယ်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို ထိန်းသိမ်းရတယ်ဆိုကတည်းက အဲဒါတွေ ခိုးသတ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းဟာလည်း သူ့မှာ အများဆုံး ရှိနေတယ်”

ခရိတ်က နာမည်ကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မမှန်စေလိုသည့် ဆန္ဒကိုပါ တစ်ပါတည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

“တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ . . . ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကိုယ်နဲ့အတူတူ တိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ . . .”

“ကျွန်မပြောပါရောလား၊ အဲဒီလို ထိန်းသိမ်းရတဲ့လူဟာ အဲဒါတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ အခွင့်အလမ်းလည်း တခြားလူတွေထက် ပိုများနေတော့တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဆမ်ဟာ ဒီငွေတွေကို ဘာလုပ်မှာလဲ၊ တိရစ္ဆာန်ခိုးထုတ်နေတဲ့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဟာ ငွေသန်းပေါင်းများစွာ ဖြစ်နိုင်ရင်းနှီးထားဖို့ လိုတယ်၊ ဆမ်မှာ ဒါလောက်မရှိနိုင်ဘူး၊ သူ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ နေနေရတာပဲ၊ လူတိုင်းသိတယ်၊ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း မရှိဘူး၊ ကားကောင်းကောင်း မပိုင်ဘူး၊ အသုံးအစွဲလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ပြောတာတွေ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အာဏာလေ . . . အာဏာ . . . အာဏာ အတွက် လုပ်နေတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ခရိတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ စိတ်မသက်
မသာဖြင့် သည်အတိုင်း ငြိမ်နေမိတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အာဏာ... ဒါကို ရှင်သဘောမပေါက်ဘူးလား၊ ခရိတ်၊ သောင်း
ကျွန်းသူအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ကိုယ်ပိုင်စစ်တပ်အဖြစ် ခါးပိုက်ဆောင်ထားတယ်ဆိုတော့ သူ့မှာ ငွေ
လိပြီလေ၊ ငွေမှ အများကြီးကို လိုနေပြီလေ”

ခရိတ်က စဉ်းစားနေသည်။ စယ်လီအန်း ပြောသည်များကို သူ လက်ခံရသည့်
အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။ သည်တိုင်းပြည်ထဲတွင် အာဏာသိမ်းမှုတစ်ခု မကြာခင်
ဖြစ်ပေါ်ဦးမည်ဟု ဟင်နရီပရက်ဂျိန်းကလည်း သူ့ကို ကြိုတင်ဟောကိန်း ထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း လက်ခံဖို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေမိပြန်သည်။ ဆမ်ဆင်ကူမာလို
(ညိုမဟုတ်) တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေနှင့် သူသည် နို့စို့ဖက်ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက
အတူကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး ဌာနမှာလည်း
အတူတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ခရိတ်ကိုယ်တိုင် မိုင်းထိပြီး ခြေတစ်ဘက်ဖြတ်ရတာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နှင့် နေရ
ပြီး သူပိုင်ရွက်သဘောကလေးနှင့် သည်တိုင်း ပြည်ထဲကထွက်ခွာနိုင်ဖို့ကိုပါ ကူညီခဲ့သူဖြစ်သည့်
သူ့အပေါ်တွင် အစစအရာရာ ကောင်းခဲ့ပြီး လိုလေသေးမရှိ စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
ထိုသူသည် ယခုအခါ အာဏာတပ်မက်သူ ဖြစ်နေပြီလော။ သူ အာဏာရရှိရေး
အတွက် အာဏာသိမ်းဖို့ ပြင်ဆင်သူ ဖြစ်နေပြီလော။

“သူဟာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပါကွာ” ဟုသာ ပြန်ပြောဖြစ်တော့သည်။

“အရင်တုန်းကသာ ရှင်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု သူ ပြောင်းလဲသွားပြီ၊
သူနဲ့ရှင် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တုန်းက ရှင်ကို ရန်သူအဖြစ်တောင် သူ ကြေငြာခဲ့သေးတာ မဟုတ်
သေး၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို ပြန်ပြောပြတာပဲလေ”

ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဟိုတယ်ရှိ သူ့ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေခြင်းခံရသည့်
အကြောင်း၊ နောက်ပြီးတော့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှထုတ်ပေးသည့် ရင်ထိုးတံဆိပ်ကို ယူသွားသည့်
အကြောင်းများကို သတိရလာသည်။ ခရိတ်သည် ကမ္ဘာ့ဘဏ်၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သော
ကြောင့် သူ၏တိရစ္ဆာန်များ ခိုးယူသတ်ဖြတ်သည့် လုပ်ငန်းတွင် အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်
အောင် ကြိုတင်ဟန့်တားထားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

“ဒီအတွေးကြီးကို ကိုယ့်မှန်းလိုက်တာကွာ၊ နည်းနည်းကလေးမှ ဒီလို မစဉ်းစားချင်
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတာ မှန်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်မ သိပ်ကိုသေချာပါတယ်ရှင်”

“မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

“ဝီတာဖန်ဂါဘာရာဆီကိုသွားပြီး ကျွန်မရထားတဲ့ အထောက်အထားတွေကို ပြော

ပြမယ်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဆမ်ကို သူ အပြတ်တွယ်တော့မှာပဲ”

“သူဟာ တကယ့်အဖျက်သမား၊ တကယ့်လူဆိုး၊ ဒါကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားဦး

ခရိတ်”

“သူဟာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပါကွာ”

“ဟိုတုန်းက ဟုတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ရှင် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး။ တောထဲမှာတုန်းက သူ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ ရှင် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး။ စစ်ဆိုတာ လူတွေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ်။ အာဇာနည်လည်း သူ့ကို ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်နိုင်တာပဲ”

“အိုး... ဒီအဖြစ်ကြီးကို မုန်းလိုက်တာကွာ”

“ပီတာဖန်ဂါဘာရာဆီကို ကျွန်မနဲ့ အတူတူလိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ စွဲချက်တင်တဲ့အခါ မှာ ကျွန်မအနားမှာနေပါ”

စယ်လီအန်းက ခရိတ်၏ လက်တစ်ဘက်ကိုဆွဲယူပြီး အားပေးသည့်အနေဖြင့် ခပ် သာသာကလေး ဖြစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ခရိတ်က တစ်စုံတစ်ရာ မတုံ့ပြန်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ခရိတ်၊ ရှင့်အတွက် တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းတာပါ” ဟုလည်း ပြောသေးသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မနက်စောစောတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံ သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ပြင်မှာရှိသည့် ပီတာ၏အိမ်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် မော်တော်ကားနှင့် သွားကြသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင် နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အတွက် ခုံယူပေးမယ်” ဟု ပြောသည်။

“နေပါစေ၊ ကျွန်မတို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်ပါ့မယ်” ဟု စယ်လီအန်းက ပြန်ပြော သည်။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့ရမယ်ဆိုရင် အမြဲတမ်း ကျုပ် စိတ်ချမ်းသာနေတာ ခင်ဗျားတို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ပါလီမန်အစည်းအဝေး တက်ရမှာမို့ ကျုပ်မှာ အချိန်သိပ် မရှိဘူးဗျာ”

“ကျွန်မလည်း တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို ပြောပါ့မယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်နေတဲ့ ဝိုင်း ခေါင်းဆောင်ကို ကျွန်မ ခြေရာခံလို့ ရလာခဲ့ပြီ”

ပီတာသည် စောစောကလို မတ်မတ် ထိုင်မနေတော့။ မျက်နှာတည်တည်ကြီးဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်းလာသည်။

“တရားခံအစစ်အမှန်ကိုတွေ့ရင် အထိရောက်ဆုံး အရေးယူပေးမယ်လို့ ကျွန်မကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ပီတာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘယ်ကောင်လဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

စယ်လီအန်းက အရှေ့ဘက်ကုန်းပြင်မြင့်တွင် သူသိခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြသည်။ ပီတာက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်နေ သည်။ စယ်လီအန်းက နောက်ဆုံး သူ ကောက်ချက်ချထားသည့်အတိုင်း နာမည်တို့ ထုတ်

ဘော်ပြောလိုက်သည်။

“တွန်ဂါတာဇော်ဘီဝေ...”

ပီတာက ထိုနာမည်ကို လိုက်လံရှေ့ရွတ်ကြည့်နေသည်။ သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အတော်ကြီးကြာတော့မှ စယ်လီအန်းက လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

ပီတာက စယ်လီအန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မီးဖိုထဲက အပူဆုံးမီးခဲကို ကျွန်တော့်လက်နဲ့ ကိုင်ခိုင်းလိုက်တာပါ မစ္စတာ ခံချိတ်မဲလိုးအပေါ် မခြေမင် ဆက်ဆံလိုက်တဲ့အတွက် သူ့ကို ချောက်ချနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဆိုင်ပါဘူးရှင်”

“အင်း... ဒီလိုပဲဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်။ ခင်ဗျားကရော ဘယ်လိုထင်သလဲ” ဟု ခံချိတ်ကို ပီတာက လှမ်းမေးသည်။

“သူဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာလည်း အများကြီးကောင်းခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒါက ရှေးသရောအခါတုန်းကပါလေ၊ အခု သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ ခင်ဗျားဟာ သူ့နေသူဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ကြေငြာနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် အခုအချိန်အထိ သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောကျနေတုန်းပဲ။ အထင်ကြီးနေတုန်းပဲ”

“အခုလို အခြေအနေမျိုးကျတော့ရော” ဟု ပီတာက ဆက်မေးပြန်သည်။

“အင်း အခုလို အခြေအနေမျိုးကျတော့... စယ်လီအန်းက မှန်မှန်ကန်ကန်ခြေရာခံနိုင်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ယုံကြည်ပါတယ်”

ပီတာက ထိုင်ရာမှထပြီး နံရံမှာချိတ်ထားသော မြေပုံကြီးရှေ့မှာ သွားရပ်သည်။ ငြီးတော့ မြေပုံကြီးကို ထောင်ပြရင်း ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကြီးဟာ ယမ်းအိုးကြီးနဲ့တူနေပြီ။ မာတာဘယ်လီလူမျိုးစုတွေက သူပုန်ထဖို့ တာစုနေတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဟောဒီနေရာ... ဟောဒီနေရာတွေမှာ သူတို့ပြောက်ကျားဆာပိဖွဲ့တွေ တပ်ဖျောက်ထားကြတယ်။ ခြေကုပ်စခန်း ယူထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် တာဝန်မဲ့တဲ့ သူတို့ခေါင်းဆောင်တွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မလွှဲမရှောင်သာပဲ အရေးယူနေရတယ်။ အင်န်ကိုမိုကို ဇွတ် အနားယူခိုင်းလိုက်ရတယ်။ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးကိုလည်း နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုနဲ့ ဖမ်းပြီးတရားစွဲခဲ့ရတယ်။

အခုဆိုရင် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ဆဲမှာ မာတာဘယ်လီလူမျိုးဆိုလို့ တွန်ဂါတာဇော်ဘီဝေ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ သူ့ကို ပြည်သူလူထုက လေးစားကြတယ်။ သူလူမျိုးစုမဟုတ်တဲ့ အခြားလူမျိုးစုတွေကပါ လေးစားကြတယ်။ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစုတွေကလည်း သူတို့နဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ယုံကြည်ထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျုပ်တို့က သွားတို့လိုက်မယ်ဆိုရင်...”

“သူ့ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်တော့မှာလား၊ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ဆက်လုပ်ခွင့် မရဘူးလား၊ ရှင်တို့ဥပဒေက လိုရင်တစ်မျိုး မလိုရင်တစ်မျိုးလား”

“နေစမ်းပါဦးလေ”

ပီတာက ခပ်ဆတ်ဆတ် ငေါက်လိုက်သည်။ စယ်လီအန်းက ဆက်ပြောဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပီတာက သူ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“အလျင်စလိုလုပ်လိုက်ရင် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို ရှင်းပြနေတာပါ။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကို စမ်းလိုက်ရင် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး မီးဟုန်းဟုန်း ထမုတ်တာက သွားနိုင်တယ်။ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးတစ်ခု ထပ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ သူ့ကို အရေးမယူဘူးလို့ ကျုပ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ဘဲ ကျုပ် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ လွတ်လပ်တဲ့ သက်သေတွေ မရဘဲ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ကို လုံလုံလောက်လောက် အထောက်အကူပြုတာတွေ မရှိဘဲ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။”

ကျုပ်တို့ဟာ မာတာဘယ်လီလူမျိုးစုကို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး အနိုင်ကျင့်နေပါတယ်လို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဝိုင်းစွပ်စွဲနေတယ်။ အမှန်ကတော့ တည်ဆဲဥပဒေတွေအတိုင်း ကျုပ်တို့ ပြောင့်ပြောင့်မှန်မှန် ကျင့်သုံးနေတယ်။ ဇောလောဆယ်အချိန်မှာ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစုတွေကြား ဆက်သွယ်ရေး ပိုမိုကောင်းမွန်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ဖျက်ဆီးမပစ်နိုင်ဘူး။ မသေချာဘဲနဲ့ ဖျက်ဆီးမပစ်နိုင်ဘူး။”

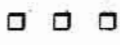
ပီတာက စကားကို ခေတ္တဖြတ်သည်။ ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် စယ်လီအန်းက ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မပြောဖို့ တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ ခရိတ်နဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဟာ တိရစ္ဆာန်ခိုးထုတ်နေသူမှန်ရင် အဒီကရတဲ့ငွေတွေကို အထူးကိစ္စတစ်ခုအတွက် သူ့အသုံးချနေတာသာ ဖြစ်ရမယ်။ သူဟာ အသုံးအပြုန်းကြီးသူ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ကလေးပဲ နေတယ်။ ဒီတော့ ဒီအမြတ်ငွေတွေကို ဘယ်နေရာမှာ သူ သွားသုံးသလဲ၊ သူနဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေကြား အဆက်အသွယ်ရှိနေတာကိုလည်း ကျွန်မတို့ သိထားတယ်”

ပီတာ၏မျက်နှာက ပိုမိုတင်းမာလာသည်။

“သူသာ အမှန်တကယ် ကျူးလွန်နေတယ်ဆိုရင် ကျုပ် အရေးယူပါမယ်။ သူ ဘာတွေကျူးလွန်တယ် ဆိုတာလည်း ကမ္ဘာကို သက်သေသက္ကာယနဲ့ တင်ပြပေးပါမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မြန်မြန်အကောင်အထည်ဖော်ဖို့တော့ လိုနေပြီနော်” ဟု စယ်လီအန်းက ထပ်မံတိုက်တွန်းလိုက်သေးသည်။

အခန်း (၅)

“အင်း... ရောင်းပစ်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ကို ခင်ဗျား ရွေးလိုက်တာပဲ”

‘ဘာဝူး’ ဇိမ်ခံရွက်သင်္ဘောကလေး၏ တက်မကိုင်အထဲမှာ ပွဲစားက ခရိုက်ကို ပြောပြသည်။

ခရိုက်က ပွဲစားကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပွဲစား၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖိုးတန် အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဘဏ်အတိုးနှုန်းတွေက ထိုးကျသွားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လူတွေက ဇိမ်ခံသင်္ဘောတွေကို ဝယ်နေကြပြန်ပြီ”

ပွဲစားပြောသည့် စကားများကို နားထောင်ရင်း ခရိုက်မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် သလို ဖြစ်လာသည်။ ‘ဘာဝူး’ကို ရောင်းလိုက်ရမည်ဆိုတော့လည်း သူ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိသည်။ ‘ဘာဝူး’သည် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရ သည်။

“သင်္ဘော အခြေအနေကတော့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားခေါ်တဲ့ဈေး တလည်း သင့်တော်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် လိုချင်တဲ့လူတွေကို ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့မယ် လေ”

“မနက်ဖြန်တော့ ကျွန်တော် ဒီမှာရှိမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် မစ္စတာမဲလိုး၊ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် ကြည့် နိုင်လိက်ပါ့မယ်”

အက်ရှီလဲဗီးသည် ခရိုက် ဖုန်းလှမ်းဆက်သောအခါ သိပ်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် -နီလှချေ။ သို့သော်လည်း အာဖရိကတွင် ခရိုက် ရေးသားပြီးစီးခဲ့သည့် ဝတ္ထုအခန်းသုံးခန်းကို ခုလွတ်ပြီး ယူခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခရိတ်က ဟင်နရီပစ်ကရိန်းနှင့် သွားတွေ့ပြီး နေ့လယ်စာ အတူစား
သည်။

“မောင်နဲ့ အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလှိုက်တာကွာ”

ဟင်နရီက လှိုက်လှဲစွာပြောသည်။ သူနှင့် နှစ်ကြိမ်မျှသာ တွေ့ရသေးသော်လည်း
သူ့ကို ခရိတ် အတော်ကလေး သဘောကျနေမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူစားသောက်
ရင်း စကားပြောကြသည်။

“ကဲ... ဗိုလ်မှူးချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာအပေါ်မှာ မောင် ဘယ်လိုမြင်တယ်ဆိုတာ
ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာတွေထဲမှာ အပြည့်အစုံ ရေးထည့်ထားပြီးပြီ” ဟု ခရိတ်
က ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နှုတ်နဲ့ပြောပြပါဦး၊ တစ်ခါတလေကျတော့ တချို့
အချက်အလက်တွေဟာ စကားပြောရင်းနဲ့ ပေါ်လာတတ်တယ်”

ခရိတ်က ပီတာအကြောင်း သူ့သိသမျှ အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ပြီးတော့
တိရစ္ဆာန်များ ခိုးယူသတ်ဖြတ်နေသည့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်မှာ တွန်ဂါဇာဇက်ဘီဝေ ဖြစ်နိုင်
သည့် အကြောင်းများကိုလည်း စယ်လီအန်းရရှိလာသည့် သတင်းအချက်အလက်များအပေါ်
အခြေခံပြီး ပြောပြသည်။

“ဗိုလ်မှူးချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာက အရေးယူဖို့ လက်နှေးနေတာ ဘာအကြောင်း
ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မောင်ထင်သလဲ”

“သူဟာ အာဖရိကိုက်သားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အရာရာမှာ
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ လူဖြစ်တယ်၊ ဘာကိုမှ စိတ်ဆန္ဒစောပြီး လုပ်မယ့်လူစားနဲ့
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို သူ အလေးအနက် စဉ်းစားလိမ့်မယ်၊ အဘက်ဘက်က သေချာအောင်
ဟာကွက်မရှိအောင် ပြင်ဆင်လိမ့်မယ်၊ သူ လုပ်ပြီဆိုရင်လည်း အင်မတန် တိကျသေချာပြီး
မယ့်နိုင်လောက်အောင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို မောင် အစွမ်းကုန် ကူညီလိုက်
ချင်တယ်၊ အောက်ခြေသိမ်း ကူညီဖို့ပေါ့”

“တွန်ဂါဇာဇက်ဘီဝေဟာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျား သိပါတယ်”

“သစ္စာတရားကို သူ့နေရာနဲ့သူ ခွဲပြီးအသုံးချရမှာပေါ့”

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုရင် ဒီလိုလုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်မမြင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ မောင့်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ဘုတ်အ
က သိပ်ကိုဝမ်းသာနေကြပါတယ်၊ မောင့်ရဲ့လစာကို တစ်နှစ်ခြောက်သောင်းအထိ တိုးမြှင့်
ဖို့ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုထားပြီးပြီ”

ခရိတ်က အားပါးတရ ပြုံးသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အကြွေးငါးသန်းအတွက် အတိုးပေးနိုင်ဖို့ အကြီးအက
အထောက်အကူ ရသွားတော့တာပေါ့” ဟုလည်း ပြန်ရိုသည်။

ရေကြောင်းဌာန ဂိတ်ပေါက်ဝတွင် မော်တော်ကားရပ်ပြီး ခရိတ်ကို ချပေးသော အခါ မမှောင်သေးဘဲ အလင်းရောင်ရှိနေသေးသည်။

‘ဘာဝူ’ ဇိမ်ခံ ရွက်သင်္ဘောကလေးပေါ်သို့ တုန်းဘောင်အတိုင်း တက်သွားသည် တွင် တက်မကိုင်အခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ မည်သူဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“အက်ရီ၊ . . . အက်ရီလဲဗီး . . . ရုန်းတန်နေရတဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ ကယ်တင်ရှင် ထုတ်ဝေသူကြီး”

ခရိတ်က ဝမ်းသာအားရ လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်သည်။

“ကလေးလေး . . . မောင့်ကို ကျုပ် စောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလို တောက်လျှောက်လိုက်လာခဲ့တာ”

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် အကူအညီမလိုတော့ဘူးဆိုရင် ကူညီချင်တဲ့လူတွေက ဒုန်းစိုင်းပြီး ရောက်လာကြပြီ” ဟု ခရိတ်ကလည်း စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြန်ပြောမိသည်။

သို့သော်လည်း အက်ရီလဲဗီးက မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဖတ်ပြီးပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ်တောင် ပြန်ဖတ်ပြီးပြီ။ အခု အာမခံသေတ္တာထဲမှာ သော့ခတ်သိမ်းထားခဲ့တယ်။ မတရားကောင်းတဲ့ဝတ္ထုပဲ မောင်ရာ”

ခရိတ်က နောက်ထပ် မည်သို့ငေါ့လျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထုတ်ဝေသူ အက်ရီလဲဗီး၏ မျက်နှာအမူအရာဧကန်လည်း သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အက်ရီ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝမ်းသာသည့် မျက်ရည်ကြည်များဖြင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်း ရေးခဲ့ဖူးသံမျှထဲမှာ ဒီဝတ္ထုဟာ အကောင်းဆုံးပဲ ခရိတ်”

“အခန်းသုံးခန်းပဲ ပြီးပါသေးတယ်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အသည်းကို တစ်ခါတည်း ဆွဲဆောင်ပစ်လိုက်တယ်”

“အချောကိုင်ဖို့ လိုသေးတယ်နော်”

“အချောကိုင်ဖို့တောင် လိုမယ်မထင်ဘူး ခရိတ်။ ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာပါ။ မောင်ဟာ နောက်ထပ် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ် ယုံကြည်စပြုနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခုရေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်ကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကတည်းက ဒီနေရာမှာထိုင်ပြီး ဒီဝတ္ထုအကြောင်း ကျုပ် ပြန်စဉ်းစားနေမိတယ်။ တချို့နေရာတွေကို အလွတ်တောင်ရနေတယ်။ အလွတ်ပြန်ဆိုပြလို့တောင် ရတယ်”

ခရိတ်က သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးအကဲခတ် ကြည့်ပြန်သည်။ မျက်ရည်များသည် ရေပြင်ကို နေရောင်ထိုးသဖြင့် အရောင်တောက်နေခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်မိသည်။ အက်ရီက မျက်မှန်ချွတ်ပြီး နှပ်ညစ်သည်။ ထိုအခါကျတော့မှပင် မျက်ရည်များ အမှန်တကယ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရတော့သည်။

သည်အတိုင်းမှန်လျှင်စော့ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို တည့်တည့်ပင် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ခြင်းက ပိုကောင်းမည်ဟုလည်း သဘောရလိုက်သည်။

“အဲဒီဝတ္ထုအတွက် ကျွန်တော့်ကို စရံငွေ ကြိုပေးနိုင်မလား အက်ရှီ”
ယခုလောလောဆယ်အချိန်တွင် သူ့အနေနှင့် ငွေမလိုတော့ပါ။ သို့သော်လည်း အာမခံချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေဖို့တော့ လိုအပ်နေသည်။

“ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ ခရိတ်... ဒေါ်လာနှစ်သိန်း ယူထားမလား”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကို ခင်ဗျား တကယ်သဘောကျတာပဲ အက်ရှီ က... ကျွန်တော်တို့ အရက်ကလေး နည်းနည်းပါးပါး သောက်လိုက်ကြရအောင်လား”

“နည်းနည်းပါးပါးမဟုတ်ဘူး၊ အမှူးဆော်ကြစို့”

ခရိတ်မှာ စိတ်အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာမိသည်။ သူ့မှာ အရာရာတို့ ပြည့်စုံသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူလုပ်ချင်သော စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးနှင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် လုပ်ငန်းများအတွက် လည်း လိုအပ်သည့်ချေးငွေ ရပြီ။ ယခု သူ့ရေးမည့်ဝတ္ထုအတွက်လည်း ထုတ်ဝေသူက ကြိုတင် ငွေ ထုတ်ပေးနေသည်။

သည်လိုပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေခြင်းထက် အခြားတစ် ယောက်ယောက်နှင့် ခွဲဝေခံစားခြင်းက ပိုမိုအရသာရှိမည့်အကြောင်းကိုပါ စဉ်းစားလိုက်မိ သည်။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ အာဖရိကတိုက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စယ်လီအန်းဂျေးကို ပြေး ပြီးသတိရလိုက်သည်။

ယခုအကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရေးသားပြီးစီးသွား သည့် ပထမဆုံး အခန်းသုံးခန်းကိုလည်း ပေးဖတ်လိုက်ချင်သည်။

အခန်း (၆)

ဂျောက်ဒင်နီယယ်၏ ပွဲရုံတွင်ရှိသော ရောင်းမည့်ကားဟောင်းများထဲမှ အထိုက် အလျောက်လတ်သေးသည့် လင့်ရိုဗာကားတစ်စင်းကို ခရိတ်က စမ်းသပ်မောင်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လာ (၁၀၀၀) ပေးပြီး ဝယ်ယူကာ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်သည်။

ကားပေါ်သို့ သူပိုင်ပစ္စည်းများ၊ လိုအပ်သည့် အခြားပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်ကာ ကင်းလင်းခြံကြီးရှိရာသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

ခြံဝမှာ မော်တော်ကားရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သူပိုင်ဆိုင်ပြီးဖြစ်သည့် မြေပေါ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် ခြေချခွင့်ရလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အသိဝင်လာသည် နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးပီတိ ဖုံးသွားသည်။

မြေကြီးများကို လက်တစ်ဆုပ်ကောက်ယူသည်။ ထိုအထဲမှ ဆယ်ပုံတစ်ပုံခန့်ကို သွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ မင်းအတွက် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ပီတာဖန်ဂါဘာရာ ဒါပေမဲ့ ကျန်တာက ဘော့ ငါပိုင်တဲ့မြေပဲ၊ ငါပိုင်တဲ့မြေကို ငါ့အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်တော့မယ်ဆိုတာ ငါ သစ္စာဆို ပါတယ်” ဟုလည်း အသံထွက်အောင် ပြောမိသည်။

ပြီးတော့ ကားပေါ်တက်ကာ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ယခင် သူ့အဘိုးတို့နေခဲ့ သည့် အိမ်ကြီးရှိရာအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ မာတာဘယ်လီ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က တုတ်ရှည်ရှည်တစ်ချောင်းကိုထမ်းကာ ဆိတ်တစ်အုပ်မောင်းလာသည်။

“နေကောင်းလားဗျို့”

ခရိတ်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ အဘိုးကြီးက ပြန်ပြုံးပြသည်။ ပထမတစ်ကြိမ် ခန့်ဆိတ် ရောက်လာစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသည့် အဘိုးကြီးပင်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိသည်။

“ဘယ်တော့လောက်များ မိုးရွာမလဲ” ဟု ခရိတ်ကမေးသည်။ သည်လိုတွေ့လျှင်

တည်ဖို့ လိုလိုမယ်မယ် ယူဆောင်လာသော စီးကရက်ကို ထုတ်တည်သည်။ ပြီးတော့ ရောက် တတ်ရာရာများကို ပြောမိကြသည်။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ အဘိုးကြီး” ဟု ခရိတ်က မေးသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ရှာဒရက်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဒီမှာရှာဒရက်... ခင်ဗျားဆိတ်တွေ ရောင်းမှာလား”

“ကျွန်တော့်ဆိတ်တွေဟာ အင်မတန်လှပါတယ်ဗျာ၊ ဒီဆိတ်တွေနဲ့ ခွဲရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မွေးထားတဲ့ သားသမီးကလေးတွေနဲ့ ခွဲရသလို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံ စားရမှာပါပဲ”

ရှာဒရက်သည် ကင်းလင်းမြေပေါ်သို့ ကျွန်းကျော်ဝင်ရောက် နေထိုင်သူများထဲတွင် ဩဇာတိက္ကမကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ် အတဲခတ်မိသည်။ သူ့ကို စည်းရုံးမိလျှင် ကျန်လူများကို အလွယ်တကူ ကိုင်တွယ်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလိမ္မာသုံးပြီး ကိုင်တွယ်သည်။ သူတို့ကို စော်ကားသလိုမဖြစ်ဖို့လည်း အများကြီး သတိထားရသည်။

နောက် နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ယခင်တုန်းကရှိခဲ့ဖူးသည့် အိမ်ကလေးကို ပတ္တမြားဖြင့် အမိုးမိုးပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အတွက် အိမ်ရာကိုတော့ ယူလာခဲ့သည့် အိမ်ရာခင်းများဖြင့် ပင် ဖြစ်သလိုဆင်လိုက်သည်။ အိပ်၍ဖြစ်လျှင် တော်လောက်ပြီဟုပဲ သဘောထားလိုက်ရလေ သည်။

ရေစုပ်စက်လည်း မရှိတော့သဖြင့် ရေတင်ဖို့ ရေစုပ်စက်ကလေး တပ်သည်။ သူ သုံးဖို့အတွက် ရေအလုံအလောက် ရသွားသည်။

တတိယမြောက်နေ့တွင် ကျွန်းကျော်ဝင်ရောက် နေထိုင်သူများနှင့် ဈေးနှုန်းညှိနှိုင်း သဘောတူညီပြီးဖြစ်ရာ သူ့လက်ထဲမှာ ဆိတ်အကောင်ပေါင်း နှစ်ထောင်နီးပါး ရှိနေတော့ သည်။ ဆိတ်ပိုင်ရှင်များအားလုံးကို ငွေလက်ငင်း ချေပေးလိုက်သည်။

ထရပ်ကားတစ်စီး ငှားသည်။ ထိုဆိတ်အားလုံးကို ဘူလာဝါယိုမြို့ရှိ သားသတ်ရုံများ သို့ ပို့သည်။ ဘူလာဝါယိုမြို့တွင် ဆိတ်သားဈေးများ ခေါက်ချိုးလောက် ထိုးကျသွားသည်။ ခရိတ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဒေါ်လာတစ်သောင်းကျော် ရှုံးသွားသည်။

“စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ စရတာပဲလေ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောရင်း ကျေနပ်နေမိသည်။

ရှာဒရက်ကိုခေါ်ပြီး ကျွဲနွားများအကြောင်း ဘယ်လောက်သိသလဲဟု မေးသည်။ ရှာဒရက်က သူ့တစ်သက်လုံး ကျွဲနွားများဖြင့် ဖက်ပြီးကြီးပြင်းခဲ့ရသဖြင့် အလွန် ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် နားလည်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဒီစားကျက်တွေပေါ်မှာ အတောင်းဆုံးနွားတွေကို ကျွန်တော်မွေးမယ်၊ ဒါကြောင့် နွားအကြောင်းနားလည်တဲ့ အလုပ်သမားတွေ ကျွန်တော်ခန့်ဖို့လိုတယ်”

ရှာဒရက်ကပင် လိုသည့်အလုပ်သမားများ ရှာဖွေငှားရမ်းပေးသည်။ ကျွန်းကျော်ဝင် ရောက် နေထိုင်သူများထဲမှ နွားအကြောင်း ကျွမ်းကျင်သည့် အသက်မကြီးလွန်း မငယ်လွန်း သူ (၂၀) ကို ရွေးပေးသည်။ သူတို့ကို ခရိတ်၏ ယာယီနေအိမ်ရှေ့မှာ စုဝေးပြီး ရှာဒရက်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကြောခင် အမျိုးကောင်းနွားတွေ ဒီကိုရောက်လာကြတော့မယ်၊ ရောက်မလာခင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမယ့် အလုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အစိုးရသတ်မှတ်ထားတဲ့ လုပ်ခကို ပေးမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အခြေခံစားကုန်တွေပါ ထုတ်ပေးမယ်၊ မင်းတို့ လုပ်သက်တစ်နှစ် ပြည့်တိုင်းပြည့်တိုင်း အမျိုးကောင်းတဲ့ နွားမတစ်ကောင်ပေးမယ်၊ ငါ့နွားတွေနဲ့ သားစပ်ခွင့်ပေး မယ်၊ ငါ့စားကျက်ပေါ်မှာ ကျောင်းခွင့်ပေးမယ်”

ခရိတ်၏စကားကို ကြားရသောအခါ အားလုံးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း အော်ဟစ်ထောက်ခံကြလေသည်။

“နွားတွေရောက်မလာခင် ခြံစည်းရိုးတွေ ကာရမယ်၊ လူတစ်ယောက်က တစ် ယောက်ကို ခြေထောက်နဲ့မကန်ဖို့ အစိုးရက ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ငါ့စည်းကမ်းတွေကို ဖောက်ဖျက်မယ်ဆိုရင် ငါ့ခြေထောက်မဟုတ်တဲ့ ခြေထောက်နဲ့ ကန်တာ ကို ခံရမယ်၊ ဒီလိုကန်တဲ့အတွက် ဥပဒေနဲ့ ငါ့ကို အရေးယူလို့မရဘူး”

ခရိတ်၏စကားကို အလုပ်သမားများက နားမလည်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ခပ်ကြောင် ကြောင် ငေးကြည့်နေကြသည်။ ခရိတ်က သူ့၏ခြေတုကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုခြေတုကို ထောင်ပြသည်။ လေထဲမှာလည်း ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“ဟောဒီမှာတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဟောဒီလို ကန်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို အနီးဆုံးမှာရှိနေသည့် အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကို ခြေတုဖြင့် တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သဘောကျစွာ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောသည့်အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာသည်။

ပထမဆုံး ဦးစားပေးလုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ ခြံစည်းရိုးဖြစ်သည်။ ခြံစည်းရိုးများကို လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်သည်တွင် ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့ နေရာများတွင် မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျားအောင် ပျက်စီးနေသည်။ သံဆူးကြိုးများကို ဖြုတ် အခိုးခံထားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘူလာဝါယိုမြို့မှာရှိသည့် လယ်ယာသမဝါယမဆိုင်သို့ သူ တက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သံဆူးကြိုးမရှိ။

“ကျွန်တော်တို့အစိုးရက သံဆူးကြိုးတွေ နိုင်ငံခြားက မတင်သွင်းတာကြာပြီ၊ သံ ဆူးကြိုးအစား သကြားလုံးနဲ့ ချောကလက်ပဲ ဖိတင်နေတယ်” ဟု ဆိုင်မန်နေဂျာက ပြောပြ သည်။

ခရိတ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ဝရောက်တော့ မှ သတိရပြီး ဆိုင်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်သည်။

“ခင်ဗျားတယ်လီဖုန်းလေး ခဏလောက်သုံးလို့ရမလား” ဟု မန်နေဂျာကို မေး သည်။

မန်နေဂျာက သုံးနိုင်ကြောင်းပြောသဖြင့် ပီတာဖန်ဂါဘာရာထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက် သည်။ တိုက်ရိုက်ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်ရာ အတွင်းရေးမှူးက ပီတာကို တောက်လျှောက်ခေါ်ပေး

သည်။

“ပီတာ... ကျွန်တော်တို့မှာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေတယ်”

“ကျုပ် ဘယ်လိုကူညီရမလဲ”

ခရိတ်က သံဆူးကြိုးအခက်အခဲကို ရှင်းပြသည်။ ပီတာက ရေးမှတ်နေသည့်အလား ဗလုံးဗလုံး ရွတ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်လောက်လိုမလဲ”

“အနည်းဆုံး အထုပ်ပေါင်း ထောင့်နှစ်ရာလောက် လိုမယ်”

“တခြား ဘာလိုသေးသလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမရှိသေးဘူး၊ ဒါထက်... ခင်ဗျားကို နှောင့်ယှက် သလိုများ ဖြစ်နေမလားမသိဘူး၊ စယ်လီအန်းကို ကျွန်တော်ရှာနေတာ၊ ဘယ်မှာမှမတွေ့ဘူး၊ ဖုန်းဆက်လို့လည်း မရဘူး”

“နောက် ဆယ်မိနစ်ကြာရင် ပြန်ဆက်လေ”

နောက်ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာသောအခါ ခရိတ်က ဖုန်းပြန်ဆက်သည်။

“စယ်လီအန်း ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာမရှိဘူး၊ ကင်ညာနိုင်ငံကို သူ့လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားနေ တယ်၊ အခု နိုင်ရီဘီမြို့က ကစ်ချါတင်ဘူးဟိုတယ်မှာ တည်းနေတယ်”

“သူ ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမယ်ဆိုတာများ ခင်ဗျား သိသလား”

“မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဗျားကို အကြောင်းကြားပေး မယ်လေ”

ခရိတ်က ဖုန်းပြန်ချရင်း ပီတာဖန်ဂါဘာရာ မသိတာ ဘာမှမရှိပါလားဟု စဉ်းစားမိ သည်။ စယ်လီအန်းသည်လည်း အရေးကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အနေဖြင့် မျက် ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ကောင်း ကြည့်နေကြပေလိမ့်မည်။

အပြန်တွင် ကြေးနန်းရုံးသို့ဝင်ပြီး စယ်လီအန်းထံ ကြေးနန်းရိုက်သည်။

“ပြန်လာလျှင် ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်အတွက် လက်ဆောင်ယူခဲ့ပါ (ရပ်)။ သား ကောင်ရွာနေတုန်းလား (မေးခွန်း)။ ခရိတ်။”

နောက်သုံးရက်ကြာသောအခါ သံဆူးကြိုးသေတ္တာကြီးပေါင်း (၁၂၀၀) မော်တော် ကားများဖြင့် ရောက်လာသည်။ လာရောက်ပေးပို့သူများမှာ တပ်မဟာ (၃)မှ စစ်သားများဖြစ် သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က ဦးဆောင်လာသည်။ အမိုးမရှိသေးသော ဝိုဒေါင်ကြီးတစ် ခုထံသို့ သွင်းကြသည်။

“ငွေချေဖို့ကိစ္စ ဘာမှာလိုက်သလဲ” ဟု ခရိတ်က တပ်ကြပ်ကြီးကို မေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒါတွေအပို့ခိုင်းတာကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမမှာလိုက်ပါဘူး”

ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသော ထရပ်ကားများကို ခရိတ်က ငေးကြည့်နေသည်။ ယခုရောက်လာသည့် သံဆူးကြိုးများအတွက် တရားဝင် ငွေတောင်းခံလွှာ ရောက်လာတော့ မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုပါ စဉ်းစားကြည့်နေမိလေသည်။

အလုပ်သမားများနှင့် ငါးရက်လုံးလုံး မနားမနေ ခြံစည်းရိုး ကာကြသည်။ ခရိတ် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်သည်။ ထို့နောက် ဘူလာဝါယိုမြို့သို့ သူ တက်ခဲ့ပြန်သည်။ ပါလီမန် အဆောက်အအုံတွင် ရှိနေသော ပီတာထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်သည်။

“ခရိတ်... သံဆူးကြီးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငွေတောင်းခံလွှာ အခုထက်ထိ ကျုပ်ဆီ ကို ရောက်မလာသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေတောင်းခံလွှာကို စောင့်မနေနဲ့တော့လေ။ ကျသင့်ငွေကို ကျုပ်တို့သိနေကြပြီပဲ။ အဲဒီငွေ ကျုပ်ဆီကို ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငွေသားထုတ်ယူလို့ရတဲ့ ချက်ပို့ပေးနော်” ဟု ပီတာက ပြန်ပြောသည်။

နောက်ရက်များတွင် ခရိတ်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နာရီပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ် နေသည်။ မနက်စောစောထပြီး အလုပ်သမားများကို လိုက်နိုးသည်။ အိပ်မုံ့စွဲများဖြစ်နေသော အလုပ်သမားများကို ဆော်သြသည်။

ညဘက်ကျတော့ ရေးလက်စဝတ္ထုကို ဆက်ရေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညလုံး ပေါက် ထိုင်ရေးမိသည်များလည်း ရှိသည်။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျိန်းစပ်စပ်ဖြစ် နေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့်ပင် လုပ်ငန်းခွင်သို့ မပျက်မကွက် ဝင်ပြန်သည်။

တစ်နေ့ အလုပ်သိမ်းပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ မီးဖိုထဲမှ မီးခိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ တစ်ဆက်တည်း မွေးကြိုင်သည့် ဟင်းနုကိုပါ ရှူရှိုက်ရသည်။ ဘယ်သူလာပြီး ဘာတွေ လုပ်နေသနည်းဟူသော စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် အိမ်ဝမှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အခေါ်မခိုင်းတာလဲ၊ ကင်းလင်းမှာ စားကောင်းသောက် ဖွယ် ချက်တတ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူးလေ” ဟု လူတစ်ယောက်က ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် သူ့ကိုဆီးပြောသည်။

“ဂျိုးဇက်...”

ခရိတ်က ထိုတစ်လုံးပဲအော်နိုင်ကာ မားမားကြီးရပ်နေသည့် အဘိုးကြီးကို ပြေးဖက် လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့အဘိုးဘာဝူး၏ လက်စွဲတော် ထမင်းချက်ကြီးဖြစ်သည်။ ကင်း လင်းခြံကြီးထဲမှာ ပြုလုပ်သည့် ဧည့်ခံပွဲကြီးများအတွက်ပါ သူတာဝန်ယူပြီး ချက်ပြုတ်ပေးနိုင် လောက်အောင် ကျွမ်းကျင်သည်။

ယခု သူ့တစ်ယောက် ကာပါလာလာဆိုသော သူငယ်လေးနှင့် အတူရောက်လာပြီး တစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းလင်းကာ အစားအစာများကိုပါ ချက်ပြုတ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူမျိုး တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဖြစ်သလိုနေခဲ့သော သူ့အိမ်မှာ အစစအရာရာ သန့်ရှင်းသွားသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဒီအိမ်ကိုပြန်ပြင်ဖို့ လက်သမားရော သက်ကယ်ပုစ်တဲ့လူရော၊ အုတ်ဖုတ်တဲ့လူရော မှာထားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အမျိုးတွေထဲမှာ အကုန်ရှိတယ်လေ။ မနက်ဖြန် သူတို့ရောက်လာ လိမ့်မယ်။ ဒီအိမ်ကို အိမ်နဲ့တူအောင် ပြန်ပြင်ရမယ်” ဟုလည်း ဂျိုးဇက်က သူ့စဉ်ထားသည်များ ကို တစ်ခုချင်း ရှင်းပြနေသည်။

ခရိတ်အတွက် အရာရာ ပြီးပြည့်စုံသွားပြီဟုပင် ဆိုနိုင်လောက်လေသည်။

အိမ်ကြီးကို ဂျိုးဇက်နှင့် ကာပါလာလာ၏ လက်အပ်ခဲ့ပြီး ခရိတ်က တောင်အာဖရိ ကနိုင်ငံသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ နွားမွှေးကောင်းများ ရှာသည်။ မေထုန်မဲ့ သားစပ်ထားသည့် နွားမများ ကို ဝယ်သည်။ ဇီးတင်ရန် နွားသိုးများဝယ်သည်။

မျိုးကောင်းနွားများ ဝယ်လိုက်သည့်အတွက် ချေးယူထားသည့်ငွေထဲမှ ဒေါ်လာ နှစ်သန်း ကုန်သွားသည်။

ပထမအသုတ် ရောက်လာမည့် နွားမျိုးကောင်းလေးကောင်ကို ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုသည့် အနေဖြင့် သူ့ခြံထဲမှာ ညစာစားပွဲကြီးတစ်ခု တည်ခင်းဧည့်ခံသည်။ အဖိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ ကို ဖိတ်သည်။

သို့သော်လည်း ခရီးသွားလာရေးဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇော်ဘီဝေ ခရီးလွန်နေသဖြင့် ရောက်မလာနိုင်။

ပီတာဖန်ဂါတာရာသည် နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ သူ၏လက် ထောက် ဗိုလ်ကြီးတီမွန် ပါလာသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ခရီးနှင့် တီမွန်ကို မိတ်ဆက်ပေး သည်။ ယခင်ဆုံသည့်အချိန်တုန်းက မိတ်ဆက်ပေးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ဗိုလ်ကြီးတီမွန်သည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မျက်မှန်ထူကြီး တပ်ဆင်ထားရသူ ဖြစ်သည်။ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့်ပင် မတူလှပေ။

ညစာစားပွဲအပြီး ပြန်ကြတော့လည်း အခြားဝန်ကြီးများက အလျင်ပြန်သွားကြ သည်။ ပီတာက နောက်ဆုံးမှပြန်သည်။ ခရီးတစ်ခရီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်များကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုနေသေးသည်။

“ဒါလောက် အချိန်တိုတိုကလေးအတွင်း ဒါလောက်ပြီးစီးအောင် ခင်ဗျားလုပ်နိုင် လိုက်တာ မဆိုးဘူး၊ မကြာခင် ခင်ဗျားဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်တုန်းကလို စည်စည်ကားကား ပြန်ဖြစ်လာတော့မှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော် ဆက်လုပ်စရာတွေ အများကြီးကျန်သေးစာယ်၊ ဝယ်ထားတဲ့ သားစပ် ပြီးနွားမတွေနဲ့ နွားသိုးတွေရောက်လာဖို့ ကျန်သေးတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အစုရှယ်ယာ ကလည်း ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပါနေတာမဟုတ်လား၊ ဒါကြီးကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပိုင် တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ခရီးတစ်ခရီးပြောကြောင့် ပီတာက သူ့လက်မောင်းကို တရင်းတနီး လာကိုင်သည်။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ... ဟုတ်ပါ့၊ ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန် တည်ဆောက်ဖို့ လုပ်ငန်းရော ဘယ်တော့လောက် စဖြစ်မလဲ”

“စ...ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့၊ နောက်ရောက်လာမယ့် နွားတွေကို စောင့်နေတာ၊ သူတို့ ရောက်လာပြီးလို့ နေရာချထားပြီးရင် စတော့မှာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ စယ်လီအန်းရဲ့ အကူအညီတွေပါ ယူဖို့ရှိနေသေးတယ်”

“အား... ဒါဆို ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပြီ၊ မနေ့မနက်တုန်းက စယ်လီအန်း ဟာရဲရားလေဆိပ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ခရီးတစ် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မြို့ကိုသွားပြီး သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမှပဲ”

ခရီးတစ်ခရီးကားကို ကြားရသောအခါ ပီတာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သည့် အမူအရာပေါ်သွားသည်။

“အခုအချိန်အထိ ခင်ဗျားကို တယ်လီဖုန်း သွယ်မပေးကြသေးဘူးလား၊ မနက်ဖြန် ပြီးအောင် သွယ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့် ရေဒီယိုကနေတစ်ဆင့်

ပြောလေ။

နောက်နေ့မွန်းမတည့်မိမှာပင် တယ်လီဖုန်းသွယ်သည့် အလုပ်သမားများ ရောက် ရှိလာကြသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စယ်လီအန်း၏ စက်စနာ လေယာဉ်ပျံသံကိုပါ ကြားရ သည်။ ခရိတ်က ယခင်လေယာဉ်ကွင်းဟောင်းကလေးကို ရှင်းလင်းပြီး လေကြောင်းအချက် ပြ ထားလိုက်သည်။

စယ်လီအန်းက ခရိတ်၏ လင့်ရိုဇာကားနားသို့ လေယာဉ်ပျံကို ရွှေ့ယူလာပြီး အံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။ အားပါးတရံ ပြုံးနေသည်။

“လေယာဉ်ပျံပေါ်ကကြည့်ရတာ သိပ်ကိုလှတဲ့ခြံကြီးပဲ”

“ပိုစုံသွားအောင် လိုက်ပြဦးမယ်” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

စယ်လီအန်း၏ အထုပ်အပိုးများကို လင့်ရိုဇာကားပေါ်တင်ပြီး ခြံကြီးထဲသို့ လှည့် လည်မောင်းပြသည်။ ညနေအတော်စောင်းတော့မှ သူတို့အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လာကြသည်။

“ကာပါလာလာက မင်းအတွက် အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ပြင်ဆင်ပေးထားတယ်၊ ဂျိုးဇက် က အကောင်းဆုံးညစာ ပြင်ဆင်ထားတယ်၊ ကိုယ်တို့မှာ မီးစက်လည်း ရနေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ရေခဲခန်းနဲ့ ရေချိုးခိုင်းအောင်ပါ အဆင်သင့်ပြင်ထားတယ်၊ မီးလည်းရနေပြီဆိုတော့ နေရထိုင်ရ တာ သက်သာပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ဟိုတယ်မှာပဲ သွားတည်းချင်တယ်ဆိုရင် ဘူလာဝါယီမြို့ ကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဓာတ်ဆီအကုန်ခံမနေပါနဲ့တော့လေ” ဟု စယ်လီအန်းက ပြုံးပြီးကလေး ပြန်ပြော သည်။

ရေခဲချိုးပြီးသောအခါ လသာဆောင်မှာထွက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ဝိစကီသောက် ကြသည်။ ခရိတ်က စာအိတ်ထဲ ထည့်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းတစ်စုံကို လှမ်းပေးသည်။

“ဘာတွေလဲ”

“ဇန်ဘက်ဖီရေယမုန်မှာ အကြံဇာနီးအရာရှိနဲ့ ဧည့်သည်ကထိကအဖြစ် ပထမဆုံး လစာ၊ နောက်ပြီးတော့ အဲဒါတွေနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ” ဟု ပြောရင်း ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏ ခေါင်းပေါ်မှမီးလုံးကို ဖွင့်ပေးသည်။

စယ်လီအန်းက စာအိတ်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ယူပြီး သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပေါင်ပေါ်မှာတင်ပြီး အပြင်ဘက်အမှောင်ထဲသို့ လှမ်းငေးကြည့်နေ သည်။

“အဲဒီစာရွက်တွေထဲမှာ ပါတာကတော့ အကြမ်းဖျင်းသဘောပေါက်အောင် ရေး ထားတာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ရေးနေတဲ့စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားတယ်၊ ကိုယ်က စာသားတွေရေးမယ်၊ စာသားနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို မင်းက ရိုက်ပါ၊ စာသားတစ်မျက်နှာ ဓာတ်ပုံတစ်မျက်နှာ ယှဉ်ပြီးထုတ်မယ်၊ စုစုပေါင်း စာမျက်နှာ နှစ်ရာခင်းဆယ်လောက် ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းထားတယ်”

စယ်လီအန်းက သူ့ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာသည်။

“ဟိုတန်းက ကျွန်မဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး ရှင် ကြောက်သွားတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီ အရမ်းကြောက်နေပြီ ခရိတ်”

မီးရောင်ဖြင့် စယ်လီအန်း၏ မျက်လုံးအစုံထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်များကို မြင်လိုက်ရ

လေသည်။ ပြီးတော့ ပြောရမည့်စကားလုံးကို ရှာဖွေနေပုံရသည်။

“ရှင်ရေးမယ့် စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်မရိုက်တဲ့ဓာတ်ပုံတွေပါနေလို့ တော်ပိုမလား မသိဘူး ခရိတ်ရယ်၊ ဒီတိုင်းပြည်အကြောင်းကို ရှင်က လက်စွမ်းကုန် ခြယ်မှုန်းတော့မှာ မဟုတ်လား၊ တော်တော်ကြာ ကျွန်မက ရှင်ကိုမိအောင် မရိုက်နိုင်မှဖြင့်...”

ခရိတ်က ခေါင်းကိုခါယမ်းပြသည်။ စယ်လီအန်းက စာရွက်များကို ပြန်ဖတ်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ရှင် စာကယ်ပြောနေတာလားဟင်၊ ရှင်စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်မရိုက်တဲ့ဓာတ်ပုံတွေ တကယ်ထည့်မှာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

စယ်လီအန်းက ထိုစကားကို ရိုးရိုးကလေးပြောသည်။

မိမိတို့နှစ်ယောက်သည် ချစ်သူများ ဖြစ်နိုင်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ခရိတ်က နားလည်လိုက်လေသည်။ သို့သော်လည်း ယခုမဖြစ်သင့်သေး။ ယနေ့ည မဖြစ်သင့်သေး။ အချိန်စောလွန်းသေးသည်။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ မိမိတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူများ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရတော့မည်မှာ သေချာနေပေပြီဟု အတပ်သိနေလေသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ ကျီးဇက်က လသာဆောင်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကော်ဖီပြင်ဆင်ပေးသည်။ လသာဆောင်ကမီးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများပေါ်သို့ ကျော်တက်လာသည့်လကို သူတို့ အတူတူ ထိုင်ကြည့်နေမိကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အိပ်ရာဝင်ရန် စယ်လီအန်းက ထိုင်ရာမှထသည်။ သူသည် မလိုအပ်ဘဲနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားနေသည်။ နောက်ပြီးတော့ ခရိတ်၏ရွေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်သည်။

စယ်လီအန်း၏နဖူးသည် ခရိတ်၏မေးစေ့နှင့် ထိလုနီးပါးဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးကလေး ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ခေါင်းကို နောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ်တိမ်းလိုက်သည်။ ခရိတ်၏ပါးတစ်ဘက်ကို နူးညံ့သောနှုတ်ခမ်းများဖြင့် သာသာကလေး ထိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ စယ်လီအန်းသည် ယခုအချိန်တွင် ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ အဆင်သင့်မရှိသေးကြောင်း ခရိတ်က နားလည်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖက်ဖို့မကြီးစားဘဲ သည်အတိုင်း ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၇)

ဝယ်ယူထားသည့် ဒုတိယအသုတ်နွားများ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ခရိတ်၏နေအိမ်နှင့် ငါးမိုင်ခန့်ဝေးသော တစ်နေရာတွင် အိမ်တစ်လုံးကိုလည်း ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားလေသည်။ ထိုအိမ်တွင် ခရိတ်က သူငှားရမ်းလိုက်သည့် အိုဗာစီယာနှင့် မိသားစုကို နေရာချထားပေးသည်။

အိုဗာစီယာသည် ဟန်စ်ဂရုန်းဝေါဆိုသူဖြစ်ပြီး အာဖရိကတိုက်မှာပင်မွေးသည့် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အာဖရိကတိုက်သားများ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။ နွားမွေးမြူရေးတွင် ကျွမ်းကျင်သည်။ ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာစကားကို ခရိတ်တုံ့သို့ပင် အထစ်အငေါ့မရှိ ပြောနိုင်သည်။

အရေးအကြီးဆုံးမှာ တိုင်းရင်းသားများကို သံယောဇဉ်ကြီးသည့် အချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခရိတ်က သူ့ကို ရွေးချယ်ခန့်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်သည် ကင်းလင်းနှင့် ကွင်းလင်းခြံများကို ဟန်စ်၏လက်မှာ အပ်ထားခဲ့ပြီး ဗိသုကာတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန် စီမံကိန်းများကို နေ့ရောညပါ စတင်အကောင်အထည် ဖော်တော့သည်။

ခရိတ်၊ စယ်လီအန်းနှင့် ဗိသုကာတို့သည် ဒွီဇာရီရာမြစ်ကမ်းတစ်နေရာတွင် စုဝန်းချပြီး ခရီးသည်များအတွက် တည်းခိုဆောင်များ ဆောက်လုပ်မည့် နေရာများကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်ကြသည်။ ဆောက်လုပ်မည့်ပုံစံများ ထုတ်ကြသည်။

သူတို့၏ လုံခြုံရေးအတွက် ဗိုလ်မှူးချုပ်ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ဗိုလ်ကြီးတီမွန်ခေါင်းဆောင်သော လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးတီမွန်နှင့်လည်း သူတို့ တရင်းတနှီး စကားပြောဆိုခွင့် ရလာကြသည်။

တီမွန်သည် စကားကို အေးငြိမ်းစွာပြောတတ်သည်။ အရာရာကို အသေးအနက် သဘောထားသည်။ နိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒ ဘာသာရပ်ဖြင့် အင်္ဂလန်မှဘွဲ့ယူရန် ကြိုးစားနေသော ပညာတတ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ပီတာ၏ တပ်မဟာ (၃) မှ တပ်သားများသည် အကြမ်းပတမ်းသမားများ ဖြစ်သော်လည်း တီမွန်ကမူ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး စိတ်သဘောထား ရင့်ကျက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။

တိုင်းရင်းသားများ အစုစုအပြားပြားကွဲကွဲ ဝါးအစည်းပြေသလို ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းများကိုလည်း သူတို့ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

“မုန့်တီးတဲ့စိတ်တွေ အရင်းခံထားပြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်မြေတည်းနေလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါတွေကို ဖျောက်မှုဖြစ်တော့မယ်” ဟုလည်း သူ့သဘောထားကို ပြောပြသည်။

“ခင်ဗျားက ရှိနာလူမျိုးမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ရှိနာလူမျိုးစုတွေပေါ်မှာပဲ ခင်ဗျား သစ္စာခံရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ရှိနာလူမျိုးဖြစ်တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မျိုးချစ်စိတ် ရှိတဲ့လူပါ။ ကျွန်းမြောင်းတဲ့ လူမျိုးရေးစိတ် ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစုတွေကိုသတ်ပြီး ဂုဏ်ယူဝင်ကြားနေတဲ့ ရှိနာလူမျိုးတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

သည်လိုဖြင့်ပင် တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေး ပျက်ပြားနေသည့် အကြောင်းများကို သူတို့ မကြာခင် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့ဆွေးနွေးရင်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပိုသိကာ ပိုမိုရင်းနှီးလာကြသည်။

ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းသည်လည်း အိပ်ချိန်ကလေးမှတစ်ပါး အချိန်ပြည့် တပူးတွဲတွဲ ရှိနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ထိုအဆင့်မှ မတက်ကြသေး။ ခရိတ်က အချိန်မကျသေးဟုသာ မှတ်ယူထားသည်။

တစ်နေ့တွင် တောင်ကမူကလေး တစ်ခုပေါ်မှာ ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ ကြံ့နက်၏ ဝပ်ကျင်းတစ်ခုကို အပေါ်စီးမှမြင်နေရသည့် နေရာကလေးဖြစ်သည်။ ကြံ့နက်ကို မာတ်ပုံရိုက်ယူရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် တစ်နေရာသို့ ခရိတ်က လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“မလှုပ်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

စယ်လီအန်းက ခရိတ်ကြည့်နေသည့်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းလှည့်ကြည့်သည်။ လက်နက်တိုင်နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲ” ဟု ခရိတ်ကို လေသံကလေးဖြင့်ပင် ပြန်မေးသည်။

ခရိတ်က တစ်စုံတစ်ရာမဖြေ။ မောင်းပြန်လက်နက် ကိုင်ထားသူနှစ်ယောက်သည် ကျားသစ်များလို ခြေသံငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် သူတို့ဆီသို့ ချုံပုတ်များထဲမှ တိုးထွက်လာသည်။ တစ်သက်လုံး ကျင့်သားရထားခဲ့သဖြင့် သူတို့ရောက်လာပုံက ပီရီလွန်းလှသည်။

“ဘယ်လိုလဲကူဖီးလာ... ကျွန်တော်တို့ကို အမဲလိုက်သလိုလိုက်ခိုင်းဖို့ ရှိနေလို့

သတ်သမားတွေ ဒီနေရာ ခေါ်လာတာလား”

တစ်ယောက်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် လှမ်းမေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လေသံထဲမှာ ခြိမ်းခြောက်မှုက အပြည့်ပါဝင်နေသည်။

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ရဲဘော်လွတ်ကောက်၊ ကျုပ်ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ အစိုးရက ထည့်လိုက်တာပါ”

ခရိတ်ကလည်း လေသံဖြင့်ပင် ကြားလောက်ရုံ ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အန္တရာယ်ကနေ အကာအကွယ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အန္တရာယ် မရှိပါဘူး” ဟု လွတ်ကောက်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒီအကြောင်းကို အစိုးရက မသိဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ချင်းတွေ့နေတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေတာကိုလည်း ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာကို ယုံပါ”

“ခင်ဗျားမှာ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို သစ္စာဖောက်ဖို့ ရောက်လာတာမဟုတ်ရင် ဘာအတွက် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

“ဒီမြေတွေကို ကျုပ်ဝယ်လိုက်တယ်၊ အိမ်တွေဆောက်ဖို့ တခြားမျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ယောက်လည်း ကျုပ်တို့နဲ့အတူတူ ရှိနေတယ်၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ ဒီနေရာအလည်လာဖို့ အစီအစဉ်တွေ ကျုပ်လုပ်နေတယ်”

လက်နက်ကိုင်နှစ်ယောက်သည် သူတို့ချင်း တီးတိုးပြောနေကြသည်။ ပြီးတော့မှ ခရိတ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား အိမ်တွေဆောက်ပြီးသွားရင် ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ်ကုန်မလဲ”

“ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ဒီနေရာမှာ အဆောက်အအုံတွေ ဆောက်ပြီးသွားပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ခိုအောင်းစရာ နေရာပျောက်မသွားပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်က ငွေနဲ့ အစားအသောက် ထောက်ပံ့မယ်၊ ဒီလိုထောက်ပံ့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ရဲ့အဆောက်အအုံတွေနဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်၊ ဒီနေရာကို ဘယ်သူလာတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ တစ်နေရာကနေပြီး မသိမသာ စောင့်ကြည့်ပေးရမယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်၊ ပြန်ပေးဆွဲတာမျိုး မလုပ်ရဘူး၊ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေချင်းတွေပဲ၊ ဒါကို သဘောတူသလား”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လောက်ပေးမလဲ ကူဖီးလာ”

“တစ်လ ဒေါ်လာငါးရာပေးမယ်”

“တစ်ထောင်ပေးပါ” ဟု ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ပြောသည်။

“မိတ်ဆွေချင်းတွေပဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားနေစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် ခြောက်ရာပဲ ပါလာတယ်၊ ကျန်တာကို နောက်ထပ်ပေးမယ်”

ဝိုက်ဆံယူပြီးတော့ တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အိမ်အ

ပြန်ခရီးတွင် စယ်လီအန်းသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ခရိတ်၏အနားမှ လုံးဝမခွာဘဲ ကပ်လိုက်လာသည်။ နောက်ကျောမလုံသလို မကြာခဏလည်း နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်နေသည်။

ခရိတ်က သူ့အားရှိစေရန် ကြောခဏ ပခုံးစွန်းကို ဖျစ်ညှစ်ပေးနေရသည်။

“ခရိတ် . . . သူတို့ဟာ တကယ့်သောင်းကျန်းသူတွေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို ဒီအတိုင်း ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တာလဲဟင်”

“ဒီလောကကြီးမှာ အကောင်းဆုံး အကြောင်းပြချက်ကတော့ ပိုက်ဆံပေါ့ကွာ၊ ဟား . . . ဟား . . . တစ်လကို ငွေလေးတစ်ထောင်လောက် ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ကိုယ်တို့အတွက် အကောင်းဆုံး အစောင့်အရှောက်တွေကို ရလိုက်ပြီလေ။ ကိုယ်တို့လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကိုပါ သူတို့ စောင့်ရှောက်ပေးတော့မယ်။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သဘောတူညီမှုကလေးပေါ့”

“သူတို့နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာဟာ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူးလား၊ နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှုမျိုး ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ချင်း အဆက်အသွယ်လုပ်နေတာကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဖုံးဖိထားမှာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား”

နောက် လအနည်းငယ်ကြာအောင် အဆောက်အအုံလုပ်သည့် လုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။

စယ်လီအန်းကလည်း ဥရောပတိုက်သို့သွားရင်း ထိပ်တန်းဟိုတယ်တစ်ခုမှ အတော်ဆုံး စားတော်ချက်တစ်ယောက်ကို ရအောင်ငှားရမ်းလာနိုင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တောတွင်းအကြောင်းနားလည်သည့် လမ်းညွှန်ငါးယောက်ကိုပါ ရှာဖွေငှားရမ်းခဲ့သည်။

‘ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန် အပန်းဖြေစခန်း’ ဖွင့်မည့်ရက်ကို သူတို့တိုင်ပင်ကြသည်။

“ဖွင့်ပွဲနေ့မှာ နာမည်ကြီးတွေတက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ဖေဖေဆီ ကျွန်မ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ အယ်လီဇဘက် ဘုရင်မကြီးရဲ့ သားတော်မင်းသားအင်ဒရူးတက်ဖို့ ဖေဖေ က ကြိုးစားပေးမယ်တဲ့။ ဟင်နရီပစ်ကရိန်းနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျိန်းဖောင်ဒါနဲ့ ရင်းနှီးကောင်းပါရဲ့”

စယ်လီအန်းပြောပြနေသည့် အစီအစဉ်များကို ခရိတ်က အံ့ဩတကြီး နားထောင်နေရတော့သည်။

လမ်းများ ဖောက်လုပ်ဖို့အတွက် အလက်သမား အခက်အခဲရှိသည့်အကြောင်း ဝီတာကိုပြောပြလိုက်သောအခါ ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်းများရှိ အကျဉ်းသားနှစ်ရာကို ခေါ်တော်ကားဖြင့် ပို့ပေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ချီဇာရီရာမြစ်ဘေးမှလမ်းမှာ ဆယ်ရက်အတွင်း ပြီးစီးသွားသည်။

ဟာရဲရားမြို့သို့ ပြန်သွားသော စယ်လီအန်းကို ‘ခရိတ်ကဖုန်းဆက်ပြီး’ ထိုအကြောင်းများ ပြောပြသည်။

“လူလိုင် (၁) ရက်နေ့မှာ ကိုယ်တို့ ဖွင့်ပွဲလုပ်နိုင်ဖို့ သေချာသွားပြီ” ဟုလည်း ပြောပြသည်။

“သိပ်ဟန်ကျတာပဲ ခရိတ်”

“မင်း ဒီကို ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ၊ မင်းနဲ့မတွေ့ရတာ တစ်လလောက်ရှိနေပြီ”

“လုံးပတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်နော်”

“ကိုယ် နောက်ထပ် စာမျက်နှာနှစ်ဆယ်လောက် ရေးဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဖတ်ပြီး အတူတူစီစဉ်ကြရအောင်” ဟု ခရိတ်က စာအုပ်နှင့်များကြည့်သည်။

“ဒီကိုပို့ပေးလိုက်လေ”

“ဒီကိုသာယူပါကွာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ နောက်အပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လာမယ်၊ ရှင် ဘယ်မှာရှိနေမလဲ၊ ကင်းလင်းမှာလား၊ ဇစ်ဘက်ဇီရေယမုန်မှာလား”

“ဇစ်ဘက်ဇီရေယမုန်မှာ ရှိမယ်၊ ဒီမှာ မီးသမားတွေက မီးသွယ်နေကြပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်စောင့်ကြည့်နေမှဖြစ်မှာ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီကို လာခဲ့မယ်”

နောက်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် စယ်လီအန်း စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေးဖြင့် ရောက်လာသည်။ ခရိတ်၏ အလုပ်သမားများ ပြုလုပ်ပေးထားသည့် လေယာဉ်ကွင်းကလေးပေါ်မှာ လေယာဉ်ဆင်းသည်။

“လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စယ်လီအန်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေကြောင်းကို ခရိတ် အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်ကြုံနှစ်ကောင် သွားပြန်ပြီ၊ အသေကောင်တွေကို လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေပြီး ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရတယ်”

“ဘယ်နားမှလဲ”

ခရိတ်သည်လည်း စယ်လီအန်းကဲ့သို့ပင် ချက်ချင်း ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဟာဟိုတောနက်ရဲ့ ဟိုဘက်အစပ်မှာ၊ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ပေငါးဆယ်လောက်ဝေးတယ်၊ ကျွန်မ နိမ့်နိမ့်ကလေး ဆင်းကြည့်တယ်၊ နှစ်ကောင်စလုံးမှာ ချိုတွေမရှိတော့ဘူး”

“ချာလီနဲ့ လေဒီဒိုင်ယာနာလို့ ထင်သလား”

သူတို့ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသည့် ကြုံများကို သူတို့စာသာ နာမည်ပေးထားသည်။ ချာလီနှင့် လေဒီဒိုင်ယာနာဟု အမည်ပေးထားသော ကြုံနှစ်ကောင်သည် အမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ နောက်ပြီးတော့ လေဒီဒိုင်ယာနာမှာ ဇီးရှိနေသည်။ သူ့မှာရှိသော ချိုနှစ်ချောင်းက ချာလီ၏ချိုများထက်တော့ အစာနိငယ်သေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ကောင်ပဲ၊ သေချာပါတယ်”

“အဲဒီနေရာကိုသွားဖို့က လမ်းအတော်ကြမ်းတယ်၊ ညနေမှောင်လို့တောင် ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကားနဲ့သွားရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားရင်ရတယ်၊ လေယာဉ်ပျံ

ဆင်းလို့ရနိုင်တဲ့ ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခု ကျွန်မတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့်သွားစို့”

ခရိတ်က မောင်းပြန်ခိုင်းဖယ်ကို ကားပေါ်မှဆွဲယူပြီး ပခုံးတွင်လွယ်ကာ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

တောနက်ကိုကျော်သောအခါ ကြုံနက်အသေကောင် နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ အစွန်အဖျားကျသော နေရာတွင်ဖြစ်သည်။ စယ်လီအန်းက စောစောက သူတွေ့ထားခဲ့သည့် ကွက်လပ်ကလေးတွင် လေယာဉ်ပျံကို ဆင်းသည်။

ကြုံသေများ ရှိသည်နေရာသို့ လမ်းလျှောက်သွားသည်။ နှစ်ကောင်စလုံးမှ ဆိုများကိုဖြတ်ယူသွားပြီး ဖြစ်သည်။ သတ်ထားသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အပုပ်နံ့ထွက်နေသည်။ လေဒီဒိုင်ယာနာ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်းရှိ သန္ဓေသားကိုလည်း တောခွေးအများ ဖောက်စားထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီကောင်တွေကို မိများမိရင် အသေသတ်မိတော့မယ်” ဟု ခရိတ်က အံ့ကြိတ်သည်။

“လူမဟုတ်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ခွေးတွေ” ဟုလည်း စယ်လီအန်းက နာကျည်းစွာ ပြောသည်။

တောင်ထိပ်တစ်နေရာပေါ်တွင် ခရိတ်က သစ်ရွက်စိမ်းများကိုစုပြီး မီးဖိုသည်။ တလူလူတက်သွားသည့် မီးခိုးများကို ချုံပုတ်တွင်း တစ်နေရာမှနေ၍ ကြည့်နေသည်။

ကောင်းကင်က ပြာနှမ်းနေသည်။ လေအေးတိုက်ခတ်လာသဖြင့် အတော်ကလေးအေးနေသည်။

“ချမ်းသလား” ဟု ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို မေးသည်။

ပြီးတော့ စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ပခုံးစွန်းမှနေ၍ သိမ်းဖက်ပေးထားသည်။ အစပိုင်းတွင် စယ်လီအန်း၏ကိုယ်လုံးက ခပ်တောင့်တောင့် ဖြစ်နေသော်လည်း ခဏကြာတော့ နေသားကျသွားသလို ခရိတ်၏ကိုယ်နှင့် ပူးကပ်ထားသည်။ ကိုယ်ငွေ့ကြောင့် အတော်ကလေးလည်း နေသာပုံရသွားသည်။

“ချမ်းရုံမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်လည်းထိခိုက်နေတယ်” ဟု ကြုံနက်နှစ်ကောင်အဖြစ်ကို မမေ့နိုင်သေးဘဲ စယ်လီအန်းက ကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့် လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တွေ နေရပြီ ကူဖီးလာ၊ ခင်ဗျားခေါ်လို့ ကျွန်တော်လာရတာပါ”

အသံက သူတို့နှင့် အလွန်နီးကပ်သည့်နေရာမှ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် စယ်လီအန်းမှာ လန့်ပြီး ခရိတ်၏လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်သွားမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ရဲဘော်လွတ်ကောက် ရောက်လာသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ကြုံနက်နှစ်ကောင် ခိုးပြီးအသတ်ခံရတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ရောက်

နေကြသလဲ၊ ကျုပ်ကို အကာအကွယ်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဘယ်သွားနေကြ သလဲ” ဟု ခရိတ်က ဒေါသသဖြင့် ဆီးမေးသည်။

လွတ်ကောက်သည် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေ သည်။

“ဘယ်နားမှာ အသက်ခံလိုက်ရတာလဲ”
ခရိတ်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

“အဲဒီနေရာနဲ့ တော်တော်ဝေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့စခန်းနဲ့လည်း ဝေးတယ်။ ဒါ မှာ ဘယ်သူသတ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရအောင်စုံစမ်းပေးပါမယ်”
လွတ်ကောက်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီလို စုံစမ်းတဲ့အခါမှာ ကြုံချို့တွေကို ဘယ်သူဝယ်သလဲဆိုတာ သိအောင်ပါ မှာပဲ။ နာမည်ပါရအောင် စုံစမ်းခဲ့”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ရအောင်စုံစမ်းခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အချက်ပြမယ့် မီးခိုးကို သာ စောင့်ကြည့်ပါ”

နောက်ဆယ့်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ တောတွင်းတစ်နေရာမှနေ၍ မီးခိုးတက်လာ သည်ကို မှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းမြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်က ချက်ချင်း ထလိုက်သွားသည်။ ထိုအခါ အနီးမှာမူ ကမ္ဘာတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့ချုပ်မှ လူ ငါးဦးလားမည်ဖြစ်သဖြင့် ဟာရဲများဖြင့် သို့သွားပြီး ကြိုဆိုနေရသောကြောင့် မလိုက်လာနိုင် တော့ချေ။

“နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာတဲ့လူ မရှိပါဘူးနော်၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အရာရာမှာ သိပ်သတိထားနေရပါတယ် ကုမီးလား”

အချိန်အချက်ပြုထားသည့် နေရာသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် လွတ်ကောက်က ပြန်သည့်အမှုအရာဖြင့် ဆီးပြောသည်။

“စုံစမ်းလို့ရခဲ့ပြီလား”

“ရပါပြီခင်ဗျာ”

“ပြောစမ်း”

လွတ်ကောက်က ရုတ်တရက်မပြောသေးဘဲ ခရိတ်ထုတ်ပေးသည့် စီးကရက်ကို အပီးတရ ဖွာရှိုက်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်ပေးသည့် ငွေစက္ကူများကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်နေသည်။

“ကြံနက်ကို ခိုးသတ်တဲ့လူသုံးယောက် ရှိပါတယ်၊ သူတို့ခြေရာကိုခံပြီး ကျွန်တော်တို့ ထိတ်သွားကြပါတယ်၊ သူတို့ရွာကိုရောက်အောင် ဒီနေရာက သုံးရက်ခနီးသွားရပါတယ်၊ သူတို့ တော်တော်စစ်ယူရပါတယ်”

“သူတို့က ဘာပြောသလဲ”

“လူတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့၊ ပြီးသားပဲတဲ့၊ မော်တော်ကားမောင်းပြီး လာလေ့ရှိတယ် တဲ့၊ ဒုက်နှာဖြူတွေလို ဝတ်စားတတ်တယ်တဲ့၊ ကြုံချို့၊ ကျားသစ်ရေနဲ့ ဆင်စွယ်တွေကို ငွေ မှာကြီးပေးပြီး ဝယ်တယ်တဲ့၊ သူတို့ မမြင်ဘူးလောက်အောင် များပြားတဲ့ငွေတွေ ပေးတယ်

“သူတို့ချင်း ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့တတ်သလဲ”

“အဲဒီလူက လပြည့်နေ့ညတိုင်း ကားမောင်းလာတယ်တဲ့၊ ကျွတ်ီသာသနာပြုစခန်းဘက်ကနေ မောင်းလာတယ်တဲ့၊ ရှန်ပါနီမြစ်ကမ်းဘေး တစ်နေရာမှာ သူတို့ချင်း ချိန်းကြေကြတယ်တဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ သူတို့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ နောက် လပြည့်နေ့ညမှာ အဲဒီလူနဲ့တွေ့ချိန်းထားပါလို့ ကျွတ်ီတို့ စောင့်ဖမ်းမယ်”

“အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့သုံးယောက်စလုံး သေသွားကြပါပြီ”

“ဟင်...”

ခရိတ်မှာ ဒါပဲပြောနိုင်တော့သည်။

“စိတ်မပျက်မနပ် ကူဖီးလာ၊ သူတို့ဖြတ်ယူသွားတဲ့ ကြံ့ချိုတွေအားလုံး ကျွန်တော် ပြန်သိမ်းလာခဲ့ပါတယ်”

ခရိတ်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကြံ့ချိုလေးချောင်းကိုထမ်းပြီး ပြန်လာရတယ်။ ကြံ့ချိုသတ်သူသုံးယောက် သေဆုံးသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ အပြစ်မကုသလိုလည်း ခံစားနေရလေသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ စားပွဲပေါ်မှာ ကြံ့ချိုလေးချောင်းကိုတင်ပြီး ခရိတ်ပီတာနှင့် စယ်လီအန်းတို့သုံးယောက်သည် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“ဒါလောက်ရှားပါးပြီး အဖိုးတန်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို သူ့စဉ်မို့ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ရက်လေတယ်၊ အခုဆိုရင် ကျုပ်တောထဲမှာ နှစ်ကောင်လျော့သွားပြီ၊ နောက်တစ်ဘယ်လောက်တောင် ဆက်ပြီးပြန်းတီးနေဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး” ဟု အထက်ကလေးကြာတော့မှ ခရိတ်က ပြောသည်။

ပီတာက ထိုင်ရာမှထပြီး စားပွဲကို ကွေ့လျှောက်သည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်း၏ ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်သည်။

“လိုအပ်တဲ့စုံစမ်းမှုတွေကို ကျုပ်ဘက်ကလည်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်တော့ စယ်လီအန်း ကောက်ချက်ချထားတာတွေနဲ့ ထပ်တူဖြစ်နေတာကို သွားရေရတယ်၊ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ထဲမှာ စနစ်တကျဖွဲ့စည်းပြီး တိရစ္ဆာန် ခိုးယူသတ်ဖြတ်နေတဲ့ ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းရှိနေတာကို စုံစမ်းလို့ရတယ်၊ တောခိုင်းတိရစ္ဆာန်ထွက် ပစ္စည်းတွေကို အလွယ်တကူတန်းစားနဲ့ အောက်ပိုင်းအမှုထမ်းတွေက တာဝန်ယူ လုပ်ပေးနေကြတယ်၊ တောခိုင်းတိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းရေးဌာနက ခရိုင်အရာရှိအဆင့်လောက်အထိ ပါတာကိုတွေ့ရတယ်၊ တစ်နေရာမှာ စုဆောင်းထားပြီးတော့မှ စိတ်ချရတဲ့အချိန်မှာ ပြည်ပကို ခိုးထုတ်ကြတယ်”

ထို့နောက် ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ဗိုလ်ကြီးတီမွန်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး အခြေအနေ

ကြည့်သည်။

“အထူးသဖြင့် ခြောက်သွေ့တဲ့ရာသီမှာ ပိုပြီးခိုးထုတ်တာကို တွေ့ရပါတယ်” ဟု

အဆိုပြီး တီမွန်ကလည်း သူတို့ စုံစမ်းရရှိထားသမျှများကို တင်ပြသည်။

“နောက် နှစ်ပတ်လောက်ကြာရင် ပြည်ပကိုတင်ပို့ဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေကြ

တာ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းလို့ရထားပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့...”

“တော်လောက်ပါပြီ”

ပီတာက လှမ်းဟန်သည်။ တီမွန်မှာ စကားတစ်ပိုင်းတန်းလန်းဖြင့် ရုပ်ပစ်လိုက်ရ

သည်။

“ကျုပ်တို့ သိထားသလောက် နိုင်ငံခြားကို ခိုးယူတင်ပို့ဖို့ လမ်းကြောင်းသုံးခု ရှိနေတာ

တွေ့ရတယ်၊ ခေါင်းဆောင်သူကတော့ ဝန်ကြီးအဆင့်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ဒီလိုတင်ပို့တဲ့ နေရာမှာ

အိမ်နီးနီးကိုယ်တိုင် အနီးကပ် ကြီးကြပ်မှုပေးတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ လေယာဉ်ပျံနဲ့ တင်ပို့ရာမှာ

အည်း သူကိုယ်တိုင်ပဲ ကြီးကြပ်တယ်”

“လေယာဉ်ပျံက ဘယ်ဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်မှာ ရှိပါသလဲ” ဟု စယ်လီအန်းက

မေးသည်။

“တွန်ဝါဘာဇက်ဘီဝေက ခရီးသွားလာရေး ဝန်ကြီးဆိုတော့ သူ့လက်အောက်မှာ

အိမ်ထောင်ရေး၊ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် တရားခံကိုဖမ်းမိတဲ့အခါမှာ လွတ်လပ်တဲ့သက်သေ ကျုပ်တို့ဘက်မှာ

အိမ်ထောင်ရေးလိုတယ်၊ သက်သေမခိုင်လို့ဘဲနဲ့ ကမ္ဘာကိုချပြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့နှစ်

ယောက် အခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေမယ်ဆိုတာ ဗိုလ်ကြီးတီမွန်ကို အမြဲ

အကြောင်းကြားထားပါ၊ လိုတဲ့အချိန်မှာ အလွယ်တကူခေါ်နိုင်အောင်လို့”

သူတို့အားလုံး ထိုင်ရာမှထကြသည်တွင် ခရိုတ်က ရုတ်တရက် ကောက်မေးသည်။

“တရားခံကိုမိရင် အမြင့်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်ဘယ်လောက် ပေးနိုင်သလဲ”

“အခု တည်ဆဲဥပဒေအရဆိုရင် အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ်အများဆုံး တစ်နှစ်ခွဲ

ပေးနိုင်တယ်”

“ဒါလောက်နဲ့တော့ မလုံလောက်ဘူးဗျာ” ဟု ခရိုတ်က ညည်းညည်းညာညာ ပြော

သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်တုန်းက ပါလီမန်မှာ ဥပဒေပြင်ဆင်ချက်တစ်ရပ်ကို

ကျုပ်တင်သွင်းခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ပါတီက အပြည့်အဝ ထောက်ခံမယ်ဆိုရင် လာမယ့်ကြာသပ

တေးနေ့မှာ အတည်ဖြစ်မှာပဲ”

“ဥပဒေသစ်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးပြစ်ဒဏ်က ဘယ်လောက်လဲ” ဟု စယ်လီအန်းက ဝင်မေး

သည်။

“အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် ဆယ်နှစ်နှစ်၊ ဒဏ်ငွေက ဒေါ်လာတစ်သိန်း၊ ပြစ်ဒဏ်

အိမ်ရပ်ပေါင်းအထိ လိုအပ်ရင် ချနိုင်တယ်”

ခဏကြာအောင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး စဉ်းစားကြည့်နေကြသည်။ အတော်

အလေးကြာတော့မှ ခရိုတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆယ်နှစ်နှစ်... ဒါဆိုရင်တော့ လုံလောက်သွားပါပြီ”

အခန်း (၈)

ခရိတ်နှင့် သူ၏ အိုဘာစီယာဟန်စ်ဂရုန်းဝေါတို့ နှစ်ယောက် အလုပ်ခွင်မှ ပြန်လာကြသည့် နံနက်စောစောအချိန်မှာပင် ပီတာဖန်ဂါဘာရာထံမှ အကြောင်းကြားချက်ကို လိုက်သည်။

“မစ္စတာမဲလ်ဗီးလား... ဗိုလ်ကြီးတီမွန် စကားပြောနေပါတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်က ခင်ဗျားအမြန်ဆုံး တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့၊ သူ့အိမ်မှာ စောင့်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လူ ဒီညလှုပ်ရှားမယ်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီကို အမြန်ဆုံး ဘယ်တော့လောက် ရောက်လာနိုင်မလဲ၊ ခရိတ် နံနက်စာစားနေခိုက် တန်းလန်းမှာပင် ဗိုလ်ကြီးတီမွန်က ဖုန်းလှမ်းဆက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဒီကနေ တားမောင်းလာရင် ခြောက်နာရီ မောင်းရမယ်” ဟု ခရိတ်က ပြန်ဆိုသည်။

“လေယာဉ်ပျံကွင်းကို စယ်လီအန်း သွားနေပါတယ်၊ နောက်နှစ်နာရီလောက်ကြာရင် ခင်ဗျားကိုခေါ်ဖို့ ကင်းလင်းလေယာဉ်ပျံကွင်းကို သူ့ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

နှစ်နာရီအတွင်းမှာပင် စယ်လီအန်း စက်စနာလေယာဉ်ပျံဖြင့် ရောက်လာသည်။ ခရိတ်က လေယာဉ်ကွင်းမှနေ၍ အဆင်သင့်စောင့်နေသည်။ တာရဲရားလေဆိပ်သို့ သွားတောက်လျှောက် ပျံသန်းသွားကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏နေအိမ်သို့ တွားသွားသည်။

ဂိတ်ဝမှ ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ စစ်သားများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ စစ်ကားများ အဆင်သင့်ရပ်ထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ စစ်ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ရပ်ထားသည်ကို လည်းကောင်း မြင်တွေ့ရသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်တွင် ဗိုလ်ကြီးတီမွန်သည် ရေဒီယိုစက်ခုံနားမှာရှိသည့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ရှိနာဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးနေသည်။ ပီတာက တယ်လီဖုန်း စကားပြောနေသည်။ ခဏကြာတော့ ဖုန်းကိုပြန်ချပြီး ခရိတ်တို့နှစ်ယောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ရှင်းပြသည်။

“ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းတင်ပို့တဲ့ နေရာသုံးခုကို ကျွန်တို့ ဖော်ထုတ်လို့ရပြီ။ ပထမနေရာက တောင်တန်းဒေသမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒုတိယနေရာက တောင်ပိုင်းမှာ၊ တတိယနေရာကတော့ မြောက်ပိုင်းမှာပဲ။ မြောက်ပိုင်းကနေရာဟာ ကျူတီသာသနာပြုအဖွဲ့ စခန်းတည်ရှိတဲ့နေရာလို့ ယူဆရတယ်။ အဲဒီနေရာက ပစ္စည်းအများဆုံးပဲ။ ကြ.ခို့ ဆင်စွယ်နဲ့ ကျားသစ်ရေ အများဆုံး တင်ပို့တဲ့ နေရာဖြစ်တယ်”

ဗိုလ်ကြီးတီမွန်က စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးသဖြင့် သူ့စကားပြတ်သွားသည်။ ထို စာရွက်ကိုဖတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းတယ်၊ တစ်စုနှစ်စုကို မြောက်ဘက်လမ်း ကာရိုအီလောက်ရောက်အောင် လွှတ်လိုက်”

ထို့နောက် ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းဘက်သို့လှည့်ပြီး စောစောကစကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“အခုစစ်ဆင်ရေးကို ‘ကျားသစ်’လို့ စကားဝှက်ပေးထားတယ်၊ တရားခံလို့ ယူဆရတဲ့ လူကို စစ်ဆင်ရေးတစ်လျှောက်လုံး ကျားသစ်လို့ပဲ ခေါ်သွားမယ်။ ကျားသစ်ဟာ အခုကလေး တင်ပဲ ဟာရဲရားမြို့က ထွက်သွားပြီလို့ သိရတယ်။ အစိုးရကပေးထားတဲ့ မာစီဒီးကားနဲ့ သွားတယ်။ သူနဲ့အတူတူ ဒဗ္ဗင်ဘာရယ် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်ရယ် ပါသွားတယ်”

“ဘယ်ဘက်ကို သွားနေသလဲ” ဟု စယ်လီအန်းက ဝင်မေးသည်။

“လောလောဆယ်တော့ မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်သွားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကို သွားမယ်ဆိုတာ အတိအကျပြောနိုင်ဖို့ စောနေသေးတယ်။ မြောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ မှောင်ခို တိရစ္ဆာန်ပစ္စည်းတွေကို မော်တော်ကားနဲ့သယ်လာပြီး ဒီကနေတစ်ဆင့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ နိုင်ငံခြားကို တင်ပို့မယ်လို့ ယူဆရတယ်။ တကယ်လို့ တောင်ပေါ်ဒေသနဲ့ တောင်ပိုင်းဒေသဘက်ကို ဖောက်ထွက်မယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီဘက်မှာ မလွတ်အောင် ပိတ်ဆို့ထားပြီးပြီ”

“သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲ” ဟု စယ်လီအန်းက မေးပြန်သည်။

“အရှင်ရအောင်ဖမ်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျားသစ်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုအပေါ်မှာ တည်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ကတော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အရှင်ဖမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

အသံလွှင့်အသံဖမ်းစက်မှ အသံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ တီမွန်က ရှိနာဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးသည်။

“သေချာသွားပြီ ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျားသစ်ဟာ မြောက်ဘက်လမ်းအတိုင်း ကာရိုအီကို ဦးတည်ပြီး တရကြမ်း မောင်းနေတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျူတီလမ်းမှာ အစောင့်ချထားတဲ့သူတွေဆီက ဘာသတင်းကြားရသေးသလဲ”

တီမွန်က ဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့် မေးနေသည်။ တစ်ဘက်မှ ပြန်ဖြေသည်ကို ၈၄၀ ဝိုက် နားထောင်နေသည်။

“အခုအချိန်အထိတော့ ဘာမှမထူးခြားသေးဘူး ဗိုလ်ချုပ်”

ပီတာက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေသည့် ယူနီဖောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရင်ဘတ်မှ ကျားသစ်တံဆိပ်ကို လည်းကောင်း၊ ခါးမှ သေနတ်ကိုလည်းကောင်း နေသာ့တကျဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်သည်။

“အချိန်တော့ စောပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ထွက်နှင့်ကြရင် ကောင်းမယ်” ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူကဝင်ဦးဆောင်ပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ သူတို့အားလုံး တက်ကြသည်။ မြောက်ပိုင်းသို့သွားသည့် လမ်းမကြီးနှင့် ဝေးသည့်နေရာမှ ကွင်းပြီးပျံသန်းလာသည်။

“ပီတာ... ခင်ဗျားတို့လုပ်နေပုံကြည့်ရတာ တကယ့်စစ်ဆင်ရေးကြီးအတိုင်းပဲ၊ ဒီကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ပုလိပ်အဖွဲ့မအပ်တာလဲ” ဟု ခရိတ်က လှမ်းမေးသည်။

“ပုလိပ်အဖွဲ့ကလည်း တော်တော် စည်းကမ်းဖျက်နေပြီ၊ သူတို့လက်အပ်လိုက်ရင် လွတ်သွားမှာစိုးလို့”

ကာရိုအီကျေးရွာနှင့် နီးကပ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ရဟတ်ယာဉ် နိမ့်ဆင်းလာသည်။ ခရိတ်က လက်ပတ်နာရီကို မြောက်ကြည့်သည်။ ညနေလေးနာရီကျော်ပြီ။ သူ နာရီကြည့်လိုက်သည်ကို ပီတာက လှမ်းမြင်သည်။

“ညတိုက်ပွဲပဲ ဖြစ်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

ကာရိုအီကျေးရွာကလေးမှာ သူတို့ဆင်းသည်။ ယခင်တုန်းက မျက်နှာဖြူတို့၏ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံများနှင့် စုည့်ကားခွဲဖူးသော်လည်း ယခုအခါတွင် တပ်စခန်းတစ်ခု၊ ရော့ဆိုင်အချို့၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ ရဲစခန်းတစ်ခုနှင့် ဓာတိုက်တစ်ခုသာရှိသော ကျေးရွာကလေးဘဝသို့ ပြန်ရောက်နေသည်။

“ကျားသစ် ဘယ်နေရာရောက်နေတယ်ဆိုတာ နောက်ဆုံးသတင်းမေးစမ်း” ဟု ပီတာက တီမွန်ကို လှမ်းပြောသည်။

တီမွန်က ချက်ချင်းစက်ဖွင့်သည်။

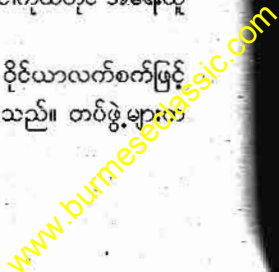
“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးမိနစ်တုန်းက ဆီနီအာကို ဖြတ်သွားပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်လိုမော်တော်ကားနဲ့လဲ၊ အတိအကျပြောစမ်း”

“အပြာရင့်ရောင် မာစီဒီးကား (၂၈၀) အမျိုးအစား၊ ကားခေါင်းပေါ်မှာ ဝန်ကြီးအမှတ်အသား အလံထူထားတယ်၊ ကားနံပါတ် ပီအယ်လ် ၆၇၄၊ လမ်းရှင်းမော်တော်ဆိုင်ကယ် မပါဘူး၊ အစောင့်မော်တော်ကား လိုက်မလာဘူး၊ ကားထဲမှာ လေးယောက်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေကို အတိအကျ ထပ်အကြောင်းကြားပါ၊ နောက်ပြီးတော့ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးခြင်း လုံးဝမပြုရဘူးဆိုတာ ထပ်ပြောပါ၊ ကိုယ်အသက်ကို ရန်ရှာလာရင်တောင် အရှင်ရအောင်ဖမ်းရမယ်၊ အမိန့်ကိုခွဲဖောက်ရင် ငါကိုယ်တိုင် အရေးယူမယ်”

တီမွန်က စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် တပ်ဖွဲ့များအားလုံးကို ဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့် အကြောင်းကြားသည်။ ပီတာ၏အမိန့်ကို သေချာအောင် ပြောပြနေသည်။ တပ်ဖွဲ့များက သဘောပေါက် နားလည်ကြောင်းပြောမှ စက်ကိုပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ တိမ့်နက်က ဝိုင်ယာလက်စက ဖွင့်ပြန်သည်။ သူတို့အားလုံး ဝိုင်ယာလက်စကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ အသံတွေထွက်လာသည်။ တိမ့်နက်က ဘာသာပြန်ပေးသည်။

“ထရပ်ကားကို ကျွန်တော်တို့တွေ့ပြီ၊ အစိမ်းရောင် ငါးတန်ဖို့ကား၊ တာလပတ်တွေနဲ့ ဖုံးထားတယ်၊ ခေါင်းထဲမှာ ဒရိုင်ဘာနဲ့ လူပိုတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ကုန်အပြည့်တင်ထားပုံရတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်က စန်ယာတီတံတားကို ဖြတ်ကျော်မောင်းသွားတယ်၊ တောင်အတက်တွေမှာ ဂီယာအကြီးနဲ့ ရုန်းတက်ရတယ်။ ကျူတီသာသနာပြုအဖွဲ့ရှိတဲ့ စခန်းဘက်က ထွက်လာပုံရတယ်၊ ဒီကနေ မြောက်ဘက် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်အကွာလောက်မှာ ရောက်နေပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျားသစ်နဲ့ အဲဒီထရပ်ကားဟာ တစ်နေရာမှာ ဆုံကြတော့မှာပေါ့” ဟု ပီတာပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေကြသည်။

ဝိုင်ယာလက်စက မပြတ်သလောက်နီးပါး အသံထွက်နေသည်။ သူတို့အားလုံးလည်း ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

မြောက်ဘက်သို့ဦးတည်ပြီး အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်နေသော မာစီဒီးကားအကြောင်းနှင့် ကျူတီသာသနာပြုစခန်းဘက်မှ ထွက်ခွာလာသော ထရပ်ကားတို့၏ သတင်းများ မှန်မှန်ဝင်နေသည်။

သတင်းများကို စောင့်ဆိုင်းရင်း သူတို့ ညစာစားကြသည်။ ပီတာဖန်ဂါဘာရာက အနည်းငယ်သာ စားသည်။ နောက်ပြီးတော့ သူလက်ထဲမှတူတံနှင့် စားပွဲကို စည်းချက်လိုက်သလို ခေါက်နေသည်။ ထိုအသံကိုနားထောင်ရင်း ခရိတ်မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းထလျှောက်နေရသည်။

တိမ့်နက်က သတင်းတစ်ခုကို ဘာသာပြန်ပေးပြန်သည်။

“မာစီဒီးကား ဒီရွာကို ရောက်လာပါပြီ၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ ဆီဝင်ထည့်နေပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် တွန်ဂါတာဇော်ဘီဝေသည် သူတို့စောင့်ဆိုင်းနေသော နေရာနှင့် ကိုက်အနည်းငယ်သာ ဝေးကွာသည့်နေရာသို့ ရောက်နေပြီဟု ခရိတ်က စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ ယခုအချိန်ကစပြီး ပညာချင်းပြိုင်ကြရတော့မည်။ တွန်ဂါတာကိုလည်း သူ၏ သူငယ်ချင်းအဖြစ် မမြင်တော့ဘဲ ‘ကျားသစ်’ အဖြစ် ပထမဆုံးအကြိမ် ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်လာမိလေသည်။ သူတို့၏ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရတော့မည့် ‘ကျားသစ်’ဖြစ်သွားချေပြီ။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သူ့အလွန်ချစ်သည့် နို့စို့ဖက်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ အလွန်တော်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုတော့ သစ္စာတရားမှန်သမျှကို ဖောက်ဖျက်နေသည့် ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ လူမျိုးတစ်ယောက် အပြစ်ဒဏ်ကျသည်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့လိုသည့် ဆန္ဒများပါ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ခံစားရသည်။

သူတို့၏ ကွပ်ကဲရေးစခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်။ ခရိတ်က သဲအိတ်များရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ နေလည်းဝင်ပြီ။ ကြယ်ကလေးများ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ

ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူ့အနားသို့ လျှောက်လာသည့်ခြေသံကို ကြားရသဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“သိပ်ပြီးတော့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့လေ” ဟု စယ်လီအန်းက သူ့ဘာတွေခံစားနေရသည်ကို အတပ်သိဘိအလား နူးညံ့သည့် လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ သူ့နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ပူသည့်လေသံ အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေသည်။

“ရှင်လိုက်လာဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဒီမှာနေရစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်” ဟုလည်း ဆက်ပြောသည်။

ခရိုတ်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကိုယ်တိုင်မြင်ချင်တယ်၊ ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ဒီလိုစိတ်ထားမျိုး ထားနိုင်တဲ့အတွက် ရှင်ကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ်”

မော့နေသည့် စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာကလေးကို သူ့ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အနမ်းကို ဖိတ်ခေါ်နေသည့် မျက်နှာကလေးဖြစ်ကြောင်း သူ တပ်အပ်သိလိုက်သည်။

ကြာမြင့်စွာ သူ့စောင့်နေခဲ့သည့် အချိန်အခါကလေး ဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်းကိုပါ သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် စယ်လီအန်းသည် သူ၏ချစ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ စယ်လီအန်း၏ စိတ်ဆန္ဒများသည်လည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေကြပေပြီ။

စယ်လီအန်း၏ပါးပြင်ကို သူက လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် အသာအယာ တို့ထိ ကြည့်လိုက်သည်။ စယ်လီအန်း၏ မျက်တောင်များ မှေးစင်းသွားသည်။ ကိုယ်လုံးက သူ့အက်သို့ ယိမ်းယိုင်လာသည်။ စယ်လီအန်းကို သူ မည်မျှချစ်မြတ်နိုးနေမိပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ သေသေချာချာ သဘောပေါက်လိုက်မိလေသည်။

အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။

“စယ်လီအန်း...”

လေသံကလေးနှင့် သူ့ခေါ်ကြည့်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘန်ကာကျင်းထဲမှ ပီတာထွက်လာပြီး သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကမန်းကတန်း လူချင်းခွဲလိုက်ရလေသည်။

“ကျုပ်တို့ထွက်ကြဖို့”

စယ်လီအန်း၏ကိုယ်မှာ ဒယ်ဒယ်ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြောင်းလည်း ခရိုတ် သတိထားမိသည်။ ခဏကြာတော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ ပြန်သတိရလာပုံပေါ်သည်။

လင့်ရိုဗာကားရှိရာသို့ ပီတာနှင့်အတူယှဉ်ပြီး သူတို့လျှောက်သွားကြသည်။

တစ်နေ့ကုန်ပူထားသလောက် ညက အလွန်အေးနေသည်။ လေအေးများက ကားတွင်းသို့ အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ ဝင်လာသည်။

မော်တော်ကားကို ဗိုလ်ကြီးတို့မွန်မောင်းသည်။ သူ့ဘေးမှာ ပီတာထိုင်သည်။ နေသော်

ခံတွင် ခရိတ်နှင့် စွယ်လီအန်းတို့က ဝိုင်ယာလက်စက အော်ပရေတာနှင့် အတူထိုင်သည်။
တီမွန်က မီးလုံးအသေးကလေးများကိုသာဖွင့်ပြီး သတိကြီးစွာနှင့် ကားမောင်းနေ
သည်။ သူတို့နောက်တွင်မူ တပ်မဟာ (၃) မှ တပ်သားများ အပြည့်ပါသည့် စစ်ထရပ်ကားနှစ်
စီး ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။

မာစီဒီးကားသည် သူတို့ရှေ့ မိုင်ဝက်လောက်မှာ ရှိနေသည်။ လမ်းကွေ့တစ်ချက်
တစ်ချက်တွင် လည်းကောင်း၊ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သည့် အခါများတွင်လည်းကောင်း၊
နောက်မီးနီကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။

ပီတာက ဒိုင်ဒွက်ကို ငိုကြည့်သည်။

“ကျုပ်တို့မောင်းလာတာ နှစ်ဆယ့်သုံးမိုင်ရှိသွားပြီ၊ စန်ယာတီနဲ့ ကျွတ်လမ်းခွဲကို
ရောက်ဖို့ နှစ်မိုင်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ လမ်းခွဲမှာရှိနေတဲ့တပ်ဖွဲ့ကို ခေါ်စမ်းဟေ့”

ပီတာက တီမွန်၏ပခုံးကို တုတ်ဖြင့်တို့ပြောသည်။ တီမွန်က မိုက်ကရိုဖုန်းနှင့်
အဆက်သွယ် ပြုနေသည်။

“အား . . . ကျားသစ်ဟာ လမ်းမကြီးပေါ်က ဖွဲ့ဆင်းသွားပြီတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်၊ စောစော
က ကျွန်တော်တို့တွေ့ထားတဲ့ ထရပ်ကားက သူဖဲ့ဆင်းတဲ့ လမ်းရှေ့ဘက် နှစ်မိုင်လောက်မှာ
ရှိနေတယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ချင်း ဒီနေရာမှာဆုံဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာ သေချာသွားပြီ”

တီမွန်က ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဆက်မောင်း၊ သူတို့နောက်ကိုလိုက်” ဟု ပီတာက အမိန့်ပေးသည်။

တီမွန်က ကားကို စောစောကထက် သွက်သွက်မောင်းသည်။ အားနည်းသည့်
မီးရောင်ကလေးကို အသုံးပြုပြီး သတိနှင့် မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှေ့မှာ အကွေ့ရှိတယ်” ဟု ပီတာက သတိပေးသည်။

တီမွန်က ကားနှိန်လျှော့သည်။ တပ်မဟာ (၃) ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော တပ်
ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် အမှောင်ထဲမှ ဖြန့်ကန်ထွက်လာတာ ကားဘေးမှာတွယ်ရင်း ခိုစီးသည်။
အားနေသည့် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် အလေးပြုသည်။

“သူတို့ ဒီနေရာကိုဖြတ်သွားတာ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ဗိုလ်ချုပ်၊
ထရပ်ကားက ရှေ့ဘက်နားမှာ ရှိနေပါတယ်၊ အဲဒီထရပ်ကားနောက်ဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့
လမ်းပိတ်ထားလိုက်ပါပြီ၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဒီနေရာက ကျော်သွားပြီးရင်လည်း ဒီလမ်းကို ကျွန်တော်
တို့ ပိတ်ထားလိုက်မှာပါ၊ သူတို့ ပြေးပေါက်မရှိတော့ပါဘူး”

“ဆက်လုပ်”

ပီတာက တပ်ကြပ်ကြီးကိုပြောပြီး တပ်ကြပ်ကြီး ခုန်ဆင်းနေရစ်ခဲ့သည်တွင် တီမွန်
ဘက်သို့ လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ဒီနေရာကရှေ့ကို တောက်လျှောက်အဆင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ကားတွေအားလုံး စက်
သတ်ပြီး လိုမ့်ဆင်းခိုင်း”

ခဏကြာတော့ ကားစက်သံများအားလုံး ရပ်သွားသည်။ ကတ္တရာလမ်းနှင့် ကား
ဘီးများ ပွတ်တိုက်မိသည့်အသံကို ကြားနေရတော့သည်။

လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းတွင် နက်စောက်သည့် ချောက်ကြီးရှိနေသည်။ သူတို့ကားတွေ
အားလုံး အထူးသတိထားပြီး မောင်းနှင်နေကြရသည်။ နောက်ကားများက ရှေ့ကား၏ အရိပ်

မည်းမည်းကိုကြည့်ကာ မှန်းဆပြီး မောင်းလိုက်လာရသည်။

စယ်လီအန်းက ခရိတ်၏ လက်တစ်ဘက်ကို လှာကိုင်ကာ တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ ခရိတ်ကလည်း အားပေးသည့်အနေဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရလေသည်။

“ဟော ဟိုမှာတွေ့ပြီ”

ပီတာက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အသံများ ရောစွက်ပါဝင်နေသည်။

ရှေ့ကမောင်းသွားသည့် မာစီဒီးကား၏မီးရောင်ကို သစ်ပင်များကြားမှာ လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုကားမီးရောင်အောက်တွင် ထရပ်ကားတစ်စီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

ထရပ်ကားက မီးလုံးကြီးကို ဖွင့်ပြသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ပိတ်သည်။ နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ် ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် လုပ်ပြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အချက်ပေးသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေကြောင်း သေချာနေသည်။

မာစီဒီးကားက အရှိန်လျှော့ချလိုက်သည်။

“ဒီကောင်တွေကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းမိပြီ” ဟု ပီတာက အားပါးတရပြောရင်း လင့်ရိုဇာကားမှ မီးပွင့်ကလေးများကိုပါ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

စောစောတုန်းက အမှောင်ထဲမှာရပ်နေသည့် ထရပ်ကားက ရှေ့သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာသည်။ လမ်းမအလယ်တွင် မောင်းလာခြင်းဖြစ်ပြီး သူ၏ရှေ့မီးကြီးနှစ်လုံးက မာစီဒီးကားကို တည့်တည့်ကြီး ထိုးထားသည်။ မာစီဒီးကားက ထရပ်ကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုးရပ်သွားသည်။

မာစီဒီးကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်ဆင်းပြီး ထရပ်ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တစ်ယောက်က သေနတ်ကိုင်သွားသည်။ ကားခေါင်းနားမှာရပ်ပြီး ဒရိုင်ဘာနှင့် သူတို့ စကားပြောနေသည်။

လင့်ရိုဇာကားက စက်သတ်ပြီး သူတို့ဆီသို့ အရှိန်ဖြင့် လှိုင့်ဆင်းသွားသည်။ စယ်လီအန်းက ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ခရိတ်၏လက်ကို ပိုပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ထရပ်ကားအနီးမှ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ထရပ်ကား၏ နောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ထိုသို့သွားရင်း ရုတ်တရက်ရပ်ကာ အမှောင်ထဲမှာ ဘီးလှိုင့်ဆင်းလာသည့် လင့်ရိုဇာကားကို လှမ်းကြည့်သည်။

သူတို့ခွဲအား အလွန်တရာ နီးကပ်နေကြပြီ။ မာစီဒီးကား၏ စက်သံကိုပင် အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ သူတို့တလည်း လင့်ရိုဇာကားဘီးလှိုင့်သံများကို ကြားနေရမည်မှာ သေချာသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက လင့်ရိုဇာကား၏ ရှေ့မီးကြီးနှစ်လုံးကို ရုတ်တရက် ဖွင့်လိုက်သည်။ ကားမီးရောင်အောက်တွင် အားလုံးကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။ ထရပ်ကားနားမှ လူနှစ်ယောက်က ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ ပီတာက လက်ကိုင်အသံချွတ်တိုကောက်ယူကာ ပါးစပ်နားမှာ တော့လိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့၊ ထွက်ပြေးမယ်မကြံနဲ့”

သူ၏ ကျယ်လောင်သောအသံက တိတ်ဆိတ်နေသည့်ညကို ထွင်းဖောက်သွားကာ တောင်တန်းများဆီသို့ပင် ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။

ထရပ်ကားနားမှ လူနှစ်ယောက်က မာစီဒီးကားဆီသို့ ရုတ်တရက် ပြန်ပြေးကပ်သွားသည်။ တိမွန်က လင့်ရိုဗာကားစက်ကို ပြန်နှိုးပြီး မာစီဒီးကားရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ရောက်တဲ့နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ လက်နက်တွေချလိုက်”

ပီတာက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးပြန်သည်။ လူနှစ်ယောက်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ တစ်ယောက်က သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ပစ်ချသည်။ နှစ်ယောက်လုံး လက်မြောက်ထားကြသည်။

တိမွန်က ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး မာစီဒီးကားသို့ ပြေးကပ်သွားကာ အတွင်းသို့ အင်မတန်ပြန်သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်သည်။

“ထွက်... ကားထဲမှာရှိတဲ့လူတွေ အကုန်ထွက်” ဟုလည်း အစ်ဆက်တည်း အော်ပြောသည်။

သူတို့နောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်လာသည့် ထရပ်ကားနှစ်စီးလည်း ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဖုန်တထောင်းထောင်း ထသွားသည်။ ထရပ်ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါလာကြသည့် စစ်သားများ ခုန်ဆင်းလာကာ မာစီဒီးကားကို ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ တံခါးကိုပါဖွင့်ပြီး ဒရိုင်ဘာကို ဆွဲထုတ်သည်။ နောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီးတော့လည်း လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

မည်သည့်နည်းနှင့်မှ လူမမှားနိုင်သော ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် လူတစ်ယောက် နောက်ဘက်တံခါးမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကားမီးရောင်များအောက်မှာ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဆို ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့ကိုတိုင်ထားသည့် စစ်သား၏လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်သည်။

“နောက်ဆုတ်စမ်း ခွေးသားတွေ၊ ငါ့အသားကို ထိရဲရအောင် မင်းက ဘာကောင်မ” ဟုလည်း ခဏသတကြီးပြောသည်။

ဘောင်းဘီနက်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လုံးနေသော သူ့ခေါင်းသည် သံမဏိလုံးတစ်ခုလို မီးရောင်အောက်မှာ ပြောင်လက်နေသည်။

“ငါဘာကောင်လဲ သိသလား၊ မင်းတို့အားလုံး ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်သွားမယ် နားလည်လား”

အထက်စီးနိုင်ပြီး အသံဩဇာပြည့်ဝသည့် သူ၏အသံကြောင့် စစ်သားများ နောက်တွန့်သွားသည်။ လင့်ရိုဗာကားဆီသို့လည်း အားကိုးတကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ပီတာက ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ အမှောင်ထဲမှ မီးရောင်အောက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ တွန်ဂါတာက သူ့ကိုလှမ်းမြင်ပြီး ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။

“ဩ... ခင်ဗျားကို... လူသတ်သမား ခေါင်းဆောင်ကြီးကို” ဟုလည်း ပီတာကို ထုခွဲပြောသည်။

“ထရပ်ကား နောက်ဘက်အပိတ်ကို ဖွင့်စမ်း”

ပီတာက သူ့လူများကို အမိန့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ တွန်ဂါတာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် မုန်းတီးရွံရှာမှုများ အပြည့်အဝ ထင်နေသည်။ မကောင်းတတ်လွန်းသဖြင့် အောင့်အည်းနေရသည့်ပုံမျိုး။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်

ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်စစီ ဆွဲဖုတ်လိုက်ချင်သည့် အကြည့်မျိုး။

ခရိုက်က ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ မာစီဒီးကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ သွားရပ်သည် သူလည်း အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်နေမိသည်။ သည်လိုအဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည် ဟု သူ ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တွန်ဂါတာနှင့် ပီတာတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ဒါလောက်မုန်းတီးရွံရှာကြလိမ့်မည်ဟု သူ နည်းနည်းကလေးမှ ဖျော်လင့်မထားမိ ချေ။

စစ်သားများ ထရပ်ကား နောက်ဖုံးဖွင့်ပြီး အထုပ်အပိုးများကို အောက်သို့ ပစ်ချနေ ကြသည်။ အထုပ်တစ်ခုက မြေကြီးနှင့်ရိုက်မိပြီး ပွင့်သွားသည်။ ရှည်လျားသည့်ဆင်စွယ်ကြီး မီးရောင်မှာ ဝင်းလက်သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အခြားတစ်ယောက်က အထုပ် တစ်ထုပ်ကို သွားဖွင့်သည်။ လှပသည့် ကျားသစ်ရေများ အထပ်လိုက် ထွက်လာသည်။

“ဒါပဲ... မာတာဘယ်လီခွေးကောင်ကို ဖမ်းလိုက်စမ်း”

ပီတာက အောင်ပွဲခံလိုက်ရသည့် လေသံမျိုးဖြင့် အားပေးတရ အော်ဟစ်အမိန့်ပေး သည်။

“ခွေးသား... ဒါတွေအားလုံး မင်းခေါင်းပေါ် ပုံကျမှာပဲ” ဟုလည်း တွန်ဂါတာက ပြန်အော်သည်။

“ဖမ်းကြစမ်း”

ပီတာက အမိန့်ပေးပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့လူများက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေကြ သည်။ တွန်ဂါတာကော်ဘီဝေကိုယ်တိုင် ဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် မထိ မတို့ရဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည့် အချိန်ကလေးမှာပင် စယ်လီအန်းက ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဆင်စွယ်နှင့် ကျားသစ်ရေများဆီသို့ လျှောက်သွား သည်။

စက္ကန့်ပိုင်းကလေး အတွင်းမှာပင် တွန်ဂါတာက စယ်လီအန်းကို ရုတ်တရက် ဖမ်း ဆွဲလိုက်သည်။ လက်ကိုနောက်ပြန်လိမ်ပြီး ချုပ်ထားသည်။ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းစွာ သောကြောင့် မျက်စိနှင့် လိုက်ကြည့်၍ပင် မမိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

စယ်လီအန်းကို သူ့ကိုယ်လုံးရှေ့မှာ ကာထားသည်။

စောစောတုန်းက သူ့လူတစ်ယောက် ပစ်ချထားသည့်သေနတ်ကို မြေကြီးပေါ်မှ ကောက်ယူသည်။ သူ့နောက်ကျောဘက်မှာ လင့်ရီဇာကားရှိနေသည်။ သူ့ရှေးချယ်လိုက်သည့် အချိန်နှင့် ရွေးချယ်လိုက်သည့် နေရာသည် အမှန်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ ပီတာ၏လူများ ပတ်လည် မှာ ဝိုင်းနေသဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ သူ့ကိုပစ်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြန်မှန်ရုံသာ ရှိချေမည်။

“မပစ်နဲ့၊ မာတာဘယ်လီခွေးသားကို အရှင်လိုချင်တယ်” ဟု ပီတာက သူ့လူများကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။

တွန်ဂါတာက စယ်လီအန်း၏ ချိုင်းအောက်မှနေ၍ ပီတာကို သေနတ်နှင့် လှမ်းခိုက် ထားသည်။ ပြီးတော့ လင့်ရီဇာကားဆီသို့ စယ်လီအန်းကိုဆွဲပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ ကားစက်က နိုးနေသေးဆဲရှိသည်။

“မင်းဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်နိုင်ပါဘူး၊ လမ်းတွေအားလုံး ပိတ်ထားပြီးပြီ၊ ငါ့လူတွေ ရာနဲ့ချီပြီး မင်းကိုပိုင်းထားတယ်၊ မင်း ငါ့လက်ထဲကို ရောက်နေပြီ” ဟု ပီတာက လှမ်းပြောပြန်သည်။

တွန်ဂါတာက မောင်းပြန်သေနတ်မှ ခလုတ်ကို အော်တိုမက်တစ်နေရာသို့ လက်မနှင့် ဖိချလိုက်သည်။ ပီတာ၏ ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ထားသည်။ ခရိတ်က ဓားလွယ်ခတ်နေရာလောက်မှာ ရှိနေသည်။ သေနတ်ပြောင်းကို ပီတာနှင့် ခပ်ယိမ်းယိမ်းနေရာသို့ မသိမသာရွှေ့လိုက်သည်ကို ခရိတ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုသို့ မသိမသာလွှေ့ယိမ်း မောင်းဖြုတ်ချလိုက်သည်။ သေနတ်သံက တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး တိန်းသွားသည်။ ကျည်ဆန်များက ရပ်ထားသည့် ထရပ်ကား၏ဘေးကို သွားမှန်သည်။

ပီတာသည် ဘေးဘက်သို့ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး ကားဘီးနောက်မှာ ဝပ်ရွံ့နေရာယူနေသည်။ ကျန်စစ်သားများအားလုံးလည်း မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြားနေအောင် ဝပ်ချလိုက်ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေချိန်မှာပင် တွန်ဂါတာသည် စယ်လီအန်းအား လင့်ရိုဗာကား၏ ရှေ့ထိုင်ခုံပေါ်သို့ တွန်းတင်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဒရိုင်ဘာနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“မပစ်နဲ့၊ သူ့ကို အရှင်လိုချင်တယ်”

ပီတာ၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

စစ်သားတစ်ယောက်က လင့်ရိုဗာကားရှေ့မှာ ပြေးရပ်သည်။ သို့သော် တွန်ဂါတာက အရှိန်နည်းနည်းလေးမှ လျှော့မပေးပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုစစ်သားက ဘေးသို့ ခုန်ထွက်လိုက်ရသည်။ ကားစက်ဖုံးအစွန်းနှင့် သူ့ကို ပွတ်တိုက်သွားသည်။ ပြီးတော့ မှောင်ပိန်းနေသည့် တောင်တန်းဆီသို့ တောက်လျှောက် မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

ခရိတ်သည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ အနားမှာရှိနေသည့် မာစီဒီးကားပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ သော့ပေါက်ထဲမှာ သော့တန်းလန်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စက်နှိုးပြီး နောက်ဘက်သို့ (၁၈၀) ဒီဂရီ ပြန်ကွေ့ကာ တွန်ဂါတာ မောင်းသွားသည့် လင့်ရိုဗာကားနောက်သို့ မောင်းလိုက်သည်။

“ခရိတ်... ခဏနေဦး”

ဖွင့်ထားသည့် ပြဇာင်းပေါက်တံခါးမှ ဝင်လာသော ပီတာ၏ အော်ဟစ်တားသံကို ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်က ကားကို နည်းနည်းလေးမှ အရှိန်လျှော့မပေးတော့ပါ။ ရှေ့မှာရှိနေသော လင့်ရိုဗာကားကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဖုန်တထောင်းထောင်းဖြင့် တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း မောင်းတက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရှေ့နားက လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းတွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီး ရှိနေသည်။ ခရိတ်က ထိုချောက်ကမ်းပါးကြီးကို သတိထားပြီး ကားကို အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် မောင်းသည်။ ကားလက်ကိုင်က သူ့လက်ထဲတွင် ပေါ့ပေါ့ကလေး ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ရောက်နေသောနေရာသည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေငါးထောင့်ကျော်မြင့်သော တောင်ပေါ်ဒေသဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်စောင်းတွင် ကားကိုမောင်း

နေခြင်း ဖြစ်လေရာ တစ်ဘက်က ချောက်၊ တစ်ဘက်က တောင်ကမ်းပါးယံ ဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့ ကိုက်လေးရာလောက်အကွာမှာ လင့်ရိုဇာကားကို မြင်ရသည်။ ရှေ့ကားကို မီးထိုးလိုက်သည်တွင် စယ်လီအန်းကို မီးရောင်အောက်တွင် မြင်ရသည်။ စယ်လီအန်းက ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခုန်ဆင်းဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာက လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သဖြင့် လှုပ်မရဘဲဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းကိုချည်ထားသည့် ပဝါစပြုတ်ပြီး လွင့်ကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်များ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲယုံနေသည်။ ဖုန်လုံးများက လင့်ရိုဇာကားကို ဖုံးလွှမ်းလိုက်ပြန်သဖြင့် မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားပြန်သည်။

တစ်ချိန်တုန်းက အချစ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သူငယ်ချင်း တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကို အမုန်းတကာ အမုန်းဆုံးလူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်မိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကားလီဇာကို ပိုဖိနှင်းသည်။

လမ်းကွေ့တစ်ခုတွင် ရှေ့ကားကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ သူနှင့် ကိုက်သုံးရာလောက် ကွာဝေးနေသေးသည်။ သူတို့ ကားချင်း ပိုမိုနီးကပ်လာသောအခါ စယ်လီအန်းက နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်ကို ကားမီးရောင်ဖြင့် အထင်းသား မြင်နေရသည်။

ရှေ့နားတွင် လမ်းဖြတ်ပိတ်ထားသည်ကို ခရိတ်လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးကို လမ်းမလယ်တွင် ရပ်ထားသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုလှုံ့ပြီး လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ချထားသည်။ လင့်ရိုဇာကားနှင့် မာစီဒီးကားမျိုး မပြောနှင့်။ ကျွဲရိုင်းစက်သည်ပင်လျှင် မကျော်ဖြတ်နိုင်အောင် ပိတ်ဆို့ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စစ်သားငါးယောက်က ထိုလမ်းပေါ်တွင်ရပ်ပြီး သေနတ်များကို ဝှေ့ယမ်းပြနေသည်။ ကားကို ဇွတ်ရပ်ခိုင်းနေသည်။

“မပစ်လိုက်ပါနဲ့... မပစ်လိုက်ပါနဲ့” ဟု ခရိတ်က လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ဆုတောင်းနေမိသည်။

စစ်သားများက မပစ်ပါ။ ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့် သူတို့ကို ကြိုတင်အမိန့်ပေးထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ယခုလို မပစ်ဘဲ ဇွတ်ထားနေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

မာစီဒီးကား၏ခေါင်းနှင့် လင့်ရိုဇာတို့၏ဖင်မှာ ပေငါးဆယ်လောက်သာ ကွာဝေးတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်က လီဇာကို ပိုနှင်းလိုက်ပြန်သည်။ ကားက ရှေ့သို့ လျှောက်နေထွက်သွားသည်။

လမ်းပိတ်ထားသည့်နေရာသို့ မရောက်မီ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာတွင် လမ်းဘေးတစ်ဘက်၌ မြေပြန့်အနည်းငယ် ရှိသည်။ တွန်ဂါတာသည် လမ်းဘေးသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖဲ့ဆင်းပြီး ထိုမြေပြန့်ပေါ်သို့ မောင်းချလိုက်လေသည်။

သူ့မောင်းချလိုက်သည့် မြေပြန့်ပေါ်တွင် ကိုင်းတောကြီး ပေါက်နေသည်။ အောက်ခံမြေကလည်း ကျင်းတွေချိုင့်တွေ ပေါများလှသည်။ လင့်ရိုဇာကားသည်ပင်လျှင် ထိုအပေါ်မှာ မြင်းတစ်ကောင်လို ခုန်ပေါက်နေသည်။

ထိုနေရာသို့ မာစီဒီးကားကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မောင်းချ၍ မရနိုင်ပါ။ မာစီဒီးကားက အောက်ခံနိမ့်သဖြင့် တစ်စစီ ပြုတ်ထွက်ကုန်နိုင်သည်။ နောက်ပြီးထော့ ထိုမျှထူထပ်သော

ကိုင်းတောထဲသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်၍ ရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

လင်းရီဗာကားကတော့ လမ်းဘေးသို့ဖွဲ့ဆင်းပြီး ကိုင်းတောထဲမှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ကြီးတစ်ကောင်၊ ဒေါသကြီးဖြင့် တိုးသွားနေသလို ဖြစ်နေသည်။

ခရိတ်က လမ်းပိတ်ထားသည့်နေရာမှာ ကားကိုရပ်ပြီး ကမန်းကတန်း ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ လမ်းပိတ်ထားသည်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ တစ်ဘက်သို့ပြေးသည်။ တွန်ဂါတာသည် လမ်းပိတ်ထားသည့် နေရာလွန်လျှင် လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်တက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှ သွားပြီးကြိုစောင့်နေရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လင်းရီဗာကားက လမ်းဘေးမှ ပန်းပြေးနေသည်။ သူက လမ်းမအတိုင်း ပြေးနေသည်။ ကားရှိန်က သူပြေးသည်ထက် အနည်းငယ်သာ ပိုမြန်လိမ့်မည်။

စယ်လီအန်းက တွန်ဂါတာ၏လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တွန်ဂါတာက စယ်လီအန်း၏ နားရွက်အောက်နားသို့ လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်ရာ စယ်လီအန်း ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်ရလေ၊ ခရိတ်၏ရင်ထဲမှ ဒေါသများက ပိုမိုကြီးထွားလာလေ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသကြီးထွားလေ၊ အားကုန်ပြေးလေ ဖြစ်လာသည်။

လင်းရီဗာက လမ်းဘက်သို့ ကပ်လာသည်။ ကားက လမ်းအောက် အနိမ့်ပိုင်းမှာ ဖြစ်နေသည်။ ခရိတ်က အပေါ်စီးရနေသည်။ သူနှင့် မော်တော်ကားမှာ ဆယ်ပေလောက်သာ ကွာဝေးတော့သည်။

ခရိတ်သည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ ရှိသမျှခွန်အားကို ဖျစ်ညစ်ထုတ်ကာ လမ်းအောက်မှာရှိနေသည့် ကားပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကားနောက်ဘက် အပြီးစွန်းနှင့်ထိမိသဖြင့် သူခွန်များ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် မြည်သွားသံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသည်။ နံရိုးများ ကျိုးကုန်ပြီဟု ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုင်မိကိုင်ရာကို မိမိရရ ကိုင်ထားသည်။ သူကိုင်ထားသည့်အရာမှာ လင်းရီဗာကား နောက်ပိုင်းမှာရှိနေသည့် ဝိုင်ယာလက်စက ဖြစ်လေသည်။

အောက်ခံမြေမညီသဖြင့် ကားက ခုန်ချင်တိုင်းခုန်နေရာ သို့ ပြုတ်ကျတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ တွန်ဂါတာက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လမ်းကမ်းပါးနှင့် သူ့ကိုယ်ကို ပွတ်ဆွဲသည်။

ကျိုးကြေသွားသည့် အသံများကို ခရိတ် ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သူခန္ဓာကိုယ်တွင် နာကျင်ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်။ နောက်တော့မှ သူ၏ခြေတု ကျိုးကြေသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိတော့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အားအင်တွေ ကုန်ခန်းလာသည်။ ဝိုင်ယာလက်စကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်နှစ်ဘက်မှာ လက်အံသေလာသည်။ ခြေထောက်နှစ်ဘက်က တွဲလောင်းဖြစ်နေပြီး အပေါ်သို့ တင်မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရာ လက်အံသေပြီး လွတ်သွားပါက ကားအောက်သို့ ပြုတ်ကျရန်သာ ရှိတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တွန်ဂါတာက ကားကို လမ်းမပေါ်သို့ မောင်းတင်လိုက်သည်။ လမ်းမပေါ်ရောက်သည်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းတော့သည်။ သူ့ဘေးမှာ ခွေခွေကလေးဖြစ်နေသည့် စယ်လီအန်းကမူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

တစ်ဘက်က တောင်ကမ်းပါးယံ၊ တစ်ဘက်က အသူရာနက်သည့် ချောက်များရှိ သည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ တွန်ဂါတာက တောင်ကမ်းပါးယံနှင့် ကားအပြီးကိုရိုက်ပြီး ခရိတ်ကို ဖြုတ်ချဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုနည်း မအောင်မြင်သောအခါ နောက်ဘီးကို ချောက် အစွန်းသို့ချပြီး ခါချရန် ကြိုးစားသည်။

ခရိတ်သည် ကားပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရောက်သွားဖို့ထက် ယခုလို တွဲလောင်း ဖြစ်နေသည့်ဘဝမှ လုံးလုံးပြုတ်မကျသွားရေးကိုသာ လုံးပန်းနေရသည်။

ချောက်ကမ်းပါးနှင့် တောင်ကမ်းပါးယံကို လွန်လာသည်။ ဘေးနှစ်ဘက်တွင် မြေ ပြန့်များရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ရှိသမျှခွန်အားကို စုယူပြီး ကားပေါ် သို့ လှဲတက်လိုက်ရာ အလောတော်ပင် ရောက်သွားတော့သည်။

တွန်ဂါတာက သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင်လည်း သွေးစများ ကို ခရိတ် မြင်လိုက်ရသည်။ ကားလက်ကိုင်နှင့် ဆောင့်မိထားသည့် ဒဏ်ရာမှ သွေးများဖြစ်ပုံရ သည်။ ကားကို စောစောကထက် အရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းနေသည်။

ခရိတ်သည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တွန်ဂါတာကို ခုန်အုပ်ကာ လည်ပင်း ကို နောက်ပိုင်းမှနေ၍ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စုံညှစ်တော့သည်။

သည်နေရာမှာပင် အသေသတ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာသည် သူထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုသန်မာနေသည်။ သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ပြန်ဖြုတ်သည်။ တစ်ဘက်နှင့် ဖြုတ်၍မရသောအခါ နှစ်ဘက်နှင့် ဖြုတ် သည်။

ထိုသို့ လက်နှစ်ဘက်နှင့် အဖြုတ်လိုက်မှာပင် မော်တော်ကားသည် လမ်းဘေးသို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ခရိတ် လွင့်ကျသွားသည်။ ဘေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် လင့်ရိုဇာကားသည် ပက်လက်လန်နေတော့သည်။ ထိုကားထဲမှ တွန်ဂါတာ ထိုးထွက်လာသည် ကို မြင်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ပြေးသွားပြီး လူချင်းလုံးလိုက်သည်။ လူချင်းလုံးမိတော့မှ အင်အားချင်း မမျှသည်ကို သက်ပြုလိုက်မိပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ငယ်စဉ်ကတည်းက နပန်းသတ်တိုင်း တွန်ဂါတာကို သူ နိုင်လေ နိုင်ထမရှိပါ။ ယခုလည်း တွန်ဂါတာက သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ပြီး အလွယ်တကူပင် အပေါ်မှဖိထား နိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ အစွမ်းရှိသမျှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ တွန်ဂါတာ၏ကိုယ်လုံးက ဘေးသို့ လွင့် ကျသွားသည်။ ခရိတ်သည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ အနီးတွင် အသင့်တွေ့ရသည့် သစ်သားတုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိချင်ရာထိဆိုပြီး အားကုန်ရိုက်ချလိုက်သည်။ တွန်ဂါတာ လဲကျသွားသလို သူပါ လဲကျသွားတော့သည်။

လဲကျနေသည့် တွန်ဂါတာကိုသတ်ဖို့ သူ စဉ်းစားသေးသည်။ သို့သော် သတ်နိုင် သည့် ခွန်အားများ သူ့ကိုယ်ထဲတွင် ကုန်ဆုံးနေကြချေပြီ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ခွေခွေကလေးလဲနေသည့် စယ်လီအန်းကို လှမ်းမြင်ရ သည်။

စယ်လီအန်း ရှိရာသို့ ကြိုးစားပြီး လေးဘက်ထောက်သွားသည်။ စယ်လီအန်းကို သူ့ယူကာ သူ့ပေါင်ပေါ်မှာတင်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို လှုပ်ယမ်းပေးနေမိသည်။ စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ သွေးစသွေးနုများကို လက်ဖြင့် ယုဒစွာ သိမ်းဖယ်ပေးသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် စယ်လီအန်းက တစ်ချက်ညည်းသည်။ အနည်းငယ်လည်း လွန်လှုပ်ရှားသည်။

စယ်လီအန်း မသေသေးပါကလား ဟူသောအသိကြောင့် သူ ဝမ်းသာမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“အချစ်ရယ်... အချစ်ကလေးရယ်... မင်းကို မောင် အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွယ်” ဟုလည်း အလောတကြီး ပြောလိုက်မိလေသည်။

အခန်း (၉)

စယ်လီအန်းမှာ နံရိုးလေးချောင်း ကျိုးသွားသည်။ ညာဘက်ခြေပွတ်တိုင် လည်သွားသည်။ လည်ပင်းတွင် အညှိအမည်း စွဲသွားသည်။ ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရသော်လည်း ဦးခွံကို မထိခိုက်ကြောင်း ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်သဖြင့် သိရသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ဆေးရုံအထူးခန်းတွင် တင်ပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် လူတွေတရုန်းရုန်း ဖြစ်နေမည့်ဒုက္ခမှ ကင်းဝေးသွားကာ စိတ်အေးလက်အေး အနားယူရင်း ဆေးဝါးကုသခွင့် ရလေသည်။

ခရိတ်မှာမူ ပြောပလောက်အောင် ဒဏ်ရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရပါ။ သူ့ခြေတု ပျက်စီးသွားသဖြင့် ယခု ချိုင်းထောက်နှင့် နေနေရသည်။ ခြေတုအစား ပြုလုပ်ရေးရန် နမူနာကို နယူးယောက်မှာရှိနေသည့် ဟင်နရီပစ်ကရိန်းထံသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း ပြန်ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။

စယ်လီအန်း သက်သာလာသောအခါ အစိုးရဘက်မှရှေ့နေက ဆေးရုံသို့ လာတွေ့သည်။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကို အထူးရာဇဝတ်တရားရုံးသို့တင်ကာ တရားစွဲဆိုမည့်အကြောင်းများ ရှင်းပြသည်။ စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်တို့က အစိုးရသက်ခံသမားအဖြစ် အစစ်ခံကြရမည်။

အမှုအတွက် ပြင်ဆင်နေရခြင်း၊ စယ်လီအန်း၏ဒဏ်ရာများ လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသရခြင်းများကြောင့် ကင်းလင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇမ်ဘက်ဇီရေယံမှန်သို့ လည်းကောင်း၊ ခရိတ် လုံးဝမပြန်နိုင်တော့ချေ။ အိုဗာစီယာဟန်စ်နှင့် လွှဲထားလိုက်ပြီး လိုအပ်သည့်များကို တယ်လီဖုန်းနှင့် ညွှန်ကြားနေရသည်။

စယ်လီအန်း ဆေးရုံမှမဆင်းမီ တစ်ရက်အလိုတွင် ခရိတ်၏ ခြေတုအသစ် ရောင်းလာသည်။ ဆေးရုံဆင်းမည့်နေ့တွင် ခရိတ်က သူ့ခြေတုကို စယ်လီအန်းအား ပြသည်။

“ပျက်စီးသွားတဲ့ ခြေထက်တောင် ပိုကောင်းသေးတယ်၊ မင်းခေါင်းက ဒဏ်ရာ ရော ဘယ်လိုနေသေးသလဲ” ဟု ခရိတ်က မေးသည်။

“ရှင် ခြေတုအသစ်လိုပဲ အင်မတန် ကောင်းနေပါပြီ” ဟု ပြောရင်း ရယ်ကြသည်။
စယ်လီအန်းက တောင်ငွေတစ်ချောင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်နေရသေးသည်။ ခရိတ်၏ လင့်ရီဇာကားရှိရာသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာကြသည်။ စယ်လီအန်းက ကားပေါ်သို့ သတိထားပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းတက်သည်ကို ခရိတ်က မျက်မှောင်တုပ် ကြည့်နေသည်။

“မင်းနံရိုးတွေ နာနေတုန်းလား”

“တစ်ယောက်ယောက်က အရမ်းကြီးလာမဖက်ရင် နေသာပါတယ်”

“မဖက်ရဘူး... ဒါဟာ စည်းကမ်းချက်ပဲလား” ဟု ခရိတ်က မေးသည်။

“ဆိုပါတော့...”

စယ်လီအန်းက ထိုမျှပြောပြီး စကားကိုဖြတ်ထားသည်။ ခဏကြာတော့မှ မျက်လွှာကလေးချပြီး လေသံဖြင့် တီးတီးပြောသည်။

“ဒီစည်းကမ်းချက်က လူလိုက်တွေအတွက်ပါ၊ လူလိမ္မာတွေ အတွက်တော့...”
ခရိတ် အပျော်ကြီး ပျော်သွားလေတော့သည်။

တရားရုံးတွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ခြေချစရာမရှိလောက်အောင် ထုပ်ခဲနေသည်။

အများစုမှာ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစုများဖြစ်သည်။ ဝေးလံသည့် မာတာဘယ်လီ နယ်မြေများမှ တကူးတက လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့က ဇာပူပါတီ ရင်ထိုးတံဆိပ်များကို ချိတ်ထားကြသည်။ အမျိုးသမီးများက ရိုးရာဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်လာကြသည်။

အစိုးရဘက်မှ အေဘယ်ခိုရီ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။ အေဘယ်ခိုရီသည် ဥပဒေ ချွဲ့ကို လန်ဒန်မှ ယူလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် လန်ဒန်မြို့မှ ရှေ့နေမစ္စတာ ဝီတယ်လ်ကို ဇာပူပါတီ ခေါင်းဆောင်များက ငှားရမ်းပေးသည်။

တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေက တရားခံနေရာတွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေသည်။

တရားလိုဘက်က တွန်ဂါတာအပေါ် တင်သည့်စွဲချက်များကို ဖတ်ကြားတင်သွား သွားသည်။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ထွက် ပစ္စည်းများကို တိုင်းတစ်ပါးသို့ ခိုးယူတင်ပို့မှု၊ ဓားစာခံ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားမှု၊ သေစေလောက်သော လက်နက်ဖြင့် ရန်ပြုမှု ကိုယ်ခန္ဓာထိခိုက် သွက်ယွင်းအောင် တိုက်ခိုက်မှု၊ လူသတ်ရန် ကြံ့ပမ်းမှု၊ အစိုးရက ဖမ်းဆီးသည်ကို အဖမ်းမခံဘဲ အာခံမှု၊ မော်တော်ကား ခိုးယူမှု၊ အစိုးရပိုင်ပစ္စည်းများ ပျက်စီးအောင် ကျူးလွန်မှုများအပြင် အခြားအမှုငယ်ပေါင်း (၁၂) ခုလည်း ပါဝင်သည်။

“ရှိသမျှဖြစ်အောင်တွေ အကုန်လုံး ပုံချတော့တာပါပဲ” ဟု ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

ဒေါ်ဘယ်ခိုရိက တရားလိုပြသက်သေများစာရင်းကို ဖတ်ပြရာ လူတွေအများကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထိပ်ဆုံးမှသက်သေမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာ ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး ပီတာကိုစစ်သည်။ ပီတာက စစ်ဆေးသမျှများကို အထစ်အငေါ့မခံ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အစစ်ခံသွားသည်။

ထို့နောက် မှောင်ခိုပစ္စည်းများ တင်ဆောင်လာသည့် ထရပ်ကားမောင်းသော ဒရိုင် ဘာကို စစ်သည်။ သူသည် ယခင်က ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မာတာဘယ်လီ လူမျိုး ဖြစ်သည်။ မကြာသေးမီကမှ ပြန်လည်နေရာချထားရေး စခန်းမှ လွတ်မြောက်လာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို စကားပြန်နှင့် စစ်ဆေးသည်။

“မင်း အဖမ်းခံရတဲ့ည မတိုင်ခင်က တရားခံနဲ့ တွေ့ဖူးသလား” ဟု ဒေါ်ဘယ်ခိုရိ က မေးသည်။

“တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူနဲ့အတူတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာပါ”

“စစ်ပြီးသွားတဲ့နောက် သူနဲ့ ထပ်တွေ့သေးသလား”

“တွေ့ပါတယ်”

“ဘယ်တုန်းကတွေ့တယ်ဆိုတာ ရုံးတော်ကို ပြောပြနိုင်မလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် နွေရာသီတုန်းကပါ”

“မင်းကို ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်း မပို့ခင်တုန်းကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မပို့ခင်တုန်းကပါ”

“တရားခံဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေနဲ့ မင်း ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့သလဲ”

“မြစ်ကြီးတစ်ခုအနားက တောင်ကြားထဲမှာပါ”

“ဘာအတွက် တွေ့ကြတယ်ဆိုတာ ရုံးတော်ကို ပြောပြနိုင်မလား”

“ဆင်စွယ်ဖြတ်ယူဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဆင်တွေ လိုက်သတ်ကြပါတယ်”

“ဆင်ကို ဘယ်လိုလိုက်ကြသလဲ”

“ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေကို ကျွန်တော်တို့ သုံးပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဆင်အုပ် ကြီးကို မိုင်းကွင်းအဟောင်းပေါ် ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ မောင်းတင်လိုက်ပါတယ်”

“ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ စွဲချက်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး” ဟု တရားခံအကျိုး ဆောင် မစ္စတာပီတယ်လ်က ပြောသည်။

“နံပါတ်တစ်စွဲချက်နဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်” ဟု တရားလိုအကျိုးဆောင်က ပြန်ပြော သည်။

“ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်ပါတယ်၊ တရားလိုအကျိုးဆောင် ဆက်မေးပါ”

“မင်းတို့သတ်ခဲ့တဲ့ဆင်တွေ ဘယ်လောက်များသလဲ”

“အများကြီးပါပဲ၊ သိပ်ကိုများပါတယ်”

“ဘယ်လောက်များတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းပြနိုင်မလား”

“နှစ်ရာလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် အတိအကျ မသိပါဘူး”

“အဲဒီနေရာမှာ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ ရှိနေတယ်လို့ မင်းဆိုလိုသလား”

“ဆင်တွေသေပြီးတဲ့နောက်မှ ရောက်လာတာပါ။ ဆင်စွယ်တွေကို ရေတွက်ကြည့်ပြီး
ဆတ်ယာဉ်နဲ့ သယ်သွားပါတယ်”

“ဘာရဟတ်ယာဉ်လဲ”

“အစိုးရ ရဟတ်ယာဉ်ဖြစ်ပါတယ်”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ ဒီအချက်မလိုဘူး”

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ မစ္စတာပီတယ်လ်၊ ဆက်မေးပါ”

ပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်သည့်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ မစ္စတာပီတယ်လ်က
“ဆင်းခင်းပင် စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

“တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲတွေတုန်းက မင်းဟာ ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေနဲ့ လက်
လုံးဝမတိုက်ခဲ့ဖူးဘူးလို့ပြောရင် ဘာပြောမလဲ၊ မင်းဟာ ဝန်ကြီးတွန်ဂါတာနဲ့ ဘယ်တုန်း
ပြန်လည်း မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး၊ အမှုဖြစ်တဲ့ညကျတော့မှသာ”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ တရားခံအကျိုးဆောင်က တရားလိုပြသက်သေ တန်ဖိုးမဲ့
လုပ်နေပါတယ်၊ တော်လှန်ရေးကာလတုန်းက တပ်သားစာရင်း အတိအကျ မထားနိုင်
ဘူး၊ ဒါကြောင့် အခု တရားလိုပြသက်သေဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် အသက်စွန့်
ခဲ့ရတာပဲပေမယ့် သက်သေအထောက်အထား မပြနိုင်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မေးခွန်း
ထုတ်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု အေဘယ်ဒိုရီက ကန့်ကွက်သည်။

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံပါတယ် မစ္စတာပီတယ်လ်... တရားလိုပြသက်သေကို
လုပ်ပါနဲ့၊ ဆိုင်တဲ့မေးခွန်းကိုသာ မေးပါ” ဟု ရုံးတော်က အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။

“ကောင်းပါပြီ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်လည်နေရာချထား
ခန်းက လွတ်လာတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား”

“ကျွန်တော်မေ့နေပါတယ်၊ မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

“မင်း အဖမ်းမခံရခင် အကြာကြီးတုန်းကလား၊ သိပ်မကြာခင်တုန်းကလား”

“မကြာခင်တုန်းကပါ” ဟု သက်သေက ခေါင်းမမော့ဘဲ ဖြေသည်။

“ထရပ်ကားကို မမောင်းခင်ညအထိ ထောင်က မင်းမလွတ်သေးဘူး မဟုတ်လား၊
သက်သေအဖြစ် လိုက်ပါပေးပါ့မယ်လို့ သဘောတူတော့မှ... ”

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား... ”

အေဘယ်ဒိုရီ၏ ကန့်ကွက်မှုစကား မစ၊သေးမီ တရားသူကြီးက တရားခံရှေ့နေကို
ပြောသည်။

“မစ္စတာပီတယ်လ်... အစိုးရရဲ့ တရားဝင်အဖွဲ့အစည်းဖြစ်တဲ့ ပြန်လည်နေရာချ
ရေးစခန်းကို ထောင်လို့ မသုံးနှုန်းပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျား၊ မင်း ပြန်လည်နေရာချထားရေး စခန်းက မလွတ်ခင် ကတိ
တစ်ခုခု ပေးခဲ့ရသေးသလား”

“မပေးခဲ့ရပါဘူး”

သက်သေမှာ အတော်ကလေး မျက်နှာပျက်လာသည်။

“မင်းမလွတ်ခင် နှစ်ရက်လောက်အလိုတုန်းက မင်းဆီကို တပ်မဟာ (၃) က
ဘိမ္ဗန် လာတွေ့သွားတယ် မဟုတ်လား”

“မတွေ့ပါဘူး”

“မင်းဆီကို တခြားနည်းသည်တွေများ လာတာရှိသလား”

“မရှိပါဘူး... မရှိပါဘူး”

“ဘာနည်းသည်မှ မလာဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“ဒီမေးခွန်းကို သက်သေက ဖြေပြီးပါပြီ” ဟု တရားသူကြီးက ကြားဖြတ်ပြောသည် မစ္စတာဝီတယ်လ်က သက်ပြင်းချပြီး လက်နှစ်ဘက်ကို မြန်ကားပြုလိုက်လေသည်

“နောက်ထပ်မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး တရားသူကြီးခင်ဗျား”

“နောက်ထပ် သက်သေ ဆက်ခေါ်ဦးမလား မစ္စတာခိုရို”

နောက်ဆက်ခေါ်ရမည့် သက်သေသည် စာရင်းအရဆိုလျှင် ဝိုလ်ကြီးတီမွန်ကြံကြောင်း ခရိတ်သိထားသည်။ သို့သော်လည်း အောက်ဆုံးရိုက် တီမွန်ကိုမခေါ်ဘဲ လင့်ခ်ကားနှင့် တွန်ဂါတာ တိုက်ပစ်ခဲ့သည့် စစ်သားကို ကျော်ခေါ်သည်။

စကားပြန်များနှင့် အမှုစစ်နေရသည့်အတွက် ထိုနေ့က ထင်သလောက် ခရီးမထုလှချေ။

တတိယမြောက်နေ့တွင် ခရိတ် အစစ်ခံရသည်။ ခရိတ်က သက်သေနေရာထဲ သွားထိုင်ပြီးသောအခါ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကို လှမ်းကြည့်သည်။

တွန်ဂါတာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိသောအခါ တွန်ဂါတာက အမူအရာဖြင့် လက္ခဏာတစ်ခုကို ပြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းရေးဌာနတွင် သစ်တောဝန်ခံများအဖြစ် အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြဖူးသည်။ တောတွင်း၌ မလိုအပ်ဘဲ ငိုနေသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအား ရှင်းလင်းသတ်ဖြတ်ပစ်ခြင်း၊ ရှားပါးသည့် တိရစ္ဆာန်များကို ထိန်းသိမ်းပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက တောတွင်း၌ အန္တရာယ်တစ်ခုခု တွေ့ပြီဆိုလျှင် တစ်ယောက်တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ အမူအရာဖြင့် လက္ခဏာတစ်ခုခုကို လုပ်ပြလေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ယခုလည်း တွန်ဂါတာက ထိုစဉ်ကအတိုင်း အမူအရာ လုပ်ပြသည်။ သန်မာသော သူ၏လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမိဖွယ်မှာ

“သတိထား၊ အန္တရာယ်အကြီးကြီး ရှိနေပြီ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ နောက်ဆုံး သတိပေးပေးခဲ့ခြင်းသည် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်နှင့် သူ ရင်ဆိုင်ခါနီးအချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ တွန်ဂါတာ သတိပေးလိုက်ချိန်မှာပင် ခြင်္သေ့က သူ့အပေါ် ခုန်အုပ်သည်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာ သတိပေးလိုက်သည့်အတွက် သူက လှည့်မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်နှင့် ချက်ကောင်းကို ပတ်ခတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အသက်အန္တရာယ် သူ လွတ်မြောက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ယခု အန္တရာယ်အကြီးကြီး ရှိနေကြောင်း သူ့ကို အမူအရာလက္ခဏာဖြင့် သတိ

အချက်ပြနေပြန်ပြီ။

ယခု အချက်ပြခြင်းသည် သတိပေးခြင်းလား။ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းလား။ ခရိတ်မှာ မေ့ခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တွန်ဂါတာကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်ကာ "မင်းပြောတာ နားမလည်ဘူး၊ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ" ဟု အထိမ်းအမှတ် အမူအရာဖြင့်ပင် ပြန်မေးမိသည်။ သို့သော် တွန်ဂါတာက ဘာမှပြန်မဖြေတော့ဘဲ သည်အတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

တရားလိုရှေ့နေ အေဘယ်ဆိုရီ မေးသည့်မေးခွန်းကိုပင် သူ မကြားလိုက်တော့ချေ။

"စိတ်မရိုပါနဲ့ဗျာ၊ တဆိတ် ပြန်မေးပါဦး" ဟု ပြောရသည်။

"မာစီဒီးကား ချဉ်းကပ်သွားတဲ့အခါမှာ ထရပ်ကားခရိုင်ဘာက အချက်ပြတာကို ခြင်လိုက်ရသလား"

"မြင်ရပါတယ်၊ မီးနဲ့ အချက်ပြပါတယ်"

"ဒီတော့ မာစီဒီးကားက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်သလဲ"

"မာစီဒီးကား ရပ်ပါတယ်၊ လူနှစ်ယောက်ဆင်းပြီး ထရပ်ကားဆီ သွားပါတယ်။"

အနိုင်ဘာနဲ့ စကားသွားပြောပါတယ်"

"ဒါဟာ ကြိုတင်အချိန်းအချက် ပြုလုပ်ထားတာ ဖြစ်တယ်လို့ ခင်ဗျားထင်ပါသလား"

"ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ သက်သေအနေနဲ့ ဒီမေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ပါဘူး" ဟု တရားခံအကျိုးဆောင် မစ္စတာပီတယ်လ်က ကန့်ကွက်သည်။

"ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ သက်သေက သူ့ဘာသာ ကြည့်ဖြေသွားပါ ဆီနိုမယ်" ဟု တရားသူကြီးက ပြန်ပြောသည်။

"ခရိတ်ကို စစ်ဆေးနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး တွန်ဂါတာသည် ဣန္ဒြေရရဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော အမူအရာ လုပ်ပြခြင်းလည်း မရှိပေ။"

သို့သော် ပြန်လှန်မေးခွန်းမေးရန် မစ္စတာပီတယ်လ် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သောအခါ တွန်ဂါတာက သူ့ရှေ့နေကို စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဘာမှမမေးတော့ပါဘူး ခင်ဗျား" ဟု မစ္စတာပီတယ်လ်က ပြောပြီး ပြန်ထိုင်သွားသည်။

စယ်လီအန်းသည် နောက်ဆုံးသက်သေဖြစ်သည်။ ပွတ်တိုင်လည်သွားသည့် ခြေထောက်က အသားမကျသေးသဖြင့် တောင်ငွေထောက်ပြီး ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ တရားလို ရှေ့နေ အေဘယ်ဆိုရီက ပျာပျာသလဲ သွားတွဲကာ သက်သေနေရာသို့ရောက်အောင် ဂရုတစိုက် ပြောပေးသည်။

စယ်လီအန်း၏ လည်ပင်းပေါ်မှ အညှိအမည်းများမှာ ကောင်းစွာ မပျောက်သေးချေ။ စစ်ဆေးချက်များကိုမူ အထစ်အငေါ့မရှိ ချက်ချက်ချာချာ ပြန်လည်ဖြေဆိုသွားသည်။

"ခင်ဗျားကို တရားခံကဖမ်းလိုက်တော့ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားသွားရပါသလဲ"

"ကျွန်မ အသက်အတွက် စိုးရိမ်သွားမိပါတယ်"

"တရားခံက ခင်ဗျားကို လက်သီးနဲ့ထိုးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ဘယ်နေရာကို ထိုးပါသလဲ"

သလဲ”

“လည်ပင်းကိုပါ။ အညှီအမည်းစွဲနေတာ အခုထက်ထိ မြင်နိုင်ပါသေးတယ်”

သလား”

“တခြားဘယ်နေရာတွေမှာ ဒဏ်ရာရသေးတယ်ဆိုတာ ရုံးတော်ကို ပြောပြနိုင်ပါ

တယ်”

“ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ နံရိုးလေးခောင်း ကျိုးသွားပါတယ်။ ခြေပွတ်တိုင် လည်သွား

မေးသွားနိုင်သည်။

တရားလိုအကျိုးဆောင် အေဘယ်ခိုရီက လိုချင်သည့် မေးခွန်းများကို ကျကျန

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း တရားခံဘက်က ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ရန် ရှိသောအခါ မစ္စတာပီတယ်လ်သည် မေးစရာမရှိတော့ကြောင်း ပြောပြန်သည်။

တရားခံဘက်မှ သက်သေများ တင်ပြသောအခါ မစ္စတာပီတယ်လ်က တွန့်ဂါတာ၏ ဒရိုင်ဘာကို တရားခံပြသက်သေအဖြစ် ခေါ်ယူသည်။

သူသည် အသက်အရွယ် ငယ်သေးသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည့် မာတာဘယ်လီလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်သော်လည်း မပြုံးမရယ်ဘဲနှင့် အံ့ဖွိုင်းနေသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ပြောင်အောင်ရိတ်ထားသည်။

ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် အချိန်မှစ၍ သက်သေနေရာတွင် သွားရောက်ထိုင်ကြသည်အထိ တွန့်ဂါတာဘက်သို့ တစ်ချက်ကလေးမှပင် လှည့်မကြည့်ချေ။ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရှောင်တိမ်းနေသည်မှာ သိသာထင်ရှားလှလေသည်။

“မင်း အဖမ်းခံရမယ့်ညတုန်းက ဝန်ကြီးတွန့်ဂါတာက မင်းကို ဘယ်လိုအမိန့်ပေးသလဲ”

“ဘာမှမပေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောပါဘူး”

မစ္စတာပီတယ်လ်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး၊ သူ့ကိုင်ထားသည့် မှတ်စာရွက်ကို ပြန်ငုံကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ပြန်မေးသည်။

“မင်းကို ကားဘယ်မောင်းရမယ်ဆိုတာ မပြောဘူးလား၊ ဘယ်နေရာကို သွားမယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“တည့်တည့်မောင်း၊ ညာချိုး၊ ဘယ်ချိုးလို့ပဲ ပြောပါတယ်၊ ဘယ်ကိုသွားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး” ဟု ဒရိုင်ဘာက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဗလုံးဗထွေး ပြောသည်။

ထိုသို့သောအဖြေကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားသည့် အမူအရာ မစ္စတာပီတယ်လ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်အရှား ပေါ်လွင်သွားလေသည်။

“ကျူတီသာသနာပြုစခန်းကို မောင်းဖို့ ဝန်ကြီးတွန့်ဂါတာက မင်းကို အမိန့်ပေးဘူးလား”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဟု တရားလိုဘက်က ထ၊ကန့်ကွက်သည်။

“သက်သေကို နိမိတ်ပြမေးခွန်း မမေးပါနဲ့” ဟုလည်း တရားသူကြီးက ကန့်ကွက် ချက်ကိုလက်ခံပြီး တားသည်။

မစ္စတာပီတယ်လ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်မမေးနိုင်သေးဘဲ ထိုနေရာမှာပင်ရပ်ပြီး ညည်းစားနေသည်။ လက်ထဲမှ စာရွက်များကို တစ်ချက်၊ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည့် တွန့်ဂါတာ ထံ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်မေးသည်။

“အဖမ်းခံရတဲ့အချိန်ကစပြီး မင်း ဘယ်မှာနေရသလဲ”

“ထောင်ထဲမှာပါ”

“မင်းကိုလာတွေ့တဲ့လူများ ရှိသလား”

“ကျွန်တော့်မိန်းမ လာပါတယ်”

“တခြားလူ မလာဘူးလား”

“မလာပါဘူး”

ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းကို ခပ်တင်းတင်းထောင်ပြီး တင်းတင်းမာမာ ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းခေါင်းက ဒဏ်ရာတွေဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အရိုက်ခံရသလား”

ထိုအခါကျမှပင် ခရိတ်သည် ဝထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် သက်သေ၏ ခေါင်း ပြောင်ပြောင်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို သတိထားလိုက်မိလေတော့သည်။

“တရားသူကြီးခင်ဗျား၊ ဒီမေးခွန်းကို အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ပါတယ်” ဟု အဘယ်ခိုရိုက အလန့်တကြား အော်ပြောသည်။

“မစ္စတာပီတယ်လ်... ဒီမေးခွန်းကို ဘာသဘောနဲ့ မေးတာလဲ” ဟု တရားသူကြီး က လှမ်းမေးသည်။

“တရားသူကြီးခင်ဗျား... သက်သေဟာ ရဲမှာအစစ်ခံခဲ့တုန်းက တစ်ဖျိုး၊ အခု အစစ်ခံတော့ တစ်ဖျိုး ဘာကြောင့်ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိရအောင် မေးတာဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ် မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

မစ္စတာပီတယ်လ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အဘယ်ခိုရိုက ထိုင်ရာမှ ချက်ကနဲထသည်။

“ထရပ်ကားက မင်းကို မီးနဲ့အချက်ပြတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး”

“ထရပ်ကားကို မြင်ရတဲ့အခါမှာ မာစီဒီးကားထဲက တစ်ယောက်ယောက်က မင်းကို ထစ်ခုခု ပြောသလား”

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား... ” ဟု အော်ရင်း မစ္စတာပီတယ်လ်က ကန့်ကွက်ဖို့ ညည်းရာမှထသည်။

“ဒါဟာ တရားသဖြင့် မေးခွန်းဖြစ်တယ်၊ သက်သေက ဖြေပါလိမ့်မယ်” ဟု တရား သူကြီးက ပြောသည်။

သက်သေက စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ဖြေသည်။

“ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇော်ဘီလေက ‘အဲဒါပဲ၊ အဲဒီမှာ ရပ်တော့’ လို့ ပြောပါတယ်”
 “အဲဒါပဲ၊ အဲဒီမှာရပ်တော့... ဟုတ်သလား၊ ထရပ်ကားကို မြင်တဲ့အခါမှာ တရား
 ခံက ဒီအတိုင်းပြောသလား”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “တခြားမေးစရာ မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဆာရာတန်ဒီ ဝေညိုနီကို ခေါ်ခဲ့ပါ” ဟု တရားခံအကျိုးဆောင် မစ္စတာပီတယ်လ်
 က ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြတော့သည်။
 တရားလိုအကျိုးဆောင် အေဘယ်ခိုရီသည်ပင်လျှင် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး
 မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေတော့သည်။ သူ၏ လက်ထောက်နှစ်ယောက်နှင့် ချက်ချင်းတိုင်ပင်
 သည်။ လက်ထောက်တစ်ယောက်က တရားသူကြီးကို အရိုအသေပြုကာ ရုံးခန်းအပြင်သို့
 ဒရောသောပါး ထွက်သွားသည်။

ဆာရာ ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး သက်သေနေရာမှာ သွားရပ်ကာ ကျမ်းကျိန်သည်။
 သူ့အသံလေးက သာယာအေးမြလှသည်။

“စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဆာရာတန်ဒီဝေညိုနီကို အံ့ဩ
 တကြီး ငေးကြည့်နေကြသည်။ ဆာရာသည် ကျူတီသာသနာပြုကျောင်းကလေးမှာ သူတို့
 တွေ့ခဲ့ရစဉ်ကအတိုင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်များကို
 သူတို့ရိုးရာလေ့အတိုင်း အလိပ်အလိပ်များဖြစ်အောင် တွန့်ခွေထားသည်။

ကျမ်းကျိန်ပြီးသောအခါ ဆာရာက တွန်ဂါတာကို လှမ်းကြည့်သည်။ တွန်ဂါတာ
 သည် မပြုံးမရယ် တည်တည်ကြီး ထိုင်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ညာဘက်လက်သည်
 ဆာရာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် အပေါ်သို့ မသိမသာ ပြောက်တက်လာသည်။

ဆာရာကို လျှို့ဝှက်စွာ အချက်ပြလိုက်ပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က ချက်ချင်း
 သိလိုက်လေသည်။

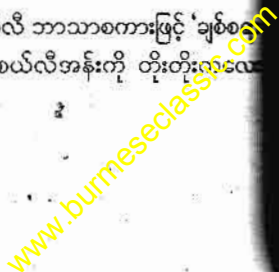
“မကြောက်နဲ့ မင်းနဲ့အတူတူ ကိုယ်ရှိနေတယ်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဆောင်ကြောင်း
 လည်း ခရိတ်က သိနားလည်လိုက်သည်။

ထိုအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ဆာရာက ကောင်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်
 ပေါ်သည်။ ခွန်အားတွေ၊ ယုံကြည်ချက်တွေ ပြည့်ဖြိုးလာပုံရသည်။ တရားခံအကျိုးဆောင်
 မစ္စတာပီတယ်လ်ကို ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“မင်းနာမည် သိပါရစေ”

“ကျွန်မနာမည် ဆာရာတန်ဒီဝေညိုနီ ဖြစ်ပါတယ်”

‘တန်ဒီဝေညိုနီ’ ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် ‘ချစ်စရာ
 အကောင်းဆုံးသော ငှက်ကလေး’ ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို တိုးတိုးလေး
 ဘာသာပြန်ပြသည်။

“သူနာမည်နဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ” ဟု စယ်လီအန်းကလည်း လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မင်းအလုပ်အကိုင် ပြောပါဦး”

“ကျူတီအစိုးရ မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ လုပ်ပါတယ်”

“မင်းရဲ့ ပညာအရည်အချင်းကလေး သိပါရစေ”

မစ္စတာပီတယ်လ်သည် သက်သေ၏တန်ဖိုးကို ထိုမေးခွန်းများဖြင့် မြှင့်တင်ပေးလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့မေးရန်ရှိသည်များကို ဆက်လက်မေးသည်။

“တရားခံ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကို မင်းသိသလား”

ထိုမေးခွန်းကိုမဖြေမီ ဆာရာက တွန်ဂါတာအား လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုသို့အကြည့်လိုက်တွင် သူ့မျက်နှာကလေး ဝေးပသွားသည်ကို အထင်းသား မြင်တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

“သိပါတယ်ရှင်... သိပ်ကိုသိပါတယ်” ဟုလည်း လေသံကလေးဖြင့် ဖြေသည်။

“ရုံးတော်ကကြားရအောင် ကျယ်ကျယ်ကလေး ဖြေပါကွယ်”

“သူ့ကို ကျွန်မသိပါတယ်”

“ကျူတီသာသနာပြုစခန်းကို သူ့ အလည်လာလေ့လာထ ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်” ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေသည်။

“မကြာခဏ လာတတ်သလား”

“ဝန်ကြီးဟာ အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

တွန်ဂါတာက ညာဘက်လက်ဖြင့် ငြင်းဆန်သည့်အမူအရာကို မသိမသာ ပြလိုက်သည်။ ဆာရာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးကလေးတစ်ခု မသိမသာပေါ်သွားသည်။

“သူ့ လာနိုင်တဲ့အခါတိုင်း လာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လာစေချင်သလို ခဏခဏတော့ မလာပါဘူး”

“ပြဿနာဖြစ်တဲ့ညတုန်းက သူ့ကို မင်းမျှော်နေမိသလား”

“မျှော်နေမိပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီနေ့မတိုင်ခင် မနက်တုန်းက သူ့နဲ့ကျွန်မ ဖုန်းနဲ့စကားပြောခဲ့ရပါတယ်၊ သူ့လာခဲ့ဖော်လို့ ကတိပေးပါတယ်၊ သူ့မော်တော်ကားနဲ့ လာခဲ့မယ်တဲ့၊ သန်းခေါင်မတိုင်ခင် ရောက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

စောစောတုန်းက သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိနေခဲ့သည့် အပြုံးကလေးသည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးစင်စင်လင်းတဲ့အထိ ကျွန်မ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ရောက်မလာတော့ပါဘူး”

“မင်းဆီကို အလည်လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုများ မင်းသိသလား”

ဆာရာ၏မျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်သွေးဖြန်းသွားလေသည်။

“သိပါတယ်၊ ကျွန်မအဖေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ လာတာပါ၊ အဖေနဲ့ သူ့တွေ့ဖို့

ကျွန်မကပဲ ချိန်းဆီစီစဉ်ပေးရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်” ဟု မစ္စတာပီတယ်လ်က ပြောသည်။

မစ္စတာပီတယ်လ် မေးခွန်းထုတ်နေဆဲမှာပင် အေဘယ်ဒိုရီ၏ လက်ထောက်သည် ရုံးခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ အေဘယ်ဒိုရီအား စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဒိုရီက ထိုစာရွက်ကလေးကိုတိုင်ရင်း ပြန်လှန်မေးခွန်းမေးရန် ထိုင်ရာမှထသည်။

“မစ္စညိုနီ... အစ်စီဖေဘီဆိုတဲ့ ဆင်ဒီဘယ်လီစကားဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ရုံးတော်ကို ပြောပြနိုင်မလား”

ထွန်းဂါတာဇက်ဘီဝေသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်ရင်း ထိုင်ရာမှထဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဘေးမှာရှိနေသည့် အစောင့်ပုလိပ်က သူ့ပခုံးတို့ဖိပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်သည်။

“ကိုယ်နဲ့ရင်းပြီး ပိုက်ဆံရှာစားတဲ့ မိန်းကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်” ဆာရာက ခပ်တိုးတိုးကလေး ဖြေသည်။

“လက်မထပ်ရသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူနေတယ်လို့ရော အဓိပ္ပာယ်မရဘူးလား”

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား... ”

“တရားလိုအကျိုးဆောင် မစ္စတာပီတယ်လ်က ထိုင်ရာမှထပြီး ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော်လည်း ရုံးတော်က ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်ချလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အေဘယ်ဒိုရီက ဆက်မေးပြန်သည်။

“မစ္စညိုနီ... တရားခံကို မင်းချစ်သလား၊ ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောပါ။ မင်းပြောတာကို ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်း မကြားဘူး”

သည်တစ်ခါတော့ ဆာရာ၏အသံက ပီသပြတ်သားလာသည်။ အာခံသည့် လေသံမျိုးလည်း ရောစွတ်ပါဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်”

“သူ့အတွက် ဘာမဆို မင်းလုပ်ပေးမလား”

“လုပ်ပေးပါမယ်”

“ကျွန်တော်ကန့်ကွက်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား” ဟု မစ္စတာပီတယ်လ်က ထကန့်ကွက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ်”

အေဘယ်ဒိုရီက တရားသူကြီး တစ်စုံတစ်ရာ မပြောသေးမီ သူ့မေးခွန်းကို ပြန်ရုပ်သိမ်းကြောင်း ကြေငြာသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်မေးပြန်သည်။

“မစ္စညိုနီ... တရားခံက သူ့ရဲ့ဆင်စွယ်တွေနဲ့ ကျားသစ်ရေတွေ သိမ်းထားပေးဖို့ မင်းဆီမှာ ပို့ဒေါင် တောင်းတယ်လို့ စွပ်စွဲရင် မင်း ဘာပြောမလဲ”

“မတောင်းပါဘူး၊ ဒီအလုပ်မျိုးကို သူ ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး” ဆာရာက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းရင်း ဖြေသည်။

“အဲဒီ တရားမဝင်ပစ္စည်းတွေ ထရပ်ကားပေါ်တင်ဖို့ မင်းကို ကြီးကြပ်ခိုင်းတယ်လို့ ဆိုရင်ကော”

“မခိုင်းဘူး... မခိုင်းဘူး” ဆာရာက ပြန်အော်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖုန်းနဲ့စကားပြောကြတုန်းက ပံ့ပိုးပေးတဲ့ တင်ပို့နိုင်အောင် နည်းပေးဖို့ သူက မင်းကို အမိန့်ပေး...”

“မပေးဘူး၊ ဘာအမိန့်မှ မပေးဘူး၊ သူဟာ သိပ်ကိုစိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

ဆာရာက တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နောက်ထပ်မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျား”

တရားလိုအကျိုးဆောင် အေဘယ်ခိုရ်သည် သူ၏ မေးခွန်းများအတွက် အတော် အလေး ကျေနပ်အားရသွားပုံ ပေါ်သည်။ သူ့လက်ထောက်တွေက သူ့ဘက်ကို ကိုယ်ကိုယ်မီး နှိုးကျွေးစကားပြောသည်။

“တရားခံဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ အစစ်ခံဖို့ ရွှေကနေရာကို လာပါ”

တရားခံအကျိုးဆောင် မစ္စတာပီတယ်လ်အတွက် ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်ရတော့မည့် အခြေအနေအထားကို ဘေးလူခရိုက်ကပင်လျှင် အကဲခတ်မိလေသည်။ အေဘယ်ခိုရ်က အငြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တော့မည့်ပုံမျိုး ပေါ်နေသည်။

မစ္စတာပီတယ်လ်က တွန်ဂါတာသည် ကြီးကျယ်သည့် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ တော်လှန်ရေးတွင် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ ရိုးရိုးအေးအေး ဘက်သို့ဖြစ်ကြောင်းများ ပေါ်လွင်အောင် ပထမဆုံး စတင် အကွက်ဆင်ပေးသည်။

“မရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်း ခင်ဗျားပိုင်တာ ဘာရှိသလဲ”

“ဟာရဲရားမြို့မှာ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ အိမ်တစ်လုံး ရှိပါတယ်”

“အဲဒီအိမ်ကို ဘယ်လောက်ပေး ဝယ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နှိုးတော်ကို ပြောပြနိုင်မလား”

“ဒေါ်လာတစ်သောင်းခွဲ ပေးရပါတယ်”

“အိမ်တစ်လုံးအတွက် ဒီငွေဟာ သိပ်ကိုများတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်မယ်မဟုတ်

“မများပါဘူး”

တွန်ဂါတာက မျက်နှာပိုးသေစသနှင့် ဖြေသည်။ ထိုအဖြေကြောင့် တရားသူကြီးက ပြုံးသည်။

“မော်တော်ကားရော”

“ဝန်ကြီးအနေနဲ့စီးဖို့ အစိုးရက ပေးထားတဲ့ကားပဲ ရှိပါတယ်”

“နိုင်ငံခြားဘဏ် တစ်ခုခုမှာရော ငွေအပ်ထားတာ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး”

“မိန်းမရော”

“မရှိပါဘူး”

နောက်ဘက်တန်းတွင် ထိုင်နေသော ဆာရာရှိရာသို့ တွန်ဂါတာက မသိမသာ ချစ်သလို သည်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ဖြေပြန်သည်။

“အခုအချိန်အထိ မရှိသေးပါဘူး”

“တခြားမိန်းမရော မရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော့် အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ အဒေါ် အဘွား တစ်ယောက် ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ နေပါတယ်”

“အခင်းဖြစ်တဲ့ ညကအကြောင်း ပြောကြရအောင်၊ အဲဒီညတုန်းက ကာရီအိမ် ပေါ်ကို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေသလဲ”

“ကျူတီသာသနာပြုစခန်းကို ကျွန်တော်သွားတာပါ”

“ဘာကိစ္စသွားတာတာ”

“မစ္စညိုနီဆီကို အလည်သွားတာပါ။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပတ်သက်ပြီး သူ့အဖေနဲ့ စကားပြောရာရှိလို့ သွားတာပါ”

“ဒီလိုသွားမယ့်အကြောင်း ကြိုတင်စီစဉ်ထားသလား”

“စီစဉ်ထားပါတယ်၊ မစ္စညိုနီနဲ့ ဖုန်းနဲ့စကားပြောပြီး စီစဉ်ထားပါတယ်”

“သူ့ဆီကို အရင်တုန်းကလည်း အလည်သွားဖူးသလား၊ တစ်ကြိမ်ထက် ပိုသွား တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“အဲဒီလို အလည်သွားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုအဆောက်အအုံမျိုးမှာ ခင်ဗျားထား သလဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် သီးခြားဆောက်ပေးထားတဲ့ သက်ကယ်တဲထဲမှာ တည်း တယ်”

“သက်ကယ်တဲလား၊ မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုထားပေးပြီး အိပ်ဖို့ ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပေးထား သက်ကယ်တဲမျိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားအဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အဆောက်အအုံကောင်းကောင်းမှာ လိုမဖြစ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်လူမျိုးစုတွေ တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့ကြတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်နေရာ ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်”

“အဲဒီတဲထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူတည်းတဲ့ အခြားလူများ ရှိသေးသလား”

“ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ရံတော်တွေ အတူတူတည်းကြပါ”

“ခင်ဗျားရဲ့တဲထဲကို မစ္စညိုနီရော အလည်မလာဘူးလား”

“ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေ လက် သုံးတဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်ပါတယ်”

“တရားလို အကျိုးဆောင်ကြီးက အခကြေးငွေယူပြီး ပျော်ပါးတဲ့မိန်းကလေး သုံးနှုန်းသွားပါတယ်၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာပြောချင်သလဲ”

“သူ့သိကျွမ်းဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီးပြောသွားတာသာ ဖြစ်ပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို အမျိုးသမီးမျိုးတွေနဲ့ လုံးဝ မသိကျွမ်းဖူးပါဘူး”

တရားသူကြီးက ပြုံးပြန်သည်။ အေဘယ်ခိုရီ၏ လက်ထောက်တစ်ယောက် လည်း သူ့ကို ခပ်လှောင်လှောင် အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဝန်ကြီးခင်ဗျား... ကျူတီ သာသနာပြုစခန်းကို ခင်ဗျားအလည်သွား

ကြောင်း တခြားလူတစ်ယောက်ယောက် သိထားတာများ ရှိသေးသလား”

“ကျွန်တော်လုပ်တာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုကိုမှ လျှို့ဝှက်မထားပါဘူး၊ အဲဒီနေ့ အဲဒီလိုသွားမယ့်အကြောင်း ကျွန်တော့်ရုံးသုံး ခိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးမှတ်ထားပါတယ်”

“ခင်ဗျားမှာ အဲဒီခိုင်ယာရီ ရှိသေးသလား”

“မရှိတော့ပါဘူး၊ တရားခံ အကျိုးဆောင်ကိုပေးဖို့ ကျွန်တော့်အတွင်းရေးမှူးကို မေတ္တာရပ်ခံကြည့်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခိုင်ယာရီက ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်ကနေ ပျောက်ဆုံး သွားပါတယ်”

“ဒီလိုကို... ခင်ဗျားဒရိုင်ဘာကို ကားအသင့်ပြင်ခိုင်းတော့ ဘယ်လိုသွားမယ်ဆို တာ ပြောပြသေးသလား”

“ပြောပြပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် သူက ခင်ဗျားမပြောဘူးလို့ အစစ်ခံနေပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ မှတ်ဉာဏ်မကောင်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မှတ်ဉာဏ် မကောင်းအောင် တစ်ခုခု အလုပ်ခံရလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောရင်း တွန်ဂါတာက သူ့ပခုံး နှစ်ဘက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ... အချင်းဖြစ်တဲ့ညတုန်းက ကာရိုအိန်နဲ့ ကျွတ်တာသနပြုစခန်း ကြားမှာ ခင်ဗျားတို့ ကားနဲ့သွားတော့ အခြားမော်တော်ကား တစ်စင်းစင်းနဲ့များ တွေ့ခဲ့သေး သလား”

“တွေ့ပါတယ်၊ ထရပ်ကားတစ်စင်း အမှောင်ထဲမှာ ရပ်ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ရပ်ထားတာပါ”

“အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရုံးတော်ကို ပြောပြနိုင်မလား”

“ထရပ်ကားဒရိုင်ဘာက ရှေ့မီးကြီးကို ဖွင့်ချည်မှိတ်ချည် သုံးကြိမ်လုပ်တယ်၊ တစ် ပြိုင်တည်းမှာပဲ ရှေ့ဘက်ကို သူ ဆက်မောင်းလာတယ်”

“ဒီလိုမောင်းလာတော့ ခင်ဗျားကားကို ရပ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီနောက် ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာကို ‘ရပ်ပေးလိုက်၊ ဒါပေမယ့် သတိထား၊ ချုံခိုတိုက်ဖို့လုပ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်’ လို့ ပြောပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီထရပ်ကားနဲ့ဆုံဖို့ ခင်ဗျား ကြိုတင်မျှော်မှန်းမထားဘူးပေါ့”

“မျှော်မှန်းမထားပါဘူး”

“ခင်ဗျားက ‘အဲဒါပဲ၊ အဲဒီမှာ ရပ်တော့’လို့ ပြောသလား”

“မပြောပါဘူး”

“ချုံခိုတိုက်ဖို့ လုပ်တာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မကြာသေးခင်ကပဲ မော်တော်ကား အတော်များများကို လက်နက်ကိုင် သောင်း ကျန်းသူတွေ ဝိုင်းတိုက်တာ ခံခဲ့ရပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကားအသွားအလာပြတ်တဲ့ ညဘက် အချိန်မျိုးမှာ ပိုပြီးဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ”

“အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံရတော့မယ်လို့ ခံစားရပါတယ်”

“အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော့် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က ထရပ်ကားဒရိုင်ဘာကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ဖို့ ဆင်းသွားပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ထိုင်နေတဲ့ မာစီဒီးကားထဲကနေပြီး ထရပ်ကားဒရိုင်ဘာကို လှမ်းမြင်ရ သလား”

“မြင်ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက် သက်သက်ပါပဲ၊ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“ကျွန်တော် သိပ်ကို သတိဝီရိယနဲ့ နေလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီနောက် ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖြန့်ကန်ဆီ ကျွန်တော်တို့နောက်က ကားမီးရောင်တွေ ပေါ်ထွက် လာပါတယ်၊ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့်လူတွေ လက်နက်ချဖို့ အသံချစ်စက်နဲ့ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးတာကို ကြားရပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မာစီဒီးကားကို လက်နက်ကိုင်တွေ ဝိုင်းထားပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကားပေါ်က ဆွဲချပါတယ်”

“အဲဒီလူတွေထဲမှာ ခင်ဗျားမှတ်မိတဲ့လူများ ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်၊ ကားပေါ်က ဆွဲချခံရပြီးတဲ့နောက် ဗိုလ်မှူးချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရပါတယ်”

“သူ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ စောစောက မသင်္ကာတဲ့စိတ်တွေ လျော့ပါးမသွားဘူး လား”

“မလျော့ပါးတဲ့အပြင် အဲဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားမှုမျိုး ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အသက်အန္တရာယ် ရှိလာပြီလို့ လုံးလုံးလျားလျားကြီး ယုံကြည်လိုက်မိပါတော့ တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုယုံကြည်လိုက်ရတာလဲ ဝန်ကြီး”

“ဗိုလ်မှူးချုပ် ဖန်ဂါဘာရာဟာ ထင်ရှားတဲ့ မာတာဘယ်လီ ခေါင်းဆောင်တွေ အပေါ် အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ သိပ်ကို နာမည်ဆိုးထွက်နေတဲ့ တပ်မဟာတစ်ခုရဲ့ စစ်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လို့ပါပဲ”

“ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ တပ်မဟာ (၃) ဟာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ တရားဝင်စစ်တပ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဖန်ဂါဘာရာဟာလည်း အများလေး စားပြီး လူတိုင်းသိနေတဲ့ စစ်တပ်အရာရှိကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်” ဟု အေဘယ်ဒိုရီက ကမန်းကတန်း အော်ဟစ်ကန့်ကွက်သည်။

“တရားလိုဘက်က ကန့်ကွက်ချက်ဟာ လုံးဝ တရားမျှတပါတယ်၊ တရားခံဟာ ထင်ရှားတဲ့ စစ်တပ်အရာရှိတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် ဒီရုံးကို ပလက်ဖောင်းအဖြစ်သုံးတာ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး၊ မူလကရဲ့ခံထားတဲ့ မုန်းတီးမှု အာယာတတရားတွေကို ဒီနေရာမှာလာပြီး ဖွင့်ချနေတာမျိုးကို ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလိုအပြောအဆိုမျိုးတွေ ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် နှုတ်တော် ကို မထိမဲ့မြင်ပြုလုပ်မှုနဲ့ အရေးယူအပြစ်ပေးဖို့ တုံ့ဆိုင်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ဘူး” ဟု တရားသူ

ကြီးက ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

တွန်ဂါတာ စိတ်ငြိမ်သွားအောင် မစွတာပီတယ်လ်က စက္ကန့်သုံးဆယ်တိတိ ရပ်စောင့်နေသည်။

“ခင်ဗျားမှာ အသက်အန္တရာယ်ရှိလာပြီလို့ ယုံကြည်လိုက်ကြောင်း စောစောက အစစ်ခံသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု တွန်ဂါတာက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဖြေသည်။

“ထရပ်ကားပေါ်က ဆင်စွယ်တွေနဲ့ ကျားသစ်ရေတွေကို စစ်သားတွေချနေတာ ခင်ဗျားမြင်သလား”

“မြင်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်သလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဘယ်လိုတစ်ခုခုလဲဆိုတာကိုတော့ မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အမှုဆင်ပြီး အသက်ကို ရန်ရှာတော့မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်လိုက်မိပါတယ်။ တရားမဝင်တဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေ အကြောင်းပြပြီး ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံကြတော့မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား” ဟု အေဘယ်ခိုရီက အော်ပြောပြန်သည်။

“တရားခံကို နောက်တစ်ကြိမ် သတိမပေးတော့ဘူး” ဟု တရားသူကြီးက ခြိမ်းခြောက်သည့်လေသံဖြင့် ခပ်မာမာပြောသည်။

“အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“စယ်လီအန်းက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းကို လျှောက်လာပါတယ်။ စစ်သားတွေက တခြားကို အာရုံရောက်နေပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးကလေး ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စစ်သားတွေ ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့ ဝိုင်းမပစ်နိုင်အောင် စယ်လီအန်းကိုဖမ်းပြီး အကာအကွယ် ယူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် လင့်ရီဇာကားနဲ့ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝန်ကြီး”

မစွတာပီတယ်လ်က တွန်ဂါတာကိုပြောပြီး တရားသူကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်အမှုသည်ဟာ မေးခွန်းတွေကို ဖြေရတဲ့အတွက် သိပ်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူ သက်သက်သာသာဖြေနိုင်အောင် မနက်ဖြန်အထိ စစ်ဆေးမှုကို ရွှေ့ဆိုင်းပေးဖို့ လျှောက်ထားပါတယ်”

အေဘယ်ခိုရီက ဗြန်းကနဲ ထရပ်သည်။ သွေးအလွန်ဆာနေသည့် အမူအရာမျိုးပါပေါ်နေသည်။

“အခုမှ မွန်းတည့်ရုံရှိပါသေးတယ်။ တရားခံအစစ်ခံနေတာ မိနစ်သုံးဆယ်တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ တရားခံအကျိုးဆောင်က သူ့အမှုသည် ပင်ပန်းနေပြီလို့ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တရားခံဟာ ကောင်းစွာလေ့ကျင့်ထားခဲ့တဲ့ စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါလောက်ကလေးနဲ့ ပင်ပန်းသွားပြီဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျား”

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်စစ်မယ် မစ္စတာပီတယ်လ်” ဟု တရားသူကြီးက ပြောသည်။
မစ္စတာပီတယ်လ်က မိမိအနေဖြင့် ဆက်လက်မေးမြန်းရန် မရှိတော့ကြောင်း တင်ပြ
သည်။

“မစ္စတာခိုရို မေးပါ”
အေဘယ်ခိုရိုက ထိုင်ရာမှထသည်။

“ခင်ဗျားအသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်နေရပြီလို့ စောစောက ခင်ဗျား အစစ်ခံ
သွားတယ်။ ဒီလိုစိုးရိမ်တာဟာ ခင်ဗျားကျူးလွန်ထားတဲ့ ပြစ်မှုကြောင့်ပဲလို့ ကျွန်တော်က
ပြောရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြေမလဲ၊ ခင်ဗျားကျူးလွန်ထားတဲ့ အပြစ်ကြောင့် အခုလို ရုံးတင်
တရားစွဲခံရတော့မှာကို တွေးမိပြီး ကြောက်တာမဟုတ်ဘူးလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီလိုကြောက်တဲ့အတွက် နောက်ထပ် ရာဇဝတ်မှုတွေကို ဆက်တိုက် ကျူးလွန်
ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အားနွဲ့တဲ့အမျိုးသမီးကလေး စယ်လီအန်းကို
ခင်ဗျား လက်လိမ်ချိုးပြီး ဖမ်းခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီးတော့ ဆူကို ရက်ရက်စက်စက်
လက်သီးနဲ့ ထိုးခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

“အချိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းနေတဲ့ မော်တော်ကားပေါ်ကနေ သူ ခုန်ချလိုက်ရင်
ဒဏ်ရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရသွားမှာ စိုးရိမ်တဲ့အတွက် သူ ခုန်မချနိုင်အောင် လက်သီးနဲ့
ထိုးလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်”

“ပစ်ရင် လူသေစေလောက်တဲ့သေနတ်နဲ့ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဖန်ဂါဘာရာကို ခင်ဗျား
ချိန်တယ်မဟုတ်လား။”

“သူ့ကို ကျွန်တော် ခြိမ်းခြောက်တာပါ၊ မှန်ပါတယ်၊ သူ့ကို သေနတ်နဲ့ ကျွန်တော်
ချိန်ပါတယ်”

“အဲဒီနောက် သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို တည့်တည့်ချိန်ပြီး ခင်ဗျား သေနတ်နဲ့ပစ်တယ် မဟုတ်
လား၊ ဒါဟာ ခြိမ်းခြောက်တာလား။”

“သူ့ကို မှန်အောင်မပစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် လွှဲပစ်ပါတယ်”

“ဗိုလ်မှူးချုပ်ကို ခင်ဗျား သတ်ဖို့ကြိုးစားတယ်၊ သူကတော်လှန်လို့ အရှောင်အတိမ်း
ကောင်းလွန်းလို့ အသက်မသေတာပါဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာပြောမလဲ”

“ကျွန်တော်သာ တကယ်သတ်ချင်ရင် ဒီကနေ သူ့အရိုးတောင် ဆွေးနေလောက်
ပါပြီ”

“ခင်ဗျား လင့်ရိုဟာကို ခိုးယူသွားတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီကားဟာ နိုင်ငံတော်ပိုင်
ပစ္စည်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက် နားလည်ထားတယ် မဟုတ်လား။”

နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် မေးခွန်းများကို မညှာမတာ ဆက်မေးနေပြီးနောက်မှာ
အေဘယ်ခိုရိုက လက်စသတ်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် စီရင်ချက်ချမယ်” ဟု တရားသူကြီးက ကြေငြာသည်။
ခရိုင်နှင့် စယ်လီအန်းက စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်လာကြသည်။

“ဒီအမှုကြီး စစ်ကတည်းက ဆာရာကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်ဟာ စိတ်အထိခိုက်ဆုံးပဲ။ သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေး” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

“ကလေးလား... မင်းထက် တစ်နှစ်နှစ်နှစ်လောက် ကြီးနိုင်တယ်နော်” ဟု ခရိတ်က ရယ်ပြီးပြောသည်။

“ဆာရာဟာ တွန်ဂါတာကို လုံးလုံးကြီး ယုံနေပုံရတယ်။ ကျွန်မ ထင်ထားခဲ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာစိတ်တွေတောင် ပေါက်လာမိတယ်။ အေဘယ်ဒိုရီ စစ်ဆေးပုံတွေကြောင့် ပိုပြီး မသင်္ကာဖြစ်လာတယ်”

စယ်လီန်းက ခပ်တွေ့တွေ့ငေးနေရင်းမှ ပြောသည်။

စီရင်ချက်ချမည့်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် တရားရုံးတွင် လူတွေ ပိုပြီးကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ခြေချစရာတောင်မရှိအောင် ဖြစ်နေသည်။

တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ကို ရှည်လျားစွာ ဖတ်ပြနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ တရားခံသည် ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသည်ဆိုကာ ပြစ်ဒဏ်များကို ဆက်လက်ဖတ်ကြားသည်။

“တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့၏ ပစ္စည်းများကို တရားမဝင် ခိုးထုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ပထမစွဲချက်အတွက် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်။

ဓားစာခံ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသည်မှာ ထင်ရှားသဖြင့် ဒုတိယစွဲချက်အတွက် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်။

သေစေလောက်သည့် လက်နက်အသုံးပြုကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် တတိယစွဲချက်အတွက် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ခြောက်နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများ ဒဏ်ရာအနာတရရစေအောင် ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် စတုတ္ထစွဲချက်အတွက် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ခြောက်နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်။

လူသတ်ရန်ကြိုးစားကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ပဉ္စမစွဲချက်အတွက် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ခြောက်နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်။

ထိုပြစ်ဒဏ်အားလုံးကို တစ်ခုပြီးမှတစ်ခု ကျခံစေရမည်” စီရင်ချက် ဆုံးသွားသောအခါ တရားလိုအကျိုးဆောင် အေဘယ်ဒိုရီသည်ပင်လျှင် ဆတ်ကနဲ ခေါင်းထောင်ထသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

အားလုံးပေါင်းလိုက်လျှင် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်တိတိ ဖြစ်သည်။ ထောင်စည်းကမ်းများကို မချိုးဖောက်ဘဲ ကျိုးကျိုးနွံနွံ နေနိုင်သည့်တိုင်အောင် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ထောင်တွင်းမှာ နေရပေတော့မည်။ သူ့သက်တမ်း၏ အဖို့အတန်ဆုံး အချိန်များ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်သွားဖို့ သေချာသွားလေပြီ။

ရုံးခန်း၏ နောက်ဘက်ခြမ်းမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် အော်ဟစ်ငိုရင်း ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများက ရုံးခန်းကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“ဘာသာ... ငါတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် အဖေ... ငါတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖေကို ငါတို့နဲ့ ခွဲပစ်လိုက်ပြီ။ ငါတို့လူထုကြီးရဲ့ အဖေ၊ ငါတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုသည်။ ရှေးဟောင်းတိုက်ပွဲဝင် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လေသည်။

“ရုံးတော်အတွင်းမှာ အားလုံးတိတ်အောင် ထိန်းစမ်း”

တရားသူကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အော်သံပေါ်ထွက်လာသည်။ ဆူညံနေသူများကို ပုလိပ်များက လူစုခွဲပစ်လိုက်သည်။ အချို့ကို ရုံးခန်းအပြင်သို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲထုတ်သွားသည်။

တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေသည် တရားခံအတွက် သတ်မှတ်ထားသော နေရာလေးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် လှောင်ပြုံးကလေးတစ်ခု မသိမသာ ရှိနေကြောင်း ခရိတ်က သတိထားလိုက်မိသည်။

အစောင့်များက သူ့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကို မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်နေသော ခရိတ်ကို သူ့မြင်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်သွားကြသည်။

တွန်ဂါတာက လက်တစ်ဘက်ဖြင့် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုကို လုပ်ပြလိုက်ပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငယ်စဉ်က အတူတူ နပန်းသတ်ခွဲကြဖူးသူများ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ နပန်းသတ်တိုင်း ရှုံးလျှင် ရှုံးသည့်အလျောက်၊ နိုင်လျှင် နိုင်သည့်အလျောက်၊ သရေကျလျှင်လည်း သရေကျသည့်အလျောက် လက်ဖြင့် အထိမ်းအမှတ် လုပ်ပြကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုကို သူလုပ်ပြလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သရေဖြစ်သွားပြီ” ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်က ခြေထောက်တစ်ဘက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ သူက လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးသွားရသည့် သဘောကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလိုဖြစ်ရသည်မှာ မိမိ ဖန်တီးသောကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း ငယ်သူငယ်ချင်းကို ခရိတ်က အော်ဟစ်ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် တွန်ဂါတာက တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားလေတော့သည်။

ဆာရာသည် ခုံတန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ရပ်ပြီး တွန်ဂါတာဆီသို့ လက်ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ တွန်ဂါတာကမြင်သွားပြီး အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုကို လုပ်ပြပြန်သည်။ ထိုအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ခရိတ်က ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မင်းပုန်းတော့၊ လုံအောင်ပုန်းတော့၊ မင်းမှာလည်း အန္တရာယ်ရှိနေပြီ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆာရာ၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ထိုအမိန့်ကို သူ နားလည်သဘောပေါက်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

တွန်ဂါတာကို အစောင့်များက လူအုပ်ကြားမှ ဆွဲခေါ်သွားကြတော့သည်။

ခရိတ်သည် စယ်လီအန်း၏ လက်ကိုဆွဲပြီး စစ်ချီသီချင်းများ စုပေါင်းသီဆိုနေကြ
သည့် မာတာဘယ်လီ လူ့အုပ်ကြီးအတွင်းမှ တိုးထွက်လာခဲ့သည်။

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များက သူတို့နှစ်ယောက်နောက်သို့ ဝိုင်းလာကြသည်။ ရှေ့
ဆီးတားသည့်သူက တားသည်။ ခရိတ်က သူတို့ကို လက်သီးဆုပ်ပြုလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့
တက်သည်။ တရကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီး စယ်လီအန်း၏အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးသည်။

“အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဟု စယ်လီအန်းက မေးသည်။
“မင်းမေးတာ ကိုယ်နားမလည်ဘူး” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။
“ဟေး... ကျွန်မဟာ ရှင်သူငယ်ချင်းလေ၊ မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“ဆော့ရိုးကွာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကို ထိခိုက်နေတယ်၊ ဘယ်လောက် ထိခိုက်
ထယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပဲ” ဟုပြောရင်း ခရိတ်က ကားလက်ကိုင်ပေါ်သို့
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

“ရှင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဟိုတုန်းကလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အခုလည်း မလုပ်နိုင်
ဘူး ရှင်လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

ခရိတ်က လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ကားလက်ကိုင်ကိုထုသည်။
“သနားစရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကြီးများတောင်”
“အပေါ်တက်ဦးမလား”

စယ်လီအန်းက လေသံပျော့ကလေးနှင့် မေးသည်။ ခရိတ်က ခေါင်းခါပြုလိုက်
သည်။

“ကင်းလင်းကို ကိုယ်ပြန်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီအမှုကြီးဖြစ်တည်းက ဟိုကဟာ
တွေ့အားလုံးကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရတယ်”

“ရှင် အခုသွားမှာလား” ဟု စယ်လီအန်းက အထိတ်တလန့် မေးသည်။
“ဟုတ်တယ်”
“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်ကွာ”

“တစ်ယောက်တည်းနေရင် ရှင်ကိုယ်ရှင် နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့၊ ဒါမျိုး
ကို ခွင့်ပြုလိုက်ရင် ကျွန်မ မိတ်ဆွေကောင်း မပီသ၊ ရာကျမယ်၊ ရှင်နဲ့အတူတူ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့
မယ်၊ ခဏလေးစောင့်၊ အိတ်တစ်လုံးသွားဆွဲပြီး ချက်ချင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့မယ်”

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် စယ်လီအန်း ပြန်ဆင်းလာသည်။ ကင်မရာအိတ်တစ်လုံးနှင့်
အဝတ်အစားအိတ်တစ်လုံး ပါလာသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ထည့်လိုက်
သည်။

“ရပြီ၊ သွားစို့”

ဝေးလံရှည်လျားသည့် ခရီးကြီးကို မော်တော်ကားနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လာကြ
သော်လည်း သူတို့ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ သို့သော် စယ်လီအန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း
ခွင်ခွင်ကလေး ပြုံးပြဖော်ရသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရသေးတော့သည်။

မှောင်ခါနီးတွင် ကင်းလင်းသို့ သူတို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဂျိုးဇက်က စယ်လီအန်း
ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားသည်။ ‘ဆရာမ’ဟုခေါ်ကာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆို

သည်။ သူတပည့်များကို ခေါ်ယူပြီးတော့လည်း စယ်လီအန်း၏ အထုပ်အပိုးများကို သယ်ချစေသည်။

“ရေချိုးဖို့ ရေနွေး အဆင်သင့်ရှိပါတယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

ရေချိုးပြီးကြသောအခါ လသာဆောင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူထွက်ထိုင်သည်။ ညစာစားပြီးသော်လည်း လသာဆောင်မှာပင် ထွက်ထိုင်ရင်း ဘရန်ဒီ သောက်ကြပြန်သည်။

“ဒီနေ့ည သိပ်မသောက်ပါနဲ့နော်၊ ရှင် မမူးဘဲ နေစေချင်တယ်” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

ခရိတ်က ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ပြီး စယ်လီအန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

စယ်လီအန်းကလည်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြိုနှင့်သည်။

“အချစ်ရေ... ကိုယ် စောင့်နေရတဲ့အချိန်တွေ မနည်းတော့ဘူး”

ခရိတ်က စယ်လီအန်းရှေ့မှာရပ်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကျွန်မစောင့်နေရတဲ့ အချိန်တွေကလည်း ကြာလှပါပြီရှင်”

ဟု စယ်လီအန်းကလည်း လေသံကလေးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

ခရိတ်က အဖိုးတန်ပစ္စည်းကလေးတစ်ခုကို တယုတယ ကိုင်တွယ်သကဲ့သို့ စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းသည်။ စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာကလေးက အပေါ်သို့ မော်လာသည်။

ဂျိုးဇက်က ကော်ဖီဇန်းကိုင်ပြီး မီးဖိုချောင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုတံခါးဝမှာပင် အတော်ကြာအောင် ရပ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ လသာဆောင်သို့ ဆက်မလာတော့ဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြီး အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

ထိုအဖြစ်ကို ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းတို့ နှစ်ယောက်က လုံးဝ မသိလိုက်ကြချေ။

နောက်နေ့မှစပြီး ဂျိုးဇက်က သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အိပ်ခန်းကို တစ်ခန်းတည်း ပြင်ဆင်ပေးထားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

ကင်းလင်း စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး ခြံကြီးမှာ ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းတို့နှစ်ယောက်
ထက်ညီလက်ညီ ထူထောင်ကြသည့်အတွက် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလိုပင် စည်ပင်သိုက်မြိုက်
စာတော့သည်။

ဂျိုးဇက်က မာလီများငှားပြီး သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ပန်းခြံလုပ်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်
ယောက်ကြိုက်တတ်သည့် အစားအစာများကိုလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည်။
တစ်ရက်တွင် စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

“ဒီနေ့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာတယ်၊ ဂျီဟန်နက်စ်ဘတ်မြို့မှာ ပြင်ထားတဲ့
ကျွန်မရဲ့ စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေး ပြင်ပြီးသွားပြီတဲ့၊ ကျွန်မ သွားယူဦးမှဖြစ်မယ်”

ထုံးစံအတိုင်း စက်စနာလေယာဉ်ပျံကို သတ်မှတ်ထားသည့် မိုင်ပြည့်တိုင်း ပြန်
ထည်စစ်ဆေးပြုပြင်ရန် ဂျီဟန်နက်စ်ဘတ်မြို့သို့ ပို့ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

*နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် မစောင့်နိုင်ဘူးလား၊ အဲဒီလောက်ဆိုရင် ကိုယ်ပါ မင်းနဲ့
အတူတူ လိုက်လာနိုင်မယ်၊ အပြန်ကျတော့ ကိုယ်တို့ခြံကြီးတွေနဲ့ ဇန်ဘက်ဇီရေယမုန်ကိုပါ
လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေ စစ်ဆေးကြည့်နိုင်တာပေါ့” ဟု ခရိတ်ကပြောသည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် ခရိတ်ကိုစောင့်ရင်း ရက်သတ္တတပတ် ကုန်ဆုံးသွားပြန်သည်။
နောက်ဆုံးတွင် ဟာရဲရားမြို့မှတစ်ဆင့် ပို့ပေးလိုက်သော စာတစ်စောင် စယ်လီအန်းထံသို့
ရောက်လာပြန်သည်။

ကမ္ဘာတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့မှ စယ်လီအန်း၏
တန်ထရိုက်သက်တမ်းတိုးရန်ကိစ္စ အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ လိုအပ်သည့်ပုံစံများတွင်
ဖြည့်ပြီး ပြန်ပို့ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် စယ်လီအန်းမှာ မသေချာမရေရာ ဖြစ်နေသည်။ ယခုအတိုင်း ခရိတ်နှင့် အတူတူ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးနှင့် ဇစ်ဘက်ဒီရေယမုန်အတွက် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ လက်ခံသည့်လုပ်ငန်းကို စောက်ချလုပ်ကိုင်သွားရမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် စက်စနာလေယာဉ်ကလေးဖြင့် အာဖရိကတစ်တိုက်လုံးသို့ လှည့်လည်သွားလာကာ ကြုံသလိုအိပ် ကြုံသလိုအနေရမည်လော မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သူစိတ်ရင်းအမှန်က ခရိတ်နှင့် အတူတူနေလိုသည့်ဘက်သို့ ယိမ်းထိုင်နေသည်။ တစ်ညဦးတွင် သူတို့နှစ်ယောက် လသာဆောင်မှာ အတူထိုင်ရင်း ကော်ဖီသောက်နေကြသည်။ ထိုအခိုက် စယ်လီအန်းက ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်မိသည်။

“ခရိတ်... ရှင့်ကို အခုကျတော့မှပဲ ကျွန်မ ဖွင့်ပြောတော့မယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မတကယ်ချစ်နေမိပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ခရိတ်လည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ယခုချက်ချင်း ဘူလာဝါယိုမြို့သို့သွားကာ ရုံးတက်လက်ထပ်လိုက်ကြဖို့ ပြောသည်။

“အရူး... ဒါဟာ ပေါင်မုန့်သွားဝယ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို အလွယ်တကူ လက်ထပ်လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဒီလိုလုပ်နေကြတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်ကွာ၊ နှစ်ယောက်သဘောတူရုံနဲ့ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မကတော့ ဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာရှိတဲ့အတိုင်းပဲ လက်ထပ်မနေဦး”

စယ်လီအန်းက ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည့် အမူအရာဖြင့်ပြောပြီး ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၆) ရက်နေ့မှာ လက်ထပ်မယ်” ဟုလည်းပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် လေးလလောက်ထောင် လိုသေးတာပဲကွာ” ဟု ခရိတ်က စိတ်ပျက်သလေသံဖြင့် ညည်းညည်းညာညာ ပြောသည်။

ဂျိုးဇက်ကလည်း ခရိတ်ဘက်က မလိုက်ပေ။ စယ်လီအန်း၏ အစီအစဉ်အတိုင်း ခမ်းခမ်းနားနားလက်ထပ်ဖို့ကို ထောက်ခံနေသည်။

“ကင်းလင်းမှာပဲ လက်ထပ်ပွဲလုပ်ပါ ဆရာမ၊ လူ့ဘယ်လောက်ဖိတ်မယ် စိတ်ထဲသလဲ၊ သုံးရာလား၊ လေးရာလား၊ ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်”

“အို... ဒါလောက်လူအများကြီးတော့ မဖိတ်ပါဘူး၊ တော်ရုံသင့်ရုံပဲပေါ့” စယ်လီအန်းက ပြန်ပြောသည်။

ထွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကို အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်အနှစ်လေးဆယ် ချမှတ်လိုက်သည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေခဲ့သော ခရိတ်သည် အချိန်ကတုစားသဖြင့် မေ့မေ့ဟော့ဟော့ ပျောက် နေနိုင်စပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

ထွန်ဂါတာကို ထောင်ချလိုက်စတုန်းက သတင်းစာများ၊ ရုပ်မြင်သံကြားများ

အကြောင်းကိုသာ အကြီးအကျယ် အသားပေးရေးခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့ အားလုံးကပါ သူ့ကို မေ့သွားသယောင်ရှိသည်။

သို့သော် အားလုံးငြိမ်သက်နေကြရာမှ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ၏ သတင်းသည် ခေါ်က ပြုတ်ကျလာသလို ဖြန်းဖြန်းခိုင်းခိုင်း ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ အာဖရိက တစ်တိုက် လုံးရှိ သတင်းစာများနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားများက ထိုအကြောင်းကို အကြီးအကျယ် ရေးသား ထုတ်လွှင့်လိုက်ကြလေသည်။

ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းသည် တယ်လီဗေးရှင်းရေ့မှာထိုင်ရင်း အကြီးအကျယ် တုန် ထုပ်ချောက်ချားနေကြသည်။ သူတို့ မြင်လိုက်၊ ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းကိုလည်း မယုံ ကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ဘူလာဝါယိုမြို့နှင့် မိုင် (၈၀) ခန့်ကွာသည့် ကျေးရွာတစ်ရွာတွင် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ကိုင်နေသော မျက်နှာဖြူမိသားစုတစ်စုလုံးကို ကလေးငယ်များပါမကျန် မာတာဘယ်လီ သူပုန်များက သတ်ဖြတ်သွားကြောင်း၊ သူတို့ခေါင်းဆောင် တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ၏အမည်ကို အသုံးပြုပြီး သတ်ဖြတ်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မာတာဘယ်လီသူပုန်များ ထကြွသောင်းကျန်း ထာပြန်ကြောင်းဖြင့် သတင်းများက ထုတ်လွှင့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အသတ်ခံရသူမှာ ခရိတ်နှင့်အတူတူ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည့် ဂေါ်ဒွင်ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်း ဆုံးသွားသောအခါ ပိုးလေဝသသတင်းကို ဆက်ကြေငြာနေသဖြင့် ခရိတ်က တယ်လီဗေးရှင်းခလုတ်ကို ထပ်မံပြီး စယ်လီအန်း၏ဘေးမှာ ပြန်လာထိုင်သည်။

“သမီးကလေးနှစ်ယောက် သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ဒါလောက်မိုက်ခိုင်း ဘာ စိတ်ကူးကြည့်လို့တောင် မရနိုင်ဘူး” ဟု စယ်လီအန်းက မချီတင်ကဲ ပြောသည်။

“ဂေါ်ဒွင်တို့ မိသားစုကို ကိုယ်သိတယ်၊ သိပ်သဘောကောင်းတယ်၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြတဲ့ မိသားစုပါ”

“တွန်ဂါတာကို ထောင်ထဲထည့်ထားလိုက်တာ သိပ်မှန်တာပဲ၊ ထောင်ထဲရောက်နေ ဘာတောင် ဒီအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ခိုင်းနေသေးတယ်”

“တွန်ဂါတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တွန်ဂါတာရဲ့နာမည်ကို သူတို့သုံးလိုက်ကြတာသာ ဖြစ် ဖယ်၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့ တွန်ဂါတာ ဘယ်တော့မှ အားမပေးဘူး၊ အခုလိုဖြစ်သွားတာ တောင် သူ သိမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ခရိတ်ကပြောသည်။

“သူ့ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့ကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်” စယ်လီအန်း၏အသံက ငိုသံပါလာသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ သိပ်မှားတယ်၊ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ မရှိနိုင်ဘူး၊ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ မရှိနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် မာတာဘယ်လီ နယ်မြေထဲကို နှိပ်စက်နက်နက်တိုင်တွေ ဝင်လာပြီး မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေအပေါ် အကြမ်းဖက်တာမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ခရိတ်က ခဏကြာတော့ တယ်လီဗေးရှင်းကို သွားဖွင့်ပြန်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်၏ ခန့်ခွန်းကို ရုပ်မြင်သံကြား လွှင့်နေသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ အလွန်တရာ ဒေါသဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဒီလိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ မာတာဘယ်လီ သူပုန်တွေကို ချေမှုန်းပစ်မယ်”

အကြောင်း တိုင်းသူပြည်သားများကို ကတိပေးပါတယ်” ဟု ဝန်ကြီးချုပ်က တင်းမာသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သူ့မျက်နှာ ဒါလောက်ဒေါသကြီးတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးနော်” ဟု စယ်လီအန်းက ခရိတ်ကို လှမ်းပြောသည်။ ပြီးတော့ ရုပ်မြင်သံကြားဘက်သို့ လှည့်သွားပြန်သည်။

“သူပုန်တွေကို မြေလှန်ရှာဖို့ စစ်တပ်နဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်ပါပြီ။ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပုန်းအောင်းနေလို့ မရပါဘူး။ သေချာပေါက်တွေ့မှာပါ။ သူတို့ဘီဖမ်းမိရင် . . . သူတို့ကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေတဲ့လူတွေကို ဖမ်းမိရင် ပြည်သူတွေရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို သူတို့ မုချမသွေ ခံကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူပုန်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းကလေးမှ သည်းမခံနိုင်တော့ပါဘူး။”

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မ အရမ်းသဘောကျသွားပြီ” ဟု စယ်လီအန်းက အားတက်သရော ပြောသည်။

“ဒီစကားကြားရလို့ သိပ်ပြီး အပျော်ကြီး ပျော်မနေနဲ့ဦးနော်၊ ဒါဟာ အာဖရိကတိုက်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦး၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ မဟုတ်ဘူး၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာရှိတဲ့ နေတဲ့လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်က တစ်မျိုး၊ ‘မြေလှန်ရှာဖို့’ ဆိုတဲ့စကားတို့ ‘သူတို့ကိုဖမ်းမိရင်’ ဆိုတဲ့ စကားတွေကို သေသေချာချာစဉ်းစား၊ ဒီစကားတွေဟာ အများကြီး တာသွားတယ်နော်” ခရိတ်က သတိပေးသည်။

“ခရိတ် . . . ရှင်ဟာ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ သိပ်စာနာတတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ . . .”

ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏ စကားမဆုံးမီ လက်မြောက်ပြလိုက်ပြီး ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသည်။

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါကို ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆန်ကတည်းက မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေနဲ့ အတူတူနေခဲ့တာပါ။ သူတို့ကို ခိုင်းချင်တာခိုင်းတယ်၊ သူတို့အပေါ်ကလည်း ခေါင်းပုံဖြတ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့ ကောင်းစားအောင်လည်း ကိုယ်လုပ်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိလာတဲ့အခါမှာ သူတို့ကို ချစ်လာတယ်၊ ရှိနာလူမျိုးတွေကိုတော့ ကိုယ် ကောင်းကောင်းမသိဘူး၊ သူတို့နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေဖူးဘူး၊ သူတို့ဘာသာစကားကို မတတ်ဘူး၊ သူတို့ဟာ လျှို့ဝှက်တယ်၊ သွေးအေးတယ်၊ ကောက်တူတယ်၊ သူတို့ကို ကိုယ်မယုံဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေရဲ့ နယ်မြေမှာလာနေဖို့ ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ”

“ရှင်ကတော့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေကိုပဲ အကောင်းထင်နေတော့တာထက် သူတို့ကို သူတော်စင်တွေလောက် ထင်နေတော့တာကိုး၊ အခုလို လူမဆန်တဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်တာလည်း ကြည့်ဦးလေ” ဟု စယ်လီအန်းက မကျေမနပ်နှင့် ပြောသည်။

“သူတို့ဟာ အာဖရိကတိုက်သားတွေပါလို့ စောစောက ကိုယ်ပြောပါရောလား၊ ဒါကြောင့် ရှိနာတွေလို တခြားအာဖရိကတိုက်က တိုင်းရင်းသားတွေလိုပဲ စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိနေပေါ့၊ ဒီလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အလုပ်မျိုးမလုပ်ဘူးလို့ ကိုယ်မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဝန်ကြီးချုပ် ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကိုတော့ ကိုယ် သိပ်မကြိုက်ချင်ဘူး။”

ထိုနေ့သည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ်သည်။

သောကြာနေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ကင်းလင်းမှာရှိသည့် အလုပ်သမားများ ဈေး
စယ်ထွက်လေ့ရှိသည့် နေ့ဖြစ်သည်။ သောကြာနေ့တိုင်း ဘူလာဝါယိုမြို့သို့သွားကာ ဈေးဝယ်
ခြင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ မိတ်ဆွေများအိမ် လည်ပတ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းက သောကြာနေ့ နံနက်စောစောထပြီး လင့်ရီဗာကားနှင့်
ဘူလာဝါယိုမြို့သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နောက်မှ ငါးတန်ထရပ်ကားအသစ်က ဒြယ်မှာရှိ
သည့် မာတာဘယ်လီလူမျိုးများကို တင်ဆောင်ပြီး လိုက်လာသည်။

ထရပ်ကားပေါ်တွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ အပြည့်ပါသည်။ မြို့သို့တက်ရမည်ဖြစ်
သဖြင့် လူတိုင်း ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ကာ အားလုံး ပျော်ပါးနေကြသည်။
အိမ်ထောင်များကိုလည်း သံပြိုင်ဆိုဆိုလိုက်လာကြသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ လမ်းပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ ကား
တန်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းပြန်လှည့်သည့်ကားက လှည့်နေသည်။ ရုပ်စောင့်သည့်
ကားကလည်း စောင့်နေသည်။

“ခဏစောင့်ဦး”

ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို လင့်ရီဗာကားပေါ်မှာထားခဲ့ပြီး ဆင်းလျှောက်သွားသည်။
ကားတန်း၏ ရှေ့ဆုံးနေရာသို့ ရောက်အောင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

လမ်းပိတ်ထားပုံမှာ ပာယီပိတ်ထားသည့် သဘောမျိုးမဟုတ်။ လမ်းနှစ်ဘက်တွင်
သင်္ဘောများချပြီး ခံတပ်သဖွယ် ပြုလုပ်ထားကာ ဘန်ကာများအတွင်း၌ စက်သေနတ်များကို
ဆင်ထားသည်။ မော်တော်ကားများ အတင်းဖြတ်ဝင် မောင်းမသွားနိုင်အောင်လည်း အရံ
အားများဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားသည်။

လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည့် စစ်သားများကို တွေ့ရသည်။ အားလုံး တပ်မဟာ (၃)
အမှတ်တံဆိပ်နှင့် ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ယူနီဖောင်းများက တိုက်ပွဲဝင်
ယူနီဖောင်းများဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ခရိတ်က အသင့်တွေ့ရသော တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ကို သွားမေးကြည့်သည်။

“လမ်းပိတ်ထားတယ်။ စစ်တပ်က ခွင့်ပြုလက်မှတ်ထုတ်ပေးထားတဲ့ ကားတွေပဲ
သွားလို့ရမယ်” ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မြို့ထဲကို သွားစရာရှိနေလို့ဗျာ”

“ဒီနေ့တော့ သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘူလာဝါယိုမြို့မှာ အခြေအနေတွေ မကောင်းဘူး”
ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက ခေါင်းကိုယမ်းခါပြရင်း ပြောသည်။

သူပြောသည့်စကားကို အတည်ပြုသည့်အနေဖြင့် မြို့ဘက်ဆီမှ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်
ဖြောက်အသံများ ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ပေါ်ထွက်လာသည်။ မောင်းပြန်သေနတ်သံများ
ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“က. . . ပြန်ပါ. . . ပြန်ပါ။ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး” ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက
သူ့ကို အတင်းနှင်ထုတ်သည်။

နောက်ကလိုက်လာသည့် ထရပ်ကားအပြည့်ပါသော မာတာဘယ်လီ လူမျိုးများ၏
သံချဲရေးအတွက် ခရိတ်၏ရင်ထဲမှာ ချက်ချင်း ပူပင်သောကမုန်း ဝင်ရောက် ဖိစီးလာလေတော့

သည်။

ကားရပ်ထားသည့်နေရာသို့ သူ ပြန်ပြေးလာသည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်တက်ကာ နောက်ကြောင်းသို့ တရကြမ်းပြန်လှည့်ပြီး မောင်းသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခရိတ်”

“စကုန်ပြီထင်တယ်”

ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးဖြင့် ပြန်ပြောကာ ကားထိ တရကြမ်းမောင်းနေသည်။

နောက်ကလိုက်လာသည့် ထရပ်ကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ သွားဆုံသည်။ သူတို့ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့် သီချင်းသံပြိုင်ဆိုကာ လက်ခုပ်များကို ပြိုင်တူတီးရင်း လိုက်ပါလာကြသည်။ ခရိတ်က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ထရပ်ကားကို တားသည်။ ကားရှေ့ခန်းတွင် အမြင့်သား ထိုင်လိုက်ပါလာသည့် ရှာဒရက်ကို တွေ့ရသည်။

“နောက်ပြန်လှည့်၊ ကင်းလင်းကိုပြန်ကြ၊ အခြေအနေတွေ သိပ်ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မဖြစ်သေးဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ ကင်းလင်းခြံထဲက အပြင်ကိုမထွက်ကြရဘူး” ဟု ခရိတ်က အမိန့်ပေးသည်။

“ရွှီနာစစ်သားတွေလား” ဟု ရှာဒရက်ကမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တပ်မဟာ (၃) က”

“ခွေးသားတွေ”

ရှာဒရက်က ရွံ့မုန်းသည့်အသွင်ဖြင့် တံတွေးတစ်ချက် ပျစ်ကနဲ ထွေးလိုက်လေသည်။

“အပြစ်မဲ့တဲ့ပြည်သူ ထောင်ပေါင်းများစွာကို လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့တွေက သတ်ပစ်တယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိဘူး”

တရားရေးဝန်ကြီး၏ သရော်ပြုံးပြုံးနေသော မျက်နှာက ရုပ်မြင်သံကြား မြင်ကွင်းပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်။ မည်းနက်သော မျက်နှာပေါ်တွင် သူ့သွားများက ဖြူဖွေးပြီး အရောင်လက်နေသည်။

“လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ မာတာဘယ်လီသူပုန်တွေ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြရာမှာ ကြားထဲ အရပ်သား တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ထိမှန်သေဆုံးသွားတာတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထောင်နဲ့ချီပြီး သေတယ်ဆိုတာတော့... ဟား... ဟား... ဟား... တကယ်လို့ ထောင်ပေါင်များစွာ သေတယ်ဆိုရင် ဘယ်မလဲ သူတို့အလောင်း၊ ကျုပ်ကို ပြစမ်းပါ၊ ကျုပ်တော့ ဒီအကြောင်းကို လုံးလုံးမသိဘူး”

“အင်း... ဟာရဲရားမြို့က သီနိုင်တဲ့ သတင်းတော့ ဒါလောက်ပဲရှိမယ်”

ခရိတ်က တယ်လီဗီးရှင်းခလုတ်ကိုပိတ်ရင်း ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ပယ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်၊ ဘီဘီစီက ဘာပြောသလဲဆိုတာ နားထောင်ကြည့်ကြရ

ဘေးမှာရှိနေသော ထရန်စစ္စတာရေဒီယိုကလေးကို ကောက်ဖွင့်သည်။

“မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစုနယ်မြေထဲမှာရှိနေတဲ့ နိုင်ငံခြား သတင်းထောက်အားလုံး
ဇင်ဘာတွေအစိုးရက ထွက်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ ဗြိတိသျှမဟာမင်းကြီးကလည်း ဇင်ဘာတွေ
အကြီးအပုပ်နဲ့ သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များက အခုလို အကြမ်းဖက်နေမှုနဲ့
ဆက်သက်လို့ ဗြိတိသျှအစိုးရက များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပါ

ခရိတ်က ဘီဘီစီကိုပိတ်လိုက်ပြီး တောင်အာဖရိကရေဒီယိုကို လိုင်းပြောင်းဖမ်းယူ

“မြောက်ပိုင်းနယ်နမိတ်ကိုဖြတ်ပြီး ဇင်ဘာတွေဒုက္ခသည် ရာပေါင်းများစွာ ထွက်
ပြေးတိမ်းရှောင်လာကြပါတယ်၊ ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေက သူတို့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့
အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြကြပါတယ်၊ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက မာတာဘယ်ဘီ ရွာတွေ
ထဲပြီး ရွာသားတွေကို သတ်ဖြတ်နေတဲ့အကြောင်းများ ပါဝင်ပါတယ်၊ သူတို့ကို ပြန်မပို့ပါနဲ့၊
ပြန်ပို့ရင် အသတ်ခံရမှာ သေချာပါတယ်လို့လဲ ပြောကြပါတယ်”

ခရိတ်က အမေရိကန်အသံကို ပြောင်းပြီး ဖမ်းယူပြန်သည်။

“မာတာဘယ်လီလူမျိုးများရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ဇာပူပါတီရဲ့ ခေါင်းဆောင်လည်း
ဖြစ်တဲ့ မစ္စတာဂျီဂျူဝါအင်နီကိုမိုဟာ သူတိုင်းပြည်ထဲက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာပြီး အိမ်နီး
ချင်းနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ ဘော့စ်ဝါနာပြည်ထဲကို ရောက်ရှိလာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဒီနိုင်ငံဘာကို ပစ်
သတ်လိုက်ကြတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သတ်ပစ်ချင်နေကြတယ်လို့လဲ အဲဒီမှာရှိတဲ့ သတင်း
ဆောက်များကို အင်နီကိုမိုက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပါတယ်။ ဇာပူပါတီ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်
တွေကို ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားပြီးတဲ့နောက် အခုလို အင်နီကိုမို ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာ
ခဲ့တဲ့အတွက် မာတာဘယ်လီတွေမှာ ခေါင်းဆောင်လည်းမရှိ၊ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိတဲ့လူလည်း
မရှိ ပြစ်သွားပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မူဂါဘီအစိုးရက မြောက်ပိုင်းခြမ်းကို သတင်းမှောင်
ချထားပါတယ်။ အဲဒီဒေသမှာရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်များ အားလုံးကိုလည်း ထွက်ခိုင်း
သိက်ပါတယ်၊ ကမ္ဘာကြက်ခြေနီအဖွဲ့က သွားရောက်လေ့လာအကဲခတ်ဖို့ တင်ပြတာကိုလည်း
ဆယ်ချလိုက်ပါတယ်”

ခရိတ်က ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ဒါတွေဟာ ကိုယ့်အဖို့တော့ ရိုးနေပြီ” ဟုလည်း တိုးတိုးရေရွတ်နေသည်။

သေနတ်သံများကြောင့် အိပ်ရာမှ ခရိတ် နိုးသွားသည်။ သူ၏ စစ်အတွေ့အကြုံများ
ကြောင့် ကောင်းစွာ မနိုးသေးမီမှာပင် သေနတ်သံ ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူက အလိုလို
ခတင်အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။

မောင်းပြန်သေနတ်သံများ ဖြစ်သည်။ အလွန်နီးကပ်လှသည်။ အတွဲတိုပစ်နေခြင်းကို သတိထားမိသည်။ ကောင်းစွာလေ့ကျင့်ထားသည့် သေနတ်သမားများသာလျှင် သည်ထိုအတွဲတိုကို စနစ်တကျ ပစ်ခတ်တတ်သည်။

အလုပ်သမားတန်းလျားဆီက ဖြစ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ရုံဆီက ဖြစ်မည်လား ဆိုသည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နေမိသည်။

သူ့ခြေထောက်အတူကို စမ်းတွေ့သည်။ ခြေထောက်မှာ ကမန်းကတန်း တပ်ဆင်လိုက်သည်။ သူ ကောင်းစွာနိုးသွားပြီ။ အိပ်ပျော်မှုများ ဖြစ်နေတော့။ ထိုအခါတွင် စယ်လီအန်းထိုပထမဆုံး သတိရလိုက်သည်။ ခုတင်ဆီသို့ ပြန်တွားသွားသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသော စယ်လီအန်းကို အောက်သို့ဆွဲချသည်။

“ဘာလဲ” ဟု စယ်လီအန်းက အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် မေးသည်။

“ဒီမှာရှေး... အဝတ်ဝတ်လိုက်၊ ပြီးရင် ဒီနားမှာဝပ်နေ”

သူက ခုတင်ခြေရင်းမှ ဂါဝန်ကို ဆွဲယူကာ ပစ်ပေးသည်။

စယ်လီအန်း အဝတ်ဝတ်နေတုန်း ခရိတ်က အဖြစ်အပျက်များကို ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ ရန်သူ့လာမည်ဆိုလျှင် ပြန်လည်ခုခံရန် သူ့အိမ်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ အဆင်သင့်မရှိ။ မီးဖိုချောင်ထဲက သားငါးကိုင်သည် ဓားလောက်သာ ရှိသည်ကို သတိရသည်။

နောက်ထပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အော်သံပါ ပူးတွဲပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအော်သံထချက်ချင်းကြီး ပြန်တိတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူပုန်တွေလား”

စယ်လီအန်းက မေးသည်။ သူ့အသံထဲတွင် ကြောက်ရွံ့သည့်အသံမျိုး လုံးဝမပါချေ။

“ကိုယ်လည်း မသိသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိဖို့ သိပ်အကြာကြီးစောင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ခရိတ်က ထိုသို့ပြောရင်း ခေါင်မိုးကို မော့ကြည့်သည်။ ခေါင်မိုးက မီးလောင်လွယ်သည့် သက်ကယ်ဖြစ်နေသည်။ အကောင်းဆုံး လွတ်မြောက်နိုင်သည့် နည်းသည် အိမ်ထဲထွက်ပြီး ချုံပုတ်များထဲမှာ သွားပုန်းအောင်းနေရန် ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ စဉ်းစားမိသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် ရန်သူများကို လမ်းကြောင်းလွှဲပေးရန် လိုသည်။

“ဒီနားမှာနေ၊ ဖိနပ်စီးပြီး ကိုယ်တို့ထွက်ပြေးဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထား၊ အခုချက်ခင်းကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်”

ခရိတ်က ခါးကုန်းပြီး အိပ်ခန်းတံခါးဆီသို့ လာသည်။ တံခါးကို သော့ခတ်မထားသဖြင့် အပြင်သို့ အလွယ်တကူ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်း သွားဆက်သည်။ ဖုန်းကြိုးများကို ဖြတ်ထားလိမ့်မည်ဟုတော့ သူထင်မိသည်။ သို့သော်လည်း ဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်ကြည့်မိသည်။ သူထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖုန်းကြိုးများကို ဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမဲ့ ဆယ်စက္ကန့်လောက် အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်သွားသည်။

ရန်သူများကို လမ်းကြောင်းလွှဲပြောင်းပစ်လိုက်ရန်မှာ မီးဖွင့်ထားခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်နောက်က မီးစက်ကိုဖွင့်သည့် အိမ်တွင်းမှ ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်

အိမ်လည်သံ ချက်ချင်းပေါ်ထွက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံနှင့် မြက်ခင်းသို့ထိုးသော
အင်းများကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း လသာဆောင်မှ မီးတစ်ပွင့်ကိုပါ ဖွင့်လိုက်

အိမ်ရှေ့ပိုင်းတွင် မီးလင်းနေခြင်းအားဖြင့် သူတို့က အိမ်နောက်ဘက်မှထွက်ပြီး
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ကြိုတင် စဉ်းစားထား

စယ်လီအန်းရှိနေသည့် အိပ်ခန်းဆီသို့ လသာဆောင်ဘက်မှ ဖြတ်၍ပြန်အလာတွင်
အိမ်ဆီသို့ လူတစ်ယောက် ဒယ်ဒယ်နှင့် လာနေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသူ
သည် ပန်းခြံနှင့် မြက်ခင်းကိုဖြတ်ပြီး အိမ်ဆီသို့ ပြေးလာသည်။

မီးရောင်အောက်ကို ရောက်တော့မှ ရှာဒရက်ဖြစ်နေကြောင်း မှတ်မိတော့သည်။
သူတစ်ဘက် ဒဏ်ရာရထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများပေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခရိုက်က တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။ လှေကားမှအတက်တွင် ရှာဒရက်သည် လဲကျ
တော့မလို ဖြစ်သွားသဖြင့် သူက ဖမ်းထိန်းပေးလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ရှာဒရက်ကိုတို့ယူပြီး
အေးထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရှာဒရက်၏ ကိုယ်လုံးသည် ပေါ့ပေါ့ကလေး
ဖြစ်နေသည်။

“သူတို့ လာကုန်ကြပြီ၊ ဆရာပြေးတော့၊ ကျွန်တော်တို့လူတွေကို သတ်နေတယ်၊
သူတို့ကိုလည်း သတ်မှာသေချာတယ်” ရှာဒရက်က အသက်ရှူမမှန်အောင် မောနေသည့်
အခြေအနေမှ ပင်ပန်းကြီးစွာပြောသည်။

ခရိုက်က ရှာဒရက်၏ကိုယ်ပေါ်မှ နံငယ်ပိုင်းကိုဆွဲဆုတ်ပြီး ဒဏ်ရာရနေသည့် လက်
အိတ်ပေးသည်။ တစ်ဆက်တည်း သူလည်ပင်းနှင့် အဝတ်စကို သိုင်းပေးသည်။

“ဆရာ လွတ်အောင်ပြေးတော့”
ရှာဒရက်က ထိုမျှပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ အမှောင်တွင်းသို့ ဒယ်ဒယ်နှင့်
အောက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“သူ့အသက်ကိုစွန့်ပြီး ငါ့ကို သတိလာပေးသွားရှာတာကိုး” ဟုလည်း စဉ်းစားမိ
သည်။ သူလည်း ထိုနေရာမှာ ဆက်ရပ်မနေတော့ဘဲ စယ်လီအန်း ရှိနေသည့် အိပ်ခန်းထဲသို့
ဆောက်လျှောက်ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

စယ်လီအန်းသည် သူ့ထားခဲ့သည့် နေရာမှာပင် ဝပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
ဆံပင်ကို စုချည်ထားသည်။ တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ထားသည်။ လမ်းလျှောက်ဖိနပ်
တို့ပါ အသင့်စီးထားသည်။

“မင်း တော်တယ်၊ ကဲ... ပြေးကြစို့”
ပန်းခြံနှင့် မြက်ခင်းပေါ်မှာ မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ တောင်ကုန်းအောက်မှ
နေ၍ သူ့အိမ်ဆီသို့ တစ်လှာနေသည့် လူရိပ်များကို မြင်ရသည်။ သူတို့လာနေကြပုံမှာ
နေစိတကျတန်းစီပြီး လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

အတော်ကလေးကြာအောင် သူမြင်တွေ့နေရသည်များကို မယုံကြည်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားမိလေတော့သည်။

“အောင်မယ်လေး... ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ပဲ”

လေထံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရင်း စောစောက တင်းထားသည့် အားအင်မှာ ကုန်ခန်းသွားသည်ကို သတိထားမိသည်။ အနီးမှာ ရှိနေသည့် စယ်လီအန်းကို ဆွဲယူပွေ့ထား လိုက်မိသည်။

“အခြေအနေ အားလုံးကောင်းသွားပါပြီကွယ်၊ ဘာမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး” လည်း ပြောပြသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲဟင်”

“လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာကြကုန်ပြီ၊ တပ်မဟာ (၃) က စစ်သားတွေ ရောက်လာကြပြီ၊ ကိုယ်တို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အခြေအနေတွေအားလုံး ကောင်းသွားပြီး မီးရောင်အောက်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသူများသည် တပ်မဟာ (၃) မှ စစ်ထုဖောင်းများ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုသို့ သူပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကယ်တင်ရှင်များကို ကြိုဆိုရန် သူတို့နှစ်ယောက် လသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်လာသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလူတွေကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကျုပ် အများကြီး ဝမ်းသာသွားတယ်ဗျာ” ဟု ခရိတ်က ခေါင်းဆောင်လာသည့် တပ်ကြပ်ကြီးကို လှမ်းပြောသည်။

“အိမ်ထဲဝင်ပါ”

တပ်ကြပ်ကြီးက သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခိုင်းသည်။ ထိုအပြုအမူကြောင့် ခရိတ်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ အမူအရာက ဒေစက်မာကျောနေသည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု သူ ထင်မိသည်။

အခြားစစ်သားများက သူတို့အိမ်ကို ပိုင်းလိုက်ကြသည်။ အချို့က အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ အခန်းများထဲသို့ ဝင်သွားပြီး လှန်လှောရှာဖွေသည်။ တံခါးများကို ရိုက်ခွဲသည် မှန်ချပ်များ ရိုက်ခွဲသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ” ဟု ခရိတ်ကမေးသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက သူတို့ကို အိမ်ထဲသို့ မောင်းသွင်းသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး၏သေနတ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို တည့်တည့်ချိန်ထားသည်။ ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏ပခုံးကို တင်းတင်းကြီးကြီး ဆုပ်ထားသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ စစ်သားနှစ်ယောက် ဝင်လိုက်လာသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ ရှိနာဘာသာဖြင့် သတင်းပို့နေသည်။ ဘာတွေပြောနေမှန်း ခရိတ်နားမလည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက တစ်စုံတရာ အမိန့်ပြန်ပေးသည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်က ထမင်းစားခန်းထဲမှာ နေရာဖြန့်ယူပြီး ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသည်။

“မီးခလုတ် ဘယ်နားမှာလဲ” ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက မေးသည်။ ခရိတ်က မီးခလုတ်က ညဉ့်နေရာကို ပြောသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မီးလင်းသွားသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျ” ဟု ခရိတ်က ဒေါသတကြီး လှမ်းမေးပြန်သည်။ စယ်လီအန်းအတွက် သူ ပိုပြီး စိုးရိမ်နေမိသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက သူမေးသည်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြု။ အခန်းပေါက်ဝသို့ လျှောက်သွားပြီး မြက်ခင်းပေါ်မှာရှိနေသည့် စစ်သားတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေး

စစ်သားက ပြေးလာသည်။ သူနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်စကားပြောစက်တစ်လုံး ပါလာ

တပ်ကြပ်ကြီးက စကားပြောခွက်ကိုယူပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ပြီးတော့ အခန်း
ပြန်ဝင်လာသည်။

သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာ
သွားသည်ဟု ခရိတ်က ထင်မိသည်။ အမှန်တော့ ငါးမိနစ်မျှပင် မကြာမြင့်လိုက်ပါ။

မော်တော်ကား မောင်းလာသည့်အသံကို ကြားရသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး ခေါင်းထောင့်သွားသည်။

ခရိတ်ကလည်း နားစွင့်ကြည့်နေသည်။ လင့်ရိုဇာကားစက်သံဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်

မော်တော်ကားက သူတို့အိမ်ရှိနေသည့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်

တက်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို မီးရောင်လာထိုးသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဘရိတ် ဆောင့်

ရပ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် ခြေသံများကို ကြားရ

အရာရှိတစ်ချို့ကို ဗိုလ်ချုပ်ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ဦးဆောင်ပြီး တံခါးပေါက်မှ ဝင်

သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စစ်ဝတ်စုံကို အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခါးတွင် ပစ္စတို

လက်ထားပြီး လက်ထဲတွင် တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ထားသည်။

သူ့နောက်တွင် ဗိုလ်ကြီးတီမွန် လိုက်ပါလာသည်။ ပခုံးတွင် မောင်းပြန်သေနတ်တစ်

လက်ကို လွယ်ထားပြီး လက်ထဲတွင်မူ သားရေအိတ် ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။

“ပီတာ...”

ခရိတ်က ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု

ပူပင်သောကများအားလုံး ဗိုလ်ချုပ်ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရရုံဖြင့် ကွယ်

သွားကြတော့သည်။

“ကျွန်တော့်လူတချို့ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်သမားခေါင်းလည်း

အပြင်းအထန် ရသွားတယ်”

“ရန်သူအကျအဆုံးတွေ အများကြီးပဲ” ဟု ပီတာက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ရန်သူ...”

ခရိတ်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“သူပုန်တွေ... မာတာဘယ်လီသူပုန်တွေ”

ပီတာက ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြပြီး ဖြေပြန်သည်။

“သူပုန်တွေလား... ရှာရက်ဟာ သူပုန်လား၊ ဒါ သက်သက်အဖူးထတာပဲ၊ သူ

သူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးကလေးပြီး စာတောင်မတတ်ရှာတဲ့ လူ

သေတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ နိုင်ငံရေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားလည်နိုင်... ”

“တချို့ကိစ္စတွေဟာ ထင်သလိုမဖြစ်ဘူးလေ...”

ပီတာက ခရိတ်၏စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ဖြတ်ပြောရင်း ထမင်းစားပွဲ

လားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်သည်။ ခြေတစ်ဘက်ကို ထမင်းစားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်ထား

သည်။ ဗိုလ်ကြီးတီမွန်က သားရေလက်ကိုင်အိတ်ကို သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ လာတင်ပေး

အောက်ဘက်မှာ သွားရပ်သည်။ မောင်းပြန်သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်

ထားသည်။

“ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ပြောပြကြပါဦး ကျွန်တော့်ရွာကို လူတချို့က ဝင်တိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်လူတချို့ကို သတ်ပစ်တယ်၊ အဲဒီလူနောက်ကို ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မတိုက်တာလဲ”

ခရိတ်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ သူတို့လုပ်နေပုံများကိုကြည့်သည့်မခံနိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်လာသည်။

“တိုက်ပွဲပြီးသွားပြီ၊ ဒီမြေပေါ်မှာ ခင်ဗျားမွေးထားတဲ့ သစ္စာဖောက်ရန်သူတွေ ကျုပ်တို့ ရှင်းလို့လင်းလို့ ပြီးသွားပြီ” ဟု ပီတာကပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘာစကားတွေပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ပြက်လုံးတွေထုတ်နေတာလဲ ဟု ခရိတ်က ပြန်အော်မေးသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား သိပ်ပြီးလျှာရှည်မနေနဲ့”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက တစ်ချက်လှမ်းအော်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ သားရေလတ်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။ အထဲမှ စာရွက်များကိုထုတ်ယူပြီး သူ့ရှေ့မှာဖြန့်ချသည်။

“မစ္စတာမဲလိုး... ခင်ဗျားဟာ လူတိုင်း အော့နှလုံးနာနေတဲ့ အမေရိကန် စီးအေသူလျှို့ဖြစ်တယ်”

“ခွေးစကား လာမပြောနဲ့”

ခရိတ်က တအားအော်သည်။ သို့သော်လည်း ပီတာက အရေးမလုပ်ဘဲ ဆက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကို အနီးကပ်အုပ်ချုပ်သူကတော့ ဟာရဲရားမြို့မှာရှိတဲ့ အမေရိကန်သမားက မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့ ဖြစ်တယ်၊ အဝေးကအုပ်ချုပ်ပြီး တာဝန်ပေးခန့်ထားတဲ့လူက ဟာပစ်ကရိန်ဖြစ်တယ်၊ သူဟာ စီအိုင်အေ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှာ တန်းအရာရှိကြီးအဖြစ်နဲ့ ကိုယ်ရောင်ဖောက်ထားသူ ဖြစ်တယ်၊ သူကပဲ ခင်ဗျားနဲ့ မစ္စတာအန်းဂျေးကို ခန့်ထားတာဖြစ်တယ်”

“လုံးဝမမှန်ဘူး”

“ခင်ဗျားရတဲ့လစာဟာ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာခြောက်သောင်းဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားဆောင်ရမယ့်တာဝန်က မာတာဘယ်လိုလူမျိုးတွေရဲ့ နယ်မြေမှာ အခြေချပြီး ပုန်ကန်မှုပေါ်အောင် စို့ဆော်ပေးဖို့နဲ့ နောက်ဆုံး တရားဝင်ရွေးကောက် တင်မြှောက်ထားတဲ့ အဖွဲ့ကို ဖြုတ်ချပြီး အာဏာသိမ်းဖို့ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေအားလုံး စီအိုင်အေက ပေးတယ်၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ငွေငါးသန်း ထုတ်ချေးတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ မျက်နှာဖုံးစွယ်တယ်”

“ဘုရားရေ... ပီတာ... ဒါတွေအားလုံး နည်းနည်းကလေးမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ခင်ဗျား အစအဆုံး သိထားပြီးသားပဲ”

“ခင်ဗျားကို စစ်ဆေးနေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျုပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်လို့ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား”

အပြင်ဘက်မှ လှုပ်ရှားသံများ ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် ပီတာက ခေါင်းမာနားထောင်နေသည်။ မော်တော်ကားတစ်စီး မောင်းတက်လာသည့်အသံ ဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သည်။ ရွှိနာဘာသာစကားဖြင့် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တစ်ဒါဇင်လောက်ရှိသော စစ်သားများသည် အထုပ် အပိုးများကို ကားပေါ်မှ ချနေကြသည်။ ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်ပြီး ခရိတ်က လှမ်းမြင်နေရ သည်။

ပီတာက ဗိုလ်ကြီးတီမွန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ တီမွန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထုတ် ဖော်မမေးသည့် မေးခွန်းကို အတည်ပြုချက်ပေးလိုက်သည့် သဘောဖြစ်သည်။

ပီတာက ခရိတ်ဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်လာသည်။

“ကင်း . . . ကျုပ်တို့ ဆက်ကြဦးစို့ ခင်ဗျားဟာ မာတာဘယ်လီသူပုန်တွေနဲ့ အဆက် အသွယ်လုပ်ပြီး ညှိနှိုင်းနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သူတို့ဘာသာ စကားကို သူတို့လောက်တတ်ကျွမ်းထားတာ တစ်ကြောင်း၊ သူတို့ရဲ့ ခလေ့စရိုက် အားလုံးကိုပါ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သိထားတာ တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူတို့နဲ့ အလွယ်တကူ ဆက်သွယ် ပြီး စည်းရုံးနိုင်တာဖြစ်တယ်”

“ဘယ်သူနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ထုတ်ဖော်မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ဘယ်သူနဲ့မှ မဆက်သွယ်ခဲ့ဘဲကိုး”

ပီတာက တီမွန်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ တီမွန်က အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်ကို စစ်သားများက ဆွဲသွင်းလာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ် တွင် ဘောင်းဘီတိုကလေးသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဒဏ်ရာများလည်း ရထားသည်။

“ဒီမျက်နှာဖြူကို မှင်းသိသလား”

ပီတာက ခရိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မေးသည်။ ဒဏ်ရာနှင့်လူက ခရိတ်ကို စိုက် ကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံးများ ဝေဝါးနေပုံရသည်။

“ဒီလူကို ကျုပ် လုံးဝမမြင်ဖူးဘူး” ဟု ခရိတ်က တအားအော်သည်။ ထိုသို့အော် အပြီးမှာပင် ထိုသူကို ချက်ချင်း မှတ်မိသွားသည်။

သူကား ရဲဘော်ဒေါ်လာ ဖြစ်သည်။ ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်တွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက် တို့နှင့် အတူတူတွေ့ခဲ့သည့် သူပုန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးသလဲ မစ္စတာမဲလိုး”

ပီတာက ခရိတ်ကို ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မြိတ်သူ့မဟာမင်းကြီးရုံးက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်။ နောက် ပြီးတော့ အမေရိကန်သံရုံးကို စယ်လီအန်း ဖုန်းဆက်ခွင့်ပေးပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါတွေက နောက်တော့လုပ်တာပေါ့။ အခုလောလော ဆယ်တော့ လုပ်လက်စအလုပ်ကလေး ပြီးပြတ်သွားအောင် ဆက်လုပ်ကြဦးစို့”

ပီတာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ပြောပြီး ရဲဘော်ဒေါ်လာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန် သည်။

“မင်း ဒီမျက်နှာဖြူကို သိသလား”

ရဲဘော်ဒေါ်လာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို သူ ဆက်ကြေးပေးနေပါတယ်”

“သူ့ကိုခေါ်သွားတော့၊ ကောင်းကောင်းထားလိုက်၊ တစ်ခုခုပါ ကျွေးထားလိုက်”

ကဲ... မစ္စတာမဲလိုး၊ သူ့ပုန်တွေနဲ့ ခင်ဗျား အဆက်အသွယ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငြင်းချင်သေး သလား”

ပီတာက ခရိတ်၏အဖြေကို စောင့်မနေဘဲ သူ့ပြောစရာရှိသည်များကို အေးအေး သက်သာ အမှုအရာဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဒီမြေပေါ်မှာ လက်နက်တွေစုဆောင်းနေပြီး ကျုပ်တို့အစိုးရကို ဖြုတ်ချ ဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အမေရိကန်လိုလားတဲ့ အာဏာရှင်တစ်ယောက်ယောက်ကို တင်ပေးဖို့ စီစဉ်နေတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုမှမမှန်ဘူး၊ ကျုပ်မှာ ဘာလက်နက်မှမရှိဘူး” ဟု ခရိတ်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

ပီတာက သက်ပြင်းချသည်။

“ခင်ဗျားငြင်းနေတာတွေဟာ တစ်ခုမှ အခြေအမြစ်မရှိဘူး၊ အကြောင်းမဲ့ငြင်းနေ တော့ သိပ်ကို စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေပြီ၊ ဟေ့... ဟိုနှစ်ခု သယ်လာခဲ့စမ်းကွာ”

ပီတာက တစ်ဆက်တည်း တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက လသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး စစ်သားများကို ထပ်ဆင့် အမိန့်ပေးသည်။ စောစောက ကားပေါ်မှချသည့် အထုပ်များအနက် သေတ္တာနှစ်လုံးကို စစ်သားများက အခန်းတွင်းသို့ သယ်ယူလာပေးသည်။

“ဖွင့်စမ်း”

ပီတာက အမိန့်ပေးပြန်သည်။ စစ်သားများက သေတ္တာနှစ်လုံးကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်သည်။ အတွင်းမှ မောင်းပြန်သေနတ်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သေတ္တာတစ်လုံးလျှင် ခြောက်လက်စီရှိသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုပ်ပိုးထည့်ထားသည်။ အားလုံး အမေရိကန်လုပ် လက်နက်များဖြစ်ပြီး အသစ်ကျပ်ချွတ်များ ဖြစ်သည်။ စက်ရုံမှ ထုတ်လုပ်လိုက်သည့်အတိုင်း ခြေရာမပျက်၊ လက်ရာမပျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါတွေ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး” ဟု ခရိတ်က ငြင်းပြန်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ သည်းခံနိုင်တုံ့စိတ်ကို ခင်ဗျား စမ်းသပ်နေပြီထင်တယ်၊ ဟိုမျက်နှာဖြူကောင် ကို သွင်းခဲ့စမ်းကွာ”

ပီတာက စိတ်မရွည်နိုင်သလိုပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း တီမွန်ဘက်သို့လှည့်၍ အမိန့် ပေးလိုက်ပြန်သည်။ တီမွန်က အပြင်သို့ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ကို စစ်သားများက အခန်းတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းလာကြသည်။

ထိုသူမှာ ခရိတ်၏ အိုဗာစီယာဟန်စင်ဂရန်းဝေါ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို လက်ပြန်ကြီး တုပ်ထားသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ရိုက်နှက်ထားသည့် ဒဏ်ရာများကို တွေ့နေရသည်။ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်။

“လယ်ထွန်စက်ဂိုဏ်းခေါင်းထဲမှာ ဒီလက်နက်တွေကို ခင်ဗျားဝှက်ထားတယ် မဟုတ် လား” ဟု ပီတာက ဟန်စင်ဂရန်းဝေါကို မေးသည်။ ဟန်စင်က မပီမသ ပြန်ဖြေသည်။

“ဟေ့... ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဝှက်ထားပါတယ်”

“ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ဝှက်ထားတာလဲ”

ဟန်စ်က ခရိတ်ကို စိတ်မသက်မသာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ခရိတ်၏တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲရေထဲကျသွားသကဲ့သို့ အေးစက်ပြီး ထုံကျဉ်သွားသည်။

“ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ဝှက်ထားတာလဲ”

ပီတာက စိတ်မရှည်နိုင်သလို အော်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မစ္စတာမဲလိုးရဲ့ အမိန့်နဲ့ ဝှက်ထားတာပါခင်ဗျာ”

“သူ့ကိုခေါ်သွားတော့”

စစ်သားများက ဟန်စ်ကို တရကြမ်း ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ သို့သော်လည်း ဟန်စ်က ခရိတ်က မျက်နှာမလွှဲဘဲ သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ပါသွားသည်။ အခန်းအပြင်ဘက် ရောက်တော့ သူက အော်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မစ္စတာမဲလိုး၊ ကျွန်တော့်မှာက မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ တစ်ပြုံ... ”

သူ့စကားမဆုံးပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ စကားဆက်မပြောနိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။ သူ့ကို ကားတစ်စီးပေါ်သို့တင်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည့် အသံကိုသာ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို ပြန်ကြည့်နေပြန်သည်။ ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းကို နည်းနည်းကလေးမှ ဂရုမစိုက်တော့။ ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းသည် နံရံနားမှာ ရပ်နေကြရသည်။ လှံစွပ်တပ် မောင်းပြန်သေနတ်ကိုင် စစ်သားနှစ်ယောက်က သူတို့ကို ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ညှပ်ပြီး ရပ်စောင့်နေကြသည်။

အခန်းထဲမှာ အလွန်တရာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခရိတ်မှာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အသံကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူ့ကို ဟမင်သက်သက်အမှုဆင်ပြီး အကျပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးကြားလောက်အောင် အော်ပြောလိုက်ချင်သည်။

လက်များတုန်ယင်နေသည်ကို သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေသော စယ်လီအန်း မြင်မသွားအောင်၊ သို့မဟုတ် သက်သာရာရအောင် လက်ချင်းပူး၍ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပီတာက သူဖတ်နေသည့် စာရွက်များကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ကို ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးရင်း လက်ကိုင်တုတ်ဖြင့် စားပွဲစွန်းကို ခေါက်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေဒဏ်အပေးခံရနိုင်လောက်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်တွေပဲ” ဟု ပြောသည်။

“စယ်လီအန်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆို စယ်လီအန်း၏ပခုံးကို အကာအကွယ်ပေးသည့် အနေမျိုးဖြင့် သိမ်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သေဒဏ်ပေးတဲ့အဖြစ်မျိုး မရောက်အောင်တော့ လုပ်ရတော့မှာပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရင်းရှင်ကျင့်၊ အရင်းရှင်ကြံတွေ ကြံကြတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် လွှတ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းက ပီတာကို မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုမယုံဘူးလား၊ ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာပါ။ လူအနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုပ် တကယ်ခင်ခင်ပါတယ်။ သဘောလည်း ကျွဲတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို ကြီးစင်တင်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အဖို့ စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ထူးချွန်တဲ့ အနုပညာသမားတွေ ဖြစ်တယ်။ အခု အချိန်ကစပြီး ကျုပ်ကိုလည်း နှောင့်ယှက်နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

စယ်လီအန်းက ငြိမ်နေသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကလေးတော့ ထားကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မရေရာလှသည်ကိုပါ ခံစားနေရသည်။

“ခင်ဗျားတို့အတွက် ကမ်းလှမ်းချက်ကလေးတစ်ခု ပြင်ဆင်လာခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့က ဝန်ခံလိုက်ရင် အားလုံးရှင်းသွားမှာပါပဲ။ ဝန်ခံချက်ပေးပြီးရင် နယ်ခြားတစ်နေရာအထိ ခင်ဗျားတို့ကို ပို့ပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက လိုချင်တာတွေ ယူသွားနိုင်တယ်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ ရှိတဲ့ငွေပါ ယူသွားခွင့်ပေးမယ်”

သူက စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ လက်ကိုင်တုတ်ဖြင့် စားပွဲစွန်းကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသည်။ ထိုအသံကို ခရိတ် နားမခံနိုင်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘာတွေပြောနေသည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ နားမမည်ပေ။

“ဝန်ခံရမယ်... ဘယ်လိုဝန်ခံရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ တရားရုံးမှာတက်ပြီး ဝန်ခံရမှာလား၊ လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ခွဲခံရမှာလား” ဟု ခရိတ်က စိတ်မရှည်နိုင်သလို မေးသည်။

ပီတာက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းပြနေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အပြုံးက ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလောက်အထိ လုပ်ဖို့မလိုဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ တည်ဆဲဥပဒေတွေ ချိုးဖောက်ခံကြောင်းနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အထက်အရာရှိများက ခိုင်းစေလို့ လုပ်ရတဲ့အကြောင်း စာနဲ့ရေးပြီး ပြောဆိုချက်ပေးဖို့လောက်ပါပဲ။ ရိုးရိုးကလေးပါ။ နောက်ပြီးရင် ခင်ဗျားတို့ကို နယ်ခြားတစ်နေရာ ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ အင်မတန် လူသားဆန်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျုပ် စီစဉ်ပြီး လုပ်ပေးနေတာပါ။ အင်မတန်ယဉ်ကျေးတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်နေတာပါ”

“ကျွန်တော့်ဖြောင့်ချက်ကို ခင်ဗျားက ပြင်ဆင်ပေးမှာလား”

ခရိတ်က နာကျည်းစွာ မေးသည်။ ထိုအမေးကြောင့် ပီတာက ပြုံးပြန်သည်။

“ဒီလိုကျတော့လည်း ခင်ဗျားက တွေးတတ်ခေါ်တတ်သားပဲ၊ ဟောဒီမှာ... ခင်ဗျား လက်မှတ်ထိုးပြီး ရက်စွဲလေး ထည့်လိုက်ရုံပဲ”

ပီတာက သူ့ရှေ့မှာ အဆင်သင့်ရှိနေသည့် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးသား စာရွက်ကို ထိုးပေးသည်။

ထိုအပြုအမူကြောင့် ခရိတ်မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက လက်နှိပ်စက်တောင် အဆင်သင့် ရိုက်လာခဲ့ပြီးပြီကိုး”

ထိုမေးခွန်းကို မည်သူကမှ မဖြေပါ။ ဝိုင်းကြီးတီမွန်က ပီတာ၏လက်ထဲက စာရွက်များကိုယူပြီး ခရိတ်ကို သွားပေးသည်။

လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားပြီးသော စာရွက်သုံးရွက်ရှိသည်။ ခရိတ်က ဖတ်ကြည့်သောအခါ ‘အရင်းရှင်ဆရာကြီးများ’ ဟူသော စကားလုံးများကို ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲထားကြောင်း

သတိပြုမိသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ သူ့မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ သူ မှတ်မိသော စကားလုံးများ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်၏လုပ်ရပ်များကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံနှင့် ပြည်သူ့များ၏ ရန်သူဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အကြွင်းမဲ့ ဝန်ခံပါသည်”

ထိုစကားလုံးများသည် ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှ ငွေချေးယူရရှိနိုင်ရန် စာချုပ်စာတမ်းများ ပြုလုပ်စဉ်က ထိုစာချုပ်ထဲတွင် ပါရှိခဲ့သည့် စကားလုံးများအတိုင်း အတိအကျဖြစ်နေသည်ကို ဆွေ့ရသည်။

“ကင်းလင်း... ခင်ဗျားက ကင်းလင်းကို အပိုင်စီးဖို့ ဟိုတုန်းကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာကိုး” ဟုလည်း လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

အခန်းထဲမှာ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ပီတာဖန်ဂါဘာရာကသာ သူ၏ ဘုတ်ဖြင့် စားပွဲစွန်းကို မှန်မှန်ခေါက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အပြုံးကရှိပြန်နေသည်။

“ခင်ဗျား အစကတည်းက ဒါတွေကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာပဲ၊ ငွေချေးဖို့ အာမခံချက် ပေးတုန်းကတည်းက ဒီအချက်ကို ရေးခဲ့တာပဲ၊ ဒါဟာ ဒီအကွက်ကို ရောက်လာအောင် တမင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ”

ခရိတ်သည် ပြောရင်း ဒေါသတကြီးဖြစ်လာကာ စာရွက်များကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကြမ်းပေါ်သို့ ဖရိုဖရဲကျသွားသည့် စာရွက်များကို ဗိုလ်ကြီးတီမွန်ကကောက်ယူကာ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ခပ်ကြောင်ကြောင်ကိုင်ပြီး ရပ်နေသည်။

ခရိတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ပီတာဆီသို့ ဒေါသတကြီး တိုးသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အနားမှာရှိနေသည့် ခွဲနာတပ်ကြပ်ကြီးက သူ့ရင်ဘတ်ကို သေနတ်ပြောင်းဝနှင့် ဖမ်းထောက်ထားလိုက်သည်။

ခရိတ်က အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်သည်။

“ခွေးသား... သက်သက်ယုတ်မာတာ၊ ငါ ပုလိပ်နဲ့တွေ့မယ်၊ ဥပဒေရဲ့ အကာအကွယ်ကို ယူမယ်”

“မစ္စတာခဲလိုး... မာတာဘယ်လီနယ်မြေမှာ ကျုပ်ဟာ ဥပဒေပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ အကာအကွယ်ကိုယူဖို့ ခင်ဗျားကို ကမ်းလှမ်းနေတာ”

“မထိုးဘူး၊ ဘာလက်မှတ်မှမထိုးဘူး၊ အသက်သာ အသေခံသွားမယ်ကွ၊ နားလည်လား”

“ဒီလိုကြေးဆိုရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါအတွက်လည်း ကျုပ်တို့က အားလုံးစီစဉ်ပြီးသားပါ မစ္စတာခဲလိုး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားရင် ဗိုကောင်းတာပေါ့”

“မစဉ်းစားဘူး၊ မထိုးဘူး၊ အသေခံမယ်”

“စဉ်းစားဖို့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး ပေးမယ်”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဆယ်သက်မထိုးဘူး”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက သူ့ကုလားထိုင်ကို တပ်ကြပ်ကြီးဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့အမိန့်ကိုနာခံရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

“စောစောက ပေးထားတဲ့အမိန့်အတိုင်း မင်းဆက်ပြီးဆောင်ရွက်နိုင်တယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးက ခရိတ်၏ဘေးမှ စယ်လီအန်းကို သွားခေါ်သည်။ ခရိတ်က တပ်ကြပ်ကြီးကို ရန်မူရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဘေးမှာစောင့်နေသည့် စစ်သားနှစ်ယောက်က သူ့ကိုချုပ်ကိုင်ပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်များကို ခရိတ် မကြည့်ရဲတော့ပါ။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်ရ တော့သည်။

“ခရိတ်...”

စယ်လီအန်း၏ အော်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ကျုပ်လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ စယ်လီအန်းကို လွှတ်လိုက်ပါ၊ ကျုပ် လက်မှတ်ထိုးမယ်”

ခရိတ်က လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

ပီတာက ရှိနာစကားဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက စယ်လီအန်းကို လွှတ်ပေးသည်။ စယ်လီအန်းက ခရိတ်ဆီသို့ပြေးလာပြီး ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ တသိမ့် သိမ့်ငိုသည်။ ခရိတ်က သူ့ကို တင်းတင်းကြီး ပြန်ဖက်ထားသည်။

“ခင်ဗျား မြန်မြန်လက်မှတ်ထိုးရင် မြန်မြန်သွားရမယ်”

ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ဖက်ထားရင်းကပင် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဗိုလ်ကြီးတို့မွန်က ဘောလ်ပင် ကမ်းပေးသည်။ ခရိတ်က ပထမစာရွက်နှစ်ရွက်၏ ထောင့်နားတွင် လက်မှတ်ကိုထိုးသည်။ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ၏ အောက်ဆုံးတွင် လက်မှတ် အပြည့်အစုံထိုးသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာနှင့် တီမွန်တို့နှစ်ယောက်က အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ် ထိုးသည်။ ပြီးတော့ ပီတာက သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်းတော့ တစ်ခုလုပ်ရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ နှိပ်စက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာမရှိဘူးဆိုတာကိုတော့ ဆရာဝန်နဲ့ စစ်ဆေး ပြီးဆေးစာယူထားရမယ်”

“ဩ... ဒါလောက် စော်ကားထားတာ ဆရာဝန်နဲ့ စစ်ဆေးနေဖို့ လိုသေးသလား”

“ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်”

ဆရာဝန်သည် အပြင်မှာ ရှိနေသည့် ကားထစ်စီးစီးထဲမှာ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်း နေပုံရသည်။ ပီတာ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အခန်းထဲသို့ ဆရာဝန်ဆိုသူ ဝင်လာ သည်။

“အမျိုးသမီးကို အိပ်ခန်းထဲမှာ စစ်ဆေးကြည့်ပါ ဒေါက်တာ၊ စိတ်တိုင်းကျ စစ်ဆေး ပါ၊ ဒဏ်ရာတစ်ခုခုတွေ့တယ်ဆိုရင် တိတိကျကျ မှတ်ချက်ရေးပါ၊ ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းမကျဘဲနဲ့ တော့ ဒဏ်ရာကင်းရှင်းကြောင်း ထောက်ခံချက် မရေးပါနဲ့”

ပီတာက ဆရာဝန်ကို အသေးစိတ် ညွှန်ကြားသည်။ ဆရာဝန်နှင့် စယ်လီအန်းတို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“စယ်လီအန်းကို စစ်ဆေးနေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ခင်ဗျားပိုင်ပစ္စည်းတွေကို

သွားသိမ်းပါ။ ခရီးသွားလာဖို့အတွက် ခင်ဗျားလိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ အယောက်အထားတွေ အားလုံးယူခွင့်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ငွေတွေလည်း အားလုံးယူသွားနိုင်တယ်။ တခြားလိုချင်တဲ့ အထောက်အထားတွေပါ ကြိုက်တာအားလုံး ယူသွား” ဟု ပြောသည်။

လသာဆောင်တစ်ဘက်စွန်းရှိ သူ့ခန်းသို့ သွားသောအခါ အစောင့်စစ်သားနှစ် ယောက် လိုက်လာသည်။ အာမခံသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ချက်လက်မှတ်နှင့် လက်ကျန်ငွေများ၊ ရှေးလက်စ ဝတ္ထုစာမူများကို ခရီးဆောင် အိတ်တစ်လုံးအတွင်းသို့ ထည့် သည်။

ထမင်းစားခန်းသို့ သူ ပြန်လာသောအခါ အိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော စယ်လီ အန်းကို အဝတ်လဲပြီးသား တွေ့ရသည်။ တီရှပ်နှင့် ငျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသည်။ ကင်မရာ အိတ်နှင့်အတူ လိုအပ်သည့် အရေးကြီးပစ္စည်းများ၊ သူတို့ရေးနေသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်အတွက် ခိုက်ထားပြီးဖြစ်သော ဓာတ်ပုံများကို အိတ်တစ်လုံးနှင့် ထည့်ထားသည်။

“ခင်ဗျားအလှည့်” ဟု ပီတာက ခရိတ်ကို လှမ်းပြောသည်။

ခရိတ်လည်း အိပ်ခန်းတွင်းဝင်ပြီး ဆရာဝန်၏ ဆေးစစ်ခြင်းကို ခံရသည်။ ပြန်ထွက် လာသောအခါ လင့်ရိုဇာကားပေါ်တွင် နောက်ပိုင်းခံ၍ ဗိုလ်ကြီးတီဂွန်နှင့် အတူထိုင်နေသော စယ်လီအန်းကို တွေ့ရသည်။ နောက်ဘက်တွင် အစောင့်စစ်သားနှစ်ဦး နေရာယူထားသည်။ ခရိတ်က ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဝွဒ်ဘိုင် ခရိတ်”

လသာဆောင်မှာ ရပ်နေသော ပီတာဖန်ဂါဘာရာက သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သေး သည်။ ခရိတ်က သူ့ကို ရွံရှာမုန်းတီးစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားမိသားစုပိုင်ခဲ့တဲ့ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံကြီးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တွန့်တော် ပြန်တည်ဆောက်ပေးမှာပါဗျာ၊ မယုံဘူးလား” ဟုလည်း ဆက်မေးသည်။

ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် ခရိတ်က နောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ လသာဆောင်ပေါ်တွင် ကြားကြားကြီးရပ်နေသည့် ပီတာဖန်ဂါဘာရာ ကို မီးရောက်အောင်မှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၁၁)

ကားမီးရောင်အတိုင်း ရွေ့တည့်တည့်သို့ ခရိတ်က စိုက်ကြည့်လာသည်။ ဒြဝသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခုကို ထင်းထင်းကြီး တွေ့လိုက်ရသည်။

ကင်းလင်း စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံ
ပိုင်ရှင်- ခရိတ်မဲလိုး

ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီးက သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ကင်းလင်းနယ်မြေ ကို ကျောခိုင်းလာသောအခါ ခရိတ်၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကြီးသည်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ပျက်သုဉ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

မော်တော်ကားက အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းနေသည်။ ကားထဲမှာ မည်သူမှ စကားမပြောသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ကားဘီးနှင့် လမ်းပေါ်မှကျောက်ခဲ များ ပွတ်တိုက်မိသည့်အသံကိုသာ ကြားနေကြရသည်။

ဗိုလ်ကြီးတီမွန်က သူ၏လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အရက်ပုလင်းထုတ်ကာ ခရိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ ခရိတ်က လက်ကာပြသော်လည်း တီမွန်က ဇွတ်ပေးနေသဖြင့် ယူပြီး ပုလင်း လိုက် မော့သောက်သည်။ ရင်ထဲသို့ ပူခနဲဆင်းသွားသည်။ အတော်ကလေး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်ကို သိသိသာသာကြီး သတိပြုလိုက်မိသည်။

ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို လှမ်းပေးသည်။ သူကလည်း ခေါင်းခါနေသေးသည်။ ဇွတ်ပေးတော့မှ ယူသောက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စယ်လီအန်းက တီမွန်ကို ပုလင်းလှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။ တီမွန်မှာ သူ့တို့ အရှက်ခွဲ ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထံမှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် စကားလုံးတစ်လုံး ထွက်ပေါ် လာသဖြင့် အတော်ကလေး အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားပုံလည်း ရသည်။

ဘူလာဝါယိုမြို့အဝင် တစ်နေရာတွင် လှမ်းပိတ်ပြီး စစ်ဆေးနေသည့် နေရာတစ်ခု သို့ ရောက်လာသည်။ ခရိတ်က လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။ နံနက်သုံးနာရီလွန်းပြီ။

ခင်နစ် လိုသေးသည်။ အခြားမော်တော်ကား တစ်စီးမှမရှိ။

ဘန်ကာကျင်းအတွင်းမှ စစ်သားနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ တီမွန်က သက်သေ
ထုတ်ပြားကို ထုတ်ပေးသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးပြီး သေသေ
စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တီမွန်ကိုပြန်ပေးပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်
အလေးပြုသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် တားထားသော ဝါးလုံးတန်းကြီးကို
သွေးသဖြင့် သူတို့ ဆက်မောင်းနှင်လာကြသည်။

ဘူလာဝါယိုမြို့မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ တစ်မြို့လုံး သက်ရှိသတ္တဝါမှ
သွေးရဲ့လားဟု ထင်မှတ်ရလောက်သည်။ လမ်းပေါ်တွင်လည်း ကားအသွားအလာ လုံးဝ
လမ်းဆုံးမီးပွင့်များကတော့ စိမ်း... ဝါ... နီ အချက်ပြမီးများ အလုပ်လုပ်နေဆဲ ရှိ
သည်။ ဒရိုင်ဘာသည် မော်တော်ကား အသွားအလာမရှိသော်လည်း မီးနီမြင်တိုင်း ရပ်ပေးနေ
သည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှ မောင်းပြန်သေနတ်သံများကို သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ သေနတ်သံ
ကြောင့် တီမွန်၏ မျက်နှာအမူအရာ မည်သို့ရှိမည်နည်းဟု ခရိတ်က အမှောင်ထဲမှာ အကဲ
မတ်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မီးရောင်က အားနည်းသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

တောင်ဘက်သို့ဦးတည်ပြီး မောင်းနေပြန်သည်။ မြို့အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။
တစ်ခုစစ်ဆေးမှုများ လုံးဝမတွေ့ရတော့ပေ။

နောက်ဘက်မှာရှိသော ဝိုင်ယာလက်စက်မှ အသံများပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့
ဘာသာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာပြောနေသည့် ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ အသံကို ကြားရ
သည်။ တီမွန်က ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားတပ်ဖွဲ့ တစ်ခုခုသို့
အသက်အသွယ်ပြုနေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ခရိတ်က တွေးကြည့်လိုက်သည်။

မှေးကနဲ ခရိတ် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ပြန်နိုး၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အရုဏ်
ဆိတ်နေပြီကို တွေ့ရသည်။ လင့်ရိုဗာကားသည် အရှိန်လျှော့ချလိုက်ပြီး လမ်းမကြီးမှ ဘေးသို့
ဆင်းသွားသည်။ နှာခေါင်းထဲသို့ ဖုန်နံ့များ ထောင်းကနဲဝင်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လမ်းမကြီးကနေ ဘေးကိုဖွဲ့ဆင်းရတာ
လဲ” ဟု ခရိတ်ကမေးသည်။

တီမွန်က ဒရိုင်ဘာကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောသည်။ ထိုနေရာမှာပင် မော်တော်
ကား ရပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား အောက်ကို ခဏဆင်းပါ”

တီမွန်က အောက်သို့ အလျင်ဆင်းနှင့်ပြီး ခရိတ်ကို လှမ်းပြောသည်။ ခရိတ်က
သွေပြောသည့်အတိုင်း အောက်သို့ဆင်းသောအခါ တီမွန်က လက်ကမ်းပေးသည်။ သူ့ကို
ထိုင်ခုံသည်ဟု ထင်သော်လည်း ချက်ချင်းပင် သူ့လက်နှစ်ဘက်မှာ လက်ထိပ်ခတ်ပြီးသား
ခြေသွားတော့သည်။

“ဟ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ခရိတ်က ဒေါသတကြီး မေးနေဆဲမှာပင် စယ်လီအန်းကိုလည်း လက်ထိပ်ခတ်ပြီး
ခြေသွားလေသည်။

နောက်ပြီးတော့ ဒရိုင်ဘာနှင့် အစောင့်စစ်သားနှစ်ယောက်ကို တီမွန်က ရှိန်ဘာ

သာဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ပြောသည်။

ထိုစကားများထဲတွင် “သတ်ပြီး အလောင်းကို ဖျောက်ပစ်ရမယ်” ဟူသော စကားလုံးများလောက်ကိုတော့ ခရိတ် နားလည်သဘောပေါက်လိုက်မိလေသည်။

စစ်သားတစ်ယောက်က ကန့်ကွက်နေပုံရသည်။ တီမွန်က ဝိုင်ယာလက်စစ်မှ စကားပြောခွက်ကို လှမ်းဆွဲကာ တစ်ဘက်သို့ ခေါ်သည်။ သုံးကြိမ်လောက် ခေါ်ပြီးသည်တွင် တစ်ဘက်မှ အကြောင်းပြန်သည်။ ခဏကြာတော့ ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ အသံကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားရသည်။

တီမွန်နှင့် ခဏကြာအောင် အပြန်အလှန်ပြောပြီး စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်သည်။ စောစောက ကန့်ကွက်နေသည့် စစ်သားလည်း ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ တီမွန်၏ အမိန့်ကို ပီတာက အတည်ပြုပေးလိုက်သည့် သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဆက်သွားမယ်”

တီမွန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ ခရိတ်ကို နောက်ခုံတွင် စယ်လီအန်းနှင့် အတူတူထိုင်စေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က ဒရိုင်ဘာဘေးမှာ နေရာပြောင်းထိုင်သည်။

ဒရိုင်ဘာသည် ကိုင်းတောများကို ဖြတ်မောင်းနေသည်။ နံနက်ပိုင်း အလင်းရောင်လည်း ကောင်းစွာ ရနေပြီဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရလေပြီ။ ဒရိုင်ဘာက ရှေ့မီးကြီးနှစ်လုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ခရိတ် ကျွန်မတို့ကို သူတို့ သတ်ပစ်ကြတော့မှာလားဟင်” ဟု စယ်လီအန်းက မေးသည်။ သူ့လေသံက တည်ငြိမ်နေသည်။ စောစောက ချောက်ချားခဲ့သည်များကို ငြိမ်ပျောက်သွားဟန်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပုံရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေဘိသကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ပီတာဟာ ကိုယ်တို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ စောစောကတည်းက ကိုယ် သိခဲ့ဖူးကောင်းတယ်”

ခရိတ်ကလည်း တခြား ပြောစရာစကားလုံး မရှိတော့သဖြင့် ထိုစကားများကိုသာ ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“စောစောက သိထားရင်လည်း မောင် ဘာမှလုပ်လို့ရနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“လူသူမရောက်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ်တို့ကိုမြှုပ်ထားလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်၊ ပြီးတော့ မာတာဘယ်လီသူပုန်တွေက သတ်သွားတာပါလို့ ပီတာက အကြောင်းပြမယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း ခရိတ်က တီမွန်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ တီမွန်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။ ငြင်းသည်လည်း မဟုတ်။ ဝန်ခံသည်လည်း မဟုတ်။

လမ်းမကြီး၏အတွင်းဘက် အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်ပြီး မြက်တောပါးသည် တစ်နေရာကို တီမွန်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဒရိုင်ဘာက ထိုဘက်ကို ချိုးမောင်းသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ဆက်မောင်းမိသောအခါ တီမွန်က အမိန့်ပေးပြန်သဖြင့် ဒရိုင်ဘာသည် ခါးစောင်းလောက်မြင့်သည့် မြက်တောကြီးထဲမှာ ဆက်မောင်းပြန်သည်။

အတော်ကလေးမောင်းမိတော့ ရပ်ခိုင်းသည်။ ကားရပ်သွားသည်။ လူသူအံ့ရောက်အပေါက် အလွန်နည်းသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတို့အလောင်းကို ဘယ်သူမှ ရှာတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု

စယ်လီအန်းက လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ခရိတ်အနေဖြင့် နှစ်သိမ့်စရာစကားလုံး ရှာ
တွေ့တော့ချေ။

“ခင်ဗျားတို့ ကားထဲမှာပဲ နေပါ” ဟု တီမွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးသည်။

“ရှင်လုပ်နေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား”

စယ်လီအန်းက လှမ်းမေးသည်။

တီမွန်က စယ်လီအန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်မှန်နောက်ကွယ်ရှိ သူ့မျက်လုံး
အစုံထဲတွင် စိတ်မချမ်းသာသည့် အရိပ်အရောင်များကို ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။

သို့သော်လည်း ရှုတ်ခမ်းကိုမူ တင်းတင်းကြီး စေ့ထားသည်။

သူက စယ်လီအန်းကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ စစ်သားသုံး
သောက်ကို ရှိနာဘာသာဖြင့် အမိန့်များပေးနေသည်။ စစ်သားများသည် သူတို့သေနတ်များကို

ထင်ဒိုဇာကားနောက်ပိုင်းတွင် ထောင် ထားလိုက်ကြသည်။ ဒရိုင်ဘာက ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့
ဆက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ခေါက်ဂေါ်ပြားသုံးခုကိုယူပြီး ပြန်ဆင်းလာသည်။

တီမွန်က ကားသေ့ကိုဖြုတ်ယူကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ သူ့လူသုံး
သောက်ကို ဦးဆောင်ကာ သံပြင်ခပ်ပျော့ပျော့ရှိသည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ မြေပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ရှိနာစစ်သားသုံးယောက်
သည် အကျီများချွတ်ကာ ခေါက်ဂေါ်ပြားများဖြင့် ကျင်းစတင်တူးကြတော့သည်။ တီမွန်က

သေရက်တစ်လိပ် ဒီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း စစ်သားသုံးယောက် ကျင်းတူးသည်ကို ရပ်ကြည့်နေသည်။
“ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ရအောင်တော့ ကိုယ်ကြိုးစားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ခရိတ်က လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ကားနောက်တွင်ရှိသော သေနတ်များဆီ
သို့ ခုတိုကျော်ပြီး တွားသွားမှ ရောက်နိုင်ပေမည်။ သေနတ်ရလျှင် လက်ထိပ်ခတ်ခံထားရသည့်

ဆက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ကိုင်တွယ်ရမည်။
“မရနိုင်ဘူးထင်တယ်” ဟု စယ်လီအန်းကလည်း လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မရနိုင်တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းတော့ ငြိမ်ပြီးအသက်ခံမသွားနိုင်
ဘဲ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဝပ်တော့လို့ ကိုယ်ကပြောရင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ

ပြေးနေအောင် ဝပ်နေနော်” ဟု ခရိတ်က မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနှင့် ပြောသည်။
ခရိတ်က ကိုယ်ကို နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အောက်ကထိုင်ခုံ

ထောက်နှင့် သူ့ခြေထောက်တစ်ဘက် ငြိနေသဖြင့် ဖြုတ်နေရသေးသည်။ အသက်ကို
ပြင်းပြင်းရှုပြီး ကျင်းတူးနေသည့် စစ်သားများဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ... မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ မင်းဟာ ကိုယ့်အချစ်ဆုံး
သူပဲ” ဟုလည်း စယ်လီအန်းကို အရေးတကြီး လှည့်ပြောသည်။

“ကျွန်မလည်း မောင့်ကို အချစ်ဆုံးပါ မောင်ရယ်” ဟု စယ်လီအန်းက လေသံက
ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မကြောက်နဲ့နော်”
“ကံကောင်းပါစေ”

စယ်လီအန်းက သူ့ကိုယ်ကလေးကို အောက်သို့ ပုထားလိုက်သည်။ ခရိတ်က
ဆက်တက်သည့်သွားရန် သူ့ကိုယ်ကို ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ် ကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြေကျင်းတူးနေသည့် အနီးတွင် ရပ်နေသော တီမွန်က သူတို့ဆီသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ နောက်ဘက်သို့ ကျော်တက်ရန် ကြိုးစားနေသည့် ခရိတ်ကို မြင်သွားသည်။ မျက်မှောင် တစ်ချက်ကုပ်သွားသည်။

ပြီးတော့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မစ္စတာမဲလိုး၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လွတ်မြောက်ဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဟာ ခင်ဗျားတို့ ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး ဘာမှ ဝင်မနှောင့်ယှက်ပဲ နေဖို့ပဲဖြစ်တယ်”

တီမွန်က အင်္ဂလိပ်လို မြန်မြန်ပြောပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ကားသေ့ကို နှုတ်ယူသည်။ ကျွန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ခါးမှာချိတ်ထားသော ပစ္စည်းကို အသင့်အနေအထား ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လေသံခပ်ပျော့ပျော့ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့လက်ထဲမှာ လက်နက်မရှိအောင် ကျွန်တော် လုပ်လိုက်နိုင်ပြီ၊ ကျင်းတူးတဲ့ အလုပ်ထဲမှာပဲ သူတို့ အာရုံဝင်စားနေကြတယ်၊ ကားပေါ်ကို ကျွန်တော်တက်လာရင် ကျွန်တော့်ကို ဆီးပြီးမတိုက်ခိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားတို့လိုပဲ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့နေရသူ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ၊ ကျွန်တော် ပြောတာတွေ နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ်”

ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။ သည်လိုဖြေရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာစကား ရော ပြောနိုင်ဦးမည်နည်းဟုလည်း စဉ်းစားကြည့်သည်။

တီမွန်က ကားရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဒီဗိုင်ဘာနေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကျင်းတူးနေသည့် စစ်သားများကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ကျင်းက ခါးစောင်းလောက် နက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကားသေ့ကိုထိုးကြည့်ပြီး စက်နှိုးသည်။

အင်ဂျင်သံက အကျယ်ကြီး ငါမြည်သည်။ ကျင်းတူးနေသည့် စစ်သားသုံးယောက်က လှည့်ကြည့်သည်။ မော်တာသာ လည်နေသည်။ စက်ကမနိုး။ စစ်သားတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းအော်ပြီး ကျင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ ပြီးတော့ မော်တော်ကားဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဗိုလ်ကြီးတီမွန်က လီဇာကို တအားဆောင်နင်းသည်။ သေ့ကို လှည့်မြဲလှည့်ထားသည်။ မော်တာသာ လည်မြဲလည်နေသည်။ စက်ကမနိုး။ သူ့မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ဖူးနေသည်။ ဇောချွေးတွေ ရွှဲနေသည်။

“ဆီတွေ သိပ်များနေပြီ၊ လီဇာကို နင်းမထားနဲ့၊ ခြေထောက်ကြွလိုက်” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

ကျင်းပေါ်သို့ တက်လာသည့် စစ်သားက သူတို့ဆီသို့ ပြေးလာသည်။ အင်ဂျင်စက်က ဗရွတ်... ဗရွတ်နှင့် မြည်လာသည်။ တစ်အက်တည်း ကားက ဆောင်ဆောင်ရုန်းသွားပြီး ပြေးလာသောစစ်သားက သူတို့ကားနားသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်နစ်ယောက်ကလည်း ကျင်းပေါ်သို့တက်ပြီး အော်ဟစ်ရင်း ပြေးလိုက်လာကြသည်။

“တံခါးတွေ သေ့ခတ်ထားလိုက်”

ခရိတ်က အရေးတကြီးအော်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘေးတံခါး သေ့ခတ်

သည်။ တီမွန်က သူ့ဘက်မှ တံခါးကို အချိန်မီ သော့ခတ်လိုက်နိုင်သော်လည်း စယ်လီအန်းကမူ နောက်ဘက်မှ တံခါးကို မမိမကမ်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလာသည့် စစ်သားက မီလာကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်။ ကားပေါ်မှ စယ်လီအန်းကို မိရာကိုင်ပြီး ကားအောက်သို့ ဆွဲချသည်။ စယ်လီအန်းက ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ရုန်းနေသည်။

ခရိတ်သည် နောက်ဘက်သို့ ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး စယ်လီအန်းအား ဆွဲချနေသည့် စစ်သား၏ခေါင်းကို သူ့လက်နှစ်ဘက် ပူးခတ်ထားသည့် လက်ထိပ်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ဆက်တိုက်ရိုက်ချသည်။ စစ်သား ပြုတ်ကျသွားသည်။ တံခါးက ပွင့်လျက်ကြီး ဖြစ်နေပြီး မော်တော်ကား ယိမ်းခါနေသောအခါ တခိုင်းခိုင်း ရိုက်ခတ်နေသည်။

မော်တော်ကားစက်သံ မှန်လာသည်။ အရှိန်ကလေး ရလာသည်။ သို့သော်လည်း ကျင်းချိုင့်ပေါများသော မြေပြင်ပေါ်တွင် မောင်းနှင်နေရသဖြင့် မြန်မြန်ကြီး မောင်း၍မရ။

နောက်က စစ်သားနှစ်ယောက်က အားကုန်ပြေးလိုက်လာသည်။ သူတို့လက်ထဲရှိ ခေါက်ဂေါ်ပြားများကို မြှောက်ပြီးတော့လည်း အော်ဟစ်နေကြသည်။ ကားရှိန်က လူပြေးနိုင်သည့်နှုန်းထက် ပိုမြန်လာသည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်သည် မမီနိုင်တော့ကြောင်း သိသဖြင့် သူတို့လက်ထဲမှ ခေါက်ဂေါ်ပြားနှင့် လှမ်းပစ်သည်။ ကားနောက်မှန်ကိုထိပြီး မှန်ကွဲသွားသည်။ မှန်ကွဲများက သူတို့သုံးယောက်ကို လာစဉ်သည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်လည်း ဆက်လိုက်မလာတော့ဘဲ လက်လျှော့ကာ ရပ်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ခင်ဗျားလက်ပေး”

တီမွန်က တောင်းသဖြင့် ခရိတ်က လက်နှစ်ဘက်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ တီမွန်က လက်ထိပ်ကို ဖြုတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သော့လှမ်းပေးသည်။

“ဒီမှာ... စယ်လီအန်းကိုပါ ဖြုတ်ပေးလိုက်”

လက်ထိပ်အခတ်ခံရသည့်နေရာကို စယ်လီအန်းက ပွတ်နေသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ကျွန်မတို့ဘဝတော့ ဆုံးပါပြီလို့ သေချာပေါက်တွက်ထားတာ”

“နောက်က သေနတ်တွေ ယူလိုက်ပါ မစွတာမဲလိုး၊ ခင်ဗျား တစ်လက်ယူထားပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တစ်လက်ထောင်ထားပေးပါ။ ကျည်ကတ်ပါ အဆင်သင့်တပ်ပေး”

စယ်လီအန်းက နောက်ပိုင်းမှာ ထောင်ထားသည့် ပုံပျက်ပန်းပျက် မောင်းပြန်သေနတ်များနှင့် ငှက်ပျောသီးလို ကောက်ကောက်ကြီးဖြစ်နေသော ကျည်ကတ်များကိုယူပြီး ခရိတ်လက်သို့ ကမ်းပေးသည်။

“ဘယ်လိုပစ်ရမယ်ဆိုတာ သိသလား မစွတာမဲလိုး” ဟု တီမွန်က မေးပြန်သည်။

“ရိုးဒီးရှား ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ကျွန်တော် လက်နက်ပြင်ဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်ကလဲ တုံးလိုက်တာ”

ခရိတ်က သေနတ်များနှင့် ကျည်ကတ်များကို လျှင်မြန်စွာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သေနတ်အားလုံး ပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်ပြီး ကောင်းစွာ ဆီထိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ တီမွန်၏ဘေးမှာ ကျည်ကတ်အသင့်တပ်ပြီး သေနတ်တစ်လက်ကို ထောင်ပေးကာ သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ တစ်လက်တင်ထားလိုက်သည်။

စောစောကလေးကပင် လက်နက်မဲ့ ဖြစ်ရုံမျှမက လက်ထိပ်ပါ အခတ်ခံထားခဲ့ရပြီး သူတစ်ပါးပြုသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံရတော့မည့် ဘဝမျိုးဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကိုယ်တိုင်လက်နက်ထိုင်စွဲထားပြီး ရန်သူကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက် ခုခံနိုင်တော့မည့်ဘဝ၊ မိမိချစ်သူကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်တော့မည့် ဘဝသို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားသဖြင့် အကြီးအကျယ် အားတက်သွားသည်။

စယ်လီအန်း၏ လက်ကလေးတစ်ဘက်ကို ဆွဲယူပြီး အားပါးတရ ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ စယ်လီအန်းကလည်း သူ့လက်ကို ပြန်ညှစ်သည်။

“ကိုင်း... အနိုင်ကျင့်လာတဲ့လူကို တို့လည်း ပြန်တိုက်နိုင်ပါပြီ” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

စယ်လီအန်းက သူ့ကို ပြုံးပြသည်။ တစ်ညလုံး၊ တစ်မနက်လုံး ပထမဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အပြုံးကလေးဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်က တီမွန်၏ အရက်ပုလင်းကိုယူပြီး စယ်လီအန်းအား ပေးသည်။ စယ်လီအန်းသောက်ပြီးတော့ တီမွန်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ် ဆိုတာလေးတော့ ရှင်းပြစမ်းပါဦး” တီမွန်က အရက်ပုလင်းကို တစ်ချက်မော့ပြီး ခရိတ်ကို ပြန်ပေးသည်။

“စောစောတုန်းက ခင်ဗျားပြောခဲ့တာတွေ အကုန်လုံးမှန်တယ် မတွေ့တာမလို့၊ ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ချုပ် ဖန်ဂါဘာရာ ပေးလိုက်တဲ့အမိန့်က ခင်ဗျားနဲ့ စယ်လီအန်းကို တောထဲခေါ်သွားပြီး သတ်ပစ်ခဲ့ဖို့ပဲ၊ ပြီးတော့ အလောင်းပါ ဖျောက်ပစ်ခဲ့ရမယ်၊ ကျွန်တော့်လူတွေက အင်္ဂလိပ်စကားတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်ပြောတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရတယ်၊ စယ်လီအန်း အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်လုဆဲဆဲ အခြေအနေ ရောက်သွားခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါတယ်”

“ဗိုလ်ကြီးတီမွန်... ရှင်လုပ်ခဲ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်ကို ကျွန်မ အကြွင်းမဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင်လည်း ကေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ ရှင် လျှောက်လုပ်နေတာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ဒီလောကမှာ ဘယ်လိုလူကိုမှ မပြောပြဘူးသေးတဲ့ အကြောင်း ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်တော့်အမေဟာ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးအစစ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလေးတုန်းက အမေ ဆုံးသွားပါတယ်၊ အမေဟာ သိပ်စိတ်ကောင်းရှိကြောင်း ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်”

တီမွန်က စကားကို ခဏဖြတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ရွှေတည်တည်သို့ကြည့်ကာ ကားကိုသာ ဂရုစိုက် မောင်းနေသည်။

“ကျွန်တော့်တို့ အဖေက ရွှေနာလူမျိုးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကြီးပြင်း လူလားမြောက်စေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာ မာတာဘယ်လီသွေး ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေဟာ ကျွန်တော့်လူမျိုးပဲ၊ သူတို့အပေါ် နှိပ်စက်နေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီလိုခံစားနေရပြီဆိုတာကို ဗိုလ်ချုပ် ဖန်ဂါဘာရာ သိနေတာသေချာတယ်၊ ကျွန်တော့်အမေဟာ မာတာဘယ်လီလူမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ သိပုံမပေါ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော်ဟာ သူ့အတွက် အသုံးမဝင်တော့ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ကို သူ ဆက်ပြီး အသုံးချဖို့ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီ အရိပ်အယောင်တွေကိုလည်း မြင်တွေ့နေရပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့လို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူနဲ့ တွဲပြီးတော့လည်း ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နေထိုင်မှုကို ကျွန်တော် မြေမြှုပ်ပြီးရင် ကျွန်တော်ကိုလည်း ဖန်ဂါဘာရာရဲ့ ခွေးစာအဖြစ် ခြားပစ်တော့မှာပါ။”

‘ဖန်ဂါဘာရာ၏ ခွေးများ’ ဆိုသည့် စကားလုံးကို တိမ့်မိက ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာ စကားဖြင့် သုံးသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ် လန့်သွားသည်။ ထိုစကားလုံးကိုပင် ဆာရာညိုနီလည်း သုံးခဲ့ဖူးကြောင်း ပြန်အမှတ်ရလိုက်သည်။

“ဖန်ဂါဘာရာရဲ့ ခွေးတွေဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အရင်တုန်းကလဲ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ခဲ့ဘူး။”

“တောခွေးအတွေ့ကို ဆိုလိုတာပါ။ ပြန်လည်နေရာချထားရေး စခန်းမှာ သက်ပစ် တိုက်တဲ့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေရဲ့ အလောင်းကို တောထဲသွားပြီး တောခွေးအစား ကျွေး ပစ်တယ်လေ၊ တောခွေးအစားဆိုတာ အရိုးတောင် မကျန်အောင် စားသောက်ပစ်တတ်တဲ့ ခြေစွန်တွေ မဟုတ်လား။”

ထိုစကားကြောင့် စယ်လီအန်းမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘုရားရေ... ကျွတ်ပြန်လည်နေရာချထားရေး စခန်းရောက်တုန်းက တောခွေး အတွေ့အော်သံကို ကျွန်မတို့ ကြားခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ဒီသဘောကို ဘာမှနားမလည်ခဲ့ဘူး၊ ဒီလို တောခွေးအစား ကျွေးပစ်ခံရတာ ဘယ်လောက်များသလဲဟင်”

“ကျွန်တော် ခန့်မှန်းရုံပဲ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်၊ ထောင်ပေါင်းများစွာရှိမယ်လို့ ထင်တယ်”

“အောင်မယ်လေး... မယ့်ခိုင်စရာပဲနော်”

“ဗိုလ်ချုပ်ဖန်ဂါဘာရာက မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေကို အမုန်းကြီးမုန်းနေတာ သူတို့ကိုရှင်းပစ်ဖို့ သူ စီစဉ်နေတယ်၊ ပထမဆုံး သူတို့ခေါင်းဆောင်တွေကို ရှင်းရမှာပေါ့၊ နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှုကြီးတွေအဖြစ် အမှုဆင်ပြီး အရေးယူမယ်၊ တွန်ဂါတာဂေဟီဘီဝေ ကိစ္စ နှိပ်နင်းပေါ့”

“မဒိုး... ကြားရတာ မသက်သာလိုက်တာရှင်၊ တွန်ဂါတာမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး ဟင်”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး စယ်လီအန်း၊ တွန်ဂါတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပီတာဖန် ဂါဘာရာဟာ သိပ်ကို သတိထားကိုင်တွယ်ခဲ့ပါတယ်၊ တွန်ဂါတာကို နိုင်ငံရေးမှုနဲ့ အရေးယူရင် သက်ထပ် ပုန်ကန်မှုကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာမယ်ဆိုတာ သူသိတယ်၊ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အခြားရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို အကွက်ဆင်ပြုလိုက်တာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မစ္စတာမဲလိုးကပါ သူ့အကွက်ထဲ ပစ်သွားတော့ သိပ်ဟန်ကျသွားတော့တာပေါ့”

“ကျွန်မ အရမ်းမြိုက်မဲခဲ့တာပဲ၊ တွန်ဂါတာတာ တိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်နေတဲ့ ဂိုဏ်း ဆိုင်းဆောင် မဟုတ်ရင် တခြားတစ်ယောက် ရှိရဦးမှာပေါ့၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ပီတာဖန်ဂါဘာရာ ကိုယ်တိုင်ပဲ” ဟု တိမ့်မိက နိုးနိုးကလေး ပြန်ဖြေသည်။

“သေချာရဲ့လားဗျာ” ဟု ခရိတ်က မေးသည်။

“နိုင်ငံခြားတင်ပို့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ

ပေးခဲ့ရတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကာရိုအီလမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ညက ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ”

“ဒါလဲ လွယ်လွယ်ကလေး စီစဉ်လို့ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွတ်တီဘာသနာပြုစခန်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ တွန့်ဂါတာသွားမယ်ဆိုတာ ပီတာဖန်ဂါဘာရာက သိထားတာပဲ၊ ဂါတာရဲ့ အတွင်းရေးမှူးက သူ ဘယ်နေ့သွားမယ်ဆိုတာ ရက်၊ အချိန်နာရီ အတိအကျ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောတယ်၊ ဒီတော့ တိရစ္ဆာန်ထွက်ပစ္စည်းတွေ ထရပ်ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကတင်တယ်၊ ပြန်လည် နေရာချထားရေး စုခန်းမှာရှိနေတဲ့ မာတာဘယ်လီလူမျိုး အထူးသားတစ်ယောက်ကို လာဘ်ထိုးပြီး အဲဒီလမ်းပေါ်မှာ ထရပ်ကားနဲ့အတူ အသင့်စောင့်ထားတယ်၊ တွန့်ဂါတာဟာ အကြမ်းဖက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုတွေးမထားဘူး၊ လို့ အကြမ်းဖက်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုပြီးကောင်းသွားတာပေါ့”

တီမွန်သည် လမ်းကောင်းသည်နှင့်အမျှ ကားကို အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် မောင်းနှင်ကာ စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်မှာ သေတွင်းထဲမှ လွတ်မြောက်လာနိုင်ကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း ယခုစကားများကို ကြားရသောအခါ မပျော်ပိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။ မယုံနိုင်စရာ သတင်းကြောင့်လည်း တွန့်လှုပ်ချောက်ချားနေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားနေကြတာလဲ” ဟု ခရိတ်က မေးသည်။

“ဘော့ဆွာနာနယ်ခြားကို သွားနေတာ”

ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံသည် အနောက်တောင်ဘက်တွင် ရှိသည်။ အိမ်နီးနားချင်း များမှ ဒုက္ခသည်များ ပြေးဝင်ခဲ့အောင်းရာ နိုင်ငံတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသည်။

“နယ်ခြားကို ကျွန်တော်တို့သွားရင်း ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေ ဘယ်လောက် စက်ခဲနေရတယ်ဆိုတာ လမ်းမှာ မြင်တွေ့သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒီနယ်မြေကို သေထောက်တွေ၊ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်တွေ၊ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ဝင်တွေကို ဖန်ဂါဘာရာ လာခွင့်မပေးဘူး”

ရှေ့နားတွင် သင်းခွေချပ်ကျင်းများ ရှိနေသဖြင့် တီမွန်က မော်တော်ကားကို လျှော့ချလိုက်သည်။ သင်းခွေချပ်များသည် မြေမျက်နှာပြင်အောက်တွင် ကျင်းပေါင်းများ တူးထားလေ့ရှိရာ အပေါ်မြေပြင်ပေါ်သို့ အလေးချိန်များများနှင့် ဖိလျှင် မြေများပြိုကျတတ်သည်။

“ပီတာထုတ်ပေးထားတဲ့ ခွင့်ပြုလက်မှတ်နဲ့ ခရီးအတော်ကလေးပေါက်အောင် ကျွန်တော် သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နယ်ခြားရောက်တဲ့အထိတော့ လက်မှတ်က အသုံးဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမကြီးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့သွားလို့လည်း မပြန်စစ်ကြောင်းတွေ ထိုးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် လမ်းဘေးတောလမ်းအတိုင်း သွားရလိမ့်မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးသွားပြီဆိုတာ ပီတာဖန်ဂါဘာရာ သိသွားမှာပဲ၊ သိတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ရဲ့ တပ်မဟာ (၃) က ကျွန်တော်တို့ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး မြေထဲ လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ပသိသေးခင် ခရီးအဝေးနိုင်ဆုံးကို ရောက်နေအောင် ကြိုးရမယ်”

တစ်နေရာရောက်တော့ တီမွန်က ကားခဏရပ်သည်။ မြေပုံကို ထုတ်ကြည့်ပြီး “ရထားလမ်းရဲ့ တောင်ဘက်ကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြပြီ၊ ဒီနေရာကို

အိမ်ထဲမှာ မာဒါဘာနဲ့ မတ်ဆူမိကြားထဲကို ရောက်သွားမယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ဘော့ဆွာနာ
အိမ်ခြားစောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့ ကင်းလှည့်နေတတ်တယ်”

“အဲဒီလမ်းအတိုင်းပဲ သွားကြစို့” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။ တီမွန်က မြေပုံကို
ပြန်ခေါက်သိမ်းပြီး ကားဆက်မောင်းသည်။

“ကျွန်မမေးချင်တာတွေ ရှိသေးတယ်” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားဖြေပါမယ်”

“ဂေါ်ဒွင်တို့မိသားစုနဲ့ တခြားမျက်နှာဖြူတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတာ
ဟာ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေရဲ့ အမိန့်နဲ့သတ်ရတာလို့ သွေးနဲ့ နံရံမှာ ရေးသွားတယ်။ တကယ်ပဲ
တွန်ဂါတာက အမိန့်ပေးသလား”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ တွန်ဂါတာဟာ အဲဒီလို အကြမ်းဖက်မှုတွေကို နည်း
နည်းကလေးမှ မယုံကြည်ဘူး။ ဒါမျိုးတွေမဖြစ်အောင် သူ အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။
သူ အဖမ်းခံရတဲ့ညတုန်းက ကျူတီစခန်းကိုသွားတာလည်း ဒီအကြောင်းအတွက် သွားရတာပဲ။
မာတာဘယ်လီ လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းသူတွေ အကြမ်းမဖက်ကြဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ရ
အောင် သွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဂေါ်ဒွင်တို့ မိသားစုကိုသတ်ပြီး နံရံမှာ သူ့နာမည် ရေးသွားတာ မဟုတ်
လား”

တီမွန်က ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေသေးဘဲ ငြိမ်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်
များကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်နေပုံလည်း ရသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီး
ချပြီး ပြောသည်။

“မစ္စယ်လီအန်း... ကျွန်တော်အနေအထားကို နားလည်သဘောပေါက်စေချင်
ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောပြမယ့် အကြောင်းတွေကို နားမထောင်ခင် ကျွန်တော့်ကို မှန်မှန်ကန်
ကန် နားလည်စေချင်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဖန်ဂါဘာရာဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဆွယ်တဲ့နေရာ၊
သိမ်းသွင်းတဲ့နေရာမှာ သူမတူအောင် တော်ပါတယ်။ သူပေးတဲ့ ကတိတွေကိုယုံစားပြီး သူ
ပေးတဲ့အမိန့်တွေကို ကျွန်တော် အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ အတော်ခက်လောက်အောင် နယ်ကျွံသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျားပြီးဆွဲထားရသ
လိုပဲ ဆိုပါတော့၊ လွတ်လိုက်ဖို့လဲ ခက်တယ်။ ဆက်ဆွဲထားဖို့လဲ ခက်တယ်။ ဂေါ်ဒွင်တို့
မိသားစုကိုသတ်ဖို့ လူသတ်သမားတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စုစည်းပေးခဲ့ရတာပါ။ ပြန်လည်
နေရာချထားရေး စခန်းမှာရှိတဲ့ မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသားတွေထဲက လူရွေးပြီး ဒီတာဝန်ကို
ကျွန်တော် ပေးခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့ကို လက်နက်တပ်ဆင်ပေးတယ်။ ဂေါ်ဒွင်တို့အိမ်နားရောက်
အောင် တပ်မဟာ (၃) ကကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးတယ်”

ကားထဲမှာ တိတ်သွားကြပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ကားစက်သံ တစ်ခု
တည်းကသာ ဖုံးလွှမ်းကြီးနေသည်။ အတော်ကြာတော့မှ တီမွန်က စိတ်မချမ်းသာသည့်
လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့ဟာ မာတာဘယ်လီလူမျိုး စစ်သားဟောင်းတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို လက်
နက်တပ်ဆင်ပေးပြီး ထောင်ကသာ လွတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်မယ့်လူတွေ ဖြစ်တယ်။
ဘစ်ချက်ကလေးမှ တုံ့ဆိုင်းနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဝီတာက အလုပ်ခိုင်းတာပေါ့” ဟု ခရိတ်က ဝင်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါမှသာ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေကို သူ့ အပြတ်ရှင်းပစ်ဖို့ ရမှာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူ အခုလို ထွက်ပြေးလာတာပါ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး မကျူးလွန်နိုင်တော့ဘူး”

“မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ တရားလက်လွတ် ဖြစ်ကုန်ကြလို့ သူ့အနေနဲ့ နှိမ်နင်းရ ပါတယ်လို့ ကမ္ဘာကိုကြေငြာနိုင်အောင် တမင်လုပ်နေတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာမဲလိုး၊ အဲဒီအတိုင်း အတိအကျပါပဲ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကိုလည်း သူ့ ကိစ္စတုံး စီရင်လိုက်ပြီပေါ့နော်” ဟု ပြောရင်း ခရိတ်မှာ အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားလေတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာမဲလိုး၊ တွန်ဂါတာကို သူ့ ကိစ္စတုံး မစီရင်သေးပါဘူး၊ သူ့ကို အသက်ရှင်လျက်ပဲ ရှိစေချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖန်ဂါဘာရာမှာ ရှိပါတယ်၊ သူ့ကို အသုံးချဖို့ သူ့မှာ အစီအစဉ်တွေ ရှိနေပါတယ်”

“ဘာအစီအစဉ်တွေလဲ”

“ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖန်ဂါဘာရာဟာ နိုင်ငံခြားသား တချို့နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး ညှိနှိုင်းနေတာတွေ ရှိပါတယ်”

“နိုင်ငံခြားသား . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ လျှို့ဝှက်ပြီးတွေ့နေပါတယ်၊ နိုင်ငံ ခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ် တယ်လို့ ယုံကြည်ရပါတယ်”

“ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား တီမွန်”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရတာပါဗျာ”

ခရိတ်က ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ မေးခွန်းတစ်ခု မေးပြန် သည်။

“အဲဒီကိစ္စ ထားလိုက်ပါတော့၊ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ အခု ဘယ်မှာရှိနေသလဲ ဖန်ဂါဘာရာက သူ့ကို ဘယ်မှာသွားချုပ်ထားသလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာမဲလိုး၊ အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“သူ အသက်ရှင်နေသေးတယ် ဆိုရင်တော့ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ စေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲဗျာ” ဟု ခရိတ်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

တွန်ဂါတာ အနှိပ်စက် အညှင်းပန်း ခံနေရမည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်နေမိ သည်။ ပြီးတော့ အကြောင်းအရာပြောင်းပြီး သူက မေးပြန်သည်။

“ဝီတာဖန်ဂါဘာရာဟာ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံတွေကို နိုင်ငံတော် အတွက်မဟုတ်ဘဲ သူ့အတွက် သိမ်းယူလိုက်တာပေါ့နော်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်မလား”

“ခင်ဗျားခြံတွေကို သူ အရှူးအမူး လိုချင်နေပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကကို မကြာခဏ ဖွင့်ပြောဖူးပါတယ်။

လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီခြံတွေကို အစိုးရက ဘယ်သူမှမသိအောင် လေလံပစ်မယ် သူတစ်ယောက်ပဲ သိမယ်၊ ပြီးတော့ ငွေပေးတယ်ဆိုရုံကလေးပေးပြီး သူက လေလံဆွဲမယ်

“အင်းနဲ့ ခြံတွေအားလုံးကို အလကားနီးပါးလောက် သူ့အပိုင်ရသွားနိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ” ဟု ခရိတ်က နာကျည်းစွာ ရေရွတ်သည်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေလုပ်နေတာလဲ၊ သူ သန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာနေတာပဲ
ထုတ်လား၊ ဒါလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလား”

“တချို့လူတွေဟာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ လောဘကို မသတ်နိုင်ကြပါဘူး
နယ်လီအန်း”

ကားထဲမှာ တိတိဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ တိမွန်က ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေရင်းမှ
သတ်တံနာရီကို မြောက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခု စားထားလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ခရီးရှည်ကြီး ဆက်ကြရ
မှာ မဟုတ်လား”

တိမွန်က ပြောပြောဆိုဆို ကားကို လမ်းဘေးသို့ မောင်းချပြီး ချုံပုတ်များကြားထဲသို့
သွင်းသည်။ ပြီးတော့ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ချုံပုတ်များမှ သစ်ကိုင်းများကိုချိုးကာ ကားခေါင်း
ထဲမှာ အုပ်သည်။

အရေးပေါ်ရိက္ခာဘူးများ ကားပေါ်မှာပါသည်။ ထိုဘူးကိုချပြီး စားဖို့သောက်ဖို့
ပြုဆင်ကြသည်။ ထိုအခိုက် ဝိုင်ယာလက်စက်မှ အသံများ ပေါ်လာသည်။ တိမွန်က သွား
ထောင်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“နယ်ခြားကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးသလဲ”

“မိုင်လေးဆယ်လောက် ရှိမယ်၊ နည်းနည်းပိုချင်ပိုမယ်”

ထိုအခိုက် ဝိုင်ယာလက်စက်က အသံများပေါ်လာပြန်သည်။ တိမွန်က ထိုင်ရာမှ
ထပြီး သွားနားထောင်သည်။

“တပ်မဟာ (၃) က တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့နားမှာ ရှိနေတယ်၊ မာတာဘယ်
ထဲမှာတွေ့ကို ဝင်မွှေးပြီး ပြန်လာနေတယ်၊ ဒီဘက်လမ်းက လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့
သိနေမှဖြစ်မယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ကားဘီးရာတွေ သွားဖျက်လိုက်ဦးမယ်၊ တိမွန်... လိုအပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို
အာရုံစိုက်ပေး”

ခရိတ်က မောင်းပြန်သေနတ်တစ်လက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး လမ်းဘေးဖဲ့ဆင်းလာ
သည့် လမ်းကြောင်းဆီသို့ ထပြေးသည်။ ကားဘီးရာများကို ဖျက်သည်။ ဘီးနှင့်နင်းမိသဖြင့်
ပြိုနေသည့်မြက်များကို ပြန်ထောင်သည်။ စနစ်တကျမဟုတ်သော်လည်း လမ်းပေါ်မှ ကား
ဆင်းသွားရင်း ရုတ်တရက် မမြင်သာအောင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်လာပြီး
အရှေ့ခန်းက တိမွန်၏ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားသေနတ်ကြီး ကားနောက်မှာ ပြန်စားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်” ဟု တိမွန်က
ပြောသည်။

ခရိတ်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြီး သူ့ကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့တွေ သွားရင် ဒီသေနတ်
တစ်လက်လောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မကာကွယ်နိုင်ပါဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ

သေနတ်ကြီးရှိနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် အရှင်းရခက်မယ်၊ သေနတ်ရှိမနေရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျွန်တော် ဖြေရှင်းလို့ရနိုင်မယ်”

တီမွန်ရှင်းပြတော့မှ ခရိတ်က သေနတ်ကို ကားနောက်မှာ မထားချင်ထားချင်ထားလို့ကပ်သည်။

အတော်ကလေးကြာတော့ မော်တော်ကားသံများကို ကြားရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနီးလာသောအခါ စစ်သားများ သံပြိုင်သီချင်းဆိုလာကြသည်ကိုပါ ကြားရသည်။

သူတို့နားမှ စစ်ထရပ်ကားသုံးစီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်။ အပေါ်တွင် တပ်မဟာ (၃) အမှတ်တံဆိပ်ပါသည့် ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားများ အပြည့်ပါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး အသက်မရှူနိုင်ကြဘဲ စစ်ကားများကို တိတ်ဆိတ်ငေးကြည့်နေကြသည်။ ကားများလွန်သွားတော့မှ တီမွန်က ကားစက်နွိုးပြီး မောင်းထွက်လာသည်။ တစ်နေရာရောက်တော့ သူက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

“မီးခိုးတွေ၊ ခုန စစ်သားတွေ ဘာလုပ်သွားကြတယ်ဆိုတာ မကြာခင် မြင်ကြတော့မယ်နဲ့ တူတယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ မီးလောင်ပြာကျနေသော မာတာဘယ်လီ ကျေးရွာတစ်ရွာကို မြင်တွေ့ကြသည်။ မမြင်ဖူးသော မြင်ကွင်းများကို စသီအန်းနှင့် ခရိတ်တို့ မြင်တွေ့လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တီမွန်က ကားရပ်ပေးသည်။ စယ်လီအန်းက နစ်ကွန်ကင်မရာကို ဆွဲဆင်ကာ အပျက်အစီးများ၊ လူသူ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန် အသေကောင်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသည်။

တစ်နေရာက အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုကိုကြည့်ပြီး စယ်လီအန်းက အလန်တကြားသေသည်။ ခရိတ် သူ့ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ပြီးတော့ စယ်လီအန်းကိုဖက်ပြီး ကားဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

တီမွန်က ကားမောင်းနေရင်းမှ ဝိုင်ယာလက်စက်ကို ဖွင့်ပြီးနားထောင်သည်။ မဟာ (၃) တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ လှုပ်ရှားမှုများ၊ လမ်းပိတ်ဆို့မှုများ၊ ဆောင်ရွက်ချက်များ ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာ ဌာနချုပ်သို့ အစီရင်ခံစာပေးသည့် သတင်းများကိုသာ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။

မောင်းလာသည့် တစ်လျှောက်တွင် စစ်ကြောင်းများက လမ်းပိတ်ထားသဖြင့် နေရာတွင် လမ်းဘေးသို့ဖွဲ့ဆင်းပြီး တောတွင်းရှိ လှည်းလမ်းကြောင်းများအတိုင်း မောင်းသွားသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပြာပုံအတိဖြစ်နေသည့် မာတာဘယ်လီ ကျေးရွာထဲသို့ များကို ထပ်မံပျော့ရသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ဟိုနားသည် မီးခိုးများ တလူလူတက်နေသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။

သူတို့သည် မောင်း၍ ရနိုင်သမျှ အနောက်စူးစူးသို့ မောင်းနှင်လာကြသည်။ ကာလာ ဟာရီ သဲကန္တာရအစပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ လမ်းကြောင်းများ မသေချာတော့သဖြင့် ခရိတ်က ကားခေါင်မိုးပေါ် သို့တက်ပြီး ရွှေ့ကို ကြိုကြည့်ကာ ဘယ်ကွေ့၊ ညာကွေ့ ပြောပေး လာရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သဲကန္တာရအသွင် ပေါ်လာသည်။ သစ်ပင်များအားလုံး ခြောက်သယောင်းကာ ချုံပုတ်ကလေးများသာ ရှိနေသည်။ အချို့နေရာများမှာ မြေမာသော် လည်း အချို့နေရာများတွင် သဲကွင်းကြီးဖြစ်နေပြီး ကားမောင်းမရသဖြင့် ရှောင်ကွင်းမောင်းရ သည်။ သို့သော်လည်း အနောက်စူးစူးကိုသာ မနားတမ်း မောင်းနှင်နေရသည်။

နေကလည်း အလွန်တရာ ပူပြင်းလာသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး အာရုံစိုက်ရ လွန်းသဖြင့် အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည်။ မိုင်သုံးဆယ်လောက် ခရီးပေါက်လာပြီး နယ်ခြားသို့ရောက်ဖို့ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် လိုသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် တစ်နေရာမှာကားရပ်ပြီး ခဏနားကြသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်များ စုယူကာ ဓာတ်ဆီလောင်း မီးရှို့ပြီး ရေနွေးကျိုသည်။ လက်ဖက်ရည် ဖျော်သောက်ကြသည်။

တီမွန်က ပိုင်ယာလက်စက်ကိုဖွင့်ပြီး အသံများကို နားထောင်ပြန်သည်။

“ရှေ့မှာတော့ ရွာဆက်မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နောက်ကိုလည်း ရန်သူ လိုက် မလာတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းကို ကျွန်တော် မကျွမ်းကျင်ဘူးဗျာ၊ ဒီဘက်ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူး” ဟု တီမွန်က ပြောသည်။

“(၁၉၇၂) ခုနှစ်တုန်းက တွန်ဂါတာနဲ့အတူတူ သစ်တောဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ဒီဘက်မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ကျဖူးတယ်၊ မြေအနေအထားတော့ အလွန်ဆိုးတယ်၊ ရေမရှိ ဘူး၊ သဲပြင်ကြီးတွေများတယ်၊ အဲဒီနေရာတွေရောက်ရင် ကားမောင်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့...”

တီမွန်က လက်မြှောက်ပြလိုက်သဖြင့် ခရိတ် ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။ ပိုင်ယာလက်စက်မှ အသံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ တီမွန်က နားထောင်သည်။

ယခုကြားရသောအသံသည် စီးစီးပိုးပိုးပြောနေသည့် အသံဖြစ်သည်။ ပြန်ကျဲနေ သည့် တပ်ဖွဲ့များ၏ သတင်းပို့မှုကို ဖြတ်တောက်ပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အရေးတကြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခရိတ် သတိထားမိသည်။ တီမွန်၏ကိုယ်လုံးကလည်း ဆတ်ကန် တောင့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

တီမွန်က စကားမပြောရန် လက်ကာပြထားသော်လည်း ခရိတ်မှာ မအောင့်နိုင် တော့ဘဲ ဇွတ်မေးလိုက်မိလေသည်။ ပိုင်ယာလက်စက်မှ အသံများ တိတ်သွားသောအခါ တီမွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မော့ကြည့်သည်။

“မနက်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ထားခဲ့တဲ့ စစ်သားသုံးယောက်ကို စစ်ကြောင်းတစ် ကြောင်းကတွေ့ပြီး ခေါ်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် တပ်ဖွဲ့တွေအားလုံး၊ စစ်ကြောင်းတွေအားလုံးကို တပ်လှန့်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ဖမ်းမိနိုင်ရေးကို အထူးဦးစားပေးလုပ်ဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ဖန်ဂါ ဘာရာကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ရှာဖွေဖို့ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းကိုလည်း ဒီဘက်နယ်မြေကို လွှတ်လိုက်ပြီတဲ့၊ ခဏကြာရင် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်ကို ရောက်လာ

တော့မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာလောက် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဖန်ဂါဘာရာက အတိအကျနီးပါးလောက် ခန့်မှန်းကြည့်နေနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် တပ်ဖွဲ့တွေကို အခြားတာဝန်ရပ်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်လိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ပလမ်းထရီးမှာရှိနေတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ဖြတ်ပိတ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီ”

တီမွန်က စကားကိုရပ်ပြီး သူ့မျက်မှန်ဖြုတ်သည်။ မျက်မှန်ကို အဝတ်စနှင့် သုတ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဖန်ဂါဘာရာက ‘ကျားသစ်’ဆိုတဲ့ စကားဝှက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ အမိပွယ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့တဲ့နေရာမှာ အပြတ်သုတ်သင်ဖို့ပဲ။ သတင်းကတော့ မကောင်းဘူးဗျာ”

ခရိတ်က မြေပုံကို မော်တော်ကားခေါင်းမှာ ဖြန့်ခင်းပြီး ကြည့်သည်။ စယ်လီအန်းကလည်း သူ့အနားမှာ ကပ်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခု ဒီနေရာကို ရောက်နေကြပြီ၊ ဟောဒီနေရာကနေ ရှေ့ဆက်သွားဖို့လမ်းကတော့ ဟောဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ ပလမ်းထရီးမှာရှိနေတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေက ဟောဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်းလာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့ကပိတ်မယ်။ ကျန်တဲ့တပ်ဖွဲ့တွေက နောက်ကလိုက်လာမယ်။ ဟောဒီလမ်းကြောင်းတွေပဲ”

ခရိတ်က မြေပုံပေါ်မှာ လက်ညှိုးထောက်ပြပြီး ပြောသည်။ တီမွန်ကလည်း မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့စစ်ကားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်မောင်းသွားကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်ကြတော့မယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

ဝိုင်ယာလက်စက အသံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ တီမွန်က ကောက်နားထောင်သည်။

“နောက်ကလိုက်လာတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေက ကျွန်တော်တို့ကားဘီးရာကို တွေ့သွားကြပြီ။ ပလမ်းထရီးက ထွက်လာနေတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့လဲ အဆက်အသွယ်ရနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့တော့ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် မိနေပြီဗျာ။ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး မစ္စတာ ဝဲလိုး၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဒီနေရာကို သူတို့ရောက်လာကြတော့မယ်”

တီမွန်က ခရိတ်ကိုမော့ကြည့်ရင်း တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နယ်ခြားကိုရောက်အောင် ဟောဒီကွင်းအတိုင်း တောက်လျှောက်ဖြတ်သွားမယ်”

ခရိတ်က ခေါင်းဆောင်မှုကို ချက်ချင်းယူလိုက်သည်။

“လမ်းတွေက သိပ်ဆိုးတယ်ဗျာ”

“လေးဘီးဂီယာပြောင်းမောင်းပါ၊ ကျွန်တော် ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး လမ်းပြမယ်။ စယ်လီအန်း... ရှေ့မှာ မင်းလာထိုင်”

ခရိတ်က မောင်းပြန်နိုင်ဖယ်ကို ပခုံးမှာလွယ်ပြီး ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ တီမွန်၏ ခြေပုံသေတ္တာထဲမှယူခဲ့သည့် လမ်းညွှန်အိမ်မြှောင်ကိုကြည့်ပြီး အရှေ့အနောက် တွက်ချက်ကြည့်သည်။

“ညာဘက်ကိုချိုး... ညာဘက်၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအတိုင်း ဆက်မောင်း”

ရှေ့ဘယ်ဘက်တွင် သဲပြင်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထိုသဲပြင်ပေါ်သို့ ဖြတ်
မောင်းမိလျှင် ကားနှစ်မှာသေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ဘက်သို့ နည်းနည်းတလေးမှ အလစ်
ပေးရဲဘဲ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆူးချိုကလေးများသာ
ညီနားတစ်ခု သည်နားတစ်ခု တွေ့ရသည်။

သူတို့ကားသည် တစ်နာရီလျှင် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းဖြင့် ပြေးနေသည်။ သဲကန္တာရ
ကြီးထဲသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အရပ်ရပ်မျက်နှာတွင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကိုသာ မြင်တွေ့နေရ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နောက်မှ ရန်သူလိုက်လာမည်ဆိုလျှင် တွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ပုန်းစရာ
အရာမရှိဘဲ ထင်းထင်းကြီး မြင်တွေ့နေရမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း စောစောတုန်းက သောက်လိုက်ရသည့် လက်ဖက်ရည်ကြောင့်
ခရိတ်မှာ အားအင်များတက်ပြီး စိတ်ဓာတ်ပါ တက်ကြွနေသည်။ လက်ထဲမှာ မောင်းပြန်
သေနတ် ကိုင်ထားရသဖြင့်လည်း ပိုပြီး သတ္တိရှိနေသည်။

“ကဲ... သတ္တိရှိရင် လိုက်ခဲ့ကြစမ်းကွာ” ဟုလည်း မမြင်တွေ့ရသည့်ရန်သူတို့ စိန်
ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မွှေးညင်းများ ထောင်သွားသည်။ ရန်သူ
သည် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်နေပြီဟု အလိုလို သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဘက်သို့
ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

သူ မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း၊ မျှော်မှန်းထားသည့် နေရာမှာပင် ဖုန်လုံးကြီးကို
မြင်လိုက်ရသည်။ ဖုန်လုံးကြီးသည် သူတို့ရှိရာဘက်သို့ အရှိန်ကောင်းကောင်းဖြင့် ရွေ့လျားနေ
သည်။ လမ်းမမှ သဲကန္တာရအတွင်းသို့ သူတို့ ဖဲဆင်းခဲ့သည့် နေရာတည်တည့်တွင် မြင်တွေ့နေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ လင့်ရိဗာကားဘီးများသည် ရန်သူများအဖို့ အလွယ်တကူမြင်သာသည့်
သလွန်စများဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်တို့နောက် လိုက်လာတဲ့ ရန်သူကို လှမ်းမြင်နေပြီ၊ နောက်ဘက် ငါးမိုင်
လောက်မှာ တွေ့နေရတယ်”

ခရိတ်က အောက်သို့ဝှံ့ပြီး ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အော်ပြောသည်။ ပြီးတော့ နောက်
ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ သူတို့က ရန်သူကို မြင်နေပြီ ဖြစ်သကဲ့သို့ လွင်တီးခေါင်
ကြီးထဲတွင် ရန်သူကလည်း သူတို့ကို လှမ်းမြင်နေဖို့ သေချာသွားသည်။

ကားက တစ်နာရီ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းဖြင့် သဲအမာများပေါ်မှာ ပြေးနေသည်။
အချိန်မှာပင် သင်းခွေချပ်များတူးထားသည့် မြေကျင်းကြီးထဲသို့ အရှိန်ဖြင့် မော်တော်ကား
တူသွားသည်။ ခရိတ်က နောက်လှည့်ကြည့်နေသဖြင့် ရှေ့မှာရှိနေသည့်ကျင်းကို မမြင်လိုက်
တော့ချေ။

ခရိတ်က ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။ သဲပြင်မာမာပေါ်သို့
လေးဘက်ထောက်ကျသွားပြီး တစ်ဆက်တည်း မျက်နှာတစ်ခြမ်းနှင့် မြေကြီး ရိုက်မိသွား
သည်။ နာကျင်လွန်းသဖြင့် မြေပြင်ပေါ်မှာ ခဏငြိမ်နေသည်။

ပြီးတော့ လူးလဲထသည်။ တံတွေးထွေးလိုက်ရာ သွေးများထွက်သွားသည်ကို တွေ့
သည်။ ထို့ကြောင့် သွေးများကို လျှာနှင့်ထိုးပြီး စစ်ဆေးကြည့်သည်။ တစ်ချောင်းမှ မကျား

သည်ကို တွေ့ရသည်။ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဘက်နှင့် ဒူးနှစ်ဘက်မှာ အရေပြားများ စုတ်သွားသည်။ ချက်ချင်းသွေးထွက်လာသည်။ ထိုင်ရာမှ ကြိုးစားပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။

လင့်ရီဇာကား ရှေ့ဘီးတစ်ဘီးသည် မြေကျင်းကြီးထဲသို့ ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားဆီသို့ ဒယ်ဒယ်ိုင် လျှောက်သွားသည်။ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ရှေ့မှ လေထု မှန်ကြီး ကွဲကြွေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စယ်လီအန်း၏နဖူးနှင့် ဆောင့်မိသောကြောင့် ကွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။ စယ်လီအန်းကိုယ်တိုင်မှာ ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်စိုက်ဖြစ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။

“အိုး... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

ခရိတ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ညည်းလိုက်ပြီး စယ်လီအန်း၏ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မယူသည်။ နဖူးပေါ်မှ ဘုကြီးတံစု ချက်ချင်းပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စယ်လီအန်းက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ခဏကြာတော့မှ သူ့မျက်လုံးများ ကြည့်လင်သွားပုံရသည်။

“သိပ်နာသွားသလား” ဟု ခရိတ်ကမေးသည်။

“စယ်လီအန်းက ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်က ကြည့်ပြီး အရက်မူးသမားလို လျှာလေးအာလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ရှင့်ကိုယ်မှာ သွေးတွေထွက်နေပြီ”

“အရေပြားစုတ်သွားတာပါ”

ခရိတ်က စယ်လီအန်း စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောပြီး တီမွန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ တီမွန်မှာ ကားလက်ကိုင်နှင့် ဆောင့်မိသဖြင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်း ကွဲသွားသည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ လည်း သွေးတွေပြည့်နေသည်။

“နောက်ပြန်ဆုတ်”

ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆို မော်တော်ကားပေါ်သွားစေရန် စယ်လီအန်းကို ကားမှ အောက်သို့ဆွဲချပေးသည်။ စယ်လီအန်းသည် မူးနောက်နေသေးသဖြင့် ဒယ်ဒယ်ိုင် ဖြစ်နေသည်။

တီမွန်က ဘက်ဂီယာသွင်းပြီး နောက်သို့ဆုတ်သည်။ နောက်ဘီးနှစ်ဘီးက ထုတ်လိုက်သဖြင့် နောက်ဘက်မှာ ဖုန်လုံးကြီးထသွားသည်။ သို့သော်လည်း ကားက နည်းကလေးမှ နေရာမရွေ့။ တီမွန်က လီဇာကို တအားနင်းနေသည်။ ဘီးလေးဘီးလေး နေရာမရွေ့ဘဲ လည်နေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်... ဖြည်းဖြည်းလုပ်... ဝင်ရိုးတွေကျိုးကုန်လိမ့်မယ်”

တီမွန်က စက်ရိုက်ကိလျော့လိုက်ပြီး မျှော်၍ နင်းကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းမထူး။ ရှေ့ဝင်ရိုးက ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တင်နေရာ ဘီးများလွတ်ပြီး ယာဇာအားမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ရပ်ဦး”

ခရိတ်က အော်ပြန်သည်။ တီမွန်က ရပ်ပေးသည်။ ခရိတ်က ကားအောက်ဝင်ကြည့်သည်။ မြေကြီးကိုတူးထုတ်ပစ်မှ ရနိုင်မည့်အနေအထား ဖြစ်နေသည်။

“ဂေါ်ပြားပေးစမ်း”

“မနက်တုန်းက ဟိုနေရာမှာ အားလုံးကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီ”

တိမ္မန်စကားဆုံးသည်နှင့် ခရိတ်က ကားနောက်သို့ လှည့်သွားသည်။ လက်နက်
ထပ်ခုခံ ရှာကြည့်သည်။ ချိုင့်ထောက်သည့် တုတ်တံကိုတွေ့သဖြင့် ယူခဲ့သည်။ ကားရှေ့သို့
မြန်လာပြီး ဝင်ရိုးအောက်မှာ ထောက်နေသော မြေကြီးများကို ထိုတုတ်တံဖြင့် အမြန်ဆုံး
တူးပစ်သည်။

ဝိုင်ယာလက်စက်မှ အသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တိမ္မန်က ကောက်နားထောင်
သည်။

“လမ်းမက ကျွန်တော်တို့ ဖဲ့ဆင်းလာတဲ့နေရာကို သူတို့မြင်သွားပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ခရိတ်က ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ အောက်မှာခဲနေသည့် မြေကြီးများကို သံတုတ်က
လေး တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် တူးဆွကော်ထုတ်နေရသည်မှာ ခက်ခဲလွန်းလှသည်။

“ကျွန်တော် ကူလုပ်ပေးရမလား”

တိမ္မန်၏အမေးကို ခရိတ်က ဖြေမနေတော့။ ကားအောက်တွင် လူတစ်ယောက်စာ
သာ နေရာရှိသည်။ လက်နက်ကလည်း တစ်ခုတည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်တူးမြဲတူးသည်။
ဝင်ရိုးအောက်မှ မြေကြီးအနည်းငယ် ထွက်သွားသဖြင့် မော်တော်ကား တစ်ဘက်သို့ အနည်း
ငယ် စောင်းသွားသည်။

“စယ်လီအန်း... မင်း ကားတက်မောင်းစမ်း၊ တိမ္မန်... ခင်ဗျား ဒီရှေ့ကိုလာခဲ့၊
နှစ်ယောက်ဝိုင်းမပြီး နောက်ကို တွန်းပေးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ်လုံးချင်းပူးပြီး ရပ်ကြသည်။ စယ်လီအန်းက ဘက်ဂီယာသွင်း
ပြီး လီဗာကိုအနင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ပြိုင်တည်းမပြီး နောက်သို့ တွန်းတင်ပေးကြ
သည်။

သို့သော်လည်း အကြောင်းမထူးပါ။ ဘီးလေးဘီးက မြေကြီးနှင့်လွတ်ပြီး လည်မြ
လည်နေသည်။

“ခဏနားဦး”

ခရိတ်ကပြောပြီး ကားအောက်သို့ ဝင်ကြည့်ပြန်သည်။ ဝင်ရိုးနှင့်ထိနေသည့် သံမြေ
များကို အတတ်နိုင်ဆုံး ယက်ထုတ်ပြန်သည်။

သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာသည့် ရန်သူ၏ကားကြောင့် ပေါ်ထွက်နေသော ဖုန်လုံး
ကြီးသည် အတော်ကလေး နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ကဲ... လာ... တွန်းကြဦးစို့၊ ဒီတစ်ခါ အားကုန်သာတွန်းပေတော့၊ ဝမ်း...
တူး... သရိုး...”

စယ်လီအန်းက လီဗာကိုအနင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ရှိသမျှအားကို ဖျစ်ညစ်ထုတ်
ကာ ကားကို မလည်းမ၊ တွန်းလည်းတွန်း လုပ်ကြသည်။ ခရိတ်၏ကျောရိုးများ ကျိုးကြေကုန်
ပြီလားဟု ထင်ရသော်လည်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း မလျှော့တမ်း တွန်းတင်သည်။

ကားက နည်းနည်းကလေး ရွေ့သွားသည်။ သို့သော်လည်း ရှေ့ဘီးက ကျင်းထဲမှ
မလွတ်သွားသေး။ အနည်းငယ် ငြိမြဲနေသည်။

“ကဲ... တစ်ချီတွန်းလိုက်ကြဦးစို့၊ ဝမ်း... တူး... သရိုး”

မော်တော်ကားသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆောင့်ရုန်းပြီး ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ တက်

သွားကာ နောက်သို့ တရကြမ်း ရွှေ့သွားသည်။

“မရပ်နဲ့... ဆက်မောင်း... ဆက်မောင်း...”

ခရိတ်က အသံကုန်အော်ပြောသည်။ စယ်လီအန်းက လီဇာကို ဆက်နင်းနေသည်။ ကားနှစ်ခဲးသည့်နေရာနှင့် လုံးဝလွတ်ကင်းသည့် နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ခရိတ်ကတော့ ထိုနေရာမှာ ပုံလျက်သား လဲကျန်ခဲ့သည်။ ပြန်ထနိုင်သည့် ခွန်အားများ သူ့တွင် လုံးဝကုန်ဆုံးသွားပြီဟု ထင်လိုက်သည်။

“ခရိတ်... မြန်မြန်လာ”

စယ်လီအန်းက အရေးတကြီး လှမ်းအော်သည်။ ရှိသမျှအားကို ဖြစ်ညစ်ထုတ်ယူပြီး လဲနေရာမှထကာ ရှေ့သို့ ဆက်မောင်းစပြုနေသည့် ကားစက်ဖုံးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သည်။

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် နောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာသည်မှာ ထရပ်ကားတစ်စီးတည်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ တိုယိုတာအမျိုးအစား ငါးတန်ကားဖြစ်သည်။ မိမိတို့ကားနှင့် အကွာအဝေး ဘယ်လောက်ရှိမည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ကွင်းပြင်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် အခန့်မှန်းရ မလွယ်ပါ။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် သူ့မြင်ကွင်းများ ကြည်လင်လာသည်။ တိုယိုတာကား၏ ဒဗ္ဗိုင်ဘာခေါင်မိုးပေါ်တွင် စက်သေနတ်ကြီးတစ်လက် ဆင်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။ သေနတ်သမားကိုလည်း မြင်ရသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်ကွာ” ဟု တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်မိသည်။

ထိုအခိုက် သူတို့ကားသည် တစ်စီးလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး အရှိန်ပါ လျော့ကျသွားသည်။ စောစောတုန်းက မြေကျင်းထဲသို့ ကျခဲ့သဖြင့် အောက်ပိုင်းက တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းသွားပုံရသည်။

ခရိတ်က စယ်လီအန်းရှိနေသည့် ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ကုန်းအော်သည်။

“မြန်မြန်မောင်း”

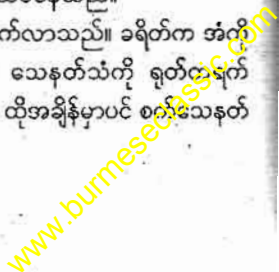
“မရဘူး၊ အောက်က တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ်ထင်တယ်၊ ဒီထက်ပိုမောင်းရင် တစ်စစ် ပြုတ်ကုန်လိမ့်မယ်” ဟု စယ်လီအန်းက ပြန်အော်ပြောသည်။

ခရိတ်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ထရပ်ကားသည် ပို၍နီးကပ်လာသည်။ အရှိန်မြန်မြန်ကြီး မောင်းနှင်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ မှန်မှန်မောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ စက်သေနတ်သမားက သူ့စက်သေနတ်ပြောင်းကို အပေါ်သို့ နည်းနည်းကလေး မလိုက်သည်ကိုပါ လှမ်းမြင်ရသည်။

“တစ်စစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ၊ မြန်မြန်မောင်း၊ သူတို့ စက်သေနတ်တစ်ကမ်းထဲကို ရောက်လာနေပြီ” ဟု ခရိတ်က အော်ပြန်သည်။

လင့်ရိုဟားက ရှေ့သို့ အရှိန်ဖြင့်ပြေးသည်။ ကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံးကတော့ တစ်စစ်စီပြုတ်ထွက်ကုန်တော့မည့်အတိုင်း၊ အသံမျိုးစုံမြည်ကာ တုန်ယင်နေသည်။

သူတို့အနားသို့ ကျည်ဆန်များ တစ်ဝီအော်ပြီး ရောက်လာသည်။ ခရိတ်က အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သေနတ်သံကို ရုတ်တရက် မကြားရသေး။ မိမိတို့ကို ထိသွားပြီလားဟု စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စက်သေနတ်

သံကို ကြားရသည်။

“ဘယ်ကိုတွေ့...”

ခရိတ်က အသံကုန်အော်သည်။

“ညာကိုတွေ့...”

မြွေလိမ်မြွေကောက်မောင်းခြင်းအားဖြင့် ခရီးမတွင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း နောက်
ကျည်ဆန်များကိုတော့ အထိုက်အလျောက် ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟုတွက်ပြီး
မောင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကျည်ဆန်များ ထပ်ရောက်လာပြီး ခဏကြာတော့ သေနတ်သံများကို ကြားရ
ပြန်သည်။

“ဘယ်ပြန်တွေ့”

“ပြန်ပစ်ပါလား” ဟု စယ်လီအန်းကလည်း သူ့ကို ပြန်အော်ပြောသည်။ ခေါင်း
ဆောင့်မိထားသည့်ဒဏ်ရာ အတော်ကလေးသက်သာပြီး အမူးပြေနေပုံရသည်။

“လျှာမရှည်နဲ့၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်မောင်း”

နောက်ထပ်ကျည်ဆန်များ ကျလာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူတို့ ပတ်လည်
နေရာ အတော်များများသို့ ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ကားနှင့် ပေတစ်ရာလောက်သာ
ထွားဝေးသည်။

“ညာဘက်ကိုခိုး”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျည်ဆန်များက သူတို့ မော်တော်ကားကို လာထိသည်။
ခရိတ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်သူ့ကို ထိသွားသလဲဟု မမေးရဲ
လောက်အောင်လည်း ဖြစ်သွားမိသည်။

“ရှင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

အတော်ကလေးကြာတော့မှ စယ်လီအန်း၏အသံကို ကြားရသည်။ သည်တော့မှ
သူလည်း အသက်ရှူနိုင်တော့သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တီမွန်... သေနတ်ပေးစမ်း”

တီမွန်က မောင်းပြန်သေနတ်ကို အပေါ်သို့ ထောင်ပေးသည်။ သည်သေနတ်
တစ်ကမ်းမထိကြောင်း သူ့သိသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးသည့်အနေဖြင့်
ကျည်တစ်ကတ်လုံးကုန်အောင် နောက်ပိုင်းသို့ ပြန်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

နယ်ခြားသို့ရောက်ဖို့ ဆယ်မိုင်လောက်လိုဦးမည်ဟု ထင်မိသည်။ ခရိတ်က ကျည်
တတ်အသစ်တစ်ခု လဲသည်။ လင့်ရိုဗာကားက ဒယ်ဒယ်ဒိုဖြင့် ဆက်သွားနေသည်။

နောက်သို့လှည့်ကြည့်သောအခါ တိုယိုတာကားက အတော်ကလေး နီးလာသည်။
အသစ်လဲထားသော ကျည်ကတ်တစ်ကတ်လုံးကုန်အောင် မနားတမ်းဆွဲပစ်လိုက်ပြန်သည်။
တိုယိုတာကား မြွေလိမ်မြွေကောက် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုးရပ်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဒရိုင်ဘာတော့ မှန်သွားပြီဟေ့”

ခရိတ်က ဝမ်းသာအားရ အသံကုန်အော်သည်။

“ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတယ်” ဟု စယ်လီအန်းကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြန်
အော်သည်။

“တော်တယ် မစ္စတာမဲလိုး၊ သိပ်တော်တယ်” ဟု တီမွန်ကပါ ကျေနပ်အားရသံကြီးဖြင့် အော်သည်။

ထရပ်ကားပေါ်မှ စစ်သားများ ဆင်းကြသည်။ ကားခေါင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။ လင့်ရိုတကားက ခပ်မွန်မွန်အရှိန်ဖြင့် ဆက်လက်ရွေ့လျားနေသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထရပ်ကားက ရှေ့သို့ ရွေ့လာပြန်သည်။

“သူတို့ ဆက်လိုက်လာနေကြပြီ”

ဒရိုင်ဘာကျရုံလောက်ဖြင့် သူတို့နောက်လိုက်လာသည့်ကားကို ကြာကြာရပ်တန့် မထားနိုင်ကြောင်း ခရိတ် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူတို့မော်တော်ကားကို စက်သေနတ်ကျည်ဆံများ လာရောက်ထိမှန်ပြန်သည်။ စောစောက အကြိမ်များထက် ကျည်ဆံပိုများသည်။ ခရိတ်၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ အောက်သို့ လှမ်းမမေးရဲအောင် ဖြစ်နေမိပြန်သည်။

“တီမွန်ကို ထိသွားပြီ”

စယ်လီအန်း၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ဒဏ်ရာကြီးလား”

“ကြီးတယ်”

“တို့ရပ်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဆက်မောင်း”

ခရိတ်က ပြန်အော်ရင်း ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သဲကန္တာရကြွက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးပြီး မြေကျင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သည်နေရာတွင် ကြွက်များ ကျက်စားနေသည့်နေရာ ဖြစ်ရမည်။ ကြွက်များသည် မြေမျက်နှာပြင်အောက် သုံးပေခန့်အနက်တွင် တွင်းများကို လက်ယှက်ထိုး ဖောက်ထားတတ်ကြသည်။ ထိုအပေါ်မှ မော်တော်ကားမပြောနှင့် မြင်းတစ်ကောင်ပင် ဖြတ်ပြေး၍ မရ။ တစ်ချက်တည်း မြေကျွဲသွားနိုင်သည်။

“ဘယ်ကိုချိုး... ဘယ်ကိုချိုး... ဟိုဘက်က သဲပြင်အစပ်နားကနေပြီး ကပ်မောင်း”

ခရိတ်က အလောသုံးဆယ် အော်လိုက်မိသည်။ ကြွက်တွင်းများနှင့် လွတ်ရုံကလေး ဖြစ်သွားပြီး သဲပြင်အစပ်နားသို့ ကားရောက်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် ကားတစ်စီးစာသွားလောက်ရုံ မြေမာရုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာအတိုင်း ခရိတ်က အတိအကျညွှန်ကြားပြီး မောင်းခိုင်းနေသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ကြွက်တွင်းများနယ်မြေကို လွန်မြောက်လာသည်။ သည်တော့မှပင် နောက်ပိုင်းသို့ လှည့်ကြည့်နိုင်သည်။ ထရပ်ကားက သူတို့လမ်းကြောင်းအတိုင်း မလျှော့သောဖွဲ့ဖြင့် လိုက်မြဲလိုက်နေသည်။

ကျည်ဆံများက သူတို့တားနှင့် ဆယ်ပေလောက်အကွာသို့ ထပ်မံကျရောက်လာပြန်သည်။ တစ်ဆက်တည်းလည်း စက်သေနတ်သံကို ဆူညံစွာ ကြားလာရသည်။ သို့သော် ခရိတ်က နောက်ပိုင်းသို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ရပါ။ ရှေ့ကိုသာကြည့်ပြီး ဘယ်ချိုး၊ ညာကွေ့ပြောနေရသည်။ သည်လောက် နီးကပ်သည့်နေရာတွင် ကားနှစ်သွား၍ မဖြစ်ပေ။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သူတို့ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည့် အောက်ခံကြွက်တွင်းနယ်မြေကို

ပေမကား တက်နင်းမိပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ဘုရား ကယ်တော်မူပါ... သူတို့ ကျင်းထဲကျကြပါစေ”

သူ့ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အရှိန်နှင့်ပြေးလာသော ဆင်ကြီးတစ်
ကောင် ကျင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသကဲ့သို့ ထရပ်ကားကြီးသည် မြေကြီးပြိုပြီး ဘေးတစ်ဘက်
သို့ စောင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုနေရာမှာ ဖုန်များ ထောင်းကနဲထသွားသည်။

ကားပေါ်ပါလာသည့် စစ်သားများလည်း ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လွင့်စင်ကျသွားကြ
သလို မြင်လိုက်ရသည်။ အချို့စစ်သားများမှာ ကျသွားသည့်နေရာတွင် တော်တော်နှင့်
ထည့်သွင်းဘဲ လဲနေကြသည်။ အချို့ကမူ လုံးဝ ပြန်မထနိုင်တော့ချေ။

“ဒါပဲ... မင်းတို့ မြေတူးစက်နဲ့တူးယူတောင် လွယ်လွယ်နဲ့ မရတော့ဘူးမှတ်”
ခရိတ်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်အော်သည်။

“ခရိတ်... တီမွန် အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေတယ်၊ ကြည့်လုပ်ပါဦး”

အောက်က စယ်လီအန်းက လှမ်းအော်သည်။

“ခဏလေး ရပ်ပေး”

ကားခဏအရပ်တွင် ခရိတ်က အောက်သို့ဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ကားဆက်
စောင်းသည်။ သွေးအိုင်ထဲမှာ တီမွန်လဲနေသည်။ သူ့မျက်မှန်လည်း လွင့်ကျသွားပုံရသည်။
ခရိတ်က အင်္ကျီကြယ်သီးများကိုဖြုတ်ပြီး ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

ထိုင်ခုံအောက်မှာရှိနေသည့် အရေးပေါ် ဆေးသေတ္တာကိုဆွဲထုတ်ပြီး ဆေးပတ်တီး
များ ယူသည်။ ဒဏ်ရာကို သေသေချာချာ စည်းနှောင်ပေးသည်။

“ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု စယ်လီအန်းက မေးသည်။

“ကောင်းသွားမှာပါ”

ခရိတ်က ထိုသို့ဖြေသော်လည်း တစ်ဆက်တည်း ခေါင်းယမ်းပြသည်။ တစ်စုံတရာ
ပြောရန်လည်း အမှုအရာနှင့် ပြလိုက်သည်။ အခြေအနေမကောင်းကြောင်း ဒဏ်ရာကိုမြင်ရုံ
ဖြင့် သူသိပြီးပြီ။

သဲကန္တာရ၏ အပူရှိန်သည် ကားထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။
အပြင်လေလည်း ရုတ်တရက် မဝင်နိုင်။ ဝင်လာပြန်တော့လည်း လေပူကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် အသက်ရှူလို့ မဝဘူးဗျာ”

တီမွန်က လေသံနှင့်ပြောသည်။ ခရိတ်က သူ သတိမေ့နေသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။
အမှန်တော့ မှိန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘေးပြတင်းပေါက်နှင့် အပေါ်ပေါက်ကို ခရိတ်က ဖွင့်
ပေးသည်။

“ကျွန်တော်မျက်မှန်ပေးပါဦး၊ ဘာမှမမြင်ရဘူး”

ဘေးနားမှာရှာကြည့်သည်။ ထိုင်ခုံအောက်တစ်နေရာမှာ ရောက်နေသည့် စတီး
တိုင်းမျက်မှန်ကိုတွေ့သဖြင့် တီမွန်၏မျက်နှာမှာ အလောတော် တပ်ပေးလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာမဲလိုး၊ ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူ မလိုက်
နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

တီမွန်က ထိုသို့ပြောရင်း မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးကလေးတစ်ခု မသိမသာပေါ်လာ
သည်။ ခရိတ်က အားပေးသည့်အနေဖြင့် တီမွန်၏ပခုံးစွန်းကို ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖျစ်လိုက်

သည်။

“နောက်ကကားရော”

“ကြွက်တွင်းထဲမှာ နစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ”

“ကောင်းတယ်”

ထိုသို့ ပြောနေခိုက်မှာပင် ကားထဲတွင် ညော်နံ့များရလာသည်။

“ကားမီးလောင်ပြီ”

စယ်လီအန်းက အလန့်တကြား အော်သည်။ ခရိတ်က ကားရှေ့ခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စက်ခေါင်းအောက်မှ မီးတောက်နှင့် မီးခိုးလုံးများ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။

“စက်သတ်လိုက်”

ခရိတ်က အော်ပြောရင်း ကားပေါ်ရှိ မီးသတ်ဘူးကို ယူဆင်းပြေးသည်။ မီးတောက်များကို မီးသတ်ဘူးဖြင့် အဆက်မပြတ် ဖျန်းသည်။ စက်ဖုံးကိုပါဖွင့်ပြီး စက်ထဲသို့လည်း ဖျန်းသည်။ ခဏချင်းပင် မီးကို သူနိုင်လိုက်သည်။

“သွားပြီ... ဒီကားကို သုံးလို့မရနိုင်တော့ဘူး”

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ခရိတ်က နောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ရန်သူကားကို ကြည့်သည်။ သူတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်နေသည်။

“ရေ... ရေ...”

တီမွန်၏အသံကို ကြားရတော့မှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ရေဘူးကိုယူပြီး အနီးမှာရှိနေသည့် ခွက်တစ်လုံးထဲ ထည့်လိုက်သည်။ တီမွန်က အငမ်းမရသောက်သည်။

တီမွန်က ရေဘူးကို စယ်လီအန်းအား လှမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့မှ သူ ယူသောက်သည်။ ပလတ်စတစ်ရေဖုံးကို ထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ တော်တော်များများ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရေသောက်လိုက်ရသဖြင့် တီမွန်မှာ အတော်ကလေး သက်သာသွားသလို ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ သည်အတိုင်းနေ၍ မဖြစ်။ ရန်သူက လေယာဉ်ပျံဖြင့်ပါ လိုက်လံရှာဖွေနေရာ သဲကန္တာရထဲတွင် သည်အတိုင်း နေခြင်းအားဖြင့် သူတို့မော်တော်ကားကို ဝိုင်သုံးဆယ်လောက်မှ လှမ်းမြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

တစ်နေရာရာသို့ သွားမှဖြစ်တော့မည်။ သူက တီမွန်ကို ပုံကြည့်သည်။ တီမွန်က နားလည်သဘောပေါက်သည့် အမူအရာဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကို ထားခဲ့ကြပါ” ဟုလည်း လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

ခရိတ်သည် တီမွန်ကို ဆက်ကြည့်မနေရက်တော့ပါ။ တစ်စုံတစ်ရာလည်း ပြန်မပြောတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။

နောက်ပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သဲပြင်ပေါ်ဝယ် သူတို့မော်တော်ကားဘီးရာကြီးကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ထရပ်ကားဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ မည်းမည်းအရာများ လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်သို့ ခုန်ချသည်။

“ဟိုကောင်တွေ ခြေလျှင်လိုက်လာကြပြန်ပြီ”

“ဘယ်လောက်များသလဲ”

ခရိတ်က တီမွန်၏ မှန်ပြောင်းကိုယူပြီး ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

ထိုအခါ လာသူများကို ရေတွက်ကြည့်သည်။

“ရှစ်ယောက်၊ သူတို့ ကားမှောက်တုန်းက တချို့ ဒဏ်ရာရကုန်တယ်နဲ့တူတယ်”

စစ်သားများကို ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်နေကြ

သည်။ သည်နှုန်းထားအတိုင်း တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံးလုံး သဲကန္တာရထဲတွင် လမ်းလျှောက်နိုင်

အောင် ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်ထားကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံနှင့် သိသာနိုင်သည်။

နေဝင်ဖို့က နှစ်နာရီလောက် လိုသေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို နေရာကောင်းကောင်းမှာ ထားပေးနိုင်ရင် ရန်သူတွေကို ကျွန်တော်

အားပေးမယ်”

တီမွန်စကားကြောင့် ခရိတ်မှာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အချိန်ဖြုန်းမနေပါနဲ့ မစ္စတာမဲလိုး”

“စယ်လီအန်း... ရေပုံးထဲကိုရေဖြည့်၊ ရိက္ခာဘူးယူ၊ ဆေးတွေပါယူခဲ့၊ မြေပုံရယ်

အိမ်မြှောင်ရယ်၊ မှန်ပြောင်းရယ်ပါယူခဲ့”

ခရိတ်က ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ လင့်ရိုဗာကားမှတစ်ပါး အကာအကွယ်

အားကောင်းဟူ၍ လုံးဝမရှိချေ။ အားလုံး မဖြစ်လောက်သည့် ချုံပုတ်ကလေးများချည်းသာ

ဖြစ်တွေ့နေရသည်။

ကားအောက်မှာရှိနေသည့် ဓာတ်ဆီတိုင်ကီများကို ဖောက်ပြီး သဲထဲမှာ သွန်ချပစ်

ထိတ်သည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်လျှင် မီးထတောက်ပါက တီမွန် မရှောင်နိုင်မတိမ်းနိုင် မဖြစ်အောင်

ခြံတင်ကာကွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

တီမွန်ကို ကားနောက်ပိုင်းတွင် နေရာချထားပေးသည်။ ဘီးအပိုနှင့် ကားပြင်သည့်

ပစ္စည်းများထည့်သော သံမဏိသေတ္တာကို အကာအကွယ်အဖြစ် ရှေ့မှာချထားပေးသည်။

ပြီးတော့ တီမွန်၏ပတ်တီးကို ဆေးပတ်သီးအသစ်ဖြင့် ထပ်လဲပေးသည်။ ဆေးပတ်တီးများကို

အစီအစဉ်ခွဲယူသည်။

မောင်းပြန်သေနတ်တစ်လက်ကို ကျည်ကတ်အသင့်တပ်ပြီး တီမွန်၏ဘေးမှာ ချပေး

သည်။ ကျည်ဆန်ငါးရာပါသော ကျည်ကတ်အပိုများကိုလည်း သူ၏ညာဘက်ဘေးမှာ အသင့်

ချထားပေးသည်။

“ဒါလောက်ကျည်ဆန်ဆိုရင် ညမှောင်တဲ့အထိ ကျွန်တော် တားထားပေးလို့ရတယ်။

အိပ်ပေး လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးတော့ ကျွန်တော့်အတွက်ထားခဲ့ပါ”

ဘာအတွက် ထောင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်ကြ

သည်။ အသက်ရှင်လျက်ဖြင့် ရန်သူလက်တွင်း မသက်ဆင်းလိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။

ခရိတ်က ကျန်သည့် လက်ပစ်ဗုံးများကို ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်သည်။

ထင်းလင်းမှ သူယူလာခဲ့သည့် စာမူများနှင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပါသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို အပေါ်

ထည့်သည်။ ကားပြင်သည့် ပစ္စည်းများထည့်သော သေတ္တာထဲမှ ပလာယာတစ်ချောင်း၊

နိုင်ယာကြိုးပျော့တစ်ချောင်း၊ ကျည်အပြည့်ထည့်ထားသော ကျည်ကတ်ခြောက်ခု၊ လိုအပ်သည့်

ဆေးဝါးများ ဆေးပတ်တီးများကို ထပ်ထည့်သည်။

တိမ္မန်အတွက် လိုအပ်သည့်ဆေးနှင့် မော်ဖင်းထိုးဆေးတစ်ပုလင်းကို ဖယ်ထုတ်ပြီး သူ လက်လှမ်းမီသည့်နေရာတွင် အသင့်ချထားပေးသည်။

သူ့စရာတစ်ခုခု ကျန်လိုကျန်ငြားဟူသည့် သဘောဖြင့် ကားထဲကို မျက်လုံးချော့ကြည့်သည်။ ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဆေးဆိုးထားသည့် ပလတ်စတစ်စကြီးတစ်စကို ကြည့်ပြင်မှခွာယူပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ခေါက်ထည့်သည်။ သူ သယ်နိုင်သည်မှာ ဒါလောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

စယ်လီအန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပခုံးတစ်ဘက်တွင် ရေပုံး၊ ကျန်တစ်ဘက်တွင် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။ ထိုကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် သူ့ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်လမ်းများနှင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ အခြားအရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းများပါသည်။

သူ့နဖူးမှဘူသီးကြီးမှာ အညိုအမည်းစွဲပြီး စောစောကထက် ပိုမိုကြီးမားလာသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်ပြီလား” ဟု သူက လှမ်းမေးသည်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

ခရိုက်က တိမ္မန်၏ဘေးနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်သည်။

“သွားတော့မယ် တိမ္မန်”

“ဝှမ်းဘိုင် မစွတာမဲလိုး”

ခရိုက်က သူ့လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲယူပြီး မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။ ထိုမျက်လုံးများထဲတွင် ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာ လုံးဝမမြင်တွေ့ရချေ။ အာဖရိက လူမျိုးများသည် သေခြင်းတရားကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်ဝံ့ကြကြောင်း သူ အကြိမ်ကြိမ် မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တိမ္မန်၊ ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ ဘေးမသိရန်မခ သွားနိုင်ကြပါစေဗျာ”

ခရိုက်က ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ့နေရာမှာ စယ်လီအန်း ဝင်ထိုင်သည်။

“ရှင်ဟာ အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူ၊ နောက်ပြီးတော့ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ယဉ် ပြည့်စုံတဲ့လူ”

တိမ္မန်က သူ့ခါးမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုဖြုတ်ပြီး စယ်လီအန်းဆီသို့ လှမ်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တိမ္မန်”

စယ်လီအန်းက သူ့၏ ဂျင်းဘောင်းဘီ ခါးပတ်ကြားမှာ သေနတ်ကိုထိုးထည့်လိုက်ပြီး တိမ္မန်ကို ကုန်နမ်းသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တိမ္မန်” ဟု ထပ်ပြောပြန်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ဘက်သို့ ချာကနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏ရှေ့မှနေ၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မကြာခင်လည်း နောက်ပိုင်းသို့ လှည့်ကြည့်သည်။

လင့်ရီဗာကားကိုထားပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ခွာလာကြောင်းကို ရန်သူက သိသလိုလျှင် လူတစ်ဝက်ခွဲပြီး သူတို့နောက်သို့ လိုက်ခိုင်းမည်မှာ သွေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကို အသွက်နိုင်ဆုံး လှမ်းနေမိသည်။

သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ပထမဆုံး သေနတ်သံကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ ခရိတ်က နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ လင့်ရီဗာကားကို ခပ်ရေးရေးမြင်ရသည်။

ပထမဆုံးသေနတ်သံကို မြောက်မြားစွာသော သေနတ်သံများက ပြန်လည်တုံ့ပြန် ဖြစ်သည်ကိုပါ ဆက်တိုက် ကြားရလေသည်။

“သူဟာ စစ်သားတောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ပထမစပစ်လိုက်ကတည်းက ရန်သူကို ခြေရာခံနေတာပဲ။ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှစ်ယောက် မရှိနိုင်တော့ဘူး” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

စယ်လီအန်း၏ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

သေနတ်သံများမှာ တဖြည်းဖြည်းပါးသွားပြီး ခပ်တိုးတိုးသာ ကြားရတော့သည်။ သူတို့လည်း မနားတမ်း ဆက်လျှောက်နေကြသည်။ စယ်လီအန်းက နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

“ခရိတ်...”

စယ်လီအန်းက လှမ်းခေါ်သည်။ ခရိတ် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက် ဝေးသည့်နေရာတွင် သဲပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းက ခြောက်စိုက်ကျနေသည်။ ခရိတ်က ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“ခဏနေရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ခေါင်းကဒဏ်ရာကြောင့် မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေသေး” ဟု ဆီးပြောသည်။

ခရိတ်က အိတ်ထဲမှ အနာအကျင်သက်သာစေသည့် ဆေးတစ်ပြား ထုတ်တိုက်သည်။ ရေလည်း အနည်းငယ်တိုက်သည်။ နဖူးမှဒဏ်ရာမှာ စောစောကထက် ပိုရောင်လာသည်။ သူပုခုံးနှစ်ဘက်ကိုလည်း ဖက်ပြီး အားပေးလိုက်ရပြန်သည်။

“နည်းနည်းသက်သာသွားတယ်”

စယ်လီအန်းက လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်လျှောက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ စယ်လီအန်း၏ ခြေထောက်ကလေးမှာ ဆတ်ကနဲ တောင့်သွားသည်။

“ဘာလဲဟင်...”

“လက်ပစ်ဗုံးသံ၊ တိုက်ပွဲတော့ ပြီးသွားပြီ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ငါးဆယ့်နှစ်တောင် တားပေးထားတာပဲ။ တီမွန်ကို ဘုရားသခင် စောဦရှောက်တော်မူပါစေ”
“ကျွန်မတို့ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ တီမွန်တစ်ယောက် သနားပါတယ်”
စယ်လီအန်းက ခြေလှမ်းကို စောစောကထက် သွက်သွက်လှမ်းသည်။

လင့်ရီဗာကားထဲမှ တစ်ယောက်တည်း ခံတိုက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရန်သူများ ချက်ချင်း သိသွားတော့မည်ဖြစ်သည်။ သို့သိလျှင် သူတို့ခြေရာများအတိုင်း ဆက်လိုက်လာကြ လိမ့်ဦးမည်။ ရန်သူ ဘယ်နှစ်ယောက်များ ကျန်နေသေးသနည်းဆိုသည်ကို ခရိတ်က သိခင် နေသည်။

“မကြာခင် သိတော့မှာပါပဲလေ” ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောသည်။

လဆန်းရက် လကလေးက အလင်းရောင် နည်းပါးလွန်းလှသည်။ သို့သော်လည်း ကြယ်တွေလင်းလက်နေသည့်အတွက် သဲပြင်ပေါ်တွင် သူတို့ခြေရာများကို ကောင်းစွာမြင်နေရ သည်။

“ခဏနားလိုက်ဦး”

စယ်လီအန်းက သဲပြင်ပေါ်မှာ အားပါးတရ ထိုင်ချသည်။ ခရိတ်က လှံစွပ်ကိုဖြုတ် ယူပြီး အနီးမှာရှိသည့် ချုံပုတ်မှ ကိုင်းများကိုခုတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ခါးပတ်နောက်မှာ ခိုင် ယာကြိုးနှင့် ပူးချည်သည်။

“မင်း ရှေ့ကသွား”

စယ်လီအန်းကို ရှေ့ကသွားစေသည်။ သူက နောက်မှလိုက်သည်။ သူ့နောက်တွင် ဒယဉ္ဇိုတိုက်ပါလာသည့် သစ်ကိုင်းများက သူတို့ခြေရာများကို ဖျက်ပေးသည်။

တစ်မိုင်အတွင်းမှာပင် သစ်ကိုင်းများက သူ့ခြေထောက်များကို ပိုနွေးကွေးသွား အောင် ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ ကြိုးစားပြီး ဆက်လျှောက်နေသေးသည်။ သို့သော် လည်း သန်းခေါင်တိုင်ခါနီးတော့ ထိုအလေးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ဖြုတ်ချခဲ့ရတော့သည်။ သူထင်သလောက်လည်း ခြေရာများက ပျောက်မည်မဟုတ်။ ရန်သူများအနေဖြင့် ထိုစွမ်း ကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာနိုင်ကြသေးသည်ပင်။

စယ်လီအန်းသယ်လာသည့် ကျောပိုးအိတ်နှင့် ရေပုံးကိုဆွဲယူပြီး သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ထပ်လွယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ နိုင်ပါတယ်” ဟု စယ်လီအန်းပြောပြီး မပေးဘဲ ငြင်းနေသေးသည်။

“ကိုယ်တို့ နယ်ခြားကိုများ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြပြီလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ရန်သူအန္တရာယ်နဲ့ ဝေးသွားပြီလား” ဟု စယ်လီအန်းက အားတက်သရော မေးသည်။

ထိုမေးခွန်းကို ခရိတ်လည်း မဖြေတတ်ပါ။

သဲပြင်များကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေက အေးလွန်းလှသည်။ ခရိတ်က ကျော ပိုးအိတ်ထဲမှ ပလတ်စတစ်စက်ကို ထုတ်ယူပြီး စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်မိုင်လောက် ဆက်လျှောက်မိသောအခါ သဲကွင်းအကျယ်ကြီးကို တွေ့ သည်။ ထိုကွင်းတစ်ဘက်စွန်းတွင် ဆယ့်ရှစ်ပေလောက်မြင့်သည့် သဲတောင်တစ်ခုရှိနေသည်။ စယ်လီအန်းသည် သည်ထက်ပိုပြီး လမ်းလျှောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသလို ထိုသဲတောင်ပေါ်မှာနားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ ဒီနားမှာနားမယ်”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် စယ်လီအန်းက သဲပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးဖြတ်ကျွန်းသွားသည်။

“ကျွန်မ ရေသောက်လို့ရမလား”

“မရဘူး၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျမှ သောက်ရမယ်”

ရေထည့်လာသည့် ပလတ်စတစ်ပုံးမှာ အတော်ကလေး ပေါ့နေပြီဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ပင် မကျန်တော့ချေ။ နောက်နေ့ မည်သည့်အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမည်ကို မည်သူမျှ ကြိုတင်မသိနိုင်။ နောက်ပြီးတော့ နောက်နေ့ နေထွက်လာလျှင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူပြင်းဦးမည်။

ခရိတ်က ချုံပုတ်များကိုသွားခုတ်ပြီး စယ်လီအန်း၏ခေါင်းဘက်တွင် လေကွယ်အောင် စိုက်ထူပေးသည်။ ပလတ်စတစ်ပုံးကို ခြုံပေးသည်။

“အိပ်တော့နော်”

စယ်လီအန်းက သက်ပြင်းလေး မသိမသာချသည်။ ခဏကြာတော့ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ခရိတ်မှာသာ မအိပ်နိုင်ဘဲ ရောက်တတ်ရာရာများကို တွေးကြည့်နေမိသည်။ ဆုံးရှုံးထုတ်လွတ်လိုက်ရသည့် ကင်းလင်းနှင့် ဇော်ဘက်ဇီရေယမုန်ကိုလည်း တမ်းတနေမိသည်။

သဲသောင်အစပ်သို့ လျှောက်သွားရင်း တွန်ဂါတာဇော်ဘီဝေအကြောင်းကို စဉ်းစားသည်။ သူတို့ငယ်စဉ်တုန်းက ပျော်ပါးစွာ အတူဆော့ကစားခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရယ်မောခဲ့သည့် တွန်ဂါတာ၏ ရယ်သံများကို ပြန်အသံကြားယောင်နေမိသည်။

နောက်ပြီးတော့ တရားရုံးတော်မှာ စီရင်ချက်ချသည့်နေ့က ‘တို့နှစ်ယောက် ဘဝတူမြင်သွားပြီ’ ဟုသောသဘောမျိုး လက်ဖြင့် အမူအရာ လုပ်ပြခဲ့သည်များကိုပါ အမှတ်ရနေသည်။

ယခုအချိန်တွင် တွန်ဂါတာ မည်သည့်နေရာတွင်ရောက်ပြီး ဘာဖြစ်နေသနည်းဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။

နောက်ပြီးတော့ သူ့အကြောင်းကို သူ့စဉ်းစားသည်။ သူသည် သန်းနှင့်ချီပြီး ချမ်းသာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သန်းနှင့်ချီပြီး ကြွေးတင်နေသည့် လူဆင်းရဲတစ်ယောက် ဖြစ်သွားချေပြီ။ သူ့အိတ်ထဲမှာရှိနေသည့် ဝတ္ထုသစ်၏ စာမူများသည်လည်း သူမပိုင်တော့။ ကြွေးနှင့် အသိမ်းခံရတော့မည်မှာ သေချာသွားပေပြီ။

ခရိတ်က တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ထိုင်နေသည်။ အိပ်ပျော်နေသည့် စယ်လီအန်းကို မည်းတစ်နာရီတစ်ခါလောက် သွားကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကင်းစောင့်သည့်နေရာသို့ ပြန်သွားပြီး ကင်းစောင့်မြဲစောင့်သည်။

အရှက်တက်လူအချိန်တွင် သူတို့ဆီသို့လာနေသည့် မည်းမည်းအရိပ်များကို တွေ့ရသည်။ သေချာအောင် ထပ်ကြည့်သည်။ သေချာသွားပါပြီ။

သူတို့ရှိနေသည့် နေရာတည့်တည့်သို့ ရှေ့နောက်တန်းစီပြီး ချီဟက်လာနေကြသည့် နေသူများ။ သူတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ ရန်သူများသည် ယခုအချိန်အထိ ခြေထမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လှမ်းနေနိုင်ကြတုန်းဖြစ်သည်။

ကယ်သူမှ ရှောင်၍ မရနိုင်တော့ပြီ။ ကြုံလာသည့် အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရုံသာ နုံတော့သည်။ သူက အပေါ်စီးရထားပြီး သူ့ရှေ့က သဲပြင်ပြန်ပြန်ဖြူးဖြူးကြီးသည် သတ်တွင်

တစ်ခုမဟာ ဖန်တီးပေးထားသည့်အတွက် သူ့ဘက်က တစ်ပန်းတော့သာနေသည်။

သို့သော် ဘယ်လောက်များသည့် ရန်သူများနှင့် တိုက်ခိုက်ရမည်ကို သူ မသိသေး။ သူ့ဘက်က သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်။

ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ဝိုင်ယာကြိုးများကို ထုတ်ယူသည်။ ညာဘက်ဘေးမှာရှိနေသည့် ချုံပုတ်တွင် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို ပင်ဖြုတ်ပြီး ကြိုးနှင့်ချည်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် လက်ပစ်ဗုံးလေးလုံးကို သူ့ရှေ့မှာ ပတ်လည်တန်းစီပြီး တားထားလိုက်သည်။ ကြိုးစကို လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်ထားနိုင်အောင် ပြင်ဆင်သည်။ သူ ခုခံပစ်ရမည့် အကောင်းဆုံးရာကို ရွေးသည်။ ကျည်အပြည့်ထည့်ထားသည့် ကျည်ကတ်များကို ညာဘက်ဘေးနားမှာ တန်းစီချထားသည်။

အလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်း အားကောင်းလာသည်။ ရန်သူများကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသည်။ တစ်ယောက် . . နှစ်ယောက် . . သုံးယောက် . . အားလုံးပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်သည်။ တီမွန်သည် ရန်သူရှစ်ယောက်အနက် သုံးယောက်တည်းကိုသာ ရှင်းလင်းပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ငါးယောက်နှင့် သူတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အင်အားက မတန်တဆ ကွာလွန်းနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ ရှောင်တိမ်းခိုခိုမရတော့။ ရှောင်တိမ်းခိုခိုစွမ်းလည်း မရှိတော့။ စယ်လီအန်းကို နှိုးဖို့အချိန်တန်ပြီဟု သဘောရသည်။ ထို့ကြောင့် စယ်လီအန်း အနားသို့သွားပြီး ခူးထောက်ထိုင်ကာ နမ်းချိန်းလိုက်သည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်လုံးပွင့်လာသည်။ ဖြန့်ကန်ထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်က သူ့ကို ပြန်ဖိထားသည်။

“သူတို့လာကုန်ကြပြီ၊ ကိုယ် တိုက်ရတော့မယ်”

စယ်လီအန်းက ခေါင်းပြန်ညှိတ်ပြသည်။

“တီမွန်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စတိုသေနတ်ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ခေါင်းညှိတ်ပြပြန်သည်။ သူ့ခါးဆီသို့လည်း လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပစ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်”

“နောက်ဆုံးတစ်တောင့်တော့ ချန်ထားနော်”

စယ်လီအန်းက သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူတို့လက်ထဲကို အသက်ရှင်လျက် လိုက်မသွားဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကို ကတိပေး”

“ကတိပေးပါတယ်” ဟု လေသံကလေးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

ခရိတ်က ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ရန်သူများသည် ကိုက်လေးရာအကွာလောက်သို့ ရောက်လာနေပြီဖြစ်သည်။ သူ ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် ရန်သူများသည် လူဖြန့်လိုက်ကာ မြားဦးသဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့် အသင့်အနေအထားမှာ ချီတက်လာနေကြသည်။

“မျက်နှာကို မှောက်ထား၊ အလင်းရောင်နဲ့ မင်းမျက်နှာဖြူဖြူကို မြင်သွားနိုင်တယ်”

စယ်လီအန်းက ကျိုးနွံလိမ္မာသည့် ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာကို မှောက်ထားလိုက်သည်။ ခရိတ်က သူ နေရာယူမည့်နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သတ်ကွင်းအတွင်းသို့ ရန်သူများ ရောက်လာကြသည်။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဗလကောင်းသည့် ရှိန်နာက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသည်။ သူ့လက်ဝဲလက်ယာဘက် နှစ်ယောက်စီ ပြန့်ထားသည်။ သူ့ရှိနေသည့် သဲတောင်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်နေသည်။

ဘေး မြားဦးပုံသဏ္ဍာန်မှ ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန်သို့ ပြောင်းလိုက်ပြီး ဆက်လက်ချီတက်လာသည်။

သူထောင်ထားသည့် လက်ပစ်ဗုံးများဆီသို့ ဘယ်တောင်ပံနှင့် ညာတောင်ပံတို့က တန်းတန်းမတ်မတ် သွားနေသည်။ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း နှိမ့်ကာ သတိနှင့် ရှေ့သို့တက်လာသည်။

ညာဘက်လူက ထောင်ထားသည့်ဗုံးနားသို့ ရောက်နေပြီ။ သို့သော်လည်း ဘက်ဘက်မှလူက ဗုံးနှင့် နည်းနည်းဝေးနေသေးသည်။

“မြန်မြန်လာပါတော့... မြန်မြန် တိုးလိုက်ပါတော့” ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိသည်။ သူဆုတောင်းသည့်အတိုင်းပင် ညာဘက်လူက ထောင်ထားသည့် ဗုံးနားမှာ ရပ်နေခိုက် ဘက်ဘက်လူက ဗုံးနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။

လက်ထဲမှ ကြိုးစကိုဆွဲလိုက်သည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း”

ဗုံးသံ နှစ်ချက်ဆက်တိုက် ပေါက်ကွဲသွားသည်။ တိတိကျကျ ထိရောက်သော ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်သည်။

ဗုံးပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ သူ့လက်ထဲမှ မောင်းပြန်သေနတ်မှ ကျည်ဆန်များ ပလူပျံ့သလို ထွက်သွားသည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူသည် မြေပြင်ပေါ်မှာ ပြားနေအောင် ဝပ်ချလိုက်သည်။ သူ့သေနတ်သံကြောင့် ဘေးသို့လိုန့်ရင်း ပစ်မိပစ်ရာကို ပြန်ပစ်သည်။

သို့သော်လည်း အလွန်တရာတိုတောင်းသည် ဆယ်စက္ကန့်မျှသာ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ရန်သူငါးယောက်အနက် လေးယောက်ကို သူ ချေမှုန်းလိုက်နိုင်လေပြီ။

ခရိန်က ကုန်သွားသည့် ကျည်ကတ်ကို အသစ်လဲသည်။ သူ့ကျည်ကတ်လဲသည်မှာ ဟိုတုန်းကလောက် မြန်ဆန်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ထိုသို့ ကျည်ကတ် အသစ်လဲနေသည့် အချိန်တိုကလေးကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ခေါင်းဆောင်ရှိရာသည် သဲတောင်ခြေသို့ ပြေးဝင်လာကပ်သည်။ သူ အပေါ်က စီးကြည့်သော်လည်း မမြင်တွေ့ရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ ပြေးဝင်ကပ်လာသည့်နေရာကို မှန်းဆပြီး အတွဲတိုတစ်ချက် ဆွဲလိုက်သည်။

အောက်သို့ သူမဲကြည့်နေတုန်း ညာဘက်ဘေးမှာ ရိပ်ကနဲ တွေ့လိုက်သည်။ သေနတ်ကို ဆွဲလှည့်ကာ မွှေဆွဲသည်။ သို့သော်လည်း ကျည်ဆန်များက လေထဲမှာ ပျံဝဲထွက်သွားကြသည်။ ချုံပုတ်တစ်ခု၏ နောက်ကွယ်မှာ ရန်သူ ပျောက်သွားသည်။

ကျန်နေသေးသည့် လက်ပစ်ဗုံးသုံးလုံး၏ ကြိုးများကို ဆွဲလိုက်သည်။ ဗုံးသုံးလုံး ဆက်တိုက် ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ထိုနေရာမှာ ဖန်လုံးကြီးများ ထသွားသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်သို့လည်း ကျည်ဆန်များ ပျံဝဲလာသည်။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် စယ်လီအန်း၏ ကြောက်အားလန့်အား အော်လိုက်သည့်အသံကို ကြားရသည်။

ကမန်းကတန်း လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင် စယ်လီအန်းကိုယ်ပေါ်သို့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ခုန်အုပ်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။

ခရိတ်သည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ ထိုနေရာသို့ အူယားဖားပား ပြေး

လာခဲ့ရသည်။

ရှုနာက သူ့ကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ် လွင့်ကျသွားသည်။ သူတို့ချင်း လုံးထွေးသွားကြသဖြင့် လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိနေလျှင်လည်း သာမှအသုံးဝင်မည် မဟုတ်ပေ။ ရှုနာသည် သူထင်ထားသည်ထက်ပင် ပိုမိုခွန်အားကြီးနေသည်ကို သတိထားလိုက် မိလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဘတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန် ဖြစ်နေကြသည်။ ခရိတ်ကလည်း ရမိရ ရာကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲကြီး ဆွဲထားသည်။

သို့သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း သူ့အင်အားများ ကုန်ဆုံးလျော့ပါးလာသည်။ အပေါ် တွင် ရောက်နေရာမှ အောက်သို့ရောက်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့လည်ပင်းဆီသို့ ချိန်ရွယ်နေသည့် ဓားမြှောင်ကို တွေ့ရသည်။ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ဓားကိုင်ထားသည့် လက်ကို ဖမ်းချုပ်သည်။

ဓားကိုင်ထားသည့်လက်က ချုပ်ကိုင်ထားသည့်ကြားမှပင် အောက်သို့ တဖြည်း ဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာသည်။

‘ခိုင်း’ ကနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ခွစီးထားသည့် ရှုနာ ဘေးသို့လည်ကျသွားသည်။ ခရိတ်က ကမန်းကတန်း ထရပ်သည်။

သူတို့နှင့် ခြေတစ်လှမ်းအကွာမှာ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုင်ပြီး ရပ်နေသည့် စယ်လီအန်း ကို တွေ့ရသည်။

“သူ့ကို ကျွန်မ သတ်လိုက်မိပြီ”

စယ်လီအန်းက တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားနေသည်။

“သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်လို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

“အသက်ရှိတဲ့ သတ္တဝါဆိုလို့ ဘာကိုမှ ကျွန်မ မသတ်ဖူးဘူး၊ ငါးလေးတစ်ကောင် တောင် မသတ်ဖူးဘူး”

စယ်လီအန်းက လေသံကလေးဖြင့် ဆက်ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ဝေးဝေးခေါ် သွားပေးပါ၊ ဒီနေရာနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာကို အမြန်ဆုံး ခေါ် သွား ပေးပါ”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ...”

ခရိတ်က သူတို့ပစ္စည်းများကို ကမန်းကတန်း လိုက်လံကောက်ယူကာ သိမ်းဆည်း သည်။ ပြီးတော့ စယ်လီအန်း၏ပခုံးကိုဖက်ကာ အနောက်စူးစူးဆီသို့ မနားတမ်း ထွက်လာခဲ့ တော့သည်။

သုံးခိုင်မျှ ခရီးပေါက်အောင် မနားတမ်း လျှောက်ကြပြီးမှ တစ်ကြိမ်နားပြီး ရေ သောက်သည်။ ရေက အတော်နည်းနေပြီ။

ရေနည်းကြောင်း သိတော့မှပင် သူ၏ အကြီးကျယ်ဆုံးသောအမှားကို သတိပြန်ရ တော့သည်။ ရှုနာတို့၏ ရေဘူးများကို မယူခဲ့မိသည့် အမှားဖြစ်သည်။ စယ်လီအန်းကို ဘာညီ နေရာမှာ ထားခဲ့ပြီး ရေဘူးများ ပြန်ကောက်လျှင် အသွားအပြန် လေးနာရီခန့် အချိန်တန်ဆုံး

သွားတော့မည်။ သည်လောက်အချိန်ကို သူ မဖြုန်းတီးနိုင်။
သည်လိုဖြစ်ပင် ဆက်လျှောက်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။ သူဆုံးဖြတ်သည်
မှာ မှန်သွားသည်။

သူတို့ဆက်လျှောက်၍ မကြာမီမှာပင် လေယာဉ်ပျံသံကို ကြားရသည်။ အလင်း
ရောင်ကလည်း ကောင်းကောင်းရနေပြီ။ နေပင် အတော်ကလေး မြင်နေပြီ။

နေရောင်ထိန်လင်းပြီး အကာအကွယ် လုံးဝမရှိသည့် သဲကန္တာရကြီးအလယ်မှာ
တို့ကွယ်ရာမဲ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်သဖြင့် အားငယ်ဖို့ခိမ်ခိတ်များက တစ်ကိုယ်
လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

“ကိုယ်တို့ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ လေယာဉ်ပျံမ” ဟု ပြောသည်။
လေယာဉ်ပျံသံက ပိုပြီး နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

“ကိုယ်တို့ကို မလျှော့တမ်း လိုက်ရှာနေတော့တာပဲ”
ထိုသို့ ပြောလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် လေယာဉ်ပျံကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။
နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံသန်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာတို့မှ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား ဝပ်ချဲ့လိုက်ကာ
ပေတ်စတစ်စကို ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ လေယာဉ်ပျံစက်သံက ပိုပြီး ကျယ်
လောင်လာသည်ထက် ကျယ်လောင်လာသည်။ လေယာဉ်ပျံက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့
သွားလေပြီ။

ပေတ်စတစ်စကို အသာကလေးဟပြီး သူတို့နှစ်ယောက်က ကြည့်သည်။ လေ
ယာဉ်ပျံမှာ မျက်နှာဖြူဖြစ်သည်။ စက်တစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ပျံကလေးဖြစ်သောကြောင့်
လေယာဉ်ပျံပေါ်က လူတွေကို မြင်နေရသည်။ လေယာဉ်ပျံ၏ ဘေးထိုင်ခုံတွင် လူမည်းတစ်
ယောက် ထိုင်လိုက်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ပေါ်သို့ နိမ့်ရှိုင်းစွာ ဝဲပျံနေသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့်
လူမည်းက ဝိုင်ယာလက်စက်မှ စကားပြောခွက်ဖြင့် ပြောနေသည်။ ခဏကြာတော့ နောက်ပြန်
ပြောပြီး ပျံသန်းထွက်ခွာသွားသည်။ သဲကန္တာရကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်
တော့သည်။

ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို ထူပေးသည်။
“မင်း လျှောက်နိုင်ဦးမလား”

စယ်လီအန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့နဖူးပေါ်ရှိ ဒဏ်ရာပေါ်သို့ စီးကျလာသော
အေးများကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကွဲပြီး သွေးစကလေးများ ရှိနေသည်ကို

တွေ့ရသည်။

“ကိုယ်တို့ ဘော့ဆွာနာနယ်မြေထဲကို ရောက်နေပြီလို့ ထင်တယ်၊ နယ်ခြားလမ်းမကြီး သိပ်မဝေးတော့ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဘော့ဆွာနာ နယ်ခြားစောင့်ပုလိပ်အဖွဲ့ ကင်းလှည့်နေတာ နဲ့များတွေ့မယ်ဆိုရင်...”

အခန်း (၁၂)

နယ်ခြားလမ်းကို တောင်နှင့်မြောက်တန်းပြီး ဖောက်လုပ်ထားသည်။ ထိုလမ်းမပေါ်တွင်တော့ ဘော့ဆွာနာနာနယ်ခြားစောင့် ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့က အမြဲမပြတ် ကင်းလှည့်စောင့်ရှောက်ပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုလမ်းသို့ စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်တို့နှစ်ယောက် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခရိတ်၏ကိုယ်ပေါ်၌ သေနတ်မရှိတော့ချေ။ မရှိမဖြစ်သော ပစ္စည်းများမှတစ်ပါး မလိုအပ်ဟုထင်သည့် ပစ္စည်းများအားလုံးကို သဲကန္တာရထဲမှာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

သူရေးထားသည့် ဝတ္ထုစာမူများကိုပင် တစ်နေရာမှာ မြှုပ်ထားခဲ့ပြီးနောက်မှ ပြန်လာယူရန် စိတ်ကူးသေးသည်။ စာမူများကလည်း ရှစ်ပေါင်ခန့် အလေးချိန်စီးနေသည်။ စယ်လီအန်းက အတန်တန်ကန့်ကွက်သဖြင့် မထားဖြစ်ခဲ့ဘဲ ဆက်သယ်လာခဲ့ရသည်။

ရေဘူးက လုံးဝခန်းခြောက်သွားလေပြီ။ နေမွန်းမတည့်မိတုန်းက နောက်ဆုံးကျန်သည့် ရေကလေးကို နှစ်ယောက် အာစွတ်ရုံ ခွဲဝေသောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ခြေလှမ်းများသည်လည်း တစ်နာရီလျှင် တစ်မိုင်ပြည့်အောင်ပင် ခရီးမပေါက်တော့။

ခရိတ်၏လျှာမှာ ရောင်ကိုင်းပြီး ပါးစပ်ထဲမှာ ပြည့်နေသည်။ လည်ချောင်းများလည်း ပိတ်ဆို့နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

နယ်ခြားလမ်းမကြီးပေါ်သို့ သူတို့ ရောက်လာကြသော်လည်း နေရောင်စူးစူးရှရှ တောက်လောင်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မျက်လုံးများကျိန်းစပ်ပြီး လမ်းကို လမ်းမှန်းမသိအောင်ဖြစ်ကာ ကျော်လွန်သွားမိကြလေသည်။

လမ်းမကိုကျော်ပြီး နှစ်နာရီလောက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် ရပ်သည်။

“အခုလောက်ဆိုရင် လမ်းကိုရောက်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

ခရိတ်က လေသံကလေးနှင့် ပြောသည်။ ပြီးတော့ လမ်းညွှန်အိမ်မြှောင်ကို ထုတ်ကြည့်သည်။

“ဒီအိမ်မြှောင် ပျက်သွားပြီ၊ ဒါ မြောက်အရပ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ တောင်ဘက်ဖျားကို သိပ်ရောက်နေပြီ၊ အလကား အိမ်မြှောင်စုတ်ကြီး”

ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆို အိမ်မြှောင်ကို တအားလွှပ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အိမ်မြှောင်က ဝေးဝေးသို့ ရောက်မသွား။ မလှမ်းမကမ်းမှာပင် ကျသည်။

ဒယ်းဒယ်င်ဖြင့် မြောက်အရပ်ဟု ထင်ရသည့်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ကြသည်။ နေမဝင်မီ တစ်နာခန့်အလိုတွင် လိမ္မော်သီးအရွယ် သစ်သီးတစ်လုံး သီးနေသည့် ချုံပုတ်တစ်ခုကို တွေ့သည်။

ခရိတ်က ထိုအသီးကိုသွားခူးပြီး ပြန်လာသည်။ စယ်လီအန်းမှာ သဲပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီး အသက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းရှုနေသည်။

ခရိတ်သည် ရလာသည့် အသီးကလေးကို လှံစွပ်ဖြင့် ဂရုတစိုက်ခွဲစိတ်ပြီး အရည်ရလာအောင် ကြိုးစားညှစ်သည်။ ကွမ်းသီးလုံးခန့်ရလာသည့် အရည်ကလေးကို ရွှေ့ရည်သဖွယ် တယုတယယူလာပြီး စယ်လီအန်း၏ ပါးစပ်ထဲသို့ တစ်စက်ချင်းထည့်ပေးသည်။

စယ်လီအန်း၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ကွဲပြားယောင်းကောင်းနေသည်။ သွေးစများပါ ပေကျံနေသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ အရည်တစ်မျိုးမျိုး ထည့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စယ်လီအန်း ရိပ်မိသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

“ရှင်ရော မသောက်ဘူးလား”

ခရိတ်က အရည်ညှစ်ပြီး ကျန်သည့်အသားဖက်များကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်မြှူနေသည်။ ထိုအဖြစ်ကိုပါ စယ်လီအန်းက ရိပ်မိသွားသည်။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်”

စယ်လီအန်းက ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ မျက်လုံးများ ပြန်မှိတ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း အရည်ကလေး နည်းနည်းဝင်သွားသဖြင့် မျက်နှာက စောစောကထက် အများကြီး ပိုလန်းလာသည်။

ခဏကြာတော့ သူတို့ ဆက်လျှောက်ကြသည်။

ခရိတ်၏မျက်လုံးထဲမှာ မည်းမည်းအရိပ်များချည်း မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုအရိပ်များကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်သည်။ ထုတ်ဝေသူ အက်ရီလီဗီးသည် တောခွေးအများကို သူတို့ဆီသို့ မောင်းပို့နေသည်။ နောက်ပြီးတော့ ခရိတ်ရေးထားသည့် ဝတ္ထုစာမူများကို တစ်ရွာစီချင်း လွှင့်ပစ်နေသည်။

“ဈေးအပေါ်ဆုံးနဲ့တောင် ထုတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူကမှ ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း အလကားကောင်၊ တစ်သက်မှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲ ရေးနိုင်တဲ့ကောင်” ဟုလည်း ထုတ်ဝေသူ အက်ရီက ခရိတ်ကို လှမ်းပြောသည်။

ပြီးတော့ အက်ရီက အားပါးတရ ရယ်သည်။ ခရိတ်သည် စိတ်ဆိုးလှန်းသဖြင့်

မြေပြင်ပေါ်မှာ ပြန်ကျသွားသည့် စာမူများကို ကုန်းကောက်သည်။

ထိုနေရာမှာပင် သူလဲကျသွားတော့သည်။ စယ်လီအန်းကလည်း သူ့ဘေးမှာလဲပြီး အိပ်ချလိုက်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး သူတို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စွာ အိပ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

သူ အိပ်ရာမှနိုးလာတော့ နံနက်နေထွက်နေပြီကို တွေ့ရသည်။ ဘေးကိုကြည့်လိုက်တော့ စယ်လီအန်း အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။

စယ်လီအန်းကို သူ မနှိုးရက်ပါ။ တစ်ချိန်တုန်းက လှပခဲ့သည့် သူ့မျက်နှာကလေးသည် ရောင်ကင်းပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသည်။ အသက်ကိုလည်း ခက်ခဲစွာ ရှူရှိုက်နေရသည်။

ခရိုတ်က သဲများကို ကျင်းတူးသည်။ သဲက အလွန်ပွနေသော်လည်း ကျင်းကလေး တစ်ကျင်းဖြစ်အောင် အတော်ကြိုးစားပြီး တူးယူရသည်။ ကျင်းတူးပြီးသောအခါ အနီးရှိချုံပုတ်မှ အစိမ်းစိုဆိုးသော သစ်ခက်များကို ခုတ်ယူသည်။ ထိုသစ်ခက်များကို ဂရုတစိုက်ခင်းပြီး ကျင်းထဲသို့ ထည့်သည်။ ထိုကျင်းအလယ်ကောင်တွင် မတ်ခွက်ကို ထည့်သည်။

ထို့နောက် သူယူလာခဲ့သည့် ပလတ်စတစ်စကြေးကို သွားယူပြီး အပေါ်ကဖုံးသည်။ ကျင်းထဲမှာရှိနေသည့် မတ်ခွက်တည့်တည့်တွင် ပလတ်စတစ်ချိုင့်နေအောင် ကျည်ဆန်တစ်တောင့် တင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ စယ်လီအန်း အိပ်နေသည့်နေရာသို့ လေးဘက်ထောက် ပြန်လာခဲ့ပြီး စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ နေရောင်မကျအောင် သူ၏ကိုယ်ဖြင့် ကွယ်ထားပေးလိုက်လေသည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေသွားတော့မှာပါကွယ်၊ မကြာခင် လမ်းကို ကိုယ်တို့တွေ့ကြတော့မှာပါ” ဟု လေသံဖြင့် ပြောသည်။

သူ အသံမထွက်သည်ကို သူမသိချေ။ စယ်လီအန်း မလှုပ်သဖြင့် သူပြောသည်ကို မကြားဘဲ အိပ်ပျော်နေသည်ဟုသာ ထင်မှတ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူကတော့ ဆက်ပြောမြဲ ပြောနေသည်။

“အက်ရှီ သက်သက်လိမ်ပြောတာပါကွယ်၊ သူပြောတာကိုမယုံနဲ့၊ ကိုယ့်ဝတ္ထုကို ဆုံးအောင်ဆက်ရေးမယ်၊ တင်နေတဲ့အကြွေးတွေ အားလုံးဆပ်မယ်၊ ကိုယ့်ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်လည်း ခိုက်ရမှာပါ၊ ကျင်းလင်းနဲ့ ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်ကို ကိုယ်ပြန်ဝယ်မယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ အချစ်ရယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့နော်”

မနက်ပိုင်း နေရိန်အောက်မှာ သူ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် စောင့်နေသည်။ နောက်ဆုံး စိတ်မရွည်နိုင်တော့သဖြင့် သူ ကျင်းတူးထားသည့်အပေါ်မှ ပလတ်စတစ်ကို သွားဖွင့်သည်။

သူ့မျက်လုံးများကိုပင် သူမယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျင်းထဲမှာရှိသော မတ်ခွက်ထဲမှာ ပုလင်းတစ်ဝက်ခန့် ရေများရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အပူငွေ့ကြောင့် သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများမှ အခိုးအငွေ့ပြန်ကာ ပလတ်စတစ်စကိုထိပြီး ချွေးအဖြစ် မတ်ခွက်ထဲသို့ ပြန်ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်းသာအားရ မတ်ခွက်ကိုပီး စယ်လီအန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် လက်များတုန်ယင်နေရာ မတ်ခွက်ထဲမှရေများ ဖိတ်ကျလုနီးနီးပင် ဖြစ်သွားသေးသည်။

“သောက်လိုက်... သောက်လိုက်” ဟုလည်း စပယ်လီအန်းကိုပြောပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ရေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ထည့်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ဝက်ခွဲသောက်သည်။

သစ်ကိုင်းအစို့များ ထပ်ခုတ်ပြီး စောစောကအတိုင်း ထပ်လုပ်ပြန်သည်။ ညနေ နေဝင်တော့ နောက်ထပ် ပုလင်းတစ်ဝက် ထပ်ရသည်။

ထိုရေကလေးကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲသောက်ပြီး ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် အိပ်ပျော် သွားကြလေသည်။

တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အိပ်ရာမှ ခရိတ် လန့်နိုးသွားသည်။ ချုံပုတ်များကို လေတိုး သောကြောင့် လန့်နိုးခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။ ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ထထိုင်နိုင် လောက်သည့် ခွန်အားများ မရှိတော့ချေ။

အသံတစ်ခုခုကို ကြားနေရသည်။ သူ့စိတ်ထဲက ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ အသံတစ်ခုခုကို ကြားသည် ထင်သည်လားဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။

အရုဏ်တက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ စောစောက ကြား သံယောင်ထင်နေသည့် အသံမှာ ပိုမိုထင်ရှားလာသည်။ လင့်ရီဇာ၏ စက်သံဖြစ်သည်။ တစ် မဟာ (၃) သည် သူတို့နောက်သို့ မလျှော့တမ်း လိုက်နေပါလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သဲကန္တာရအတွင်းမှာ မော်တော်ကားမီးလုံးနှစ်လုံးမှ အလင်းရောင်ကို လှမ်းမြင်ရ သည်။ ဘေးမှာချထားသည့် မောင်းပြန်သေနတ်ကို လှမ်းစမ်းသည်။ စမ်း၍မတွေ့တော့ပြီ။ ထုတ်ဝေသူ အက်ရီလဲဇီ ခိုးယူသွားခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ခါးသီးစွာ တွေးကြည့်လိုက်မိသည်။

“ခွေးသားကြီး... နည်းနည်းကလေးမှ မယုံရဘူး” ဟုလည်း နာနာကျည်းကျည်း ဆဲမိသည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည့် မီးရောင်ကို ကိုးကွယ်ရာမဲ့စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေရ တော့သည်။ မီးရောင်ရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာက ကခုန်ပြီး ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သရဲပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သရဲကို သူမကြောက်ပါ။ ယုံလည်း မယုံကြည်ပါ။ သို့သော်လည်း ကားမီးရောင်ထဲမှာ သရဲကို ယခုတွေ့နေရသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် မီးရောင်ထဲမှာ မြင်တွေ့နေရသူသည် သရဲမဟုတ်ဘဲ တော တွင်းသား လမ်းပြတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

မော်တော်ကားက သူတို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။ မီးရောင်စူးစူးရှရှ ထိုးလွန်း သဖြင့် မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်လာရာ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မျက်လုံးကို ကွယ်ထားလိုက်ရသည်။ သူ့မှာ လက်နက်ဆီ၍ လှံစွပ်တစ်ချောင်း ကျန်နေသေးသည်ကို သတိရသည်။ ထိုလှံစွပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကိုယ်လုံးနောက်မှာ ပုက်ထားလိုက်သည်။

“သူတို့ထဲက တစ်ကောင်ကောင်ကိုတော့ သေအောင်သတ်ရမယ်။ တစ်ကောင် ကောင်ကိုတော့ အပိုင်ဆော်ရမယ်” ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောနေမိသည်။

ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းခန့်အကွာမှာ ကားရပ်သွားသည်။ လမ်းပြလုပ်သူက သူ့

ကြည့်နေသည်။ ကားပေါ်မှလူများကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောနေသည်။ ဘာတွေပြောနေကြောင်း ခရိတ် နားမလည်ပါ။

ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ဆင်းပြီး လျှောက်လာသည်။ ခရိတ်က သူ့ကို ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာ။

ခရိတ် လဲနေသည့်နေရာသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လျှောက်လာသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့... တော်ပါသေးရဲ့... ငါမသေခင် သူ့ရောက်လာတာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်၊ ဒါမှ သူ့ကို ငါသတ်ခွင့်ကြုံမယ်၊ သူ့လည်ပင်းတည့်တည့်ကို တအားထုံးပစ်လိုက်ရမယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေရင်း ခရိတ်က လှံစွပ်ကို တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာက သူ့နားမှာရစ်ကြည့်ပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။ သူက လှံစွပ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဖန်ဂါဘာရာ၏ လည်ပင်းတည့်တည့်ကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ဖန်ဂါဘာရာ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ လှံစွပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်သည် နည်းနည်းကလေးမှ မြောက်တက်မလာပါ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း သဲပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်အနေအထားမှ နည်းနည်းကလေးမျှပင် လှုပ်ရှားမသွားပါ။

သူသေသွားပြီ။ သူ့မှာ ခွန်အားလည်း မရှိတော့။ အသက်လည်း မရှိတော့။

“ဘော့ဆွာနာတိုင်းပြည်ထဲကို အခွင့်မရှိဘဲ ဝင်လာတဲ့အတွက် လူကြီးမင်းကို ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ဖန်ဂါဘာရာက ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ဖန်ဂါဘာရာ၏လေသံ ပြောင်းလဲနေသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို ဝဲဝဲကြီး ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ ကြင်နာသည့် လေသံများပါ ထိုအထဲမှာ ပါဝင်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။

သူဟာ ငါ့ကို အရှုံးလုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါလောက် ကောက်ကျစ်စဉ်း လဲတဲ့အကောင်ဟာ ငါ့ကိုတော့ အရှုံးလုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဟုလည်း တွေးကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာသည် တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့် အမှတ်အသားပါသော ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဘော့ဆွာနာပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ ယူနီဖောင်းလည်း ဖြစ်နေသည်။

သူက ခရိတ်၏ ဘေးနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်း သိပ်ကံကောင်းသွားပါတယ် ခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းတို့နှစ်ယောက် လမ်းကို ဖြတ်တာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်တယ်၊ မနေ့က ညနေသုံးနာရီကတည်းက လူကြီးမင်းတို့ နောက်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်နေတာပါ”

ဗိုလ်ချုပ်ဖန်ဂါဘာရာက ခရိတ်ထံသို့ ရေဘူးကိုကမ်းပေးသည်။

ခရိတ်က လက်ထဲမှ လှံစွပ်ကိုလွှတ်ချလိုက်ပြီး ရေဘူးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အငမ်းမရ ယူသောက်သည်။ ရေက အေးပြီးချိန်နေသည်။ မေးစေ့တစ်ဆင့် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ စီးဆင်းသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

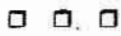
ခရိတ်က မျက်ရည်ကြားမှ ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ သို့
သော်လည်း သည်မျက်နှာမျိုးကို ယခင်တုန်းက သူ မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးချေ။ အမူအရာကလည်း
သူတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ” ဟု သူက ထပ်မေးပြန်သည်။

“စကားမပြောပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းနဲ့ ဟောဒီအမျိုးသမီးကို ဖရန်စစ်တောင်းမြို့က
ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးနေပါတယ်။ သဲကန္တာရထဲမှာ လူ
ပေါင်းများစွာဟာ ဒီလိုနည်းနဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရဖူးပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဗိုလ်ချုပ်ဖန်ဂါဘာရာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ဘော့ဆွာနာ နယ်ခြားစောင့်ရဲတပ်ဖွဲ့က ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဆိုင်မွန်ဖြစ်ပါတယ်၊ လူ
ကြီးမင်းတို့ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီကိုပေးဖို့ ရောက်လာတာပါ”

အခန်း (၁၃)

ဗိုလ်မှူးချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာသည် နိုင်ငံခြားသားမျက်နှာဖြူ ကာနယ်တစ်
ယောက်နှင့်အတူ အပျော်တမ်း အမဲလိုက်နေသည်။ အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အရေးကြီး
သည့် ကိစ္စများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုင်ပင်နိုင်ရန်အတွက် အမဲလိုက်ဖို့အကြောင်းပြပြီး
တောတွင်းသို့ ထွက်ခွာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်မှာ အသက် (၆၂) နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ပီတာ
ဖန်ဂါဘာရာကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်သည် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ကျန်းမာရေး အလွန်
ကောင်းသူဖြစ်သည်။ အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သည်။

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်၏ လက်ထဲမှာ နိုင်ငံတူးလက်မှတ်ပေါင်းစုံ ကိုင်
တွယ်ထားသည်။ ဘာဘာစကားပေါင်းငါးမျိုးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်သည်။

တစ်ညနေတွင် တောတွင်းတစ်နေရာ၌ သူတို့ စခန်းချကြပြီး အရက်အတူသောက်
ရင်း အရေးကြီးသည့်ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး” ဟု မျက်နှာဖြူကာနယ်က ပီတာဖန်ဂါ
ဘာရာကို မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဒီတိုင်းပြည်ကို လိုချင်တယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ကူညီရမယ်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒီလိုကူညီတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျား ဘာပြန်ပေးမလဲ”

“ကျွန်တော်အစိုးရကို ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလို သုံးနိုင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်
တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာရှိနေတဲ့ မြေပေါ် မြေအောက် သယ်ဇာတပစ္စည်းတွေကိုလည်း ဈေး
သက်သက်သာသာနဲ့ ထုတ်ယူသုံးစွဲနိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မျက်နှာဖြူကာနယ် ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာလည်း သယ်ဇာတပစ္စည်းတွေ ပေါကြွယ်ဝပါတယ်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကထွက်တဲ့ စိန်တွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကို ခါးခါးသီးသီး ဆန့်ကျင်နေတဲ့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကလည်း တစ်ယောက်ကို ကိုင်လိုက်ရင် အားလုံးပြီးသွားမှာပါ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ”

“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ၊ သူ့ကို ခင်ဗျား အကွက်ဆင်ပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ သူ့ကို အပြတ်ရှင်းပြီးသွားပြီလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“မရှင်းပါဘူး၊ လျှို့ဝှက်လုံခြုံတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ထားတယ်။ ဒီနေရာကနေ သိပ်မသေးပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငွေလိုချင်လို့”

“ကျွန်တော်တို့သိထားတာက တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ” ဟု နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်က နားမလည်သလို ပြန်ပြောသည်။

“အနည်းဆုံး ဒေါ်လာသန်းနှစ်ရာလောက်တန်တဲ့ စိန်တွေထွက်ထားတဲ့ သိုက်တစ်ခု ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သူ့သိတယ်။ အဲဒါတွေရအောင် ဖော်ခိုင်းရမယ်၊ ပြီးရင် သူ့ထံ ကျွန်တော်ရဲ့ ဒုတိယသမ္မတအဖြစ် ခန့်မယ်။ ဒါဆိုရင် သူ့တို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ ကျေနပ်သွားကြမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားကို သူ အကြီးအကျယ် နာကျည်းနေတာပဲ။ သူ့ဘဝပျက်စီးအောင် ခင်ဗျား ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ကို လွတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ခင်ဗျားထံ လက်စားချေတော့မှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းသည်။

“ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ပထမဆုံး သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ဆီ ပို့ပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့က သူ့ကို ဦးနှောက်ဆေးကြောပေးရမယ်။ ကျွန်တော့်တပည့်အဖြစ် ကျိုးကျိုးနွံနွံနေလာအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ခင်ဗျားတို့ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိထားပါတယ်”

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်က ခပ်တွေ့တွေ့စဉ်းစားနေသည်။ အတော်လေးကြာတော့မှ ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် သူ့ဦးနှောက် ပျက်သွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဘာမှသုံးလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်က သူ့ဦးနှောက်ကို လိုချင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ရုပ်ပြအဖြစ်နဲ့ထားပြီး သက်သက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ကြိုးဆွဲတိုင်းခံရတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်အဖြစ်မျိုးနဲ့ ထားဖို့ပါပဲ”

“အင်း... ဒီလိုဆိုရင်တော့ စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီ ဘယ်နေ့”

လောက် ပို့ပေးမလဲ”

“ရတနာသိုက်ထဲက စိန်တွေရအောင် အလျင်ဆုံးယူရဦးမယ်” ဟု ပီတာက ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ စိန်တွေအလျင်ရအောင် ယူရဦးမှာပေါ့၊ အဲဒါတွေ ရအောင်ယူဖို့က အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“သိပ်မကြာပါဘူး” ဟု ပီတာက ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုတွန်းရင်း ဖြေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဆရာဝန်တစ်ယောက် လွတ်ပေးမယ် ပြီးတော့ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကို ကျွန်တော်တို့ဆီ တိရစ္ဆာန်ထွက်ပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျားပို့ပေးနေတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခေါ်သွားမယ်”

“ကောင်းပါတယ်”

“သူ့ကို ဒီနားတဝိုက်မှာ ချုပ်ထားတယ်လို့ ဖော်စောက် ခင်ဗျားပြောတယ်နော်၊ တျုပ် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့လို့တော်ပါ့မလား”

“သူ့ကို ကျုပ်သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်” ဟု မျက်နှာဖြူကာနယ်က ပြောသည်။ သူလေသံသည် မေတ္တာရပ်ခံပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ အမိန့်ပေးသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေသည် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ရောက်နေသည့် အချိန်ကာလမှာ ရက်ပေါင်းမည်မျှ၊ လပေါင်းမည်မျှ ကြာမြင့်သွားပြီကိုပင် မခန့်မှန်းတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ နည်းမျိုးစုံဖြင့် နာရီမလပ် အနှိပ်စက် အညှင်းပန်းခဲခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သူ ကြုံကြုံခဲခဲ့သည်။ သူသေသွား၍ မဖြစ်သေး။ သူ့မှာ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်စရာ ရှိနေသေးသည်။

ဆရာညိုနီကိုလည်း မကြာခဏ သတိရသည်။ ဆရာနှင့်လက်ထပ်ပြီး သူ၏ ချီးဆက်သွေးများ ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ကိုပါ သူ သန့်ဌာန်ချထားခဲ့သည်။

တရားရုံးတော်တုန်းက သူအမိန့်ပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာသည် လုံခြုံသည့် တစ်နေရာရာမှာ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ပုန်းအောင်းနေလိမ့်မည်ဟုလည်း စိတ်ချယုံကြည်ထားလေသည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ သူရောက်သည့်နေ့မှစ၍ သူ့လူမျိုး မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသားပေါင်းများစွာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်ကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ငါ့အလှည့်ဘယ်တော့ရောက်မလဲဟုသာ လက်ချိုးရေတွက်နေခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် အစောင့်တစ်ယောက်က သူ့ကို ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ သည်နေ့တော့ ငါ့အလှည့်ပဲဟု တွေးလိုက်သည်။

လှေကျင့်နေကွင်း အစပ်တစ်နေရာရှိ တဲတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုတဲထဲ

တွင် ပီတာဖန်ဂါဘာရာနှင့် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်တို့ ထိုင်နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဝီစကီအရက်နှင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို စားသောက်နေကြသည်။ တွန်ဂါတာက အစားအသောက်များကို မကြည့်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး မျက်နှာသို့ နေသည်။

သို့သော်လည်း သူက ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ မျက်နှာကိုတော့ မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝန်ကြီးဟောင်း တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေက ရှိနာစကားမတတ်ဘူး ဒါကြောင့် အားလုံးအတွက် အဆင်ပြေသွားအောင် ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ စကားပြောကြရအောင်ပါ”

ပီတာက ကုန်သွားသည့် အရက်ခွက်များထဲသို့ အရက်ထပ်ဖြည့်ရင်း ပြောသည်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာကိုမူ အရက်တည်ခြင်း၊ အစားအသောက်ကျွေးခြင်း၊ ရေတစ်ခွက် တိုက်ခြင်းကိုပင် မပြုဘဲနေသည်။

ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးပြောသည်။

“တို့တို့နဲ့ လိုရင်းကိုပဲ ပြောကြပါစို့၊ ဟောဒီက ကျွန်တော့်ဧည့်သည်ဟာ အာဖရိက သမိုင်းကို လေ့လာနေတဲ့ သမိုင်းသုတေသီတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည် အကြောင်းတွေကိုလည်း အသေးစိတ် လေ့လာနေပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ မာတာဘယ်လီလူမျိုး တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင် သူခိုးစားပြုကြီးကုမာလိုရဲ့ မျိုးဆက်ဖြစ်ကြောင်းတွေကအစ သူ့ထံ သိချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ဘိုးဘွားတွေဟာ လူတွေကို ဘယ်လိုနှိပ်စက်ခဲ့ကြောင်း၊ တခြားသူ တွေရဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လို အနိုင်ကျင့်ယူခဲ့ကြောင်းတွေကိုပါမကျန် သိချင်ပါတယ်”

ပီတာက အရက်တစ်ကျိုက် သောက်သည်။ သူ၏ စော်ကားသော စကားလုံးများ ကို ကြားရသဖြင့် တွန်ဂါတာမှာ အံ့ကြိတ်ထားရသည်။ ပီတာက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“သူ့အဘိုးရဲ့အဘိုးဟာ ဟိုတုန်းက မာတာဘယ်လီဘုရင် လိုဘင်ဂူလာပဲ။ လူ့သတ် သမား။ သူခိုး၊ စားပြု၊ သူ့ရဲဘော်ကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာ မျက်နှာဖြူ တွေက ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ ရတနာသိုက်ရှာကြရင်းနဲ့ စိန်တွင်းကြီးတစ်တွင်းကို သွားတွေ့တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အသွေးအကောင်းဆုံး စိန်တွေပဲ။ အဲဒီစိန်တွင်းကိုတူးဖို့ တိုင်းရင်းသားအလုပ် သမားတွေကို ငှားရတယ်။ ဒီအခါမှာ သူ့အဘိုးရဲ့အဘိုး လိုဘင်ဂူလာဘုရင်က သူ့ကျေးကျွန် တွေကို စေလွှတ်ပြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်းတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့စရိုက်အတိုင်း စိန်တွေထု ရသမျှ ခိုးယူလာဖို့ကိုလည်း ကျေးကျွန်တွေကို မှာလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူ့ကျေးကျွန်တွေ စိန်သွားတူးကြတယ်။ ရသမျှကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ခိုးပြီး သူတို့ ဘုရင် သူခိုးခေါင်းဆောင်ကြီး လိုဘင်ဂူလာဆီကို ပြန်ပို့ရတယ်။ နောက်ဆုံး စိန်တွင်းပိုင်ရှင် မျက်နှာဖြူတွေက ဒီအကြောင်းသိသွားရော၊ ဒါနဲ့ အလုပ်သမားတွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်တွယ်လာတယ်။ ခိုးမထုတ်နိုင်တဲ့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ထိန်းချုပ်လာတယ်။ လက်ပူးလက်ကျပ်ပင်မိ တဲ့ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ ကျေးကျွန်တွေကိုလည်း ကွပ်မျက်ပစ်တဲ့အထိ အရေးယူလာတယ်။

ခိုးလို့မရတော့တဲ့အဆုံးမှာ လိုဘင်ဂူလာက ဒေါသပေါက်ကွဲလာပြီး သူတပ်တွေနဲ့ မျက်နှာဖြူတွေကို လိုက်တိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာဖြူတွေက လက်နက်အင်အား၊ နည်းစနစ်

အားတွေသာတော့ သူတို့အရေးတော်ပုံ မအောင်မြင်ဘူး။

မျက်နှာဖြူတွေက သူတို့ကို တန်ပြန်တိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ လိုဘင်ဂူလာဟာ စစ်ရှုံးပြီး မြောက်ပိုင်းကို ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအချိန်က သူလက်ထဲမှာ သူတို့ဦးယူထားတဲ့ နေဘွဟာ တစ်ဂါလံဝင်ပုံးနဲ့ ငါးပုံးတိတိရှိနေပြီ။ တချို့စိန်တုံးတွေဟာ (၃၄၈) ကာရက်အထိ နှာယ် ဟိုတုန်းကတော့ တန်ဖိုး သုံးလေးသောင်းလောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့။ အခုဆိုရင် အဲဒီစိန်တုံး တစ်တုံးကို စတာလင်ပေါင် နှစ်သန်းလောက် အနည်းဆုံးတန်နေပြီ။

မြောက်ပိုင်းကို သူ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီစိန်တွေကိုပါ သူနဲ့ အတူ ယူသွားတယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စစ်မနိုင်နိုင်တော့မှန်း သိတဲ့အခါ သူ ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ သူ့အဓိကအရာကို ဆက်ခံမယ့် သွားတွေကိုခေါ်တယ်။ သူသေသွားပြီးတဲ့နောက် သားစဉ်မြေးဆက် တစ်ဆက်ဆက်မှာ ရန်သူကိုပြန်တိုက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းပေါ်ရင် ဒီစိန်တွေကိုရောင်းချပြီး တိုက်ဖို့ပြောတယ်။

တိုတိုပြောရရင် သူ့သားတွေကို လိုအပ်တာတွေမှာပြီး အဆိပ်သောက်သေလိုက် တယ်။ သူ့သားတွေက သူ့အလောင်းကို ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲမှာထည့်တယ်။ ထိုင်လျက်အနေ အထားနဲ့ ကျားသစ်ရေ ပတ်ထားပေးတယ်။ သူ့အလောင်းနားမှာ တစ်ဂါလံဝင်အိုး ငါးလုံး အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ စိန်တွေချထားပေးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကျောက်ဂူကြီးကို အလုံပိတ်ပြီး ဘယ်သူမှမသိအောင် ခြေရာတွေပါ ဖျောက်ထားလိုက်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာဟာ (၁၈၉၄) ခုနှစ်ကပဲ။ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ နှစ်ပေါင်းကိုးဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

အဲဒီကျောက်ဂူ ဘယ်မှာရှိသလဲ။ ဘယ်သူသိသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမေးစရာ ပေါ်လာ တယ်။ အဲဒီကျောက်ဂူဟာ ဒီနေရာနဲ့ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ တစ်နေရာရာမှာရှိတယ်။ ဆောက်ဂူရှိတဲ့နေရာကို သိတဲ့သူကတော့ သူ့ဦးစားပြကြီး လိုဘင်ဂူလာရဲ့ မျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ဆာဒီက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝန်ကြီးဟောင်း တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့သားစဉ်မြေးဆက် ဒီသမိုင်းကို လက်ဆင့်ကမ်းလာခဲ့ကြတာကိုး”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ စကားများကိုနားထောင်ရင်း တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေသည် သူ့အဘိုး ဝီဒီယွန်ကူမာလိုနှင့်အတူ လိုဘင်ဂူလာ၏ ကျောက်ဂူရှိရာသို့ သွားခဲ့သည့်အကြောင်း များကို ပြန်လည်သတိရနေမိသည်။

ထိုစဉ်က ရိုဒီးရှားတက္ကသိုလ်တွင် နောက်ဆုံးနှစ်ဘွဲ့ယူတော့မည့် ကျောင်းသား အဖြစ် သူ ပညာသင်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပိတ်သဖြင့် အိမ်ပြန်အလာတွင် သူ့အဘိုး ဝီဒီယွန်ကူမာလိုက သူ့ကိုခေါ်သည်။

“ငါ့မြေးကို အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်” ဟု အစချီပြီး သူ့အဘိုး မာတာ ဘယ်လီဘုရင်ကြီး လိုဘင်ဂူလာအကြောင်းများကို ရှင်းပြသည်။ နောက်ဆုံး တိုင်းတစ်ပါးသား များအား အခါအခွင့်သင့်သည့်နေ့တွင် တော်လှန်ရန်၊ ထိုသို့တော်လှန်ရာတွင် လိုအပ်သည့် နှံ့ပွင့်တွေအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် စိန်အိုးငါးလုံး ထားခဲ့သည့်အကြောင်းများ ပြောပြသည်။

“ဒါကြောင့် ဘိုးတော်လိုဘင်ဂူလာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ကျောက်ဂူကို တို့မြေးအဘိုး သားပြီး ဝါရဝပြုကြရအောင်”

တွန်ဂါတာတို့ မြေးအဘိုးသည် မြောက်ဘက်ပိုင်းသို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် မထင်မရှား နက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် တောထဲတောင်ထဲသို့ ဝင်ကြရသည်။ အချို့နေရာများမှာ

အလွန်တရာ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သွားကြရသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အဘိုးဂီဒီယွန်ကုမာလိုက သူတို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုး သတ္တိပြောင်မြောက်ပုံ၊ အမျိုးနှင့် တိုင်းပြည်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးပြီး သံစွာရှိပုံ၊ လွတ်လပ်ရေး ချစ်မြတ်နိုးပုံများအကြောင်း ပြောသွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တောနက်ထဲရှိ ကျောက်တောင်တစ်လုံးတွင် လျှို့ဝှက်ထားသော လိုက်ဂူကြီးသို့ ရောက်ကြသည်။ ထိုနေရာကား မာတာဘယ်လီဘုရင် လိုဘင်ဂူလာ၏ ရတနာ သိုက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“သားရဲ့လက်ထက်မှာ နယ်ချဲ့ကိုတိုက်ထုတ်ဖို့ အခွင့်သင့်ပြီဆိုရင် ဒါတွေထည့် ရန်ပုံငွေအဖြစ် သုံးပါ မနိုင်နိုင်သေးဘူးဆိုရင် သားရဲ့သားစဉ်မြေးဆက်အထိ ဆက်အသုံး သွားပါ။ နိုင်လောက်တဲ့တစ်နေ့မှာ အဘိုးတို့ ပြန်တော်လှန်ပြီး အဘိုးတို့တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုး နိုင်ငံခြားသားလက်ထဲက လွတ်လပ်အောင် လုပ်ယူရမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို သေသေချာချာ မှတ်ထား” ဟု ပြောကာ အဘိုးဂီဒီယွန်ကုမာလိုက မှတ်မိနိုင်လောက်သည့် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားများကို သေသေချာချာ ရှင်းပြခဲ့သည်။

မာတာဘယ်လီဘုရင်ကြီး လိုဘင်ဂူလာ၏ အုတ်ဂူမှာ သူတို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ဂါရဝပြုပြီး ရက်ပေါင်းများစွာကြာသည့် တောလမ်းအတိုင်းပင် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

တွန်ဂါတာသည် ထိုအကြောင်းများကို ယခုထက်တိုင်အောင် မျက်စိထဲမှာ မြဲယောင်နေသေးသည်။

“ဒါကြောင့် သူ့ခိုးဓားပြကြီး လိုဘင်ဂူလာရဲ့ လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်ကို လိုက်ပြန်ခဲ့ လူကတော့ ဟောဒီ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေပါပဲ”

ပီတာဖန်ဂါတာရာ၏ အသံကို ကြားရတော့မှ အတွေးလွန်နေသော တွန်ဂါတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။

“ဒီမှာဖန်ဂါတာရာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်း ကျုပ် သိမသိဘူး၊ တကယ်လို့ ကျုပ်သိတယ်ဆိုရင်လည်း...”

သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာ၏ စကားအဆုံးသို့ မရောက်ပါ။ ဖန်ဂါတာရာထံ စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဘယ်လောက်သည်းခံနိုင်မလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတွေ့ရမှာပဲ။ စိန်တွေဟာ အဲဒီနေရာမှာ နှစ်ပေါင်းကိုးဆယ်လောက် ရှိနေခဲ့တယ်။ နောက်ထပ် ဆယ်ခန့် ငါးရက်လောက် ထားလိုက်လို့လဲ ပုပ်သိုးမသွားနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာ မာတာဘယ်လီ သူ့ သွေးတွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရွံရှာမုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်နေ ကြသည်။ တအောင့်ကြာတော့မှ ပီတာဖန်ဂါတာရာက ဆက်ပြောသည်။

“လိုဘင်ဂူလာရဲ့ ရတနာသိုက် ရှိတဲ့နေရာကို ပြတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ခင်ဗျား ကြိုက်ရာနိုင်ငံထွက်သွားဖို့ အခွင့်အရေးပေးမယ်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်သေး။ ခင်ဗျား အင်မတန်ချစ်တဲ့ ခင်ဗျားကိုလည်း တရားရုံးမှာ အကာအကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဆာရာဇ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုပါ ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ဒီတိုင်းပြည်ထဲက ထွက်ခွာသွားခွင့်ပေးမယ်။

ထိုစကားကြားရသောအခါ ဒေါသအမျှတ်ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် တွန်ဂါတာ

နက်နာပေါ်မှာ အရောင်လက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို ကျုပ်တို့ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ ကောင်းကောင်း ဆင်နွှဲရောက်ထားပါတယ်” ဟု ပီတာကပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလိုအပြီးအပြန်တွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ဆာရာကိုသာ ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းမိထား ပြီးရင် ဒီလိုဘယ်ထားတော့မလဲ၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်း အသုံးချနေကြပြီပေါ့” ဟု တွန်ဂါ ဆာက ပြန်ပြောသည်။

ဆာရာကို သူ ယုံကြည်စိတ်ချနေသည်။ ရုံးတော်တွင် စီရင်ချက် ချမှတ်သည့်နေ့ ဆာက ဆာရာကို လုံခြုံရာအရပ်တွင် ပုန်းအောင်းနေဖို့ သူအမိန့်ပေးခဲ့သည်။ သူပြောသည်ကို ဆာက ပေါက်ကြောင်း ဆာရာကလည်း အချက်ပြန်ပြခဲ့သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဆာရာ သည် လုံခြုံရာအရပ်တွင် သေချာပေါက် ရှိနေရမည်သာဖြစ်သည်။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ” ဟု ဖန်ဂါဘာရာက ပြောသည်။

သည်စကားအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ရှိနာများသည် ဆာရာကို မြေလှန်ရှာနေကြပြီဟု တွန်ဂါက တွက်ဆကြည့်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆာရာကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် သူက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ဆာရာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဆာရာဟာ ကျုပ်နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူဟာ ကျုပ်အဖို့တော့ သာမန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ကြိုက်ရာလုပ်၊ ကျုပ်အဖို့ ဘာမှထိခိုက်စရာမရှိဘူး”

“ဟေ့ ကပ္ပတိန် . . . သူ့ကိုပြန်ခေါ်သွား၊ ကောင်းကောင်းထားလိုက်”

ဖန်ဂါဘာရာက အရာရှိတစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ခေါ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တွန်ဂါက အချုပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ခေါ်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သောအခါ နိုင်ငံခြားသားမှက်နာဖြူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆပြောသည်။

“ဒီလူဟာ သိပ်တော့မလွယ်နိုင်ဘူး၊ သူ့မှာ ခန္ဓာကိုယ်ခံနိုင်ရည်ထက် ပိုကြီးတဲ့ နှင်းအားတစ်ခုခု ရှိနေပုံပဲ၊ တချို့လူတွေဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဒူးမထောက်တတ်ကြဘူး၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အကြမ်းဖက်တာတောင် အသေခံသွားကြတဲ့ လူတွေရှိတယ်”

“အချိန်ကလေး နည်းနည်းပဲ စောင့်ဖို့လိုမှာပါ၊ နောက်ဆုံးကျရင် . . .”

“ကျုပ်တော့ တယ်မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူ . . . ဆာရာ ညွှန် . . . သူ့ကိုရော ခင်ဗျား ဖမ်းမိထားပြီလား”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာမှာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“လောလောဆယ်တော့ မိမထားသေးဘူး၊ သူ ပျောက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါလည်း အချိန်ကလေး စောင့်ရုံပါပဲ၊ သူ တစ်သက်လုံး ပုန်းမနေနိုင်ပါဘူး”

“အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်းကုန်နေပြီ၊ ဒါတွေကို ခပ်စောစောကတည်းက လုပ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ရက်ပိုင်းလောက် စောင့်ရမှာပါ၊ သုံးလေးပတ်တောင် မကြာနိုင်ပါဘူး”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာမှာ ထိုသို့ပြောသောပြောလိုက်သော်လည်း သူ့လေသံက အား က်သရော သိပ်မရှိလှပေ။

“တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဟာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့
နောက်ကို ဆေးကြောပေးဖို့ဆိုတာတောင် သိပ်မလွယ်နိုင်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ရတနာသိုက်
ရှာတဲ့အလုပ်ကိုလည်း ကျုပ် သိပ်သဘောမကျချင်ဘူး။ ကျုပ်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ လူငယ်ပိုင်းထဲ
အကြောင်းကိုကြားရင် ရယ်ကြလိမ့်မယ်။ ဟိုအမျိုးသမီးကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ဆိုတာကလည်း
လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားက မဖြစ်နိုင်တဲ့ဘက်က တွေးကြည့်နေလို့ပါ။ အခြေအနေတွေအား
ကျွန်တော်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ မကြာမီ အချိန်အတောအတွင်း ကျွန်တော်
အကောင်အထည် ဖော်ပြပါမယ်”

“ကျုပ် ဒီမှာ အကြာကြီး ဆက်မနေနိုင်ဘူးဆိုတာလဲ ခင်ဗျားသိပြီးသားပဲ။ ကျုပ်တို့
ပြည်ကို ပြန်ရတော့မယ်။ ခင်ဗျား ရတနာသိုက် ရှာနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျုပ်တိုင်းပြော
ကလူတွေကို ပြန်ပြောရင် ကျုပ်တို့ သူငယ်ပြန်သွားပြီလို့ သူတို့က ထင်ကြတော့မှာပဲ”

“တစ်လလောက်ပါ။ တစ်လလောက်ပဲ ကျွန်တော် အချိန်လိုချင်ပါတယ်” ဟု ဝီ
ဖန်ဂါတာရာက ပြောသည်။

“ဒီနေ့ ဆယ်ရက်နေ့၊ ဒီလကုန်မှာ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်အောင်လုပ်
နောက်လဆန်းတစ်ရက်နေ့ ကျုပ်ပြန်မယ်။ အဲဒီအတွင်း မအောင်မြင်ရင် ခင်ဗျား အစီအစဉ်
တွေ ပျက်ပြားသွားပြီလို့ ကျုပ် သတ်မှတ်လိုက်တော့မယ်”

လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက် မည်သည့်နေရာတွင်ရှိကြောင်း
တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး စစ်ဆေးသည်။ အချို့နည်းများ
သာမန်လူတို့ မစဉ်းစားနိုင်သည့် နည်းများပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာက နှုတ်ပိတ်မြဲ ပိတ်ထားသည်။
ဖန်ဂါတာရာတို့က အဆိုးရွားဆုံးနည်းကို သုံးစွဲပြီး စစ်ဆေးလာကြပြန်သည်။ တွန်
ဂါတာကတော့ အံ့ကြိတ်ခံသည်။

“မင်းတို့ ကြိုက်သလိုနှိပ်စက်၊ ဒါပေမဲ့ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်
ရဲ့အုတ်ဂူ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာကို ဘယ်တော့မှမပြောဘူးမှတ်”
ထိုစကားကြောင့် ပီတာဖန်ဂါတာရာ၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

“အင်း... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ လိုဘင်ဂူလာရဲ့အုတ်ဂူ အ
တကယ်ရှိတယ် ဆိုတာလောက်တော့ တို့ သိလိုက်ရတာပေါ့လေ”

အချိန်နာရီများ၊ နေ့ရက်များကို တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေ မမှတ်မိတော့ပါ။ သူ့
တူ အကျဉ်းသားပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့လည်း ထပ်မံကျဆုံးကုန်သည်။

သူ့ကို ဘယ်လောက်ပင် နှိပ်စက်စေကာမူ လိုဘင်ဂူလာ အုတ်ဂူရှိသည့် အရပ်ကို ဆုတ်ဖော်မပြောသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့အသက်သေသည်အထိ နှိပ်စက်မည်မဟုတ်ဟု ခြံတော့ သေသေချာချာ နားလည်ထားသည်။

အုတ်ဂူရှိသည့်အရပ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလျှင် မိမိ ထွက်ခွာသွားလိုသည့် နိုင်ငံသို့ သွတ်လုပ်စွာ သွားခွင့်ပေးမည်ဟု ဖန်ဂါဘာရာက ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစကားကို သူ နည်းနည်းကလေးမှ မယုံကြည်ပါ။ ဖန်ဂါဘာရာ ဘယ်လောက်ဉာဏ်များကြောင်း သူ အသိဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

အသက်ရှင်အောင်နေဖို့မှာ သူ၏ ဘဝပေးတာဝန်ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်ရှင်နေမှ သူ့လူမျိုးများ အဖိနှိပ်ခံနေရသည့်ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သူ့လူမျိုးများအတွက် အသက်ရှင်နေဖို့ သူ့မှာတာဝန်ရှိနေသည်။

အခန်းတံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ အစောင့်တစ်ယောက်က ရေအိုးလာချပေးပြီး ငါးခါးပြန်ပိတ်သွားသည်။

ရေ...

သူ့ အလွန်ရေငတ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ရေအိုးကို ရုတ်တရက် ကိုင်မကြည့်ရဲ သေးပေ။

ယခင်တုန်းကလည်း သည်လိုပင် ရေအငတ်ဆုံးအချိန်၌ ရေအိုးလာချပေးဖူးသည်။ သို့သော်လည်း သောက်မရသောရေများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေအိုးကို အကြာကြီး စိုက် ကြည့်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရေအိုးရှိရာသို့သွားပြီး ရေကို လက်ညှိုးနှင့်တို့ကာ မြည်းကြည့်သည်။ ရေချိုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိပြန်သည်။ သေချာအောင် ထပ်ခဲမြည်းကြည့်သည်။

အမှန်ပဲ ရေချိုဖြစ်နေသည်။ အလွန် အရသာရှိသည့်ရေ ဖြစ်နေသည်။

ရေကို အငမ်းမရသောက်သည်။ ခဏနားသည်။ ထပ်သောက်ပြန်သည်။ ကုန်ဆုံး သွားသည့်အားအင်များ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အစောင့်များက သူ့ကိုလာခေါ်သည်။ လူမတုံ့ရဘဲနှင့် သူ့ခြေ ဆောက်ပေါ်တွင် သူ့ရပ်နိုင်နေကြောင်းကို သတိထားလိုက်မိသည်။

သူ့ကို လေ့ကျင့်ရေးကွင်းအစပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ့ကို မည်သို့ နှိပ်စက်ကြဦးမည် နည်း ကြိုက်သလိုနှိပ်စက် ကြံကြံခံလိုက်ဦးမည်။ ရေဝအောင် သောက်ထားရသဖြင့် ပို၍ပင် ခံနိုင်ရည်ရှိမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချနေသည်။

ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်နေရာတွင် တံတစ်လုံးထိုးထားသည်။ ထိုတံထဲမှာ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် နှစ်လုံး ချထားသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ပီတာဖန်ဂါဘာရာထိုင်ပြီး နေ့လယ်စာစား နေသည်။ သူ့လျှောက်လာကြောင်းသိသော်လည်း လုံးဝမော့မကြည့်။

ယနေ့ မည်သို့နှိပ်စက်ဦးမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ မည်သို့နှိပ်စက်မည်ကို ကြံတင်သိထားလျှင် တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ကြိုတင်သိမထားလျှင် ခိုင်ခံ့စိတ်က ဖိစီးနှိပ်စက်လွန်းလှသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို သူမတွေ့ရသည်မှာ ရက်အတော်ကြာသွားပြီ။ သူပြန်ရောက်လာပြန်သည်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာတော့ ထူးခြားနေပြန်ပြီဟု တွေးမိသည်။

ရှေ့နားက တဲတစ်လုံးမှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အကျဉ်းသားသည် ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားပြီး အသက်ရှူရစ်သွားလေသည်။

အကျဉ်းသားကား သူ့ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသည့် ဆာရာညိုနီ။

အစောင့်များက သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက ဆာရာဆီသို့ ပျော့ခွေလဲကျလှ မတတ်သော ခြေထောက်များဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ ဆာရာက သူ့တို့ မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ အမူအရာများ ပြည့်နေသော်လည်း တည်ငြိမ်သည့် လေသံကလေးဖြင့် သူ့ကို စကားစပြောသည်။

“အစ်ကိုရယ်... အစ်ကို့ကို သူတို့ ဘာတွေများ လုပ်နေကြသလဲဟင်”

“ဆာရာ...”

သူက တိုးတိုးခေါ်သည်။ လှပသော ဆာရာ၏မျက်နှာကလေးကို သူလက်နှုတ် ကိုင်ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း အနီးအနားမှာ အစောင့်များရှိနေကြသည့်အတွက် သူ့စိတ်ကို သူထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းမိသွားကြတာလဲ”

သူသည် ချက်ချင်း အိုမင်းမစွမ်းရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားသည်။ စောစောတုန်းက ရှိခဲ့သည့် အားအင်များလည်း ရုတ်ခြည်းပင် ပျောက်ကွယ်ကုန်ဆုံးသွားကြလေတော့သည်။

ဆာရာက တောင်းပန်သည့် လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ရှင်းပြသည်။

“အစ်ကိုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ သွားပုန်းနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မဆီကို သတင်းတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဓာလေးထွေဝမ်းရောဂါ ဖြစ်စွန့်ကြတယ်တဲ့။ ဆရာဝန်လည်း မရှိဘူးတဲ့။ အသေအပျောက်တွေပါ ရှိကုန်ပြီတဲ့။ ဒီသတင်းကြားရတော့ ကျွန်မ ကလေးတွေဆီကို မသွားဘဲ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ။ သူတို့က လိမ်ပြီး သတင်းလွှင့်လိုက်ကြတာကိုး” ဟု တွန်ဂါတာက လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို့၊ လိမ်ပြီးသတင်းလွှင့်လိုက်တာပါ။ ရှိနာစစ်သားတွေက ကျွန်မကို အဆင်သင့်စောင့်ပြီး ဖမ်းကြတော့တာပဲ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာမှတော့ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး”

“ကျွန်မအတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်မအတွက် အစ်ကို ဘာလုပ်မပေးပါနဲ့။ ကျွန်မဟာ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ရှိနာတွေ ဘယ်လို နှိပ်စက်နှိပ်စက် ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်”

တွန်ဂါတာက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းနေမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်

အစောင့်များကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဆာရာ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများကို လက်ချောင်း
ကလေးဖြင့် တို့ကြည့်သည်။ သူ့လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြောင်း သတိပြုလိုက်မိ
သည်။

သူသည် လက်ကိုပြန်ရှုတ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ချာကနဲလှည့်ကာ သက်ကယ်
ထဲတစ်လုံးအတွင်းမှာ နေ့လယ်စာစားနေသည့် ပီတာဖန်ဂါဘာရာဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများ
ဖြင့် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အစောင့်စစ်သားများက သူ့ကို ဟန့်တားခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ကြ
ချေ။

အနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ ပီတာက မော့ကြည့်သည်။ လွတ်နေသည့် ခုံ
ထစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ မျက်ရိပ်ပြသည်။ တွန်ဂါတာက ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးက
ဇလားထိုင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ်သလို ပြုတ်ကျသွားသည်။

“နံပါတ်တစ်... မိန်းကလေးကို ကြီးဖြေပေးပြီး အဝတ်ပြန်ဝတ်ခွင့် ပေးလိုက်ပါ”
ဟု တွန်ဂါတာက ပြောသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက အစောင့်များကို လှမ်းအမိန့်ပေးသည်။ အစောင့်များက
အမိန့်အတိုင်း ချက်ချင်းလုပ်ကိုင်ပေးပြီး ဆာရာကို မလှမ်းမကမ်းရှိ တဲတစ်လုံးအတွင်းသို့
ခေါ်သွားသည်။

“အစ်ကို...”

အစောင့်များ ခေါ်သွားရာနောက်သို့လိုက်ရင်း ဆာရာက သမင်ပြန်လှည့်ကြည့်
ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်လိုသည့်သဘောဖြင့် လှမ်းအော်သေးသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း
အလွန်တရာ ယူကျုံးမရဖြစ်နေရှာသည်။

“သူ့ကို လူမဆန်တဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတာမျိုးတွေ လုံးဝမလုပ်ရဘူး”

“ဟိုတုန်းကလည်း မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ခင်ဗျား မတောင်းဆိုရင်လဲပဲ ကျုပ်တို့က လုပ်မှာ
မဟုတ်ဘူး” ဟု ဖန်ဂါဘာရာက ပြန်ပြောသည်။

ဖန်ဂါဘာရာက ပြောင်းဆန်ပြုတ်များ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ကို တွန်ဂါတာဘက်
သို့ တွန်းပေးသည်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာက လုံးဝငုံ့မကြည့်ဘဲ သူ့ပြောစရာရှိသည်တို့
တို့သာ ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ကို ဒီတိုင်းပြည်ထဲက အပြင်ကို ထုတ်ပေးရမယ်။ ပရင့်စ်တောင်းမြို့မှာရှိတဲ့
တက္ကကြက်ခြေနီအဖွဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ရဲ့လက်ထဲကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရမယ်”

“ကျူတီလေဆိပ်မှာ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း အဆင်သင့်စောင့်နေတာ ရှိပါတယ်။
စားလိုက်ပါဦး ရဲဘော်၊ အားကလေးရှိသွားအောင်၊ ခင်ဗျားကျန်းမာပြီး အားရှိနေမှဖြစ်မှာ”

“လုံခြုံတဲ့နေရာကို သူ့ရောက်သွားပြီဆိုရင် ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်ယာ
လက်စက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူ့နဲ့ကျုပ်ကို စကားပြောခွင့်ပေးရမယ်။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားကို သူမထွက်
သွားခင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ စကားဝှက်ကို သူ့နဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက်
အည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုင်ပင်ခွင့်ပြုရမယ်”

“သဘောတူတယ်”

ဖန်ဂါဘာရာက အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တွန်
ဂါတာဘက်သို့ တိုးပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟောသလို လေ့ကျင့်ရေးကွင်း အလယ်ကောင်မှာ ပြောရမယ်။ ကိုက်တစ်ရာအတွင်းမှာ ကျုပ်လူတွေ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေစေရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို စက်သေနတ်နဲ့ အတိုင်း ချိန်ထားရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို အချိန် ငါးမိနစ်ပေးမယ်”

“အစ်ကို အဖွဲ့ပေးလိုက်ရပြီပေါ့နော်” ဟု ဆာရာက မချီတင်ကဲဖြစ်သည့် လေးထောင့်ဖြင့်ပြောသည်။

ဆာရာ သည်လောက်လှပြီး သည်လောက် ချစ်စရာကောင်းသည်ကို တွန်ဂါက နေမနေခဲ့သည်။ ယခု သတိပြန်ရလာသောအခါ သည်မိန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ဖုံးလွှမ်းကြီးစိုးလာကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

“အဖွဲ့ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ မလွဲသာမရှောင်သာနိုင်အောင် အခြေအနေကို ရောက်လာခဲ့တာသာဖြစ်တယ်။ မင်းကို အပြစ်တင်နေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ မဖြစ်မနေ ကိုယ်ဆောင်ရွက်ရမယ့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လိုက်တာသာ ဖြစ်တယ်။ ပုန်းနေတဲ့နေရာက မင်းထွက်လာတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး” ဟု တွန်ဂါက ပြောပြသည်။

“အစ်ကို့ . . . ကျွန်မ အခု ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“နားထောင်”

တွန်ဂါက ခပ်တိုးတိုးနှင့် ခပ်မြန်မြန်ပြောသည်။

“ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတချို့ ဖန်ဂါဘာရာရဲ့ တပ်မဟာ (၃) လက်ထဲ လွတ်သွားကြတယ်။ သူတို့ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပါ။ သူတို့ ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံထဲမှာ ရှိနေကြတယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်”

တွန်ဂါက နာမည်များကို ရွတ်ပြသည်။ ဆာရာကလည်း အလွတ်ကျက်သည့် အနေဖြင့် ထိုနာမည်များကို လိုက်ရွတ်သည်။

“သူတို့ကို ပြောပြလိုက် . . .”

ပြောပြရမည့် အကြောင်းအရာများကို တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြသည်။ ဆာရာက အကြောင်းများကို သူ့မှတ်မိကြောင်း ပြန်လည်ရွတ်ဆိုပြသည်။ စကားလုံးတိုင်း တိကျမှန်ကန် လှသည်။

လေ့ကျင့်ရေးကွင်းအစပ်တွင် ရှိနေသည့် အစောင့်များက သူတို့နှစ်ယောက်ရပ်နေသည့် ကွင်းအလယ်သို့ စတင်လျှောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း တွန်ဂါက မျက်လုံးထောင့်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့ကို ခွင့်ပြုထားသည့် ငါးမိနစ်အချိန်ကလေး ကုန်ဆုံးသွားချေပြီ။

“မင်း လွတ်လပ်လုံခြုံတဲ့နေရာကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် တို့နှစ်ယောက်ကို ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝိုင်ယာလက်စက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် စကားပြောခွင့် သူတို့ပေးကြမယ်။ မင်း အဲဒီလို လွတ်လပ်လုံခြုံတဲ့နေရာ ရောက်သွားကြောင်း ကိုယ့်ကို ပြောပြရမယ်”

တေးလုံးကတော့ 'ရှင်ရဲ့ လှပတဲ့ငှက်ကလေးဟာ ကောင်းကင်အမြင့်ကြီးပေါ်ကနေပြီး
သွင်ပြန်စွာနဲ့ ပျံသန်းသွားပါပြီ' ဆိုတာပဲ။ ကဲ... ပြန်ရွတ်ပြစမ်း"

"အို... အစ်ကိုရယ်..."

ဆာရာ၏အသံမှာ ရှိုက်သံကြောင့် ဆိုနှင့်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

"ရွတ်ပြစမ်း"

တွန်ဂါတာက ခိုင်းသည်။ ဆာရာက ကျီးနွံစွာဖြင့် အတိအကျ ပြန်ရွတ်ပြသည်။
ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိကြလေ

သည်။

"အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မ ပြန်တွေ့ရဦးမှာလားဟင်"

"မတွေ့နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကို မေ့ပစ်လိုက်တော့" ဟု တွန်ဂါတာက တည်ငြိမ်သော
သေသံဖြင့် ပြောသည်။

"မမေ့နိုင်ဘူး၊ ဆံဖြူသွားကျိုး အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့တိုင်အောင် အစ်ကို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့
ကျွန်မ မမေ့နိုင်ဘူး"

ဆာရာက ပြောပြောဆိုဆို ငိုတော့သည်။

အစောင့်များက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုဆွဲပြီး လူချင်းခွဲပစ်လိုက်သည်။ လေ့ကျင့်ရေး
အင်းထဲသို့ လင့်ရိုတကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသည်။ ဆာရာကို ထိုကားပေါ်သို့ တွန်းတင်
ထိုက်ကြသည်။

ကားနောက်မှန်မှတစ်ဆင့် သူ့ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သွားသော ဆာရာညှိ
ချစ်စရာကောင်းပြီး အလွန်တရာလှပသည့် မျက်နှာကလေးကိုသာ သူ နောက်ဆုံး
မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

တတိယမြောက်နေ့တွင် တွန်ဂါတာရှိနေသည့် အချုပ်ခန်းသို့ အစောင့်များရောက်
လာပြီး ပီတာဖန်ဂါတာရာ၏ ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းရေးစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ဖန်ဂါတာရာက သူ့ကို စောင့်နေသည်။

"အမျိုးသမီးနဲ့ ခင်ဗျား စကားပြောဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်
အိမ်လိပ်လိပ် ပြောရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ စကားတွေကို အသံဖမ်းထားမယ်"

ဖန်ဂါတာရာက ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို သူ့ဆီသို့ ကမ်းပေးသည်။

ပြီးတော့ အသံဖမ်းစက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

"ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာစကားနဲ့ သတင်းတစ်ခုခု ပေးမယ်ဆိုရင် နောက်ပိုင်းမှာ
သူတို့ ဘာသာပြန်ကြည့်မယ်"

"ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သဘောတူထားတဲ့ လျှို့ဝှက်စကားလုံးက ဆင်ဒီဘယ်လီ
ဘာသာစကားနဲ့ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီစကားကို သူက ပြန်ပြောရမှာ" ဟု တွန်ဂါတာက ရှင်းပြ
သည်။

သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါကိုလက်ခံနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားဝှက်ကလွဲပြီး တခြား စကားကိုမှ ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာနဲ့ မပြောရဘူး”

ဖန်ဂါဘာရာက တွန်ဂါတာကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ပြီးတော့ ကျေနပ်သဘောကျသလို ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခင်ဗျား အခုလို ပြန်ကျန်းမာလာတာ မြင်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ အကောင်းလေး ကျွေးလိုက်တာဟာ ဘယ်လောက် ထိရောက်သလဲဆိုတာ သိပ်ကိုထင်ရှားတာ ရဲ့ဘော်” ဟုလည်း ပြောသေးသည်။

တွန်ဂါတာသည် အရောင်အဆင်း ပျောက်ကွယ်နေသည့် အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအဝတ်များကို ကောင်းစွာလျှော်ဖွပ်ပြီး ကျကျနန မီးပူတိုက်ထားသည်။

သူ့ခြေဆစ်များသည် ယခုအချိန်အထိ မကောင်းသေးဘဲ ထောင့်ထောင့်နဲ့ ဖြစ်နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း စောစောပိုင်း ရက်များတုန်းက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေခဲ့သည့် သူ့အသားရောင်များသည် ယခုအခါ အတော်ကလေး သွေးရောင်ပြန်ပေါ်လာသည်။ မျက်စိများလည်း ကောင်းစွာ ပြန်လည်ကြည်လင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက အစောင့်အရှောက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အရာခွဲရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းခုံမှ ခလုတ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“တွန်ဂါတာဇော်ဘီဝေ စကားပြောနေပါတယ်”

“အစ်ကို... ကျွန်မ ဆာရာပါ”

အခြားလေလှိုင်းသံများကြောင့် အသံက ဝါးတားတား ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဆာရာ၏အသံကို ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုပင်ပြောပြော သူ ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။ ဆာရာ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည်။

“မင်း လုံလုံခြုံခြုံသွားပြီလား”

“ပရင့်စ်တောင်းမြို့ကို ကျွန်မ ရောက်နေပါတယ်၊ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့က ကျွန်မလို့လာတာတွေကို ဂရုတစိုက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်”

“အကြောင်းကြားချက်ကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဆာရာက ချက်ချင်းပင် ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာစကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်ရဲ့ လှပတဲ့ငှက်ကလေးဟာ ကောင်းကင်အမြင့်ကြီးပေါ်ကနေပြီး လျင်မြန်စွာ ပျံသန်းသွားပါပြီ”

ထို့နောက် ဆာရာက ခပ်မြန်မြန် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“တခြားလူတွေနဲ့လည်း ကျွန်မ တွေ့ပြီးပြီ အစ်ကို၊ ဘာမှစိတ်မပျက်ပါနဲ့”

“ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာက...”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက စားပွဲကိုကျော်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ စကားပြောခွက်ကို ခွဲလိုက်လေသည်။

“ရဲ့ဘော်... ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့နော်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စကားပြောတဲ့အတွက် ကုန်ကျတဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျုပ်က ပေးရတာ”

ထိုသို့ပြောပြီး စကားပြောခွက်ကို သူ့ပါးစပ်နားမှာ ကပ်လိုက်သည်။

“ပြောလို့ပြီးပါပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီး ခုလုတ်ကိုပိတ်သည်။ စကားပြောခွက်ကို အစောင့်အရာရှိထံ ပစ်ပေး
ပိတ်သည်။

“ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး သူတို့
ပြောတာတွေကို ဘာသာပြန်ခိုင်းပါ။ ပြီးရင် ဘာသာပြန်ပြီးတဲ့ စာရွက်ကို ငါ့ဆီ ချက်ချင်းပြန်
လာခဲ”

ထို့နောက် တွန်ဂါတာဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“အနားယူခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ရက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ ရဲ့ဘော်၊ အခုအချိန်ကစပြီး
ကျွန်တို့နှစ်ယောက် အလုပ်အတူတွဲလုပ်ကြရတော့မယ်၊ လုပ်မယ်မဟုတ်သား”

အခန်း (၁၄)

လိုဘင်ဂူလာ၏ အုတ်ဂူကိုတွေ့အောင် မည်မျှကြာအောင် ရှာဖွေရမည်နည်းဟု တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေက စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုသို့ ရှာဖွေဖို့အတွက် အချိန်မည်မျှကြာအောင် ခွင့်ပြုချက်ရမည်နည်းဟုလည်း ခန့်မှန်းကြည့်သည်။

သူ့မှာ ကြာကြာအသက်ရှင်လေ အကျိုးရှိလေဖြစ်သည်။ ကြာကြာအသက်ရှင်လေ သူ့ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိလေဖြစ်သည်။ တစ်နာရီကြာလျှင် တစ်နာရီ အကျိုးရှိသည်။

“အုတ်ဂူရှိတဲ့နေရာကို ကျုပ်အဘိုးက ခေါ်သွားပြတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တော် ကြာသွားပြီ၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။”

“ခင်ဗျား မှတ်ဉာဏ် အင်မတန်ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ နေရာတွေ၊ လူတွေ နာမည် တွေကို တစ်ခါကြားဖူးရုံ မြင်ဖူးရုံနဲ့ ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး မှတ်မိနေတာ ကျုပ် သေသေချာချာ သိပါတယ် ရဲဘော်၊ ပါလီမန်ထဲမှာ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မကိုင်ဘဲ ခင်ဗျား မိန့်ခွန်းပြောခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ကျုပ်တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ရဟန်း ယာဉ်နဲ့ တောက်လျှောက် လိုက်ပို့ပေးမှာပါ” ဟု ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ပြန်ပြောသည်။

“ရဟတ်ယာဉ်နဲ့သွားလို့ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပထမဆုံး ကျုပ်ရောက် ဖူးတုန်းက ခြေကျင်သွားတာ၊ မြေနေရာ အမှတ်အသားတွေကို ကောင်းကင်ပေါ်ကနေကြည့် လို့ မှတ်မိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

သည်လိုဖြင့်ပင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းက အဘိုးဖြစ်သူ ဦး ယွန်ကုမာလိုနှင့် သူ့သွားခဲ့ဖူးသည့် လမ်းကြောင်းများအတိုင်း ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ခရီးထွက်ခဲ့ခဲ့ လေတော့သည်။

ဘယ်နေရာမှစပြီး တောထဲသို့ဝင်သည်ကို တွန်ဂါတာမှာ အမှန်တကယ်ပင် မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်တုံးကြီးတွေကျနေသည့် မြစ်တစ်ခုအနီးမှ သူတို့ ဝင်ခဲ့ကြကြောင်း ဘုံသာ မှတ်မိသည်။ ယခု ကျောက်တုံးကြီးများ ကျနေသည့်မြစ်ကို ရှာမတွေ့တော့ချေ။

နောက်တစ်ခု မှတ်မိသည်မှာ တောင်တစ်လုံးဖြစ်သည်။ ထိုတောင်ကို အဝေးမှ ကြည့်လျှင် ဆင်ခေါင်းတစ်ခုဟု ထင်ရသည်။ ယခု ဆင်ခေါင်းနှင့်တူသည့်တောင်ကို ရှာမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

တောတွင်းသို့ဝင်သည့်နေရာ အစကလေးကို သုံးရက်လုံးလုံး သူတို့ရှာသော်လည်း မတွေ့။ ဖန်ဂါတာရာသည် သူ့အပေါ် မယုံသင်္ကာဖြစ်လာကာ စိတ်တိုသည်ထက် တိုလာလေတော့သည်။ တစ်လမ်းလုံး သတ်မည်တက်တက်ဖြင့် ကြိမ်းလားမောင်းလား လုပ်နေသည်။

ထို့နောက် ရွာကလေးတစ်ရွာကို သွားတွေ့သည်။ ထိုရွာကလေးအနီးမှ တောတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့ကြကြောင်းကို တွန်ဂါတာ မှတ်မိသွားသည်။

“ဒီနေရာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ အလျင်တုန်းက လမ်းဟောင်း၊ ဟိုတုန်းက ဒီနေရာမှာ တံတားရှိခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ရေတိုက်စားသွားလို့ တံတားမရှိတော့ဘူး၊ လူတွေက လမ်းသစ်ဖောက်ပြီး လမ်းဟောင်းကို မှသုံးကြတော့ဘူး” ဟု တွန်ဂါတာက ပြောသည်။

မြက်ပင်များ ရှည်လျားစွာ ပေါက်နေသည့် လမ်းဟောင်းနေရာကလေးကို မှန်းဆပြီး သူတို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းမဟုတ်သည့်နေရာမှ ဖြတ်ပြီး ဝင်ရောက်ရသည်က တစ်ကြောင်း၊ တောင်ဆင်းတောင်တက် ကြမ်းတမ်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တွန်ဂါတာမှာ အလွန်တရာ မောပန်းနွမ်းနယ်လာလေသည်။

တွန်ဂါတာကို ရှေ့က လမ်းပြခိုင်းသည်။ သူ့နောက်တွင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်နှစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။ ထိုအစောင့်နှစ်ယောက်၏နောက်မှ ပီတာဖန်ဂါတာရာက အလစ်မပေးဘဲ လိုက်လာသည်။

“ငါ့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်နဲ့ ငါ့လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ ငါ သစ္စာဖောက်မိပါပေါ့လား” ဟုလည်း တွေးမိကာ စိတ်အကြီးအကျယ် ထိခိုက်မိသည်။ ချောက်ကမ်းပါးများအနီးမှ ကပ်လျှောက်သောအခါ ဖန်ဂါတာရာကို တောင်အောက်သို့ တွန်းချပစ်ဖို့ သူ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့သော် ဖန်ဂါတာရာနှင့် သူ့အစောင့်များက နည်းနည်းကလေးမှ အလစ်မပေးကြချေ။

သုံးလေးကြိမ်လောက် သူတို့ လမ်းမှားသွားကြသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခု၏အခြေသို့ ရောက်သွားကြသည်။ တွန်ဂါတာသည် ရှေ့သို့ ဆက်မသွားတော့ဘဲ ထိုနေရာမှာ တွေ့ဟေ့ကြီး ရပ်နေမိသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော ပီတာဖန်ဂါတာရာက ရှေ့သို့တက်လာသည်။

ထိုကျောက်တိုင်သည် သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ခြေရာထက်ရာပျက်နေသည်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်လျှင် သိသာနိုင်သည်။ တစ်နေရာတွင်မူ သဘာဝကျောက်တုံးများကိုပင် အင်တေနှင့် ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အင်တေများပေါ်တွင် ရေညှိများတက်နေသော်လည်း သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ လှပြုပြင်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှလေသည်။

ဖန်ဂါဘာရာက ထိုနေရာများကို အနီးကပ်ကြည့်ပြီး သေသေချာချာ စစ်ဆေးနေသည်။ သေချာတော့မှ အားပါးတရ အော်လိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ တွေ့ပြီဟေ့”

သူ့အစောင့်များက သုံဆီသို့ အူယားဖားယား ပြေးသွားကြသည်။ ကျောက်နံရံမှာ ရှိနေသည့် အင်္ဂတေများကို ဝိုင်းဖို့ကြသည်။ လှံစွပ်ဖြင့် ကလော်သည့်သူက ကလော်ထုတ်နေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှကြာအောင် သူတို့ မနားမနေ ကြိုးစားဖွဲ့ကြသောအခါ ပိတ်ဆို့ထားသည့် ကျောက်တုံးများအနက်မှ အတော်ကလေးကြီးသည့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု ပဲ့ထွက်သွားတော့သည်။

အတွင်းဘက်တွင် နောက်ထပ် အင်္ဂတေကိုင်ထားသည်ကို ထပ်မံတွေ့ကြရပြန်သည်။

“အကျဉ်းသားကိုခေါ်ခဲ့၊ သူ့ကို ရှေ့ကဖောက်ခိုင်း”

ဖန်ဂါဘာရာ၏အမိန့်ဖြင့် တွန်ဂါတာက ‘ရှေ့မှနေ၍ ဖောက်ရသည်။ ညနေမှောင်ခါနီးသောအခါ အဝင်ဝတွင် လူ့နံရံယောက်ပခံချင်းယှဉ်ပြီး ဖောက်ထွင်းနိုင်လောက်အောင် နေရာအကျယ်အဝန်းကို ရရှိလာသည်။

အတွင်းရှိနံရံများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က အဘိုးဖြစ်သူ ဂီဒီယွန်ကုမာလိုနှင့် အတူလာခဲ့စဉ်က မြင်တွေ့ခဲ့ရသော နံရံများဖြစ်ကြောင်း တွန်ဂါတာ မှတ်မိလာသည်။

ထိုသို့ မှတ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ပို၍ စိတ်ထိခိုက်လာပြန်သည်။

မှောင်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ဖန်ဂါဘာရာက နားခိုင်းလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာ၏လက်များမှာ ပေါက်ပြဲနေသည်။ လက်သည်းခွဲတစ်ခုလည်း ကျွတ်ထွက်သွားသည်။

ညအိပ်တော့ သူ့လက်နှင့် အစောင့်တစ်ယောက်၏ လက်ကို ပူးတွဲလက်ထိပ်ခတ်ပြီး အိပ်စေသည်။ တွန်ဂါတာမှာ တစ်ညလုံး ကောင်းစွာအိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ ကြက်အိပ်ကြက်နိုးဖြင့်ပင် တစ်ညတာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖန်ဂါဘာရာက ခြေထောက်နှင့် ကန်ပြီး အိပ်ရာမှနှိုးသည်။ သူ့လက်နှစ်ဘက်စလုံးမှာ ကျိန်းစပ်နေသည်။ လက်ချောင်းကလေးများကို ကွေး၍မရ၊ ဆန့်၍မရ ဖြစ်နေသည်။

နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ ကျောက်နံရံမှာရှိနေသည့် အုတ်ဂူလှိုက်ခေါင်းကို ဆက်လက်ဖောက်ကြပြန်သည်။

တစ်ချိတွင် ဖောက်နေရင်း အပေါ်မှ ကျောက်တုံးများ ပြိုကျသဖြင့် နောက်သို့ ကြောက်အားလန့်အား ခုန်ပြီးရှောင်တိမ်းကြရသည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် မည်သူ့မှ ဒဏ်ရာမရ။ သူတို့အားလုံး ပါးစပ်ထဲသို့ အင်္ဂတေမူန့်များ ဝင်ကုန်ကြသည်။

လိုက်ဂူအဝင်ပေါက် သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး သိလိုက်ကြသည်။ အတွင်းမှာ မှောင်ပိန်းနေသည်။ အမှောင်ထုက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေသည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကလည်း ကြီးစိုးလွန်းလှသည်။

“ခင်ဗျား ရှေ့ကဝင်”

ဖန်ဂါဘာရာ အမိန့်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာမှာ တံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ သူသည် ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ရဲတစ္ဆေများကို မကြောက်ပါ။

သို့သော်လည်း ယခုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်များ ကြီးစိုးလာသည်။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်နှင့် လူမျိုးစုအပေါ် သစ္စာဖောက်မိသည့်အတွက် ပိုပြီး ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်လာသည်။

သူက ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို မော့ကြည့်သည်။ ဖန်ဂါဘာရာ ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ရဲတစ္ဆေကို ကြောက်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်ထားသော်လည်း မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဝင်လေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဖန်ဂါဘာရာက ထပ်မံအမိန့်ပေးပြန်သည်။ သူ့လေသံ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေကြောင်းပါ သတိထားမိသည်။ တွန်ဂါတာသည် မိမိ ကြောက်နေသည်ကို ဖန်ဂါဘာရာ ခိုင်မိသွားမည်စိုးသဖြင့် လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

အဝန်းမှာ သူ ရပ်နေမိပြန်သည်။ အမှောင်ထဲကိုကြည့်ဖို့ ကျင့်သားရရန် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် လုပ်နေမိသည်။ အောက်ခံသမံတလင်း ကြမ်းပြင်က ချောမွေ့နေပြီး နွေးနွေးကလေး ရှိနေသည်။

လိုက်ဂူတွင်းသို့ ဝင်သည့်လမ်းက အောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ကျောက်ခတ်တုန်းက လူသားများ နေထိုင်ခဲ့သည့် ဂူတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုဂူကို လိုဘင်ဂူ လာဘုရင်၏ အလောင်းဂူကံရာဂူအဖြစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပြီး အဝကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်ဂါဘာရာက သူ့နောက်မှရပ်ပြီး ဘေးနံရံများကို လည်းကောင်း၊ အပေါ်မျက်နှာကြက်ကို လည်းကောင်း၊ အောက်ခြေကြမ်းပြင်ကို လည်းကောင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးပြစ်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေသည်။

အောက်ခြေကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရှေးခေတ်လူသားတို့ ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့ကြရာ မှ ကြွင်းကျန်ရစ်သော မီးသွေးများကို တွေ့ရသည်။ နံရံများပေါ်တွင်မူ ရှေးခေတ်လူသားတို့၏ နံရံဆေးရေးပန်းချီများကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်သွားသည်တွင် လိုက်ဂူက ပိုကျယ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမိုးကလည်း အတော်ကလေး မြင့်လာသည်။ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ကျော်ကျော် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယခုအခါတွင် သူတို့အားလုံး ချောင်ချောင်ချိချိ လမ်းလျှောက်ဝင်နိုင်ကြပြီကိုပါ သတိထားမိသည်။

“ရှေ့ဆက်သွား”

ဖန်ဂါဘာရာက အမိန့်ပေးပြန်သည်။ ရှေ့သို့လည်း ဓာတ်မီးထိုးပြသည်။ တွန်ဂါတာက ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လိုက်ဂူတွင်းသို့ဝင်သည့် ဒုတိယအပေါက်ကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်မိုးက အတော်ကလေး နိမ့်သွားပြန်သည်။ တွန်ဂါတာက ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် မနားတမ်း လျှောက်ဝင်သွားသည်။ လိုက်ဂူတစ်ဘက်သို့ အနည်းငယ် တွေ့သွားပြန်သဖြင့် သူ ရပ်နေလိုက်မိပြန်သည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုးကြည့်သည်။ သူတို့

ရှေ့နားတွင် လှည်းဟောင်းတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။

“လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီး စီးခဲ့တဲ့နွားလှည်း”

တွန်ဂါတာက တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်သည်။ ထိုလှည်းကိုဆွဲသည့်နွားမှာ တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် လိုဘင်ဂူလာ၏ ကျေးကျွန်များက သည်နေရာသို့ ရောက်အောင် ဆွဲယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ကြားဖူးသည်များကို မှတ်မိနေသည်။

ဖန်ဂါဘာရာက သူ့ကျောကို သေနတ်ပြောင်းဝနှင့်တိုညှိပြီး ရှေ့သို့ ဆက်သွားခိုင်းပြန်သည်။

သေနတ်ဟောင်းများ စုပုံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသေနတ်ပုံအနားမှာပင် ဓားများ၊ လှံများ၊ လေးမြားများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လက်နက်များနှင့်အတူ ဆားအိတ်များလည်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ရှေ့ကို မြန်မြန်သွား၊ သူ့အလောင်းကို တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ သူ့အလောင်းနားမှာ စိန်တွေရှိတယ်” ဟု ဖန်ဂါဘာရာက အရေးတကြီး ပြောပြန်သည်။

ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် အရိုးစုများကို တွေ့ရသည်။

“ဒါပဲ... ဒါပဲ... ဒါ သူ့အလောင်းပဲ”

ဖန်ဂါဘာရာက ပြောပြောဆိုဆို အရိုးစုများဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ တွန်ဂါတာက မတ်တတ်ရစ်မြဲရပ်နေရင်း မီးရောင်အောက်မှ အရိုးစုများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အရိုးစုများသည် အလွန်ညှက်ညှက် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ အရိုးစုများဖြစ်နိုင်သည်။ ရှေ့သွားများ ကျိုးနေသည်။

သူ့ကြားဖူးသော လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးသည် သေးသေးညှက်ညှက်ကလေးမဟုတ်။ အလွန်ထွားကျင်းသည် လူသားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဖြူဖွေးသည့်သွားများက အလွန်ညီညာသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သည်အရိုးစုသည် လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီး၏ အရိုးစုဖြစ်နိုင်နတ်ဆရာတစ်ယောက်ယောက် လာရောက်ပြီး ယဇ်ပူဇော်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ပီတာဖန်ဂါဘာရာကလည်း သူ့အမှားကို သဘောပေါက်နားလည်သွားပုံရသည်။ အရိုးစုနားမှ ခုန်ထသည်။

“ဒါ သူ့အလောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နတ်ဆရာ တစ်ယောက်ယောက်ကို အစောင့်အရှောက်အဖြစ်နဲ့ လာပြီးယဇ်ပူဇော်ထားတာသာ ဖြစ်ရမယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

လိုက်ဂူအတွင်းပတ်လည်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် အနှံ့အပြား ထိုးကြည့်သည်။ စိတ်လည်း အလွန်တိုနေသည်။

တွန်ဂါတာက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်း မပြုဘဲ နှုတ်ပိတ်နေသည်။ ပြီးတော့ မလှမ်းမကမ်းမှ ကျောက်ခုံကလေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီး၏ အလောင်းကို ထိုကျောက်ခုံပေါ်တွင် ထားခဲ့ပြီး ပစ္စည်းများကိုလည်း အလောင်းဘေးတွင် စနစ်တကျ စီတန်းထားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ယခု ထိုကျောက်ခုံပေါ်တွင် အလောင်းမရှိတော့ပြီ။

“သူ ဒီမှာမရှိတော့ဘူး” ဟု ပီတာဖန်ဂါဘာရာက လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

သူလည်း သဘောပေါက်သွားပုံ ရသည်။

တွန်ဂါတာက သူတို့ဖောက်ထွင်းဝင်ခဲ့သည့် ဂူအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ ဂူကို ပြန်ပိတ်ထားခြင်းမှာ စနစ်တကျ မရှိလှချေ။ ပြီးစလွယ်လုပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပြည် သဘောပေါက်လာသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကတည်းက အလောင်းတို့ ဝင်ရောက်ခိုးယူကာ ဖျောက်ဖျက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ ဝင်ရောက်ခိုးယူသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာတို့ ချက်ချင်းမရိပ်မိစေရန် ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက် လိုက်ဂူကို ပြန်ပိတ်ထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ဖန်ဂါဘာရာသည် ကျောက်ခုံကလေးပေါ်သို့ တက်သွားပြီး ပတ်လည်ကို ဓာတ်မီးနှင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ထိုးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတရာကို ကောက်ယူပြီး စစ်ဆေးကြည့် နှုတ်ပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်း... ဒီမှာကြည့်စမ်း”

တွန်ဂါတာက ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တိုးသွားသည်။ ပီတာက ခပ်မည်းမည်း အရာထန်ခုကိုကိုင်ပြီး မီးနှင့်ထိုးပြနေသည်။ မြေအိုးတစ်လုံး၏ အကွဲစကလေးဖြစ်သည်။ မာတာဘယ်လီလူမျိုးများ ခေါင်ရည်ထည့်သောက်သည့် အိုးဖြစ်ကြောင်းပါ နားလည်လိုက်သည်။ ပီတာက အိုးတစ်ခြမ်းကဲ့ကို ပတ်ချာလှည့်ကြည့်နေသည်။

“ဒါ ခေါင်ရည်အိုးကဲ့ပဲ၊ စိန်တွေထည့်ထားခဲ့တဲ့ ခေါင်ရည်အိုးတွေထဲက တစ်လုံးကဲ့ သွားတာဖြစ်ရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အိုးခြမ်းကွဲကလေးကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပတ်လည်တို့ စေ့စေ့စပ်စပ် လှည့်ရှာပြန်သည်။

“ဟောဒီမှာ...”

တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့သွားပြန်သည်။ ယခုတွေ့သည့် ပစ္စည်းသည် စောစောက အိုးခြမ်းကဲ့ထက် အများကြီး သေးငယ်သည်။ သူ၏လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြားမှာ ညှပ်ပြီး ထည့်ကြည့်နေသည်။ မြေပဲစေ့လောက် အရွယ်ရှိသည်။

ထိုပစ္စည်းလေးပေါ်သို့ ဖြတ်ကျလာသည့် ဓာတ်မီးရောင်သည် သက်တန်းရောင်များ ကဲ့သို့ ဖြာဆင်းသွားသည်။ ပီတာ၏ လက်ချောင်းများကိုလည်း ထိုအရောင်များက ထိန်လင်းစွာ ပြန်ဟပ်နေသည်။

“စိန်...”

ပီတာက အသက်ကောင်းစွာမရွံနိုင်သည့် လေသံကြီးဖြင့် ပြောသည်။ လက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သွေးထားခြင်းမရှိသော စိန်ခိုင်းတစ်တုံးဖြစ်ကြောင်း တွန်ဂါတာ သိသည်။ သို့သော် ထည်း အလုံးက လုံးချောကလေး ဖြစ်နေသည်။ အရောင်တင်မထားရသည့်တိုင်အောင် သဘာဝအတိုင်း အလွန်အသွေးကောင်းသည့် အရောင်များ ဖြာထွက်နေသည်ကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေရသည်။

“အရမ်းလှတာပဲ”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက တိုးတိုးပြောရင်း သူ့မျက်လုံးနားသို့ ကပ်ပြီးကြည့်နေပြန်သည်။

“သိပ်ကိုလှတယ်”

သူ ထပ်ပြောပြန်သည်။ ခဏကြာတော့ သူ့စိတ်ကူးယဉ်မှုများ ပျက်ပြားသွားခဲ့သည်။ မျက်နှာကြီး မည်းလာသည်။

“တစ်လုံးပဲ တွေ့တော့တယ်၊ ကတိုက်ကရိုက် သယ်သွားကြရတာဖြစ်လို့ ဒီတစ်ထပ် ကျကျန်ခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ခေါင်ရည်အိုးနဲ့ ငါးလုံးအပြည့် စိန်တွေရှိနေရဦးမယ်”

သူ့မျက်လုံးများသည် စိန်တုံးပေါ်မှလွဲဖယ်ပြီး တွန်ဂါတာပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ဓာတ်မီးကို အောက်သို့စိုက်ထိုးထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာထဲကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

“မင်းသိတယ်၊ ဒါတွေအားလုံးကို မင်းသိတယ်၊ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားတာ ငါ အလိုလိုသိနေတယ်၊ စိန်တွေ အခြားနေရာကို ယူသွားတာ မင်းသိတယ်၊ ဘယ်နေရာဆီ ပြောင်းထားတယ်ဆိုတာလဲ မင်းသိတယ်”

တွန်ဂါတာက နှုတ်ဖြင့်မဖြေတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြလိုက်လေတော့သည်။ ပီတာဖန်ဂါတာရာ၏ မျက်နှာသည် ပို၍အရုပ်ဆိုးလာသည်။ ဒေါသကြောင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုထပ် ပိုပြီးပါးသွားသည်။

“မင်းသိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျားနာတစ်ကောင်လို ကျောက်ခုံကလေးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။

“မင်း ပြောကိုပြောရမယ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ပြောကိုပြောရမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ပြောစမ်း... ဘယ်နေရာကို ရွှေ့ထားတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်း”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံဖြင့် အော်မေးသည်။ မေးရင်း ဆက်တိုက်လည်း ခိုင်းနေသည်။

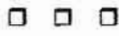
“စိန်တွေ ဘယ်မှာသွားထားသလဲ ပြောစမ်း”

သူ့လက်က တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဆက်တိုက်ကျလာသည်။ တွန်ဂါတာက ခွေးထောက်လျက် ကျသွားသည်။ ဖန်ဂါတာရာက နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“မသေရဘူး၊ မင်း မသေရဘူး၊ ငါ့ကို မပြောပြသေးဘဲနဲ့ မင်း သေကိုမသေရဘူး”

တွန်ဂါတာကို ထပ်ရိုက်မိမည်စိုးဘိအလား သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ပိုက်ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက နတ်ကျသလို တုန်နေသည်။

“နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ငါ့ကို မင်း ပြောကိုပြောရမယ်၊ ငါ့ခြေထောက်ကိုဖက်၍ စိန်တွေရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားစေရမယ်၊ မင်းကို သတ်သာပစ်လိုက်ပါတော့လို့ အသနားခံရမယ်”

အခန်း (၁၅)

“ကောတောင်တွေထဲမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့
လေ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် လုပ်လိုက်ကြတာ ကျုပ်တို့အားလုံး အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်
တုန်ပြီ” ဟု မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့က ပြောသည်။

ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းကို ဘော့ဆွာနာနယ်မြေခြားစောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့က သဲကန္တာရ
ထဲတွင်တွေ့ပြီး ကယ်တင်လာရသည်ဟူသော သတင်းကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မော်ဂန်
အောက်စ်ဖို့သည် ဟာရဲရားမြို့မှနေ၍ တောက်လျှောက် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အမေရိကန်အသံအမတ်ကြီးရော၊ ဗြိတိသျှမဟာမင်းကြီးပါ အားလုံး ခေါင်းမီး
ဘောက်ကုန်ပြီ၊ ခရိတ်. . . ခင်ဗျားဟာ ဗြိတိသျှနိုင်ငံသား၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအကြောင်းကို
သူတို့ ဘာမှမသိဘူး၊ ခင်ဗျားကိုများတွေ့ရင် အသေသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြ
တယ်”

မော်ဂန်သည် ဆေးရုံပေါ်ရှိ စယ်လီအန်း၏ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ရပ်နေသည်။ ခရိတ်
က ကုလားထိုင် ထိုးပေးသော်လည်း မထိုင်ဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

“ဒီမှာ စယ်လီအန်း. . . ခင်ဗျား အမေရိကန်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ပါလို့ သံအမတ်ကြီး
က ကျုပ်ကို ပြောခိုင်းလိုက်တယ်”

“ကျွန်မဟာ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံသား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို သူ ဘာအမိန့်မှ မပေးနိုင်
ဘူး”

စယ်လီအန်းက ခုတင်ပေါ်မှနေ၍ ပြန်အော်သည်။
“ဖန်ဂါဘာရာတို့ လက်ထဲရောက်သွားရင် ခင်ဗျား လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံသားတစ်
ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ လက်နက်ကိုင်ပြီး ပုန်ကန်မှု၊ လူသတ်မှုတွေနဲ့. . .”

မော်ဂန်၏ စကားမဆုံးမီ စယ်လီအန်းက ဖြတ်ပြောသည်။

“ဒါတွေအားလုံးဟာ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ထောင်ဖမ်းတာတွေပဲ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ဟိုမှာ လုပ်ချင်တာတွေလုပ်ခဲ့ပြီး ဒီမှာ လာနှစ်နေတဲ့ ရမယ်ထင်သလား။ သူတို့အစိုးရနဲ့ ဘော့ဆွာနာအစိုးရကြားမှာ တရားခံချင်းလဲဖို့ စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားတယ်။ ဒါကိုရော ခင်ဗျားသိသလား။”

“ကျွန်မတို့က နိုင်ငံရေး ဒုက္ခသည်တွေပဲ။ တရားခံ မဟုတ်ဘူး”

စယ်လီအန်းက အော်မြဲအော်နေသည်။

“စယ်လီအန်း... သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမနေနဲ့လေ”

ခရိတ်က ကြားဝင်ပြီး လေပျောက်လေးနှင့် ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် စယ်လီအန်း သူ့ကို လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“ဘာစိတ်လှုပ်ရှားရမှာလဲ။ ကျွန်မတို့ ဓားပြအတိုက်ခံရတယ်။ အရိုက်အနှက်ခံရတယ်။ ကျွန်မကို မတရားကျင့်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ခံရတယ်။ သေနတ်သမားတွေနဲ့ ပစ်ခတ်ခံရတာ ခံရတယ်။ အခုတစ်ခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရရဲ့ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်ကလာပြီး ကျွန်မတို့ကို တရားခံတွေအဖြစ်နဲ့ပါ စွပ်စွဲနေပြန်တယ်လေ။ ဒါတွေကို ရှင်မကြားသလား”

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်က ဘာမှ မစွပ်စွဲပါဘူးဗျာ။ ဒီအာဖရိကနယ်မြေထဲမှာ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားဖို့သာ ပြောနေတာပါ။ ခင်ဗျားတိုင်းပြည်ကို အမြန်ဆုံး ရောက်အောင် သွားဖို့ ပြောနေတာပါ”

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို တရားခံလို့ပြောတယ်။ ဘာအခုမှလာပြီး မုန်လာဥလုပ်နေတာထက် မော်ဂန်က စိတ်ရှုပ်သည့် အမူအရာဖြင့် လက်တစ်ဘက်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ကဲ... အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ စယ်လီအန်း... ကျွန်တော်တို့ အစကပြန်ပြီး ပြောကြရအောင်။ ခင်ဗျားတို့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခတွေ့နေတယ်။ ဒါကြောင့် အားလုံးအဆင်ပြေသွားအောင် ကျုပ်တို့ လုပ်ကြမူ ဖြစ်တော့မယ်”

“ကဲ... ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပါဦးဗျာ”

ခရိတ်က ကုလားထိုင် ထိုးပေးပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ မော်ဂန်က ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ထိုင်ချသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ပြီး မီးညှိဖွာရှိုက်နေသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ စယ်လီအန်းကို လှမ်းမေးသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“အောင်မယ်လေး... ဒီမေးခွန်းကြီးကို ရှင် တစ်သက်လုံး မေးတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်နေတာ” ဟု ပြန်ပက်သည်။

“သူ ဆေးခန်းသွားတယ်။ ဆရာဝန်တွေက ကျောက်ကပ်ပျက်စီးသွားပြီလို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုံးရက်ဆက်တိုက် ဆေးသွင်းပြီးတဲ့အခါမှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ အခုဆေးခန်းလုံးလုံးကောင်းသွားပါပြီ။ နောက်ပြီးတော့ နဖူးကဒဏ်ရာကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ကြတယ်။ အတွင်းကဦးခွံကို မထိခိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ အပေါ်ယံ ဒဏ်ရာရသွားတာဖြစ်လို့ မခိုင်မာရတော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန် ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပေးမယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောတယ်”

ခရိတ်က စယ်လီအန်းကိုယ်စား ကြားဝင်ဖြေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုဆိုရင် သူ ခရီးသွားနိုင်လောက်အောင် ကျန်းမာပြီပေါ့”

“ရှင်ဟာ ဒဏ်ရာရလာတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် နည်းနည်းကလေးမှ ပူပင်ကြောင့်ကြရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့”

မော်ဂန်က စယ်လီအန်းကို ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီမှာ စယ်လီအန်း... ခင်ဗျားတို့ကို ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ပြန်ဖမ်းမိသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ မကယ်နိုင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့အတွက် ကျွန်တော်တို့က ပြောနေတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီတိုင်းပြည်ထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်ကိုသွားရမယ်။ သံအမတ်ကြီးကလည်း...”

“သံအမတ်ကြီး သေလိုက်... မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့ဆိုတဲ့ ရှင်လဲသေလိုက်”

မော်ဂန်က ပြုံးသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“သံအမတ်ကြီးတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်ကတော့ မသေနိုင်သေးပါဘူးဗျာ”

တင်းမာမှုကလေး လျော့ပါးသွားခြင်းကို ခရိတ်က အခွင့်ကောင်းယူကာ ခပ်မြန်မြန် ကြားဝင်လိုက်သည်။

“မော်ဂန်... ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့အတိုင်း သူလုပ်အောင် ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး နားချပေးပါမယ်။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ”

စယ်လီအန်းက ခုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းကနဲထထိုင်သည်။ ခရိတ်က သူ့ကို မျက်နှာရိပ်ဖုတ်နှာကဲပြုပြီး ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေရန် ပြောသည်။ စယ်လီအန်းက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။

မော်ဂန်က ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောရဦးမယ်ခရိတ်၊ စီအိုင်အေအတွက် ခင်ဗျား တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ခရိတ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“စီအိုင်အေအတွက် ကျုပ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သလား၊ ဒီအတိုင်းမှန်ရင် စီအိုင်အေတာဝန် ထမ်းဆောင်နေကြောင်း ကျုပ်ကို ဘယ်သူကမှ ပြောမထားခဲ့ဘူး”

“ဟင်နရီပစ်ကရိန်းကို ခင်ဗျားက ဘာလို့ထင်နေသလဲ၊ သူတော်စင်ကြီးလို့များ ထင်နေသလား”

“ဟင်နရီလား... သူဟာ ကမ္ဘာ့ဘဏ်ကြီးရဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌလေဗျာ”

မော်ဂန်က ညည်းသည်။

“အင်း... ကလေးတွေအတိုင်းပါပဲလား၊ ကိုယ် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာတောင် မသိကြပါလား၊ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဒါတွေ အားလုံးပြီးသွားပါပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့စာချုပ်ကို ဒုက်သိမ်းပစ်လိုက်ပြီ။ ခင်ဗျားမှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိတော့ဘူး။ စာချုပ်ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်း ကြောခင် တရားဝင် အကြောင်းကြားမယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကပဲ ဟင်နရီဆိုကို အစီရင်ခံစာ အပြည့်အစုံရေးဖို့...”

မော်ဂန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျုပ်သိပြီးပြီ၊ ဖန်ဂါဘာရာက နိုင်ငံခြားအကူအညီယူပြီး အာဏာသိမ်းဖို့ စီစဉ်နေတာတွေ ခင်ဗျားရေးလိုက်တဲ့အကြောင်း ကျုပ်သိပြီးပြီ”

ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်နေကြသည်။ စယ်လီအန်း

နှင့် ခရိတ်က သူတို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးများအကြောင်းကို ပြန်တွေးကြည့်နေသည်။
အတော်ကလေးကြာသွားတော့မှ စယ်လီအန်းက လှမ်းမေးသည်။

“ရှင် ဒီကိုလာတာ ဒါတွေပြောဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“မပြည့်စုံသေးဘူးလေ၊ ပြောစရာတွေ ကျန်သေးတယ်”

မော်ဂန်က စကားကို မဆက်သေးဘဲ ဖြတ်ထားပြီး တိုသွားသည့် စီးကရက်ထီ
ပြာခွက်ထဲမှာ ထိုးခြေနေသည်။

“ခရိတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာတစ်ခု ကျန်နေသေးတယ်၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က ငွေချေး
ဖို့ အာမခံချက်ကို ဇင်ဘာတွေဘဏ်တိုက်က ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြောင်း၊ ဟင်နရီက
ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့လို့လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ သူတို့နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးရဲ့ ရန်သူအဖြစ် တရားဝင်
ကြေညာခြင်း ခံလိုက်ရတဲ့လူဖြစ်တဲ့အတွက် အာမခံကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းတယ်လို့ သူတို့က
အကြောင်းပြတယ်၊ ဒါကြောင့် အတိုးရောအရင်းပါ ခင်ဗျားဆပ်ရမယ်လို့ ဟင်နရီက ပြောခဲ့
လိုက်တယ်၊ ဒါလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားနားလည်ပြီ မဟုတ်လား”

“သိပ်ကို ကံဆိုးသွားတာပေါ့ဗျာ” ဟု ခရိတ်ကမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား နယူးယောက်မြို့ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး လိုအပ်တာ
တွေအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါမယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ် အချိန်မှာတော့ ခင်ဗျား
ရဲ့ ဘဏ်ထဲမှာရှိတဲ့ ငွေတွေအားလုံးကို ထုတ်ယူခွင့် ပိတ်လိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားစာအုပ် ထုတ်ဝေသူ
အနေနဲ့လည်း ခင်ဗျားကို စာမူခ ကြိုတင်ငွေမပေးဖို့ သူတို့ တားဝရန်းထုတ်ထားလိုက်တယ်”

“ဒါဆိုရင် အဆိုးတကားအဆိုးဆုံး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ခရိတ်၊ အဖြစ်က သိပ်ကိုဆိုးသွားပါတယ်၊ ခင်ဗျားစာအုပ်ထုတ်
ကျွပ် သဘောကျပါတယ်၊ သိပ်ကြိုက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကိုလဲ ခင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားဘဝကြီး
ဒီလိုအဆိုးသတ်သွားရတဲ့အတွက် သိပ်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်ဗျာ”

ခရိတ်က သူနှင့်အတူ သူ့မော်တော်ကားရပ်ထားသည့် နေရာသို့ လျှောက်လိုက်ကာ
ခဲ့သည်။ ကားနံပါတ်က သံတမန်များအတွက် သီးသန့်နံပါတ်ပြားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျုပ်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခုလောက် ကူညီနိုင်မလား” ဟု ခရိတ်က ကားနား
ရောက်တော့ မေးသည်။

“တတ်နိုင်ရင် ကူညီပါ့မယ်”

မော်ဂန်က ခရိတ်ကို မယုံသင်္ကာသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း
ဖြေသည်။

“နယူးယောက်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့် ထုတ်ဝေသူဆီကို အထုပ်တစ်ထုပ်လောက်
ပို့ပေးနိုင်လား၊ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုစာမူတွေပါ၊ တခြား ဘာမှမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်”

သည်တော့မှ မော်ဂန်၏ မယုံသင်္ကာစိတ် လျော့ပါးသွားတော့သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ရပါတယ်၊ သူ့လက်ထဲကိုရောက်အောင် ကျွန်တော် သေသေချာချာ
ပို့ပေးပါ့မယ်”

ခရိတ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားသည့် သူငှားထားသော လင်ရိုတကားဆီသို့
လျှောက်သွားသည်။ ကားပေါ်ရှိ ဗြိတိသျှလေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ ထုတ်ပေးသော လက်ဆွဲအင်

သို့ပြီး ပြန်လာသည်။

“မပျောက်မပျက် သူ့လက်ထဲရောက်အောင် ပို့ပေးပါဗျာ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နည်းသည်းပွတ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ဘဝထွက်ပေါက်အတွက် နောက်ဆုံးမျှော်လင့် ချက်ကလေး ဖြစ်ပါတယ်”

အစိမ်းရောင်ဖိုကားကြီး မောင်းထွက်သွားသည်ကို ခရိတ်က ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဘက်ကချေးထားတဲ့ ငွေတွေဆိုတာက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးကို ပြောတာလဲ” ဟု စယ်လီအန်းက ဆီးကြိုမေးသည်။

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့အချိန်တုန်းက ကိုယ်ဟာ သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ အခုတော့ ကိုယ်ဟာ လူဆင်းရဲတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရုံမက ဒေါ်လာကြေးငါးသန်းတင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ ဆိုတာပါပဲ”

ခရိတ်က ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ရှင်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိနေပြီမဟုတ်လား၊ အက်ဂျီလဲဇီးက သိပ်ကြိုက်နေတယ်လို့ တွန့်မကို ရှင်းပြဖူးတယ်လေ”

“ဒီမှာ သမီးရည်းစား ကိုယ့်တစ်သက်လုံး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်စီ ရေးသွားနိုင်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ အဲဒီကရတဲ့ငွေတွေဟာ အကြွေးတွေကို အတိုးရောအရင်းပါ ဆပ်နေရတာနဲ့ ကုန်မှာပဲ”

စယ်လီအန်းက သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါကြောင့် မင်းကို ပြောချင်တာက ကိုယ့်ရဲ့မူလကမ်းလှမ်းချက်ကို မင်း ပြန်လည် သုံးသပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ပြန်လည်စဉ်းစားပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ပြန်လည် ပြင်ဆင်ခွင့် ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ကို မင်း လက်မထပ်သင့်တော့ဘူး”

‘ခရိတ်... တံခါး သွားပိတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ခန်းဆီးတွေပါ ချလိုက်ပါ’

“မနောက်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဒီမှာအမျိုးသား၊ ကျွန်မပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ သေတွင်း နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာတောင် အတူတူလျှောက်ခဲ့ကြသေးတာ၊ ရှင် ဘယ်လောက်ဆင်းရဲဆင်းရဲ ရှင်နဲ့ လက်တွဲမဖြုတ်ဘူး၊ နားလည်လား”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဆေးရုံမှဆင်းသည့် စယ်လီအန်းကို ခရိတ်က ကားနှင့် သွားကြိုသည်။ စယ်လီအန်းသည် ဆေးရုံတက်သည့်နေ့က ဝတ်ခဲ့သော ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကိုပင် ဝတ်ထားသည်။

“စစ္စတာတွေက လျှော်ဖွပ်ပြီး အစုတ်အပြဲတွေကိုပါ ချုပ်ပေးထားတယ်လေ”

သူ့အဝတ်အစားများကို ခရိတ် စိုက်ကြည့်နေကြောင်း သိသဖြင့် ရှင်းပြသည်။ ပြီးတော့ လင့်မြို့ဇာကားကို သဲတီထားမိသွားသည်။

“ခရိတ်... ဒါက ဘာကြီးလဲ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“ကြွေးရှင်တွေရဲ့ ကျွန်ပြုတာတွေက ပျော်စရာကောင်းတဲ့သတင်းကို မရသေးဘူးတူတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ခရီးဆောင် ချက်လက်မှတ်တွေက ငွေထုတ်လို့ ရနေသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ ငွေထုတ်ပေးနေတုန်းပဲလား”

“ကြွေးတွေ သန်းနဲ့ချီပြီး တင်နေတဲ့အချိန်မှာ ရာဂဏန်း ထောင်ဂဏန်းလေးလောက်တော့ ထုတ်ယူခွင့် ရသေးတာပေါ့လေ။ ဟား... ဟား”

ခရိတ် သဘောကျစွာရယ်ပြီး ကားကို စက်နှိုးထွက်လိုက်သည်။

“သတိထားမောင်းနော်”

စယ်လီအန်းကပြောရင်း ခရိတ်၏ဘေးနားသို့ တိုးကပ်ထိုင်သည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေပါသေးတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဖော်စရာအချိန်တွေ အများကြီး ကျန်နေသေးတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ပိုက်ဆံအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ ကိုယ်ဟာ သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ယောက် မဖြစ်သင့်ဘူး။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ငွေတွေရှိနေတုန်းက အဲဒီငွေတွေ လျော့ပါးသွားမှာကို အချိန်ရှိသမျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေမိတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ မြှောင့်မြှောင့်တန်းတန်း မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ကိုယ့်မှာ ငွေတစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ငွေတွေဆုံးရှုံးသွားမှာကို ပူပင်သောကရောက်တဲ့ စိတ်မျိုးလဲ မရှိတော့ဘူး”

“ရှင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာတွေ အခုလို ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အတွက် ပျော်နေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

စယ်လီအန်းက သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ကိုယ်မပျော်ပါဘူး။ ကင်းလင်းနဲ့ ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အတွက် ကိုယ် စိတ်ထိခိုက်တယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ မပျော်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလုပ်ငန်းတွေ အကြီးအကျယ်အောင်မြင်အောင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီအတွက် ကိုယ်အများကြီး စိတ်ထိခိုက်ရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တွန်ဂါတာဇီဇီဝေအတွက်လဲ သိပ်ကို စိတ်ထိခိုက်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်... သူ့ဘဝကို ကျွန်မတို့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြတာပဲ” ထိုသို့ပြောပြီး နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်သွားကြသည်။ တွန်ဂါတာအကြောင်း စဉ်းစားမိရင်း နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ထိခိုက်သွားကြလေသည်။

“သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ လုပ်ပေးနိုင်တာ တစ်ခုခုများရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ မောင်ရယ်”

ခရိတ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“မရှိဘူး။ ဘာတစ်ခုမှ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ တီမွန်က သူမသေသေးပါဘူးလို့ ပြောပေမယ့် အဲဒါလဲ မသေချာဘူး။ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ပဲထား... သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ တို့တို့ ဘယ်သူမှ သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုတွေ့အောင် ဘယ်လိုရှာမယ်ဆိုတာလဲ ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရဘူး”

မီးရထားသံလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဖရန်စစ်တောင်းမြို့ကလေးထဲသို့ သူ့ပိုင်လား

လေသည်။

“ဒီမြို့ကလေးကို မြောက်ပိုင်းရဲ့ရတနာလို့ ခေါ်တယ်။ လူဦးရေနစ်ထောင်ရှိတယ်။
သူတို့ရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းကတော့ အရက်သောက်ခြင်းပဲ”

ခရိတ်က ဖရန်စစ်တောင်းမြို့ကလေး၏ တစ်ခုတည်းသော ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ကား
စီမံလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

“ဟောဟိုမှာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ တစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ လူဦးရေအကုန်လုံး ဒီက
အခန်းထဲ ရောက်နေကြတယ်လေ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧည့်ကြိုစာရေးမကလေးကတော့ ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောလှပလေ
သည်။ ပြီးတော့ လုပ်ငန်းလည်း အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်။

“မစ္စတာမဲလိုး... ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စောင့်နေပါ
တယ်ရှင်”

လော်ဘီထဲဝင်သွားသော ခရိတ်ကို ဧည့်ကြိုစာရေးမကလေးက ဆီးပြောသည်။
ဧည့်သည်အမျိုးသမီးကို ခရိတ်က ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။ သို့သော်လည်း စယ်လီ
အန်းက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ရင်း ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။

“ဆာရာ... မင်း ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ၊ ကိုယ်တို့ကိုတွေ့အောင်
ဘယ်လိုလုပ် ရှာလာတာလဲဟင်”

ခရိတ် ငှားထားသည့် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်အိပ်ခိုတင်နှစ်လုံး ရှိသည်။ ကြားထဲ
တွင် မှန်တင်ခုံတစ်လုံးရှိသည်။ ကြမ်းပြင်ကို တော်ဇောခင်းထားပေးသည်။ ကုလားထိုင်အပို
တစ်လုံးပဲ ချပေးထားသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အားပါးတရ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်
နေကြသည်။ ခရိတ်က တစ်လုံးတည်းသော သစ်သားကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်သည်။

“မင်းတို့ကို သဲကန္တာရထဲမှာတွေ့လို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်က ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တဲ့
အကြောင်း ကြက်ခြေနီက ကိုယ့်ကိုပြောလိုက်တယ် မစ္စလေး”

“ကိုယ့်ကို စယ်လီအန်းလို့ခေါ်ပါ ဆာရာ”

ဆာရာက သဘောကျလက်ခံသည့်အနေဖြင့် သာသာကလေးပြုံးသည်။

“အမှုစစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ့်ကို မင်းတို့ လုံးလုံးတွေ့ချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့
ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖန်ဂါဘာရာရဲ့ စစ်သားတွေက မင်းတို့အပေါ် ဘယ်လိုဆက်ဆံကြောင်း
ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေက နောက်ပိုင်းမှာ ပြောပြကြတယ်။ ဒါကြောင့် တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဟာ
အစကတည်းက အပြစ်မရှိခဲ့ကြောင်း ကိုယ် မှန်မှန်ကန်ကန် သိခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သဘော
ပေါက်နေလောက်ပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အခုအချိန်မှာ သူ မဟာမိတ်တွေရဖို့
အရေးကြီး လိုနေပြီ”

ဆာရာက စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
မှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“သူဟာ ရှင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါပဲ မစ္စတာမဲလိုး၊ ရှင်အကြောင်းတွေ ကျွန်မကို သူ
ပြောပြတယ်။ ရှင်ကို သူ သိပ်လေးစားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သိပ်လည်းခင်တယ်။ ဇင်ဘာတွေ
နိုင်ငံကို ရှင်ပြန်လာပြီဆိုတာ ကြားရတော့ ရှင်အတွက် သူ သိပ်စိုးရိမ်သွားတယ်။ မာတာ

ဘယ်လို နယ်မြေမှာရှိတဲ့ ရှင်တို့ရဲ့ မိသားစု စိတ်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံကြီးကို ရှင်ပြန်လုပ်ချင်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုပါ သူ့ကြားတယ်။ ဒီအလုပ်ကို ပြန်လုပ်ရင် ရှင် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဆို တာရယ်။ . . ရှင်ကို သူတို့အတွက်ဆင် ချောက်ချကြမယ် ဆိုတာကိုလည်း သူသိထားတယ်။ အကြမ်းပတမ်းတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရှင်ဟာ မတော်ဘူးတဲ့။ သိပ်ကို နုနယ်လွန်းတယ်တဲ့။ ရှင်ထံ စိတ်ကူးယဉ်သမားလို့ သူကခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ သိပ်ကိုခေါင်းမာပြီး ဇွတ်တရွတ်နိုင် လွန်းတယ်တဲ့။ ရှင်နောက်တစ်ခါ ဒုက္ခမရောက်အောင် သူက အကာအကွယ်ပေးချင်တယ်။ သူကပြောတယ်။ ဟိုတစ်ကြိမ်တုန်းက သူ့ခြေထောက်တစ်ဘက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အသက်ဆုံးရှုံးတော့မယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသဖို့အတွက် 'သူ့ရဲ့ရန်သူဖြစ်အောင် ငါ့ကိုယ်ငါ လုပ်ရတော့မယ်။ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံထဲက သူ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်လို့ ကျွန်မထီ သူပြောပြခဲ့တယ်။"

ခရိတ်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိုင်သည်။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဇေ နှင့် သူ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြန်လည် အမှတ်ရမိနေသည်။ ကင်းလင်း ကို ပြန်လည်ရယူနိုင်ရေးအတွက် အကူအညီ တောင်းခံသောအခါ တွန်ဂါတာက သူ့ထံ စိမ်းစိမ်းကားကား ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သူ တကယ်ပဲ ဒေါသထွက်နေခဲ့သည်ဟု ခရိတ် ထင်မှတ် ခဲ့သည်။ သူ့ကို တကယ်ပဲ ရန်လုပ်ခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။

"ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စတာမဲလို့၊ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မပြောတဲ့စကား လုံးတွေဟာ သိပ်ကိုရိုင်းစိုင်းသွားပါတယ်။ တွန်ဂါတာပြောပြတဲ့ စကားလုံးတွေအတိုင်း ကျွန်မ ပြန်ပြောရတာပါ။ သူဟာ ရှင်သူငယ်ချင်းပါ။ ဒီကနေ့ထက်တိုင်အောင် ရှင်သူငယ်ချင်းအဖြစ် ခု ရပ်တည်နေပါတယ်။"

"ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲ သဘောထားထား အခုမှတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘဲ ဘူးကွယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် ဆမ် အသက်သေနေလောက်ပါပြီ။"

ခရိတ်က ညည်းညာသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

"မသေဘူး"

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် ဆာရာက လေသံကို မြှင့်ပြောသည်။ သူ့အသံက လှုပ်ရှားနေသည်။ ဒေါသဖြစ်သည့်အသံလည်း ရောစွက်ပါဝင်လာသည်။

"မသေဘူး၊ ဒီလိုစကားမျိုး မပြောနဲ့၊ သူ့ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူနဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ်။ စကားလဲ ပြောခဲ့ရတယ်။ သူ့လိုလူမျိုးကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ သတ်မပစ်နိုင် ဘူး"

ခရိတ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်သဖြင့် ကုလားထိုင်က ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် အသံမြည်သွားသည်။

"မင်းကိုယ်တိုင် သူနဲ့တွေ့ခဲ့တာလား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်က"

"ဘယ်မှာလဲ . . . သူ ဘယ်မှာလဲ"

ကျူတီ . . . ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်းမှာ"

"ဆမ် အသက်ရှင်နေသေးတယ်တဲ့"

ထိုစကားကိုပြောရင်း စောစောတုန်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေခဲ့သည့် ခရိတ်

ဒါ အမူအရာမှာ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ ကိုယ်လုံးက မတ်လာသည်။
ဒုက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်လာသည်။

သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ဆာရာကို သူမမြင်တော့ပါ။ ဆာရာ၏ခေါင်းပေါ်မှကျော်
ပြီး နံရံကို ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်များက အလွန်တရာ လှုပ်ရှားနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်
အတူ စိတ်ကူးပေါင်းများစွာတို့လည်း အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဆာရာက သူ့ရှေ့မှာထိုင်ပြီး ငိုနေသည်။ သို့သော်လည်း ဆာရာ၏ငိုသံကိုပါ သူ
မကြားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ အတူယှဉ်ထိုင်နေသည့် စယ်လီအန်းက ဆာရာ၏ ကိုယ်လုံးကလေး
ကို တင်းတင်းဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်နေသည်။

ဆာရာက ငိုသံနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ တွန်ဂါတာ... သူ့ကို သူတို့ လူမဆန်တဲ့နည်းတွေနဲ့
နှိပ်စက်ထားတယ်။ အစာရေစာကို မသေရုံတစ်မည် ကျွေးထားတယ်။ ရိုက်နှက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာ
တွေလဲ ရှိတယ်။ အရိုးပေါ် အရေတင်ဖြစ်နေပြီ။ လမ်းလျှောက်တော့လည်း အဘိုးကြီးတစ်
ယောက်လို လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မာန်တင်းထားတဲ့ မျက်လုံးတစ်ခုပဲ ကျန်
တော့တယ်”

စယ်လီအန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ဆာရာကို ဖက်မြဲဖက်ထားသည်။ ခရိတ်က ထိုင်နေ
ရာမှ ဝုန်းခနဲထပြီး အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည်။ သူ့ခြေ
လှမ်းလေးလှမ်းလောက် လှမ်းလိုက်ရုံနှင့် တစ်ဘက်နံရံသို့ ရောက်သွားသည်။ နောက်ပြန်
လှည့်လာပြီး လျှောက်ပြန်သည်။

စယ်လီအန်းက အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည်ကို ထုတ်ယူပြီး ဆာရာကို
လှမ်းပေးသည်။

“မင်းရဲ့ စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေး ဘယ်တော့လောက် အဆင်သင့်ဖြစ်မလဲ”

ခရိတ်က စယ်လီအန်းကိုမကြည့်ဘဲ လျှောက်မြဲလျှောက်နေရာမှ မေးသည်။ သူ့ခြေ
တုက အသံမြည်နေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ကတည်းက အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလေ။ မောင့်ကို ကျွန်မ ပြော
ပြဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မပြောမိဘူးလား”

စယ်လီအန်းက ဆာရာ၏ ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး လှမ်းပြောသည်။

“သူ အလေးချိန် ဘယ်လောက်များများ သယ်နိုင်မလဲ”

“စက်စနာလေယာဉ်ပျံလား... လူကြီးခြောက်ယောက်တင်ပြီး ကျွန်မ ပျံဖူးတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခွင့်ပြုထားတာက”

စယ်လီအန်းက စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆာရာကိုကျော်ပြီး သူ့ကို
လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် လုံးလုံးမယုံကြည်နိုင်သည့် အမူအရာများ အထင်း
သား ပေါ်လွင်နေသည်။

“ခရိတ်... မောင် ဘာတွေ လျှောက်စိတ်ကူးနေတာလဲ”

သို့သော်လည်း ခရိတ်က သူ့မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ သူ့မေးချင်သည်ကိုသာ ဆက်မေး
သည်။

“ကုန်အပြည့်တင်ရင် ခရီး ဘယ်လောက်ဝေးဝေးအထိ ပျံနိုင်သလဲ”

“မိုင်ပေါင်းထောင့်နှစ်ရာ၊ ဒါအများဆုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ရှင် အတည်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ခရိတ်က သူ့စိတ်ကူးများကို ကျယ်လောင်စွာ ဆက်ပြောနေသည်။

“အိုကေ... လင့်ရိုတာကားပေါ်ကို ဓာတ်ဆီတိုင်ကီနှစ်လုံး တင်လို့ရနိုင်တယ်၊ နယ်ခြားက တစ်နေရာမှာ မင်းဆင်းပြီး ဆီဖြည့်နိုင်တယ်၊ ဒီကနေ ကီလိုမီတာငါးရာလောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ လေယာဉ်ဖျံဆင်းလို့ရတဲ့ နေရာကလေးတစ်ခုရှိနေတာ ကိုယ်သိတယ်၊ အဲဒီနေရာဟာ ဟိုဘက်နိုင်ငံထဲဝင်ဖို့ အနီးဆုံးနေရာပဲ”

“ခရိတ်... ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းမိသွားရင် သူတို့ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ မောင်သိတယ်မဟုတ်လား”

စယ်လီအန်း၏ အသံထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုများ ပါဝင်နေသည်။

ဆာရာက လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် နှာခေါင်းကို ညှစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးအစုံကမူ အချီအချ ပြောနေကြသည့် စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်ကို တစ်လှည့်စီ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“လက်နက်... တို့လက်နက်လိုတယ်၊ မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အထကားလူ တို့ကို သူ ပုထုတ်လိုက်ပြီ”

“သေနတ်လား”

ဆာရာက လှမ်းမေးသည်။ ငိုထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် နှစ်ညှစ်နေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူ့အသံက မသံမကွဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“သေနတ်နဲ့ လက်ပစ်ဗုံးလိုတယ်၊ ဖောက်ခွဲလို့ရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလိုတယ်၊ လက်နက်ဆိုရင် ပြီးရော၊ ဘာလက်နက်ဖြစ်ဖြစ်”

“သေနတ်ဆိုရင်တော့ ရနိုင်တယ်၊ ကျွန်မတို့လူတစ်ချို့ လွတ်လာတာရှိတယ်၊ သူတို့ဘော့ဆွာနာနိုင်ငံထဲကို ရောက်နေကြတယ်၊ စစ်အတွင်းတုန်းက ရခဲ့တဲ့သေနတ်တွေကို တောထဲမှာ သူတို့ ဝှက်ထားတယ်”

“ဘာအမျိုးအစားလဲ” ဟု ခရိတ်က ပြန်မေးသည်။

“ငှက်ပျောသီးနဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတွေ”

“အေကေ... ငှက်... ဆာရာ... မင်းသိပ်တော်တယ်”

စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာကလေးက ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြသည်ကိုလည်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်းလား... ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ တပ်မဟာ (၃) ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြန်တိုက်ဖို့ မောင်စဉ်းစားနေတာလားဟင်... ” ဟုလည်း လှမ်းမေးသည်။

ဆာရာက လက်ကိုင်ပုဝါကလေးကို ဘေးသို့ချလိုက်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်လည်း မင်းတို့နဲ့အတူတူ လိုက်မှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ သုံးယောက်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ခရိတ်က လမ်းလျှောက်နေရာမှ သူတို့ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“နံပါတ်တစ်... ကျွတ်စခန်းမြေပုံကို ကိုယ်တို့ဆွဲရမယ်၊ ကိုယ်တို့ မှတ်မိနေသမျှ အားလုံးပါအောင် ဆွဲရမယ်”

သူသည် ထိုနေရာတွင်ဆက်ပြီး ရပ်မနေနိုင်သကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်ပြန်သည်။

“နံပါတ်နှစ်... ဆာရာရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ကိုယ်တို့တွေ့ရမယ်၊ သူတို့ အကူအညီ ဘယ်လောက် ပေးနိုင်သလဲဆိုတာ လေ့လာရမယ်၊ နံပါတ်သုံး... စယ်လီအန်းက ခရီးသည် ဘင် လေယာဉ်ပျံနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နက်စဘတ်မြို့ကို လိုက်သွားပြီး စက်စနာလေယာဉ်ပျံကို ပြန်မောင်း ထုလာခဲ့ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“သုံးရက်အတွင်း ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာနိုင်တယ်၊ ဒါကလည်း သွားမယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ရင်ပေါ့လေ”

ခရိတ်က သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ပွတ်လိုက်သည်။

“အိုကေ... ကောင်းတယ်၊ ကဲ... ကိုယ်တို့ မြေပုံစာဆွဲလိုက်ကြရအောင်”

ခရိတ်က အသားညှပ်မုန့်နှင့် ဝိုင်တစ်ပုလင်း လှမ်းမှာသည်။ သန်းခေါင်ကျော် နံနက် (၂) နာရီထိုးသည်အထိ သူတို့ မြေပုံဆွဲကြသည်။

(၂) နာရီထိုးတော့မှပင် ဆာရာ ပြန်သွားသည်။ နံနက်စာစားချိန် အမိပြန်လာခဲ့ နေသည်ဟု ပြောသွားသည်။

ခရိတ်က ဆွဲပြီးသားမြေပုံကို ဂရုတစိုက် ခေါက်သိမ်းသည်။ ပြီးတော့ ခုတင်သေး သေးကလေး တစ်လုံးပေါ်မှာ စယ်လီအန်းနှင့်အတူ တက်အိပ်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ကြပါ။

ခရိတ်က တိုးတိုးကလေး ပြောနေသည်။

“ဆမ်ဟာ ကိုယ့်ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်အကျိုးကျေးဇူး အတွက် သူ တစ်လျှောက်လုံး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တယ်”

“ကျွန်မကို သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြပါနော်”

စယ်လီအန်းက လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် သူ့နားနားကပ်ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရင်း သူ့ပြောပြသည့် အကြောင်းများကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နား ထောင်နေသည်။

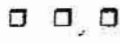
ခရိတ်က တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် မည်သို့မည်ပုံ တွေ့ခဲ့ကြပုံ၊ ငယ်စဉ်တုန်းက မည်သို့ အတူတူကစားခဲ့ပုံ၊ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မည်မျှ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ပုံများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြနေမိသည်။

နောက်ဆုံး သူတိတ်သွားသောအခါ စယ်လီအန်းက လေသံပျော့ပျော့ကလေးဖြင့် မေးသည်။

“ဒါကြောင့်မို့လို့ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင် စိတ်အားထက်သန်နေတာပေါ့နော်”

“အကြီးအကျယ်ကို စိတ်အားထက်သန်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းရော ကိုယ့်အတွက် ဒီ အလုပ်မှာ ဝင်ပြီးကူလုပ်ပေးမယ် မဟုတ်လား”

“ဒီအလုပ်ဟာ တော်တော်တော့ ခြူးကြောင်ကြောင်နိုင်တာပဲ၊ နည်းနည်းကလေးမှ အခိပွယ်မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဖြစ်အောင်လုပ်ကြမယ်လေ”

အခန်း (၁၆)

ခရိတ်ဖိုထားသည် မီးဖိုနှစ်ခုမှ မီးခိုးတန်းကြီးနှစ်ခု သဲကန္တာရ ကောင်းကင်ထဲသို့ ထိုးတက်သွားသည်ကို သူတို့ ကြည့်နေကြသည်။

ခရိတ်သည် ဆာရာနှင့်အတူ လင့်ရိုဟာ ကားစက်ဖုံးပေါ်တက်ရပ်ရင်း တောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ သူတို့ရောက်နေသည့် နေရာသည် ဘောဆွာနာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းရှိ မြောက်သွေပူပြင်းသော သဲကန္တာရအတွင်း တစ်နေရာဖြစ်သည်။ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်က သူတို့ရှေ့ ကီလိုမီတာ (၃၀) ခန့် အကွာမှာ တည်ရှိသည်။

သူတို့ရပ်နေသည့် နေရာနှင့် နယ်နိမိတ်ကြား သဲကန္တာရကြီးနှင့် ဆူးချုံကလေးများသာ အနည်းငယ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သဲကန္တာရပြင်ကျယ်ကြီးမှာ အပူရှိန်ကြောင့် တံလှုပ်များ တစ်ရပ်ရပ်တက်နေသည်။ မြင်ကွင်းများကို ကြည့်လင်အောင် ကြည့်၍ မရချေ။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် သူတို့၏မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်လာသည်။

အပူငွေ့တွေကြားမှာပင် စက်စနာလေယာဉ်ပျံသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ အသံက တိုးသွားလိုက် ကျယ်လာလိုက် ဖြစ်နေသည်။

“ဟောဟိုမှာ”

ဆာရာက ကောင်းကင်တစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မြင်ကောင်ကလေးတစ်ကောင်လို မည်းမည်းအစက်ကလေးတစ်ခုကို မြင်တွေ့ကြရသည်။

ခရိတ်က သူလုပ်ထားသည့် ယာယီလေယာဉ်ကွင်းကလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်း၏ ထိပ်နှစ်ဘက်တွင် မီးဖိုနှစ်ခု ပြုလုပ်ပေးထားသည်။

ထိုနေရာကလေးကို သူ၏လင့်ရီဇာကားဖြင့် ခေါက်တံခေါက်ပြန် ကြိတ်ထားသည်။ စောစောတုန်းက အလွန်ပျော့နေသည့် သံများမှာ အကြိမ်ကြိမ် ကြိတ်ထားသဖြင့် အတော် တလေး မာသွားသည်။ အလျားပေ မီတာ (၅၀) လောက် ရှိသည်။

စိတ်ချရသောအခါ တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည့် စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။

စယ်လီအန်းသည် သူ့လေယာဉ်ပျံကို သစ်ပင်များလွတ်လောက်ရုံ နိမ့်နိမ့်ကလေး ဝှံ့သန်းလာသည်။ ခရိတ်ပြုလုပ်ထားသည့် ယာယီလေယာဉ်ကွင်းကလေးကို တစ်ချက်ဝဲကြည့် သည်။ လွန်သွားသောအခါ သမင်လည်ပြန်ကြည့်နေသည့် စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာကလေးကို ခရိတ်က သိမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

စိတ်ချလောက်ပြီထင်သောအခါ စယ်လီအန်းက ညင်ညင်သာသာကလေး ဆင်း လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရပ်ထားသည့် လင့်ရီဇာကားဆီသို့ လေယာဉ်ပျံကို ရွှေ့ယူလာသည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည့် စယ်လီအန်းကို ခရိတ်က ဆီးကြိုပွေ့ယူထား လိုက်သည်။

“မင်း တစ်သက်လုံးများ သွားနေတော့မလား အောက်မေ့ရတယ်နော်” ဟုလည်း မနားတမ်းပြောသည်။

“သုံးရက်တည်းပါနော်”

“ကိုယ်ကတော့ တစ်သက်လို့ထင်တာပဲ”

ခရိတ်ကပြောရင်း နဖူးကိုနမ်းသည်။ ပြီးတော့ အောက်ချပေးကာ ပခုံးကိုဖက်ပြီး လင့်ရီဇာအနားတွင် ရပ်စောင့်နေသည့် ဆာရာဆီသို့ ခေါ်လာသည်။

ဆာရာနှင့် စယ်လီအန်း နှုတ်ဆက်ပြီးသောအခါ ကားအရိပ်တွင်ထိုင်နေသည့် မာတာဘယ်လီလူမျိုး အမျိုးသားနှစ်ယောက်နှင့် ခရိတ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

မာတာဘယ်လီလူမျိုးနှစ်ယောက်က လေးစားသည့်အမူအရာဖြင့် ထိုင်ရာမှထလာ သည်။

“သူက ဂျီနတ်စ်... သူက အေဂျွန်၊ သူတို့ လက်နက်ဝှက်ထားတဲ့ နေရာရောက် အောင် ကိုယ်တို့ကို ခေါ်သွားပေးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီတွေ အားလုံးလည်းပေးတယ်”

မာတာဘယ်လီ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် မပြုံးမရယ်နှင့် စကားအလွန်နည်းပုံရ သည်။ သို့သော်လည်း စိတ်အား အလွန်တရာ ထက်သန်နေပြီး ဘာကိုမဆို လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ လုပ်ကိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခရိတ်၏ လင့်ရီဇာကားပေါ်ရှိ ဂါလ်လေးဆယ်ဝင် တိုင်ကီထဲမှဆီများကို စက်စနာ လေယာဉ်ပျံ၏ အတောင်ပံတွင်ရှိသော တိုင်ကီများထဲသို့ ပြောင်းထည့်ကြသည်။ ခရိတ်က လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ပိုနေသောထိုင်ခုံများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြုတ်ချသည်။ ပစ္စည်းများတင်ဖို့ နေရာရစေရန် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ပစ္စည်းများ တင်ကြသည်။ စယ်လီအန်းက တင်မည့်ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း ချိန်တွယ်ကြည့်နေသည်။ ထိုလုပ်ငန်းအတွက် ပေါင်ချိန်တစ်ခုကို ဂျီဟန်နက်စ ဘတ်မြို့မှ တမင်ဝယ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချိန်တွယ်ပြီးသော ပစ္စည်းများကို ဘေးဘ

သတ်သတ်ဖယ်ထားသည်။

တင်ရမည့်ပစ္စည်းများအနက် လက်နက်များသည် အလေးဆုံးဖြစ်လေသည်။

ကျည်ဆန်က စုစုပေါင်း ရှစ်ထောင်ရှိသည်။ ထိုကျည်ဆန်များကို ခရိတ်က တစ်တောင်ချင်း စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ပစ်သည့်အခါတွင် မီးမကူးလျှင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်နိုင်သည်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်များမှာလည်း သံချေးတက်နေသည်က များသည်။ ရေနံဆီမီးအိမ်က လေးထွန်းပြီး နေ့ရောညပါ မနားတမ်း ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့စိတ်တိုင်းကျ သည့် မောင်းပြန်သေနတ် (၂၅) လက် ရရှိလေသည်။

ပစ္စတိုင်းလက်နှင့် လက်ပစ်ဗုံး နှစ်သေတ္တာရသည်။ ထိုပစ္စည်းများကတော့ မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်များထက် အခြေအနေ ပိုကောင်းပုံရသည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်က စိတ်မချနိုင်သေးဘဲ တစ်ခုချင်းကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးများကို သင်းခွေခွပ်ကျင်းထဲသို့ချပြီး ဖောက်ခွဲကြည့်သည်။

လက်ပစ်ဗုံး အလုံးငါးဆယ်ကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ယူသည်။

ကျည်ဆန်များနှင့် လက်ပစ်ဗုံးများကို မူလသေတ္တာထဲမှထုတ်ယူပြီး ဖရန်စစ်တောင်းမြို့မှ သူဝယ်လာသည့် ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးများထဲသို့ ပြောင်းထည့်သည်။ အလေးချိန် လျော့သွားစေရန် ဖြစ်သည်။

ကျန်သည့်ပစ္စည်းများကိုလည်း ဖရန်စစ်တောင်းမြို့မှပင် သူဝယ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သံဆူးကြိုးနှင့် သံဖြတ်သည့် ကတ်ကြေးများ၊ နိုင်လွန်ကြိုး၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဓာတ်ခဲအပိုများ၊ ရေဘူးများနှင့် ဓားများပါမကျန် ဝယ်ခဲ့သည်။ ဂျိန်တစ်နှင့် အေရွန်တို့က ဝယ်လာသည့် ဓားများကို မြီနေအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် သွေးပေးထားသည်။

ဆာရာကို ဆေးတပ်သားအဖြစ် တာဝန်ပေးသည်။ လိုအပ်သည့် ရှေးဦးသူနာပြုဆေးဝါးများကို ဖရန်စစ်တောင်းမြို့ရှိ ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ပြည့်စုံအောင် ဝယ်ခဲ့သည်။ ရိက္ခာများကို ငါးကီလိုဝင် ပလတ်စတစ်အိတ်များထဲမှာ ထည့်သည်။ ဆားအိတ်ကလေးများလည်း ပါသေးသည်။

“အိုကေ... ဒါပဲရမယ်၊ နောက်ထပ် တစ်အောင်စပိုတင်ရင် လေယာဉ်ပျံ မြေပြင်က ကြွတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျန်တာတွေ ဒုတိယအခေါက်ကျမှ သယ်မယ်”

စယ်လီအန်းက ပစ္စည်းတင်နေသော မာတာဘယ်လီနှစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

နေဝင်သွားသောအခါ ထိုနေရာကလေးမှာ မီးဖိုပြီး ဂျီဟန်နက်စဘက်မြို့မှ စယ်လီအန်းဝယ်လာသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို တဝကြီး စားကြသည်။

“ဝ၊အောင်စားထားကြနော်၊ အစားအစာနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဝေးနေဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိနိုင်တာမဟုတ်ဘူး” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်က ကျန်လူများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှာ သွားအိပ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ နောက်ဆုံးအတူအိပ်ခြင်း ဖြစ်ကောင်ဖြစ်နိုင်သည်ကိုလည်း အသီးသီး သိနေကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ အရက်မတက်မီမှာပင် သူတို့ နံနက်စာ စားကြသည်။ လ၊ဝင်သွားစ ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်နေသည်။

ကျိန်တစ်နှင့် အေရွန်တို့နှစ်ယောက်က လင်ရိုဘာကားနှင့် ကျန်ပစ္စည်းများကို စောင့် နင်း သည်နေရာမှာ နေခဲ့ကြရမည်။ လေယာဉ်ပျံ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာသောအခါ ဆီထပ်ဖြည့်ခြင်း၊ ထပ်မံတင်ရမည့် ပစ္စည်းများတင်ပေးခြင်း တာဝန်ယူကြရမည် ဖြစ်သည်။

အရက်တက်ပြီး အလင်းရောင် ကောင်းစွာရသောအခါ စယ်လီအန်းက လေယာဉ် ပျံကို ပြေးလမ်းအစွန်းတစ်ဘက်ဆီသို့ မောင်းယူသွားသည်။

စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေးသည် သည်လောက် အလေးချိန်များများကို တစ်ခါဖြေ ခဲ့တောင်ဆောင်ခဲ့ဖူးသေးချေ။ သို့သော်လည်း အရက်တက်ချိန်မှာပင် စယ်လီအန်းက အောင် မြင်စွာ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပျံတက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“ဟောဒါ ဇင်ဘာတွေနယ်ခြားပဲ၊ ကျွန်မဖြင့် ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို အခုထက် ခိုမယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်” ဟု စယ်လီအန်းက အောက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ခေ့ခွတ်သလိုပြောသည်။

ခရိတ်က စယ်လီအန်းဘေးရှိ ကျည်ဆန်အိတ်များနားက ထိုင်ခဲ့မှာထိုင်သည်။ ဆာ နာက ကျန်သည့်ပစ္စည်းများထားသည် နောက်ဘက်တွင် ပစ္စည်းပုံပေါ်မှာ နေရာယူသည်။

စယ်လီအန်းက မြေပုံကို ပေါင်ပေါ်တွင် ဖြန့်တင်ထားပြီး လမ်းကြောင်းမမှားအောင် စစ်စိတ်နေသည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းရှိသည့် ဝမ်းကီးမြို့ကလေး၏ တောင်ဘက် ဆယ့်ငါး မိုင်ခန့် အကွာမှနေ၍ မီးရထားလမ်းကို သူတို့ ဖြတ်ကျော်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ လူနေမြို့ရွာ များကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကွင်းသွားဖို့လိုသည်။

အောက်ဘက်ရှိ မြေအနေအထားက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ စောစော တုန်းက သဲကန္တာရပေါ်မှာ ဖြတ်၍ပျံသန်းနေခဲ့ရာမှ ယခုအခါတွင် စိမ်းလန်းသည့် သစ်တော များကို မြင်တွေ့ကြရပြီ။

မြောက်ဘက်တွင် မိုးသားများ အုံ့ဆင်းနေသော်လည်း ကျန်သည့်ကောင်းကင်မှာ ကြည်လင်နေသည်။ ခရိတ်က အောက်ဘက်မြင်ကွင်းများကို မျက်တောင်မခတ် စောင့်ကြည့် ငေးနေသည်။

“ဟောဟိုမှာ ရထားတစ်စင်း”

ခရိတ်၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် စယ်လီအန်းက လေယာဉ်ပျံကို နှိမ့်ချလိုက်သည်။ အမြင့်ပေ ငါးဆယ်လောက်မှနေ၍ မီးရထားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကားလမ်းတစ်လမ်းကို ဆက်ပြီး ဖြတ်ကျော်ကြရပြန်သည်။

မော်တော်ကားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်နေခိုက် မော်တော်ကားတစ်စီး မောင်းနှင်သွား သည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ သည်နေရာတွင် ကုန်တင်လေယာဉ်ပျံများ ပျံသန်းလေ့ရှိသဖြင့် မော်တော်ကားက သူတို့ကို မြင်သွားလျှင်လည်း ရိုးရိုးကုန်တင်လေယာဉ်အဖြစ် ထင်မှတ်ပါ စေတော့ဟုသာ ဆုတောင်းကြရတော့သည်။

စယ်လီအန်း၏မျက်နှာက တည်တည်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“နောက် မိနစ်လေးဆယ်ဆိုရင် ရောက်မယ်လို့ ခန့်မှန်းရတယ်” ဟုလည်း ပြော

သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်တို့အစီအစဉ်ကလေးကို သေချာသွားအောင် တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ပြောရဦးမယ်၊ ဆာရာနဲ့ ကိုယ့်ကို ချထားခဲ့၊ ပစ္စည်းအားလုံး ချပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း မြန်နိုင် သမျှ အမြန်ဆုံး မင်းပြန်၊ စောစောကနေရာကို ပြန်သွား၊ ပစ္စည်းတွေတင်၊ ဆီဖြည့်၊ နှစ်ရက်ကြာ တဲ့အခါမှာ ဒီနေရာကို ပြန်လာခဲ့၊ မီးခိုးနဲ့အချက်ပြတာ တွေမှဆင်း၊ ဘာအချက်ပြတာကို မတွေ့ရင် စောစောကနေရာကို ပြန်သွား၊ နှစ်ရက်စောင့်ပြီးရင် နောက်ဆုံးအခေါက်အနေနဲ့ ပြန်လာခဲ့၊ ဒုတိယအခေါက်မှာလည်း မီးခိုးနဲ့ အချက်ပြတာကို မတွေ့ရရင် ပြန်သွားတော့ နောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့တော့”

စယ်လီအန်းက ခရိတ်၏လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ခရိတ်... အဲဒီစကားကြီးတော့ မပြောစမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင်ပြန်လာပြန် အောင် ပြန်လာခဲ့ပါနော်”

စယ်လီအန်းက တုန်ယင်သည့် လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ကျန်ခရီးတစ် လျှောက်လုံးလိုလို သူတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းဆက်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ လေယာဉ်ပုံ ကို ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုအပ်သည့်အခါကျမှ စယ်လီအန်းက လက်တွဲဖြုတ်သည်။

“ဟောဟိုမှာ...”

ချီအရီရာမြစ်ကို မြွေကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွန့်တွန့်လိမ်လိမ် မြင်တွေ့လိုက်ကြရ သည်။ မြစ်ကမ်းနှစ်ဘက်တွင် သစ်ပင်များ အုံ့မှိုင်းနေသည်။

“ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်က အဲဒီအထက်နားလောက်ဆိုမှာ ရှိမယ်”

သူတို့ဆောက်ထားခဲ့ကြသည့် အဆောက်အအုံများ ရှိသည့်နေရာနှင့် လွတ်ကင်း အောင်ကွေ့ပြီး ပျံသန်းကြသည်။ သူတို့ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော စီမံကိန်းဖြစ်သောကြောင့် ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန် ရှိလောက်သည့် နေရာကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆကြည့်ရင်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမိကြလေသည်။

စယ်လီအန်းက လေယာဉ်ပုံကို သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ လွတ်ရုံကလေး နှိမ်ပြီး ပျံသန်း နေသည်။ တောအုပ်ကို လွန်သောအခါ တစ်ပတ်ပြန်ဝဲသည်။

“ဟိုမှာတွေ့နေပြီ”

ခရိတ်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကြံ့ထီးနှင့် ကြံ့မကလေး အသတ်ခံရစဉ်က သူ၏ စက်စနာလေယာဉ်ပုံဖြင့်ပင် လာရောက်ကြည့်ခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သည်။ ကြံ့သေနစ်ကောင်၏ အကြွင်းအကျန်များကို ယခုထက်တိုင် မြင်တွေ့နေရသေးသည်။

“သူတို့ ရှိနေကြသေးတယ်နော်” ဟုလည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြော သည်။

ယခင်ဆင်းခဲ့ဖူးသည့် ကွင်းပြောင်ပြောင်ကလေးကို စယ်လီအန်းက သေချာအောင် အထပ်ထပ်အခါခါ ဝဲကြည့်နေသေးသည်။ ထိုနေရာတွင် မြက်များဖုံးလွှမ်းနေသည်ကို တွေ့ သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ဆင်းခဲ့ဖူးသည့် နေရာဖြစ်သောကြောင့် အောက်ခံမြေမာကြောင့် ကိုတော့ သေသေချာချာ သိထားပြီးဖြစ်သည်။

“သင်းခွေချပ်တွေနဲ့ ပွေးတွေ အောက်မှာ တွင်းတူးမထားပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်း ရတော့မှာပဲ” ဟုလည်း တစ်ယောက်တည်းပြောသလို စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

စယ်လီအန်းက မြက်များဖုံးနေသည့် မြေမာပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ဇမ်ဘက်

မြတ်ပင်ရှည်များက ဘီးကို ဖမ်းချုပ်ပေးသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ပေအနည်းငယ်အတွင်းမှာပင်
အော့အော့မော့မော့ ရပ်သွားလေသည်။

သည်တော့မှပင် သူ့ခမ္ဘာ အသက်ရှူနိုင်တော့သည်။

“ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပေးလို့” ဟုလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားသည့် လေသံ
ဖြင့် ပြောသည်။

လေယာဉ်ပျံပေါ်ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို တက်သုတ်နှင်ပြီး ချကြသည်။ တောစပ်
သို့ ရွှေ့ယူသွားပြီး အစိမ်းရောင် ပလတ်စတစ်စဖြစ် ဖုံးထားလိုက်သည်။

စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့်
စိတ်ကြည့်နေကြသည်။

“အိုး... ဘုရားသခင်... ဒီအလုပ်ကြီးကို မုန်းလိုက်တာနော်” ဟု စယ်လီအန်းက
ပြောသည်။

“ကိုယ်လည်း အတူတူပါပဲကွယ်၊ က... မြန်မြန်သွားပေတော့”

သူတို့နှစ်ယောက် နမ်းပြီး စယ်လီအန်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဖြုန်းကန် ရုန်းထွက်သွား
တာ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ပြားနေသည့် မြက်ပင်များအပေါ်မှ တစ်ဘက်
ဇွန်းသို့ လေယာဉ်ပျံကို ရွှေ့ယူသွားပြီး တောက်လျှောက် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပျံတက်သွား
လေတော့သည်။

အပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စယ်လီအန်းက အောက်မှ ခရိတ်ကို လှည့်
ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကြောင်း ခရိတ် သတိထားလိုက်မိသည်။
ကြည့်နေရင်းမှာပင် သစ်ပင်များ၏နောက်ကွယ်သို့ လေယာဉ်ပျံရောက်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ
သွက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း ခရိတ်သည် နေရာမှမရွေ့သေးဘဲ လေယာဉ်ပျံသံ ပျောက်ကွယ်
သွားသည်အထိ ထိုနေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်
ဆိတ်သွားတော့မှ မောင်းပြန်သေနတ်နှင့် ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်သည်။

ဆာရာကို သူ့လှမ်းကြည့်သည်။ ဆာရာသည် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ပြီး အပြာရောင်
ပတ္တမြားပုံစံထားသည်။ ရိက္ခာထုပ်များနှင့် ရေဘူးများကိုလှယ်ပြီး ခါးတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်
ထိုးထားသည်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ် ခေါင်းဆောင်သွားသည့်အတိုင်း
နောက်မှတိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းလောက်တွင် တောင်ခြေသို့ သူတို့ရောက်လာကြသည်။ ထိုတောင်ပေါ်
သို့ တက်ကြသည်။ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဇစ်ဘက်ဇီရေယမုန် ရှိလောက်သည့်
နေရာသို့ ခရိတ်က မွန်းမျှော်ကြည့်နေသေးသည်။

ထိုနေရာသည် အန္တရာယ် အလွန်ကြီးမားသည့် နေရာဖြစ်သည်။ အချိန်မရွေး
ရန်သူနှင့် တွေ့နိုင်သည်။

အချက်ပြမီးကို ခရိတ်ကဖိုသည်။ ပြီးတော့ လုံခြုံသည့်ချုံပုတ်တစ်ခုထဲမှာ သူတို့နှစ်
ယောက် ဝင်ပုန်းကြသည်။ မဖိတ်ခေါ်သည့် ရန်သူများ ရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်

ဖြစ်သည်။

သူတို့ရွေးချယ်လိုက်သည့် ချုံပုတ်သည် အလွန်လုံခြုံစိတ်ချရသည့် ချုံပုတ်ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ ထိုချုံပုတ်ထဲမှာ စကားမပြောဘဲ သုံးနာရီလုံးလုံးထိုင်ပြီး တစ်လူတက်နေသည့် မီးခိုးတန်းကို ကြည့်နေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အလစ်မပေးဘဲ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် အကဲခတ်နေကြသည်။

ထိုသို့ လုံခြုံသည်ဟု ထင်ရသည့်ကြား၊ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေသည့် ကြားကပင် သူတို့နှင့် ခြေလှမ်းဆယ့်ငါးလှမ်းလောက်အကွာမှ အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကုမီးလာ... ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုက်ဆံယူလာတယ် မဟုတ်လား”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်ကံ သူတို့ကို ချုံပုတ်ပြုကြည့်သည်။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ပုန်းအောင်းနေသည့် ချုံပုတ်ထဲသို့ သစ်ကိုင်းများဖယ်ပြီး ဝင်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျားမေ့သွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

“မင်းတို့ကိုပေးဖို့ ပိုက်ဆံတော့မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် ကြမ်းတမ်းပြီး အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုတော့ ပါလာတယ်” ဟု ခရိတ်က သူ့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့်အတူ လူသုံးယောက် ပါလာသည်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနှင့် တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက်လုပ်မည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ခရိတ် ဖိုထားသည့် အချက်ပြုမီးဖိုကို သူတို့က ငြိမ်းသတ်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြမဖြစ်မယ်၊ ဒီနေရာက မလုံခြုံဘူး။ ရှိနာခွေးသားတွေ မပြစ်သွားနေတဲ့ နေရာဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ပြီး ကျွန်တော့် လူကောင်းတော်တော်များများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ၊ ရဲဘော်ဒေါ်လာကိုလည်း သူတို့ ဖမ်းမိသွားတယ်”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်ကံ အခြေအနေကို အကြမ်းဖျင်း ရှင်းပြသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု ခရိတ်က ထောက်ခံသည်။ ကင်းလင်းမှာတုန်းက ဖန်ဂါဘာရာဇ် ဖမ်းခေါ်လာသည့် ဒဏ်ရာတွေရထားသော ရဲဘော်ဒေါ်လာကို သူ ပြေးပြီး သတိရလိုက်လေသည်။

နေဝင်သွားပြီးနောက် နှစ်နာရီမျှကြာအောင် အမှောင်ထဲမှာ သူတို့ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ ကင်းကြီးလွတ်ထားသည်။ တတ်နိုင်သလောက် လူသွားလမ်းများကိုရှောင်ပြီး တောတွင်းသို့တိုးကာ လျှောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပြောက်ကျားများ စခန်းသို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုခေတ်တွင်း မိန်းမနှင့် ကလေးများချည်းသာ ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချက်သည့်ပြုတ်သည့် အတွင်းလည်း မီးခိုးမထွက်နိုင်သည့် ထင်းများကို ဝရုတ်စိုက်ရွေးပြီး ချက်ပြုတ်နေကြသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဆာရာကိုတွေ့သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောသည်။

“သူက ကျွန်မအဖေခေါ်ရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးလေ” ဟု ဆာရာက ခရိတ်ကို ပြောသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး သူတို့ချင်း ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာဖြင့်သာ ပြောဆိုဆက်ဆံကြသည်။

ပြောက်ကျားစခန်းသည် သက်တောင့်သက်သာနေ၍ ရနိုင်သည့် စခန်းမဟုတ်။ ဘာတစ်ခုမှလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိ။ ယာယီစခန်းချထားသည့် သဘောမျိုးဖြစ်ကြောင်း ခရိုင်၊ အကဲခတ်မိသည်။

အမျိုးသမီးများကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြုံးနေသည့် မျက်နှာတစ်ခုမှ မမြင် တွေ့ရချေ။ သူတို့သုံးသည့် ပစ္စည်းများအားလုံးမှာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ထုတ်ပိုးသယ်ယူသွားနိုင် သည့် ပစ္စည်းများချည်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုအကြောင်းများကို ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာတည်းမှာ ကြာကြာနေလို့မရဘူး၊ ကြာကြာနေရင် လေ ယာဉ်ယုံနဲ့ မပြတ်တမ်း ကင်းထောက်နေတဲ့ ရှိန်ခွေးမျိုးတွေက မြင်သွားမယ်၊ လမ်းလျှောက် ရင်လည်း တစ်နေရာတည်းကို ဘယ်တော့မှ ထပ်မလျှောက်ဘူး၊ အိမ်သာသွားတာတောင် တစ်ခါသွားရင် လမ်းတစ်မျိုးက သွားကြတယ်၊ လူလျှောက်ပါများရင် လူသွားလမ်းကြောင်း ပြစ်သွားမယ် မဟုတ်လား၊ ရန်သူတွေက အဲဒီလို လူသွားလမ်းတွေကို အလစ်မပေးဘဲ လိုက် ကြည့်နေကြတာ၊ အခုလည်း မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ နေရာပြောင်းကြရဦးတော့မယ်”

အမျိုးသမီးများက သူတို့အတွက် အစားအသောက်များ ယူလာဝေးသည်။ အစား အသောက်ကို မြင်တော့မှပင် မိမိ ဘယ်လောက်ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခရိုင် သတိရ တော့သည်။

သို့သော်လည်း ဆာလောင်မှုကို ထိန်းချုပ်ထားပြီး သူယူလာသည့် စီးကရက်ဘူးများ တို့ ထုတ်တည်သည်။ သည်တော့မှပင် သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပထမဆုံးသော အပြုံးများကို မြင်တွေ့ရလေတော့သည်။ ယောက်ျားများက ခရိုင်၏ပတ်လည်မှာ ဝိုင်း၍ထိုင်ကြသည်။

“မင်းတို့မှာ ယောက်ျားဘယ်လောက်ရှိသလဲ” မှ ခရိုင်ကမေးသည်။

“နှစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက် ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလွှဲမီးမကမ်းက စခန်းတစ်ခုမှာ အုပ်စုတစ်စု ရှိနေသေးတယ်” ဟု ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ပြန်ဖြေသည်။

နှစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီဟု ခရိုင်က တွက်မိသည်။ သူတို့ အနေနှင့် အလစ်ဖမ်းနိုင်မည့်ဆိုလျှင် သည်လောက် လူအင်အားသည် ကောင်းကောင်း လုံ လောက်သည့် အင်အားပင်ဖြစ်လေသည်။

အစားအသောက်များကို သူတို့အစဉ်အလာအတိုင်း လက်ဖြင့် နှိုက်ယူစားကြ သည်။ ခရိုင်က နောက်ထပ် စီးကရက်များ ဝေပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ... ကူဖီးလာ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခု ပါလာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပါဦး”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ရဲဘော် ဝန်ကြီး တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဟာ ရှိန်ခွေးရဲ့လက်မှာ အကျဉ်း သားအဖြစ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတယ်”

“အင်မတန်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်ပါဗျာ၊ ဒီအကြောင်းကို ကြားလိုက်ရတိုင်း ကျွန်တော်တို့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေရဲ့ အသည်းကို စားနဲ့မွန်းလိုက်သလို ခံစားရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောထဲကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ သူ့အကြောင်းကို ကြားခဲ့တာ လပေါင်း အတော်ကြာသွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် တစ်လောကလုံး သိထားပြီးသားအကြောင်းကို ပြောပြဖို့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက် သာတာလား ကူဖီးလာ”

“သူ့ကို ကျွတ်အကျဉ်းစခန်းမှာ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ဖမ်းထားနေတုန်းပဲ” ဟု ခရိတ်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွတ်မှာလား”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က အံ့ဩသလိုပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျန်လူများကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အလှအယက် ဝင်ပြောကြတော့သည်။

“ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“သူသေသွားပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ ကြားထားတယ်”

“သူမသေသေးဘူး ဆိုတာကတော့ အဘွားကြီးတွေ ပြောပြလေ့ရှိတဲ့ ယုံတမ်းစကားမျိုးပါဗျာ”

အမျိုးသမီးများနှင့်အတူတူ သီးခြားသွားထိုင်နေသည့် ဆာရာကို ခရိတ်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဆာရာ”

ဆာရာက သူတို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“မင်းတို့ ဒီအမျိုးသမီးကို သိကြသလား” ဟု ခရိတ်က ဆာရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မေးသည်။

“သူဟာ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲ တော်တာပဲ”

“သူဟာ သာသနာပြု ကျောင်းဆရာမပဲ”

“သူဟာ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘဝတူပဲ”

“သူတို့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်စမ်းပါ” ဟု ခရိတ်က ဆာရာကို ပြောသည်။ တွန်ဂါတာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည့်အကြောင်းများ ဆာရာ ရှင်းပြနေသည်ကို အားလုံးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။ သူတို့ မျက်လုံးများအား မီးရောင်ထဲမှာ အရောင်လက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ရှင်းပြပြီးသောအခါတွင်လည်း သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေကြလေသည်။

ပြောစရာရှိသည်ကို ပြောပြီးသောအခါ ဆာရာသည် စောစောက သူထိုင်နေခဲ့သည့် အခြားအမျိုးသမီးရှိရာသို့ ပြန်သွားပြီးထိုင်သည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က သူ့လူတစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းသဘောထား ပြောစမ်း”

ထိုသူသည် သူတို့အုပ်စုထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံးနှင့် အတွေ့အကြုံ အနည်းဆုံး ဖြစ်သည်။ သူတို့ထုံးစံက အငယ်ဆုံးမှစပြီး အကြီးဆုံးအထိ ငယ်စဉ်ကြီးလိုက် သဘောထား တင်ပြရမည်ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်း အစဉ်အလာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထင်မြင်ချက်များကို အစဉ်လိုက် တင်ပြနေကြလေရာ ခရိတ်မှာ အတော်ကြီး အောင့်အည်းသည်ခံပြီး ထိုင်စောင့်နေရသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်တော့မှ သူတို့ ထင်မြင်ချက်များကို တင်ပြ၍ ပြီးဆုံးကြသည်။ ရဲဘော်လွတ်ကောက်က သူတို့အားလုံး၏ သဘောထားများကို မြှင့်သုံးသပ်ပြီး သူ့သဘောထားကို ဆက်ပြောသည်။

“အခုနရှင်းပြသွားတဲ့ အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့

အင်းကြီးဖြစ်တဲ့ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေအကြောင်း သူပြောပြသွားတာတွေ အားလုံးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ တွန်ဂါတာဟာ မင်းသွေးပါတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ။ ဒါကြောင့် ရွှိနာတွေလက်ထဲက သူ့ကို ပြန်လည်ကယ်တင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်မနေ ထပ်သင့်တဲ့ လုပ်ငန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွှိနာတွေကို အန်တုဖို့ဆိုတာကတော့ တော်တော်မလွယ်တဲ့ ဝန်ထုပ်ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာက လူ့အင်အား သိပ်နည်းနေပါတယ်။ လက်နက်ကလည်း ထုံလောက်အောင် မရှိပါဘူး။ လူနစ်ယောက်မှ သေနတ်တစ်လက်သာရှိပြီး သေနတ်တစ်လက်မှာ ကျည်ဆန်ငါးတောင့်ဆီလောက်သာ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ လက်တိုင်းမီးမြှောက်သလို ဘာမှမလုပ်တတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမယ် ကူဖို့လား”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ခရိတ်ကို တစ်ဆက်တည်း လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“ကျည်ဆန်ရှစ်ထောင်၊ မောင်းပြန်သေနတ် နှစ်ဆယ်ငါးလက်နဲ့ လက်ပစ်ငှက် အလုံး ငါးဆယ် ယူလာပေးမယ်လို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဟာ ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တယ်။ ကျုပ်နဲ့ နို့ဖို့ဖက် ညီအစ်ကိုဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ မိန်းမတွေနဲ့ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတွေချည်းရှိပြီး ကျုပ်နဲ့ အတူတူလိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားစစ်စစ်တွေ မရှိရင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ ဆာရာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်း သွားမယ်။ ဆာရာဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် စစ်စိတ်စစ်သွေးတွေ အပြည့်ရှိနေတယ်။ တခြားတစ်နေရာမှာ သတ္တိရှိတဲ့လူတွေကို ကျုပ် လိုက်ရှာမယ်...”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်၏မျက်နှာမှာ ခရိတ်၏စကားကြောင့် အကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ စိတ်မကောင်းသည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူရဲဘောကြောင်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ မိန်းမတွေအကြောင်း မပြောပါနဲ့တော့ ကူဖို့လား။ ကျွန်တော်တို့ ကျွတ်ကိုသွားမယ်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းကိုလုပ်မယ်။ ကျွန်တော့် အဆုံးအဖြတ်ကတော့ ဒါပါပဲ”

စက်စနာ လေယာဉ်ပျံသံကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မီးခိုးနှင့် အချက်ပြရန် သူတို့က ချက်ချင်းမီးဖိုလိုက်ကြသည်။ မီးခိုးအချက်ပြသည်ကို မြင်ကြောင်း စယ်လီအန်းက မီးနှင့် ပြန်လည်အချက်ပြသည်။

လေယာဉ်ဆင်းရမည့်နေရာကလေးကို ရဲဘော်လွတ်ကောက်၏ ပြောက်ကျားများက စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ပေးထားသည်။ မြက်များကိုရှင်းလင်းပြီး ကျင်းများကို မြေဖို့ခြင်း၊ တမုများကိုညှိခြင်း ပြုလုပ်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် စယ်လီအန်း၏ စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေးသည် ချောချောမောမော ဆင်းသက်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပါလာသည့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ပြောက်ကျားများက ချက်ချင်း သယ်ချကြသည်။ သူတို့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြပါ။ သို့သော်လည်း

သူတို့ ကိုင်တွယ်ရန် လက်နက်များ ရရှိသဖြင့် သူတို့မျက်နှာအားလုံး ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်ကို အထင်းသား မြင်နေရသည်။

လက်နက်ခဲယမ်းပီးကျောက်များကို တောတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ သယ်ယူသွားကြသည်။ ချက်ချင်းပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

လေယာဉ်ပျံနားမှာ စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်တို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်။

နှစ်ယောက်တည်းကျန်တော့မှ စယ်လီအန်းက ခရိတ်ကို လှမ်းမေးသည်။

“ကျွန်မ ဘာတွေဆုတောင်းနေသလဲဆိုတာ သိသလား၊ ပြောက်ကျားတွေနဲ့ မောင်မတွေ့ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေတယ်၊ ပြောက်ကျားတွေနဲ့ တွေ့ရင်လည်း မောင့်အစီအစဉ်ကြီးကို သူတို့ လက်မခံဘဲ ငြင်းကြပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ၊ ဒါမှ မောင့်အစီအစဉ်ကြီး ပျက်သွားပြီး ကျွန်မဆီကို မောင်ပြန်လာမှာ မဟုတ်လား”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ဆုတောင်းမပြည့်တော့ဘူးပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်မလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး မောင်ရယ်၊ နောက်ရက်တွေမှာ ဘယ်လိုနေရဦးမယ်မှန်းကို မသိတော့ဘူး” ဟု စယ်လီအန်းက စိတ်ဆင်းရဲသည့် ဝေသံကထေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ငါးရက်တည်းပါ သိပ်မကြာပါဘူး၊ လာမယ့်အင်္ဂါနေ့ကျရင် မင်းပြန်လာရဦးမှာ” စယ်လီအန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဟိုကနေ မှောင်နေတုန်း ထွက်လာခဲ့မယ်၊ ကျူတီလေဆီကို နေထွက်တဲ့အချိန်မှာ ရောက်မယ်၊ မနက် (၅) နာရီ မိနစ် (၂၀)”

“ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်ကွင်းကို လုံခြုံအောင် ကိုယ်တို့ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပြီဆိုတဲ့ အချက်မပြေမချင်း မင်းမဆင်းနဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ အကြောင်းမဲ့ ဆီလည်းဖြုန်းမနေနဲ့၊ သဲကန္တာရထဲက ကိုယ်တို့စခန်းကို မင်းပြန်မရောက်ဘဲနေဦးမယ်၊ ကိုယ်တို့ လေယာဉ်ကွင်းနားမှာ မတွေ့ရင် ဘာမှမျှော်လင့်မနေနဲ့တော့”

“ကျူတီလေယာဉ်ကွင်းပေါ်မှာ သုံးနာရီလောက် ပျံဝဲနေနိုင်အောင် ကျွန်မ ဆီအလုံအလောက် ထည့်ခဲ့ပါမယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်တို့ အဲဒီနေရာကို မနက်ရုတ်နာရီခွဲရောက်ရင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲ”

“အဲဒီအချိန်မှ ကိုယ်တို့ ရောက်မလာဘူးဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာတော့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်တော့၊ ကဲ . . . မင်းသွားဖို့ အချိန်တော်ပြီ”

“သိပါတယ်”

စယ်လီအန်းက ပြောသာပြောသော်လည်း နေရာမှ နည်းနည်းကလေးမှ မရွေ့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ကိုယ်သွားမှဖြစ်တော့မယ်” ဟု ခရိတ်ကပြောသည်။

“နောက်ရက်တွေမှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုနေရမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ မောင်တို့ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ လုံးလုံးမသိရဘဲ သဲကန္တာရထဲမှာ ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေရမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ နပမ်းလုံးရင်း ထင်မိထင်ရာတွေ လျှောက်စိတ်ကူးနေရမှာ”

ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်

ငါ့နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“မောင့်အတွက် ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်” ဟုလည်း သူ့လည်ပင်းနားသို့ကပ်ပြီး လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“အင်္ဂါနေ့မနက်မှာ ပြန်တွေ့ကြမယ်နော်၊ မပျက်မကွက် ဆက်ဆက်တွေ့ကြမယ်”

“မပျက်မကွက် ဆက်ဆက်တွေ့ကြမယ်”

စယ်လီအန်းက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လေသံမှာ ညီပ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချပုံ မပေါ်ပေ။

“ကျွန်မဆီကို ရောက်အောင်ပြန်လာပါ ခရိတ်၊ မောင်မရှိဘဲ ကျွန်မဘယ်လိုမှ နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မဆီကို ပြန်လာပါမယ်လို့ ကတိပေးပါမောင်ရယ်”

“ကတိပေးပါတယ်၊ ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်” ဟု ပြောရင်း ခရိတ်က သူ့ကို နှမ်းသည်။

“အင်း... အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်”

စယ်လီအန်းက သူ့ကို အားနည်းသည့် အပြုံးကလေးတစ်ခု ပြုံးပြလိုက်လေသည်။ တစ်ဆက်တည်း လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ တက်သွားပြီး စက်နှိုးသည်။

“မောင့်ကို ကျွန်မချစ်တယ်” ဟူသော စကားလုံးများ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် လှုပ်ရှား သွားသည်ကိုလည်း ခရိတ် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံကို အရှိန်နှင့် မောင်းတက်သွားသည်။ အခါတိုင်းလို နောက် ပြန်လှည့်ကြည့်ခြင်းမျိုးပင် ပြုလုပ်မသွားတော့ချေ။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာထိုင်ရင်း မြေပုံကို တိုင်းတွာကြည့်လျှင် မိုင်ပေါင်းခြောက်ဆယ်မျှသာ ကွာဝေးလေသည်။ ယခုလို ခြေလျင်သွားရသည့်အခါတွင် မည်မျှပင်ပန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း လေယာဉ်ပျံပေါ်မှနေ၍ ခန့်မှန်း၍မရ။

သူတို့သည် တောအထပ်ထပ် တောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ လူနေအိမ်ခြေနှင့် မတိုးမီအောင် ထယ်ကျွေညာချိုး လမ်းကြောင်းအမျိုးမျိုးပြောင်းကာ သွားနေကြရသည်။ လူသွားလမ်းမဟုတ်သည့် နေရာများကို ဖြတ်သန်းသွားရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ထင်သလောက် ခရီးမတွင်သလို လူများလည်း ပင်ပန်းလွန်းကြသည်။

နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။ မှက်နှင့် ခြင်္သေ့များကလည်း အလွတ်မပေးဘဲ လိုက်နေသည်။ အဝတ်အစား လွတ်နေသည့် အသားမှန်သမျှကို မညှာမတာကိုက်ပြီး သွေးစုပ်နေကြသည်။

တောင်ကမ်းပါးယံမှ မြစ်ဘက်ကိုဆင်းတော့ ပိုပြီး သတိထားကြရသည်။ ရေတိုက် ဇားထားသဖြင့် ကျောက်တုံးငယ်များသည် ဘောလုံးလို လုံးနေကြသည်။ ထိုကျောက်တုံးကလေးများပေါ်သို့ မတော်တဆ သွားနင်းလိုက်မိလျှင် ခြေထောက်ကို ဘီးတပ်ပေးသကဲ့သို့ ဘောင်အောက်သို့ တောက်လျှောက် ရောက်သွားမည် ဖြစ်သည်။

သတိအတန်တန်ပေးနေသည့်ကြားမှပင် ပြောက်ကျားတစ်ယောက် ခြေချော်ကျရာ ပွတ်တိုင်လည်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပတ်တီးစီးပေးပြီး အမျိုးသမီးများကို ဝှက်ထားခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်စခန်းသို့ ပြန်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးငယ်များကို နေရာပြောင်းပြီး တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့ရသည်။

ချီတက်ရာတွင်လည်း ရှေ့ကင်းနောက်ကင်း အသေအချာ ချထားရသည်။ မြို့နာ စစ်တပ်နှင့် အချိန်မရွေး တွေ့နိုင်သည်။ ရှေ့ကင်းကသော်လည်းကောင်း၊ နောက်ချန်ကင်းက သော်လည်းကောင်း၊ မသင်္ကာသည့် အချက်ပြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း နီးရာကျင်းချိုင့်များမှာ ထိုးဝပ်ကြရသည်။ လက်ညှိုးကို သေနတ်မောင်းပေါ်သို့ အသင့်တင်ထားရသည်။ ရှင်းလင်းကြောင်း အချက်ပြတော့မှ ဆက်လက်ချီတက်ကြပြန်သည်။

သူတို့နှင့်အတူ ဆာရာ လိုက်ခွင့်ပေးဖို့ကို ရဲဘော်လွတ်ကောက်တို့အုပ်စုက အင်တင် တင် လုပ်နေကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း သည့်ပွဲတွင် ဆာရာမပါ၍ မဖြစ်။ နောက်ပြီးတော့ ဆာရာကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြောင့်သာ သူတို့ သဘောတူလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှို့ဝှက်စခန်းမှနေ၍ ဆာရာအဖေ၏ရွာသို့ရောက်ဖို့ နှစ်ရက်လုံးလုံး ခရီးပြန် နှင်ကြသည်။ ထိုခရီးကြမ်းကြီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဆာရာသည် ယောက်ျားများနှင့်တန်းတူ နှင်လားငါလား ချီတက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆာရာအဖေ၏နာမည်မှာ ဗူစာမန်ဇီဖြစ်သည်။ သည်နယ်တစ်ဝိုက်တွင် အထူး နာမည်ကြီးသည့် နတ်ဆရာဖြစ်သည်။ အခြားသူများက သူနှင့်ရောနှောပြီး မနေခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်း ဇနီးများ၊ သားသမီးငယ်များ၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များနှင့်အတူ တောင်ကျောပေါ်တွင် သီးခြားရွာတည်ပြီး နေနေသည်။

အခြားရွာသူရွာသားများက နတ်မေးလိုသော်၊ နာမကျန်းရှိသော် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ကိုသော်လည်းကောင်း၊ စားသောက်ဖွယ်ရာ သီးနှံများကိုသော်လည်းကောင်း၊ အခကြေးငွေ အဖြစ်ပေးကာ နတ်မေးခြင်း၊ ဆေးဝါးကုသခံယူခြင်းတို့ လာရောက်ပြုကြရသည်။

ဗူစာမန်ဇီ၏ရွာသည် ကျူတီသာသနာပြုစခန်း၏ မြောက်ဘက် မိုင်အနည်းငယ် အကွာမှာ တည်ရှိသည်။ ရွာကို တောင်ပေါ်မှာ တည်ထားပြီး စိုက်ခင်းကို တောင်ကြားလွှဲထား တွင် ပြုလုပ်ထားသည်။

ပြောက်ကျားများကို တောင်ခြေရှိ တောထဲတွင် နေရာယူခိုင်းလိုက်သည်။ ငြိမ်သက် ရွာထဲသို့ ဆာရာကိုလွှတ်ပြီး သတင်းယူခိုင်းသည်။ မိမိတို့ ရောက်လာကြောင်းကိုပါ အကြောင်း ကြားခိုင်းသည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ဆာရာ ပြန်လာသည်။ ခရိတ်နှင့် ရဲဘော်များ ကောက်တို့က သူနှင့်အတူ ရွာထဲသို့ ပြန်လိုက်သွားကြပြန်သည်။

ဗူစာမန်ဇီသည် ရေလျှံအောင် မန်းမှုတ်နိုင်သူဟု သည်နယ်တလွှားတွင် နာမည်ကြီးသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ကို ဆေးဖိုးဝါးခမပေးဘဲ လိမ်လည်သွားသူတစ်ယောက်နှင့် တောင်ကျရေများ တိုက်စားသွားခြင်းသည် သူ မန်းမှုတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အများက ယုံကြည်ကြသည်။

သူ့အပေါ် မရိုးမသားလုပ်သူများ ရေနစ်သေအောင် ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုလျှင် သူ့ကို မရိုမသေ မလေးအစားပြုလုပ်မိသဖြင့် သူပြုစားလိုက်ရာ ဘယ်ချောင်းထဲတွင် ရေနစ်သေဆုံးသွားကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ဖူးသူ ရှိပါသလား မေးလျှင်တော့ မြင်ဖူးသူတစ်ယောက်မှ ပေါ်ထွက်လာလေ့မရှိချေ။

ဗုစာမန်ဇီ၏ ဆံပင်များမှာ ဖြူဖွေးနေသည်။ တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံကို နိုးနိုးကလေးဝတ်ထားသည်။ ဆာရာသည် အဖေတူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ဗုစာမန်ဇီသည် ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားသော အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ စကားကို အေးအေးသက်သာပြောပြီး ကူရှေ့ရရနှင့် ဆက်ဆံတတ်သည်။

ဆာရာက သူ့အဖေ ဇနီးများထံမှ ခေါင်ရည်အိုးကို သွားယူလာပြီး သူတို့အနားမှာ ချပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ အမျိုးသမီးများနှင့်အတူတူ လွတ်ရာတစ်နေရာမှာ သွားထိုင်နေသည်။

သို့သော်လည်း ဗုစာမန်ဇီက သူ့သမီးကို ကြင်နာစွာပြုံးပြရင်း ပြန်ခေါ်သည်။ သူ့ခြေထောက်နားမှာ ထိုင်စေသည်။ ပြီးတော့ ဆာရာ၏ခေါင်းကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

ဆာရာသည် သူ၏အချစ်ဆုံးသမီး ဖြစ်လေသည်။

ခရိတ်ပြောပြသည်များကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။ ထို့နောက် တောထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည့် ပြောက်ကျားများအတွက် အစားအစာပြင်ရန် သူ့ဇနီးများအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဆာရာကိုလည်း သွားရောက်ကူညီစေသည်။

“အင်း... မောင်ပြောပြတဲ့ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ သူ့နာမည်ရင်းက ဆမ်ဆင်ကူမာလို၊ သူဟာ ဘကြီးတို့ မာတာဘယ်လီဘုရင်ရဲ့ သွေးအရင်းဖြစ်တယ်၊ မာတာဘယ်လီ ဘုရင်မျိုးရိုးက ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်တယ်၊ ရှိနာစစ်သားတွေ သူ့ကိုဖမ်းသွားတဲ့ညတုန်းက သူ့ကို ဂုဏ်ပြုဖို့ပဲ၊ ဘကြီးတို့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ တာဝန်ရှိနေတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြဖို့ပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ဘိုးဘေးစဉ်ဆက်ဖြစ်တဲ့ မာတာဘယ်လီ ဘုရင်ကြီးတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ထစ်ခဲကို လိုက်ပြပေးဖို့ပဲ။

ဘကြီးရဲ့သမီး ပြောပြတဲ့အတိုင်း သူ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် သူ လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ဟာ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတိုင်းရဲ့ အကြီးမားဆုံးတာဝန် ဖြစ်တယ်။ ဘကြီးတို့ လူမျိုးတွေရဲ့ အနာဂတ်ဘဝဟာ သူ့အပေါ်မှာတည်တယ်၊ မောင့်ကို ကျုပ် ဘာတွေ အကူအညီပေးရမလဲ၊ လိုတာတွေ အားမနာတမ်းသာ ပြောပေးတော့”

“ကျွန်တော်တို့ကို အစားအသောက်တွေနဲ့ ဘကြီး ကူညီနေပြီပဲ၊ ဒီအတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာကတော့ သတင်းအချက်အလက်တွေပါပဲ ဘကြီး” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။

“အား... ကူဖူးလား... ဘကြီး ပြောပြနိုင်တာမှန်သမျှ အကုန်ပြောပြမယ်၊ မေး

ချင်တာသာမေး”

“ကျွတ်ီ သာသနာပြုစခန်းနဲ့ အကျဉ်းစခန်းကိုသွားတဲ့လမ်းဟာ ဒီနေရာနဲ့ နီးတယ် ဆိုတာ မှန်ပါသလား”

“အဲဒီမော်တော်ကားလမ်းဟာ ဟော့ဟိုတောင်တန်းတွေရဲ့ ဟိုဘက်ဘေးမှာ ရှိ တယ်”

ဗုစာမန်ဒီက လှမ်းမြင်နေရသော တောင်တန်းများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲဒီ မော်တော်ကားလမ်းအတိုင်း တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ကျ မော်တော်ကားတွေ လာလေ့ရှိတယ်လို့ ဆာရာက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါတယ်။ အကျဉ်းစခန်းမှာရှိနေတဲ့ လူတွေ အတွက် ရိက္ခာလာပို့တာလို့ ဆိုပါတယ်”

“ဒါအမှန်ပဲ။ အပတ်တိုင်း တနင်္လာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ မှန်မှန်လာလေ့ရှိတယ်။ ရိက္ခာ တွေ သယ်လာကြတယ်။ အပြန်တော့ ကားအခွံချည်းပဲ ပြန်မောင်းသွားကြလေ့ရှိတယ်။ နောက် တစ်နေ့မှာ အမြဲပြန်တတ်တယ်”

“ကားဘယ်နှစ်စင်းလောက် ရှိပါသလဲ ဘကြီး”

“နှစ်စင်း... တစ်ခါတလေ သုံးစင်း၊ သုံးစင်းတော့ လာတာနည်းတယ်။ တစ်ခါ တလေမှပဲ လာတတ်တယ်”

“စစ်သားတွေ ဘယ်လောက်ပါလာတတ်သလဲ”

“ရှေ့က ဒီရိုင်ဘာနဲ့အတူတူ နှစ်ယောက်ထိုင်တယ်။ နောက်မှာတော့ သုံးယောက် တစ်ခါတလေ လေးယောက်ပါလာတတ်တယ်။ ဒီရိုင်ဘာရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာ ကျည်ဆန်တွေ မြန်မြန်ထွက်တတ်တဲ့ ခြေထောက်နဲ့သေနတ်ကြီး တင်ထားတယ်။ ကားပေါ်ပါလာတဲ့ အစောင့် စစ်သားတွေဟာ သိပ်သတိကောင်းတယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ အလစ်မပေးဘူး”

“ကျည်ဆန်တွေ မြန်မြန်ထွက်တတ်သော ခြေထောက်နှင့် သေနတ်” ဆိုသည်မှာ စက်သေနတ်ကြီးကို ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခရိတ် နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့တုန်းကရော ထုံးစံအတိုင်း လာသေးသလား ဘကြီး”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ လာတယ်”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့ဆံပင်ဖြူ စုစုကလေးများ လှုပ်ရှားသွားသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူတို့ ပုံမှန်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်မြဲ လုပ်ကိုင်နေကြသည်မှာ သေချာသွားပြီ။ မိမိတို့ဘက်က ဆောင်ရွက်စရာ ရှိသည်များကိုသာ ဆောင်ရွက်ရတော့မည် ဟု ခရိတ်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ကျွတ်ီသာသနာပြုစခန်းကို ဒီကနေ ဘယ်လောက်ဝေးပါသလဲ”

“ဟော့ဒီကနေ ဟော့ဒီလောက်အထိဝေးတယ်”

အဘိုးကြီးက နေလုံး၏အကွာအဝေးကို ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြောပြ သည်။ လေးနာရီခရီးလောက် ရှိမည်။ လေးနာရီခရီးဆိုလျှင် အကွာအဝေးအားဖြင့် ဆယ့်ငါး မိုင်လောက် ရှိမည်။

ခရိတ်က မြေပုံပေါ်တွင် လိုအပ်သည့် အမှတ်အသားများကို ရေးမှတ်နေသည့် လွတ်နေသည့် ဘေးသားများတွင်ပါ မှတ်ချက်များ ရေးနေသည်။

“အကျဉ်းစခန်းတိုရော ဒီနေရာကနေ ဘယ်လောက်ဝေးပါသလဲ”

အဘိုးကြီးက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျူတီစခန်းနဲ့ အတူတူလောက်ပဲ ဝေးတယ်”

“ကောင်းတယ်”

ခရိတ်က လိုအပ်သည်များ ရေးမှတ်ပြန်သည်။ စိတ်ကျေနပ်လောက်တော့မှ မြေပုံ
ကဏ္ဍကို သိမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ရက်တော့ စောင့်ရဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်လူတွေကို ကောင်း
ကောင်း တိုက်ပွဲဝင်နိုင်အောင် အနားယူခိုင်းထားမယ်”

“ဘကြီးမိန်းမတွေက သူတို့ကို အစားအသောက်တွေ ကျွေးမွေးထားပါလိမ့်မယ်”
သူ ဗုစာမန်ဖီက ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် တနင်္လာနေ့ကျတော့ ဘကြီးလူတချို့ရဲ့ အကူအညီကို ကျွန်တော်
ထိပါဦးမယ်ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်မှာ မိန်းမတွေပဲ ရှိတယ်”

အဘိုးကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း အမှိုးသမီးတွေပဲ လိုတာပါခင်ဗျာ၊ ငယ်ငယ်ချောချောကလေး
တွေ လိုပါတယ်” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်မတက်မီတွင် ခရိတ်နှင့် လွတ်ကောက်တို့သည်
ဆက်သားတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး မော်တော်ကားလမ်း ရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

မော်တော်ကားလမ်းပတ်လည်က မြေအနေအထားများကို ကြည့်သည်။ ကားလမ်း
ဘေးတစ်လျှောက်တွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို ရှင်းလင်းထားသည်။ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခံရမည်စိုး
သဖြင့် တပ်မဟာ (၃) မှ စစ်သားများက ရှင်းလင်းထားကြခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက်
က အတပ်သိလိုက်ကြလေသည်။

မွန်းတည့်ခါနီးအချိန်တွင် သူတို့လိုချင်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထို
နေရာရောက်တော့ ကျူတီစခန်းသို့ ပီတာဖန်ဂါဘာရာနှင့်အတူ သူနှင့်စယ်လီအန်း
ထေဆုံးအကြိမ်လာစဉ်က ကားရပ်ပြီး နေ့လယ်စာစားသည့် နေရာဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း
မှတ်မိသွားသည်။

ထိုနေရာတွင် သစ်သားတံတားကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခု ရှိသည်။ အောက်မှ ချောင်းထဲသို့
အလွန်ကြည်လင်သည့်ရေများ စီးဆင်းနေသည်။ တံတားရှိသည့်နေရာက အနိမ့်ပိုင်းတွင်
မြစ်သည်။ လှမ်းကလည်း ကျဉ်းသည်။ ထို့ကြောင့် တံတားဆီသို့ ဆင်းလာသည့်ကားများသည်
အချိန်လျော့ပြီးမှ ဆင်းကြရလေသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားပြီ။ သည်နေရာသည်
သာလျှင် အကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်သည်ဟုလည်း စိတ်တုံးတုံးချကာ ရွေးချယ် သတ်မှတ်လိုက်
လေသည်။

ရွာမှာကျန်ခဲ့သည့် ပြောက်ကျားများကို ဆက်သားလွတ်ပြီး ပြန်ခေါ်ခိုင်းသည်။ ပြောက်ကျားများ ရောက်မလာသေးမီ သူတို့နှစ်ယောက်က မြေအနေအထား၊ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားများကို သေချာအောင် ထပ်မံလေ့လာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

ဖြတ်တောက်တိုက်ခိုက်ရမည့် နေရာကို တံတားနေရာအား သတ်မှတ်ရွေးချယ် လိုက်သည်။ အကယ်၍ လွတ်မြောက်သွားပါက ရှေ့မှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် လိုသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာမှ ပြောက်ကျားများ ရောက်လာသောအခါ ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့် ပြောက်ကျားငါးယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီး တံတားအလွန်သို့ စေလွှတ်သည်။ လွတ်ကောက်တို့ လူစုက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို လမ်းပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ် လှဲချထားလိုက်သည်။ ထိုနေရာတို့ ကြီးကြပ်ရန် ရဲဘော်လွတ်ကောက်အား တာဝန်ပေးထားသည်။ အဓိကတိုက်ပွဲဖြစ်မည့် တံတား နေရာကို ခရိတ်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးကွပ်ကဲမည်။

“ရွှိနာစကားပြောတတ်တဲ့ ရဲဘော်ဘယ်မှာလဲ” ဟု ခရိတ်က မေးသည်။

“ဟောဒီမှာပါ ခင်ဗျား၊ သူ့ပါပဲ၊ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ သိပ်မကျွမ်းကျင်လှပါဘူး”

“သူတို့ကို တိုက်ပွဲထဲ ဝင်မပါစေနဲ့၊ တိုက်ပွဲနဲ့ လွတ်တဲ့နေရာမှာ ထား၊ သူတို့ထံ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ အကျဉ်းစခန်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာ သူတို့ရှိနေမှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချပါခင်ဗျား၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ထားပါမယ်”

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က တာဝန်ယူလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုင်း... အမျိုးသမီးတွေ ဘယ်မှာလဲ”

ဆာရာက သူ၏ အဖေတူအမေကဲ့ ညီအစ်မများအနက်မှ အချောဆုံးသုံးယောက်ကို ရွေးပြီးခေါ်လာခဲ့သည်။ သူတို့အသက်မှာ ဆယ်ခြောက်နှစ်နှင့် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ကြားလောက်သာ ရှိသေးသည်။

သူတို့လုပ်ရမည့် အလုပ်များကို ခရိတ်က ရှင်းပြသည်။ မိန်းကလေးများက ရုတ်တရက် ကမ်းနှင့် ခေါင်းကလေးများစောင်းပြီး တခစ်ခစ် ရယ်မောကြလေသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ကို ပေးအပ်သည့်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ကြကြောင်း စိတ်အားတက်ကြွနေကြသည်မှာ သိသာထင်ရှားလှလေသည်။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်အတွက်လည်း စိတ်အားတက်ကြွနေကြသည်။

“သူတို့ သေသေချာချာ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ အန္တရာယ် သိပ်ကြီးတယ်လို့ ပြောတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျလုပ်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု ခရိတ်က စိတ်မချသလို ထပ်ပြောနေပြန် သည်။

“ကျွန်မ သူတို့နဲ့ အတူတူရှိနေမှာပါ၊ ဒီညလဲ သူတို့နဲ့အတူတူ အိပ်မှာပါ၊ သေချာချာနားလည်အောင် ကျွန်မ ထပ်ရှင်းပြလိုက်ပါဦးမယ်” ဟု ဆာရာက ပြောသည်။

ပြီးတော့ မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ဆာရာက တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည့် ထိုအချိန်အထိ သူတို့အားလုံး တခစ်ခစ်ရယ်နေကြတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဟောဟိုနားက ချုံပုတ်ထဲမှာအိပ်မယ်၊ အစစ လုံခြုံစိတ်ချရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့” ဟုလည်း ဆာရာက ပြောသွားသေးသည်။

ထိုညက ခရိတ်မှာ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ပါ။ မွေးကနဲ့ အိပ်ပျော်သကဲ့သို့ တော့လည်း အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေသည်။ ထိုအိပ်မက်ဆိုးများကို သူမိုင်းထိပြီး ရှောင်

ပုံစံလိုက်ရသည့်နောက်ပိုင်း မကြာခဏ မက်လေ့ရှိသည်။

ယခု အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ပြန်ပြီ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လှုပ်နှိုးလိုက်တော့မှ သူ နိုးသွားသည်။ သူ့ကိုလာနှိုးသူမှာ ဆာရာဖြစ်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဇောချွေးများ ရွဲရွဲစိုနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

သူ့အဖြစ်ကို ဆာရာက စာနာနားလည်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ချုံ့ပုတ်ထဲသို့ ပြန်သွားတော့ဘဲ 'သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့လက်ကိုလည်း အားပေးသည့်အနေဖြင့် ဆင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပေးထားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်လူများ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် လေသံကလေးဖြင့် တစ်ညလုံး စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေနှင့် စယ်လီအန်းတို့ အကြောင်းများကိုလည်း ပြောဖြစ်ကြသည်။ တွန်ဂါတာနှင့် စယ်လီအန်းကို ချစ်သည်နှင့်အမျှ သူတို့၏စစ်ဆင်ရေးကြီး ချောမောစွာ အောင်မြင်သွားစေလိုကြသည်။

"တွန်ဂါတာနဲ့သာ ကျွန်မ လက်ထပ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးကို ကျွန်မ တိုက်ပွဲဝင်မယ်၊ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးတွေဟာ ဘမိုင်းနဲ့ချီပြီး အနှိမ်ခံနေခဲ့ကြရတယ်၊ ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေး ဘာတစ်ခုမှ မရဘူး၊ ကျွန်မကိုပဲ ကြည့်... ကျွန်မဟာ ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလည်း ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေး မရဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ယောက်ျားတွေနဲ့ အတူထိုင်ခွင့်တောင် မရှိဘူး၊ မိန်းမတွေအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာမှာပဲ သွားထိုင်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီးတွေ လူ့အခွင့်အရေး အပြည့်အဝရအောင် တိုက်ပွဲဝင်ရမယ်"

ဆာရာက အားတက်သရော ပြောပြနေသည်။ သူ့ပြောသည်များကို နားထောင်ရင်း ခရိတ်သည် ဆာရာကို ပို၍ လေးစားလာလေသည်။ တွန်ဂါတာလို ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်နှင့် အမှန်တကယ်ပင် လိုက်ဖက်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်းလည်း သဘောပေါက် နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ စကားထိုင်ပြောနေခြင်းအားဖြင့် မနက်ဖြန်ကြုံတွေ့ရမည့် အရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခရိတ်၏စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်များ အထိုက်အလျောက် လျော့ပါးကာ နေသာထိုင်သာရှိသွားလေသည်။

သူက လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။

"လေးနာရီတောင် ထိုးပါပေါ့လား၊ အလုပ်စကြရတော့မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆာရာ၊ ကိုယ်ဟာ သတ္တိသိပ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအကူအညီကို ရမှဖြစ်မယ်"

ခရိတ်က လေသံကလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ဆာရာသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းလေးစွာ ထသည်။ ပြီးတော့ ရပ်ပြီး ခရိတ်ကို ငုံ့ကြည့်နေသေးသည်။

"ဒါတော့ မမှန်သေးပါဘူးရှင်၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် မတရားဆိုးဖြတ်နေတာသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရှင်ဟာ သူ့ရသတ္တိနဲ့ သိပ်ကိုပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်"

ဆာရာက နူးညံ့သည့်လေသံကလေးဖြင့် ပြောရင်း သူ့ညီမများရှိရာသို့ လျှောက်
သွားလေတော့သည်။

□ □ □

အခန်း (၁၇)

နေလုံးက အတော်ကြီး မြင့်တက်နေပေပြီ။ ခရိတ်က ရေတိုက်စားသဖြင့် ပြောင်
သော ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံး၏ ကြားမှာ နေရာယူထားသည်။ အေကေ-၄၇- မောင်း
ပြန်နိုင်ဖယ်ကို ကျောက်တုံးကြားမှာ မှေးတင်ထားသည်။ သေနတ်ပြောင်းဝကို ရုတ်တရက်
မြင်နိုင်စေရန် မြက်ပင်ကလေးများနှင့် ဖုံးကွယ်ထားသည်။

သူ့နေရာယူထားသည့် ကျောက်တုံးနှင့် ရန်သူကျော်ဖြတ်မည့် တံတားမှာ ကိုက်
(၁၂၀) ခန့် ကွာဝေးသည်။ သူ့နေရာမှကြည့်လျှင် မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အပေါ်စီးမှ
ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။

“ပစ်ခတ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့တော့ မကြုံရပါစေနဲ့” ဟုလည်း ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေ
ခဲ့သည်။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တံတားဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြောက်ကျားလေးယောက်သည် သစ်သားလုံများဖြင့် တံတားအောက်မှာ ပုန်းပြီး
နေရာယူထားကြသည်။ သူတို့၏ မောင်းပြန်နိုင်ဖယ်များကိုလည်း တံတားအောက်က ဘောင်
ဆီမှာ ဝှက်ထားသည်။

သစ်သားလုံများ၏ အစွမ်းကို ခရိတ်ကိုယ်တိုင် မနေ့က မြင်တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ယုံကြည်
စိတ်ချမှု အပြည့်ရှိနေသည်။ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးစုများက ထိုလုံကို ‘ဆင်ပစ်မြား’ ဟု
ခေါ်ကြသည်။

အလွန်မာကျောသည့် သစ်သားကို ခြောက်သွေ့အောင်လုပ်ပြီး တစ်ဘက်ထိပ်ကို
ချွန်သည်။ သစ်သားက အနှစ်ပါပြီး အလေးချိန်စီးသဖြင့် ပစ်အားကောင်းသည်။ သစ်ပင်တစ်
ဖင်ကို ထိုးစိုက်ပြရာ လူအင်အားနှင့် ပြန်နုတ်၍ မရလောက်အောင် စိုက်ဝင်သွားသည်ကို
မမြင်ရသည်။ လုံတံကို မားဖြင့်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဆင်၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် ထုတ်ချင်းခပ်ဖောက်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။
မောင်းပြန်လက်နက် ကိုယ်စီကိုင်ထားသည့် ပြောက်ကျားဆယ်ယောက်က ချောင်း
ကမ်းစပ်ရေထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ သူတို့လက်ထဲမှာလည်း တောလိုက်ဓားများ ကိုယ်
စီရှိနေလေသည်။

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ မော်တော်ကားသံများကို စတင်ကြားရသည်။ စောင်တက်ထွက်
ဂီယာကြီးနှင့် တက်လာသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ခရိတ်က သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ခြေရာများ ကျန်မထွက်
စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အခြားခြေရာလက်ရာ ပျက်နေသည့်အရာ ဘာရှိသေးသနည်းဟုသိ
သဘောဖြင့်လည်း နောက်ဆုံး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံး နေသားတကျ ဖြစ်
သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုယ်တို့ လုပ်ငန်းစလို့က်ကြရအောင်”

ဆာရာက သူ့ညီမသုံးယောက်ကို လှည့်ပြောသည်။ သူပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။
အချိန်သိပ်နောက်ကျသွားလျှင် အားလုံး ကသောင်းကနင်းဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်နိုင်သည်။
ဆာရာ၏ညီမများက ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ကြပြီး ဆာရာလုပ်သည့်အတိုင်း တစ်
ဝေမတိမ်း လိုက်လုပ်ကာ ဆာရာ၏နောက်မှ ချောင်းထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။

“ရယ်ကြ... ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ကစားကြ”

ခရိတ်က လှမ်းအော်ပြောသည်။

သူတို့ချင်း ရေနင့်ပက်ကြသည်။ ရယ်ကြမောကြ၊ အော်ဟစ်ကြသည်။ မူထွက်
တင်းပြီး မည်းပြောင်နေသော အသားများသည် ရေစိုသောအခါ နေရောင်အောက်သို့
အရောင်လက်နေသည်။ ဆာရာ၏အလှက ယခုမှ ပိုပေါ်လာသည်။

သူတို့ကိုယ်လုံးများ အလွန်လှပကြသည်။ ကျန်ပြောက်ကျားများကမူ မိန်းကလေး
များဘက်သို့ တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်။ သူတို့လူမျိုးအဖို့ ဒါတွေက ဖြစ်ရိုးဖြစ်ရည်
ဘာမှမထူးဆန်းတော့ပါ။

မိန်းကလေးများကလည်း ရှက်ရကြောက်ရမုန်း မသိကြပါ။ သူတို့အဖို့လည်း ဒါ
က လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖြစ်နေပြီ။

တစ်ဘက်တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရှေ့ဆုံးမှ မော်တော်ကား တက်လာသည်။ သဲထွက်
အတွင်း၌ ခရိတ်တို့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ဖူးသည့် တို့ယိုတာအမျိုးအစား ငါးတန်ကားဖြစ်သည်။
စစ်ရောင် ဆေးသုတ်ထားသည်။ ဒရိုင်ဘာခေါင်မိုးပေါ်တွင် စက်သေနတ်ထောင်ထား
ထိုနောက်တွင် စစ်သားတစ်ယောက်က အသင့်အနေအထားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်
အကဲခတ်လာသည်။

ထိုကားနောက်မှ နောက်ထပ် တို့ယိုတာ ထရပ်ကားတစ်စင်း ပေါ်ထွက်လာသည်။
ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

“နောက်တစ်စီး ပါမလာပါစေနဲ့”

ခရိတ်က အသံတိုးတိုးကလေးထွက်အောင် ဆုတောင်းမိသည်။ မောင်းပြန်
ဒင်ကိုလည်း သူပုခုံးပေါ်မှာ ဆွဲထောက်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့လက်ထဲ
ချောင်းထဲမှ ရွှံ့များဖြင့် သုတ်လိမ်းထားသဖြင့် ဖြူဖွေးသည့် အရောင်မထွက်ဘဲ တောထဲ

နောက်မှာ လုံခြုံစွာ စောင့်ဆိုင်းနေနိုင်သည်။

တက်လာသောကားမှာ နှစ်စီးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ တံတားကိုကူးရန် အနိမ့်ပိုင်းသို့ သပ်ဆင်းကြရပြန်သည်။

ရှေ့ဆုံးကားခေါင်းထဲတွင် ဒရိုင်ဘာဘေး၌ စစ်ဗိုလ်ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက် ထိုင် လိုက်လာသည်။ ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်လိုက်လာသည်။

ဆာရာတို့ ညီအစ်မလေးယောက်သည် ဒူးဆစ်လောက်သာနက်သည့် ရေတိမ်ပိုင်း မှာ ဆူညံစွာ ဆော့ကစားနေကြသည်။

ကားခေါင်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်လာသည့် စစ်ဗိုလ်က မြင်သွားသည်။ သူ့ပါးစပ်ကြီး ပြုသွားသည်။ ဖြူဖွေးသည့်သွားများက နေရောင်တွင် ဝင်းလက်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ဒရိုင်ဘာကို တစ်စုံတရာ လှည့်ပြောသည်။

မော်တော်ကားက တံတားထိပ်မှာ ရပ်သွားသည်။ နောက်မှကပ်လိုက်လာသည့် ထရပ်ကားကလည်း သူ့နောက်ခြီးနားမှာ ကပ်လျက် ရပ်လိုက်ရလေသည်။

ဆာရာတို့က စစ်ကားနှစ်စီးကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမှ ဂရုမစိုက်သလို ဟန်မပျက် ဆက်ကစားနေကြသည်။

စစ်ဗိုလ်က ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။ တံတားပေါ်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ဆာရာ တို့ကို သဘောကျစွာ ပုံ့ကြည့်သည်။

ကားနှစ်စီးစလုံးပေါ်မှ စစ်သားများဆင်းပြီး စစ်ဗိုလ်နားမှာ သွား၍ဝိုင်းအုံကာ ဆာရာတို့ကို ကြည့်နေသည်။ အားလုံး၏မျက်နှာများ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်နေကြသည်။ ကားနှစ် စီးပေါ်တွင် စက်သေနတ်ကိုင်သည့် စစ်သားနှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူတို့လည်း ချောင်းထဲက မြင်ကွင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်တွေ့နေကြရပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်းကာ ကြည့်နေကြသည်။

ဆာရာထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တံတားပေါ်ရှိ စစ်သားများကို အမူအရာ ဖြင့် လှမ်းနှောက်သည်။ စစ်ဗိုလ်လုပ်သူကလည်း အမူအရာဖြင့်ပင် ပြန်နှောက်သည်ကို ခရိုက် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆာရာက တံတားအောက်နားသို့ ရောက်အောင် ဒူးဆစ်လောက်ရေထဲမှာ လျှောက်လာသည်။ အပေါ်သို့လည်း မော့ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

စစ်သားများအားလုံးက ဆာရာကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြတော့သည်။

တံတားအောက်မှာ ပုန်းနေကြသည့် သစ်သားလှံကိုင် ပြောက်ကျားလေးယောက် သည် မြေပြင်ပေါ်မှာဝပ်ပြီး ကားကိုကွယ်ကာ လမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ဆာရာတို့ထံသို့ အာရုံရောက်နေကြသည့် စစ်သားများ မည်သူမှ သတိမထားလိုက်မိပါ။

အလွန်တိုတောင်းသည့် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ကားနှစ်စီးပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည့် စက်သေနတ်သမားနှစ်ယောက် ကျဆုံးသွားတော့သည်။ ဘာသံမှ မကြားလိုက်ရချေ။

တစ်ဆက်တည်း တံတားပေါ်မှ စစ်သားများကို လျှပ်ပြက်သလို ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်ကြသည်။ ကမ်းစပ်မှာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ပြောက်ကျားများကလည်း ဓားများ ဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဆာရာက နောက်ဘက်သို့ပြန်လှည့်ကာ သူညီမများဆီသို့ ပြေးသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကမ်းပေါ်သို့ သူတို့အားလုံး တက်ပြေးသွားသည်။

ထိုအခိုက် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခရိတ်မှာ သေနတ်သံ ကြောင့် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။

ထိုနေရာမှာပင် စစ်သားများအားလုံး တိုတောင်းသည့် အချိန်ကလေးအတွင်း ကျဆုံးကုန်ကြတော့သည်။ ပြောက်ကျားများက သေချာအောင် တစ်ယောက်ချင်း လိုက်လံ စစ်ဆေးကြည့်နေကြသည်။

“ဆာရာ... မိန်းကလေးတွေကို တောထဲပြန်ခေါ်သွားတော့”

ကမ်းပေါ်ပြေးတက်လာသည့် ဆာရာကို လှမ်းအော်ပြောသည်။ ဆာရာနှင့် သူညီမ များသည် တစ်နေရာတွင် စုပုံထားသည့် အဝတ်များကို ကောက်ယူပြီး တောတွင်းသို့ တောက် လျှောက် ဝင်ပြေးသွားကြလေသည်။

ခရိတ်က အေကေ-၄၇- မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်ကို အသင့်အနေအထားမှာကိုင်ရင်း ကမ်းပါးပေါ်မှ တံတားဆီသို့ ဆင်းသွားသည်။

ပြောက်ကျားများကိုကြည့်ပြီး သူကမေးသည်။ စောစောက သေနတ်သံတစ်ချက် အတွက် သူ့စိုးရိမ်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ဘက်တွင် မည်သူမှ အထိအခိုက်မရှိပါ။

ပြောက်ကျားများက ရန်သူအလောင်းများပေါ်ရှိ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ဖြုတ်ယူ နေကြသည်။ အချို့က ပိုက်ဆံအိတ်များကို ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ ခရိတ်က ထိုလုပ်ငန်းအတွက် သူတို့ကို အချိန်နှစ်မိနစ်ပေးသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နောက်သို့လည်း ကာကင်းတစ်ခု ကို ပို့ထားလိုက်သည်။ နောက်ချန်ရန်သူ ပါလာခဲ့သော် ဆီးကြိုဟန့်တားထားနိုင်စေရန် ဖြစ် သည်။

“ကားမှာ ပေနေတဲ့သွေးတွေ ဆေးပစ်လိုက်”

ခရိတ်က လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဖြောသည်။ ပြောက်ကျားတစ်ယောက်က ချောင်းထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ရေဆင်းခပ်ပြီး အမြန်ဆုံး ဆေးကြောတော့သည်။

“အလောင်းတွေဖျောက်တော့”

သူတို့ ကြိုတင်ထားသည့် ကိုင်းတောထဲမှ ကျင်းရှိရာသို့ ဝိုင်းသယ်ကြသည်။ ထိုအဖွဲ့ လမ်းပေါ်သို့ ပြန်မရောက်သေးမီ တောတွင်းမှ ဆာရာ ပြန်ထွက်လာသည်။ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ကောင်မလေးတွေကို ရွာပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီ။ ဒီနေရာကို သူတို့ ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ရွာကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်သွားကြမှာပါ” ဟု ဆာရာက ပြောပြသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒီနေ့ မင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်တာတွေ သိပ်ကို ပီရိသေသပ်တာပဲ” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။

အလောင်းဖျောက်သည့်အဖွဲ့ ကိုင်းတောထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ယူနီဖောင်းတွေ ကို ရေနဲ့လျှော်ပစ်လိုက်၊ တစ်နာရီအတွင်း အကုန်ခြောက်သွားအာ ပဲ” ဟု ခရိတ်က အမိန့်ပေးနေသည်။

တစ်ဆက်တည်း ရှေ့မှကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ကားသော့များမှာ နှစ်စင်းလုံးတွင် တန်းလန်းရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခရိတ်က ရှေ့ကားကို တက်မောင်းသည်။ နောက်ကားကို ပြောက်ကျားတစ်ယောက်က သူ့နောက်သို့ မောင်းလိုက်လာသည်။

သူတို့၏ ချုံခိုတိုက်ပွဲနှင့် လက်စဖြောက်သည့် လုပ်ငန်းမှာ စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်ငါး နှစ်သာ ကြာမြင့်လိုက်လေသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက် တာဝန်ယူထားသည့် နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပြီး လမ်းပိတ်ထားသည်။ လမ်းဘေးသို့ ကားမောင်းဆင်းရန် လွတ်ကောက်က လက်ပြသည်။

လမ်းဘေးသို့ ကားနှစ်စီးစလုံးကို မောင်းချကြသည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှာပါသည့် စွည်းများကို အောက်သို့ ချကြသည်။

ပစ္စည်းများမှာ ပြောင်းဆန်များ၊ စည်သွတ်ဘူးများ၊ စောင်များ၊ ဆေးဝါးများ၊ စီးတရက်များ၊ ဆပ်ပြာများ၊ သကြားနှင့်ဆား၊ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များ ဖြစ်သည်။

ထိုပစ္စည်းများအားလုံးကို တောထဲမှာ သေသေချာချာ ဝှက်ကြသည်။ အခါအခွင့်သင့်သည့်အချိန်တွင် သူတို့ လာရောက်ယူကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က အတပ်သိပြီးဖြစ်လေသည်။

ကျဆုံးသွားကြသည့် စစ်သားများ၏ ကျောပိုးအိတ် ဆယ်နှစ်လုံးကို တွေ့သည်။ ထိုအထဲတွင်ပါသည့် အဖိုးတန်ဆုံးသော ပစ္စည်းများမှာ ယူနိုဖောင်းအပိုများ ဖြစ်လေသည်။ ပြောက်ကျားများကို ထိုယူနိုဖောင်းများ လဲလှယ်ဝတ်စေသည်။ ခဏချင်းမှာပင် သူတို့အားလုံး ထပ်မဟာ (၃) အမှတ်တံဆိပ်ပါရှိသည့် ယူနိုဖောင်းများ စက်ဆင်ပြီးစီးသွားလေတော့သည်။

နာရီမြောက်ကြည့်သည်။ ညနေ ငါးနာရီထိုးပြီးစလေး ရှိသေးသည်။

ကျူတီအကျဉ်းစခန်းမှာ ရှိနေသည့် ဝိုင်ယာလက်စက်ကို နေ့တိုင်း ညနေခုနစ်နာရီမှာခွင့်ပြီး ဟာရဲရားမြို့ရှိ ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ယူမြဲ ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ် မှတ်မိနေသည်။

စစ်ကားပေါ်မှာ ပါလာသည့် ဝိုင်ယာလက်စက်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ စက်အသေးဖြစ်သည်။ ခရီးဝေးသို့ သတင်းမပို့နိုင်။ ထိုအချက်က သူတို့အဖို့ ကောင်းသွားသည်။ ကျူတီသို့ စက်နှင့် သူတို့ အဆက်အသွယ်လုပ်သည်များကို ဌာနချုပ်က မကြားနိုင်တော့ပြီ။

ခရိတ်က ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့် ဆာရာကို သူ့ကားခေါင်းနားသို့ ခေါ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ် ထပ်မံမှာကြားသည်။

စယ်လီအန်းသည် ကျူတီလေဆိပ်သို့ မနက် (၅-၂၀) နာရီတွင် ရောက်လာမည်။ နှစ်နာရီခွဲသည်အထိ လေယာဉ်တွင်းပေါ်မှာ ဝဲပျံယင်း စောင့်ဆိုင်းနေမည်။ ထို့ကြောင့် စခန်းမှ သူတို့ သန်းခေါင်ကျော် နှစ်နာရီခွဲတွင် ထွက်ခွာရမည်။ နောက်အကျဆုံး မနက်ငါးနာရီခွဲအချိန်တွင် ထွက်ခွာရမည်။

ထိုအတိုင်း အချိန်ကိုက်စေရန် အကျဉ်းစခန်း ဝိတ်ပေါက်သို့ သန်းခေါင်အချိန်မှာ သူတို့ ရောက်ရှိသွားမှ ဖြစ်မည်။ စခန်းကို ရှင်းလင်းရန်၊ ကားများကို ဆီထပ်ဖြည့်ရန်၊ အကျဉ်းသားများကို ထောင်ဖောက်လွတ်ပစ်ရန်၊ တွန်ဂါတာ ဇက်ဘီဝေကိုခေါ်ပြီး ပြန်လည် နှက်ခွာရန် စုစုပေါင်း အချိန်နှစ်နာရီခွဲတိတိ ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းများကို ခရိတ်က ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့် ဆာရာအား အသေးစိတ် ရှင်းပြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့နားလည်သလား မလည်ဘူးလားဆိုတာ မင်းတို့ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန် ငါ့ကိုပြောပြ၊ ပထမဆုံး ဆာရာပြောစမ်း” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

“ကျွန်မက ပြောက်ကျားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တဲတန်းလျား အမှတ်တစ်ကို သွားရမယ်၊ သံဆူးကြိုးဖြတ်တဲ့တဲကြေး ယူသွားရမယ်” စသည်ဖြင့် ဆာရာက သူ့ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်များကို ပြန်ပြောပြသည်။

အကျဉ်းစခန်းသို့ ဆာရာ ရောက်ခဲ့စဉ်တုန်းက တဲတန်းလျားအမှတ်တစ်ဆယ့် တွန်ဂါတာကို ခေါ်ယူလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် တွန်ဂါတာသည် တဲတန်းလျား အမှတ်တစ်မှာသာ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားသည်။

တွန်ဂါတာသည် သူ့ဘာသာသူ လမ်းလျှောက်ချင်မှ လျှောက်နိုင်လိမ့်မည်။ မလျှောက်နိုင်ပါက ထမ်းခေါ်ရန် ပြောက်ကျားနှစ်ယောက်ကို ဆာရာနှင့် ပူးတွဲတာဝန်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တွန်ဂါတာကို တွေ့တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း အဝင်ဝိတ်ပေါက်ဝဆီကို ချက်ချင်းခေါ်လာခဲ့မယ်၊ တွန်ဂါတာ လမ်းလျှောက်နိုင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လိုက်လာတဲ့ ပြောက်ကျားနှစ်ယောက်ကို တခြားအဆောင်တွေ သွားဖွင့်ပေးခိုင်းလိုက်မယ်”

ဆာရာက အသေးစိတ် ရှင်းပြသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒုတိယအုပ်စု ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်နဲ့ ရဲဘော်ငါ့ယောက်က အဝင်ဝမှာရှိနေတဲ့ မျှော်စင်ကို ပိုင်အောင်မယ်...” အစဦးကာ ရဲဘော်လွတ်ကောက်ကလည်း သူ့ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်များကို ပြန်လည်တင်ပြသည်။

သူတို့ ရှင်းပြပြီးသောအခါ ခရိတ်က ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အရေးကြီးတာကို ပြောဦးမယ်၊ ငါပြောတာ အကြိမ်ပေါင်း ငါးဆယ်လောက်ရှိနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းကလေးမှ အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်လို့ ထပ်တလဲလဲပြောနေရတာ ဖြစ်တယ်၊ စခန်းထဲကို ရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်ယာလက်စက်ကို အလျင်အမြန် သိမ်းဖို့လိုတယ်၊ သူတို့ သတင်းမပို့ရသေးခင် သိမ်းနိုင်မှဖြစ်မယ်၊ မီးစက်ကိုနိုးဖို့ နှစ်မိနစ် အချိန်ကြာမယ်၊ ဌာနချုပ်ကိုခေါ်ဖို့ နှစ်မိနစ် အချိန်ကြာမယ်၊ သတင်းပို့ဖို့ တစ်မိနစ်ကြာမယ်၊ အဲဒီဒီမိနစ် အချိန်အတွင်းမှာ မီးခိုင်အောင်လုပ်ရမယ်၊ နောက်ကျသွားရင် တို့အားလုံး အသက်မရှိတော့ဘူး”

ခရိတ်က နာရီကို မြှောက်ကြည့်ပြန်သည်။

“ခုနစ်နာရီထိုးပြီးလို့ ငါးမိနစ်၊ တို့ စက်ဖွင့်ပြီး အကျဉ်းစခန်းနဲ့ အဆက်အသွယ်မရှိမယ်၊ ရှိနာစကားပြောတတ်တဲ့ ရဲဘော် ဘယ်မှာလဲ”

ရှေ့တိုးလာသည့် ပြောက်ကျားကို ခရိတ်က သေသေချာချာသင်သည်။ ထိုသူက သူပြောသည်များကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ပြီးတော့ စက်ဖွင့်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အကျဉ်းစခန်းနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ယဉ်တန်း လမ်းမှာ နောက်ကျနေတယ်လို့၊ ထရပ်ကားတစ်စီး ပူး

သွားတဲ့အတွက် ပြင်နေရလို့ နောက်ကျသွားတာပါလို့၊ ခါတိုင်းရောက်ချိန်ထက် နည်းနည်း နောက်ကျပြီးမှ ရောက်နိုင်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါတယ်” ဟု သူက ပြန်ရှင်း ပြသည်။

“ကောင်းတယ်”

“သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေ ပြန်မေးနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ပြော တာ ကောင်းကောင်းမကြားရဘူးလို့ ပြောပြီး ကျွန်တော် စက်မိတ်လိုက်တယ်”

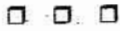
“ကောင်းပြီ၊ တို့ ညစာစားပြီး အနားယူကြမယ်”

သို့သော်လည်း ခရိတ်မှာ ညစာကို ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်ပါ။ ရှေ့တွင် ကြုံတွေ့ရ တော့မည့် အရေးအခင်းကို စဉ်းစားရင်း သူ့ဗိုက် အလိုလိုပြည့်နေသည်။

ညနေတုန်းက ချောင်းကူးတံတားမှာ တိုက်ခဲ့ရသည့် ချောက်ချားဖွယ် တိုက်ပွဲ အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိသည့်အခါတွင် ပို၍ပင် အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားတော့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် သည်နိုင်ငံမှာမွေးပြီး သည်လူမျိုးကြားမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သဖြင့် သူတို့ ခံ ကြမ်းတမ်းရက်စက်မှုများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်မှာ မှန်သည်။

သို့သော်လည်း ယခုမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် တိုက်ပွဲကတော့ အကြမ်းတမ်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု သူထင်လေသည်။

အခန်း (၁၈)

ခရိတ်က ထရပ်ကား၏နောက်ရှိ မိုးရေကာ ဖျင်စကလေးကိုဖြုတ်ပြီး အပြင်သို့ ဆောင်ကြည့်သည်။ လသိပ်သာလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ ယနေ့ညသည် လဆုတ်-၅ ရက်နေ့ည ဖြစ်လေရာ လက အစွမ်းကုန်သာနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ထင်ထင်ရှားရှားကြည့် မြင်တွေ့နေရသည်။

သူသည် ရှေ့ဆုံးမှ ထရပ်ကားနောက်ပိုင်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ ဆာရာလည်း ရှိနေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ရွံ့များဖြင့် လိမ်းကျံထားလင့်ကစား ကားရှေ့ခန်းမှ သွား၍မစီးရပါ။

ရှေ့ခန်းတွင် ရဲဘော်လွတ်ကောက်က စစ်ဗိုလ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ဆင်ပြီး ရှိနာစကား ပြောတတ်သော ပြောက်ကျားတစ်ယောက်နှင့်တူ ထိုင်လိုက်လာသည်။ ဒရိုင်ဘာခေါင်နား ပေါ်တွင် တပ်မဟာ (၃) စစ်သားများလုပ်နေကျအတိုင်း စက်သေနတ် ဆင်ထားသည်။ ငြိတော့ တပ်မဟာ (၃) ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသူများကိုတင်ကာ တစ်ယောက်ကို စက်သေနတ် နောက်မှာ နေရာချထားပေးထားသည်။

အားလုံးကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ခရိတ်က စစ်ဆေးသည်။ အစစအရာရာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ကျေနပ်မှုရသွားသည်။

“အခုအချိန်အထိတော့ အားလုံး အဆင်ပြေနေတယ်နော်”
ဆာရာက သူ့ကို လေသံကလေးနှင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အစပိုင်းမှာ အထစ်အငေါ့တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်း ချောချောမောမော ဖြစ်သွားတာမျိုးကို ပိုသဘောကျတယ်”

ရွှေခန်းက နောက်ဘက်အကာကို သုံးချက်ခေါက်ပြီး အချက်ပေးသည်။ ကျွတ် အကျဉ်းစခန်း (သို့မဟုတ်) ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီဟု သတင်းပို့ သည့်သဘော ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... ကိုယ်တို့ကတော့ နောက်ဆုတ်လို့မရအောင် စစ်ဆင် ရေးကြီးကို ဆင်နွဲ့နေမိကြပြီ”

ခရိတ်က ဆာရာကိုပြန်ပြောရင်း ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေးမှနေ၍ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

အကျဉ်းစခန်းပတ်လည်ရှိ မျှော်စင်များကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရေနံတွင်းတူးစင် များနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ စခန်းတစ်ခုလုံးကို သံဆူးကြိုးများဖြင့် အလုံအခြုံ ကာရံထား သည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။ စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် လရောင်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ အလွန်တရာ လင်းထိန်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“မီးစက်... ဘုရားရေး... သူတို့က တို့ကိုကြိုဖို့ မီးစက်ဖွင့်ပြီး မီးတွေ အကုန်ထွန်း ထားကြတာကိုး”

ခရိတ်က ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

ပထမဆုံးသော အမှားတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်မိပြီဖြစ်ကြောင်းပါ ချက်ချင်း သဘော ပေါက်သွားတော့သည်။

အစစအရာရာကို မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာ ဆောင်ရွက်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်ပြင်ဆင် ထားခဲ့သည်။ မီးရောင်ဆိုလို့ သူတို့ ထရပ်ကားများ၏ မီးရောင်သာလျှင် ရှိရမည်။ သို့မှသာ ခေန်မှာ ရှိနေသည့် အစောင့်များ ဝေဝေဝါ ဖြစ်ကုန်မည်။ ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူရမည် ဟု သူနားလည်သည်။

ယခုတော့ စခန်းကြီးတစ်ခုလုံး မီးထိန်ထိန်လင်းနေပြီ။ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့လည်း လမ်းမရှိတော့။

သည်အချက်တစ်ခုကို လိုရမည်ရ ကြိုတင်တွက်ဆမထားမိသည့် အဖြစ်ကို ပြန် လည်အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေတော့သည်။

အစောင့်များသည် ဂိတ်ဝတ်ခါးကြီးကို ပိတ်ထားကြသည်။ ဂိတ်ဘေးတွင် ဘန်ကာ တစ်ခု ရှိသည်။ ဘန်ကာနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် စက်သေနတ်ကြီးတစ်လက် ဆင်ထားသည်ကိုလည်း မီးရောင်အောက်မှာ ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။ ဂိတ်ပေါက်ဝဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင် သွားသော သူတို့ကားကို စက်သေနတ်ပြောင်းဝက အဆင်သင့် ဆီးချိန်ထားသည်။

ကင်းရဲ့ထဲမှ စစ်သားလေးယောက် ထွက်လာသည်။ တစ်ယောက်မှာ တပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကျန်စစ်သားသုံးယောက် သူ့ဘေးမှာ တန်းစီရပ်နေကြသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက ကားလမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ လက်တစ်ဘက်မြှောက်ပြီး ခော်တော်ကားကို ရပ်ခိုင်းသည်။

ကားထိုးရပ်လိုက်သည်တွင် ကားခေါင်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ရှိနာစကားဖြင့် ဝှစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းမေးသည်။ ကားခေါင်းထဲမှလည်း ရှိနာစကားဖြင့်ပင် အေးအေးဆေးဆေး

ပြန်ဖြေသည်။

သို့သော်လည်း တပ်ကြပ်ကြီး၏ခေါင်း ဆတ်ကန် ထောင်သွားသည်ကို ခရိတ် မြင်လိုက်ရလေသည်။ ပြန်ဖြေသည်အထဲတွင် တစ်ခုခုမှားပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက ဒေါသတကြီး ထပ်မေးရင်း ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာ သည်။ ခရိတ်နှင့် အလွန်တရာ နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်အတူ စောစောတ ရပ်နေကြသည့် စစ်သားများက ပခုံးတွင်လွယ်ထားသော သေနတ်များကို ဖြုတ်လိုက်ကြသည်။

ခရိတ်က သူ့ဘေးမှာရပ်နေသည့် ပြောက်ကျား၏ခြေထောက်ကို တို့လိုက်သည်။ စတင်တိုက်ခိုက်ဖို့ အချက်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် ပြောက်ကျားကလည်း တုံ့ဆိုင်းခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ စောစောကတည်းကပင် ဖြုတ်ပြီး အဆင်သင့်ကိုင်လာသည့် လက်ပစ်ဗုံးကို ဘန်ကာထဲထဲ သို့ မြှောက်ပြီး ပစ်ချလိုက်လေသည်။ လက်ပစ်ဗုံးက လိုသည့်နေရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျသွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခရိတ်က ညာဘက်မှာရှိနေသည့် ပြောက်ကျားကို အချွတ် ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ပစ်တော့”

စောစောကတည်းက သူတို့ သေနတ်ပြောင်းဝများကို မိုးရေကာဖျင်ကြားမှ အပြင် သို့ ထုတ်ချိန်ထားခဲ့သည်။ ပစ်ကွင်းကလည်း ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းစာမျှသာ ရှိသည်။

မောင်းပြန်သေနတ်သံများ ဆူညံသွားသည်။ ပခုံးမှ သေနတ်ဖြုတ်နေသည့် စစ်သား သုံးယောက် ခွေကျသွားသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက ဘန်ကာထဲသို့ လှည့်ပြေးဝင်သည်။ သို့သော် လည်း ရဲဘော်လွတ်ကောက်က သူ့ကို ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် အချိန်မီ လှမ်းတားထားလိုက်နိုင် လေသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ဘန်ကာထဲသို့ ကျသွားသော လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲဘဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့ကို ချိန်ထားသော စက်သေနတ်ပြောင်းသည် ပိုင်ရှင်မရှိတော့သည့် မိုးပေါ်သို့ ထောင်သွားပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။

“မောင်းဝင်”

ခရိတ်က မိုးရေကာဖျင်စကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ခေါင်းထုတ်ကာ ဒရိုင်ကာ ကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။

“ရှေ့ကတားထားတာတွေ အကုန်လုံး တိုက်ပစ်လိုက်”

အားကောင်းသော တိုယိုတာကားက ရှေ့သို့ အရှိန်ဖြင့် မောင်းဝင်သွားသည်။ ကာထားသည့် အတားအဆီးများ ကျိုးကြေသွားသံကို ကြားရသည်။ မီးထိန်ထိန်လင်းနေသည့် စခန်းဝင်းအတွင်းသို့ သူတို့ကား ရောက်သွားသည်။

ခရိတ်က စက်သေနတ်ကြီးသမားနားသို့ ပြေးကပ်သည်။

“ဘယ်ဘက်ကိုပစ်”

စက်သေနတ်ကြီးသံ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘေးက ကင်းရုံ စကားပေး ဖြစ်သွားသည်။

“ညာဘက်က မျှော်စင်ကို ပစ်”

မျှော်စင်ပေါ်ရှိ ဆလိုက်မီးကြီး အစိတ်စိတ်ကွဲကာ မှောင်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ခန်းကြီးတစ်ခုလုံးတွင် မရေမတွက်နိုင်သော ဆလိုက်မီးမောင်းများ ရှိနေသည်။ အခြားမီးပွင့် မီးချောင်းများကလည်း စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို နေ့အလား ထင်မှတ်ရလောက်အောင် အလင်း ရောင်ပေးနေသည်။

သူတို့သည် နည်းနည်းကလေးမှ တွေဝေနေချိန်မရတော့ဘဲ ဘန်ကာများ၊ မျှော်စင် များ ကင်းရဲများကို ကျည်ဆန်သွန်ထည့်နေကြရတော့သည်။

အတွင်းသို့ရောက်ပြီး ကားအရှိုန်လျှော့လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ဆာရာနှင့် ပြောက် ကျားနှစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှခုန်ချကာ တစ်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးတော့သည်။

“နံပါတ်တစ်တန်းလျား ရွှေ့နားမှာရှိတယ်”

ခရိတ်က ဆာရာကို လှမ်းအော်ပြောသည်။ ပြောက်ကျားနှစ်ယောက်သည် အကေ ၄၇- မောင်းပြန်သေနတ်ကို တင်ပါးနားမှာကပ်ရင်း ခါးကုန်းပြေးကြသည်။ ပြေးရင်း ထည်း အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်သွားသည်။ ဆာရာက သူတို့နောက်မှ သံဆူးကြိုးဖြတ် ထတ်ကြေးများကိုကိုင်ကာ အပြေးလိုက်သွားသည်။

ခရိတ်က ကားခေါင်းဘေးရှိ ခြေနင်းခုံဆီသို့ ပြောင်းသွားသည်။

“ဟောဟိုနောက်ဘက်က တောင်ကုန်းဆီကိုမောင်း” ဟုလည်း ဒရိုင်ဘာကို ပြော သည်။

သူတို့ ဦးတည်မောင်းနေသည့် တောင်ကုန်းပေါ်မှ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များက သူတို့ကို ဆီးကြိုနေသည်။ ဒရိုင်ဘာက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသည်။

“မောင်းပါလားကွ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဝိုင်ယာလက်စက အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ် မှာ ရှိနေတယ်၊ ဝိုင်ယာလက်စကကို အဲလျှင်ဦးဆုံး စီးမိမဖြစ်မယ်”

ခရိတ်က အသံကုန်အော်ပြောသည်။ သည်တော့မှ ဒရိုင်ဘာက လေ့ကျင့်ရေးကွင်း ကြီးတိုဖြတ်ပြီး တောင်ကုန်းဆီသို့ဦးတည်ကာ တရကြမ်း မောင်းတော့သည်။ သူတို့ဖြတ်ရမည့် သေ့ကျင့်ရေးကွင်းကြီးက ကျယ်ပြောလွန်းလှသည်။ ပတ်လည်မှာ မီးမောင်းများ ဝိုင်းထိုးထား သော သူတို့ကားမှာ အကာအကွယ်မရှိဘဲ အကောင်းဆုံးပစ်မှတ်ကြီး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ခရိတ်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဆာရာနှင့် သူ့လူနှစ်ယောက်သည် အဆောင်များကို ထပ်မံကာရံထားသည့် သံဆူးကြိုးများအား ဖြတ်တောက်နေကြသည်။ ကြည့် နေဆဲမှာပင် ဖြတ်တောက်ပြီးစီးသွားကာ တန်းလျားများဆီသို့ ခြေတုန်သုတ် ပြေးသွားကြ သည်ကိုပါ မြင်ရသည်။

နောက်ကလိုက်လာသည့် ထရပ်ကားကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုကားလည်း ဝင်း အတွင်းသို့ ရောက်လာနေပြီ။ ကားခေါင်းပေါ်တွင်ရှိသည့် သူတို့ စက်သေနတ်ကြီးကလည်း ကောင်းစွာ အသုံးတော်ခံနေသည်။ ပတ်လည်မှာရှိနေသည့် မျှော်စင်များကို အဆက်မပြတ် ခစ်ခတ်နေသည်။

မျှော်စင်လေးခုမှ အသံထိတ်သွားပြီ။ ဓနာန်ထပ် ချေမှုန်းစရာ မျှော်စင်နှစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။

ပတ်လည်မှာ လက်ပစ်ငှက်ပေါက်ကွဲသံများ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ မိမိတို့၏

လက်ပစ်ဗုံးများဖြစ်ကြောင်း ခရိတ် သိလိုက်သည်။

မိနစ်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာပင် စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သူတို့ စီးမိသွားတော့သည်။ မျှော်စင်များအားလုံး၊ ဘန်ကာများအားလုံး၊ ကင်းရဲများအားလုံး ကျသွားသည်။

သို့သော်လည်း ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်မှု တောင်ကုန်း ကျန်နေသေးသည်။ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်မှ စက်သေနတ်ကြီးဖြင့် မပြတ်ဆွဲမြွေနေသည်။ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဝိုင်ယာလက်စက် ရှိသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပစ်လိုက်သည့် စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များက သူတို့ကားဆီ လာရောက်ထိမှန်နေသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ ဒဏ်ရာအနာထူး မဖြစ်ကြသေး။

“ဆက်မောင်း... ဆက်မောင်း... ဝိုင်ယာလက်စက်ကို အချိန်မီသိမ်းနိုင်မှုကြောင့် မယ်”

ခရိတ်က သံကုန်အော်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကားရှေ့က လေကာမှန် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားသည်။ ကားရှိန်ပါ လျော့ကျသွားသည်။ အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒရိုင်ဘာ ခေါင်းပိုက်ပိုက် ကျသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခရိတ်က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာက ပွင့်သွားသည့်တံခါးမှ အောက်သို့ လျော့ကျသွားသည်။ ဒရိုင်ဘာနေရာမှာ ခရိတ်က ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ တောင်ကုန်းဆီသို့ ဦးတည်ပြီး လေ့ကျင့်ရေးကွင်းကိုဖြတ်ကာ တရကြမ်း မောင်းနှင်လေတော့သည်။

သူ့ဘေးမှာထိုင်နေသည့် ရဲဘော်လွတ်ကောက်က ကွဲကြေသွားသော လေကာမှန် နေရာမှ သေနတ်ပြောင်းထုတ်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များ လာနေသော ဆီသို့ အတူလိုက် ဆွဲလွှတ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောင်ကုန်းခြေရင်းရှိ သဲအိတ်များကာထားသော ဘန်ကာတန်း အတွင်းမှ နိနီအလုံးတစ်ခု သူတို့ကားဆီသို့ တည်တည်မတ်မတ် ပြေးလာသည်ကို နှစ်ယောက်စလုံး မြင်တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ခွင်းခွဲနှင့် ဆီးပစ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံး သိသည်။

သို့သော် သူတို့မှာ ရှောင်ချိန်မရှိတော့။ အကာအကွယ်လည်း ယူစရာမရှိတော့။ မိမိတို့ဆီသို့ ပြေးလာသည့်ဗုံးကို အသက်မရှူနိုင်ဘဲ သည်အတိုင်း ကြည့်နေကြရတော့သည်။

ခွင်းခွဲက သူတို့ကားစက်ခေါင်းအောက်သို့ တည်တည်လာကျသည်။ နားကွဲမတတ်ပေါက်ကွဲသံကြီး မြည်ဟည်းသွားသည်။ စက်ခေါင်းအောက်တည်တည်တွင် ကွဲခြင်းဖြစ်ရာ ဗုံးစများကို ကားအင်ဂျင်စက်က ကွယ်ပေးထားသဖြင့်သာ သူတို့နှစ်ယောက် အသက်ချမ်းသာ ရာရတော့သည်။

ထရပ်ကားကြီးသည် ခွင်းခွဲပေါက်ကွဲသည့် အရှိန်ကြောင့် ကျွမ်းပြန်ပြီး ပက်လက်လန်သွားတော့သည်။ ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့် ခရိတ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးလည်း ကားခေါင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်ထွက်ကျသွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး သတိမလစ်ကြချေ။ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များက သူတို့နှစ်ယောက်ပတ်လည်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လာပြန်သည်။ မြေမှုန့်များ တထောင်းတထောင်း

ထိုနေရာမှာပင် လေးငါးဆယ်ပတ် လူးလို့မို့နေရတော့သည်။

ပျက်စီးသွားသော ထရပ်ကားပတ်လည်တွင် ဒဏ်ရာရသည့် ပြောက်ကျားများ၏ ငိုညည်းသံများကို ဆက်တိုက်ကြားကြရသည်။

“လှိုက်ခွဲကြ၊ ဟိုရှေ့က အုတ်နံရံကို ရောက်အောင်ပြေး၊ အုတ်နံရံအခြေကို ရောက်အောင်ပြေးကြ”

ခရိတ်က ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာစကားဖြင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ အုတ်နံရံဆီသို့ ဦးတည်ပြေးသည်။ သူနှင့်အတူ လူတစ်အုပ်ကြီး ပြေးလိုက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောင်ကုန်းပေါ်မှ စက်သေနတ်ကြီးက သူတို့ဆီသို့ ပြောင်းလှည့် ထိုက်ပြန်သည်။ ကျည်ဆန်များမှာ မိုးသီးမိုးပေါက်များပမာ ကျရောက်နေသည်။ သူ့ရှေ့က ပြောက်ကျားတစ်ယောက် ကျသွားသည်။ သူ့အနားသို့ ခရိတ် ရောက်သွားသောအခါ သူ့လက်ထဲမှသေနတ်ကို ထောင်ပေးသည်။

“ရှေ့... ကူဖီးလာ... ဒီသေနတ်ယူသွား၊ ကျွန်တော်တော့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

ခရိတ်က ပြေးရင်းမတ်တတ်မှ ထောင်ပေးနေသည့် အေကေ ၄၇- မောင်းပြန်သေနတ်ကို ဆွဲယူခဲ့သည်။

“မင်း ယောက်ျားပီသတယ်” ဟုလည်း အော်ဟစ်ပြောဆိုခဲ့သေးသည်။

အုတ်နံရံခြေရင်းသို့ ခရိတ်က အလျင်ရောက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ရဲဘော်လွတ်ဘောက်နှင့် ပြောက်ကျားနှစ်ယောက် ဆက်တိုက် ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေရာမှာ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်ကွယ်သဖြင့် သူတို့ ခဏတော့ အနားရကြသည်။ သို့သော်လည်း သည်အတိုင်း နားမနေနိုင်ကြပါ။

“စက်သေနတ်ကို ဝင်သိမ်းနိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ သူ့ကို မသိမ်းနိုင်ရင် ကုန်းပေါ်ရောက်အောင် တက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

“ရအောင်သိမ်းမယ်၊ ဘာမှမပူပါနဲ့” ဟုလည်း ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့ အကာအကွယ်ယူထားသည့် အုတ်နံရံကို နောက်ထပ် ခွင်းခုံးတစ်လုံးက လာမှန်သည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ အင်တေမှုန့်များ ဖွားကန်ကျလာသည်။

ခရိတ်က မြေကြီးပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုလိုမိုလိုက်ရင်း မောင်းပြန်သေနတ်မှ ကျည်ကပ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကျည်အပြည့်ရှိနေသည်။ ရဲဘော်လွတ်ကောက်က သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကျည်ကပ်အသစ်တစ်ခု ထုတ်ပေးသည်။ ခရိတ်၏ခါးတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်နှင့် လက်ပစ် ငှက်နစ်လုံး ချိတ်ထားသည်။

စက်သေနတ်ကျည်များက လေ့ကျင့်ရေးကွင်းဘက်သို့ လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားပြန်သည်။ သူတို့ရပ်နေသည့်နေရာနှင့် တောင်ကုန်းအခြေမှာ တိုက်တစ်ရာခန့် ဝေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်မရှိသော ထိုကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ပြေးရမည်မှာ ကိုက်တစ်ရာမဟုတ်ဘဲ မိုင်တစ်ရာခန့်ထက်ပင် ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးနေကြောင်း သူတို့အားလုံး သဘောပေါက်ထားကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခွင်းခုံးတစ်လုံး ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ခွင်းခုံးမှာ ဦးတည်ရာမရှိဘဲ ပစ်မိပစ်ရာ ပစ်သည့်သဘောဖြစ်သည်။ အမြင့်ကြီးမှ ပျံသန်းသွားသည်။

ပြီးတော့ ဓာတ်ဆီလောင်ကန်ကြီးကို တည့်တည့်သွားထိသည်။ ကျယ်လောင်သည့် ပေါက်ကွဲသံကြီးကြောင့် မြေကြီးပါ တုန်သွားသည်။ ဓာတ်ဆီလောင်ကန်ကြီး ပေါက်ကွဲကာ ချက်ချင်း မီးဟုန်းဟုန်း ထူတောက်တော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိုလင်းသွားသည်။

ခရိတ်က ဒုတိယကားကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာထူးခြားချက်မှ မတွေ့။ ဓာတ်ဆီလောင်ကန်နှင့် အတော်ဝေးဝေးနေရာတွင် ရောက်နေသည်။ အကာအကွယ်ကောင်းကောင်းရနေကြောင်းကိုပါ မြင်ရသည်။

“ဒီအတိုင်းတော့ ပြန်ဆုတ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ တောင်ကုန်းပေါ်က စက်သေနတ်ကို မရမနေသိမ်းမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ခရိတ်က အားမရသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ စက်သေနတ်သည် ပစ်မှတ်ကို မတွေ့တော့သဖြင့် ဦးတည်ရာမရှိ ပစ်ခတ်နေသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် လူပေါင်းများစွာတို့ သံပြိုင်သီဆိုလိုက်သည့် စစ်ချီသီချင်းသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ခရိတ်က သေသေချာချာ နားစွင့်ထောင်သည်။

မာတာဘယ်လီ ရှေးဟောင်းစစ်ချီသီချင်း ဖြစ်သည်။ ဒါလောက်ဆိုလျှင် သူ့သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ အချုပ်ခန်းများထဲမှ လွတ်မြောက်လာကြသည့် မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသားများ သံပြိုင်သီဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အချုပ်ခန်းများဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် ရာပေါင်းများစွာသော အကျဉ်းသားများ အချုပ်ခန်းများအတွင်းမှ ထွက်လာကြသည်။ အချို့က တုတ်များ၊ အုတ်ခဲများ၊ ခြံစည်းဇိုးပျက်များ စသည်ဖြင့် ရရာလက်နက်များကို ခွဲကိုင်လာကြသည်။ ကွင်းထဲတွင် စောစောက ကျသွားသည့် ပြောက်ကားအချို့ထဲမှ လက်နက်များကို အကျဉ်းသားအချို့ ကောက်ယူကာ တောင်ကုန်းဆီသို့ ပစ်ခတ်ကြသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ စက်သေနတ်ကြီးက လူအုပ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။ “ဟိုက်... ဒုက္ခပဲ၊ အကုန် မျိုးပြုတ်ကုန်တော့မှာပဲ”

ခရိတ်က အလန့်တကြား အော်ပြောသည်။

ကိုးကွယ်ရာမရှိတော့သည့် လူတစ်ယောက်လို လူအုပ်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် လူအုပ်ကြီး၏ ရှေ့ဆုံးတွင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူတစ်ယောက်က အေကေ ၄၇-သေနတ်ကိုကိုင်ပြီး ဦးဆောင်ချီတက်နေသည်။ သူ့ပတ်လည်မှာ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်ကြောင့် ကျဆုံးသူတွေ အတုံးအရုန်းဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသူသည် ခြေလှမ်းမပျက် ချီတက်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ခရိတ်က သူ့ကို သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်သည်။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း မှတ်မိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် အသံကုန် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဆမ်... နောက်ကိုပြန်သွား”

သူ့အသံကို တွန်ဂါတာ ကောင်းကောင်း မှတ်မိလောက်သည်။ ပြီးတော့ သူက ငယ်နာမည်ခေါ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာကား လက်ထဲသေနတ်နှင့် တောင်ကုန်းဆီသို့ အဆက်မပြတ်ပစ်ရင်း ချီတက်မှုမပျက်။

ထိုအချိန်တွင် စက်သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“ခဏစောင့်... အခုပစ်တဲ့ ကျည်ခါးပတ်တစ်ခု ကုန်သွားရင် သူတို့ ကျည်ခါးပတ် အသစ်လဲရမယ်။ အဲဒီ အချိန်ကလေးမှာ တောင်ကုန်းအောက်ခြေကို ရောက်အောင်ပြေးပေး တော့” ဟု ရဲဘော်လွတ်ကောက်ကို ခရိတ်က ပြောသည်။

စက်သေနတ်သံ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကား သူတို့ဆီသို့ဦးတည်ပြီး မားမားကြီး လာနေသည်။ ဒါလောက်တောင် ပစ်နေသည့်ကြားက သူ့ကို တစ်ချက်ကလေးမှ မမှန်သေးသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေသည်။

စက်သေနတ်သံ ရပ်သွားသည်။

“ပြေးတော့...”

ခရိတ်က တစ်ခွန်းသာ အော်ပြောကာ အုတ်နံရံကိုခွာပြီး တောင်ကုန်းအောက်ခြေ သို့ တဟုန်တိုး ပြေးတော့သည်။

ခွန်းဝှဲတစ်လုံးက သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ပျံသန်းသွားပြန်သည်။ ဦးတည်ရာမရှိဘဲ ရောက်ချင်သည့်နေရာရောက်ဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပစ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ လေ့ကျင့်ရေးကွင်းအလွန်မှာ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသွားသည်။

ခရိတ်က ကွင်းကိုဖြတ်ပြီး တောင်ကုန်းဆီသို့ပြေးရင်း စိတ်ထဲမှာ တစ်... နှစ်... သုံး စသဖြင့် ရေတွက်ကြည့်နေသည်။ အတော်ဆုံး စက်သေနတ်သမားသည် ကျည်ခါးပတ် အသစ်တစ်ခုကို ဆယ့်စက္ကန့်နှင့်ပြီးအောင် လဲထည့်နိုင်သည်။

ခုနှစ်စက္ကန့်... ရှစ်စက္ကန့်... ကိုးစက္ကန့်... စက်သေနတ်သံကို ပြန်ကြားရတော့ မည်။ တောင်ကုန်းအခြေသို့ရောက်ရန် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် လိုနေသေးသည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က အလျင်ဆုံး ရောက်သွားသည်။ အောက်ခြေသို့ ကပ်မိ သွားပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့အဖို့တော့ စက်သေနတ်ရန်မှ လုံခြုံသွားပေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ခရိတ်၏ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ လာထိသည်။ သူလည်း သုံးလေးပတ်လည်ပြီး ကျွမ်းပစ်ကျသွားသည်။ ရောက်ရာနေရာတွင် လူးလိမ့်ပစ်လိုက်သည်။ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များက သူပတ်လည်မှာ သောသောညံအောင် လာကျသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဘက်သို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားသည်။ သူ့ကို မှန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် တခြား ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခြေထောက်ကို ထိသွားသော်လည်း မနာဝါ။ သည်တော့မှပင် သူ့ခြေတုကို ထိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ် သဘောပေါက်သည်။

“ငါ့ခြေထောက်ကိုပြတ်အောင် မင်းတို့ တစ်ခါပဲ လုပ်လို့ရမှာပေါ့ကွာ”

ခရိတ်က လဲနေရာမှ ထပြေးရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသည်။ အတော်လည်း ရယ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး တောင်ကုန်းဆီသို့ပြေးရင်း အားပါးတရ ရယ်လိုက်မိ လေသည်။

တောင်ကုန်းအခြေသို့ ချောမောစွာ သူရောက်သွားတော့သည်။

သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ သဲအိတ်များဖြင့် ကာရံထားသည့် ဘန်ကာကျင်းရှိနေသည်။ သို့ဘန်ကာကျင်းထဲမှနေ၍ စက်သေနတ်ဖြင့် စီးမိုးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခရိတ်က ရဲဘော်လွတ် ကောက်ကို အပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ရဲဘော်လွတ်ကောက်က သဲအိတ်များကို တွယ်ကပ်တက်သွားပြီး ဘန်ကာကျင်းထဲ

သို့ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဗုံးကွဲသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင် သေနတ်သံလည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

“ဝိုင်ယာလက်...”

ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆို ဆက်သွယ်ရေး မြောင်းထဲသို့ဆင်းပြီး ဝိုင်ယာလက်စစ် ရှိမည်ထင်သည့်နေရာသို့ ပြေးသည်။

စက်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ သူ အများကြီး နောက်ကျသွားချေပြီ။

ဝိုင်ယာလက်အော်ပရေတာသည် စကားပြောခွက်ကိုကိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဘက်မှ ပြန်ပြောသည်ကို နားထောင်နေသည်။

“ပို့တဲ့သတင်းရတယ်၊ နားလည်တယ်၊ လက်နက်မချနဲ့၊ တောင့်ခံထား၊ ချက်ချင်း စစ်ကူပို့လိုက်မယ်”

ခရိတ်က ဝိုင်ယာလက်စစ်ကို အေကေ ၄၇- မောင်းပြန်သေနတ်ဖြင့် ကျည်တစ် ကတ်လုံးကုန်အောင် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ဝိုင်ယာလက် အော်ပရေတာသည် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် ဘောင်းဘီတို့ကိုသာ ဝတ်ထားသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဘာလက်နက်မှ မရှိပါ။ ခရိတ်ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံ ကြောင့် သူ့လက်ထဲမှ စကားပြောခွက် လွတ်ကျသွားပြီး နောက်ဘက်ကန်ရုံကို ကျောနှင်း ကပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်ကို ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်နေသည်။

ခရိတ်၏နောက်ဘက်မှ မောင်းပြန်သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ အော်ပရေတာ ကျသွားသည်။

“မင်းဟာ အခုအချိန်ထိ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တုန်းပါလား”

နောက်ဘက်က ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သေနတ် ပိုက်ပြီး သူ့နောက်မှာရပ်နေသော တွန်ဂါဘာဇက်ဘီဝေကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဆမ်း... ဘုရား... ဘုရား... မင်းနဲ့ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”
ခရိတ်က အားနည်းသည့်လေသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၉)

ထရပ်ကားတစ်စီး၏ ရှေ့ပိုင်းမှာ ခွင်းဒုံးထိမှန်ထားသဖြင့် ကြေမှုနေသည်။ ဒုတိယ
ထရပ်ကား၏ နောက်ဘီးနှစ်လုံးမှာ စက်သေနတ်မှန်ထားသဖြင့် ပြားနေသည်။ ကားနှစ်စီးလုံး
၏ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီများမှာ ခန်းသလောက်နီးပါး ဖြစ်နေသည်။

သည်တိုင်းပြည်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားဖို့ အစီအစဉ်ကို ခရိတ်က တွန်ဂါတာအား
အတိုဆုံး အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပြသည်။

“နောက်ဆုံးသတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကတော့ ရှစ်နာရီခွဲပဲ။ အဲဒီအချိန်မှ လေယာဉ်
ကွင်းကို တို့ရောက်အောင် မသွားနိုင်ဘူးဆိုရင် ကုန်းကြောင်းထွက်ဖို့ တစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်”

“လေယာဉ်ပျံကွင်းကို ဒီကနေ မိုင်သုံးဆယ်ဝေးတယ်။ ဒီစခန်းမှာ ကားလည်း တစ်စီး
မရှိတော့ဘူး။ စောစောက ရှိနေတဲ့ လင့်ရိုဇာကားကို တစ်နေ့တုန်းက ဖန်ဂါဘာရာ ယူပြီးပြန်
သွားတယ်” ဟု တွန်ဂါတာက ရှင်းပြသည်။

“ဘီးပြသနာက အရေးမကြီးဘူး။ ဟိုကားက ကောင်းနေတဲ့ဘီးတွေကို ဒီကား
ပြောင်းတပ်လို့ ရတယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက ဓာတ်ဆီပဲ ဆမ်... ဓာတ်ဆီပဲ”

မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ခဲ့သည့် ဓာတ်ဆီလောင်ကန်ကြီးဆီသို့ သူတို့နှစ်
ယောက်စလုံး လှမ်းကြည့်ကြသည်။ မီးတောက်များ မရှိတော့သော်လည်း မည်းနက်သည့်
မီးခိုးလုံးကြီးများ ကောင်းကင်သို့ ဆောင်တက်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကျဆုံးသွားသည့် ပြောက်ကျားများနှင့် ဖန်ဂါဘာရာ၏ စစ်သားများကို မီးရောင်
အောက်မှာ မြင်တွေ့နေရသည်။ လူပေါင်း ဘယ်လောက်များများ ကျဆုံးသွားသနည်းဟု
တော့ကြည့်ရင် ယခုလိုဖြစ်ရသည်မှာ မိမိ၏တာဝန် လုံးလုံးလျားလျားဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က
မိမိအချမ်းမသာဖြင့် တွေးနေမိလေသည်။

တွန်ဂါတာက သူ့ကို အက်ခတ်ကြည့်နေသည်။ ဝိုဒေါင်ထဲမှ ရရာအဝတ်အစားများ

ယူပြီး သူဝတ်ထားသည်။ အဝတ်အစားများက သူ့ကိုယ်နှင့် အနည်းငယ်ကျပ်နေသည်။
 ခရိတ်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေရင်းမှ သူက လေပျော့ကလေးနှင့် ပြောသည်။
 “မင်းဟာ အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းပဲ သူငယ်ချင်း၊ စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့
 အလုပ်မျိုး တစ်ခုခု လုပ်ပြီးပြီဆိုရင် မင်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပြီ”
 သို့သော်လည်း ခရိတ်က တွန်ဂါတာပြောသည်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။
 “ဟိုဘက် ကားတိုင်ကီထဲက ရှိသမျှဓာတ်ဆီကို ဒီဘက်ပေါင်းထည့်လိုက်မယ်၊ ပြီး
 တော့ ဘီးတွေလဲတပ်မယ်၊ မင်းက ဆီရအောင်ရှာ၊ ဆီမရလို့မဖြစ်ဘူး ဆမ်”
 ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆို အနီးဆုံး ထရပ်ကားဆီသို့ ခြေကုန်သုတ်သွားတော့သည်။
 ရဲဘော်လွတ်တောက်က သူ့ကို စောင့်ကြိုနေသည်။
 “ကျွန်တော့်လူ ဆယ်လေးယောက်ကျသွားတယ် ကူဖီးလာ”
 “စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”
 “အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ ဒီကနေ မသေရင်လဲ တစ်နေ့သေကြရမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့
 အခု ဘာလုပ်ကြရမလဲ”

ခရိတ်က သူ့အစီအစဉ်များကို အတိုချုပ်ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့လူအုပ်ဖြင့်
 မော်တော်ကားဘီးများကို လဲကြသည်။

ကားပြင်သည့် ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော သေတ္တာထဲတွင် တူတစ်လက်တွေ့
 ဖြင့် ခရိတ်က ထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ခြေတုကို ဖြုတ်သည်။ စက်သေနတ်မှန်ထားသည့်
 နေရာကို ကြည့်သည်။ သတ္တသားကို ထုတ်ချင်းဖောက်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာသို့
 တူနှင့်ထုပြီး အထိုက်အလျောက်ကောင်းအောင် ပြုပြင်သည်။

“ဒီအတိုင်း... ခဏနေလိုက်ဦးပေါ့ကွာ” ဟုလည်း သူ့ခြေတုကို ပြောနေမိသည်။
 တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ တွန်ဂါတာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကားဘီးများ ထဲ
 လဲပေးနေသော ခရိတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အမဲဆီများ ပေကျံနေသည်။ တွန်ဂါတာနှင့်အတူ
 ဆာရာလည်း ပြန်ပါလာသည်။ ဆာရာက မောင်းပြန်သေနတ်တစ်လက်ကို ပခုံးမှာလွယ်ထား
 သည်။ ဆာရာသည် တွန်ဂါတာနှင့် ယှဉ်ရပ်လိုက်သောအခါ ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်
 လို ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဘာဆီမှမတွေ့ဘူး၊ စခန်းတစ်ခုလုံး နဲ့နေအောင်ရှာတာပဲ” ဟု တွန်ဂါတာက
 ပြောသည်။

ခရိတ်က ကားအောက်မှ ထွက်လာသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများကို အခဲ
 ပေနေသည့် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သပ်ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ နှစ်ဂါလံခွဲလောက်တော့ ရှိတယ်၊ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ မောင်းလို့ရမယ်
 အခု သုံးနာရီထိုးသွားပြီ၊ နောက်နှစ်နာရီကျော်လောက်ကြာရင် စယ်လီအန်း ရောက်လာ
 မယ်၊ ဒီရောက်ဆီနဲ့တော့ အချိန်မီ မရောက်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ခရိတ်... ငါ့အတွက် မင်း ဘယ်လောက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
 ဆာရာကပြောတယ်၊ ဒါတွေဟာ... ”

တွန်ဂါတာက လေအေးကလေးနှင့် ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်က သူ့
 ကို ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ပြောနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး ဆမ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့လူတွေကို စကားနည်းနည်းတော့ ပြောမှဖြစ်မယ်”

တွန်ဂါတာက သူလူများကို စုခိုင်းလိုက်သည်။ အချုပ်ခန်းအသီးသီးမှ လွတ်လာကြသည့် မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသားများသည် တွန်ဂါတာအနီးသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။ တွန်ဂါတာက ဖော်တော်ကားစက်ခေါင်းပေါ်သို့ တက်ရပ်သည်။ တွန်ဂါတာအား ချွန်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် မော့ကြည့်နေကြသည့် အကျဉ်းသားများ၏ မျက်နှာကို မီးရောင်အောက်မှာ ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရလေသည်။

တွန်ဂါတာက သူတို့ကို နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိုထားပြီး ကျွန်တော် သွားရတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ဒီညာဉ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူ ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အချိန်အထိ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်နဲ့ဒီညာဉ်ဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူ ရှိနေမယ်၊ ဒီစကားကို ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာဘာ... ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖခင်ကြီးဖြစ်ပါတယ်”

လူအုပ်ကြီးက သံပြိုင်အော်ကြသည်။

“ရှို့နာစစ်သားတွေ ဒီနေရာကို မကြာခင် ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် တောထဲကို သွားကြပါ၊ ဒီနေရာက ရနိုင်သမျှ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်နဲ့ ရိက္ခာတွေကို သယ်သွားကြပါ၊ ဟောဟို လူတွေကိုလည်း ခေါ်သွားပါ” တွန်ဂါတာက ရဲဘော်လွတ်ကောက်တို့ လူစုဘက်သို့ လှည့်ပြီးလက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “တောထဲကိုရောက်အောင် သူတို့ ခေါ်သွားပေးပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာရောက်အောင် ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင်အောင် လုံလောက်တဲ့အင်အားနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အထိ ငွေကောင်းကောင်းနဲ့ စောင့်ကြပါ၊ ကဲ ဘေးမသိရန်မခတ် လိုရာခရီးကို ရောက်နိုင်ကြပါစေ”

လူအုပ်ကြီးက တွန်ဂါတာအနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ အချို့သည် ကလေးငယ်များလို ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေသည်။ တွန်ဂါတာကို တလေးတစား နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ပြီးတော့ အကျဉ်းစခန်းကို ကျောခိုင်းပြီး တောအုပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် အမှောင်တွင်း၌ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးမှ ထွက်ခွာသူသည် ရဲဘော်လွတ်ကောက် ဖြစ်သည်။ ရဲဘော်လွတ်ကောက်က လူအုပ်ကြီးနောက်သို့ လိုက်မသွားသေးခင် ခရိတ်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ရှေ့တန်းကတက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပေမယ့် ရှို့နာတစ်ယောက်ကိုမှ ခင်ဗျား မသတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီမှာလည်း မသတ်ဘူး၊ တံတားမှာ ချုံခိုတိုက်တုန်းကလည်း မသတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် မသတ်တာလဲ ကူဖီးလာ”

“အဲဒီတာဝန် မင်းယူဖို့ပေးထားတာလေ၊ မင်းတို့က ငါ့ထက် ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ပိုတော်ဘယ်မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပဲ၊ အို... ဟုတ်တယ်၊ စာအုပ်တွေရေးတဲ့ ဗာရေးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ သိပ်လေးစားပါတယ်၊ ကျွန်တော် အသက်

ရှည်ရှည် နေရဦးမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ကြုံရတဲ့ အကြောင်းတွေ ကျွန်တော့်မြေးတွေကို ပြန်ပြောပြမယ်”

“ကဲ... သွားပေးဦးတော့ သူငယ်ချင်း”

ခရိတ်က ရဲဘော်လွတ်ကောက်နှင့် အားပေးတရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ သေနတ်လွယ်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော လွတ်ကောက်ကို ကားစက်ခေါင်းနားမှာ ရပ်နေသည့် ခရိတ်၊ တွန်ဂါတာနှင့် ဆာရာတို့က လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ခရိတ်က စတင် ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။

“ဆမ်... ပိုင်ယာလက် အော်ပရေတာ ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့နေတာ မင်းကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အခုလောက်ဆိုရင် ဖန်ဂါတာရာအနေနဲ့ စစ်ကူတွေပို့ပြီး ဖြစ်နေလောက်ပြီ၊ ဟာရဲရားမြို့တော်နဲ့ ဒီကြားထဲမှာ စစ်တပ်တွေ ရှိသေးသလား”

“ရှိမယ်ထင်ဘူး၊ ကာရိုဖီမှာ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက်ကြီးတဲ့ တိုက်ပွဲအတွက် စစ်ကူပို့လောက်တဲ့အင်အားမရှိ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ စစ်ကူတပ်ကိုစုစည်းဖို့ သူတို့ အချိန်တစ်နာရီ ယူရမယ်ထား၊ ကျတီတီရောက်အောင် သူတို့ ငါးနာရီလာရမယ်၊ ဟုတ်သလား”

တွန်ဂါတာက မှန်ကန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီတော့ မနက်ခြောက်နာရီမှာ ကျတီသာသနာပြုစခန်းကို သူတို့ ရောက်လာမယ် စယ်လီအန်းက ငါးနာရီခွဲမှာ ရောက်နေလိမ့်မယ်၊ အချိန်ကတော့ သိပ်နည်းနေပြီ၊ ကားထဲ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ မောင်းလို့ရနိုင်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တို့ခရီးကို ကုန်းကြောင်းလျှောက်ကြရတော့မယ်၊ ကဲ... သွားကြစို့”

တွန်ဂါတာနှင့် ဆာရာက ကားရှေ့ခန်းပေါ်မှာ တက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်က မတက်သေးဘဲ ဖရိုဖဲဖြစ်နေသော ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေဖြင့် လှည့်ကြည့်နေသေးသည်။

မီးတောက်များ အားလုံးငြိမ်းသွားကြပြီ။ မီးကြွင်းမီးကျန်များမှ မီးခိုးများသာ တအူအူ ထွက်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် ထိန်လင်းသည့် မီးရောင်အောက်မှာ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်နေသည်။

“လျှပ်စစ်မီးတွေ...”

သူ အကျယ်ကြီး အော်လိုက်သည်။ သည်မီးရောင်များကိုမြင်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မှန်ပါသည်။ မီးပေးစက် ရှိနေသေးသည်။ စောစောကတည်းက သည်အကြောင်းကို မစဉ်းစားကောင်းလားဟု သူ့ကိုသူ အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်နေမိတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပဲ”

ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ ဒီမိုင်ဘာနေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဆမ်... မီးပေးစက်ရှိနေတယ်ကွ”

ကားစက်နှိုးသည်။ ပြီးတော့ ကားကို နောက်ဘက်သို့ တရကြမ်း ထိုးတွေ့သည့် မီးစက်ရှိနေသည့် တောင်ကုန်းဆီသို့ အလောသုံးဆယ် မောင်းသွားသည်။ မီးပေးစက်ထဲ သဲအိတ်များကာထားသည့် ဘန်ကာကျင်းထဲမှာ ရှိနေသည်။

မီးစက်ရှိရာဝင်သည့် အပေါက်နားမှာ ကားရပ်သည်။ ကားပေါ်မှအနုဆင်း

အတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသည်။ မီးစက်က ပုံမှန်လည်ပတ်နေဆဲ ရှိသည်။ အရန်တိုင်ကံကို ပုတ်ကြည့်သည်။

“အပြည့်ပဲဟေ့ . . . အပြည့်ပဲဟာ ဒါဆိုရင် အနည်းဆုံး ဂါလံလေးဆယ်ရှိမယ်” သည်တော့မှပင် သူ့ အသက်ကောင်းစွာရှုနိုင်ကာ ထအော်လိုက်လေသည်။

မော်တော်ကားလမ်းသည် မြေကြီးတစ်ကောင် တွန့်လိမ်နေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ဇာတ်ဆီတိုင်ကီ အပြည့်ထည့်ထားပြီးသော ကိုယ့်တာအမျိုးအစား ထရပ်ကားသည် ထိုလမ်းပေါ်တွင် ကျွတ်လေယာဉ်ကွင်းရှိရာသို့ အရှိန်နှင့် ပြေးနေသည်။

တောင်ဆင်းတောင်တက်လမ်းများ ဖြစ်သဖြင့် ခရိတ်က ကားလက်ကိုင်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စုံကိုင်ထိန်းရင်း မောင်းနေသည်။ အတော်ကလေး မောင်းမိသောအခါ တောင်အောက်မြေပြန့်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ”

ခရိတ်ကမေးသဖြင့် ဆာရာက သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

“လေးနာရီ ငါးဆယ့်သုံးမိနစ်”

ခရိတ်က အရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ရောင်ခြည်ပေါ်စပြုပြီ။ ကားထဲမှာရှိသည့် ပိုင်ယာလက်စက်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ စစ်တပ်အသွားအလာ အရွေ့အပြောင်း သတင်းပို့ချက်များ ကြားလိုကြားငြား ဖွင့်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာသံမှမကြားရ။ ထို့ကြောင့် ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“တောင်အောက်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် လမ်းဘေးတွင် သစ်ပင်များ အတော်ကလေးကျလာသည်။

“ဆယ်မိုင်လိုသေးတယ်” ဟု တွန့်ဂါတာက ပြောသည်။

“နောက်နာရီဝက်လောက် မောင်းရဦးမယ်”

ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။ အလမ်းရောင် အတော်ကလေး များလာပြီဖြစ်သဖြင့် ရွှေမီးကြီးနှစ်လုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“တို့ဒီမှာရှိနေတာ မီးရောင်နဲ့ အချက်ပြသလို ဖြစ်နေဦးမယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ကိုယ်လုံးကြီးမှာ ဆတ်ကနဲ ထောင်သွားသည်။ သို့မော်တော်ကား စက်သံက တစ်မျိုးပြောင်းလာသည်။ စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ငိုကျယ်လောင်လာသည်။

“ဟိုက် . . . ဒုက္ခပဲ။ အံ့မပျက်လိုက်ပါနဲ့ဦး . . . အခုတော့ မပျက်လိုက်ပါနဲ့ဦး” ဟုလည်း စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည်။

ထိုသို့ပြောရင်းမှာပင် သူ့ကားစက်သံမဟုတ်ကြောင်း သိသွားသည်။ အခြားမော်တော်ကားတစ်စီး၏ စက်သံကိုကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ စက်သံက ပိုကျယ်လာသည်။ သူ့ကားနှင့် ပိုနီးလာသည်။

ခရိတ်က ဘေးမှန်ကိုချပြီး အပြင်သို့ ခေါင်းထွက်ကြည့်သည်။

စယ်လီအန်း၏ စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေးသည် သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမြင့်ပေ ငါးဆယ်လောက်မှ ပျံသန်းလာသည်။ အရုဏ်တတ် အလင်းရောင်တွင် အပြာရောင်နှင့် ငွေရောင်များ ပြောင်လက်နေသည်။

ခရိတ်က အပျော်ကြီးပျော်သွားကာ အားပါးတရ လက်ငှေ့ယမ်းပြမိသည်။

စယ်လီအန်းက သူ့လေယာဉ်ပျံကလေးကို သူတို့နှင့်ယှဉ်ပြီး မောင်းနေသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာလှလှကလေးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရပေပြီ။ ပန်းရောင်ပုဝါကလေးကို ခေါင်းမှာစည်းထားသည်။ နက်မှောင်ပြီး နှစ်ဘက်ဆက်တတ်သော မျက်ခုံးများက မျက်နှာကလေးကို ဘောင်ခတ်ပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။

ခရိတ်ကို သူ့မှတ်မိသွားသည်။ အားပါးတရ ရယ်သည်။ “သွားနှင့်မယ်” ဟူသည့်ပုံစံကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် လုပ်ပြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကားကိုကျော်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းရှိရာသို့ ဆက်လက် ပျံသန်းသွားတော့သည်။

တောအုပ်များကို လွန်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ပြောင်းခင်းများကြားသို့ ရောက်လာသည်။ ကားလမ်းဘေး နှစ်ဘက်လုံးတွင် ပြောင်းခင်းများ အပြည့်ရှိနေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ သွပ်မိုးဖြူဖြူကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။

သာသနာပြုရွာကလေးထဲသို့ ဖြတ်မောင်းတော့ အချို့ရွာသားများ နိုးနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့က အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး သူတို့မော်တော်ကားကို ကြည့်ကြသည်။ ခရိတ်က မော်တော်ကားအရှိန်ကို လျှော့ချပေးသည်။ ဆာရာက ကားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ခေါင်းထွက်ပြီး အသံကုန်အော်သည်။

“စစ်သားတွေ လာနေပြီ၊ အန္တရာယ်အကြီးကြီးနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ တစ်ရွာလုံးကိုပြောလိုက်၊ တောထဲမှာ သွားပုန်းနေကြ”

ခရိတ်က ထိုအကြောင်းကို မစဉ်းစားမီ။ တပ်မဟာ (၃) က နယ်ခံလူထုကို အနိုင်ကျင့်ပြီး ကလဲ့စားချေတော့မည်ကို ကြိုတင်မစဉ်းစားမီ။

သူက ကားရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်ပြန်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းကိုရောက်ဖို့ တစ်တီထီ မီတာလောက်သာ လိုတော့သည်။ လေကြောင်းအချက်ပြ လေအိတ်ကြီးကိုပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

စယ်လီအန်းက သူ့ စက်စနာလေယာဉ်ပျံကလေးကို ကွင်းပေါ်မှာ ခပ်နိမ့်နိမ့် ထပ်ပတ်ဝဲသည်။ ဘီးများချနေသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။ ကွင်းပေါ်သို့ဆင်းဖို့ နောက်ဆုံးတစ်ဖန် ပြန်ဝဲသည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

တွန်ဂါတာက အက်ကွဲသည်အသံကြီးဖြင့်အော်ရင်း တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိန်းသည်။ နောက်ထပ် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းက သူတို့လက်ဝဲဘက်မှနေ၍ ခပ်နိမ့်နိမ့်နှင့် ခပ်ပြေမြန် ပျံသန်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

စက်နှစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ပျံဖြစ်လေရာ ခရိတ်က ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။ ဧကန်တော့လေတပ်က အသုံးပြုနေသည့် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံဖြစ်သည်။ စစ်ဖြစ်စဉ်က လေယာဉ်ပျံများကိုပင် အများဆုံး အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

လေယာဉ်ဘေးတံခါးကို ဖွင့်ထားသည်။ တံခါးဝတွင် ယူနီဖောင်းဝတ် လူသုံး ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကျောပေါ်တွင် လေထီးအိတ်များ ကိုယ်စီရှိနေကြသည်။

“လေထီးဆင်းစစ်သားတွေ”

ခရိတ်က အော်ပြောသည်။ ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံက သူတို့ကားကိုကျော်ပြီး ပြောင်း ခင်းများဘက်သို့ ပျံသန်းသည်။ သူတို့ကားကို အကျော်လိုက်တွင် အပေါက်ဝ၌ ရပ်နေသူတစ် ယောက်ကို ခရိတ်ရော တွန်ဂါတာပါ ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်ကြသည်။

“ဖန်ဂါဘာရာ... သူပဲ” ဟု တွန်ဂါတာက ပြောသည်။

တွန်ဂါတာသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ဘေးမှတံခါးကိုဖွင့်ကာ ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သူ အားပြတ်နေခဲ့သည်မှာ ကာလကြာမြင့်ပြီး သူ ကိုယ်ကြီး ကလန်ကလား ဖြစ်နေသော်လည်း ယခုလို လှုပ်ရှားရာတွင်မူ အလွန်တရာ လျင် မြန်လှလေသည်။

ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အဆင်သင့်ရှိနေသော စက်သေနတ်ဖြင့် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံကို မနားတမ်း ပစ်တော့သည်။ ကျည်ဆန်များက လေယာဉ်ပျံ၏ ဘယ် ဘက်အတောင်ပံအောက်မှ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ သူတို့ကို ပစ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပိုင်းလော့က သိပုံရသည်။ လေယာဉ်ပျံက အမြင့်သို့ ပျံတက်သွားသည်။

“လေထီးသမားတွေဆင်းဖို့ အပေါ်ကို သူတို့ပျံတက်သွားပြီ” ဟု ခရိတ်က အော်ပြော သည်။

စက်စနာ လေယာဉ်ပျံကို ဖန်ဂါဘာရာ ကောင်းကောင်း မှတ်မိမည်မှာ သေချာ သည်။ ထရပ်ကားက လေယာဉ်ပျံတွင်းဆီသို့ ဦးတည်းမောင်းနေရာ ထိုနေရာမှာတွေ့ဆုံပြီး စက်စနာလေယာဉ်ပျံနှင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ မှချ သဘောပေါက် နားလည်ရပေမည်။

သို့ဆိုလျှင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံကို အောက်သို့ဆင်းစေပြီး တားဆီးခြင်းထက် လေထီးဆင်းစစ်သားများကို ချပေးကာ ဖြတ်တောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းက ပိုသေချာမည်ဖြစ် ကြောင်း သူ စိတ်ကူးပုံရသည်။ လေထီးဆင်းစစ်သားများက စက်စနာလေယာဉ်ပျံ ပျံမတက်မီ မိအောင်ဖမ်းထိန်းထားနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံမှာ အမြင့်ပေတစ်ထောင်လောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ လေထီးဆင်းဖို့ လုံလောက်သည့် အမြင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လေယာဉ်ကွင်းပေါ်သို့ တိုက် ရိုက်ခုန်ချကြမည်ဟု ခရိတ်က ခန့်မှန်းကြည့်သည်။

စက်စနာလေယာဉ်ပျံက ပြေးလမ်းတစ်ဘက်ထိပ်ဆီသို့ နိမ့်ဆင်းလာသည်။ ခရိတ် ကြည့်နေဆဲမှာပင် စယ်လီအန်းက ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ဘီးချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဘက်သို့ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ ပျံတက်ဖို့ အဆင်သင့် အနေအထားမှာ နေရာယူထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံပေါ်မှ လေထီးဆင်းစစ်သားများ တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပူပွင့်များဖြင့် ပြည့် သွားသည်။ နံနက်ပိုင်း လေအေးအေးတိုက်နေသည့် အထဲတွင် စစ်သားများ၏ လေထီးမှာ လှုပ်ယမ်းနေကြသည်။

စယ်လီအန်းသည် သူတို့အန္တရာယ်ကို မြင်တွေ့ပြီး ဖြစ်လောက်ပေပြီ။

ကားခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရှိနေသည့် တွန်ဂါတာက မိုးပေါ်သို့ စက်သေနတ်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းကင်တွင် လှုပ်ရှားနေသည့် လေထီးများကို အရှိန်နှင့် မောင်းနေသော ကားပေါ်မှ ထိမှန်အောင်ပစ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူနိုင်ပါ။

စယ်လီအန်းက လေယာဉ်ပျံပေါ်မှနေ၍ သူတို့ကို အသံကုန်လှမ်းအော်သည်။ လေယာဉ်စက်ကိုလည်း အမြင့်ဆုံးအထိ မြှင့်ထားသည်။

ခရိတ်က မော်တော်ကားကို လေယာဉ်ပြေးလမ်း လမ်းကြောင်းဘေးတွင် ဘရိတ်တအားဆောင်နင်းပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“ဆင်း”

ဘေးမှာထိုင်နေသည့် ဆာရာကို အော်ပြောသည်။ ဆာရာက ခုန်ဆင်းပြီး လေယာဉ်ဆီသို့ ပြေးသည်။ စယ်လီအန်းက ဆာရာ၏လက်ကို ဆီးကြိုဆွဲယူပြီး အပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ ဆာရာက နောက်ဘက်က ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှာရှိနေသော တွန်ဂါတာက နောက်ဆုံးလက်ကျန် ကျည်ဆန်များကို သွန်ပစ်နေသည်။ ပထမဆုံး ဆင်းလာသည့် လေထီးစစ်သားသုံးယောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ လေယာဉ်တွင်းအစွန်းအက်တွင် ဖြစ်သည်။ စက်စနာလေယာဉ်ပျံ ပျံတက်လျှင် သူတို့ခေါင်းပေါ်မှကျော်ပြီး ပျံတက်ရမည်ဖြစ်သည်။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသော လေထီးစစ်သားများသည် ကွမ်းကျင်စွာ ကိုယ်ကို လှူးလိမ့်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာ၏ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်ကြောင့် တစ်ယောက်ကမူ မလှုပ်တော့ဘဲ ကျသည့်နေရာမှာပင် ငြိမ်နေတော့သည်။

ခရိတ်က အေကေ-၄၇- မောင်းပြန်သေနတ်နှင့် ကျည်ကတ်အပိုများကို ဆွဲယူပြီး ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရင်း အော်သည်။

“သွားစို့ ဆမ်း... သွားစို့”

စက်စနာလေယာဉ်ပျံဆီသို့ သူတို့ ခြေကုန်ပြေးကြသည်။ အားအလွန်နည်းနေသော တွန်ဂါတာမှာ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ဒူးထောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ ခရိတ်က သူ့ကို ဆွဲယူပြီး လေယာဉ်ဆီသို့ ဆွဲပြေးသည်။

စယ်လီအန်းက ဘရိတ်များကို လွှတ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ပျံက ရှေ့သို့ ဘီးစတင်လိမ့်သည်။ ခရိတ်က ရွေ့စပြုနေသော လေယာဉ်ပျံ၏ နောက်ခံပေါ်သို့ တွန်ဂါတာထီး တွန်းတင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှေ့ခံပေါ်သို့ ဖက်တက်သည်။ သူတို့လောင်း အနေအထားမှာပင် လေယာဉ်ပျံက ပြေးလမ်းပေါ်မှာ အရှိန်ရစပြုနေသည်။ ချက်ချင်းပင် စယ်လီအန်း၏ ဘေးထိုင်ခုံမှာ သူ ထိုင်မိသွားသည်။

“တံခါးပိတ်လိုက်”

စယ်လီအန်းက အော်သည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ လှည့်မကြည့်။ ပြေးလမ်းတည့်တည့်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ ခရိတ် တံခါးပိတ်ဆောင်ပိတ်သည်။

ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လေထီးစစ်သားများသည် လေယာဉ်ပျံ၏ ဖမ်းတားရန် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှနေ၍ လေယာဉ်ပျံဆီသို့ ဦးတည်လာကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ ပြေးလာသူထဲမှ တစ်ယောက်မှာ ပခုံးပေါ်က ရာထူးအမှတ်အသားကို ကြည့်ကြည့်

အားဖြင့် ဗိုလ်မှူးချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာဖြစ်ကြောင်း မည်သူ့ကမှ ပြောပြရန် မလိုတော့ပေ။ သူသည် စက်စနာလေယာဉ်ပျံဆီသို့ အားရှိသမျှသွန်ပြီး ပြေးလာသည်။ ကျန် လေထီးစစ်သားများ သူ့နောက်မှာ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပျံနှင့် ဖန်ဂါဘာရာမှာ ခြေလှမ်းငါးရာလောက်သာ ဝေးတော့သည်။

စယ်လီအန်းက လေယာဉ်ပျံဦးကို အသာကလေး မော့တင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း ပင် လေထဲသို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။ ဖန်ဂါဘာရာနှင့် သူ့စစ်သားများ လေယာဉ်ဝမ်းဗိုက် အောက်သို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်ရာ မမြင်တွေ့ရတော့ချေ။

“အမေ...”

စယ်လီအန်းက အလန့်တကြား ထအော်သည်။

“သွားပြီ” ဟုလည်း ဆက်ပြောသည်။

ခရိတ်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေသည့် ဒိုင်ခွက်များ ကွဲကုန်ကာ မှန်စများက ပတ်လည်သို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဘရိတ်ဆီများ ပန်းထွက်လာသည်။ ခရိတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဘရိတ်ဆီများ ပေကျဲသွားသည်။

မောင်းပြန်သေနတ် ကျည်ဆန်များသည် လေယာဉ်ပျံဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ထွင်းဝင် လာသည်။ အထဲမှာ ယမ်းနံ့များ ညော်သွားသည်။ ဝုံကြည့်သောအခါ အပေါက်များကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

နောက်ခံတွင်ထိုင်နေသည့် ဆာရာ၏ အထိတ်တလန့် ထအော်လိုက်သံကို ကြားရ သည်။ ခရိတ်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မည်သူမှ အထိအခိုက် မရှိကြ သေးချေ။

စယ်လီအန်းက လေယာဉ်ပျံကို နောက်ပြန်ကွေ့ပြီး ကွင်းပေါ်သို့ ပြန်မောင်းသည်။ ကွင်းပေါ်မှာ စစ်သားအချို့ ရောက်နေကြသည်။ ကွင်းပေါ်သို့ သူဆင်းလိုက်သည်။ ကွင်းပေါ်ရှိ စစ်သားများက ကွင်းဘေးသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး ရှောင်တိမ်းသွားကြသည်။

ဘီးနှင့် ပြေးလမ်းဆောင်ထိမိပြီး လေယာဉ်ပျံက အပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားပြန်သည်။ ဘက်ဘက်တောင်ပံအဖျားနှင့် မြေကြီး ပွတ်တိုက်မိသွားသည်။ စယ်လီအန်း၏မျက်နှာမှာ ခွံ့ခဲ့နေသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိုင်ကာ လေယာဉ်ကို အစွမ်းကုန်ထိန်းနေ သည်။

သူတို့ရှေ့တွင် သစ်ပင်တစ်ပင်က ခံနေသည်။ ထိုသစ်ပင်ဆီသို့ လေယာဉ်က တည့် တည့်ကြီး ဦးတည်သွားနေသည်။ စယ်လီအန်းက တစ်ဘက်ညှို့ကွေ့နိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသည်။ လေယာဉ်ပျံ ကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံး တုန်ခါနေသည်။ သစ်ပင်ကိုင်းဖျားများကို အတောင်ဖျားနှင့် ပွတ်တိုက်မိပြီး သီသီကလေး လွတ်သွားသည်။

သစ်ပင်ကို ကျော်လာခဲ့သောအခါ အတော်ကလေး ထိန်းနိုင်လာသည်ကို တွေ့ရ သည်။ သို့သော်လည်း လေယာဉ်ပျံမှာ နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံသန်းနေသည်။ သစ်ပင်များ လွတ်ရုံ ကလေး ဖြစ်နေသည်။ စစ်သားများ၏ သေနတ်တစ်ကမ်းနှင့်တော့ လွတ်လာသည်။

“ဒါကိုတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ” ဟု ခရိတ်က စက်သံကြားမှ အကျယ်ကြီး အော်မေးသည်။

“ကွင်းမှာဆင်းသွားပြီ” ဟု တွန်ဂါတာက ပြောသည်။ ခရိတ် လှည့်ကြည့်သောအခါ

ကွင်းပေါ်သို့ ဆင်းသွားသော ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံကြီးကို မြင်ရလေသည်။

“ဘီးတွေ ပြန်တင်လို့မရတော့ဘူး” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။ ရှေ့တွင် မီးခိုးကလေးသုံးလုံးက လင်းနေသည်။

“အဲဒီနေရာကို သေနတ်မှန်သွားပြီထင်တယ်၊ ဘီးတွေညှပ်နေပြီ”

ပြောင်းခင်းများ အလွန်မှာရှိသည့် သစ်တောနှင့် သူတို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ စယ်လီအန်းက သင်ပင်ထိပ်ဖျားလွတ်အောင် လေယာဉ်ပျံကို အပေါ်သို့တက်ဖို့ ကြိုးစားနေခိုက်မှာပင် ဘရိတ်ဆီများ ပန်းထွက်လာပြန်သည်။ ယခုအခါတွင် ရှေ့မှ လေကာမှန်ကြီးကို ဆီများပေကျကုန်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှေ့ကို ဘာမှမမြင်တော့ဘူး” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောပြန်သည်။

တွန်ဂါတာက စယ်လီအန်း၏ဘေးတွင်ရှိနေသော ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ထုခွဲပေးလိုက်သည်။ စယ်လီအန်းက ထိုပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်ပြီး ရှေ့ကိုကြည့်သည်။

“ဒိုင်ခွက်တွေအားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီ၊ ဘာမှ ကြည့်လို့မရတော့ဘူး၊ အမြင့်နှုန်းအမြန်နှုန်း ဘာမှမပြတော့ဘူး” ဟု ခရိတ်က သူ့ရှေ့ရှိ စက်ခလုတ်ခုံများကို ကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။

“အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက ဘီးပြန်တင်လို့ မရတာပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သိပ်နွေးနေလိမ့်မယ်၊ ဒီနှုန်းအတိုင်း သွားနေရင် ကျွန်မတို့ သဲကန္တာရထဲက စခန်းကို ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူး”

စယ်လီအန်းက လေယာဉ်ပျံကို ကြိုးစားထိန်းနေသည်။ သို့သော်လည်း အမြင့်သို့ ပျံမတက်နိုင်ဘဲ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ လွတ်ရုံလောက်သာ ပျံသန်းနေနိုင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လေယာဉ်စက်သံ မမှန်ဖြစ်လာသည်။ အမြန်နှုန်းလည်း ပို၍ ကျသည့်ထက် ကျစွပြုလာသည်။ စယ်လီအန်းက သူ့ရှေ့မှာရှိသည့် ခလုတ်ကလေးများကို ပိတ်တာပိတ်၊ ဖွင့်တာဖွင့် လုပ်နေသည်။

“ဆီပြတ်သွားပြီ၊ ဆီပိုက်ကို သေနတ်မှန်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟုလည်း လေထဲကလေးနှင့် ပြောလေသည်။

ပြီးတော့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် မျက်နှာကလေးနှင့် ခရိတ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ခရိတ်၏လက်တစ်ဘက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်းလည်း ပြောသည်။

“ဒီမှာ . . . ပြောရဦးမယ်၊ မောင်နဲ့ခွဲနေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ကိုယ်လည်း အတူတူပါပဲကွယ်” ဟု ခရိတ်ကလည်း အသံကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားပြီး ပြန်ပြောမိသည်။

“အချိန်ကြည့်ပါဦး”

စယ်လီအန်းက ချက်ချင်းပင် လုပ်ငန်းသဘော ဆန်သွားပြန်သည်။

“ငါးနာရီ ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်”

ခရိတ်က နာရီကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။ ကျူတီသို့ သွားသည့်လမ်းမှာ မြောက်ဘက် အဝေးကြီးတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ဗူစာမန်ဖီ၏ရွာသည် ထိုလမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လေသည်။

အင်ဂျင်စက်သံက ပိုဆိုးလာသည်။ စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ

စောစောကထက် ပိုပျက်လာသည်။

“အချိန်...”

စယ်လီအန်းက မေးပြန်သည်။

“ငါးနာရီ ဆယ်ခုနစ်မိနစ်”

“အခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို လေယာဉ်ကွင်းက လှမ်းမမြင်နိုင်တော့ဘူး။ လေယာဉ်ပျံသံကိုလည်း သူတို့ကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်တို့ ဘယ်ကိစ္စကလေးနဲ့တယ်ဆိုတာ ဖန်ဂါဘာရာ သိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ရောက်နေထယ်ဆိုတာလည်း သိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဝိတိုရိယရေတံခွန်နားမှာ ရဟတ်ယာဉ်စခန်းရှိတယ်။ တော့ဆွာနာနိုင်ငံကို တို့သွား နေတယ်ဆိုတာ သိရင် ကြားဖြတ်တိုက်ခိုင်းနိုင်တယ်” ဟု တွန်ဂါတာက လှမ်းပြောသည်။

“ရဟတ်ယာဉ်လောက်တော့ လွတ်အောင် တို့ပြေးနိုင်ပါတယ်”

“အခုလို ဘီးတင်လို့မရရင် လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စယ်လီအန်း၏ စကားအဆုံးမှာပင် လေယာဉ်စက်သံက လုံးဝ ရပ်သွားလေတော့ သည်။ သူတို့ကြားထဲတွင် လေတိုးနေသည့်အသံများသာ ကြီးစိုးနေလေသည်။ ကျည်ဆန်မှန် သဖြင့် အပေါက်ဖြစ်သွားသည့် နေရာများမှ တိုးဝင်လာသော လေသံများကိုပါ တစ်ခါတစ်ရံ ကြား နေကြရသည်။

သူတို့ရှေ့တွင် တောအုပ်တစ်ခု ဘွားကနဲပေါ်လာသည်။

“ထိုင်ခုံခါးပတ်တွေ ပတ်ထား၊ ပခုံးသိုင်းကြိုးတွေပါ ပတ်ထား”

စယ်လီအန်းက အရေးတကြီး အော်ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းလည်း ဓာတ်ဆီ ပိုက်လိုင်းအလတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ကျလျှင် မီးထမတောက်စေရန် ကြို တင်ကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကွင်းပြင်များ တွေ့သလား”

စယ်လီအန်းက မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထွက်ကြည့်နေရင်း ခရိုက်ကို ပြန်မေးသည်။

“မတွေ့ဘူး”

သူတို့အောက်တွင် တောအုပ်က ထူထပ်နေသည်။ ထိုအပေါ်တွင် လွတ်ရုံကလေး သူတို့လေယာဉ်ပျံက လွင့်မျောနေသည်။

“သစ်ပင်ကြီး နှစ်ပင်ကြားကိုဝင်ပြီး အတောင်ပံနှစ်ဘက်နဲ့ တိုက်ချလိုက်မယ်၊ ဒါမှ အရှိန်သတ်လို့ ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘေးကမှန်တွေက အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ အကုန်ခွဲပစ်ထားမှ ဖြစ်မယ်” စယ်လီအန်းက ခပ်မြန်မြန်ပြောသည်။

“မှန်တွေကို ခွဲပစ်လိုက်မယ်” ဟု တွန်ဂါတာက လှမ်းပြောသည်။

“ကောင်းတယ်”

တွန်ဂါတာက လေယာဉ်ပျံမှ ရှိသမျှမှန်များကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ခွဲပစ်လိုက်သည်။ အောက်မှာရှိနေသည့် မြေမျက်နှာပြင်ကြီးက သူတို့ဆီသို့ မြင့်တက်လာသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ စယ်လီအန်းသည် ကျဉ်းမြောင်းသည့် တောင်ကြားကလေးထဲတွင် အတတ် နိုင်ဆုံး လေဟုန်စီးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။

“တံခါးတွေ အကုန်ဖွင့်ထားလိုက်တော့”

စယ်လီအန်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သူတို့အားလုံးက ကိုယ့်ဘေးမှာရှိနေသည့် တံခါးများအားလုံးကို သော့ဖွင့်ထားလိုက်ကြသည်။

“ခါးပတ်တွေ ဒိုင်အောင်ပတ်ထား၊ လေယာဉ်ပျံရပ်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း အမြန်ဆုံး ခါးပတ်တွေဖြုတ်ပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ်ကဆင်း၊ အဝေးဆုံးနေရာကို ရောက်အောင်ပြေး”

စယ်လီအန်းက လိုအပ်သည့် အစီအစဉ်များကို မနားတမ်း ခပ်မြန်မြန်ပြောနေသည်။ ကျန်သုံးယောက်က ခါးပတ်များနှင့် ပခုံးသိုင်းကြိုးများကို စိတ်ချရအောင် ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။

သူတို့ရှေ့မှာ ယှဉ်လျက်ပေါက်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။ စယ်လီအန်းက ထိုသစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားသို့ လေယာဉ်ပျံကို တည့်တည့် ဦးတည်ပေးလိုက်သည်။

အတောင်ပံနှစ်ဘက်က သစ်ပင်နှစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားကြသည်။ ပခုံးသိုင်းကြိုးနှင့် ခါးပတ်က ဆွဲဆောင့်ထားသဖြင့် အရေခွံများ လန်ကုန်သည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

အတောင်ပံနှစ်ဘက်က သစ်ပင်နှစ်ပင်နှင့်တိုက်ပြီး ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ထည်ကြီးက ရှေ့သို့လွင့်သွားပြီး ချုံများကြားသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ရှေ့မှာရှိနေသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ ခေါင်းသွားစိုက်သည်။

“ဆင်း... ဆီနဲ့ရတယ်၊ ဆင်း... ပြေးကြ”

စယ်လီအန်း၏ အော်သံနှင့်အတူ ပွင့်နေသော တံခါးများမှ သူတို့ခုန်ချပြီး ဝေယာဉ်နှင့်ဝေးရာသို့ ခြေကုန်ပြေးကြသည်။

ခရိတ်က စယ်လီအန်းနှင့်အတူ ပြေးသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ပန်းရောင်ပဝါကလေးပြေသွားပြီး နက်မှောင်သည့်ဆံပင်များသည် နောက်ဘက်မှာ လွင့်ပျံ့နေသည်။ စယ်လီအန်း၏ လက်မောင်းကို ခရိတ်က ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး တောင်ကျရေတိုက်စားသဖြင့် ဖြစ်နေသည့် ကျွမ်းကျင်တစ်ခုအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းကာ ပုနေကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားကြသည်။

“မီးလောင်တော့မလား”

စယ်လီအန်းက အသက်ရှူမမှန်အောင် မောနေသဖြင့် မသဲမကွဲလေသံဖြင့် ဝေသည်။

“ခဏစောင့်ကြည့်ဦး”

စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး တားထားလိုက်သည်။ ဓာတ်ဆီများကို မီးကျူးပြီး တိုင်ကီများ ပေါက်ကွဲမည့်အသံကို နားစွင့်နေကြသည်။

သို့သော်လည်း ဘာမှမကြားရပါ။ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သည်တော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနိုင်ကြတော့သည်။

“နတ်သမီးကလေးလိုကို မင်းပျံနိုင်တာပဲ”

“အတောင်ကျိုးနေတဲ့ နတ်သမီးလေးလိုလေ”

နောက်ထပ် တစ်မိနစ်ကြာအောင် သူတို့ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဘာသံမှမကြားရသောအခါတွင် သူတို့ အသက်ကောင်းကောင်း ရှူနိုင်ကြသည်။

“ကြည့်ကြည့်စို့”

မြေကျင်းထဲမှ သူတို့ ထရပ်သည်။ လေယာဉ်ပျံကိုယ်ထည်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ခေါင်းစိုက်နေသည်။ သို့သော်လည်း မီးရှောင်တစ်စုံတစ်ရာကို မတွေ့ရ။ မီးခိုးကလေးပင် ထွက်မနေချေ။ ထို့ကြောင့် မြေကျင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

“ဆမ်... ဆာရာ...”

ခရိတ်က အော်ခေါ်သည်။

တွန်ဂါတာနှင့် ဆာရာက သူတို့ပုန်းနေသည့်နေရာမှ ထရပ်သည်။ ခရိတ်တို့နှင့် သိပ်မဝေးလှသည့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး၏ နောက်ကွယ်က ချုံပုတ်တစ်ခုထဲမှာ သူတို့ ပုန်းနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ခရိတ်က လှမ်းမေးပြန်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သူတို့လေးယောက်စလုံး ပွန်းပဲ့ရုံမှတစ်ပါး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာရခြင်း လုံးဝမရှိကြချေ။

ကိုယ်ပေါ်မှာတင်နေသည့် ဖုန်များ၊ သဲများ၊ အမှုိုက်သရိုက်များကို ခါချကြသည်။

“က... တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ခရိတ်က မေးသည်။ လေးယောက်သား ခပ်ကြောင်ကြောင်ရပ်ရင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကိုးကွယ်ရာမဲ့သူများလို ပြန်ကြည့်နေကြလေသည်။

လေယာဉ်ပျံပျက်ထဲမှာ ရှိနေသည့် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို သူတို့ သယ်ယူကြ သည်။ ရှေးဦးသူနာပြု ဆေးအိတ်၊ ပလတ်စတစ်စ၊ နိုင်လွန်ကြိုး၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ရေဘူး၊ စောင်နှင့် ဆေးဝါးများကို ဦးစားပေးယူသည်။

ခရိတ်က အေကေ ၄၇-မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်၊ ပစ္စတိုသေနတ်၊ ကျည်ကတ်အပိုများ၊ မြေပုံသေတ္တာများကို ယူပြီးသောအခါ လေယာဉ်ပျံခေါင်မိုးပေါ်မှာရှိနေသည့် လမ်းညွှန်အိမ် မြှောင်ကိုပါ ဖြုတ်ယူသည်။

ထို့နောက် လေယာဉ်ပျံကို ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်အောင် သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ သစ်ရွက်များ စုယူပြီး ဖုံးကြသည်။ နောက်ဘက်က သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားတွင် ပြုတ်ကျကျန်ရစ် ခဲ့သည့် အတောင်ပံများကိုပါ ဖုံးကွယ်ကြသည်။ ချုံပုတ်များအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းများကို ဆွဲသွင်းသည်။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးနှင့် အင်ဂျင်ကိုသာ သူတို့ မသယ်နိုင်သဖြင့် သည်အတိုင်း ထားပြီး ဖုံးအုပ်လိုက်ရသည်။

ထိုအလုပ်များကို တစ်နာရီကြာအောင် မနားမနေ လုပ်ကြရသည်။ သူတို့ ခြေရာ ဖျောက်နေခိုက်တွင် လေယာဉ်ပျံသံကို မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ နှစ်ကြိမ်ကြားလိုက်ရသေးသည်။ ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံ ဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။

“ဒါကိုတာ လေယာဉ်ပျံသံပဲ” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

“ကိုယ်တို့ကို လိုက်ရှာနေကြတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကျွန်မတို့လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျသွားတာ သူတို့ မသိနိုင်ပါဘူး” ဟု စယ်လီအန်းက ကန့်ကွက်သလို ပြောသည်။

“ပျက်ကျမှန်းတော့ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပစ်လိုက်တာ ကိုယ်တို့ လေယာဉ်ပျံကို မှန်သွားကြောင်းတော့ သူတို့သိမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်နေရာရာမှာ ကိုယ်တို့ ပျက်ကျကောင်း ကျနေလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ ထင်ချင်ထင်နိုင်တယ်၊ ဒီလိုထင်ရင် ခြေလျင်စစ်သားတွေလွတ်ပြီး တောနင်းအရှာခိုင်းနိုင်တယ်၊ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေတဲ့ ရွာသူ ရွာသားတွေကိုပါ ရအောင် စစ်ချင်စစ်ဖန်မှာ”

ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည့် အကြောင်းများကို ခရိတ်က တစ်ခုချင်းပြောပြသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးခွာကြမ့် ဖြစ်တော့မယ်”

“ဘယ်လမ်းကို သွားကြမလဲ”

“ကျွန်မ တစ်ခုလောက်အကြံပေးရမလား”

တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်နေသော ဆာရာက ဝင်ပြောသည်။ ကျန်လူများက ဆာရာတို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ ရိက္ခာနဲ့ လမ်းပြလိုတယ်၊ အဖေရွာကို ရောက်အောင် ကျွန်မ သွားနိုင် လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဘာလုပ်မယ်လို့ မဆုံးဖြတ်ခင် အချိန်အတောအတွင်း ကျွန်မတို့ကို သူတိုက်ပေးထားနိုင်လိမ့်မယ်”

ခရိတ်က တွန်ဂါတာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲ၊ ကဲ... သွားကြစို့”

လေယာဉ်ပျံပျက်နားမှ မထွက်ခွာမီ ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏လက်မောင်းကို လှမ်း ဆွဲပြီး မေးသည်။

“မင်း ဝမ်းနည်းနေသလား၊ ဒီလေယာဉ်ပျံကလေးက သိပ်လှတာပဲနော်”

“စက်ပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာကိုမှ တွယ်တာတဲ့စိတ် မထားဘူး၊ တစ်ချိန် တုန်းကတော့ စွန့်ကလေးလို့ ပျံဝဲခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ အခုတော့ မြေပြင်မှာ ပြားနေပြီလေ လာ... သွားကြစို့ မောင်”

ခရိတ်က ရှိတ်ဖယ်သေနတ်ကိုထမ်းပြီး ရှေ့မှသွားသည်။ နောက်ထပ်မိုင်ဝက်လောက် ရောက်သည်အထိ သူတို့လာခဲ့သည့် လမ်းကြောင်း မှတ်မိအောင် အမှတ်အသားများ ပြုလုပ် သွားသည်။

အားနည်းနေသော တွန်ဂါတာက နောက်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးနှစ် ယောက်က သူ့ကို နှစ်ဘက်ညှပ်ပြီး တွဲခေါ်နေရသည်။

ထိုညနေတွင် မြစ်ကမ်းနံဘေးသို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ ရေထပ်ဖြည့်ပြီး အားဆေးများ သောက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ထိုနေရာမှာပင် စခန်းချသည်။ ညပိုင်းတွင် သောက်အိပ်၊ တစ်ယောက် ကင်းစောင့်စနစ်ကို ကျင့်သုံးကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောထပြီး ခရီးဆက်ကြသည်။ အတော်ကလေး သွား သောအခါ လူသွားလမ်းတစ်ခုကို တွေ့သည်။ ဆာရာက ရှေ့သို့အမိလိုက်လာပြီး လူသွားလမ်း ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထိုလမ်းကို သူ ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။

နောက်နှစ်နာရီခန့် ဆက်လက်သွားမိသောအခါ ဗူစာမန်ဒီ၏ရွာရှိသော တောင်

မှ စိုက်ခင်းများထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ဆရာက တောင်ပေါ်ရှိရွာသို့ တစ်ယောက်တည်း တက်သွားသည်။ ကျန်သုံးယောက်က တောထဲမှာ ပုန်းအောင်းကျန်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာပြန်လာသောအခါ သူနှင့်အတူ ဥစာမန်ဇီ လိုက်လာလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် တွန်ဂါတာဆီသို့ တောက်လျှောက် တန်းသွားပြီး တွန်ဂါတာ၏ ဒူးနှစ်လုံးကို အားပါးတရ ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သားတော်ကြီး... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ထပါ ဘကြီး... ထပါ”

တွန်ဂါတာက ဥစာမန်ဇီကို ဆွဲထူပေးသည်။ တလေးတစားလည်း ဆက်ဆံသည်။

“ခရီးရောက်မဆိုက် ဘာမှမကျွေးနိုင်တာ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက စိတ်မချရဘူး၊ ရွှံ့နာစစ်သားတွေ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်၊ အလုံခြုံဆုံးနေရာကို လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ အဲဒီမှာ အနားယူပြီး အားမွေးကြတာပေါ့၊ လာ... ဘကြီးနောက်လိုက်ခဲ့”

အဘိုးကြီးက အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ကျန်လူများ သူ့ကိုမီအောင် ကြိုးစားလိုက်နေကြရသည်။

နှစ်နာရီလောက် လျှောက်မိသောအခါ ခြောက်သွေ့နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရွှံ့နေသည့် ကျောက်တုံးကြီးများမှာလည်း အခြားနေရာနှင့်မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားနေသည်။ ကျောက်တုံးများမှ နေပူရှိန်မှာ တရွှိန်းရွှိန်းထွက်နေသည်။ မကောင်းမှုဆေးတစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည်ကဲ့သို့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်လာသည်။

“ဒီနေရာကြီးကို ငါမကြိုက်ဘူးကွာ၊ ငှက်သံကလေးတောင် မကြားရဘူး၊ ဘာတိရစ္ဆာန်မှ မရှိဘူး၊ တစ်ခုခုက တို့ကိုဆီးကြိုပြီး ခြိမ်းခြောက်နေသလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရတယ်” ဟု တွန်ဂါတာက ခရိတ်ကို လေသံကလေးဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

ခရိတ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်သည်။ တွန်ဂါတာပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ချုံပုတ်များထဲတွင် အသက်ရှိသည့် တိရစ္ဆာန်ဆို၍ ဘာမှမရှိ။ ယုတ်စွအဆုံး ငှက်အော်သံပင် မကြားရ။ အောက်ခံမှာလည်း အားလုံး ကျောက်သားများချည်း ဖြစ်နေသည်။ ပတ်လည်မှာရှိနေသည့် ကျောက်တုံးများကလည်း မာကျောလွန်းလှသည်။

ခရိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးစက်လာသည်။ ကြောက်စိတ်များပင် ဝင်လာသည်။

“မင်းလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ခံစားနေရတယ် မဟုတ်လား” ဟု တွန်ဂါတာက ဆက်မေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့ရှေ့က ဥစာမန်ဇီကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကြားမှာ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် သူတို့လိုက်လာကြသည်။ အဘိုးကြီးကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးကို မတွေ့ရ။

“ဒီဘက်ကိုလာကြ၊ အဲဒီကျောက်တုံးကြီးနောက်ကို ကျော်လာကြ”

အဘိုးကြီး၏အသံကို အတွင်းဘက်မှ ကြားလိုက်ရသည်။ အသံကြားရာဆီသို့ သူတို့ ဆက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျောက်ဆောင်များက ကာမိုးထားသည်။ ထို့ကြောင့် အလင်းရောင် အားနည်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှတ်မိအောင် အတော်အား

စိုက်ပြီး ကြည့်နေရသည်။

ဗုစာမန်ဇီက ကျောက်ဆောင်တစ်နေရာတွင် မူလကတည်းကရှိနေသော မှန်အိမ်ကို ယူသည်။ သူ့အဝတ်ကြားမှာ ထည့်ယူလာသည့် ရေနံဆီပုလင်းထုတ်ပြီး မှန်အိမ်ထဲသို့ ရေနံဆီထည့်သည်။ ပြီးတော့ မီးခြစ်ခြစ်ထွန်းသည်။

“လိုက်ခဲ့ကြ” ဟုခေါ်ပြီး သူက ဦးဆောင်သွားပြန်သည်။ မှန်အိမ်အလင်းရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထိုက်အလျောက် ရှင်းလင်းစွာ မြင်တွေ့နေကြရသည်။

“ဒီနားက တောင်တွေအားလုံးက ကျောက်လိုက်ဂူကြီးတွေ ပြည့်နေတယ်။ လိုက်ဂူတွေထဲမှာလည်း လိုက်ခေါင်းတွေက ဝက်ပါလို ဖြစ်နေတယ်” ဟု ဆာရာက သူတို့ထံ ရှင်းပြသည်။

လိုက်ခေါင်းအတွင်း ကိုက်တစ်ရှင်းဆယ်လောက် လျှောက်သွားမိကြသောအခါ ခန်းမကြီးတစ်ခုလို ကျယ်ပြောသည့် လိုက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။ သဘာဝအလင်းရောင်ကလေးတစ်ခု ဝင်နေသည်ကို သတိပြုမိကြသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မီးဘွေးများ၊ ငြာများ ရှိနေသည်။

လူများ ပြုပြင်ထားသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများပါ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗုစာမန်ဇီက မှန်အိမ်ကိုငြိမ်းပြီး ကျောက်ခဲတစ်ခုပေါ်မှာ သွားတင်ထားသည်။ တစ်နေရာမှာ လှည်းကျင်းပြီး သူတို့ရုထိုင်ကြသည်။

“ဒီနေရာဟာ မြင့်မြတ်တဲ့နေရာပဲ။ နတ်ဆရာတွေ ပညာသင်ဘဝမှာ ဒီနေရာပေါ့လား၊ ပညာထုံတက်ကြရတယ်။ ပညာမစုံမချင်း ဒီနေရာက ထွက်ခွင့်မရှိဘူး။ ဘကြီးလည်း ငယ်စဉ်တုန်းက အဖေနဲ့အတူလာပြီး ဒီနေရာမှာ မှော်အတတ်ပညာကို သင်ယူခဲ့ရတယ်။ မင်းတို့အားလုံး ဒီမှာ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘဲ စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်ကြတယ်။ ရှိနာစစ်သားတွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှာလို့တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ပတ်... ဒါမှမဟုတ် တစ်လလောက်ကြာရင် သူတို့ လက်လျှော့သွားကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ မင်းတို့ သွားချင်ရာကို စိတ်ချယာဇာချ သွားနိုင်ကြမယ်။ မင်းတို့အတွက် လမ်းပြတစ်ယောက်လည်း ရှာပေးမယ်”

နေသားတကျ ထိုင်မိကြသောအခါ ဗုစာမန်ဇီက ရှင်းပြသည်။

ခရိတ်က ထိုအကြောင်းများကို စယ်လီအန်းအား ဘာသာပြန်ပြသည်။

“ကြောက်စရာကြီးနော်၊ သူရဲတံ့တွေရဲ့ နေရာကို ရောက်လာရသလားလို့ စိတ်ထဲက ထင်မိတယ်” ဟု စယ်လီအန်းက လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အမျိုးသမီးတချို့ အစားအသောက်ယူပြီး လိုက်လာကြလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ ဒီမှာ နေတုန်း နှစ်ရက်တစ်ခါ သူတို့ အစားအသောက် လာပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ထူးခြားတဲ့ သတင်းလည်း ပြောပြမယ်”

အတော်ကြာတော့ ဆာရာ၏ ညီမနှစ်ယောက်သည် အစားအသောက်တော်များကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ရောက်လာကြသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် အစားအသောက်ကို ချက်ချင်းပြင်ဆင်ကြသည်။ လိုက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ဟင်းနဲ့ကျွေးနဲ့များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။ စောစောပိုင်းက အောက်သိုးသိုးနံ့နေသည့် အနံ့များ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“မင်း အမျိုးသမီးတွေနဲ့ အတူတူသွားစားနော်၊ ဒါက သူတို့ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာကိုယ်တို့နဲ့ အတူတူစားမယ်ဆိုရင် အဘိုးကြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်” ဟု ခရိတ်က

ယ်လီအန်းကို ပြောပြသည်။

“အဘိုးကြီးက ခင်ရောတော့ ကောင်းတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အဆင့် အတန်းခွဲတာတော့ စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲ”

ယ်လီအန်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်ပြောနေသေးသည်။

ယောက်ျားသုံးယောက် အတူထိုင်ပြီး ခေါင်ရည်သောက်ကြသည်။ စားရင်းသောက် ရင်းမှာပင် အဘိုးကြီးက စကားပြောသည်။

“တို့နှစ်ယောက် ယထမဆုံးတွေ့ဖို့ကိစ္စကို နတ်တွေက လွဲဖယ်ပစ်လိုက်တယ်၊ မင်း ယာမယ်ဆိုတဲ့ညတုန်းက ဘကြီးတို့ တစ်ညလုံး စောင့်နေကြသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှိနာစစ် သားတွေက မင်းကိုဖမ်းသွားကြတယ်၊ ဘကြီးတို့အားလုံး အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ နတ်တွေက နောင်တရသွားတယ်နဲ့ တူတယ်၊ မင်းနဲ့ဘကြီးကို အခုလိုတွေ့ရအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်ကြတယ်”

“ရှိနာတွေလက်ထဲက ကျွန်တော်လွတ်အောင် နတ်တွေက ဖန်တီးပေးလိုက်ကြတယ် လို့ ဘကြီးပြောတာ မှန်ကောင်းမှန်ပါလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ မှန်တယ်ဆိုရင် ဟောဒီက ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း မျက်နှာဖြူဟာ နတ်တွေရဲ့ တမန်တော်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူနဲ့ သူ့အမျိုးသမီး က ကျွန်တော် လွတ်အောင် သူတို့အသက်ကိုစွန့်ပြီး ဝင်ကယ်လိုက်ကြတာ”

“ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်အထိ သူဟာ မျက်နှာဖြူဖြစ်နေသေးတာပဲ” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။ နတ်တို့ စေလွှတ်လိုက်သည့် တမန်တော်ဆိုလျှင် ယခုလောက်အချိန်တွင် သူတို့လို ဘာတာဘယ်လီလူမျိုး ပြန်ဖြစ်နေလောက်ပြီဟု ထင်မှတ်ပုံရသည်။

“သူ့မိသားစုမှာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် နေလာခဲ့ကြ တာပါ၊ နောက်ပြီး သူဟာ ကျွန်တော်နဲ့ နှိမ့်ဖက်ညီအစ်ကို” ဟု တွန်ဂါတာက ရိုးရိုးကလေး ချင်းပြသည်။

“သူ့ကို မင်း ယုံကြည်စိတ်ချသလား” ဟု အဘိုးကြီးက တွန်ဂါတာကို ပြန်မေးနေ ပြန်သည်။

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ ဘကြီး၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ သေအတူ နှင်မကွာ ကောင်းတူဆိုးဖက်တွေပါ”

အဘိုးကြီးက သက်မြင်းချသည်။

“မင်း သဘောတူတယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲလေ၊ ဒါထက် မင်းဟာ လိုဘင်ဂူလာ ဘုရင်ကြီးအုတ်ဂူကို စောင့်ရှောက်ရသူဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား” ဟုလည်း ကောက်ကာငင်ကာ မေးချလိုက်သည်။

တွန်ဂါတာ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်သွားသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ဘကြီး ဘာသိထားသလဲ” ဟုလည်း ပြန်မေးသည်။

“ကူမာလိုမိသားစုက သားတွေအရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ လိုဘင်ဂူလာဘုရင် ကြီးရဲ့ ဂူရှိရာကို ခေါ်လာရစမြဲပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီဂူကြီးကို စောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့ သစ္စာဆိုကြရ တယ်၊ ဒါတွေအားလုံး ဘကြီးသိတာပေါ့”

တွန်ဂါတာက ခေါင်းကို မသိမသာညိတ်နေသည်။

“ဒါ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆိုရိုးစကားကိုရော မင်းသိလား”

တွန်ဂါတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေ အကူအညီ လိုနေပြီဆိုတဲ့အခါမှာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဝိညာဉ်ရောက်လာပြီး အကူအညီပေးလိမ့်မယ်”

“လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ မီးတွေလို ချက်ချင်းရောက်လာမယ်” အဘိုးကြီးက ပြင်ပေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ မီးတွေ” ဟု တွန်ဂါတာက ဝန်ခံသည်။

“နောက်ပြီးတော့ သီစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ အများကြီး ရှိနေသေးတယ် ကျန်တာတွေကို မင်း သိသလား”

“ပြောပါဦး”

တွန်ဂါတာက မယုတ်မလွန် ဖြေသည်။

“ဆိုရိုးစကားက ဒီလိုရှိတယ်၊ ကျားသစ်ပေါက်စကလေးဟာ ပထမဆုံး သူ့ထက် သစ္စာကို ဖောက်ဖျက်မယ်၊ ပြီးရင် သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တွေထဲက ရုန်းထွက်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကျားသစ်ပေါက်ကလေးဟာ နတ်သားတစ်ပါးလို ကောင်းကင်ထဲ သွားမယ်၊ အဲဒီနောက် ငါးတစ်ကောင်လို ရေထဲမှာကူးမယ်၊ အဲဒါတွေ ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးဟာ မှောင်ပိန်းနေတဲ့နေရာက လွတ်မြောက်လာပြီး ဒုက္ခရောက်နေမာတာဘယ်လို့လူမျိုးတွေကို အကူအညီပေးမယ်၊ လွတ်မြောက်အောင် ဖန်တီးပေးမယ်” သူတို့အားလုံး တိတ်နေကြသည်။ အဘိုးကြီး၏စကားကို ချင်ချိန်တွက်ဆကြည့်ကြသည်။

“ကျားသစ်ရေဟာ ကူမာလိုမိသားစုရဲ့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတဲ့ ကလေးဟာ ကျားသစ်ပေါက်ကလေး အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်”

တွန်ဂါတာက တစ်စုံတစ်ရာသောအသံကို ပြုသည်။

“သစ္စာကို မင်းဖောက်ဖျက်လိုက်ပြီလားဆိုတာ ဘကြီးမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ရှိနာစစ်သားတွေ ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တွေကိုတော့ မင်း ပြတ်တောက်ပစ်ခဲ့”

“အား...”

တွန်ဂါတာက ဘာမသိညာမသိသော ‘အား’တစ်လုံးအော်ကာ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ရှိနာအကျဉ်းထောင်ထဲက မင်း လွတ်မြောက်လာခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးလည်း လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင်လို ကောင်းကင်ပေါ်က ပျံသန်းလာခဲ့တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား” အဘိုးကြီးက ဆက်ရှင်းပြသည်။ တွန်ဂါတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။ တော့-ခရိတ်ကို အင်္ဂလိပ်လို လှည့်ပြောသည်။

“သူတို့ဆိုရိုးစကားတွေဟာ အခုဖြစ်ဖျက်ခဲ့တာတွေနဲ့တော့ အတော်နီးစပ်တာပဲ” ထိုသို့ပြောပြီး အဘိုးကြီးဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားကာ ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာနဲ့ ချီသာစွာပြောသည်။

“ဘကြီးက ဗဟုသုတ တယ်စုံတာပဲ၊ ရေကူးတဲ့ ငါးအကြောင်းကို ပြောပြတာပဲ”

တင်ခဲ့တော့ ဘကြီးကို ကျွန်တော် ကြိုပြောထားရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်က ရေလုံးလုံးမကူးတတ်ဘူးနော်၊ ရေနစ်သေမှာကို ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးပါး ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တခြားငါးတစ်ဆောင်ကို ဘကြီး ရှာဖွေလိုလိမ့်မယ်”

ဗုစာမန်ဇီက မေးစေ့တွင်ပေနေသည့် ဟင်းများကို လက်နှင့်သုတ်လိုက်ပြီး မတ်ခွက်ထဲ ဝိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘကြီးကို တစ်ခုပြောစရာ ရှိသေးတယ်၊ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ အုတ်ဂူထဲကို ဩန်တော် ရောက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ အလောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး၊ နတ်တွေက ရွှေပြောင်းယူသွားကြပြီနဲ့ တူတယ်”

တွန်ဂါတာ၏စကားကို ကြားသော်လည်း အဘိုးကြီးမျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတရာ ဖြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပါ။

“လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ ဂူထဲကို မင်း ရောက်ခဲ့ပြီဆိုရင် မင်း သစ္စာဖောက်ခဲ့ပြီ ဆိုတဲ့သဘောပေါ့၊ မင်း သစ္စာဖောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင်လည်း မဖောက်ရင် မဖြစ်နိုင်တော့လို့ ဘောက် ရတဲ့အခြေအနေမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းရဲ့ ဘိုးဘေးတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေက ဒီလိုသစ္စာ ဘောက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တာသာ ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းကို ဘာမှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိဘူး၊ အခုအချိန်ကစပြီး လိုဘင်ဂူလာအုတ်ဂူကြီး ဘာကြောင့် ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသလဲဆိုတာနဲ့ တော်သက်လို့ ဘကြီး ရှင်းပြမယ်”

အဘိုးကြီးက လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသည့် ပုလင်းကလေးကိုယူပြီး အထဲမှ အမှုန့်များကို ရှူသည်။ ပြီးတော့ ဆက်တိုက်ချေတော့သည်။ မျက်ရည်များ၊ နှာရည်များ ကျလာသည်အထိ အားပေးတရချေသည်။

နေသားတကျ ဖြစ်သွားတော့မှ စကားဆက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာနေသွားတဲ့ တာကာတာကာ ဆိုတဲ့ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်အကြောင်းကိုတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိထားပြီးဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်”

“တာကာတာကာဟာ ဟောဒီ ခရိတ်ရဲ့ မိခင်ဘက်က အဘိုးရဲ့အဖေ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု တွန်ဂါတာက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အမည်က ဆာရပ်ဖ်ဘယ်လင်တိုင်း၊ လိုဘင်ဂူလာဘုရင် လက်ထက် တုန်းက အင်မတန် နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့၊ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ စစ်သားတွေ တို့ သူပဲလိုက်တိုက်နေတာ၊ သူဟာ ဘကြီးတို့ လူမျိုးစုတွေရဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို တိုက်ခိုက် လုယက် ယူငင်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လိုဘင်ဂူလာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို ဘောနင်းပြီး လိုက်ရှာခဲ့တယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ခရိတ်ရော တွန်ဂါတာပါ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် တိုက်လုံးများကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှတ်တမ်းတွေထဲမှာ အဲဒီအကြောင်းရေးထား ဘာ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုဘင်ဂူလာရဲ့ အုတ်ဂူကို သူ ရောက်မရောက်ဆိုတာ သိမရေးထားဘူး၊ သူ့ရဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေဟာ ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ ဘကြီး” ဟု ခရိတ်က အလောတကြီး ဝင်မေးသည်။

အဘိုးကြီးက လက်မြှောက်ပြသည်။

“မင်းတို့က သိပ်လောကြီးတာကိုး၊ ဒီအကြောင်းကို ကုမာလိုရဲ့သားက ရှင်းပြလိမ့်မယ်။ လိုဘင်ဂူလာမီးတွေအကြောင်း မင်း ဘာတွေ့သိထားသလဲ၊ မင်းဟာ တံစံကြိမ်တုန်းက ဆမ်ဆင်ကုမာလိုပဲ”

“တချို့တစ်ဝက်တော့ ကျွန်တော် ကြားဖူးထားတာ ရှိပါတယ်၊ အင်မတန်များပြားတဲ့ စိန်တုံးတွေကို သူပိုင်တယ်လို့ သိရပါတယ်”

တွန်ဂါတာက စကားမလွန်သွားအောင် ခပ်ဆဆ ပြောသည်။

“မင်းကြားထားတာ မှန်တယ်၊ စိန်တွေ ခေါင်ရည်အိုးနဲ့ ငါးလုံးအပြည့်ရှိတယ်” ဟု ဗုစာမန်ဇီက ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် အဲဒါတွေကို တာကာတာကာက ခိုးယူသွားတာသာ ဖြစ်ရမှာပေါ့” ဟု ခရိတ်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။

အဘိုးကြီးက ခရိတ်ကို မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းဟာ အင်မတန်လျှာရှည်တယ်၊ မိန်းမတွေအတိုင်းပဲ၊ တောတိုက မိန်းမပိုင်းမှာ သွားထိုင်ချေ” ဟုလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ် မာန်သည်။

ခရိတ်က အသာပြုံးနေလိုက်ရသည်။

“လိုဘင်ဂူလာရဲ့ အုတ်ဂူကို ပိတ်ပေးသွားတဲ့ လူကတော့ ဂင်ဒင်းဆိုတဲ့လူပဲ၊ သူညီတော်တယ်”

“ဂင်ဒင်းဟာ ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ အဘိုးပေါ့” ဟု တွန်ဂါတာက ဝင်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဂင်ဒင်းဟာ မင်းအဘိုးရဲ့ အဘိုးပဲ၊ တာကာတာကာတို့ လိုက်တိုက်တဲ့ အတွက် လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးဟာ ရသမျှ လူသူလက်နက်ကို စုရုံးပြီး မြောက်ဘက်ပိုင်းကို ထွက်ပြေးခိုလှုံခဲ့ရတယ်၊ နောက်ဆုံး ရန်သူကို မခုခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သိတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်၊ သူပိုင်တဲ့ ခုနပြောတဲ့ စိန်တွေကို သူ့နဲ့အတူတူ အုတ်ဂူထဲမှာ မြှုပ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီအလုပ်တွေအားလုံးကို သူ့ညီဖြစ်တဲ့ ဂင်ဒင်းက တာဝန်ယူသွားတယ်၊ ကိစ္စအားလုံးပြီးတော့ လူဖြူတွေဆီကို ပြန်ပြီး ဟန်မပျက်၊ အမှုထမ်းနေခဲ့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ အုတ်ဂူနားမှာတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ မာတာဘယ်လီ နတ်ဆရာတစ်ယောက်ကို အစောင့်ထားခဲ့တယ်၊ နတ်ဆရာက အဲဒီနားမှာ ရွာတည်ပြီး သူ့သားမယားတွေနဲ့ နေတယ်၊ အဲဒီနတ်ဆရာ ဆိုတာက ဘကြီးရဲ့အဘိုး အင်စတ်ရွာဆိုတာပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား... ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဘကြီးတို့ သုံးယောက်စလုံးနဲ့ တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်နေတော့တယ်”

“စယ်လီအန်းပြောတာ မှန်နေပြီ၊ သရဲတစ္ဆေတွေရဲ့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်လာရတဲ့ အတိုင်းပဲတဲ့” ဟု ခရိတ်က တွန်ဂါတာကို အင်္ဂလိပ်လို ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။

“ဒီအကြောင်းကို တာကာတာကာက အနံ့ရသွားတယ်၊ သူဟာ တောခွေးအလို အနံ့ခံကောင်းပြီး လင်းတလို အစားကြီးတယ်”

အဘိုးကြီးက ပြောရင်း စိတ်နာလာဘိအလား စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်၊ ကျောက်ဂူနံရံဘက်သို့လည်း ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆက်ပြောပါဦး ဘကြီး”

ခရိတ်က ကြီးစားပြီးပြီး စကားဆက်ခိုင်းသည်။

“ခေါင်ရည်အိုးငါးလုံးနဲ့ စိန်တွေရှိတယ်ဆိုတာကို သူ့သိတယ်၊ သူနဲ့အတူတူ ရောမြှုပ်ထားခဲ့ကြောင်းလည်း သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဂင်ဒင်ရဲ့ တပည့်လက်သားတွေထဲက သစ္စာဖောက်မယ့်အကောင်ကို ရှာတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ခွေးထက်မိုက်တဲ့အကောင်ကို တွေ့တယ်၊ အဲဒီကောင်ကို တံစိုးလက်ဆောင်တွေပေးပြီး အုတ်ဂူရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြန်ခိုင်းတယ်၊ ယုတ်မာလွန်းတဲ့ အဲဒီအကောင်ရဲ့ နာမည်ကိုတော့ ပါးစပ်သနမှာစိုးလို့ ထုတ်မပြောပါရစေနဲ့တော့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ စစ်ကြီးဖြစ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် တာကာတာကာဟာ ကျောက်ဂူကို ဆက်မရှာနိုင်တော့ဘဲ စစ်ထဲကို ပါသွားတယ်”

“(၁၉၁၄) နဲ့ (၁၉၁၈) ခုနှစ်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ပြောတာ” ဟု ခရိတ်က တွန့်ဂါတာကို လှမ်းပြောသည်။

“စစ်ကြီးပြီးသွားတဲ့အခါမှာ တာကာတာကာဟာ ကျောက်ဂူရှာတဲ့လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ပြန်တယ်၊ စောစောကပြောတဲ့ ခွေးထက်မိုက်တဲ့ သစ္စာဖောက်ကို ပြန်ခေါ်ပြီး မြောက်အရပ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်၊ တိုတိုပြောကြစို့ဆိုရင် ကျောက်ဂူရှိတဲ့နေရာကို ရောက်ရောဆိုပါတော့၊ ဂူကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ အလောင်းရော၊ ခေါင်ရည်အိုးငါးလုံးနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ စိန်တွေပါ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် တာကာတာကာလည်း သိပ်ကို ဒေါသဖြစ်ပြီး စောစောက ခွေးထက်မိုက်တဲ့ သစ္စာဖောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ သူလည်း ပြန်သွားတယ်၊ နောက် လုံးလုံးပြန်မလာတော့ဘူး”

“အတော်နားထောင်လို့ကောင်းတဲ့ ပုံပြင်တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်တော့် သားစဉ်မြေးဆက်တွေကို တစ်ဆင့် ပြောပြရဦးမယ်၊ တော်တော်တောင် ညဉ့်နက်သွားပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော တွန့်ဂါတာကို ဗူစာမန်ဇီက ပခုံးကိုဖိပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဇာတ်လမ်းက ကျန်သေးလို့လား” ဟု တွန့်ဂါတာက မေးသည်။

“ကျန်တာပေါ့၊ မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့တဲ့ အကြောင်းကလေး ပြန်ပြောရဦးမယ်၊ စောစောက ပြောခဲ့သလို ခွေးထက်မိုက်တဲ့ သစ္စာဖောက်က တာကာတာကာတို့လူစုကို လမ်းပြပြီး ခေါ်လာတယ်၊ တောထဲကိုရောက်လာပြီး ရှာဖွေရေးတွေ သူတို့လုပ်ကြတယ်၊ ဒါကို ဘကြီးရဲ့ အဘိုးက မသင်္ကာဘူး၊ တာကာတာကာအကြောင်းကို လူတိုင်းသိကြတယ်၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ အကြောင်းမဲ့မလုပ်ဘူး၊ အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ မထူးနိုင်ဘဲနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။

“ဒါနဲ့ ဘကြီးရဲ့ အဘိုးက သူ့မိန်းမတွေထဲက အချောဆုံးနဲ့ အငယ်ဆုံးသုံးယောက်ကို ရွေးပြီး တာကာတာကာ စခန်းချနေတဲ့တောထဲသို့ လွှတ်လိုက်တယ်၊ ကြက်ဥတို့၊ ဒိန်ချဉ်တို့လည်း လက်ဆောင်အဖြစ် ယူသွားတာပေါ့ပေါ့၊ သူတို့စခန်းကို ရောက်ပြီးလာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သွယ်ဝိုက်မေးကြည့်တော့ ကြုံပစ်ဖို့လာတယ်လို့ ပြန်ဖြေတယ်”

ဗူစာမန်ဇီက စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး ခရိတ်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခရိတ်ကလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။

“တာကာတာကာဟာ လူလိမ်ပဲ၊ သူ လူလိမ်ဖြစ်ကြောင်းလည်း အားလုံးက သိထားကြတယ်၊ ဒါကြောင့် အဘိုးရဲ့မိန်းမသုံးယောက်က အားမလျှော့ဘူး၊ တစ်နေ့ ခွေးထက်မိုက်တဲ့ သစ္စာဖောက် ဖြစ်ထဲမှာ ရေချိုးနေတုန်း သူတို့လိုက်သွားတယ်၊ မိန်းမမာယာနဲ့ ပြားယောင်း

ပြီး မေးကြတာပေါ့လေ။ နောက်ဆုံးတော့ ခွေးထက်မိုက်တဲ့ သစ္စာဖောက်လည်း လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို အမှတ်မထင် ထုတ်ပြောလိုက်မိတယ်။ ဒီလိုလည်း သိရရော သူတို့အားလုံး ရွာကို ချက်ချင်းပြန်ပြေးလာကြတယ်”

အဘိုးကြီး၏စကားမှာ အားလုံး နစ်မောနေကြချေပြီ။

“လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ ကျောက်ဂူကိုဖောက်ဖို့ တာတာတာတာ လာတဲ့ အကြောင်းရင်းလည်းသိရော အဘိုးဟာ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ လိုအပ်တာတွေ ချက်ချင်းပြင်ဆင်ပြီး သူ့ဆီမှာ နတ်ဆရာအတတ်သင်နေတဲ့ တပည့်လေး ယောက်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဘကြီးရဲ့အဖေလည်း ပါတယ်။

လပြည့်နေ့ညမှာ သူတို့ငါးယောက် လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ ကျောက်ဂူကို သွား ကြတယ်။

ဂူကိုဖောက်ဝင်ပြီး ဘုရင်ကြီးရဲ့အလောင်းနဲ့ ခေါင်ရည်အိုးငါးလုံးအပြည့် ထည့် ထားတဲ့ စိန်တွေကို ယူကြတယ်။ အဲဒါတွေကို တစ်နေရာမှာ ရွှေထားတယ်။ ကျောက်ဂူကို တော့ ဟန်မပျက် ပြန်ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ သူတို့ ပစ္စည်းတွေသယ်ကြတုန်း ကမန်းကတန်း လုပ်ရတာဆိုတော့ ခေါင်ရည်အိုးတစ်လုံး ကျကွဲသွားတယ်။ အိုးခြမ်းပဲ့တွေကိုတောင် မသိမ်း နိုင်တော့ဘူး။ စိန်တွေကိုပဲ ကောက်ယူပြီး မြင်းကျားရေနဲ့ ထုပ်ယူလာခဲ့ကြရတယ်။ ပြီးတော့ လုံခြုံတဲ့ တခြားတစ်နေရာမှာ သွားထားလိုက်ကြတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စိန်တစ်လုံးကို ပညာသင်လေးယောက်ရော၊ တာကာ တာကာပါ မြင်မသွားကြဘူးပေါ့။ အိုးခြမ်းပဲ့တွေနဲ့ စိန်တစ်လုံးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တယ်” ဟု တွန့်ဂါတာက လေအေးကလေးနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ... မင်းတို့ သွားအိပ်ချေတော့၊ အားလုံး ပင်ပန်းနေကြပြီ”

ဗူစာမန်ဒီက ခရိတ်တို့နှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“ဘာလဲ... နားထောင်ချင်သေးလို့လား၊ ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလေ၊ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာဆုံးသွားပြီ” ဟုလည်း ပြောသည်။

“အလောင်းနဲ့ စိန်တွေကို သူတို့ ဘယ်နေရာယူသွားတာလဲ၊ အဲဒီနေရာကို ဘကြီး သိသလား”

တွန့်ဂါတာက အလောသုံးဆယ်မေးသည်။

ဗူစာမန်ဒီက ပြုံးသည်။

“အင်း... မင်းတို့ခေတ်လူငယ်တွေဟာ သိချင်စိတ်က တယ်ပြီးကြီးမားကြတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကူမာလိုရဲ့သားက မေးပြီဆိုတော့လည်း ဖြေရတော့မှာပေါ့လေ။ လိုဘင်ဂူလာဘုရင် ကြီးရဲ့ အလောင်းတော်နဲ့ စိန်တွေ ဘယ်နေရာမှာ ထားတယ်ဆိုတာကို ဘကြီး သိတာပေါ့ ကွယ်။ ဘကြီးရဲ့အဖေက အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို တစ်ဆင့်ပြောပြထားခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီနေရာ လိုက်ပြပေးနိုင်မလား”

“ဒီလိုဏ်ဂူထဲကို ဝင်လာကြတုန်းက ဒီနေရာဟာ မြင့်မြတ်တဲ့နေရာပဲလို့ ဘကြီး ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနေရာဟာ တကယ့်ကို မြင့်မြတ်တဲ့နေရာပေါ့ကွယ်”

“ဘုရားသခင်...”

“ဒီနေရာမှာလား”

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာတို့နှစ်ယောက်က အံ့ဩတကြီးဖြင့် ပြိုင်တူအော်လိုက်မိကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည်လိုအံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသည်အတွက် အဘိုးကြီးက အလွန်သဘောကျသွားသည်။

“လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ သင်္ချိုင်းတော်နေရာကို မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် လိုက်ပြပေးပါမယ်ကွယ်၊ အခုတော့ ဘကြီးမှာ စကားပြောရလွန်းလို့ အာတွေ့ခြောက်နေပြီ၊ အဲဒီနားက ခေါင်ရည်အိုးကလေး ဒီဘက် ရွှေ့လိုက်ပါဦး”

အိပ်ရာမှ ခရိတ် လန့်နိုးလာသောအခါ လိုက်ဂူအမိုးရို အပေါက်မှ အလင်းရောင် ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဖျိုးသမီးများ ချက်ပြုတ်နေကြသည့်နေရာမှ ဟင်းနံနှင့် မီးခိုးနံ့များကိုပါ ရှူရှိုက်လိုက်ရလေသည်။

နံနက်စာ စားကြသောအခါ ခရိတ်က ဆာရာနှင့် စယ်လီအန်းတို့နှစ်ယောက်အား ညကကြားခဲ့ရသည့် ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြောပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့လည်း လိုက်ပါရစေဟု ပြောသည်။ အဘိုးကြီးက အင်တင်တင် လုပ်နေသည်။

“အဲဒီနေရာကို ရောက်အောင်သွားဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ခက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မိန်းမတွေမျက်စိနဲ့ ကြည့်အပ်မြင်အပ်တဲ့ နေရာလည်း မဟုတ်ဘူး”

ဆာရာက သူ့အဖေနားနားသို့ကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို တိုးတိုးပြောသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်ပါခွင့်ကို အဘိုးကြီးက သဘောတူလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ကျောက်ဂူသို့သွားဖို့ သူတို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ လိုက်ဂူထဲတွင် မူလကတည်းက ရှိနေသည့် မှန်အိမ်တစ်လုံးကို ရေနံဆီ ထည့်ထွန်းကြသည်။ ပုဆိန်နှစ်လက်၊ နိုင်လွန်ကြိုးနှစ်ခွေ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်ငံးတစ်လက် ယူခဲ့ကြသည်။

လိုက်ဂူထဲတွင်ရှိသည့် လိုက်ခေါင်းပေါင်း များစွာတို့အနက်မှ တစ်ခုအတိုင်း သူတို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဗူစာမန်ဇီက မှန်အိမ်တစ်လုံးကိုင်းပြီး လမ်းပြသွားသည်။ သူ့နောက်မှ တွန်ဂါတာက နိုင်လွန်ကြိုးတစ်ခွေ ထမ်းလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က အလယ်မှ လိုက်သည်။ ခရိတ်က နိုင်လွန်ကြိုးတစ်ခွေနှင့် မှန်အိမ်တစ်လုံးကိုင်းပြီး နောက်ဆုံးမှလိုက်သည်။

သူတို့ဝင်လာသော လိုက်ခေါင်းသည် အောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ နောက်မှလိုက်လာသည့် ခရိတ်က လိုက်ခေါင်းချင်းဆုံသည့် နေရာတိုင်း၊ အကွေ့တိုင်းတွင် ဘေးမှနံရံများကို ဓားနှင့်ခြစ်ပြီး အမှတ်အသားများ လုပ်ထားခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ခေါင်မိုးပေါ်မှ မိုးယိုကျပြီး ထုံးကျောက်ကြီးများ အတွဲလိုက်ဖြစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ အောက်ကြမ်းပြင် ရေစက်ကျသည့်နေရာတွင် ချွန်ချွန်ကမူကလေးများ ဖြစ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မြောက်မြားစွာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

လိုက်ခေါင်းများက ကြွက်တွင်းများထက်ပင် ပိုမိုရှုရှုပ်ထွေးသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဝက်ပါလိုဖြစ်နေရာ လမ်းမသိလျှင် သည်အထဲမှ ထွက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူချေ။

တစ်နေရာရောက်တော့ အောက်သို့ ထပ်ဆင်းရပြန်သည်။ ယခုနေရာတွင်

ကျောက်များက သဘာဝလှေခါးထစ်များလို ဖြစ်နေသဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ဆင်းလာနိုင်ကြသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လင်းနို့ချေးနံ့များ နံစော်နေသည်။ လူသံကြားသဖြင့် လင်းနို့များ အုပ်လိုက် ထပ်သံကိုပါ ကြားရသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် လျှောက်မိသောအခါ ချောက်ကမ်းပါးကြီးနှင့် တွေ့ရသည်။ ရေတိုက်စားထားသဖြင့် ကျောက်သားများအားလုံးက အလွန်ချောနေသည်။ မှန်အိမ်ကို မြှောက်ပြီး အောက်ဘက်သို့ ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ချောက်က နက်လွန်းသောကြောင့် အောက်ခြေသို့ မှန်အိမ်မီးရောင် မရောက်နိုင်ချေ။ အပေါ်မျက်နှာကြက်တွင်လည်း လင်းနို့များ ကို တွေ့ရပြန်သည်။

နိုင်လွန်ကြီးတစ်ခွေကိုဖြေပြီး အပေါ်မှာရှိနေသည့် ကျောက်စွန်းတွင် ခိုင်အောင် ချည်သည်။ ထိုကြိုးကိုကိုင်ပြီး ဗူစာက ခေါင်းဆောင်ဆင်းသည်။ ထိုအတိုင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆင်းသွားကြရာ အောက် ပေငါးဆယ်ခန့်အရောက်တွင် ကျောက်ဖျာကြီးတစ် ချပ်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုကျောက်ဖျာကြီး၏ဘေးတွင် ရေတွေ့ရှိနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ” ဟု ခရိုတ်ကလှမ်းမေးသည်။

“ဆင်းသာဆင်းခဲ့ပါ” ဟု တွန်ဂါတာက ပြန်ပြောသည်။

အောက်သို့ ခရိုတ်ရောက်သွားသောအခါ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် အားလုံး ရောက်နှင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘေးမှာရှိနေသည့်ရေက အောက်ခြေသို့ ထိုးဖောက် မြင်ရမတတ် ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲဟင်... ” ဟု စယ်လီအန်းက မေးသည်။ သူ့အသံထဲမှာ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ် သံများ အပြည့်ပါနေသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ဖတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းကြည့်သောအခါ ရေကန်တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောက်ကမ်းပါးတွင် ကျောက်စွန်းများက သိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေကြသည်။

ခရိုတ်က အသင့်ယူလာသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ ရေက အနည်း ဆုံး ပေငါးဆယ်လောက် နက်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ကျောက်ဂူထဲတွင် ဘာအနှောင့် အယှက်မှမရှိဘဲ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ သည်အတိုင်း တည်ရှိနေခဲ့သဖြင့် ရေက ကြည်ချင် တိုင်း ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆမ်... ဒီနေရာမှာ ငါးတစ်ကောင်လိုရေကူးဖို့ မင်းရဲ့ အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးကြီးပေါ့ကွာ”

ခရိုတ်က လှမ်းပြောသည်။ တွန်ဂါတာက တစ်ချက်သာရယ်သည်။ ပြီးတော့ အဘိုး ကြီးကို သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ဘယ်ဆက်သွားမှာလဲ ဘကြီး”

“လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ အလောင်းတော်ကို အဖေ့အဘိုးတို့ ဒီနေရာကို ရွှေ ပြောင်းလာကြတုန်းက ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး မိုးအကြီးအကျယ်ခေါင်နေလို့ ရေတွေ ဒါလောက် မများဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ နှစ်တိုင်း မိုးသိပ်ကောင်းလို့ ရေတွေ ဒါလောက်တက်လာတာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဟောဟိုအောက်နားလောက်မှာပဲ ရေရှိတယ်လို့ အဖေကပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီး နောက်ဆုံးအကြိမ် ရောက်တုန်းက ရေအတော်တက်နေပြီ။ အခုလောက်

တော့ မများသေးဘူးပေါ့လေ”

ဗုဒ္ဓမာန်ဖိက ကျောက်နံရံများကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရှင်းပြသည်။ သူညွှန်ပြသည့် နေရာများကို ခရိတ်က ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ ရေအောက်မှာရှိနေသည့် ကျောက်နံရံ များသည်လည်း ထုံးကျောက်များသာ ဖြစ်သည်။

“အလောင်းကို အဲဒီရေအောက် တော်တော်နက်တဲ့နေရာမှာ လုံလုံခြုံခြုံ ပိတ်ထား တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီသင်္ချိုင်းကို ဘကြီးကိုယ်တိုင် မမြင်ဖူးဘူးပေါ့”

“မမြင်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ အဖေက သေသေချာချာ ပြောပြသွားတယ်။ ဟောဟိုမှာ ကျောက်နံရံ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ လိုက်ခေါင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီလိုက်ခေါင်းထဲကနေပြီး ဟိုဘက်မှာ အလောင်းကိုထားတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလိုက် ခေါင်းကို သူတို့ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ကြတယ်။ အလောင်းကို ဒီနေရာမှာ သူတို့လာထားကြတုန်း က ရေတွေမရှိတော့ လုံခြုံအောင် စိတ်တိုင်းကျ လုပ်နိုင်တာပေါ့။ အလောင်းဆီကို အခုသွား ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီရေထဲက ငုပ်သွားရမယ်။ ကျောက်နံရံမှာရှိနေတဲ့ လိုက်ခေါင်းထဲကို ဝင်ရမယ်။ ပိတ်ထားတာကို ဖောက်ရမယ်။ ဟိုဘက်ကို ဖောက်ဝင်သွားနိုင်တော့မှ အလောင်းရှိတဲ့ သင်္ချိုင်း တော်နေရာကို ရောက်ရမယ်”

ခရိတ်က ဒူးတောက်ထိုင်ချပြီး ရေကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်သည်။ ရေကို လက်နှင့် ထိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေခဲတမျှအေးစက်သဖြင့် အလန့်တကြား လက် ပြန်ရှုပ်လိုက် မိသည်။ လက်မှရေများကို အကျိုးနှင့် သွတ်လိုက်သည်။

တွန်ဂါတာကို မော့ကြည့်သည်။ တွန်ဂါတာက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပြန်ကြည့်နေ သည်။

“ဒီမှာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ ဘာသဘောနဲ့ မင်းကြည့်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါတွေမေ့ပစ်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်း”

“ငါရေမကူးတတ်လို့ပါ သူငယ်ချင်းရယ်” ဟု တွန်ဂါတာက လေပျော့ကလေးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“မေ့သာပစ်လိုက်ပါတော့ကွာ” ဟု ခရိတ်က ထပ်ပြောပြန်သည်။

“မင်းခါးကို ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ချည်ပေးလိုက်ပါမယ်။ မင်း ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

“လုပ်ပါ ခရိတ်၊ ကြိုးနဲ့ဆင်းသွားရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု ဆာရာကပါ ဝင်ပြော သည်။

“လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကလည်း ရေလုံပါတယ်။ ရေအောက်မှာ မင်း မီးထိုးကြည့်နိုင်တာ ပဲ”

တွန်ဂါတာက အားတက်သရော ပြောနေပြန်သည်။

“ဘုရားရေ... အာဖရိကလူမျိုးတွေရဲ့ စည်းကမ်းချက် နံပါတ်တစ်ဟာ သူတို့ ခုက္ခတစ်ခုခုနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင် အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့ မျက်နှာဖြူကို အကယ်တင်ခိုင်းတော့တာပဲတဲ့” ဟု ခရိတ်က မျက်နှာမဲပြီး ပြောသည်။

“ဘီယာတစ်သေတ္တာကလေး ရရှိအတွက်နဲ့တောင် လင်ပိုပိုမြစ်ကြီးကို မင်း ဖြတ်ကူး ခဲ့တာ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား ခရိတ်”

တွန်ဂါတာက ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟ... အဲဒီနေ့က ငါအရက်မူးနေတာကွ၊ အခု ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ မိမိဘက်မှ ကူညီထောက်ခံလို ထောက်ခံငြား အကူအညီတောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းသဘောထားကရော ဘယ်လိုရှိသလဲ” ဟုလည်း မေးသည်။

“လင်ပိုပိုဖြစ်က မိကျောင်းပေါတယ်၊ ဒီထဲမှာက ဘာမိကျောင်းမှ မရှိဘူး မောင်” ဟု ပြောကာ စယ်လီအန်းကလည်း သူတို့ဘက်သို့ ပါသွားတော့သည်။

မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် ခရိတ်က အဝတ်အစားများ ချွတ်ရတော့သည်။

တွန်ဂါတာက သူ့ခါးတွင် နိုင်လွန်ကြိုးတစ်ချောင်း ချည်ပေးသည်။

“စက္ကန့်ခြောက်ဆယ်ကြာရင် ကြိုးကို နှစ်ချက်လှုပ်ပြီး သတိပေး၊ သုံးမိနစ်ပြည့်ရင် တစ်ခါတည်း ဆွဲတင်လိုက်တော့”

“အိုကေ”

ခရိတ်သည် ဓာတ်မီးကို တစ်ဘက်ကကိုင်ပြီး ရေအောက်သို့ ငုပ်ခဲ့တော့သည်။ ရေက အေးလွန်းသဖြင့် အသားများ ကျစ်လာသည်။ ကြွက်တက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ကိုတင်းထားသည်။

ရေအောက် ပေသုံးဆယ်ခန့်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ဘက်က ကျောက်နံရံကို တွေ့ရသည်။ ကျောက်နံရံတွင် လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ လူတစ်ယောက်ခါးကုန်းပြီး ကောင်းကောင်း သွားနိုင်လောက်သည်။ ရေက ကြည်လင်နေသဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးပြီး ကျောက်နံရံများကို လေ့လာကြည့်သည်။

လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် လိုဏ်ခေါင်းပတ်လည်ကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ အားလုံး ချောမွတ်နေသည်။ ယခင် ရေမပြည့်မီအချိန်က တောင်ကျရေများဆင်းသည့် အပေါက်ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျောက်သားများအားလုံး ချောနေသည်။ အပေါ်ယံတွင် ရေညှိများ ကပ်နေသည်။

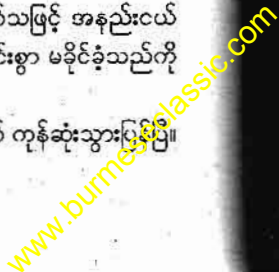
ခါးမှာချည်ထားသည့်ကြိုး တင်းကနဲ နှစ်ခါဖြစ်သွားသည်။ တစ်မိနစ် ပြည့်သွားပြီ။

ခရိတ်က လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ ပေနှစ်ဆယ်လောက် ဝင်သွားမိသောအခါ ရေများနောက်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။ ဓာတ်မီးရောင်တွင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်ရတော့။

ရှေ့နားသို့ လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်သောအခါ ပိတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သေသေချာချာ စမ်းကြည့်သည်။ ထုံးကျောက်တုံးများကို အင်တေကိုင်းပြီး ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီး၏ အလောင်းနှင့် စိန်များကို အတွင်းဘက်မှာထားခြင်း ဖြစ်ရမည်။ သည်နေရာမှ အင်တေကိုင်းကာ ဝင်ပေါက်ကို ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်ရမည်။

ပိတ်ထားသည့် ကျောက်တုံးများသည် ထုံးကျောက်များ ဖြစ်သဖြင့် အနည်းငယ် ပွနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ အင်တေကိုင်းထားသည်မှာလည်း ကောင်းစွာ မခိုင်ခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း သတိထားမိသည်။

ခါးမှကြိုး တင်းကနဲ နှစ်ကြိမ်ဖြစ်သွားသည်။ ဒုတိယတစ်မိနစ် ကုန်ဆုံးသွားပြန်ပြီ။

ခရိတ်က ထုံးကျောက်တုံးများကို ကြိုးစားပြီး ဖဲ့ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်။ အစွန်းထွက်နေသည့် ကျောက်တုံးငယ်တစ်ခုကို စမ်းမိသဖြင့် ပြုတ်ထွက်လိုထွက်ငြား အားကုန်ဆွဲသည်။ နည်းနည်းကလေးမှ မလှုပ်။

အသက်ရှူ အရမ်းကျပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရေတချို့ကို မျိုချလိုက်သည်။ သည်ထက်ပိုပြီး မနေနိုင်တော့ကြောင်း သိသည်။ နားထဲသို့ပါ ရေများဝင်စပြုလာသည်ကိုပါ သတိထားမိသည်။

ထိုအခိုက် အောက်ခြေတွင် မာကျောသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ ကောက်ကြည့်သောအခါ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ယူလာခဲ့သည်။

လိုဏ်ခေါင်းတွင်းမှ နောက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရေမွန်းလှပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှည်သော လိုဏ်ခေါင်းအပြင်သို့ရောက်အောင် အတော်ကြိုးစား ထွက်နေရသည်။

အပြင်ရောက်သောအခါ အပေါ်မှ ကြိုးဆွဲတင်လိုက်သည်ကို သတိထားမိသည်။ ခဏချင်းပင် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

တွန်ဂါတာက ရေထဲသို့ ခါးတစ်ဝက်လောက်ဆင်းပြီး သူ့ကို ဖမ်းဆွဲသည်။ ဆာရာနှင့် စယ်လီအန်းတို့နှစ်ယောက်က လက်တစ်ဖက်စီမှကိုင်ပြီး ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ကြလေသည်။

ခရိတ်မှာ ရေမွန်းလွန်းသဖြင့် သတိလစ်သွားတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ စယ်လီအန်းက သူ့ကိုယ်ကို ဆွဲမှောက်လိုက်ပြီး ကျောက်ကို လက်နှင့် အောက်ဘက်သို့ ဖိချသည်။ ရေများ ထိုးအန်သည်။ သုံးလေးကြိမ်အန်ပြီးသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

စယ်လီအန်းက သူ့အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး သူ့ကိုယ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်တိုက်သည်။ တွန်ဂါတာက မှန်အိမ်ပြောင်းအပေါ်မှ လက်ကိုမီးကင်ပြီး ထိုလက်ဖြင့် သူ့မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်များကို ပွတ်တိုက်ပေးသည်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ” ဟု စယ်လီအန်းက မေးသည်။

“အသက်ထွက်တော့မယ့်အတိုင်းပါပဲ”

ခရိတ်က အသက်ကောင်းစွာ မှန်အောင်မရှုနိုင်သေးသည့် ကြားမှပင် ကြိုးစားပြန်ဖြေသည်။

“ခဏနေရင် ကောင်းသွားမှာပါ” ဟု တွန်ဂါတာက အားပေးစကားပြောသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း အတော်ကလေးကြာတော့ အသက်ရှူမှန်လာသည်။

“ဒါလေးတစ်ခုတွေ့လို့ ကောက်ယူလာခဲ့တယ်”

သူ့ကောက်လာခဲ့သည့် သံကြိုးကိုပြသည်။

“ဒါဟာ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ လှည်းမှာတပ်တဲ့ သံကြိုးပဲ” ဟု ဗူစာမန်ဒီက သေသေချာချာကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘုရင်ရဲ့အုတ်ဂူကို မင်းတွေ့ခဲ့ပြီပေါ့”

တွန်ဂါတာက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးသည်။ လှည်းချီသည့်သံကြိုးကို တွေ့ခဲ့သည်ဆိုတော့ ထိုနေရာမှာ သင်္ချိုင်းတော်ရှိနေသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း ယုံကြည်စိတ်

ချနိုင်လောက်ပြီဟုလည်း ထင်သည်။

“တွေ့ခဲ့ပြီလို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။”

ခရိတ်က သူတွေ့ခဲ့သည့် ကျောက်နံရံအကြောင်း၊ ထိုကျောက်နံရံထဲသို့ ဝင်သွားသည့် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော လိုက်ခေါင်းအကြောင်း၊ ထိုကျောက်တုံးအဆုံးတွင် ထုံးကျောက်တုံးများဖြင့် အင်္ဂါတော်ကိုင်ကာပိတ်ထားသည့် အုတ်ဂူသို့ ဝင်ပေါက်ဟုထင်ရသည့် နေရာအကြောင်းများကို ပြန်ပြောပြသည်။

“အဲဒီအုတ်နံရံက ဘယ်လောက်ထူတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီနံရံကို ဖောက်ဖို့ အချိန်အများကြီး ယူရမယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ စက္ကန့်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာအောင်နေပြီး ကျောက်ခဲတွေကို ဖွဲ့ကြည့်တယ်၊ နည်းနည်းကလေးတောင် ပဲ့မလာဘူး၊ ရေငုပ်ကိရိယာမပါဘဲနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဝင်ပေါက်ကို ဖောက်လို့ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

စယ်လီအန်းက ခရိတ်၏ကိုယ်လုံးကို ပွတ်တိုက်ပေးသဖြင့် စိုသွားသည့် သူ့အင်္ကျီကို ခါပြီး ပြန်ဝတ်နေသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီအတိုင်းတော့ လက်လျှော့လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးမောင်၊ ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာကို မသိဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်းထားပြီး ထွက်မသွားနိုင်ဘူး၊ ဘာတစ်ခုမှမသိရရင် ကျွန်မတော့ စားလို့လည်း ဝင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်လို့လည်း ပျော်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး ဒီစိတ်ကြီးက ဖိစီးသွားတော့မယ်။”

“ဥစာမန်ဖီကို ဆိတ်တစ်ကောင်လောက်ပေးပြီး ရေတွေခန်းသွားအောင် မန္တန်တွေ စုတ်ခိုင်းလိုက်ပါလား” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။

“မနောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ”

“အဖြစ်နိုင်ဆုံး နည်းလမ်းတစ်ခုကို ပြောပြတာပါကွာ၊ ဒီနည်းကလွဲပြီး တခြား ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖွင့်လို့မရနိုင်တော့ဘူး၊ ကဲ... ဂူထဲပြန်ပြီး မီးလေးလှုံလိုက်ကြရအောင်”

ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကောက်လာခဲ့သည့် သံကြိုးကြိုးကို ရေထဲသို့ ပြန်ပစ်လိုက်လေသည်။

“လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရေ... ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ ကောင်းကောင်းသာ အနားယူပေးတော့ဗျို့” ဟုလည်း အော်ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၀)

အပြန်လမ်းတွင်လည်း အတွေ့များ၊ လိုက်ခေါင်းချင်း ဆိုသည့်နေရာများတွင် လမ်းမှတ်မိအောင် ခရိတ်က နံရံများကို ဓားနှင့် အမှတ်အသား လုပ်ထားခဲ့သည်။

သူတို့ စတည်းချ ပုန်းအောင်းနေသည့် လိုက်ဂူထဲသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ချက်ချင်းမီးဖိုကာ ခရိတ်က မီးလှုံသည်။ လက်ဖက်ရည် ပူပူကျကျကလေးကို သောက်လိုက်ရသဖြင့် သက်သာသွားသည်။

“ဘကြီး ရွာကိုပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ရွှိနာစစ်သားတွေရောက်လာလို့ ဘကြီးကို မတွေ့ရင် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဘကြီးရဲ့မိန်းမတွေကို နှိပ်စက်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဘကြီး ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ရွှိနာစစ်သားတွေက ဘကြီးပညာကို ကြောက်ကြတယ်မဟုတ်လား”

ဗူစာမန်ဇီက သူ၏ ပစ္စည်းကလေးများကို ကောက်ယူသိမ်းဆည်းကာ ရွာသို့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်သည်။

“မင်းတို့တော့ ဒီထဲမှာပဲ နေကြပါ။ ဒီထဲကထွက်ဖို့က အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတယ်၊ လိုတဲ့အစားအသောက်၊ စောင်၊ ရေနံဆီနဲ့ ရွှိနာစစ်သားတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုသတင်းတွေကို တစ်ရက်ခြားတစ်ခါ မှန်မှန်လာပို့ပေးမယ်”

အဘိုးကြီးက တွန်ဂါတာအနားသို့သွားပြီး ဒူးထောက်ထိုင်သည်။

“မင်းဟာ ကျားသစ်ပေါက်ကလေး အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဘကြီးစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီးရဲ့ ဝိညာဉ်တော်ကို လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မယ့် နည်းလမ်း တစ်နေ့နေ့မှာတော့ မင်း ရှာတွေ့လာရမှာ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေ့နေ့မှာ လိုအပ်တဲ့ စက်ကိရိယာတွေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီကိုပြန်လာနိုင်မှ သင်္ချိုင်းတော်ထံကို ရောက်မှာဖြစ်ပါတယ်” ဟု တွန်ဂါတာက ပြန်ပြောသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ နတ်တွေကို ဘကြီး မေးကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဘုရင်ကြီးရဲ့ သင်္ချိုင်း တော်ထဲကို ရောက်အောင် သူတို့များ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကူညီနိုင်မလားဆိုတာ မေးကြည့်ပါ ဦးမယ်၊ စိတ်ချရတဲ့တစ်နေ့မှာ ဘကြီးကိုယ်တိုင် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ စိတ်အေးချမ်းသာ နေရစ်ခဲ့ ကြပေတော့”

အဘိုးကြီး ပြန်သွားသည်။ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ သူတို့လေးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။

“ဒီအတိုင်း တော်တော်ကြာအောင် နေရဦးမယ်ထင်တယ်၊ ဒီနေရာကြီးက ကြာ ကြာနေလို့ကောင်းတဲ့ နေရာကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

ဂူ၏အလယ်ပိုင်းနေရာကို အများပိုင်နေရာအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ တစ်ဘက်စွန်း တွင် ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းတို့၏ အိပ်ရာထားပြီး ကျန်တစ်ဘက်စွန်းတွင် တွန်ဂါတာနှင့် ဆာရာတို့၏ အိပ်ရာအဖြစ် နေရာသတ်မှတ်ကြသည်။

လိုက်ခေါင်းတစ်ခုထဲတွင် အောက်သို့တည့်တည့် ရေတိုက်စားထားသည့် အပေါက် တစ်ခုတွေ့ထားရာ သဘာဝက ဖန်တီးပေးထားသော အိမ်သာအဖြစ် သူတို့ သတ်မှတ်အသုံး ပြုကြလေသည်။

နေထိုင်စားသောက်ရေးများအတွက် မပူပင်ရသော်လည်း ဖတ်စရာစာအုပ်နှင့် ရေး စရာစာရွက် မရှိသဖြင့် ခရိတ်မှာ အတော်ကလေး အနေရအထိုင်ရ ကျပ်နေရှာသည်။

စယ်လီအန်းက ဆာရာထံမှ ဆင်ဒီဘယ်လီ ဘာသာစကား သင်ယူသည်။ ဉာဏ် ကောင်းသည့် အမျိုးသမီး ဖြစ်သောကြောင့် ရက်အနည်းငယ်တွင်းမှာပင် အတော်ကလေး ပြောနိုင်လာသည်။ အခြားသူများ ပြောနေသည်ကို တော်တော်များများ နားလည်လာသည်။

တွန်ဂါတာ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာလည်း ထိုရက်များအတွင်း ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာသည်။ ခြေဆစ်လက်ဆစ်များ မရောင်တော့။ အသားအရေပြည့်ဖြိုးပြီး ယခင် ကအတိုင်း အားပြန်ရှိလာသည်။

ထိုရက်များအတွင်း အာဖရိကတိုက်ရှိ လူမျိုးစု အရေးအခင်းကို သူတို့ချင်း ဆွေးနွေး ဖြစ်ကြသည်။ တွန်ဂါတာက မာတာဘယ်လီ လူမျိုးများနှင့် ရှိနာလူမျိုးများ ချစ်ကြည်ရင်းနှီး စွာ ပူးပေါင်းပြီး နိုင်ငံထူထောင်ရေး လုပ်နိုင်ရန် သူ စိတ်ကူးထားသည့် အစီအစဉ်များကို ပြောပြသည်။

ထိုရက်များအတွင်း ရဟတ်ယာဉ်စက်သံကို သူတို့ နှစ်ကြိမ်ကြားရသည်။ ရှိနာစစ် သားများသည် သူတို့ကို မြေလှန်ရှာနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ဗူစာမန်ဇီ၏ အမျိုးသမီးများက နှစ်ရက်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ အစားအသောက်နှင့် ဘတင်းများ ယူလာပေးသည်။ နံနက်အရုဏ်မတက်မီ သူတို့ ရောက်လာကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ပျံနှင့်တစ်မျိုး၊ ရဟတ်ယာဉ်နှင့်တစ်သွယ် ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေနေကြ သဖြင့် အလင်းရောင်မရှိမီ သူတို့လာကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ပြီးတော့ ညမှောင်မှ ပြန်သွားကြမြဲဖြစ်သည်။

တပ်မဟာ (၃) မှ ရှိနာစစ်သားများ ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး တစ်အိမ်ဆင်း တစ်အိမ် တက် ရှာကြသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော်လည်း ဗူစာမန်ဇီကို ကြောက်သဖြင့် အကြမ်း တော့ကိုင်မသွားကြ။ သူတို့ ပြန်လာဦးမည်ဟုသာ ပြောသွားသည်ဟု သိရသည်။

ခရိတ်တို့ လွတ်လေးခဲ့သည့် အကျဉ်းစခန်းမှ မာတာဘယ်လီ အကျဉ်းသား ရာပေါင်း များစွာတို့ကို ရှိနာစစ်သားများက ပြန်လည်ဖမ်းမိသွားသည်။ မော်တော်ကားများပေါ်တင်ပြီး အကျဉ်းစခန်းများသို့ ပြန်ပို့နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းလည်း အမျိုးသမီးများက ပြောပြသည်။

သူတို့လေယာဉ်ပျံကို ရှိနာစစ်သားများ တွေ့မသွားသေးဟု ဥစာမန်ဒီက ယုံကြည်သည်။ သို့သော်လည်း အန္တရာယ် သိပ်ကြီးနေသည့် အချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဂူထဲမှ လုံးဝထွက်ခွာနေဖို့ မှာလိုက်သည်။

ထိုသတင်းများကို ကြားရသောအခါ သူတို့ အတော်စိတ်ပျက်သွားကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း စယ်လီအန်းနှင့် ဆာရာအား ပုံပြင်များပင် ပြောမပြနိုင်ကြတော့။

သည်လို စိတ်ဓာတ်ကျနေ၍ မပြီးနိုင်ကြောင်းသိသဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာအကြောင်းများကို စဉ်းစားကြသည်။

သူတို့အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် တစ်ခုတည်းသောအကြောင်းမှာ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီး၏ သင်္ချိုင်းတော်တွင် ရှိနေသော ရတနာသိုက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဆမ်း . . . တစ်ခုလောက် ပြောစမ်းပါ။ သူတို့ပြောကြတဲ့အတိုင်း စိန်တွေ တကယ်ပဲ နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီသင်္ချိုင်းထဲကိုလည်း ရှင်ရောက်အောင် ဝင်နိုင်မယ်ဆိုရင် စိန်တွေကလည်း တကယ်အဖိုးတန်တဲ့ အမျိုးကောင်းစိန်တွေ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် အဲဒါတွေကို ရှင် ဘယ်လိုအသုံးချမလဲ”

စယ်လီအန်းက သူ့သိချင်နေသည်ကို မေးသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ ပိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့တစ်ခုဖွဲ့ပြီး ဒီပစ္စည်းတွေကို ထိန်းသိမ်းမယ်။ နောက် မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေရဲ့ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးတွေမှာ သုံးမယ်”

“အမျိုးသမီးတွေ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အပြည့်အဝရရှိရေးမှာလည်း သုံးစွဲမယ်” ဟု ဆာရာက တွန့်ကတ၏ စကားအဆုံးတွင် ဝင်ပြောသည်။

“စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံမှာလည်း မင်းတို့ အရင်းအနှီး စိုက်မြှုပ်သင့်တယ်။ အဲဒီက အတိုးအရင်းတွေ အများကြီး ရနိုင်တာပဲ။ ရလာတဲ့ ငွေတွေနဲ့ မာတာဘယ်လီ လူမျိုးတွေ ရဲ့ဘဝတိုးတက်ရေးကို ပိုမိုဆောင်ရွက်နိုင်တာပေါ့”

စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွင် ဝါသနာပါသည့် ခရိတ်ကလည်း သူစိတ်ကူးရသည်များကို ပြောပြသည်။

သူတို့ စကားပိုင်းတွင် နောက်ပိုင်း၌ ငြိမ်သွားသူမှာ စယ်လီအန်းဖြစ်သည်။ သူက တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် တွေးနေသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ ခရိတ်ကို လှမ်းမေးသည်။

“ခရိတ်. . . ဂူထဲကိုရောက်နိုင်တဲ့ တခြားနည်း မရှိနိုင်တော့ဘူးလား၊ မောင် နောက်တစ်ကြိမ်လောက် ရေငုပ်မကြည့်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီမှာ. . . အချစ်ဆုံးမိန်းကလေး၊ တစ်ကြိမ်ငုပ်လို့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးတောင် ဖဲ့မယူနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ကိုယ်ပြောတာ အကြိမ်တစ်ရာလောက်တော့ ရှိရောမယ်။ တစ်ကြိမ်ငုပ်တိုင်း ဖဲ့ယူနိုင်သည့်တိုင်အောင် အကြိမ်နှစ်ဆယ်လောက် ငုပ်ပြီးရင် ကိုယ်လည်း အသက်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို... ဘုရားသခင်... ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုနေရမုန်းကို မသိတော့ဘူး။ ဒီ အကြောင်းကြီးကို အရမ်းသိချင်နေတော့တာပဲ။ စားလည်းဒီစိတ်၊ အိပ်လည်းဒီစိတ်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မ ရှေ့တော့မယ်ထင်တယ်။ အသက်ရှူလည်း မရတော့ဘူး။ အောက်ဆီဂျင်နည်းနေသလိုပဲ။ အပြင်ခဏလောက်ထွက်ရရင် ကောင်းမယ်နော်၊ အင်း... မဖြစ်နိုင်တာပဲလေ... ကျွန်မ ဒီလိုပြောတာ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ကြပါနဲ့နော်”

စယ်လီအန်းသည် သူ့စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်နေသည်များကို ပြောရင်း စိတ်မတည်ငြိမ် သူတစ်ယောက်လို ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

ထိုညက သူတို့နှစ်ယောက် တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ကြဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း စကားပြောနေကြသည်။ တို့နိဂါတာနှင့် ဆာရာတို့နှစ်ယောက်ကို အနှောင့် အယှက် ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောနေကြသည်။

“ဆမ်ကို ထောင်ထဲရောက်သွားအောင် ကျွန်မတို့ လုပ်ခဲ့မိတာ သိပ်ကို ရှက်စရာ ကောင်းတာပဲ မောင်ရယ်။ အခုမှ သူဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သေသေချာချာ သိလာရတော့တယ်။ သူဟာ နည်းနည်းကလေးမှ မောက်မာတတ်တဲ့ လူစား မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါကြောင့်လည်း သူဟာ ကြီးကျယ်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့တာပေါ့” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒီကိုပြန်လာပြီး သူ့လွတ်အောင် ကယ်တင်လိုက်တာဟာ မောင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ အကြီးဆုံး အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုကြီးပဲနော်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီလိုပဲ သဘောထားရတော့မှာပေါ့”

“ကဲ... ကျွန်မ အိပ်တော့မယ်နော်”

စယ်လီအန်း အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း ခရိတ်မှာ အိပ်မပျော်နိုင်သေးချေ။ သူ့စိတ် ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေမိသည်။ အိပ်မပျော်နိုင်သောအခါ ဘာကိုမှ မစဉ်း စားတော့ဘဲ အတွေးများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မရ။

“ဘုရားရေ...”

ခရိတ်က အကျယ်ကြီးအော်ကာ ထထိုင်သည်။ ဘေးမှာအိပ်ပျော်နေသည့် စယ်လီ အန်းလည်း လန့်နိုးသွားပြီး သူ့ဘေးမှာ ထထိုင်သည်။

“ဘာလဲဟေ့”

ဝူတစ်ဘက်စွန်းမှာ အိပ်နေသည့် တွန်ဂါတာကလည်း မေးသည်။

“အောက်ဆီဂျင်... စယ်လီအန်းက အသက်ရှူရတာမဝဘူး။ အောက်ဆီဂျင် နည်း နေသလိုပဲလို့ ပြောတယ်” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။

“မောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

စယ်လီအန်းလည်း အိပ်ချင်မြေသွားချေပြီ။ ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်လုံး ကလေးကို ခပ်သာသာ လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါလင်... ထစမ်း... ထစမ်း... စက်စနာလေယာဉ်ပျံမှာ အောက်စီဂျင်ဘူး ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“အို... ဟုတ်ပါရဲ့၊ အစတုန်းက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီအကြောင်းကို မစဉ်းစားမိပါ

လိမ့်နော်”

စယ်လီအန်းက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေရင်းက ပြောသည်။

“အသက်ကယ်အင်္ကျီတွေလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ရှိတယ်၊ ထိုင်ခုံအောက်မှာ ရှိတယ်”

တွန်ဂါတာက မှန်အိမ်ထွန်းပြီး သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ဆာရာကလည်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ တို့ကိုလည်း ပြောစမ်းပါဦး”

“ဆမ်. . မင်းနဲ့ငါ ခရီးတိုကလေးတစ်ခု ထွက်လိုက်ကြရအောင်”

ခရိတ်က အားပါးတရပြုံးရင်း ပြောသည်။

“အခုလား”

“အခုပေါ့၊ မှောင်နေတုန်း သွားကြမယ်လေ”

လသာနေသောကြောင့် လမ်းကို ကောင်းစွာမြင်ရသည်။ ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာ သည် ဗုစာမန်ဒီ၏ရွာကို ကွင်းသွားကြသည်။ သူတို့ ယခုလို ခရီးထွက်လာသည်ကို မည်သူမှ မသိစေချင်။

မနက်မိုးလင်းတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး သတိထားပြီး သွားကြရသည်။ ထိုကြားထဲက နှစ်ကြိမ်ပုန်းကြရသေးသည်။

ပထမတစ်ကြိမ်မှာ ကင်းလှည့်လာသော ရွှံ့နာစစ်သားများနှင့် တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကိုင်းတောထဲဝင်ပြီး ငြိမ်နေရသည်။ စစ်သားများ လွန်သွားတော့မှ အပြင်သို့ ထွက်ရသည်။ ခရိတ်၏လက်များမှာ တုန်ယင်နေသည်။

“ဒါမျိုးတွေကို ခံနိုင်ရည် သိပ်မရှိတော့ဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အတူတူပဲ” ဟု တွန်ဂါတာက ပြန်ပြောသည်။

ဒုတိယတစ်ကြိမ်မှာ ရဟတ်ယာဉ်နှင့် တိုးခြင်းဖြစ်သည်။ ရေတိုက်စားသဖြင့် ဖြစ်နေသော ကျင်းကြီးထဲမှာ ဝင်ပုန်းကြရသည်။ ရဟတ်ယာဉ်က သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ ယုံစဲနေသေးသည်။ တံခါးဝတွင် စက်သေနတ်တစ်လက်ကို ဆင်ထားသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားများသည် မြေပြင်သို့ ဂရုစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဘာမှမတွေ့သဖြင့် တခြားဘက်သို့ ဦးတည်ယုံသန်းသွားသည်။

သူတို့ လေယာဉ်ယုံ ပျက်ကျသည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာလေ့လာပြီး စိတ်ချရတော့မှ လေယာဉ်ယုံပျက်နားသို့ ကပ်သည်။ သည်နေရာ အနီးတစ်ဝိုက်သို့ မည်သူမှ ရောက်မလာသေးသည်မှာ သေချာသည်။ သူတို့ ထားခဲ့သည့် အတိုင်း အားလုံး ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက် ရှိနေသည်။

တွန်ဂါတာက အေးကေ ၄၇- မောင်းပြန်သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ပြီး ကမူကလေး ဘစ်ခုပေါ်မှနေ၍ ကင်းစောင့်ပေးသည်။ ခရိတ်က လေယာဉ်ယုံပေါ်တက်ပြီး အောက်စီဂျင်ဘူးများ၊ အသက်ကယ်အင်္ကျီများနှင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်နှစ်ခုကို ဖြုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ အိတ်ကြီး

နှစ်လုံးထဲမှာ ထည့်သည်။

လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများအားလုံး ဖြုတ်ယူပြီးသောအခါ မှောင်နေပေပြီ။ ခရိတ်က ကင်းစောင့်နေသည့် တွန်ဂါတာကို အချက်ပေးသည်။ အိတ်နှစ်လုံးကို တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ ထမ်းပြီး ပြန်လာကြသည်။

လေယာဉ်ပျံပျက်နားတစ်ဝိုက်တွင် သူတို့ခြေရာများကို ဂရုစိုက်ပြီး ဖျက်ပစ်ခဲ့ကြရ သေးသည်။

“နေခင်းဘက်ဆိုရင် တို့ခြေရာတွေကိုများ မြင်နေဦးမလား” ဟုလည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ခရိတ်က ပြောသေးသည်။

“တို့ အစွမ်းတုန် ဖျက်ထားခဲ့တာပဲကွ၊ မပြနိုင်ပါဘူး” ဟု တွန်ဂါတာက နှစ်သိမ့် စကားပြောသည်။

သူတို့ ပုန်းအောင်းနေရာ ကျောက်လိုက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စယ်လီအန်းနှင့် ဆာရာတို့မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေကြောင်း မြင်တွေ့ရသည်။

စယ်လီအန်းသည် ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ မီးဖိုဘေးမှ ထ၍လာကာ ခရိတ်၏ ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်ထားလိုက်လေသည်။

ဆာရာကတော့ ခေါင်ရည်အိုးများ ယူပေးပြီးနောက် တွန်ဂါတာ၏ခြေရင်းမှာ ငှု ထောက်ထိုင်သည်။ ဝမ်းသာသော မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်။

“အခုလို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်” ဟုလည်း တုန်ယင်သည့် လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

အခန်း (၂၁)

ရှုနာတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် ဦးဆောင်သည့် တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် (၃၃) နာရီလုံးလုံး မနားစား တောနင်းနေကြသည်။ မနေ့မနက်တုန်းက အကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသူ မာတာဘယ်လီ အုပ်စုတစ်စုနှင့် တွေ့ဆုံပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သေးသည်။ သို့သော်လည်း တိုက်ပွဲက သုံးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာသည်။ မာတာဘယ်လီများ အကွဲအပြားပြားဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြသည်။

နာရီပေါင်းများစွာ သူတို့ ခရီးပြင်း နှင့်ခွဲကြသော်လည်း သူတို့ခြေလှမ်းများသည် သွက်လက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မြေအနေအထားကို အလစ်မပေးဘဲ ကြည့်နေသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ လက်ထောင်ပြလိုက်သည်။ သူတစ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ချက်ချင်း မြေပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်သားနေရာယူပြီး ဖြစ်နေကြသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက နှစ်မိနစ်လောက် ငြိမ်သက်နေသည်။ ရန်သူ၏ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်မှု ဘယ်နေရာက ဧပီထွက်လာမည်နည်းဟု စောင့်နေသည်။ ဘာသံမှ မကြားရသောအခါ နေရာရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ရန်သူကို စစ်မြို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်မိနစ်လောက် ငြိမ်ပြီး စောင့်နေပြန်သည်။

ဘာသံမှ မကြားရပြန်သောအခါ ဝပ်နေရာမှ ထသည်။ မြေပြင်ပေါ်ရှိ ခြေရာများကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် လမ်းပြကိုခေါ်ပြီး ခြေရာများအား စစ်ဆေးစေသည်။

“ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရာတွေပဲ၊ တစ်ယောက်က ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ခပ်ဖော့ဖော့နင်းပြီး လမ်းလျှောက်လေ့ရှိတယ်”

လမ်းပြက ခြေရာများကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး သတင်းပေးသည်။ ထို့နောက် အချိန်ကာလကို ခန့်မှန်းကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီခြေရာတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နာရီနဲ့ ရှစ်နာရီအတွင်း နင်းသွားတဲ့ ခြေရာ တွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ခြေရာတွေပေါ်မှာ တခြားခြေရာတွေပါ လာထပ်နေတော့ သူတို့ ဘယ် ကိုဦးတည်သွားတယ်ဆိုတာ အတိအကျ မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအနားတစ်ဝိုက်မှာ ရွာကြရင်းဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ချဲ့ပုတ်များကြားထဲမှာ ပျက် ကျနေသည့် စက်စနာလေယာဉ်ပျံကို သူတို့ တွေ့မြင်သွားကြလေတော့သည်။

ခရိတ်က နာရီအနည်းငယ်ကြာအောင် အိပ်သည်။ ထို့နောက် အောက်ဆီဂျင်ဘူး အသုံးပြုပုံ အသုံးပြုနည်းများကို မှန်အိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

သူနားမလည်သည်များကို စယ်လီအန်းက ရှင်းပြသည်။ ရေငြုပ်ရာတွင် လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်မှုကိုပါ ကြိုတင်ပြုလုပ်သည်။

“ကိုယ့်ခါးမှာ ကြိုးချစ်ထားမယ်၊ တစ်မိနစ်ကြာတိုင်း ကြိုးနဲ့အချက်ပေး၊ ကိုယ်တ ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘူးဆိုရင်... ဒါမှမဟုတ် တုံ့ပြန်ဖို့ နှောင့်နှေးနေတယ်ဆိုရင် တစ်ချိတ်တည်း အပေါ် ကိုသာ ဆွဲတင်ပေတော့”

“အို... မောင်ရယ်”

စယ်လီအန်းက စိတ်မကောင်းသလို ညည်းသည်။

“အဆက်နေရာတွေကို လုံအောင်လုပ်ပြီးရင် ကိုယ်တို့ စမ်းသပ်ကြည့်လို့ ရပြီ”

“ဘယ်လောက်ကြာရင် စမ်းမှာလဲဟင်”

“နောက်နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ”

“ကြာလိုက်တာနော်”

“ကိုယ်အားရှိသွားအောင် အနားယူရဦးမယ်လေ၊ အားကောင်းကောင်းရှိနေမှ အောက်ဆီဂျင် အဆိပ်ငွေ့သင့်ရင် ကြာကြာခံနိုင်ရည်ရှိမှာပေါ့”

တောက ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းဖို့လောက်ကိုပင် မဖြစ်နိုင်အောင် ထူထပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိုင်းပန်းချုပ် ပီတာဖန်ဂါဘာရာမှာ ကြိုးနှင့်ဆင်းလာရတော့သည်။

သူ့နောက်မှ ဆင်းလိုက်လာသူမှာ နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်ဖြစ်သည်။ စက်စနာ လေယာဉ်ပျံပျက်ကလေးကို သူတို့နှစ်ယောက် လှည့်ပတ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“သူတို့လေယာဉ်ပျံဆိုတာ သေချာရဲ့လား” ဟု နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ် က မေးသည်။

“သေချာပါတယ်။ ဒီလေယာဉ်ပျံကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စီးခဲ့ဖူးတာပဲ၊ မှတ်ပုံတင် နံပါတ်တွေကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးတယ်။ ဒီနံပါတ်တွေပဲ၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ပစ်လိုက်လို့ မှန်သွားတဲ့ ကျည်ဆန်ရာတွေ”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက လေယာဉ်ပျံဝမ်းဗိုက်အောက်မှာရှိနေသော ကျည်ဆန်ပေါက်များကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြန်ရှင်းပြနေသည်။

“ဘာအလောင်းမှ မတွေ့ဘူးလား”

ဖန်ဂါဘာရာက ကိုယ်ထည်အောက်တွင် ကုန်းနေရာမှ ခါးပြန်ဆန့်သည်။

“မတွေ့ဘူး၊ သွေးစသွေးနုလဲ မတွေ့ဘူး၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီပေါ်ကလူတွေ တစ်ယောက်မှ ဒဏ်ရာရသွားကြပုံ မပေါ်ဘူး”

“ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေ ဖမ်းခေါ်သွားပြီး လူယက်တာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး၊ ဒီလေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျတာ ဆယ့်နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ၊ လူလေးယောက်က ဒီနားကနေ ထွက်သွားတယ်၊ နှစ်ယောက်က အမျိုးသမီးဖြစ်တယ်၊ တစ်ယောက်က ခြေထောက်တစ်ဘက်တည်းပေါ်ကို အားပြုပြီးလျှောက်ရတဲ့ ယောက်ျား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နာရီလောက်တုန်းက ဒီနေရာကို ယောက်ျားနှစ်ယောက် ပြန်လာတယ်၊ လေယာဉ်ပျံကို စွန့်ခွာသွားတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖို့သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ယောက်ဟာ ဘက်ဘက်ခြေထောက်ကို ခပ်ဖော့ဖော့နင်းပြီး လျှောက်တတ်တဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်လေ”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာ ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ရင်း နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူ ကာနယ်က ခေါင်းတညိုတညို လုပ်နေသည်။

“အဲဒီလို ဒုတိယတစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့အခါမှာ လေယာဉ်ပျံပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ သယ်သွားကြပုံရတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နာရီလောက်က ထင်ခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေဟာ ပိုနက်ပြီး ပိုထင်ရှားနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဘက်ကို ဦးတည်သွားတယ် ဆိုတာ ခြေရာခံလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းက ခြေရာတွေနဲ့ပါ ရောနေတယ်၊ သူတို့ခြေရာတွေကိုလဲ တတ်နိုင်သလောက် ဖျက်သွားကြတယ်”

“ဒီလိုလား... ခင်ဗျားရဲ့ သုံးသပ်ချက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“လူမည်းနှစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက် ပါတယ်၊ ကမ္ဘာတီလေယာဉ်ပျံကွင်းမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရတာ၊ လူမည်းတစ်ယောက်ကတော့ ဝန်ကြီး တွန့်ဂါတာဇက်ဘီ ဝေပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်မှတ်မိလိုက်တယ်”

“ခင်ဗျား စိတ်ထင်လို့နဲ့ တူပါကယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်အားထားရာ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီလူကို ဘယ်နေရာမှာ မြင်ရခြင်ရ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်”

“လေယာဉ်ပျံပေါ်က လှမ်းမြင်ရတာတောင် မှတ်မိသလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အင်း... ဆက်ပြောပါဦး” ဟု နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်က ပြောသည်။

“တခြားလူမည်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိလိုက်ဘူး၊ သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ရဘူး၊ မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်ကိုလဲ ကောင်းကောင်း မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်ပျံမောင်းတဲ့သူဟာ အမေရိကန်အမျိုးသမီး စယ်လီအန်းဂျေးဆိုတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလေယာဉ်ပျံကို ကမ္ဘာတော့ရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့က ပိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စယ်လီအန်းပဲ သုံးနေတာ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တို့မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ ရည်းစား အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာ ခရိတ်မိလိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့ခြေထောက်တစ်ဘက်က

ခြေတုတပ်ထားတယ်။ အခုမြင်ရတဲ့ ခြေရာတွေကလဲ ဘယ်ဘက်ခြေကို ဖော့လျှောက်ထားတယ်။ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေကလွဲပြီး ကျန်သုံးယောက်က အရေးမကြီးပါဘူး။ တွန်ဂါတာအသက်ရှင်နေတယ် ဆိုတာတော့ သေချာသွားပြီ”

“ခင်ဗျား ဖမ်းလို့မခံနိုင်အောင်ကို သူ ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်နေတော့တာပေါ့ဗျာ”

“သူ ကြာကြာရှောင်မနေနိုင်ပါဘူးလေ။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက တပ်ကြပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“မင်း တာဝန်ကျေတယ်။ အခုအချိန်ထိ သိပ်ကိုတာဝန်ကျေတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“မာတာဘယ်လီခွေးသားနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း မျက်နှာဖြူတွေဟာ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ရွာသူရွာသားတွေက သူတို့ကို အစာရေစာ ကွေးမွေးထားတာသာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“သူတို့ကို တို့ စစ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်”

“အနီးဆုံးရွာက တို့ စမယ်။ အနီးဆုံးဘယ်ရွာလဲ”

“နတ်ဆရာ ဗုဇာမန်ဖီရဲ့ ရွာဖြစ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်။ ဟောဟိုတောင်ကြားရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ ရှိပါတယ်”

“မင်းတပ်နဲ့ အဲဒီရွာကို ချီတက်ပြီးဝိုင်းထား။ တစ်ယောက်မှ မလွတ်သွားစေနဲ့။ ကလေးတစ်ယောက် ဆိတ်တစ်ကောင်တောင် လွတ်မသွားစေနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်”

“ရွာကို မင်းဝိုင်းထားပြီးပြီဆိုရင် ငါကိုယ်တိုင်လာပြီး စစ်ဆေးတာကို ကြီးကြပ်မယ်”

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာသည် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို အောက်မှာရှိသော ရေအိုင်စပ်သို့ သုံးခေါက် သယ်ချရသည်။

အသက်ကယ်အင်္ကျီများ၊ အောက်ဆီလျင်ဘူးများ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ၊ ထုံးကျောက်နံရံကိုဖောက်ရန် ပုဆိန်များ၊ ရေထဲမှ ပြန်တက်လာလျှင် မီးလှုံနိုင်ရန် ထင်းများ စောင်များ စသည်ဖြင့် ပစ္စည်းစုံအောင် သယ်ကြသည်။ တစ်ခုလိုလျှင် တစ်ခေါက်ပြန်တစ်ခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်မခံနိုင်။

စယ်လီအန်းနှင့် ဆာရာက အပေါ်ကျောက်ဂူထဲမှာ တစ်ယောက်တလဲ စောင့်ကြမည်။ ရွာမှ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် လာရောက်ဆက်သွယ်လျှင် လွဲသွားမည်စိုးသောကြောင့် ကျောက်ဂူထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ အချိန်ပြည့် ရှိနေရပေမည်။

ရေငုပ်ကိရိယာများကို သေချာအောင် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ အောက်ဆီလျင်ဘူးများ ပါနေသဖြင့် ရေအောက်သို့ အလွယ်တကူ ရောက်သွားနိုင်မည်မှာ သေချာသည်။

ရန်သူအကြောင်းကို ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာသည် တစ်စုံတရာ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်း မရှိ။ သို့သော်လည်း ရန်သူရောက်လာပါက ခုခံတိုက်ဖို့နေရာများကို သူတို့နှစ်ယောက် အလိုလို ပြင်ဆင်နေမိကြသည်။

တွန်ဂါတာက ပစ္စုတိုက်ယူပြီး ကျည်ဆန်လေးထောင့်ထည့်ကာ ရေစပ်နားမှာ အဆင်သင့်ထားသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က သူ့လုပ်ပုံကိုငံနေပုံကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့ ကောင်းစွာနားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။

ခရိတ်က သူ၏ခြေထောက်တုကိုဖြုတ်ပြီး ရေစပ်က ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ဂရုတစိုက် တင်သည်။

“ငုပ်တော့မလား”

“ငုပ်မယ်၊ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့အဖေလိုပဲ ကျင့်ကြံချင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျွန်တော်ရဲ့ ရင်ဝယ်သားများလို သဘောထားပါတယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း နားလည်ထားဖို့ လိုပါတယ်”

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ပြုံးပြုံးကြီး ပြောပြနေသည်။

“ဒီကောင်စကားပြောနေတာ ခွေးဟောင်သံ နားထောင်နေရသလိုပဲ၊ နားကြားပြင်း ကပ်လိုက်တာ” ဟု နတ်ဆရာ ဗုစာမန်ဇီက ပြောသည်။

ဖန်ဂါဘာရာက တပ်ကြပ်ကြီးဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“စကားပြန် ဘယ်မှာလဲ”

“မကြာခင် ရောက်လာပါတော့မယ် ဗိုလ်ချုပ်”

ဖန်ဂါဘာရာသည် လက်ကိုင်တုတ်နှင့် သူ့ပေါင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ရင်း ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ တန်းစီထိုင်နေသော ဗုစာမန်ဇီ၏ ဇနီးများနှင့် ကလေးများက သူ့ကို မတုန်မလှုပ် ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဖန်ဂါဘာရာက သူတို့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူတို့ကလည်း မျက်လုံးလွဲဖယ်မသွားဘဲ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ပြန်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးဆီက ခင်ဗျား ဘာသတင်းမှ ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လိုနှိပ်စက်နှိပ်စက် ဖြူမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အသားတွေဟာ မနာတတ်တဲ့ အသားမျိုး ဖြစ်နေပုံရတယ်” ဟု ဗုစာမန်ဇီကို အတိအတိကြည့်ပြီး နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်က ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့လို နတ်ဆရာတွေဟာ စိတ်ညှိပညာလဲ တတ်ကြတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်၊ သူတို့အသား မနာကျင်အောင်လဲ စိတ်ညှိထားနိုင်ကြတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စစ်ပုံစစ်နည်းကို စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ” ဟု ဖန်ဂါဘာရာက ယုံယုံကြည်ကြည်ပြီး ပြောနေသည်။

တန်းစီထိုင်နေသည့် မာတာဘယ်လီများရှေ့မှာ ဖန်ဂါဘာရာက စိတ်မတည်ငြိမ်

သလို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေပြန်သည်။

“မင်းတို့စကားပြန် မလာသေးဘူးလားကွ” ဟုလည်း တပ်ကြပ်ကြီးကို တစ်မေးတည်း မေးနေသည်။

နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ စကားပြန် ရောက်လာသည်။ စကားပြန်သည် အကျဉ်းစခန်းမှ ထုတ်ယူလာသော သူတို့ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် မာတာဘယ်လီလူမျိုး ဖြစ်သည်။

သူက ဖန်ဂါဘာရာ၏ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လျက် ထိုင်ချသည်။

“မတ်တတ်ရပ်စမ်း၊ ဟေ့ . . . သူ့ကို ကြီးဖြည့်ပေးလိုက်၊ ဟိုအဘိုးကြီးကိုပါ ဒီခေါ်လာခဲ့”

ဖန်ဂါဘာရာက အမိန့်များကို ဆက်တိုက်ပေးသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက စကားပြန်ကို တုပ်နှောင်ထားသည့်ကြိုးများ ဖြည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဗုစာမန်ဒီကို ခေါ်လာသည်။

“ငါဟာ သူ့အဖေပဲလို့ ပြောလိုက်စမ်း”

ဖန်ဂါဘာရာက စကားပြန်ကို အမိန့်ပေးသည်။

“သူ့အဖေဟာ လူစင်စစ်ဖြစ်ပါတယ်တဲ့၊ တောခွေးအ၊ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့”

“သူနဲ့ သူ့လူမျိုးတွေကို ငါ ချစ်ပါတယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လုပ်နေပုံတွေကြောင့် ငါ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတယ်လို့”

“သူတို့ရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ဗိုလ်ချုပ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် သူတို့ သိပ်ကို ကြည်နူးဝမ်းမြောက်မိပါတယ်တဲ့”

“သူဟာ ငါ့လူတွေကို လိမ်ညာပြောနေတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“လိမ်ညာဖို့အတွက် နောက်ထပ်အခွင့်အရေးတွေရဖို့ သူ့အများကြီး မျှော်လင့်နေပါတယ်တဲ့”

“နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူလေးယောက်ကို သူတို့ဝှက်ပြီး ကျွေးမွေးထားတာ ငါသိတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“သူက ဗိုလ်ချုပ်ရှူးနေပြီတဲ့၊ နိုင်ငံတော်ရဲ့ရန်သူ ပုန်းအောင်းနေတာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးတဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ တန်းစီပြီး ထိုင်နေတဲ့လူတွေကို ပြောလိုက်၊ သစ္စာဖောက်တွေ ပုန်းနေတာ ငါသိတယ်လို့၊ သစ္စာဖောက်တွေ ပုန်းနေတဲ့နေရာရောက်အောင် ငါ့ကိုလိုက်ပြန်ရင် ဒီရွာ သူရွာသားတွေ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးလို့”

စကားပြန်က မာတာဘယ်လီ လူမျိုးများရှေ့မှာရပ်ပြီး ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ပြောထားသည့်အတိုင်း ပြောပြသည်။

“ရွှိနာခွေးတွေကို ဖော်ကောင်လုပ်တဲ့လူအပေါ် ငါကျိန်စာတိုက်လိုက်မယ်၊ သူတို့ဘယ်လောက်နှိပ်စက်နှိပ်စက် မဖော်နဲ့၊ ဖော်ရင် ဖော်တဲ့လူ ဘေးမျိုးစုံနဲ့ တွေ့ရမယ်၊ ငါဟာ ရေကို ပိုင်စိုးနိုင်သူဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့အားလုံးကို ဖော်ကောင်မလုပ်ဖို့ ငါအမိန့်ပေးလိုက်တယ်”

နတ်ဆရာ ဗုစာမန်ဒီက သူ့လူများကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် ဗုစာမန်ဒီကို သူတို့ အမျိုးမျိုး စစ်မေးကြသည်။ အဘိုးကြီးကား

အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ခေါင်းမာပြီး သတ္တိကောင်းလှသည်။

နောက်ဆုံးထွက်သက် ရှုသွားသည်အထိ အစွန်းအစကလေးကိုပင် ထုတ်ဖော် ပြောမသွားချေ။

ဝိတာဖန်ဂါဘာရာသည် တန်းစီထိုင်နေသည့် မာတာဘယ်လီ လူမျိုးများရှေ့မှာ ဒေါသတကြီးဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေပြန်သည်။

“မင်းတို့ ဒီအဘိုးကြီးလိုမသေချင်ရင် ရန်သူတွေ ဘယ်နားမှာပုန်းနေတယ်ဆိုတာ ဖော်ကြ၊ မဖော်ရင် သူ့လိုပဲ မင်းတို့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့တွေ့သွားမယ်”

သို့သော်လည်း မာတာဘယ်လီများကား ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြလေသည်။ စိတ် မရှည်နိုင်တော့သော ဖန်ဂါဘာရာသည် သားငယ်ကလေးကိုချီထားသည့် အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်အား ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် စစ်သည်။

“နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူတွေကို မင်းတို့ ဘယ်နားမှာ သွားဝှက်ထားသလဲ”

“သူမသိဘူးလို့ ပြောပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

ဖန်ဂါဘာရာက နောက်တစ်နည်း ကြံပြန်သည်။

“နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူတွေ ဘယ်နားမှာရှိသလဲ”

“သူမသိဘူးလို့ ပြောပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

ဖန်ဂါဘာရာက ပို၍ဆိုးသော နောက်တစ်နည်းကို ပြောင်းလိုက်ပြန်သည်။ အမျိုး သမီး၏မျက်လုံးမှာ ပြူးကျယ်လာသည်ထက် ပြူးကျယ်လာသည်။

“နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်သူတွေကို မင်းတို့ ဘယ်နားမှာ ဝှက်ထားသလဲ”

“သူ့ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်လို့ ပြောပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

ဝိတာဖန်ဂါဘာရာသည် မျက်နှာဖြူ နိုင်ငံခြားသားကာနယ် ထိုင်နေသည့်နေရာသို့ ကြွားကြွားဝင့်ဝင့်ကြီး ပြန်လျှောက်လာလေသည်။

အခန်း (၂၂)

ရေအောက် ပေလေးဆယ်ခန့်အနက်တွင် ထုံးကျောက်များဖြင့် အင်တေကိုင်ထားသည့် ဂူဝင်ပေါက်ကို အပျော့ဆုံးနေရာရှာပြီး ခရိတ်က ကြိုးစားဖောက်သည်။ အသေးဆုံးကျောက်တုံးသည် လူခေါင်းအရွယ်လောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့လက်များ ရေနှူးလာသည်။ ရေကလည်း သွေးခဲလှမတတ်အေးနေသည်။ မာတ်ခဲချွေတာသည့်အနေဖြင့် မီးကိုလည်း အမြဲတမ်း ထွန်းမထားနိုင်။ မီးဖွင့်ကြည့်လိုက်၊ စိတ်မှန်းနှင့် ပြန်ဖောက်လိုက်ဖြင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပြီးတစ်တုံး ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဘက်သို့ မပေါက်နိုင်သေး။

အတော်ကလေး ကြာသောအခါ အပေါ်သို့ဆွဲတင်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ အပေါ်က ဆွဲတင်ပေးသည်။ အပေါ်ရောက်လာတော့ တွန်ဂါတာနှင့် ဆာရာက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရေများခြောက်အောင် သုတ်ပေးပြီး မီးဖိုပေးသည်။ ဆာရာက လက်ဖက်ရည်ပူပူတစ်ခွက် ဖျော်လိုက်သည်။

“စယ်လီအန်းရော” ဟု ခရိတ်ကမေးသည်။

“အပေါ်ကကျောက်ဂူထဲမှာ ကင်းစောင့်နေတယ်”

“ပိတ်ထားတဲ့နံရံကိုတော့ စဖောက်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နံရံက ဘယ်လောက်ထူမှန်း မသိဘူး။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဖောက်နေရဦးမယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး”

ဒုတိယတစ်ကြိမ် ငုပ်ပြန်သည်။ ရေအောက်က လိုက်ခေါင်းအတိုင်း ဝင်လာခဲ့ပြီး စောစောက ဖောက်လက်စနေရာကို ဆက်ဖောက်သည်။ ရေဖိအားကြောင့်-တစ်ကြောင်း၊ အေးလွန်းသောကြောင့် တစ်ကြောင်း နားတွေအူလာသည်။ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ခေါင်းကိုက်လာသည်။

“နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက်တောင် ငါ နေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပေါ်ကို ပြန်တက်တော့မှထင်တယ်” ဟု စဉ်းစားသည်။ လိုက်ခေါင်းနောက်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်တင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ငါမိနစ်လောက်တော့ ဆက်ဖောက်လိုက်ဦးမှထင်တယ်”

ရှိသမျှခွန်အားများကို စုစည်းပြီး ဆက်ဖောက်ပြန်သည်။ထိုအခိုက် သူခေါင်းပေါ်မှာ ရှိနေသော ကျောက်တုံးများ ပြိုကျလာသည်။ ရေထဲမှာမို့ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ရမည်ဘေးမှ ကင်းဝေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အောက်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည့် ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ထုတ်သည်။ ရှေ့သို့ လက်နှင့်စမ်းကြည့်သည်။ ပြိုကျသွားသည့် ကျောက်တုံးများနေရာမှာ တော်တော်ကလေး ကျယ်သည်။လက်က တစ်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဘာကိုမှ မစမ်းမိ။

ရှေ့သို့တိုးလာရင်း ကျောက်နံရံကြီးတစ်ဘက်သို့ သူရောက်လာကြောင်း သတိထား လိုက်မိလေသည်။ ရှေ့သို့ သူဆက်တိုးသည်။ ကျောပေါ်မှာရှိနေသည့် အောက်ဆီဂျင်ဘူးနှင့် အပေါ်မှာရှိနေသည့် ကျောက်စွန်းငြိနေသဖြင့် ပြန်ဖြုတ်ရသေးသည်။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ သူ ရောက်လာသည်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် အောက်ဆီဂျင်ပိုက် များကို ဖြုတ်သည်။ အပြင်လေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်သွင်းသည်။ လင်းနို့ချေးနံများကို ရှူ ရှိုက်မိသည်။

ဘေးကိုစမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ပြောင်ချောနေသည့် ကျောက်သားများ ကို စမ်းမိသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ ကျောက်ကမ်းပါးတစ်ခု ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းကို တွေ့ရသည်။ ထိုကျောက်ကမ်းပါးပေါ်တွင် လှေကားတစ်ခု ထောင်ထားသည်။ လှေကားထစ် များကို သစ်သားလျှော်များဖြင့် ချည်ထားသည်။

သူ့ခါးကကြိုး တင်းကနဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ” ဟု တစ်ဘက်ခြမ်းရေပေါ်မှ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာမှမဖြစ် ကြောင်း ပြန်အချက်ပြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ လိုဘင် ဂူလာဘုရင်ကြီး၏ သင်္ချိုင်းသည် သည်နေရာတွင်လည်း ရှိမည်မဟုတ်သေး။ လှေကားက အပေါ်သို့ထောင်ထားရာ အပေါ်ပိုင်း တစ်နေရာရာမှာသာ ရှိရပေလိမ့်မည်။ ထိုလှေကားသည် သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ တက်သွားသည့် လှေကားပင်ဖြစ်ရမည်။

လှေကားထစ်များကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သက်တမ်းရှည်ပြီဖြစ် သော်လည်း သစ်သားများက မဆွေးသေး။ အထူးသဖြင့် လှေကားဘောင်သစ်သားက အတော်ကြီး တောင့်တင်းနေသည်။ သစ်သားလျှော်များကပါ ခိုင်ခံ့နေသေးသည်။

တွန်ဂါတာတို့ ရှိနေသည့် နေရာနှင့် ယခုသူရောက်နေသည့် နေရာကြားမှာ ကျောက်နံရံကြီး ခြားနေသည်။ တစ်ဘက်သို့ ပြန်သွားဖို့ ပေလေးဆယ်လောက် ရေငုပ်ရမည်။ ကျောက်နံရံကြီးရှိ လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ရမည်။ တစ်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ပေလေး ဆယ်လောက်တက်မှ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်မည်။ အပြန်လမ်းသည် (၁) ပုံ သဏ္ဍာန် ရှိနေသည်။

သူ့ခေါင်း အရမ်းကိုက်လာသည်။ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် နားထင်ကိုနှိပ်သည်။ သို့သော် လည်း ခေါင်းကိုက်သည့် ဝေဒနာက လျော့ပါးမသွား။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် သူ့ခါးမှကြိုး တင်းကနဲ၊ တင်းကနဲ သုံးကြိမ်ဆက်တိုက် ဖြစ်သွားသည်။

အန္တရာယ်တွေ နေပြီဆိုသည့် အကြောင်းကြားချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။
ခရိတ်က မျက်နှာဖုံးနှင့် အောက်ဆီလင်ပိုက်များကို ချက်ချင်းပြန်တပ်သည်။ သူ့ရင်
တွေလည်း တဒိန်းဒိန်းခုန်လာသည်။

“ငါ့ကို ဆွဲတင်တော့” ဟု အချက်ပြန်ပြလိုက်သည်။

သူ့ခါးကြိုး တင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူလည်း အလိုက်သင့် ရေမျက်နှာပြင်
အောက်သို့ ပြန်ငုပ်ကာ ကျောက်နံရံရှိ လိုက်ခေါင်းဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

အသက်ငယ်သေးသော မာတာဘယ်လီ အမျိုးသမီး၏လက်သို့ သူကလေးငယ်
ကလေးကို ဝိုင်းပန်းချုပ်ပိတာဖန်ဂါဘာရာက ပြန်ပေးသည်။ ပြီးတော့ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် အမျိုး
သမီး၏လက်ကို ကြိုးနှင့်ပူးချည်ကာ ရှေ့မှ လမ်းပြသွားစေသည်။

ဖန်ဂါဘာရာက ရဟတ်ယာဉ်ကိုခေါ်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်နှင့်သွားဖို့ စိတ်ကူးသေးသည်။
သို့သော်လည်း ရန်သူများသည် အလွန်အကင်းပါးသူ ဖြစ်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်သံကိုကြားလျှင်
ရှောင်ချိန်တိမ်းချိန်ရသွားမည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်လိုက်ပါဖို့ အဖွဲ့ကိုပင် လူနှစ်ဆယ်ပဲရွေးသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့ဝင်တိုင်း
ကို သေသေချာချာ ညွှန်ကြားထားသည်။

“မင်းတို့ ခြေသံလုံလုံနဲ့သွား၊ ဟိုကောင်တွေကို အရှင်ဖမ်းရမယ်၊ လိုအပ်ရင် မင်းတို့
အသက်နဲ့ လဲရမယ်၊ အထူးသဖြင့် တွန်ဂါတာကို အရှင်လိုချင်တယ်”

ရန်သူကို တွေ့ပြီဆိုမှ ဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်လှမ်းခေါ်မည်။ နောက်
ပြီးတော့ သူတို့ ထွက်ပေါက်မရှိအောင် တပ်အင်အား (၃၀၀) နှင့် ပိတ်ဆို့ထားမည်။ သည်
အတိုင်းဆိုလျှင် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ သူတို့ ပြေးလွတ်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်ချေ။

သူတို့တပ်ဖွဲ့ကလေးသည် ခြေကုန်သုတ်နေကြသည်။ မာတာဘယ်လီ သားသည်
အမေကလေးမှာ တပ်ကြပ်ကြီး ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ မသက်မသာ လိုက်ပါနေရရှာသည်။

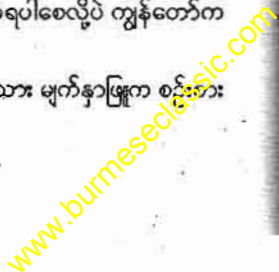
“ရွာသားတွေက သူတို့ကို ဝှက်ထားပေးပြီး ရိက္ခာပါ ထောက်ပံ့ပေးထားတာကိုး”
ဟု ဖန်ဂါဘာရာက စိတ်နာနာဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီနေရာဟာ ချုံခိုတိုက်ဖို့ ကောင်းတဲ့နေရာပဲနော်”

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်က ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို လှည့်လည်
ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ပြောသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဘာတိရစ္ဆာန်သံကိုမှ မကြားရတော့ဘဲ
ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များက ပြောင်လက်နေသည်။ ရှိသည့် သစ်ပင်အားလုံးမှာလည်း
အပူဒဏ်ကို လွန်မင်းစွာ ခံထားကြရသည်။

“ချုံခိုတိုက်ခံရရင် ပိုင်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှ ဒီကောင်တွေ ဘယ်နားမှာရှိနေတယ်
ဆိုတာ အလွယ်တကူ သိရတော့မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ချုံခိုအတိုက်ခံရပါစေလို့ပဲ ကျွန်တော်က
ဆုတောင်းနေတာ” ဟု ဖန်ဂါဘာရာက ပြန်ပြောသည်။

ရှေ့မှသွားနေသည့် ဖန်ဂါဘာရာတို့ကြည့်ပြီး နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူက စဉ်းစား

နေသည်။ သည်လိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကို သူ ရွေးချယ်လိုက်မိသည်မှာ မှန်ကန်သွားပြီဟုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည်။

သို့သော်လည်း သည်လို ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သူတစ်ယောက်ကို ကိုင်တွယ်သွားဖို့ တော့ အများကြီး သတိထားရမည်။ အချိန်မရွေး မိမိတို့အပေါ် သစ္စာပြန်ဖောက်နိုင်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်းပါ သဘောပေါက်ထားမိသည်။

ကျောက်တုံးတွေ ပိုမိုထုံထုပ်လာသည်။ ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခု၏ အခြေသို့ သူတို့ ချဉ်းကပ်လာမိကြပြီ။ မြေအနေအထားက သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရှေ့ကလျှောက်သွားနေသည့် မာတာဘယ်လီ သားသည်အမေ မိန်းကလေး၏ ကျယ်လောင်သောအသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့သော် ရုတ်ခြည်းပင် သူ့အသံ က တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာက မိန်းကလေးကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ဆို့အားလုံး နီးရာကျောက်တုံးကြီးများကြားမှာ ပြားနေအောင်ဝပ် ရင်း နေရာယူထားလိုက်ကြသည်။

ဘာသံမှ ပေါ်ထွက်မလာသဖြင့် ဖန်ဂါဘာရာက မတ်တတ်ရပ်သည်။ နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်ကို ရှေ့သို့တိုးလာရန် ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သတိနှင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားကြသည်။

ကျောက်တောင်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည့် လိုက်ခေါင်းခေါင်း မြောက်မြားစွာ ကို တွေ့ရသည်။

“မာတာဘယ်လီမြေခွေးတွေ ဖောက်ထားတဲ့ လိုက်ခေါင်းတွေပေါ့ဗျာ” ဟု ဖန်ဂါ ဘာရာက ပြောသည်။

“ရှိုနာတွေ လာနေပြီ၊ ရှိုနာတွေ လာနေပြီ၊ ပြေးကြတော့၊ ရှိုနာတွေ...”

မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးရွားရွား အော်လိုက်သည့်အသံကို ဆာရာ ကြားလိုက်ရ လေသည်။ ကျောက်ဂူအဝဘက်ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံဖြစ်သည်။ ဆာရာက မီးဖိုဘေး တွင် ထိုင်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထသည်။ မီးဖိုပေါ်မှာ တည်ထားသည့် ရေခွေးအိုး မှောက် ကျသွားသည်။

ဆာရာသည် အနားတွင် အသင့်ရှိနေသော မှန်အိမ်ကလေးကိုဆွဲကာ လိုက်ခေါင်း အတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

သဘာဝ ကျောက်လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အောက်မှာ ရှိနေသူများထံ သို့ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“အစ်ကို့ရေ... ရှိုနာတွေရောက်လာပြီ၊ ကျွန်မတို့ ပုန်းနေတဲ့နေရာကို သူတို့ တွေ သွားပြီ”

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ အော်လိုက်သော ဆာရာ၏အသံက လိုက်ဂူထဲမှာ ဟိန်းဦး ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

“မင်းဆီကို ငါတက်လာနေပြီ” ဟု တွန်ဂါတာက ပြန်ပြောသံကို ကြားရသည်။ သဘာဝ ကျောက်လှေကားအတိုင်း တွန်ဂါတာ ဒရောသောပီး ပြေးတက်လာသည်။ ဆာရာကိုငံထားသည့် မှန်အိမ်၏အလင်းရောင်ကြောင့် တောင်းစွာမြင်နေရသည်။ အပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဆာရာ၏ပခုံးကို သိမ်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“ဂူအဝင်ဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အော်ပြီး ကျွန်မတို့ကို သတိပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသံက မဆိုးဘူး၊ ဖြုန်းကန် ပြတ်သွားတယ်။ သူ့အသံခံလိုက်ရပြီလို့ ထင်တယ် အစ်ကိုရယ်”

“အောက်ကရေစပ်ကိုသွား၊ စယ်လီအန်းနဲ့အတူတူ ခရိတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်”

“ဒုက္ခပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မတို့ လွတ်ဖို့လမ်းရော ရှိသေးရဲ့လားဟင်”

“ကိုယ်တို့ ခံတိုက်မယ်၊ ခံတိုက်နေရင်း လွတ်မယ့်လမ်းကိုတော့ တွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့၊ အောက်ကိုဆင်းတော့၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ခရိတ် ပြောလိမ့်မယ်”

တွန်ဂါတာသည် အေကေ-၄၇- မောင်းပြန်သေနတ်ကိုဆွဲပြီး လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခု အတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဆာရာက အောက်သို့ ဒရောသောပီး ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ရောက်ခါနီးတွင် အလောတကြီးဆင်းမိသဖြင့် ကျောက်စွန်းနှင့်တိုက်မိပြီး ဒူးပြဲသွားသည်။

“စယ်လီအန်း” ဟု အထိတ်တလန့်ဖြင့် ခေါ်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာရှိတယ် ဆာရာ၊ ကိုယ့်ကိုကူပါဦး”

ရေစပ်မှ စယ်လီအန်း၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျောက်ဖျာစွန်းရေစပ်သို့ ဆာရာ ရောက်သွားသောအခါ ရေထဲတွင် ခါးတစ်ဝက် အထိဆင်းနေသော စယ်လီအန်းကို တွေ့ရသည်။ ရေအောက်မှကြိုးကို အားကုန်ဆောင့်ဆွဲနေသည်။

“ကူဆွဲပါဦး၊ တစ်ခုခုနဲ့များ ငြိနေသလားမသိဘူး”

ဆာရာကလည်း စယ်လီအန်းအနားသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး စယ်လီအန်း၏လက်ထဲမှ ကြိုးကိုကူဆွဲသည်။

“ကိုယ်တို့ကို ရှိနာတွေ တွေ့သွားပြီ”

ဆာရာက အသက်ရှူမမှန်ဘဲ ပြောသည်။ ကြိုးကိုလည်း အားတိုက်ခွန်တိုက် ဆွဲယူသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောလိုက်တာ ကိုယ်ကြားရတယ်”

“ကိုယ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ စယ်လီအန်း”

“ခရိတ်ကို ရေပေါ်ရောက်လာအောင် အလျင်လုပ်လိုက်ကြဦးစို့လေ၊ တစ်ခုခုတော့ သူ စဉ်းစားပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

နှစ်ယောက်အားနှင့်ဆွဲသည်တွင် ကြိုးက အလိုက်သင့်ပါလာသည်။ ရေအောက် ပေလေးဆယ်လောက်တွင် ရှိနေသည့် ခရိတ်ကလည်း ရေပေါ်သို့ အလောတကြီး ယက်ကန် တက်လာသည်။ စယ်လီအန်းနှင့် ဆာရာက သူ့ကို ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဖမ်းဆွဲထားကြသည်။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခရိတ်က သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးနှင့် အောက်ဆီဂျင်ပိုက်များကို အလောသုံးဆယ် ဖြုတ်ပစ်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟုလည်း အသက်ကိုပင် ဝအောင်မရှုနိုင်သေးဘဲ မေးသည်။

“ရွှီနာတွေ ရောက်လာကုန်ပြီ”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်လို၊ တစ်ယောက်က ဆင်ဒီ ဘယ်လီလို တစ်ပြိုင်တည်း ဖြေကြသည်။

“အိုး... ဘုရားသခင်... ဒုက္ခပါပဲ”

ခရိတ်မှာ ထိုမျှသာပြောနိုင်ကာ ကျောက်ဖျာစွန်းတွင် ပက်လက်လန် လဲကျသွား တော့သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ခရိတ်”

သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေသည့် ခရိတ်ကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာ သက်နေကြလေသည်။ မျက်စိအောက်မှာပင် လေဖြတ်သွားတော့မည်လားဟု ထင်မှတ်ရ သည်။

ထိုအခိုက် ဒန်ဒိုးဒန်ခွက်များကို တုတ်နှင့် အဆက်မပြတ် ရွက်လိုက်သည့်အသံ များ သူတို့လိုက်ဂူထဲမှာ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“သေနတ်သံတွေ၊ ဆမ်က သူတို့ကို ခံတိုက်နေပြီ”

ခရိတ်က ထိုသို့ပြောရင်း သေနတ်သံများကို နားမခံနိုင်သည့်အလား နားနှစ်ဘက် ကို လက်နှင့်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ရန်သူတွေကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဖမ်းတားထားနိုင်မလဲဟင်”

“ရန်သူက လက်ပစ်ဦးတွေနဲ့ ဓာတ်ငွေ့တွေ မသုံးသေးသမျှတော့ တားထားနိုင်မှာ ပဲ”

ခရိတ်က ပက်လက်လှန်နေရာမှ ထထိုင်သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချမ်းလွန်းသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည့် အမှုအရာကို အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် မြင်တွေ့သွားမည်စိုး သဖြင့် ကမန်းကတန်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ရပြန်သည်။

“ပစ္စတို ဘယ်မှာလဲ”

ဆာရာက ကြောက်ရွံ့စွာမေးသည်။ ဘေးက ကျောက်နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ဆိတ်သားရေအိတ်ဆီသို့လည်း မော်ကြည့်သည်။

“မလိုဘူး... ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုဘူး”

ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆို ဆာရာ၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း သူပြန်တင်းသည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ရေများကို ခါချ သည်။

“မင်း ရေငုပ်ဖူးသလား”

စယ်လီအန်းကို လှမ်းမေးသည်။ စယ်လီအန်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ရေငုပ်ဖူးသွားတော့မှာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်မ အဲဒီထဲကို မသွားရဲဘူး”

စယ်လီအန်းက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ရေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ် ဘာမဆိုလုပ်ရတော့မယ်၊ နားထောင်၊ ဟောဒီကျောက်
ဆောင်ရဲ့ ဟိုဘက်က ရေပေါ်မှာ ကျောက်ဖျာတစ်ခုကို ကိုယ်တွေ့ထားပြီ၊ ဟိုကိုရောက်ဖို့
သုံးမိနစ်... လေးမိနစ်”

“မသွားဘူး”

စယ်လီအန်းက ကိုယ်လုံးကလေးကို နောက်သို့ တွန့်လိုက်လေသည်။

“ဟိုဘက်ကိုရောက်အောင် မင်းကို အလျင်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်လာပြီး ဆာရာ
ကိုခေါ်မယ်”

“ကျွန်မ ဒီနေရာမှာပဲ အသေခံလိုက်တာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဆာရာက လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

ခရိတ်က ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ မျက်နှာဖုံးအပိုတစ်ခုနှင့် အောက်ဆီဂျင်ဘူးများ
ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။ ပြီးတော့ စယ်လီအန်းဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ဖက်ထား၊ ပြီးတော့ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူ၊ မှန်မှန်ရှူပြီး
ရင် အကြာခိုင်ဆုံး အောင့်ထား၊ ပြီးရင် သတိထားပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ရှူ၊ ကျောက်နံရံ
မှာရှိနေတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းက နည်းနည်းတော့ကျဉ်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ကိုယ့်ထက် ကိုယ်လုံး
သေးတယ်၊ မင်း လွယ်လွယ်လေး ဝင်သွားလို့ရမှာပါ”

ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏ကျောပေါ်သို့ အောက်ဆီဂျင်ဘူးကို တင်ပေးသည်။ ပြီး
တော့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

“ကိုယ် ရှေ့ကအရင်သွားမယ်၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုဖက်ပြီး အသာကလေးသာ မျှော
လိုက်၊ လိုဏ်ခေါင်းဟိုဘက်ရောက်သွားရင် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကို ပြန်တက်မယ်၊ အဲဒီအချိန်
မှာ လေကိုမူတ်ထုတ်လိုက်၊ အပေါ်ကို အသာကလေး ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ကဲ... လာ”

“ခရိတ်... ကျွန်မကြောက်တယ်”

“ဒီလိုစကားမျိုး မင်းပြောဖူးတယ်လို့ ကိုယ် လုံးလုံးမထင်ဘူး”

ခရိတ်က ရေထဲသို့ ခါးလယ်လောက်ရောက်အောင် အလျင်ဆင်းသွားသည်။ ပြီး
တော့ စယ်လီအန်းကို ရေထဲသို့ ဆွဲချသည်။

“မရုန်းနဲ့ မျက်လုံးမှိတ်ထား၊ တောင့်မထားနဲ့၊ လျှော့ထား၊ မင်းကို ကိုယ်ဆွဲသွားမယ်၊
မရုန်းနဲ့လေ... ဒုက္ခပါပဲ... မရုန်းနဲ့”

စယ်လီအန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်သည်ကို ငြိမ်ခံနေသည်။ ထို
အခိုက်မှာပင် သေနတ်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ စောစောကထက် အများ
ကြီး ပိုမိုကျယ်လောင်လာသော သေနတ်သံများဖြစ်သည်။

“ပိုနီးလာပြီ၊ ဆမ် နောက်ဆုတ်ပေးနေရပြီနဲ့ တူတယ်”

ခရိတ်က အရေးတကြီးပြောပြီး ကျောက်ဖျာပေါ်မှာရှိနေသည့် ဆာရာကို လှမ်း
ခေါ်သည်။

“ကိုယ့်ခြေထောက်ပေး”

ဆာရာက သူ့ခြေတုကို ယူပေးသည်။ ခရိတ်က ခြေတုကို ခြေထောက်မှာမတပ်ဘဲ
ခါးပတ်ကြားမှ ခိုင်အောင်ချည်သည်။

“ကိုယ်တို့ သွားနေတုန်း တွေ့သမျှ အစားအသောက်တွေအားလုံး အိတ်တစ်လုံးထဲ မှာ စုထည့်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအပိုနဲ့ ဓာတ်ခဲအပိုတွေပါထည့်၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ နောက်ကျောမှနေ၍ သူ့ခါးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် သိုင်းဖက်ထားလေသည်။

“အသက်ဝအောင်ရှူလိုက်၊ ပြီးတော့ စိတ်ကိုလျှော့ထား၊ ကိုယ်ကိုလျှော့ထား၊ ရုန်း လားကန်လား လုံးလုံးမလုပ်နဲ့”

စယ်လီအန်းကို နောက်ဆုံးပြောပြပြီး ရေမျက်နှာပြင်အောက်သို့ ငုပ်လိုက်သည်။ စယ်လီအန်းက အလိုက်သင့်ပါလာသည်။

ရေအောက်သို့ တစ်ဝက်လောက်အရောက်တွင် စယ်လီအန်း နောက်တစ်ကြိမ် အသက်ရှူကြောင်း သိသည်။ သို့သော်လည်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပါလာသည်။

“တော်တယ်” ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီးချီးကျူးလိုက်မိသည်။

ကျောက်နံရံမှာရှိသည့် လိုက်ခေါင်းအတွင်းသို့ စတင်ဝင်သည်။ စယ်လီအန်းကို အားပေးသည့်အနေဖြင့် ခါးမှာ ဖက်ထားသည့်လက်ကို ခပ်တင်းတင်းကလေး ညှစ်လိုက်သည်။ စယ်လီအန်းက သူ့နောက်မှ အလိုက်သင့်ပါလာသည်။

လိုက်ခေါင်းတစ်ဘက်သို့ ထွက်ခါနီးတွင် နောက်တစ်ကြိမ် အသက်ရှူလိုက် ကြောင်း သိရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာလှုပ်ရှားမှုမှမရှိဘဲ သူ့နောက်မှ ပျော့ပျော့ကလေး လိုက်ပါလာသည်။

“သိပ်သတ္တိရှိတဲ့ ကလေးမလေး” ဟု စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိပြန်သည်။

တစ်ဘက်သို့ထွက်ပြီး ရေပေါ်သို့တက်သောအခါ စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်အလေးချိန် ပါရှိနေသဖြင့် အတော်ကလေး ခက်ခက်ခဲခဲ ကိုယ်ဖော့ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ရေမျက်နှာ ပြင်ပေါ်သို့ ချောချောမောမောပင် ရောက်လာလေသည်။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အောက်ဆီလျင်ဘူးများကို ခပ်မြန်မြန် ဖြုတ်ပေးသည်။

“မင်းသိပ်တော်တယ်၊ သိပ်ကိုတော်တာပဲ” ဟုလည်း ခရိတ်က အားပါးတရ ပြောမိ လေသည်။

သစ်သားလှေကားထောင်ထားသည့် ရေစပ်မှ ကျောက်ဖျာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ပေါ်သို့ စယ်လီအန်းကို တွန်းတင်ပေးသည်။

“အဲဒီလှေကားပေါ်မှာ တက်ထိုင်နေနော်၊ ရော့ . . . ဟောဒီမှာ ကိုယ့်ခြေထောက်၊ လှေကားကြိုးနဲ့ ပူးချည်ထားလိုက်၊ ကိုယ် ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

ခရိတ်က နည်းနည်းကလေးမှ အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ ရေအောက်သို့ ပြန်ငုပ်ခဲ့ ပြန်လေသည်။

တစ်ဘက် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ဖျာစွန်းမှာ မလှုပ် မယှက်ထိုင်နေသော ဆာရာကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ပတ္တမြားအိတ်ထဲတွင် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများ အဆင်သင့်ထည့်ထားသည်။

“ဆင်းခဲ့လေ” ဟု ခရိတ်က လှမ်းပြောသည်။

“ခရိတ် . . . ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ ပြန်ပြန်ဆင်း”

ခရိတ်က ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။

“ရော... အိတ်ထိယူသွား၊ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ နေခဲ့တော့မယ်”

ခရိတ်က ဆာရာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင်ပြီး ရေထဲသို့ ဆွဲချလိုက်တော့သည်။ ရေထဲသို့ ဗရုန်းသုန်းကား ကျလာပြီး ခရိတ်၏ကိုယ်လုံးကို ကြောက်အားလန့်အားတင်းကျပ်စွာ သိမ်းကျုံးဖက်ထားသည်။

“ဖမ်းမိသွားရင် ရှိနာတွေက မင်းကို ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

ခရိတ်က လေသံမာမာနှင့်ပြောရင်း အောက်ဆီဂျင်ဘူးကို ဆာရာ၏ကျောပေါ်မှာ ချည်ပေးသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ မောင်းပြန်သေနတ်သံများ ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်ရှိ လိုက်ဂူအမိုးကိုလည်း ကျည်ဆန်များ လာရောက်ထိမှန်သံ ကြားရသည်။

ခရိတ်က မျက်နှာဖုံးတပ်ပေးသည်။

“အသက်ရှူ”

ဆာရာက အသက်ရှူသည်။

“တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်လွယ်သလဲ”

ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်ရှူ၊ မင်းကို ကိုယ်ဆွဲသွားမယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေ၊ မလှုပ်နဲ့”

ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။ ခရိတ်က ပတ္တမြားအိတ်ကို သူ့ခါးမှာ ပူးချည်သည်။ အပေါ်ထပ်မှ လက်ဝစ်ဗုံးကွဲသံများကို ဆူညံစွာ ကြားနေရပြီ။ အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုပါ ပြီးကနဲ လက်သွားသည်။

ရေအောက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် အမြန်ဆုံး ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အောက်နားသို့ ရောက်သည်တွင် ဆာရာ အသက်ရှူခက်နေပြီကို သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်သို့ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

ကျောက်နံရံရှိ လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်မိသောအခါ ဆာရာ အသက်ရှူပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာဖုံးတွင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေပုံရသည်။ သို့တည်းမဟုတ် အောက်ဆီဂျင်ပိုက်ကို လက်နှင့် ဆွဲဖြုတ်လေသလားမသိ၊ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်နေသည်။

လိုက်ခေါင်းအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆာရာက ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။

ခရိတ်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ ဆာရာ လွတ်ထွက်မသွားအောင် ခပ်တင်းတင်းကြီး ပြန်ကိုင်ထားရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆာရာ၏ တံတောင်ဆစ်က သူ့ဘေးသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်တိုက်လိုက်သည်။ နားတွေ အူနေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ခေါင်းအလွန်ကိုက်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အသက်ထွက်သွားတော့မည်လားဟု ထင်ရသည်။

ဆာရာသည် နည်းနည်းကလေးမှ အငြိမ်မနေတော့။ ရှိသမျှအားကိုသုံးပြီး ဇွန်းကန်နေတော့သည်။ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်လည်း သူ့မျက်နှာ၊ သူ့လည်ပင်း၊ သူ့ရင်ဘတ်များကို တအားကုတ်ခြစ်နေသည်။

လိုက်ခေါင်းမှ တစ်ဘက်သို့ထွက်လျှင် ကျောက်စွန်းတစ်ခုနှင့် ဆာရာငြိနေသည်။ သူက ဆာရာကို ဆောင့်ဆွဲသည်။ ဆာရာ၏ မျက်နှာဖုံး ကျွတ်ထွက်သွားသည်။ ရေအောက်တွင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပေးနေချိန် မရတော့။

ဆာရာ ရေနစ်နေပြီဟု သိရသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရေနစ်စပြုနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။

ဆာရာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဘက်ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ မည်ကဲ့သို့ရောက်သွားကြောင်းကို မသိရတော့ချေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိဆံပင်များကို ဆွဲယူနေကြောင်းသာ သိရသည်။

မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ဖို့ပင် အားအင်မရှိတော့။ သူ့ကိုယ်သို့လည်း ရေများဝင်ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် အန်ထုတ်သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး သတိကိုထိန်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။

မိမိကို ဆွဲယူနေသည့် စယ်လီအန်းကို လည်းကောင်း၊ မိမိဘေးတွင် မှောက်လျက် ရေပေါ်မှာ ပေါလောမျောနေသည့် ဆာရာကိုလည်းကောင်း တွေ့ရသည်။

“ဆာရာတို့ ဆွဲတင်လိုက်”

ခရိတ်က ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ စယ်လီအန်းက ဆာရာကို ဆွဲယူသည်။ ခရိတ်က တွန်းတင်ပေးသည်။ သတိလစ်နေသော ဆာရာ၏ကိုယ်ပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးနှင့် အောက်ဆီထုတ်ဘူးများကို အမြန်ဖြုတ်ကြသည်။

စယ်လီအန်းက သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ ဆာရာတို့ မှောက်လျက်တင်ထားသည်။ ခရိတ်က ဆာရာ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လက်ထိုးပြီး လျှာကို သွားနှင့်မကိုက်မိအောင် ပြုပြင်ပေးသည်။ ထို့နောက် လည်ချောင်းထဲသို့ ထိုးသွင်းသည်။ ရေများ၊ အစာများ အန်ထွက်လာသည်။

“ကျောကိုဖိပေး”

စယ်လီအန်းကို လှမ်းပြောပြီး ခရိတ်က ဆာရာနှင့် နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့ကာ လေမှုတ်သွင်းသည်။

“ဟော... ဟော... အသက်ရှူလာပြီ”

ခရိတ်က ဆာရာ၏ ပါးစပ်ပေါ်မှ သူ့ပါးစပ်ကိုခွာလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေနစ်လူနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေသည်။

“ဆမ်... ဆမ်... ဆမ့်ကိုခေါ်ဖို့ ကိုယ်သွားမှဖြစ်မယ်”

“မောင်... မောင်မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မောင် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ မောင်ကိုယ်မောင် သတ်သလိုဖြစ်နေတော့မယ်” ဟု စယ်လီအန်းက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဆမ်... ဆမ်ကို သွားခေါ်မှဖြစ်မယ်”

ခရိတ်က လေသံကလေးဖြင့် တိုးတိုးထပ်ပြောပြန်သည်။

သူ့ခါးပုတ္တူအိတ်ကို ဖြုတ်သည်။ သစ်သားလှေကားမှာ လှမ်းချည်သည်။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက် ပြန်မဆင်းနိုင်သေးဘဲ လှေကားကိုတွယ်ဖက်ပြီး အသက်ရှူမှန်အောင် ကြိုးကြား

ရသေးသည်။ သူ့ရင်ဘတ်မှာလည်း အလွန်တရာ နာကျင်နေသည်။

သို့သော် သူ့အချိန်ဖြုန်းနေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် အောက်ဆီဂျင်ဘူးနှင့် မျက်နှာဖုံးများကို ပြန်တပ်ရပြန်သည်။

“မောင်... ဒီ... ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့နော်” ဟု စယ်လီအန်းက စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည်။

“သေသေချာချာကို ပြန်လာမှာပေါ့ကွာ”

ထိုမျှပြောပြီး ရေအောက်သို့ သူ့ပြန်ဆင်းခဲ့ပြန်သည်။ အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး မလှုပ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြောင်းနှင့် သည်တစ်ခါ ရေနစ်လျှင် ပြန်လမ်းမရှိတော့ကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။

တစ်ဘက် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ပြုံးပြီးပြက်ပြက် အရောင်များလက်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ မီးခိုးများ မှောင်နေသည်ကို လည်းကောင်း မြင်တွေ့ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း လည်ချောင်းထဲမှာ နာကျင်လာတာ မျက်လုံးများ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ကျိန်းစပ်သွားလေသည်။

“မျက်ရည်ယိုဗုံး”

သူ့သိလိုက်ပါပြီ။ ရှိနာစစ်သားများသည် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံးကို မျက်ရည်ယိုဗုံးများဖြင့် ဖောက်ခွဲထားပြီးချေပြီ။

ခါးမြှုပ်သည်အထိ ရေထဲဆင်းနေသော တွန်ဂါတာကို တွေ့ရသည်။ သူ့ရုပ်အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး ရေဆွတ်ကာ နှာခေါင်းနှင့်စီးစပ်ကို ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ မျက်ရည်ယိုဗုံးဒဏ်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများမှာ ရဲရဲနီနေသည်။

“လိုက်ဂူကြီးထဲကို နှစ်သားတွေ ဝင်လာကြပြီ” ဟု တွန်ဂါတာက ခရိတ်ကို ပြောပြသည်။ ပါးစပ်ကို အဝတ်ရေစိုဖြင့် ဖုံးထားသဖြင့် သူ့အသံက ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အသံချဲ့စက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို အော်ပြောသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မင်တို့ ချက်ချင်းလက်နက်ချရင် အသက်ချမ်းသာပေးမယ်”

ထိုအသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် နောက်ထပ် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသံကို ကြားလိုက်ကြရပြန်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင် မျက်ရည်ယိုဗုံးတစ်လုံးပါ လိုက်ဂူတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာ ကျက်ပြီ မီးခိုးလုံးများ ထောင်းကနဲ ထလာသည်။

“သူတို့ ကျောက်လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာကြပြီ။ ငါ တားမထားနိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ တားလို့မရတော့ဘူး”

တွန်ဂါတာက ကျောက်ဖျားနားမှာရပ်ပြီး အေကေ ၄၇- မောင်းပြန်ရှင်ဖယ်ဖြင့် အတွဲတိုများ လှမ်းဆွဲသည်။ ကျည်ဆန်များက ကျောက်နံရံများကိုထိပြီး အသံမြည်ကာ ဝဲယုံသွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့သေနတ်မှ အသံမထွက်တော့ချေ။

“နောက်ဆုံးကျည်ကတိပဲ၊ ကျည်ဆန်ကုန်ပြီ”

တွန်ဂါတာ ညည်းညူသလိုပြောရင်း သေနတ်ကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခါးကြားမှာထိုးထားသည့် ပစ္စုတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

“သွားကြစို့ ဆမ်... ကျောက်နံရံမှာ လိုက်ခေါင်းတစ်ခု ဖောက်ထားပြီးပြီ” ဟု ခရိတ်က အသက်ရှူမမှန်ဘဲ ပြောသည်။

“ငါ ရေမကူးတတ်ဘူး”

တွန်ဂါတာ ပစ္စတိုသေနတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သေနတ်ထဲသို့ ကျည်ကတ်ထိုး သွင်းကာ မောင်းတင်ထားလိုက်သည်။

“ဆာရာကို ဟိုဘက်ရောက်အောင် ပို့ပေးထားပြီးပြီ၊ မင်းကိုလဲ ငါ ခေါ်သွားပေး မယ်”

မျက်ရည်ယိုဗုံးမှ အငွေ့များကြောင့် ခရိတ်မှာ အသက်မှန်အောင်ပင် မရှုနိုင်တော့ဘဲ ခက်ခဲစွာ စကားပြောနေရသည်။

တွန်ဂါတာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါပြောတာထုံပါ ဆမ်”

“ဆာရာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ငါပြောနေတာပါ”

တွန်ဂါတာက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ရေကြောက်သည့်စိတ်ကို ကြိုးစားပြီး ဖျောက်ဖျက်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“သူတို့ဖမ်းတာကို မင်းမခံသင့်ဘူး၊ ဆာရာအတွက် မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ နောက် ပြီးတော့ မင်းလူမျိုးအတွက် မင်းမှာ တာဝန်တွေရှိသေးတယ်”

ခရိတ်က ထပ်မံတိုက်တွန်းပြန်သည်။

တွန်ဂါတာက ပစ္စတိုသေနတ်ကို ခါးကြားထဲသို့ ပြန်ထိုးသည်။ ခရိတ်ပြောလိုက်သည့် စကားမှာ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော”

“အသက်ကို ဝအောင်ရှူပြီးတော့ အောင့်ထား၊ ငါဆွဲခေါ်သွားတဲ့နောက်ကို အလိုက်သင့်ကလေး လိုက်လာ၊ မကြောက်နဲ့ မရုန်းနဲ့”

မျက်ရည်ယိုဗုံးဒဏ်ကို သူတို့ အပြင်းအထန် ခံနေကြရပြီ။ အဆုတ်များ လောင်ကျွမ်းကုန်ပြီလားဟု ထင်မှတ်နေရသည်။

“ကဲ... လာ”

ခရိတ်အနားသို့ တွန်ဂါတာ ဆင်းလာသည်။ ကျောက်ဖျာအောက်နားသို့ မျက်ရည်ယိုဗုံးငွေ့များ ကောင်းစွာ ပျံ့နှံ့လာခြင်း မရှိ၍ ထိုနေရာကလေးတွင် လေကောင်း လေသန့်ကို ကောင်းကောင်း ရှူရှိုက်နေနိုင်သေးသည်။

“အသက်ဝအောင်ရှူလိုက်”

ခရိတ်ကပြောပြီး သူ့ခါးအားဖက်စေကာ ရေအောက်သို့ မနားတမ်း ဆင်းခဲ့တော့သည်။

ကျောက်နံရံမှာရှိသည့် လိုက်ခေါင်းတွင်းသို့ အဝင်မှာပင် ပြဿနာက စတော့သည်။ အသက်ရှူကျပ်လာသော တွန်ဂါတာက စတင်ရုန်းသည်။ ခရိတ်ကလည်း လွတ်ထွက်သွားမည်ကို စိုးသဖြင့် ရှိသမျှအားကလေးကို စုစည်းယူကာ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ တွန်ဂါတာမှာ ဆာရာထက် ပိုမိုအားကောင်းသူ ဖြစ်လေရာ သူ့ကို ချုပ်ကိုင်ရသည်မှာ ပင်ပန်း

လွန်းလှချေပြီ။

လိုက်ခေါင်း၏ တစ်ဘက်အထွက်သို့ ရောက်လာပြီဟု ထင်လိုက်သည်။ သည် နေရာရောက်လျှင် အပေါ်သို့တက်ရမည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်ကိုယ်တိုင်မှာ ရေမွန်းလှပြီ။ အားတွေလည်း ကုန်ဆုံးသွားပြီ။

သူ ရေနစ်တော့မည်ကို သိသည်။ သို့သော် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ သည်အတိုင်း ရေနစ်ခံလိုက်ရခြင်းက သက်သာလိမ့်မည်ဟု သူ့တွေးမိသည်။ ထိုအတွေးဝင်လာသည်နှင့် သူ အလွန်ပျော်သွားသည်။

သည်တော့မှလည်း သူ သက်သာရာ ရသွားတော့သည်။

သက်သာရာ ရသွားခြင်းနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး အားပါးတရ ရယ်လိုက်မိ လေသည်။

လူသံတွေကို သူ ကြားရသည်။ မဆူရန် အော်ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ခရိတ်... ခရိတ်... ခေါ်နေတာ ကြားသလားမောင်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ပါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုက်နေသည်။

“ဟော... ဟော... သတိရလာပြီ”

သူတို့လေးယောက်စလုံး ရွဲရွဲစိုကာ ကုန်းတစ်ဝက် ရေတစ်ဝက် အနေအထားမျိုး ဖြင့် ကျောက်ဖျာစွန်းကလေးပေါ်မှာရှိသည့် သစ်သားလှေကားကို ဖက်တွယ်နေကြရသည်။

ချမ်းလွန်းသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြရာ ထိုနေရာမှာ ဆက်လက်ရပ်တည်နေဖို့ပင် ခပ်ခက်ခက် ဖြစ်နေကြတော့သည်။ အားလုံး၏ အသားများမှာ ရေနူးပြီး ပြာနမ်းနေတော့ သည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က သစ်သားလှေကား အောက်ဆုံးအထစ်ပေါ်မှာ တင်ပါး လှဲ ထိုင်နေကြသည်။ ခရိတ်၏ လက်တစ်ဘက်ကို လှေကားဘောင်ဖြင့် ပူးချည်ပေးထားသည်။ တွန်ဂါတာက သူ့ဘေးမှာ ရေတစ်ဝက်ကုန်းတစ်ဝက်ဖြင့် ကျောက်ဖျာစွန်းကို မှေးကိုင်ထား သည်။

ခရိတ်က စိတ်အားတင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တွန်ဂါတာ ကို အားနည်းသည့် အပြုံးကလေးတစ်ခု ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဆမ်... မင်းက ရေမကူးတတ်ဘူးသာဆိုတယ် ကူးတော့လဲ ဖြောင့်နေတာပါပဲ လားကွ”

“ကျွန်မတို့ ဒီနေရာမှာ နေလို့မဖြစ်ဘူး” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။ သွားချင်း ရိုက်နေသောကြောင့် သူ့စကားသံလဲ မပီသချေ။

“သွားဖို့လမ်းကတော့ အပေါ်ကတစ်လမ်းပဲရှိတယ်”

ခေါင်းပေါ်သို့ သူတို့ မော့ကြည့်ကြသည်။ ကျောက်ဖျာစွန်းကလေးပေါ်တွင် ထောင်ထားသည့် သစ်သားလှေကားမှာ အပေါ်ထောင်တက်သွားသည့် လိုက်ခေါင်းအတိုင်း ထောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခရိတ်က သစ်သားလှေကားမှ ဘောင်နှင့် လှေကားထစ်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

သည်လှေကားကို လုပ်ထားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီ။ လှေကား ဘောင်နှင့် လှေကားထစ်များကို သစ်သားလျှော်ဖြင့် ပူးချည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ လျှော်တွေ

က အတော်ခိုင်နေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း လှေကားက တစ်ဘက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလှေကားအတိုင်း ကျွန်မတို့ အတုန်တက်သွားလို့ ရမယ်ထင်သလား။ ခိုင်ရော ခိုင်ပါ့မလား။”

ခရိတ်လည်း အစဉ်းစားရ ကျပ်နေသည်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မျိုးစုံတို့ကြောင့် သူ ခေါင်းမှာ ရီဝေနေသည်။ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မစဉ်းစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“တစ်ယောက်စီတက်ရင် ရမယ်၊ ကိုယ်အလေးချိန် အပေါ့ဆုံးလူက စတက်၊ စယ် လီအန်း အလျင်တက်၊ ပြီးရင် ဆာရာတက်”

ခရိတ်က လှေကားတွင် စောစောတုန်းက ပူးချည်ထားသည့် သူ့ခြေထောက်အတု ကို ဖြုတ်ယူသည်။ သူ့လက်နှင့် ပူးချည်ထားသည်ကိုလည်း ဖြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့အတူတူ ကြိုးယူသွား၊ အပေါ်ရောက်ရင် အိတ်တွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ချည်ပေး လိုက်မယ်၊ အပေါ်ကိုဆွဲတင်”

ခရိတ်က အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြသည်။

စယ်လီအန်းသည် လိမ္မာသည့် ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်လို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ကြိုးခွေကို သူ့ပခုံးမှာလွယ်ကာ စတင်တက်တော့သည်။

ကျန်သုံးယောက်က အသက်အောင်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ စယ်လီအန်းသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက်လက်လက်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ တက်သွားလေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ခလုတ်ဖွင့်ပြီး ချိတ်ထားသဖြင့် ခေါင်မိုးတွင်ထိုးနေသော သူ့အရိပ်ကို မြင်နေရသည်။

အပေါ်နားရောက်တော့ သူ့အရိပ်ပျောက်သွားသည်။ ဆက်လက်၍ မီးရောင်ပါ ပျောက်သွားသည်။ လှုပ်ရှားသံကိုလည်း မကြားရတော့။

“စယ်လီအန်း”

သူတို့က စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းအော်ခေါ်ကြသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ကျောက်ကြမ်းပြင်တစ်ခု ရှိနေတယ်”

စယ်လီအန်း၏အသံက လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲတွင် တိန်ပြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လောက်ကျယ်သလဲ”

“အကျယ်ကြီးပဲ၊ ကျွန်မ ကြိုးပြန်ချလိုက်ပြီ”

မြွေတစ်ကောင် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသလို ကြိုးက အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောကျလာသည်။ တွန့်ဂါတာက အိတ်များနှင့် ဓာတ်မီးကို ကြိုးအဆုံးတွင် ချည်ပေးသည်။

“ဆွဲတင်တော့”

ပစ္စည်းများက ယမ်းခါကာ အပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်သွားသည်။

“ရပြီ၊ ဆာရာကို လွှတ်လိုက်တော့”

ဆာရာလည်း ချောမောစွာ တက်သွားသည်။ သူတို့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်။ တီးတိုးပြောနေသည့် အသံများ ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ အသံကျယ်ကျယ် ထွက်လာ သည်။

“အိုကေ... နောက်တစ်ယောက် တက်ခဲ့တော့”

“ဆမ်... တက်တော့”

“မင်းကိုယ်လုံးက ငါ့ထက်ပေါ့ပါတယ်”

“အရေးထဲမှာကွာ၊ ပြောသလိုလုပ်စမ်းပါ”

တွန်ဂါတာက အားနှင့်ခွန်နှင့် တက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း လှေကားထစ်များမှာ သူ့ကိုယ်လုံးကြီး၏ အလေးချိန်ကြောင့် တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသည်။ ခဏကြာမတော့ လှေကားထစ်တစ်ခု ပြုတ်ကျလာသည်။

“အောက်က ရှောင်”

တွန်ဂါတာက အအော်၊ ခရိတ်က ရေထဲသို့ ရုတ်တရက် ငုပ်လိုက်သည်။ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ လှေကားထစ် သစ်သားချောင်းက ပြင်းထန်စွာကျလာသည်။ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသောအခါ တွန်ဂါတာကို မမြင်ရတော့ချေ။

“ခရိတ်... သတိထားတက်နော်၊ လှေကားထစ်နဲ့ ပူးချည်ထားတဲ့ လျှော်တွေ မခိုင်တော့ဘူး၊ ပြတ်လုတ်တဲ့ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

အပေါ်ရောက်သွားပြီဖြစ်သော တွန်ဂါတာက အောက်သို့ အော်ပြောသည်။

ခရိတ်က ရေပေါ်တက်ပြီး ကျောက်ဖျာစွန်းကလေးမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်သည်။ သူ့ခြေထောက်တူကို တပ်သည်။

“အင်း... အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်”

တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း သူ့ခြေထောက်ကို သုံးလေးချက် လွှဲကြည့်သည်။ စိတ်တိုင်းကျတော့မှ အပေါ်သို့ လှမ်းအော်သည်။

“ငါ တက်လာပြီဟေ့”

လှေကားတစ်ဝက်လောက် အရောက်မှာပင် သူနင်းထားသည့် လှေကားထစ်တစ်ခု ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ ဘေးက လှေကားဘောင်ကို ကမန်းကတန်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ အပေါ်သို့ နောက်ထပ်တစ်ထစ် တက်လိုက်သည်တွင် ထိုအထစ်ကလည်း ပြုတ်ကျသွားပြန်သည်။ ကျန်လက်တစ်ဘတ်နှင့် ကိုင်ထားသော လှေကားထစ်ပါ ပြုတ်ကျသွားပြီး လှေကားဘောင်ကိုသာ အားပြုဖက်တွယ်ထားရတော့သည်။

လှေကားဘောင်က လှုပ်ရမ်းနေသည်။ တစ်ဘက်သို့ ပြိုလဲကျသွားလျှင် အောက်သို့ သူပါ ပြုတ်ကျသွားမည်ဖြစ်သည်။ ကျောက်နံရံတွင် ကိုင်စရာရှာကြည့်သည်။ ပြောင်ချောပြီး ရေညှိများဖြင့် လုံးဝကိုင်၍ မဖြစ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ခရိတ်...”

“ငါ တက်လို့မရတော့ဘူး၊ လှေကားထစ်တွေအားလုံး ပြုတ်ကျကုန်ပြီ၊ လှေကားဘောင်ကလည်း တစ်ဘက်ကိုစောင်းပြီး လဲသွားတော့မလို ဖြစ်နေတယ်”

“ခဏစောင့်”

စက္ကန့်အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် တွန်ဂါတာ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“အဲဒီမှာ ကြိုးချပေးလိုက်တယ်၊ အဖျားမှာ တွင်းလုပ်ထားတယ်”

ကြိုးက သူနှင့် ခြောက်ပေခန့်အကွာမှာ တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။

“ဆမ်... ဘယ်ဘက်ကို နည်းနည်းယမ်းလိုက်”

ကြီးက သူ့ဘက်သို့ ယမ်းလာသည်။

“နည်းနည်းထပ်ယမ်းဦး၊ ငါနဲ့ မမိသေးဘူး၊ နည်းနည်းမြင့်နေတယ်၊ အောက်ကို နည်းနည်းချ”

နောက်ဆုံးတွင်မှ ကြီးကို ကိုင်မိသည်။ ကြီးတွင်းထဲသို့ သူ့ကိုယ်ကို သွင်းလိုက်သည်။

“ခဏကိုင်ထားဦးနော်”

ထိုကြီးတွင်းထဲမှာ ခဏနားပြီး အသက်ရှူမှန်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

“ငါတက်လာပြီ”

စောစောက ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လှေကားဘောင်ကို လက်လွှတ်လိုက်သည်။ ကြီးအစွန်းမှာ သူ တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း အပေါ်သို့ ဆွဲတက်နိုင်သည့်ခွန်အားများ သူ့မှာ လုံးဝမရှိတော့ပါ။

“ငါ့ကို ဆွဲတင်ပေးကြပါ”

တဖြည်းဖြည်းချင်း အပေါ်သို့ သူ မြောက်တက်လာသည်။ သူ့အနေအထားမှာ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ့လို ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးကို ဆွဲတင်ပေးရသည်မှာ မည်မျှခက်ခဲကြောင်းကိုပါ သဘောပေါက်နေသည်။ တွန်ဂါတာသာပါမလာလျှင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တည်းနှင့် သူ့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဆွဲတင်ပေးနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ကျောက်နံရံတွင် မီးရောင်ကလေး ဟပ်နေသည်ကို မြင်ရုံသည်။ ကျောက်ကမ်းပါးစွန်းမှနေ၍ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရောက်လှပြီ၊ ဆွဲထား.. ဆွဲထား”

ကျောက်စွန်းနှင့် တစ်ပြေးတည်းနေရာသို့ ရောက်လာသည်။ အတွင်းဘက် အစွန်းတစ်နေရာတွင် တွန်ဂါတာသည် ကြီးများကို သူ့ပန်းမှာရစ်ပတ်ပြီး တစ်ရစ်ချင်း ဆွဲယူနေသည်။ သူ့ပါးစပ်မှာ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေသည်။

ခရိတ်က တံတောင်ဆစ်တစ်ဘက်ကို အားပြုပြီး ကျောက်ပြားပေါ်သို့ ကိုယ်ကို စောင်းတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းလျားထိုးတက်လိုက်လေသည်။

မိနစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် မှောက်လျက် နားနေရသည်။ အသက်ရှူမှန်တော့မှ ထိုင်နိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရသည်။ သူတို့လေးယောက်စလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသည်။ ထိုနေရာကလေးသည် သူတို့အားလုံး ချောင်ချောင်ချိုချို နေနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းလေသည်။ အောက်ခံထုံးကျောက်သည် ရေတိုက်စားထားသဖြင့် ချောမွတ်နေသည်။

သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် အပေါ်သို့ တည့်တည့်ထိုးတက်သွားသော လိုဏ်ပေါက်တစ်ခု ရှိသည်။ မည်းမှောင်နေသဖြင့် ဘာမှမမြင်ရ။ ဘေးက ကျောက်သားများမှာ ပြောင်ချောနေသည်။ ထိုလိုဏ်ပေါက်အတိုင်း တက်သွားဖို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။ နောက်ပြီး ထိုလိုဏ်ပေါက်ကလေးကလည်း မည်သည့်နေရာအထိ တက်သွားသည်ကို မည်သို့မှ မခန့်မှန်းတတ်။

သစ်သားလှေကားထောင်ပြီး တက်လာကြသည့် ရှေးခေတ်က နတ်ဆရာများသည် သည်နေရာအထိလောက်သာ တက်လာနိုင်ကြပုံရသည်။ တစ်နေရာရာမှာ ရေတစ်စက်စက်

ကျနေသည့် အသံကို ကြားရသည်။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် လန့်သွားသည့် လင်းနီများ ၏အသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

စယ်လီအန်းက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် အပေါ်သို့ ထိုးကြည့်သည်။ ဓာတ်ခဲက အား ကုန်တော့မည်မို့ အလင်းရောင်က အားမကောင်း။ အပေါ်သို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ အလင်း ရောင် မရောက်နိုင်တော့။

ခရိတ်က သူတို့ထိုင်နေသည့် နေရာကလေးကို ကြည့်သည်။ ရှစ်ပေလောက် ကျယ် သည်။ တစ်ဘက်ခြမ်းတွင် လိုဏ်ပေါက်တစ်ခုကို လှမ်းတွေ့ရပြန်သည်။ လိုဏ်ပေါက်က ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် မတ်တတ် မရပ်နိုင်လောက်ပေ။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ကတော့ အဲဒါပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဟိုတုန်းက နတ်ဆရာတွေလဲ အဲဒီလိုဏ်ခေါင်းအတိုင်း ဝင်သွားကြသလားမသိဘူး”

စယ်လီအန်းက လိုဏ်ခေါင်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

စယ်လီအန်းကို မည်သူမှ စကားပြန်မပေးနိုင်ကြပါ။ အားလုံးပျော့ခွေပြီး ခိုက်ခိုက် တုန်နေကြသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဆက်သွားကြမှဖြစ်မယ်”

စယ်လီအန်းက ထပ်ပြီး နှိုးဆော်ပြန်သည်။ သည်တော့မှပင် ခရိတ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“အိတ်တွေနဲ့ကြိုးတွေ ဒီနေရာမှာ ထားပစ်ခဲ့၊ လိုတော့မှ ပြန်လာယူမယ်၊ ဒါတွေ ဆက်သယ်နေရင် အပိုပင်ပန်းနေဦးမယ်”

ခရိတ်ကပြောရင်း ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကောင်းစွာရပ် နိုင်လိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဘေးမှန်ရဲကို လက်ဖြင့်ထိန်းပြီး ကိုင်ထားရ လေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လိုဏ်ခေါင်းရှိနေသည့်နေရာဘက်သို့ လေး ဘက်ထောက်သွားရတော့သည်။

“ဓာတ်မီးပေး”

စယ်လီအန်းက သူ့ကို လှမ်းပေးသည်။ သူက ဝင်ပေါက်ကလေးတွင်းသို့ လေးဘက် ထောက်ပြီး ဝင်သွားသည်။ ရှေ့တွင် ပိတ်မနေဘဲ လိုဏ်ခေါင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပေလေးဆယ်လောက် သွားမိတော့ ခါးကုန်းပြီး သွားနိုင်လောက်အောင် ကျယ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘေးနံရံများကို အားပြုကိုင်ပြီး ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သည်။

နောက်ထပ် ပေတစ်ရာလောက် လျှောက်မိသောအခါ ပိုကျယ်သွားသည်။ ကောင်း ကောင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး လျှောက်နိုင်သည်။ နောက်ထပ် လိုဏ်ဂူတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သည့် အပေါက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

နောက်ကလူများ သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး သူ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

နောက်ကလူများက သူ့ဘေးမှာ ပူးကပ်ရပ်နေကြပြီး မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်၏ အသက်ရှူသံကို ကျန်တစ်ယောက်က အတင်း ကောင်း ကြားနေရသည်။

“ဘုရားရေ... လှလိုက်တာနော်”

သူ့ဘေးမှာ ကပ်နေသည့် စယ်လီအန်းက လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်၏လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဆွဲယူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုးကြည့်သည်။ ခေါင်းပေါ် သို့လည်း ထိုးကြည့်သည်။

သူတို့သည် လိုက်ဂူကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြကြောင်း သတိထားမိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေစက်ကျသဖြင့် အပေါ်တွင် ကျောက်ပန်းဆွဲကြီးများလို ဖြစ်နေပြီး အောက် ကြမ်းပြင်တွင်လည်း ကျောက်ပုံအချွန်ကြီးများ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုမျှမကသေး၊ ထိုကျောက်များသည် ဓာတ်မီးရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ်လက်နေ သည်။ ကျောက်များမှ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် လိုက်ဂူထဲမှာ ပိုပြီးအရောင်တောက်ကာ လင်းလက်လာလေသည်။

တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း မသိမသာ ရှေ့သို့တိုးသွားကြသည်။ ကျောက်သံ ပတ္တမြားပေါင်းစုံ ခင်းကျင်းပြသထားသည့် ပြခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာလေသလား ထင်မှတ်ရသည်။ လိုက်ဂူက ကျယ်သည်ထက် ပိုကျယ်လာသည်။

ခရိတ်က ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ နောက်မှလိုက်လာသူများက သူ့အနားသို့ တိုးကပ် လာကြသည်။ လေးယောက်စလုံး ကိုယ်လုံးချင်း ပူးကပ်နေကြသည်။

လိုက်ဂူအလယ်တွင် လူပြုလုပ်ထားသည့် အုတ်ခုံတစ်ခုရှိသည်။ ထိုအုတ်ခုံပေါ်တွင် ဆေးစီရင်ထားသည့် အလောင်းတစ်လောင်း ထိုင်လျက်အနေအထားဖြင့် တွေ့ရသည်။ အလောင်းကို ကျားသစ်ရေဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ရစ်ပတ်ထားသည်။ အလောင်းရှေ့တွင် မြေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်ရည်အိုးလေးလုံးနှင့် မြင်းကျားသားရေအိတ်တစ်လုံး ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“လိုဘင်ဂူလာ... လေလို လျင်မြန်စွာသွားနိုင်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်”

တွန်ဂါတာက တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

လိုဘင်ဂူလာကို အစတုန်းက ဦးထုပ်ဆောင်းပေးခဲ့ဟန် တူသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှ ရေစက်ကျနေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေစက် မနားတမ်းကျ ခဲ့သဖြင့် သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်မရှိတော့။ ခေါင်းကလည်း ပုံပန်းပျက်နေလေပြီ။ ဦးထုပ်မှာ ထိုးခဲ့ဟန်တူသည့် ငှက်တောင်များကို ဘေးနားတွင်တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ငှက်တောင် များမှာ ယခုပင် အကောင်မှ ချွတ်ယူထားဘိသကဲ့သို့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိနေသည်ကို သတိထားမိကြပြန်သည်။

“ဆမ်... မင်းဟာ သူတို့ရဲ့ အဆက်အနွယ်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို ကိုင်

ကြည့်ခွင့် မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

ခရိတ်က လှမ်းပြောသည်။ သူ့အသံအက်ကွဲနေကြောင်း ယခုမှပင် သတိထားမိ တော့သည်။ လည်ချောင်းများက အလွန်အမင်း နာနေသည်။

တွန်ဂါတာသည် အလောင်းရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း များ လှုပ်ရှားနေသည်။ တစ်ခုခုကို ဆုတောင်းနေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဘာတွေများ ဆု တောင်းနေသလဲဟု ခရိတ်က စဉ်းစားကြည့်သည်။

လိုက်ဂူထဲမှာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေသည်။ စယ်လီအန်း၏ သွားချင်းရိုက်နေသည့်

အသံတစ်ခုကသာ ကြီးစိုးနေသည်။

ခရိတ်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို သိမ်းဖက်ထားလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကလည်း သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ အတင်းတိုးဝှေ့ ဝင်လာကြသည်။ ချမ်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ မြင်ကွင်းကြောင့် ကြောက်နေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူတို့၏ ကိုယ်လုံးနှစ်ခုမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြလေသည်။

ဦးထောက်ထိုင်နေသည့် တွန်ဂါတာက တဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်ကာ အလောင်းရှေ့နားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။

“အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် လိုဘင်ဂူလာ ဘုရင်ကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်ဟာ ဆမ်ဆင်ကူမာလို ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘုရင်ကြီးရဲ့ သွေးအရင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရင်ကြီးထားခဲ့တဲ့အမွေကို အမှန်တကယ် ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ကျားသစ်ပေါက် အစစ်အမှန် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်ပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ကျားသစ်ပေါက် အစစ်မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်လက်ကို ဖယ်ထုတ်ပါ”

တွန်ဂါတာက တိုးတိုးပြောရင်း ညာဘက်လက်ဖြင့် ခေါင်ရည်အိုးတစ်လုံးကို လှမ်းကိုင်လေသည်။

ခရိတ်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ အသက်ရှူဖို့ မေ့နေကြပြီး တွန်ဂါတာ၏လက်ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

လိုက်ဂူထဲမှာ တိတ်ဆိတ်မှုက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြီးစိုးမင်းမူနေသည်။ တွန်ဂါတာက အခြားလက်တစ်ဘက်ဖြင့် နောက်ထပ်ခေါင်ရည်အိုးကို လှမ်းကိုင်ပြန်သည်။

ထူးခြားချက် တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ထွက်မလာပါ။ သူတို့ ထင်ထားသည်များ တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာပါ။

တွန်ဂါတာက မြေအိုးတစ်လုံးကို လက်ဖြင့် အသာမယူလိုက်သည်။ မြေအိုး ဖင်ကျံကျသွားသည်။

မြေအိုးထဲမှ စိန်တုံးများ အောက်သို့ လျောကျသွားသည်။ မြေအိုးအောက်တည့်တည့်တွင် အပုံကလေး ဖြစ်နေသည်။ အချို့စိန်တုံးများက ဘေးဘက်သို့ လိမ့်ထွက်သွားကြသည်။ အချို့စိန်တုံးများသည် ခရိတ်၏ ဓာတ်မီးရောင်အောက်မှာ ဝင်းလက်နေလေသည်။

အခန်း (၂၃)

“ဒါတွေဟာ စိန်တုံးတွေပဲဆိုတာ ကျွန်မတော့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျောက်စရစ်ခဲတွေလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကိုလှတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲတွေ”

စယ်လီအန်းက လေသံကလေးဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

ခေါင်ရည်အိုးလေးလုံးနှင့် မြင်းကျားသားရေအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသည့် စိန်တုံးများအားလုံးကို သွန်ထုတ်ကာ တစ်စုတည်း ပုံထားလိုက်သည်။ လိုဘင်ဂူလာဘုရင်ကြီး၏ အလောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လိုဏ်ခေါင်းအဝင်ပေါက်ဝန်းမှာ သူတို့ နေရာယူထားကြသည်။

“ပထမဆုံးအချက်ကတော့ သူတို့ပြောတဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေ မှားနေတဲ့အချက်ပဲ၊ သူတို့က စိန်တွေ ငါးဂါလံလောက် ရှိတယ်လို့ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလက်တွေ့မှာတော့ ငါးပုလင်းစာလောက်ပဲ ရှိတယ်” ဟု ခရိုတ်က ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါးပုလင်းစာလောက်ရှိတဲ့ စိန်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု တွန်ဂါတာက ဝင်ပြောသည်။

သူတို့တက်ခဲ့သည့် သစ်သားလှေကားမှ လှေကားထစ် (၁၂) ခုလောက်ရထားပြီး ထိုသစ်သားများဖြင့် မီးဖိုထားသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှအဝတ်များကို အခြောက်ခံကြသည်။ မီးဖိုနားမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး နေခွင့်ရပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ အများကြီး ပိုမိုကောင်းမွန်လာသည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း အထိုက်အလျောက် တက်လာကြသည်။

“သူတို့ဟာ စိန်အစစ်တွေဆိုရင်...”

စယ်လီအန်းက မယုံကြည်နိုင်သည့်လေသံဖြင့် ပြောနေပြန်သည်။

“ဒါဟာ စိန်တွေပဲ၊ စိန်အစစ်တွေပဲ၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့ အတုံးတိုင်းဟာ စိန်အစစ်တွေ ချည်းပဲ၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆို စိန်တုံးတစ်ခုကို ကောက်ယူကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအဝ နားမှာ ကပ်ပြသည်။ လင်းလက်သော အရောင်ပေါင်းစုံ ဖြာထွက်သွားသည်။

“ဒီအလင်းရောင်ဟာ လုံလောက်တဲ့ သက်သေခံချက်ပဲ၊ ဒါတွေဟာ စိန်အစစ်တွေ ဖြစ်တယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

စယ်လီအန်းက စိန်တုံးတစ်တုံးကို ကောက်ယူပြီး သူ့လက်ဆစ်ကလေးများနှင့် ယှဉ်ကြည့်နေသည်။

“ကြီးလိုက်တာနော်၊ အသေးဆုံးအတုံးကတောင် ကျွန်မရဲ့ အကြီးဆုံးလက်ဆစ် ထက် ပိုကြီးနေသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါတောင် မာတာဘယ်လီ အလုပ်သမားတွေဟာ သူတို့ သယ်လို့ထွက် လို့ လွယ်ကူလောက်တဲ့ အရွယ်တွေကို ယူလာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက အရိုင်းတုံးတွေ၊ သူတို့ကို သွေးပစ်လိုက်ရင် ရာခိုင်နှုန်းခြောက်ဆယ်လောက်က အလကားဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာ ကိုလည်း မမေ့နဲ့ဦး၊ အဲဒီအတုံးတွေကို သွေးလိုက်လို့ စိန်အယဉ်တုံး ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် မြေပုံစေ လောက်ပဲ ကျန်တော့မှာ”

“အရောင်တွေ ကြည့်ပါဦး၊ အရောင်တွေ စုံနေတာပဲ” ဟု တွန်ဂါတာက ပြော သည်။

“ဒါကို ကြည့်ပါဦး”

စယ်လီအန်းက အပုံထဲမှ တစ်တုံးကို ယူပြသည်။

“ဒါကိုလည်း ကြည့်ပါဦး”

သူတို့အားလုံး စိန်တုံးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက်ယူကာ ကြည့်၍ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။ နောက်ပြီးတော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရှေ့မှာ ထားကြည့်ပြီး အရောင်အမျိုး မျိုး ဖြာထွက်နေသည်ကိုလည်း သဘောကျ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

“လှလိုက်တာနော်၊ အရောင်အမျိုးစုံထွက်နေတာ ကြည့်စမ်းပါဦး”

စယ်လီအန်းက အံ့သြတကြီး ပြောပြန်သည်။

“စိန်အစစ်ဟာ ဒီအတိုင်းပဲ၊ အရောင်အမျိုးစုံ ထွက်နိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုအရောင်မျိုး ကိုမဆို လက်ခံနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို သွေးရဦးမှာ၊ သွေးလိုက်ရင် အများကြီး သေးသွား မယ်၊ ကာရက်ခုနစ်ရာလောက်ရှိတဲ့ စိန်ရိုင်းတစ်တုံးကို ဒေတ်ပိနည်းတွေနဲ့ သွေးလိုက်တာ အကောင်း ဆုံးစိန်တုံးအဖြစ် တစ်ရာခြောက်ကာရက်ပဲ ကျန်တယ်တဲ့”

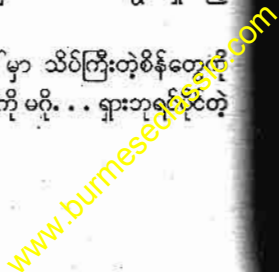
“ခရိတ် . . . မောင်က ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ် သိထားတာလဲ”

“ကိုယ်က စာရေးဆရာလေ . . . ကိုယ်ရေးတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ စိန်အကြောင်း အများ ကြီးပါတယ် မဟုတ်လား”

“ကာရက်ခုနစ်ရာဆိုရင် အရွယ်ဘယ်လောက် ရှိမလဲဟင်”

ခရိတ်က စယ်လီအန်း ရွေးထားသည့် စိန်တုံးများထဲမှ ဝေါက်သီးအရွယ်ရှိသည့် တစ်တုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ကာရက်သုံးရာလောက် ရှိမယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သိပ်ကြီးတဲ့စိန်တွေကို နာမည်အမျိုးမျိုး ပေးထားလေ့ရှိကြတယ်၊ မဂိုဘုရင်တွေပိုင်တဲ့ စိန်ကို မဂို . . . ရှားဘုရင်ပိုင်တဲ့ စိန်ကို ရှား . . . သက်ဆိုင်ရာနာမည်တွေ ပေးထားကြတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီစိန်တွေကို ‘လိုဘင်ဂူလာမီး’လို့ နာမည်ပေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် နော်” ဟု ဆာရာက ဝင်ပြောသည်။

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ၊ ‘လိုဘင်ဂူလာမီး’၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီနာမည် ပေးရမယ်”

ခရိတ်က အားပါးတရ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီစိန်တွေကတော့ အသွေးညှစ်တယ်ထင်တယ်၊ စက်မှုလက်မှုသုံး စိန် အဆင့်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မှန်ဖြတ်တာတို့... ရေနံတွင်းတူးတဲ့ လွန်သွားလုပ်တာတို့ လောက်ပဲ အသုံးဝင်မယ်၊ ဟောဒီလိုဟာမျိုးပေါ့”

ခရိတ်က အတုံးတစ်တုံးကို ကောက်ယူပြသည်။ သို့သော်လည်း ကျန်လူများက ဘာမှနားမလည်ကြချေ။

“ခရိတ်... ဒါတွေအားလုံး တန်ဖိုးဘယ်လောက်ရှိမလဲ၊ အနည်းဆုံးနဲ့ အများဆုံး ခန့်မှန်းခြေပေါ့” ဟု တွန်ဂါတာက မေးသည်။

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ တကယ်ကို မသိတာပါ၊ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာရှင် တွေမှ သိမယ်၊ ဒါတောင် သူတို့သွေးပြီးမှ ပြောနိုင်မှာ၊ ဒါလောက်များတဲ့ စိန်တွေကို တစ်ယောက်တည်း ဝယ်နိုင်တဲ့လူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ထင်တယ်၊ စိန်ကို မသွေးခင် ဖြတ်တောက်တဲ့နေရာမှာလည်း သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ အပြစ်အနာအဆာကို ကြည့်ပြီး သူ့အကြောအတိုင်း ဖြတ်ရတယ်၊ အဖြတ်မတော်ရင် အကုန်ပစ်လိုက်ရရော၊ အဖြတ် ကောင်းပြန်တော့လည်း အကောင်းဆုံးစိန် ဖြစ်လာတယ်၊ အင်မတန် အသွေးကောင်းတဲ့ စိန်ရိုင်းတုံးကို ဖြတ်ကြတဲ့အခါမှာ အကြောအတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန် အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ပြီးတာ နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြတ်တဲ့လူဟာ မေ့လဲသွားတယ်လို့တောင် အဆိုရှိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...”

“သူ အောင်မြင်စွာ ဖြတ်လိုက်နိုင်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားတာပေါ့”

“အကြမ်းဖျင်း မှန်းကြည့်စမ်းပါ၊ ဒါတွေ ဘယ်လောက်တန်မလဲ”

“အသွေးကဲသာ အရည်မိမယ်ဆိုရင် ဟောဒီလို တစ်တုံးကို ဒေါ်လာတစ်သန်း လောက် တန်မယ်”

“ဒေါ်လာတစ်သန်း... တစ်တုံးတည်းကို ဒေါ်လာတစ်သန်း”

ဆာရာက အံ့သြတကြီးဖြင့် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ရေရွတ်နေလေသည်။

ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပိုချင်တောင် ပိုနိုင်သေးတယ်၊ အများကြီး ပိုသွားနိုင်သေးတယ်” ဟုလည်း ပြော ပြသည်။

“တစ်တုံးတည်းကို အဲဒါလောက်တန်မယ်ဆိုရင် ဒါတွေအားလုံး ဘယ်လောက်များ တန်မလဲ မသိဘူးနော်”

စယ်လီအန်းက စိန်တုံးများကို လက်နှင့်ဆုပ်ယူပြီး တစ်လုံးချင်း ပြန်လျှော့ချနေရင်းမှ မေးသည်။

“သန်းပေါင်းတစ်ရာလောက် အနည်းဆုံးတန်မယ်၊ အများဆုံးဆိုရင် သန်းပေါင်း ငါးရာလောက်များ ရှိမလားမသိဘူး”

ခရိတ်က တစ်လုံးချင်းပြောသည်။ သူတို့အားလုံး များပြားလွန်းလှသည့် တန်ဖိုးကို တွက်ဆကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။

စယ်လီအန်းက လက်ပူလာသည့်အလား နောက်ဆုံးစိန်တုံးများကို ကမန်းကတန်း လွှတ်ချလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ဖဝါးကလေးများကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေသည်။ သူတို့ အားလုံး အလွန်အမင်းလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ မျက် ကွင်းများပင် ညှိနေကြလေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီနေရာမှာ ထိုင်နေရင်းနဲ့ တို့တစ်တွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးအကျယ် ချမ်းသာတဲ့လူတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့နော်” ဟု တွန်ဂါတာက ပြောလိုက်တော့မှ ပင် သူတို့ဝိုင်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြန်ဖြစ်လာသည်။

“ခရိတ်... ကျွန်မတို့ကို စိန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုံတွေ ပြောပြစမ်းပါနော်” ဟု ဆာရာက ပြောသည်။

ခရိတ်က ကမ္ဘာကျော် စိန်များအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ စိန်နဲ့ပတ်သက်သည့် ပုံပြင်များကို လည်းကောင်း ပြောပြသည်။

ထိုမီးဖိုနားမှာပင် သူတို့နားကြသည်။ အရသာကင်းမဲ့နေသော ပြောင်းဆန်ခြောက် များကို စားကြရသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများမှ ဓာတ်ခဲများမှာလည်း အားနည်းသည်ထက် နည်းလာသည်။

ပြောင်းဆန်ခြောက်က နှစ်ရက်စာလောက် ရှိနေသေးသည်။ ရေအတွက်ကတော့ မပူရ။ မျက်နှာကြက်ရှိ ကျောက်ဆောင်များကြားထဲမှ ယိုစိမ့်ကျနေသည့် ရေများ အလုံအ လောက် ရှိနေသည်။ မီးဖိုရန်ထင်းက နှစ်ရက်သုံးရက်စာလောက် ရှိနေသေးသည်။

အရှေ့ကြီးသည်မှာ ဒီအထဲက ဘယ်လိုထွက်ကြမလဲဆိုသည့် အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ရှိနာစစ်သားများ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာအောင် ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားဦးမည်ကို သူတို့ ဘယ်လိုမှ မခန့်မှန်းတတ်ကြချေ။

သူတို့၏ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်မှာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမှ ပြန်လှည့်နိုင်မည်နည်း။ လုံခြုံစိတ်ချရသည့်နေ့ကို မည်သို့ သိနိုင်ပါမည်နည်း။ လုံခြုံစိတ်ချရသည့်နေ့အထိ သူတို့ အသက်ရှင်လျက် နေနိုင်ပါဦး မည်လော။

မီးဖိုဘေးမှာ လဲလျောင်းပြီး စဉ်းစားနေခိုက် ခရိတ်၏ ကျောအောက်မှ ကျောက် ဆောင်ကြီး တုန်လှုပ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် မျက်နှာကြက်တွင် တွဲလောင်း ကျနေသည့် ကျောက်ခက်ကြီး ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျလာသည်။ ကျောက်ခတ်ကြီးမှာ တန်ချိန် နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီး မှည့်နေသော သစ်သီးတစ်လုံး ကြွေကျလာသကဲ့သို့ ကြွေကျလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှင့် ဆယ့်ငါးပေလောက် ကွာသောကြောင့် အားလုံး ကံကောင်းသွားကြ သည်။ အောက်သို့ကျပြီး ကြွေသွားသည့် ထုံးကျောက်အစများက သူတို့ကို လာမှန်သော်လည်း မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ ဒဏ်ရာမရပါ။

မြေလျှင်လှုပ်လိုက်သည်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းကလေးမျှသာ ကြာမြင့်သည်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

အပေါ်ထောင်တက်သွားသည့် လိုဏ်ခေါင်းကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ ဓာတ်ခဲ အားနည်းလွန်းသောကြောင့် ဘာမှမမြင်ရပေ။ ဘယ်လောက်မြင့်သည်ကိုလည်း ခန့်မှန်း၍ မရချေ။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုက ခံနေသည်။

ရှေ့ဘက်တွင် ချောက်ရှိသည်။ ထိုချောက်ထဲမှ ရေသံကြားနေရသဖြင့် အောက်ဘက်တွင် ရေရှိမည်မှာ သေချာသည်။ ထိုရေသို့ ရောက်အောင်ကလည်း မည်မျှနက်မှန်း မသိ။ ခန့်မှန်း၍လည်း မကြည့်တတ်။

ရှေ့ဘက်က ချောက်၏တစ်ဘက်ခြမ်းသို့ မီးထိုးကြည့်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံက ခပ်မတ်မတ် တက်သွားသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လိုဖြစ်နေသော လိုဏ်ဂူသည် ထိုနေရာနှင့် ဆက်နေပုံရသည်။ လိုဏ်ခေါင်းအတိုင်း တက်သွားဖို့ဆိုလျှင် ချောက်၏တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် ကူးနိုင်မှ ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိသည်။

လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ ငါးနာရီထိုးနေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း မနက်လား၊ ညနေလား မခွဲခြားတတ်ချေ။ လင်းနို့များ အပေါ်မှာရှိနေကြသည်ဆိုလျှင် မနက်ငါးနာရီ ဖြစ်ရမည်။ တစ်ညလုံး အာစာရှာပြီး မနက်မိုးလင်းခါနီးသောကြောင့် သူတို့နေရာသို့ ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ငြိမ်ပြီး စောင့်နေသည်။ လင်းနို့များ တိတ်သွားကြပြန်သည်။ အတော်ကလေးကြာတော့ နာရီကို ကြည့်မိသည်။ မြောက်နာရီခွဲသွားပြီ။

ခေါင်းတိုင်လိုဖြစ်နေသည့် လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ နေရောင်များ လျှောက်လျာသည်ဟု စိတ်ကူးထဲမှာ ထင်မြင်နေမိသည်။ အမှန်တော့ ဘာနေရောင်မှ လျှောက်လျာခြင်း မရှိပါ။ မှောင်အတိသာ ရှိနေသည်။ စိတ်ဆန္ဒစောနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရှေ့က ချောက်အစပ်နားသို့ သတိထားပြီး တိုးတပ်သွားသည်။ ချောက်အစွန်းသို့ ရောက်တော့ မှောက်လျက်အိပ်သည်။ ချောက်ထဲဘက်သို့ ခေါင်းထွက်စေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုလည်ပြီး အပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။ မှောင်ပိန်းနေသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ ဝါကြင်ကြင်အရောင်ကလေးက မည်သို့မှ အကူအညီ မပေးနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း သည်နေရာကလိုဏ်ခေါင်းသည် မီးခိုးတိုင်လို အပေါ်သို့ တက်သွားကြောင်းကိုကား အသေအချာ ခန့်မှန်းမိသွားသည်။

သူ မှောက်လျက်အိပ်နေသည့်နေရာမှ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ဆယ်ပေခန့် ဝေးသည်။ တစ်ဘက်ကမ်းက ကျောက်နံရံသည် အပေါ်သို့ ခပ်ပြေပြေကလေး ထောင်တက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ ရေတိုက်စားထားသောကြောင့် ကျောက်နံရံများ ပြောင်ချောနေသည်။

ရှိသမျှ မီးအားကလေးဖြင့် ကြိုးစားရှာကြည့်သည်။ သူနှင့်တည့်တည့် အပေါ်နားတစ်နေရာလောက်တွင် ခပ်မည်းမည်း အကွက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ရေညှိတက်နေခြင်းလား။ သို့တည်းမဟုတ် ကျောက်နံရံတွင် အက်ကွဲနေခြင်းလား။ ဘာဖြစ်ကြောင်း တိတိကျကျ မဆုံးဖြတ်နိုင်။ ဓာတ်ခဲအားတုန်မည်စိုးသဖြင့် မီးပိတ်လိုက်ရပြန်သည်။

“ခရိတ်... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

နောက်ဘက်မှ တွန့်ဂါတာက လှမ်းမေးသည့်အသံကို ကြားရသည်။

“ကျောက်တောင်ကြီးရဲ့ အပေါ်မျက်နှာပြင်ဆီကို ထွက်ဖို့အတွက်တော့ ငါတို့နဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ဟာ ဟောဒါပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဒီမီးခိုးတိုင်ကြီးလိုဟာအတိုင်း ထွက်သွားဖို့လား၊ ဘယ်လိုလူမျိုးမှ အဲဒီအပေါ်ကို ရောက်အောင်တက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

တွန်ဂါတာက မည်းမှောင်နေသည့် လိုက်ခေါင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သည့် အသံနှင့် ပြောသည်။

“လင်းနို့တွေ့... အပေါ်နားက တစ်နေရာရာမှာ လင်းနို့တွေ ရှိနေတယ်၊ အဲဒီ နေရာမှာ သူတို့အသိုက် ရှိနေတယ်”

“လင်းနို့မှာက အတောင်ပံ ရှိတယ်ကွ”

တွန်ဂါတာက ခဏတုတ်သလို ပြောပြန်သည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်သွားသည်။ အတော် ကလေးကြာမှ သူကပဲ ဆက်မေးသည်။

“အပေါ်ကို ဘယ်လောက်လောက်မြင့်သလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့နို့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဟောဟိုဘက်က ကျောက်နံရံမှာ အက်နေတဲ့တစ်နေရာ ရှိတယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ မင်းဓာတ်မီးထိုးစမ်း၊ အဲဒီဓာတ်ခဲတွေက အားနည်းနည်း ပိုကောင်းတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့ဘက်သို့ ပြိုင်တူကိုင်ပြီး တစ်ဘက်နံရံကို စိုက်ကြည့်နေ ကြပြန်သည်။

“ဘယ်လိုထင်သလဲ” ဟု ခရိတ်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အက်ကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေတယ်ထင်တယ်”

“အဲဒီဘက်နံရံကို တို့ဖြတ်ကူးနိုင်ရင် ထွက်ပေါက်တစ်ခုခုကို တွေ့နိုင်မယ်” ဟု ခရိတ်က မီးပိတ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ဘယ်လိုဖြတ်ကူးမလဲ၊ အောက်မှာက ချောက်ကြီး”

“ငါလည်း မပြောတတ်သေးဘူးကွာ၊ စဉ်းစားပါရစေဦး”

ချောက်အစပ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ ပခုံးချင်း ပူးကပ်နေ သည်။ ခဏကြာတော့ တွန်ဂါတာက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ခရိတ်... တို့ ဒီအထဲကများ ထွက်သွားနိုင်မယ်ဆိုရင်... ဟိုစိန်တွေ့... မင်း လည်း ဝေစုဆိုင်တာ...”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းကွာ၊ ငါ စဉ်းစားနေတယ်”

ခရိတ်က ပြန်အော်သည်။ တွန်ဂါတာ စကားဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ တိတ်သွား သည်။

“ဆမ်... သစ်သားချောင်း လိုတယ်ကွ၊ ဟိုအောက်က သစ်သားလှေကားဘောင် ဆိုရင် ရနိုင်မယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကို မိမယ်လို့ မင်းထင်သလား”

သစ်သားလှေကားထောင်ထားသည့် အပေါ်နားရှိ ကျောက်ပြားပေါ်တွင် သူတို့ မီးဖိုကြပြန်သည်။ ခရိတ်က ကြိုးတစ်ချောင်း ခါးချည်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းသွားရပြန်သည်။

အောက်ရောက်တော့ သစ်သားများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ လှေကားထစ်လုပ် ထားသည့် သစ်သားများကတော့ တိုလွန်းသည်။ ဘောင်များကိုကြည့်သည်။ ဘောင်တွေက လည်း တိုသည်။ လိုက်ဂူများကို ဖြတ်သန်းယူလာခြင်း ဖြစ်သဖြင့် တိုမှပဲ အလွယ်တကူ သွင်း၍ရပေမည်။ သည်နေရာရောက်တော့မှ တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်း ကြိုးခွဲဆက်ပြီး

ဘောင်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာပင် ဘောင်တစ်ချောင်းက အတော်ကလေးရှည်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ သစ်သားကလည်း မာတာဘယ်လီလူမျိုးများ ဆင့်ပစ်ပြားလုပ်သည့် သစ်သားအမျိုးအစား ဖြစ်နေသဖြင့် ခိုင်ခံ့လှသည်။ လုံးပတ်က သူ့လက်မောင်းလောက် ရှိသည်။

ထိုသစ်သားကိုပင် အစွန်းမှာ ကြိုးချည်သည်။ သူ့တွင်တွဲနေသည့် အခြားသစ်သားများကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြသည်။ လွယ်လွယ်ကူကူ ပါမလာဘဲ သစ်သားချောင်းက ဟိုနေရာကန့်လန့်၊ ညည်နေရာကန့်လန့် ဖြစ်နေသည်။ ပြုတ်ကျလှလှ နှစ်ခါလောက် ဖြစ်သေးသည်။

အသက်ထွက်တော့မည်လောက် ကြိုးစားတော့မှ သစ်သားချောင်း အပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ သစ်သားချောင်းက ဆယ့်ခြောက်ပေခန့် ရှည်လျားသည်။

တစ်စက္ကန့်ပင် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ စောစောက မီးခိုးခေါင်းတိုင်လို လိုက်ဂူဆီသို့ သူတို့ သယ်လာကြသည်။ ချောက်၏တစ်ဘက်ကမ်းသို့ လှမ်းထောင်သည်။ သူတို့မြင်ထားသော ကျောက်နံရံအကွဲလိုလို နေရာထဲသို့ တစ်ဘက်စွန်းကို ထိုးသွင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။

“ညာဘက်ကို နည်းနည်းရွှေ့ပေးဦး၊ နည်းနည်းလေး”

ခရိတ်က ရှေ့နားမှထိန်းပြီး တွန်ဂါတာက နောက်ဘက်မှ ထိန်းသည်။ ချွေးဒီဒီး ကျပြီးကာမှ တစ်ဘက်နံရံရှိ အက်နေသော ကျောက်ကြားထဲသို့ သစ်သားစွန်း ဝင်သွားသည်။

အချိန်ကလည်း သန်းခေါင်ကျော်သွားပေပြီ။

သစ်သားချောင်း ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြေးဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။

ဆာရာက သူတို့အတွက် မီးထပ်ဖိုပေးသည်။ မီးဖိုမှ အလင်းရောင်ကြောင့် သူတို့ လုပ်ငန်းကို တော်တော်ကလေးတွင်ကျယ်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ကြသည်။

သစ်သားချောင်းက ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ တစ်ဘက်ကျောက်နံရံမှ အက်ကြောင်းကွဲထဲသို့ ကျကျနန ဝင်သွားသည်။ သူတို့ဘက်မှ အစွန်းကို ကျောက်နံရံ၏အခြေမှာ ထောက်သည်။ မရွေ့အောင် နေသားတကျ ကြိုးစားပြင်ဆင်သည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ တံတားထိုးပြီး ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“ဟိုဘက်ကမ်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ကူးသွားရမှာ” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။ သူ့အသံ မူမမှန်သည်ကို လူတိုင်း သတိထားမိကြသည်။

“ဟိုတစ်ဘက်ကမ်းကိုရောက်ရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ” ဟုလည်း ဆာရာက မေးလေသည်။

“ဟိုဘက်ရောက်တော့မှ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်မယ်” ဟု ခရိတ်က ပြန်ဖြေသည်။

“ငါ အလျင်သွားပါရစေ”

တွန်ဂါတာက လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ခရိတ်ကို ပြောပြသည်။

“ကျောက်တောင်တက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ မင်းမှာ ရှိသလား”

တွန်ဂါတာက ခေါင်းခါပြသည်။

“အေး... အဲဒါ အဖြေပဲ၊ ကဲ... တို့အားလုံး နှစ်နာရီတိတိ အနားယူကြမယ်၊ ပြီးရင် လုပ်ငန်းဆက်မယ်၊ အားလုံး ပျော်အောင်အိပ်လိုက်ကြ”

သို့သော်လည်း မည်သူမှ ပျော်အောင်မအိပ်နိုင်ကြပါ။ သတ်မှတ်ထားသော နားချိန် နှစ်နာရီမပြည့်မီမှာပင် ခရိတ်က အလျင်ထ၊သည်။

ကြီးနှင့် သစ်သားချောင်းကို မည်သို့မည်ပုံ ထိန်းကိုင်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ခရိတ်က တွန်ဂါတာကို အသေးစိတ် ရှင်းပြသည်။

“ငါ့ခါးမှာ ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို သိပ်ပြီး တင်းတင်းကြီး ဆွဲထားနဲ့၊ အရမ်းလည်း လျော့ပေးမထားနဲ့၊ ငါ ကျသွားပြီလို့ အော်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ကြိုးကို ဟောဒီလို တောင့်ခံထား၊ မင်းမှာ ရှိသမျှအား အကုန်သုံးပြီး တောင့်ခံထား၊ နားလည်ပြီ မဟုတ်လား”

ခရိတ်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ကြီးနှင့်ချည်ပြီး ပခုံးတစ်ဘက်မှာ လွယ်သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က သစ်သားချောင်း တစ်ဘက်စွန်းပေါ်မှာ ဖိထိုင်ထားပေးသည်။ နေရာရွေ့မသွားစေရန် ဖြစ်သည်။

တွန်ဂါတာက ခရိတ်၏ခါးမှာချည်ထားသော ကြိုး၏တစ်ဘက်စကို ကျောက်စွန်းတစ်ခုမှာ ခိုင်အောင်ချည်သည်။ ပြီးတော့ သူပခုံးမှာပတ်ပြီး ကြိုးကို အလျှော့အတင်းလုပ်ပေးရန် အသင့်နေရာယူသည်။

ခရိတ်က တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ထိုးထားသည့် တံတားမတ်မတ်ပေါ်သို့ သတိနှင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တက်သွားသည်။ တံတားအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ အောက်တည့်တည့်တွင် နက်မှောင်သည့် ချောက်ကြီးရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ခေါင်းပေါ်တွင် အတော်အတန်မတ်စောက်သည့် မီးခိုးခေါင်းတိုင်လို လိုက်ခေါင်းကြီး ထောင်တက်သွားသည်ကို လည်းကောင်း မြင်တွေ့ရသည်။

ခရိတ်က အောက်ဘက်ကချောက်ကို ဝရုစိုက်ပြီးမကြည့်။ အပေါ်မှ လိုက်ခေါင်းကိုသာ အထူးအာရုံထားကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မည်းမှောင်နေသဖြင့် ဘာမှမတွေ့ရ။

တံတားအလယ်နားလောက်သို့ ရောက်သောအခါ သစ်သားချောင်းက ညွတ်ပက်ညွတ်ပက် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ဘက်ကျောက်နံရံရှိ အက်ကြောင်းအကြားမှလည်း ကျောက်သားများ ကွဲသည့်အသံကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် သစ်သားချောင်းက နေရာရွေ့သွားခြင်း မရှိဘဲ ထားသည့်အတိုင်း ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရှိနေသည်။

သစ်သားချောင်း၏ တစ်ဘက်ထိပ်သို့ လက်နှင့်စမ်းလိုက်မိသည်။ လက်လှမ်းမီသည့် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကျောက်နံရံတွင် အက်ကြောင်းတစ်ခုခု တွေ့လိုတွေ့ငြား မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ကျောက်သားပြင်ကြီးမှာ ပြောင်ချောနေပြီး ကုတ်တွယ်ထားစရာဆို၍ တစ်ခုမှ မတွေ့ရချေ။

သူ အတော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ သစ်သားချောင်း၏ ထိပ်အစွန်းကို အားယူခိုထားရင်း ခဏနားနေသည်။

ပြီးတော့ ဆက်စမ်းပြန်သည်။ ခေါင်းပေါ်သို့ စမ်းကြည့်သည်။ ကံအားလျော်စွာ ကျောက်နံရံမှ အက်ကြောင်းကို သွားတွေ့သည်။ အက်ကြောင်းက အထက်နှင့်အောက် ခေါင်လိုက်အက်ကွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်နှင့် ကုတ်၍ရလောက်အောင်နက်ပြီး ကျယ်သည်

ကိုပါ တွေ့ရသည်။ သုံးလက်မလောက် ကျယ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ထိုအက်ကွဲကြောင်းလေးကို လက်နှင့် မြဲမြဲဆုပ်ထားပြီး ခဏနားသည်။

“ကျောက်နံရံမှာ အက်ကွဲကြောင်းတစ်ခုတော့ ဒေါင်လိုက်တွေ့နေပြီဟေ့၊ အဲဒီ အက်ကွဲကြောင်းအတိုင်း တွယ်ပြီးတက်သွားရမှာပဲ”

ခရိတ်က အောက်မှလူများကို အော်ပြီးသတင်းပေးသည်။

“ခရိတ်... သတိထားနော်”

“မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ဘာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲကွာ” ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်တေးမိသည်။

အက်ကြောင်းထဲမှ လက်နှစ်ဘက် ကောင်းစွာမြဲပြီး ယုံကြည်ရသောအခါ ကိုယ်ကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။ သစ်သားချောင်းထိပ်ဖျားပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် အနေအထားသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအပေါ်မှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း မတ်တတ်ရပ်သည်။ အက်ကြောင်းက အပေါ်သို့ ရောက်အောင် တောက်လျှောက်ကွဲနေပုံရသည်။

“ဒီအတိုင်း တက်သွားရတော့မှာပဲ”

သူ့ကိုယ်သူ တိုးတိုးကလေး ပြောပြန်သည်။ အက်ကြောင်းကြားသို့ ခြေထောက်ထိုးထည့်ပြီး အပေါ်သို့တက်ရာတွင် သူ၏ ခြေထောက်အတုက သတ္တုဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ ကုပ်အား၊ ကန်အား ကောင်းနေရာ တစ်ကိုယ်တည်း ရယ်မိသေးတော့သည်။ အောက်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသည့်ကြိုးက သူ့နောက်မှ မလျော့မတင်း အလောတော်ကလေး ပါလာသည်။

အပေါ်နားသို့ ရောက်လာသည်တွင် မီးခိုးခေါင်းတိုင်လို လိုက်ခေါင်းက အနည်းငယ် ကျဉ်းသွားသည်။ တစ်ဘက်နံရံကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ပြီး ကျန်တစ်ဘက်နံရံမှ ပပ်ကြားအက်ထဲ လက်သွင်းကာ မှန်မှန်ကလေး တက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

လိုက်ခေါင်းက အနည်းငယ် တွေ့ကောက်သွားသည် တစ်ကြောင်း၊ အတော်မြင့်မြင့်သို့ သူရောက်လာသည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အောက်မှမီးရောင်ကို သူ မမြင်တွေ့ရတော့ချေ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်ပိန်းနေသည်။ စိတ်မှန်းဖြင့် စမ်းပြီးတက်နေရသည်။ သူယူလာသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မသုံးမဖြစ်တော့မှ သုံးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူတက်လာသည့် နေရာများကို စိတ်မှန်းဖြင့် ရေတွက်ခဲ့သည်။ ပေပေါင်း လေးဆယ်လောက်အမြင့်သို့ ရောက်ပြီဟုထင်သည်။ ထိုအခါတွင် အက်ကြောင်းက ပိုပြီးနက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အတွင်းသို့ အတော်ကလေးရောက်အောင် လက်သွင်းပြီးနှိုက်မှ ကုပ်၍ ကိုင်၍ ရတော့သည်။

အက်ကြောင်းရှိ ကျောက်သားအစွန်းများက အချို့နေရာများတွင် ချွန်ထက်နေရာ သူ့လက်များ ပေါက်ပြဲကုန်သည်ကို သိသည်။ သို့သော်လည်း လက်ပေါက်ပြဲသည်လောက်ကို အလျော့ပေး၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။

စိတ်သာရှိတော့သော်လည်း ထိုထက်ပိုပြီး သူ့မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ရှိသည့်အားအင်များ ခန်းခြောက်ကုန်ပေပြီ။

ကျောက်နံရံမှာ ရင်ဘတ်နှင့် မျက်နှာကပ်ပြီး ငြိမ်နေမိသည်။ ‘ကျောက်တောင်တက်သမားတစ်ယောက်အဖို့ ကျောက်မျက်နှာပြင်ကို မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်အပ်ပြီး ငြိမ်နေခြင်းသည်’

သေလမ်းသို့ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဟူသည့် တောင်တက်သမားတို့၏ ဆိုရိုးစကားကို သူ ပြေးသတ်ရလိုက်မိသည်။

သေခါမှသေရော၊ သူ့တွင် ဆက်လက်တက်နိုင်သည့် စွမ်းအားမရှိတော့ပါ။ ကျောက်နံရံကို မျက်နှာအပ်ပြီး သူ့နေမိကြောင်း သတိထားလိုက်မိလေသည်။

“ခရိတ်... ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေတာလဲ”

ကြိုးမလှုပ်တော့သဖြင့် အောက်မှ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ လှမ်းအော်မေးသည်။

“မောင်ရေ... လက်မလျှော့လိုက်နဲ့နော်၊ လက်မလျှော့လိုက်ပါနဲ့ မောင်ရယ်”

သူ စိတ်အားငယ်နေပြီကို အောက်မှာရှိနေသည့် စယ်လီအန်းက အလိုလို သိသွားပုံရသည်။ သူ့ကို အော်ဟစ်အားပေးသည်။ ထိုအားပေးသံကို ကြားရတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အားအင်များ အလိုလို ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။

သူ့ကိုယ်လုံးကို အပေါ်သို့ ဆောင့်တွန်းတင်လိုက်ပြန်သည်။ တစ်ဘက်နံရံကို ခြေနှင့် အားပြုကန်ပြီး အက်ကွဲကြောင်းကို လက်နှင့်တုပ်ထားကာ တစ်ထစ်ချင်း ဆက်တက်လာခဲ့သည်။

ဆယ်ပေ... ပေနှစ်ဆယ်... စိတ်ထဲက ရေတွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် အပေါ်သို့ လှမ်းလိုက်သည်လက်မှာ ဘာကိုမှ မစမ်းမိဘဲ လေကိုသာ ကိုင်လိုက်မိသဖြင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ ထပ်စမ်းကြည့်သည်။ လေကိုယ် စမ်းမိနေသည်။ အက်ကြောင်းကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။

ကြိုးစားပြီး လက်ကို ဆန့်တန်းနိုင်သမျှ ဆန့်တန်းကြည့်သည်။ နံရံတစ်ခုကို သွားစမ်းမိသည်။ ပတ်လည်ကို စမ်းကြည့်သည်။ သည်တော့မှပင် ထိုနေရာမှ အက်ကြောင်းကြီးသည် နံရံအတွင်း၌ ငှက်နှုတ်သီးပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အတော်ကလေးလည်း ကျယ်သည်။

“အောင်မယ်လေး... ဘုရားသခင် ကယ်ပေလို့၊ ဘုရားသခင် ကယ်ပေလို့”

သူ အသက်ရှူမှန်သွားသည်။ ထိုချိန်ကြီးထဲသို့ ကိုယ်ကို မြှောက်တင်လိုက်သည်။ အလိုက်သင့် ရောက်သွားသည်။ လူနှစ်ယောက်လောက် ချောင်ချောင်ချိချိ နေနိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခရိတ်...”

အောက်မှ စိုးရိမ်တကြီး အော်ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျောက်နံရံမှာ အထစ်ကြီးတစ်ခု တွေ့နေတယ်၊ ငါ အနားယူနေတယ်၊ ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါ”

ထိုသို့ ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း ငါးမိနစ်လောက်ကြာအောင် သူ့နားနေ၍ ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိသည်။ ထိုမျှကြာအောင် နားနေလိုက်လျှင် သူ့လက်ချောင်းကလေးများ သွေးအေးသွားပြီး ပြန်၍ အသုံးပြုဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

“အိုကေ... ဆက်တက်မယ်”

အောက်သို့ အော်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လိုလိုလိုက်ခေါင်းက ကယ်လာသည်။ တစ်ဘက်ခြမ်းကို လှမ်းကိုင်၍ မမီနိုင်တော့ချေ။ နံရံတစ်ဘက်ခြမ်းမှာရှိနေသည့်

ပက်ကြားအက်ကိုသာ အားပြုပြီး တက်နေရသဖြင့် စောစောတုန်းကလောက် ခရီးမတွင်တော့
ချေ။

လင်းနို့သံများကို ကြားလာရသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လင်းနို့များ လန့်နေ
သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် အပေါ် မျက်နှာကြက်နှင့် နီးလာပြီဟု ဆိုရမည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
အပေါ်သို့ လှမ်းလိုက်သည့် သူ့လက်သည် ကုပ်တွယ်ရာမရသည့် ကျောက်နံရံကို စမ်းမိနေပြန်
သည်။

“လမ်းဆုံးသွားပြီ”

တစ်ကိုယ်တည်း တိုးတိုးကလေး ပြောမိသည်။ ထိုအတွေးကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
စောစောကလို တောင့်မနေဘဲ ပျော့ခွေသွားလေသည်။ အောက်သို့ပြုတ်ကျမသွားအောင်
အတော်ကလေး သတိထားပြီး ကုပ်တွယ်ထားရသည်။

လင်းနို့သံများကို ဆက်ကြားနေရပြန်သည်။ မိုးလင်းသဖြင့် လင်းနို့များ သူတို့
အသိုက်ရှိရာသို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးကြည့်သည်။ လင်းနို့များရှိသည့် နေရာဆိုလျှင်
ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်နှင့် နီးကပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

ပခုံးမှာလွယ်ထားသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုဖြုတ်ပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ ထိုးကြည့်သည်။
မီးရောင်ကြောင့် လင်းနို့များလန့်ပျံ့ပြီး ဥဒဟိုပျံသန်း ပြေးလွှားကြပြန်သည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်
မှာ ဗေအနည်းငယ်သာ ကွာဝေးသည်။

အပေါ် နားမှာ အဆင့်ကလေးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအဆင့်ကို
လက်နှင့်လှမ်းကိုင်သည်။ လက်မနှစ်ဆယ်လောက် လိုနေသည်။

အပေါ်သို့ ကိုယ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးဆန့်ပြီး အဆင့်ကလေးကို လှမ်းဆွဲနိုင်ဖို့ ကြိုးစား
နေခိုက်မှာပင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက လင်းသည်ဆိုရုံကလေး လင်းတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်း
ဖြင့် မီးသီးတွင် အနီရောင်ပျံ့ကလေးသာ ကျန်တော့သည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်
ထုကြီးက ပြန်လည် ကြီးစိုးလာပြန်သည်။

အသုံးမဝင်တော့သည့် ဓာတ်မီးကို လိုဏ်ခေါင်းအတိုင်း အောက်သို့ပစ်ချလိုက်
သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက လိုဏ်ခေါင်းနံရံများနှင့်ရှိက်မိပြီး အောက်သို့ တောက်လျှောက်
ကျသွားသည်။ ခဏကြာတော့ ရေမျက်နှာပြင်နှင့် သွားထိသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

“ခရိုက်”

အောက်က အလန့်တကြား လှမ်းအော်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဓာတ်မီးပစ်ချလိုက်တာ”

သူ့အသံထဲမှာ မကျေနပ်သံများ ပါသွားကြောင်း သူ့ဘာသာသူ ပြန်သိလိုက်သည်။
အပေါ်မှာ ရှိနေသည့် အဆင့်ကလေးသို့ လက်လှမ်းမီနိုင်အောင် ထပ်မံကြိုးစားကြည့်သည်။
မအောင်မြင်။

ထပ်ကြိုးစားဖို့ကို သူ့လက်လျှော့လိုက်သည်။ အောက်မှာရှိသည့် ငှက်နှုတ်သီးလို
ကလိုဏ်ကလေးထဲသို့ ပြန်လာပြီး နားနေမိသည်။

“ခရိုက် . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အောက်က အော်မေးကြပြန်သည်။

“ငါ သွားလို့မရတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သွားလို့မရတော့ဘူး၊ လမ်းဆုံးနေပြီ၊ တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဘယ်လိုတစ်ခုခု လုပ်ရမှာလဲ”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက် တက်လာပြီး ငါ့ကိုကူမှ ဖြစ်နိုင်တော့မယ်”
သူ့အောက်က အမှောင်ထဲမှာ အသံတိတ်သွားသည်။

“ငါ တက်လာခဲ့မယ်”

တွန်ဝါတာက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကိုယ်လုံးကြီးက သိပ်လေးတယ်၊ ငါ မတင်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”
အောက်ဘက်တွင် တိတ်သွားကြပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ စယ်လီအန်း၏အသံ ပေါ်

လာသည်။

“ကျွန်မ တက်ခဲ့မယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြော”

“အဲဒီအောက်မှာရှိနေတဲ့ ကြိုးအဆုံးမှာ ကွင်းလုပ်ပြီး မင်းခါးကို ချည်ထားလိုက်”
“အိုကေ”

“ချည်ပြီးရင် သစ်သားတံတားအတိုင်း ဒီဘက်ကမ်းကို ကူးလာခဲ့၊ မင်းကို အပေါ်က
နေပြီး ကြိုးနဲ့ထိန်းပေးထားမယ်”

ခရိုက်က အောက်သို့ငုံ့ကြည့်သည်။ မီးရောင်ထိုးနေသည့် စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်လုံး
ကလေးကို တွေ့ရသည်။ သစ်သားတံတားအတိုင်း အပေါ်ဘက်သို့ သူ တက်လာသည်။
သူက ကြိုးကို မလျော့မတင်း ကိုင်ပေးထားသည်။ စယ်လီအန်း ပြုတ်ကျသွားလျှင် အချိန်မီ
ထိန်းထားနိုင်ရန်လည်း ကြိုးတစ်စကို ကျောက်စွန်းနှင့် ညှပ်ခံထားသည်။

“ကျွန်မ ကူးပြီးပြီ”

“ကျောက်နံရံမှာရှိတဲ့ ပက်ကြားအက်ကိုတွေ့သလား”

“တွေ့တယ်”

“မင်းကို ဆွဲတင်ပေးမယ်၊ မင်းကလည်း ပက်ကြားအက်ထဲကို ခြေထောက်သွင်းပြီး
အပေါ်ကို တစ်ဆင့်ချင်း ကန်တက်လာခဲ့”

“ကောင်းပြီ”

“တက်တော့”

ကြိုးပေါ်တွင် စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်အလေးချိန် ရောက်လာသည်။ ပခုံးနှင့် ပတ်ခံ
ထားသောကြိုးက တင်းသွားသဖြင့် သူ့ပခုံးသားများမှာ စုတ်ပြတ်ကုန်ပြီလား ထင်မှတ်ရသည်။

“ကန်ပြီးတက်”

ကြိုးလျော့သွားသည်။ လျော့သွားသည့်ကြိုးကို အလိုက်သင့်ထားပြီး အပေါ်သို့
ဆွဲတင်သည်။

“ကန်ထား”

နောက်ထပ် လေးလက်မလောက် အပေါ်ရောက်လာပြန်သည်။

“အားနဲ့စိုက်ပြီးကန်”

ထိုအခိုက် သူ့လက်ထဲမှကြိုး တင်းကန် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ပါ ဂလိုက်ကလေးထဲမှ
အားလွန်ပြီး အောက်ကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း အောက်မှ စယ်လီ

ညမုနီ

အန်း၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကိုပါ ကြားရသည်။

သူက ကြိုးကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဟန်ချက်ပျက်သွားသည့် သူ့ကိုယ်ကို နေရာပြင်သည်။ ကျောက်စွန်းမှာ ကြိုးကိုထပ်ရစ်သည်။ သူ့လက်ဖဝါးများ ပွန်းပဲ့ကုန်သည်။ စယ်လီအန်းက ကြောက်လန့်တကြား အော်နေတုန်း ဖြစ်သည်။

“တိတ်စမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်အော်နေတာလဲ”

သူက ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းငေါက်သည်။

“ကျွန်မခြေထောက် ကျောက်နံရံက လွတ်ထွက်သွားတယ်”

စယ်လီအန်းက အအော်ရပ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ခပ်တိုးတိုး ရှိုက်သံက ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ပေါ်ထွက်နေသေးသည်။

“ပတ်ကြားအက်ကို တွေ့ပြီလား”

“တွေ့ပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ မင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ပြော”

“ဖြစ်ပြီ”

“ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပြီးတွန်း”

သည်လောက်ဆိုးရွားကာ ပင်ပန်းသည့် အလုပ်ကြီးသည် သည်တစ်သက်တွင် အဆုံးမှသတ်နိုင်ပါတော့မလားဟု သူ တွေးနေမိလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စယ်လီအန်း၏ လက်တစ်ဘက်က သူ့ခြေထောက်ကို လာထိသည်။

ဂလိုဏ်ကလေးထဲမှာ စယ်လီအန်းထိုင်သာအောင် သူက တစ်ဘက်သို့ ရွှေ့ပေးသည်။

“မင်းသိပ်တော်တယ်၊ သိပ်ကိုတော်တယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို စယ်လီအန်း၏ပခုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ လက်တစ်ဘက်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖျစ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အပေါ်မှာရှိနေသည့် အဆင့်ကလေးအကြောင်း ပြောပြသည်။ စယ်လီအန်း၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တင်းတင်းကိုင်ပြီး မြှောက်ပေးသည်။

“ရှေ့ကို တိုးလို့မရတော့ဘူး” ဟု စယ်လီအန်းက ပြောသည်။

“ဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနေရာကလေးခောက်သွားရင် အားလုံးလွယ်သွားပြီ၊ ဘာမှ မခက်တော့ဘူး”

အပေါ်ဘက်မှာ ထွက်ပေါက်ရှိနေသည့်အကြောင်းကို သူက ပြောမပြသေးချေ။

“နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ လင်းနို့တွေအသံ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ အပေါ်ကိုရောက်ဖို့ နီးနေပြီ၊ သိပ်ကိုနီးနေပြီ၊ နေရောင်ကိုမြင်ရတော့မယ်လို့ စဉ်းစား၊ အပြင်က လေကောင်းလေသန့်ကို ရှူရတော့မယ်လို့ စဉ်းစားထား”

“ကျွန်မ တက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

စယ်လီအန်းက ပြောသည်။ ခရိတ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တွန်းတင်ပေးပြန်သည်။ စယ်လီအန်းက ကြိုးစား၍ တက်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာကိုမှ သူမစမ်းမိ။

“ခရိတ်... ခရိတ်... ရှေ့မှာပိတ်နေပြီ၊ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ အပေါက်က ပိတ်နေ

ပြီ”

စယ်လီအန်း၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်လှုပ်ရှားနေပြီး ဦးသံများပါ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားရသည်။

“တိတ်စမ်း၊ နောက်တစ်ခါထပ်ကြိုးစား၊ ဒီတစ်ခါပဲ ကြိုးစား၊ ကိုယ်ကိုဆန့်ပြီး အပေါ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်”

စယ်လီအန်း အပိုတိတ်သွားအောင် စောင့်သည်။ ပြီးတော့ သူက ဆက်ပြောသည်။

“အပေါ်နားမှာ ထွက်ပေါက်ရှိတယ်၊ မင်းခေါင်းပေါ်နားကလေးမှာတင် ရှိနေတယ်၊ တစ်ပေနှစ်ပေလောက်ပဲ ကွာမယ်”

“အဲဒီနေရာကို ကျွန်မ မိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မိရမယ်၊ မိကိုမိရမယ်၊ ကိုယ့်ဗိုက်ပေါ်မှာ တက်ပြီးတော့ရပ်၊ အသာကလေး၊ မိသွားလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်ပြောတာ ကြားသလား၊ စယ်လီအန်း... ကိုယ်ပြောတာ ကြားသလား၊ ပြန်ဖြေစမ်း”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ မရပ်နိုင်တော့ဘူး”

စယ်လီအန်း၏ အလွန်အားနည်းသည့် လေသံတိုးတိုးကလေးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် တို့အားလုံး ဘယ်သူမှ အပြင်ကို ရောက်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ ထွက်ပေါက် ဒီတစ်ပေါက်ပဲရှိတယ်၊ ဖြစ်အောင်ထွက်မလား၊ ဒီထဲမှာ အနိုးဆွေးခဲမလား၊ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား”

စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို နောက်ဘက်မှ သိမ်းဖက်ပြီး အပေါ်သို့ မှပေးသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပေါင်တံနှစ်ဘက်ကို တင်းတင်းကိုင်ကာ တွန်းတင်ပေးသည်။ စယ်လီအန်း၏ခြေထောက် သူ့ဗိုက်ပေါ်ထောက်မိသည်အထိ တွန်းတင်ပေးသည်။ ဗိုက်ပေါ်သို့ ထောက်မိသောအခါ ထိုခြေထောက်အောက်တွင် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ခံထားပေးသည်။

“ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ကလေးတက်၊ ကိုယ့်ဗိုက်ပေါ်မှာ အားပြုပြီး သေသေချာချာ နင်းထား”

ခရိတ်က လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ခရိတ်... ကျွန်မကိုယ်က အရမ်းလေးတယ်”

“လျှာရှည်လိုက်တာကွာ၊ ပြောသလိုလုပ်စမ်း”

စယ်လီအန်း၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြီးတစ်ခုလုံး သူ့ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ အကြောများ ပြတ်တုန်တော့မည်လားဟု ထင်မှတ်ရသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားပြီး မျက်စိမှိတ်ခံသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ အရောင်မျိုးစုံကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်တော့၊ ခါးကိုဆန့်လိုက်”

အံ့ကြိတ်ရင်းမှ ပြောပြန်သည်။

စယ်လီအန်းက ကြိုးစားပြီး ကိုယ်ကိုဆန့်သည်။ ကိုင်းနေသောခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆန့်သည်။

“မတ်တတ်ရပ်လိုက်”

အက်ကွဲသံကြီးနှင့် သူကပြောသည်။

စယ်လီအန်းက ကိုယ်ကိုကြိုးစားမတ်ရင်း အပေါ်ဘက်သို့ မမြင်မကမ်း စမ်းကြည့်

နေသည်။

“မတ်တတ်ရပ်... မြန်မြန်ရပ်”

ခရိုက်က ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ပြောသည်။

အနည်းငယ်လှုပ်နေသည့် သူ့ဗိုက်ပေါ်မှာ စယ်လီအန်းက ငါ့ရပ်သည်။

“အပေါ်ကိုလှမ်းကိုင်... မြင့်နိုင်သမျှ အမြင့်ဆုံးနေရာကို ရောက်အောင်လှမ်းကိုင်”

“ခရိုက်... အပေါ်မှာ အပေါက်ကြီးတစ်ခု ရှိနေတယ်”

“အဲဒီထဲကို မင်းဝင်လို့ရမလား”

စယ်လီအန်းက ဘာမှပြန်မဖြေ။ စယ်လီအန်းက သူ့ဗိုက်ကို နာနာဆောင့်နှင်းလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် သူကလည်း တစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့ ဆောင့်တွန်းတင်ပေးလိုက်သည်။

သူ့ဗိုက်ပေါ်မှ အလေးချိန် လျော့သွားသည်။ စယ်လီအန်း၏ ခြေထောက်လည်း သူ့ဗိုက်နှင့် ရုတ်တရက် လွတ်သွားသည်။ သူ့ခါးမှာ ချည်ပေးလိုက်သည့်ကြိုးက မျောက်မြီးလို တန်းလန်းတန်းလန်းနှင့် ပါသွားသည်။

“ခရိုက်... အဲဒီနေရာမှာ လိုက်ဂူကလေးဖြစ်နေတယ်”

“မင်းနဲ့ပါသွားတဲ့ကြိုးစ ချည်ထားဖို့ တစ်ခုခုရှာစမ်း”

တစ်မိနစ် ကြာသွားသည်။ နောက်တစ်မိနစ် ကြာသွားသည်။ ခရိုက်မှာလည်း မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့ခြေလက်များ ပျော့ခွေသွားသည်။ သူ့ပခုံးများလည်း ပြုတ်ကျသွားတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ချည်ပြီးပြီ ခိုင်တယ်”

ခရိုက်က ကြိုးကိုဆွဲကြည့်သည်။ ကောင်းစွာခိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဆီမှာ ကျန်နေသည့် ကြိုးတစ်ဘက်စွန်းနှင့် သူ့ခါးကို ပတ်ချည်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရပ်နေသည့် နေရာမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လို လိုက်ခေါင်းထဲမှာ သူ တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။

ထိုကြိုးကိုဆွဲပြီး အပေါ်သို့ အားယူတက်သည်။ ခဏကြာတော့ လိုက်ဂူကလေးပေါ်သို့ သူ ရောက်သွားသည်။ စယ်လီအန်းက သူ့ကိုဆီးကြိုပြီး ဖက်ထားသည်။ သူသည် စယ်လီအန်း၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို ရှိနေသည်။ သူ့တို့နှစ်ယောက် စလုံး စကားမပြောနိုင်ကြပါ။ မိခင်ကို ဖက်တွယ်ထားသလိုသာ သူ ပြန်ဖက်တွယ်ထားမိလေသည်။

“အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

တွန်ဂါတာက စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် အော်မေးသည်။

“တို့ လိုက်ဂူကလေးတစ်ခု တွေ့နေပြီ၊ အပြင်ဘက်မျက်နှာဝနဲ့ သိပ်နီးနေပြီ ထင်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ လင်းနို့တွေ အများကြီး ရှိနေတယ်”

ခရိုက်က ပြန်အော်သည်။

“တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

အောက်က ပြန်မေးပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်မေးသည့် သူ့တို့အသံသည် အားအင် အပြည့်ပါသည့်အသံ၊ မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသည့် အသံမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

“ငါ ကြီးချပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီကြီးအဆုံးမှာ ကွင်းရှိတယ်။ ဆရာ့ကို တင်ပေးလိုက် သစ်သားတံတားအတိုင်း တစ်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့၊ ပြီးတော့ ကြီးကိုဖမ်းဆွဲ၊ သူ့ကို တို့ နှစ်ယောက် ဆွဲတင်ပေးလို့ရနိုင်တယ်။ ငါပြော နားလည်သလား”

စကားတွေ အများကြီး အော်ပြောလိုက်ရသဖြင့် ခရိတ်မှာ အတော်မောသွားလေ သည်။

“နားလည်တယ်။ သူ့ကို ငါ တင်ပေးလိုက်မယ်”

ခရိတ်က ကြီးစတစ်ဘက်တွင် ကွင်းလုပ်သည်။ ပြီးတော့ စောစောက စယ်လီအန်း ရှာတွေ့ထားသည့် ကျောက်စွန်းမှာ ကျန်သည့်တစ်ဘက်ကို ခိုင်အောင်ထပ်ချည်သည်။ သေချာ အောင် အထပ်ထပ်အခါခါ စစ်ဆေးသည်။ စောစောကတည်းက စယ်လီအန်း ချည်ထားသည် မှာလည်း ကောင်းကောင်း စိတ်ချရသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပြီးတော့ ကမ်းပါးအစွန်းကို ပြန်သွားသည်။ ကြီးတစ်စကို လှိုင်ခေါင်းအတွင်းသို့ ပြန်ချပေးသည်။ လိုက်ခေါင်းအစပ်မှာ မှောက်လျက်အိပ်ပြီး အောက်သို့ကြည့်သည်။ မီးရောင် ပျံ့ပျံ့ကလေးကို မြင်ရသည်။ တီးတိုးပြောနေသည့် စကားသံများကိုပါ ကြားနေရသည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ခရိတ်က အော်မေးသည်။

ပြီးတော့ မီးရောင်ဖြင့် မည်းမည်းအရိပ်ကို တွေ့သည်။ ထိုအရိပ်က သစ်သားတံတား ပေါ်မှာ ရွေ့လျားနေသည်။ သို့သော်လည်း အရိပ်က လူတစ်ယောက်စာထက် ပိုမိုကြီးလွန်း နေသည်။ သည်တော့မှပင် တွန်ဂါတာနှင့် ဆရာတို့သည် နှစ်ယောက်ပူး သစ်သားတံတား ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။

ကြည့်နေရင်း မည်းမည်းအရိပ် ပျောက်သွားသည်။ လိုက်ခေါင်းအကွေ့တွင် ကွယ် သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ခရိတ်... ကြီးကို ဘယ်ဘက် နည်းနည်းယမ်းလိုက်ပါ”

ခရိတ်က ဘယ်ဘက်သို့ ယမ်းပေးသည်။ တွန်ဂါတာက ကြီးကို ဖမ်းဆွဲသည်။

“ရပြီ၊ ဆရာခါးကို ကြီးကွင်းထဲ ထည့်ထားပြီးပြီ”

“တို့ အပေါ်က ဆွဲတင်တဲ့အခါမှာ ကျောက်နံရံမှာရှိနေတဲ့ ပက်ကြားအက်အတိုင်း ခြေနှုတ်နံပြီးတက်လာဖို့ သူ့ကိုနားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါ”

စယ်လီအန်းက ခရိတ်နောက်ကျောတည့်တည့်တွင် ထိုင်သည်။ ကြီးက ခရိတ်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး နောက်သို့သွားသည်။ ခရိတ်က ဘေးရန်နံ့ကို ခြေဖြင့်ကန်ထားသည်။

“ဆွဲပြီဟေ့”

ခရိတ်က အော်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အဆွဲ၊ ဆရာက ကျောက်နံရံရှိ ပက်ကြားအက်ကို ခြေနှင့်ကန်ပြီး စည်းချက်ကျကျ တက်လာသည်။ ဆရာ၏ ကိုယ်လုံးလေး မှာ ခပ်သေးသေး ဖြစ်သော်လည်း ခရိတ်၏လက်များမှာ ပေါက်ပြဲနေပြီ။ ဆရာ အပေါ် ရောက်လာအောင် ငါးမိနစ်လောက် ဆွဲတင်ရသည်။

ပြီးတော့ သူတို့သုံးယောက်လုံး အမောဖြေနေကြပြန်သည်။

“ရပြီ ဆမ်... မင်းကို ဆွဲတင်ဖို့ တို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

ခရိတ်က အော်ပြောရင်း ကြီးပြန်ချပေးသည်။ ဆွဲတင်မည့်သူက သုံးပေးခက်ဖြစ်

သွားပြီ။ သုံးယောက် ရှေ့နောက်တန်းစီပြီး ထိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာ၏ ကိုယ်လုံးကြီးက ကြီးမားလှလေရာ သူတို့ အသက်ရှူမှားလောက်အောင် ဆွတ်တင်ကြရသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က တအီးအီးအော်ကာ အံကြိတ်ဆွတ်တင်ကြသည်။

“ဆမ်... နံရံနှစ်ဘက်မှာ ကလန်ပြီး မင်း ခဏနေလို့ရမလား၊ တို့ ခဏလောက် နားလိုက်ချင်တယ်”

သူတို့လက်ထဲမှကြိုးမှာ အလေးချိန် ကင်းမဲ့သွားသည်။ သူတို့သုံးယောက် အသက် ရှူမှန်အောင် ခဏနားကြသည်။

“ရပြီ... ဆွဲဖို့”

အပေါ်ရောက်ခါနီးလေ၊ ပို၍လေးလာလေ ထင်ရသည်။ အပေါ်သို့ ရောက်လာ သောအခါ မည်သူမှ စကားမပြောနိုင်ကြတော့ချေ။

အတော်ကြာတော့မှ ပထမဆုံး စကားပြောသူမှာ ခရိတ် ဖြစ်လေသည်။

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ စိန်ထုပ်ကြီး အောက်မှာကျန်နေခဲ့ပြီ”

တွန်ဂါတာက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ဝါကြင်ကြင် အလင်းရောင် ကလေး ပေါ်လာသည်။ အမှောင်ထဲမှာ နေပါများသဖြင့် ထိုအလင်းရောင်ကလေးကိုပင် မကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“ငါ့ကိုယ်လုံးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် လေးနေတယ် ထင်သလဲ”

တွန်ဂါတာက ပြောပြောဆိုဆို စိန်ထုပ်ကို ပုတ်ပြသည်။ ကျောက်တုံးများ ပွတ်တိုက် ထိခိုက်မိသည့် အသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟီးရီးကွ... ဒါပေမဲ့ ဓာတ်မီးပိတ်လိုက်၊ အဲဒီဓာတ်ခဲဟာ နောက်ဆုံးပဲ၊ ဒါ ကုန်သွားရင် ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး”

ထို့ကြောင့် မီးကို တစ်ချက်ချင်းဖွင့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်သည်။ အလွန် ကျယ်သည့် လိုက်ဂူထဲသို့ သူတို့ ရောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘေးကနံရံများကို စမ်း၍မတွေ့ရ ချေ။ အမိုးကတော့ အတော်နိမ့်သည်။ လက်ခုတ်တစ်ဖောင်လောက်သာ ရှိသည်။ မျက်နှာ ကြက်တွင် လင်းနို့များ တွယ်ကပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့မျက်လုံးများက တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ဝင်းလက်သွားသည်။

အောက်ကြမ်းပြင်တွင်လည်း လင်းနို့ချေးများ ပြည့်နေသည်။ ကြမ်းပြင်က ညီညာနေ သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သူတို့ လက်ချင်းချိတ်ပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လာခဲ့ကြသည်။ တွန်ဂါတာက ဓာတ်မီးကို တစ်ချက်ချင်းဖွင့်ကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသည်။ ခရိတ်က ကြိုးခွေကို ပခုံးမှာလွယ်ပြီး နောက်ဆုံးမှ လိုက်သည်။ လျှောက်လာရင်းမှပင် အောက်ခံကြမ်းပြင်က အပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်း ချင်း မြင့်တက်လာသည်ကို သတိထားမိကြသည်။

“ခဏနေဦး၊ မီး ပြန်မဖွင့်လိုက်နဲ့နော်”

စယ်လီအန်းက အရေးတကြီး ပြောသည်။ မျက်နှာကြက်က ပိုပြီး နိမ့်သည်ထက် နိမ့်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှေ့အပေါ်နားမှာ အလင်းရောင် ရှိနေတယ် ထင်တယ်”

အမှန်ကတော့ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်။ ခရိတ်က မျက်လုံးကို မှိတ်ချည်ဖြင့် ချည် လုပ်ကြည့်သည်။ အလင်းရောင်ကို သူလည်း မြင်ရစပြုလာလေပြီ။

“အလင်းရောင်... ရှေ့မှာ အလင်းရောင် ရှိနေပြီ” ဟုလည်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့ ရှေ့သို့ အတင်းတိုးဝှေ့သွားကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွန်းမိ ကိုက်မိကြသည်။ အလင်းရောင်အား ပိုကောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့်အမျှ အရူးများလို ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောကြသည်။ တစ်ယောက်၏အရိပ်ကိုပင် တစ်ယောက် လှမ်းမြင်နေရ ပြီ။ ရယ်သံများက ပိုမိုကျယ်လောင်လာလေသည်။

အလင်းရောင်က ရွှေရောင်သို့ ပြောင်းလာသည်။ ပိုလင်းလက်လာသည်။ လင်းနို့ ချေးများပြည့်နေသည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မနားတမ်း ရှေ့သို့ တိုးနေကြသည်။

အမိုးက နိမ့်သည်ထက် နိမ့်လာသည်။ မတ်တတ်ရပ်၍ မရတော့။ ဒူးထောက်ပြီး သွားကြရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဝမ်းလျားထိုးပြီး သွားကြရသည်။ လင်းနို့ချေးနံ့များက ဖွန်နေ သည်။ သို့သော် ဒါကို သူတို့ ဝရမစိုက်နိုင်ကြပါ။ အလင်းရောင်ရှိနေသည့် နေရာသို့ အမြန် ဆုံးရောက်ရေးသာ အရေးကြီးနေသည်။

ဆာရာက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။ မျက်ရည်များက သူ့မျက်နှာကို ပိုမိုပြောင်လက် စေလေသည်။

တွန်ဂါတာက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ရယ်ရင်း ရှေ့သို့သာ ဇွတ်တိုးနေသည်။ ခရိတ် က သူ့ကို ဖမ်းဆွဲသည်။ သို့သော်လည်း အတင်းရုန်းပြီး ရှေ့သို့ အမြန်ဆုံးရောက်ရေးကိုသာ ကြိုးစားနေသည်။

“ဆမ်း... ဒဏ်နေဦး၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်”

သို့သော်လည်း တွန်ဂါတာက နည်းနည်းကလေးမှ ဆိုင်းမနေ။ ခရိတ်၏လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းနေသည်။ ခရိတ်က လွတ်ထွက်မသွားအောင် တင်းတင်းဆွဲထားရသည်။

“ရှိုနာ... အပြင်မှာ ရှိုနာစစ်သားတွေ ရှိနေတယ်”

ရှိုနာဆိုသော အသံကြားသည်နှင့် အားလုံး တိတ်သွားကြတော့သည်။ ဂူပေါက်ဝ ကလေးမှာ သူတို့ ငြိမ်နေကြသည်။ စောစောက ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာစိတ်များသည်လည်း ကြာတ် ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြတော့သည်။

“ခရိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ အပြင်ကို အလျင်ဆုံးထွက်ပြီး လေ့လာကြည့်မယ်”

တွန်ဂါတာက ပြောပြီး လင်းနို့ချေးများအောက်မှ ဘတ်စ်ကတ်ဘောအရွယ် လောက်ရှိသည့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခရိတ်အား လှမ်းပေးသည်။

“ငါရထားတဲ့ အကောင်းဆုံးလက်နက်ကတော့ ဒါပဲ။ ဆာရာတို့နှစ်ယောက် ဒီထဲမှာ နေခဲ့ကြ၊ အခြေအနေကောင်းတော့မှ ခေါ်မယ်၊ ဟုတ်လား” ဟုလည်း အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကိုပါ လှမ်းပြောသည်။

ခရိတ်က လင်းနို့ချေးများကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် သိမ်းကုန်းယူကာ မျက်နှာနှင့် လက် များကို သုတ်လိမ်းပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပခုံးမှာလွယ်ထားသည့် ကြိုးခွေကို ပစ်ချလိုက် သည်။ တွန်ဂါတာနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ဝမ်းလျားထိုးပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ယခုအချိန်မှစ၍ တွန်ဂါတာပဲ ခေါင်းဆောင်စေချင်သည်။ လိုက်ဂူအတွင်းမှာတူနီ

ကတော့ တောက်လျှောက် သူကသာ ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ ယခု ရောက်လာသည့် အပြင် လောကသည် တွန်ဂါတာ၏ လောကဖြစ်သည်။ တွန်ဂါတာသည် တောတွင်းရောက်လျှင် ကျားသစ်တစ်ကောင်လို ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လေသည်။

ဝင်ပေါက်သို့ရောက်ရန် နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် ပေအနည်းငယ်ကို သူတို့ ဆက် လာကြသည်။ ဧရာမ ကျောက်ဆောင်ကြီး စီးမိုးထားသည့်အောက်မှ ဝင်ပေါက်ကလေး ဖြစ် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝင်ပေါက်မှာ ဆယ့်ရှစ်လက်မလောက်သာ ကျယ်သည်။ အဝတွင် ကိုင်းတောကြီး အုပ်နေသည်။

ဂူပေါက်ဝက အရှေ့ဘက်တည့်တည့်သို့ မျက်နှာမူနေသည်။ တက်သစ်စနေရောင် က သူတို့ကို စူးစူးဝါးဝါး ထိုးသည်။ နေရောင်ကို ရက်ပေါင်းများစွာ မတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် လုံးဝ မကြည့်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျင့်သားရအောင် အတော်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေကြ ရသေးသည်။

အလင်းရောင်နှင့် ကျင့်သားရသွားသောအခါ တွန်ဂါတာက ကျားသစ်နက်တစ် ကောင်လို ဂူပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကိုင်းတောကြီးများထဲသို့ တိုးဝင်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုင်းပင်တစ်ပင်တလေမှ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မမြင်တွေ့ရချေ။

ခြေလှမ်းငါးဆယ်လောက်ရောက်အောင် ခရိတ်က စောင့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူ ထွက်လိုက်ခဲ့သည်။ တောင်စောင်းတစ်နေရာသို့ ထွက်လာမိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ချုံ နွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့် ကိုင်းတောကြီးက ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသည်။

အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တော့ တောင်ထိပ်ကိုတွေ့ရသည်။ ရှေ့ဘက်သို့ ဆင်ခြေ လျှော နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ နေပြောက်မထိုးနိုင်သည့် သစ်တောကြီးကို မြင်နေရသည်။ ထို သစ်တောအလွန်တွင် တောင်ကြားလွင်ပြင် ရှိသည်။

နံနက်ခင်းနေပင် ဖြစ်လင့်ကစား ပူပြင်းလွန်းလှသည်။ ခရိတ်က နေပူဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ခံနေသည်။

တွန်ဂါတာက သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသည်။ သူက အမြင့်၊ တွန်ဂါတာက အနိမ့်ပိုင်းမှာ ဖြစ်သဖြင့် အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။ တွန်ဂါတာက သူ့ကို လက်ဖြင့် အထိမ်းအမှတ် ပြု လုပ်ပြသည်။

“ငါ့ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို ကြည့်ထားပေး”

ခရိတ်က မိကျောင်းတွားတွားပြီး ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းလာမိသည်။

“ရန်သူကိုရှာ”

တွန်ဂါတာက အချက်ပြပြန်သည်။ ထိုနေရာတွင် ဆယ်မိနစ်တိတိကြာအောင် သူတို့ ငြိမ်နေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်သည်။ မြေအနေအထားကို လေ့လာသည်။ အသံဗလံများကို နားထောင်သည်။ ချုံပုတ်တိုင်း၊ ကျောက်တုံးတိုင်း၊ မြေကုမုတိုင်းကို အသေး စိတ် စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“အားလုံးရှင်းတယ်”

ခရိတ်က အချက်ပြပြန်ပြန်သည်။ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဖြည်း ဖြည်းချင်း ဆင်းလာကြသည်။ ခရိတ်က တွန်ဂါတာ၏ နောက်ဘက် အမြင့်ပိုင်းမှာ တာဝန်ယူ

ပြီး အပေါ်စီးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလစ်မပေးတမ်း ကြည့်လာသည်။

ငှက်ကလေးတစ်ကောင်က သူတို့ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းလာသည်။ သူတို့ရှေ့နားက ချုံပုတ်ပေါ်မှာ နားမလိုလုပ်ပြီးမှ အလန်တကြားဖြင့် ဆက်ပျံပြေးသွားသည်။

“အန္တရာယ်”

တွန်ဂါတာက အချက်ပြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တုံ့ကနဲ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ငှက်ကလေး နားမည့်လုပ်ပြီးမှ ထပျံပြေးသည့် ချုံပုတ်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်သည်။ ဘာကိုမြင်၍ လန့်ပျံသွားသနည်းဆိုသည်ကို စူးစမ်းကြည့်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာက လှုပ်ရှားနေသည်။ လှုပ်ရှားသည့် အသံတိုးတိုးကိုပါ ကြားနေရသည်။ တစ်ဆက်တည်း မီးခြစ်ခြစ်သံကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ကြားလိုက်ရသည်။ ယမ်းမီးခြစ် ဖြစ်သောကြောင့် ယမ်းနံ့များကိုပါ ရှူရှိုက်လိုက်ရသည်။

ချုံပုတ်ထဲမှ မီးခိုးတန်းကလေး ပေါ်ထွက်လာသည်။ စီးကရက်အနံ့ပါ ရောထွေးပါလာသည်။

ထို့နောက် သံခမောက်ကို မြင်လိုက်ပြန်သည်။ သံခမောက်ပေါ်မှ ပိုက်အုပ်ထားသည်။ စီးကရက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။

မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ခရိတ် မြင်တွေ့လာရသည်။ စီးကရက်သောက်သည့် လူသည် စက်သေနတ်၏ နောက်မှာ မှောက်လျက်နေရာယူထားသည်။ စက်သေနတ်ပြောင်းကို ရုတ်တရက် မမြင်သာအောင် ဖုံးအုပ်ထားသည်။

“ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

တွန်ဂါတာက အမူအရာဖြင့် လှမ်းမေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒုတိယလူတစ်ယောက်ကို ခရိတ် လှမ်းမြင်ရသည်။ သစ်တိုင်းများက သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အရိပ်ထိုးကျနေသည်။ ဝတ်ထားသည့် ယူနီဖောင်းက အစင်းကျားများ ဖြစ်လေရာ နေရောင်တွင် ပျောက်နေသည်။

ဒုတိယလူက ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်သည်။ လက်မောင်းပေါ်မှ အမှတ်အသားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တပ်မဟာ (၃) မှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ သူ့ဘေးတွင် အူဇီမောင်းပြန်သေနတ်ကို ချထားသည်။

နှစ်ယောက်ရှိကြောင်း အချက်ပြမည် အပြင်မှာပင် ထိုသူက အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးထုတ်ပြီး တတိယလူသို့ ကမ်းပေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တတိယလူမှာ နေရောင်အောက်တွင် ပက်လက်လှန် အိပ်နေသည်။ ကမ်းပေးသည့် စီးကရက်ဘူးကိုယူရန် အိပ်နေရာမှ ထသည်။

ထိုသူမှာ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူပြီး ဘူးကို စတုတ္ထလူထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ စတုတ္ထလူက တံတောင်ဆစ်ပေါ်တွင် လက်ထောက်ပြီး လှဲနေရာမှ စီးကရက်ဘူးကို ဖမ်းယူသည်။

“လေးယောက်”

ခရိတ်က တွန်ဂါတာကို အချက်ပြသည်။

ထိုနေရာကလေးသည် စက်သေနတ်စခန်း ဖြစ်လေသည်။ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် စခန်းချထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပီတာဖန်ဂါတာရာသည် သူတို့ထွက်လာနိုင်သည့် အပေါက်မှန်သမျှကို စေ့စေ့စပ်စပ် ပိတ်ဆို့ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားနေလေသည်။ ကျောက်

တောင်ကြီးပတ်လည်တွင် သည်လိုပင်. စက်သေနတ်စခန်းများ ပိတ်ဆို့ချထားပုံရသည်။
ထိုစခန်းတည့်တည့်ပေါ်သို့ သူတို့ထွက်လာမိသည်မှာ များစွာ ကံကောင်းသွား
သည်ဟု ဆိုရမည်။ စက်သေနတ် မျက်နှာမူရာ အောက်ပိုင်းသို့ ထွက်မိလျှင် သူတို့အဖို့
ပြန်လမ်း မရှိနိုင်တော့ပေ။

ယခုတွေ့နေရသည့်စခန်းမှ စစ်သားလေးယောက်သည် နေပူကျဲကျဲတွင် နာရီပေါင်း
များစွာ စောင့်ဆိုင်းနေရသော်လည်း ရန်သူထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့နေပုံ
ရသည်။ စက်သေနတ်သမား တစ်ယောက်သာလျှင် မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ကာ အသင့်အနေ
အထားမှာ ရှိနေသည်။

“တိုက်ဖို့အသင့်ပြင်”

တွန်ဂါတာက အချက်ပြပြန်သည်။

“ဘယ်လိုတိုက်ရမှာလဲ၊ လေးယောက်တောင် ဘယ်လိုတိုက်ရမှာလဲ”

ခရိတ်ကလည်း အမူအရာဖြင့်ပင် ပြန်မေးသည်။

“ညာဘက်ကိုသွား၊ အဲဒီက စတိုက်”

တွန်ဂါတာ အချက်ပြရင်း လက်သီးကိုပါ ဆုပ်လိုက်သည်။

ခရိတ်၏ကိုယ်ထဲမှာ သွေးတွေဆူလာသည်။ စောစောတုန်းက ပျောနေသည့်
အဆစ်အမြစ်များသည် အပူရှိန်ကြောင့် တောင့်တင်းလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ
ခြောက်လာသည်။ ကျောက်တုံးကို ညာဘက်လက်မှာ တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သူတို့ချင်း အလွန်တရာ နီးကပ်နေသည်။ စက်သေနတ်သမား၏ စီးကရက်ဖင်စီခံ
ပေါ်မှ တံတွေးစက်ကလေးကိုပင် ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ သူတို့စခန်း၏ ပတ်လည်
တွင် စီးကရက်ဘူးခွဲများ၊ စည်သွပ်ဘူးခွဲများ၊ စက္ကနဲများ ပွစာကျဲနေသည်ကို မြင်ရသည်။

စက်သေနတ်သမားမှတစ်ပါး ကျန်သုံးယောက်သည် သူတို့လက်နက်များကို ဘေး
မှာ ပစ္စလက်ခတ် ချထားကြသည်။ သစ်ရိပ်မှာရှိနေသည့် တပ်ကြပ်ကြီးက သစ်ကိုင်းစတစ်ခု
ကို မောင်းချစားနှင့် ဖြတ်နေသည်။

ဒုတိယတစ်ယောက်က မှောက်လျက် အနေအထားဖြင့် စီးကရက်ဖွာရွှက်နေပြီး
တတိယလူကမူ ရင်ဘတ်မွေးများပေါ်တွင် သန်းရှာနေသည်။

စက်သေနတ်သမား တစ်ယောက်သာလျှင် တောင်အောက်သို့ ဆင်ခြေလျှော
အတိုင်း လှမ်းကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသည်။

တွန်ဂါတာက ခရိတ်၏ဘေးတွင် အသင့်အနေအထားဖြင့် ပြင်လိုက်သည်။

“အဆင်သင့်လား”

တွန်ဂါတာက အမူအရာဖြင့် မေးသည်။

“အဆင်သင့်ပဲ”

တွန်ဂါတာက တိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည့် သဘောဖြင့် လက်ကို အောက်သို့
စိုက်ချပြသည်။

ခရိတ်က အောက်သို့ ရုတ်တရက် ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အနီးဆုံးဖြစ်သည့် တပ်ကြပ်
ကြီးကို လက်ထဲမှာရှိနေသည့် ကျောက်ခဲဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ ပေါ်ထွက်လာသည့်အသံ
က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း ထိုချက်ကပြင်းကြောင်း သိသိ၏။

သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာ အသံမပြုဘဲ ဘေးသို့လဲကျသွားသည်။

နောက်ဘက်မှ တွန်ဂါတာ၏ တိုက်ခိုက်သံကိုလည်း ကြားရသည်။ တွန်ဂါတာက စက်သေနတ်သမားကို ကျောက်ခဲဖြင့်ပင် စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရိတ်က နောက်ပိုင်း သို့ လှည့်ကြည့်မနေတော့ဘဲ တပ်ကြပ်ကြီးဘေးမှာရှိနေသည့် အူဒီမောင်းပြန်သေနတ်ကို လျှပ်ပြက်သလို ကောက်ကိုင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းလည်း မောင်းတင်လိုက်သည်။

ရင်ဘတ်မွေးတွင် သန်းရှာနေသည့် စစ်သားက မော့ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ခရိတ်၏ အူဒီသေနတ်ပြောင်းဝက သူ့မျက်နှာသို့ တည့်တည့် ရောက်နေချေပြီ။

တွန်ဂါတာသည် ခရိတ် တိုက်ခိုက်သဖြင့် လဲကျသွားသည့် တပ်ကြပ်ကြီး၏ မောင်းချွေးကို ကောက်ယူပြီး ဝမ်းလျားမောက်နေသည့် စစ်သားဆီသို့ ပြေးကပ်သွားသည်။ ကိုယ်ကို စောင်းလှည့်လိုက်သည့် စစ်သား၏ဗိုက်ထဲသို့ ဒူးတစ်လုံး အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်သွားသည်။ ပက်လက်လန်ကျသွားသော စစ်သား၏ကိုယ်ခံပါ မှာ ကားလျားခွထိုင်ရင်း လည်ပင်းကို ဓားနှင့် ထောက်ထားလိုက်သည်။

“အော်မယ်မကြုံနဲ့၊ လည်ချောင်းကို ဖောက်ပစ်လိုက်မယ်”

တွန်ဂါတာက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

သူတို့တိုက်ပွဲသည် စုစုပေါင်း အချိန် ငါးစက္ကန့်ပင် မကြာလိုက်ပါ။ စစ်သားနှစ်ယောက်သည် တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်တော့ဘဲ မြေပြင်ပေါ်မှာ ငြိမ်နေကြသည်။ ကျန်နှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်က ခရိတ်၏ သေနတ်ပြောင်းဝမှာ ရောက်နေပြီး ကျန်တစ်ယောက်က တွန်ဂါတာ၏ ဓားဦးအောက်မှာ ရောက်နေလေသည်။

တွန်ဂါတာက တပ်ကြပ်ကြီး၏ ယူနီဖောင်းကို အမြန်ဆုံးချွတ်ယူကာ ဝတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်၏လက်ထဲမှ အူဒီသေနတ်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကို ချိန်ထားသည်။

“စက်သေနတ်သမားရဲ့ ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ဝတ်လိုက်” ဟုလည်း ခရိတ်ကို အမိန့်လှမ်းပေးသည်။

ခရိတ်ကလည်း နည်းနည်းကလေးမှ ဆိုင်းမနေဘဲ ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ဝတ်သည်။ သံခမောက်ကိုပါ ဆောင်းသည်။ သံခမောက်က ကြီးနေသဖြင့် မျက်စိဖုံးမတတ် အောက်သို့ လျှောကျလာသည်။ သို့သော်လည်း ရှည်လျားသော သူ၏ဆံပင်များကို အုပ်မိသွားသဖြင့် တစ်မျိုး ပိုကောင်းသွားသည်။

“ဟိုနှစ်ကောင်ကို ချုံပုတ်ထဲ ဆွဲသွင်းစမ်း”

လဲနေသည့် စစ်သားနှစ်ယောက်ကို သူတို့ချင်းပင် ချုံပုတ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းခိုင်းသည်။ ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာက သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသည်။ ချုံပုတ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းပြီးသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပါ ကြိုးတုပ်လိုက်သည်။ ခြေအိတ်များဖြုတ်ယူပြီး ပါးစပ်ကို စနစ်တကျ ပိတ်သည်။

ပြီးတော့ စယ်လီအန်းနှင့် ဆာရာကို သွားခေါ်သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြသည်။

ကျန်စစ်သားနှစ်ယောက်ပေါ်မှ ယူနီဖောင်းများကို ချွတ်ကြပြန်သည်။ ထိုယူနီဖောင်း

နှစ်စုံကို စယ်လီအန်းနှင့် ဆာရာအား ဝတ်ခိုင်းသည်။ ယူနီဖောင်းများက သူတို့နှင့် အတန်
ငယ် ကြီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်မောင်းများကို ပင့်တင်ထားကြရသည်။

“မင်းတို့မျက်နှာတွေနဲ့ လက်မောင်းတွေကို ဖုန်တွေနဲ့သုတ်လိုက်ဦး၊ စယ်လီအန်းက
ဒီဦးထုပ်ဆောင်း”

တွန်ဂါတာက စယ်လီအန်းထံသို့ ဦးထုပ်တစ်လုံး ပစ်ပေးလိုက်ပြီး လိုအပ်သည့်
အမိန့်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ပေးနေသည်။ ထို့နောက် စစ်သားတစ်ယောက်၏ ကျောပိုး
အိတ်ကိုယူပြီး အထဲမှာရှိနေသည်များကို သွန်ချသည်။ ပစ္စည်းကုန်သွားသောအခါ သူ့စိန်ထုပ်
ကို ယင်းကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ပြီး သူ့ကျောပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

ခရိတ်က အခြားပစ္စည်းများကို မွေနှောက်ရှာသည်။ လက်ပစ်ငှက်လေးလုံးတွေ သဖြင့်
သူ နှစ်လုံးယူထားပြီး တွန်ဂါတာကို နှစ်လုံး လှမ်းပေးသည်။ ဆာရာအတွက် ပစ္စတိုတစ်လက်
တွေ့သည်။ အူဇီမောင်းပြန်သေနတ်တစ်လက်ကိုမူ စယ်လီအန်းသို့ လှမ်းပေးသည်။ ကျည်ကတ်
အပို ငါးခုနှင့် အေကေ-၄၇- မောင်းပြန်သေနတ်ကို သူ့အတွက် ယူထားလိုက်သည်။ တွန်ဂါ
တာက စောစောက အူဇီသေနတ်ကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး လက်နက်ကိုယ်စီ
နှင့် ဖြစ်သွားကြပြီ။

ခရိတ်က ရေဘူးတစ်လုံးကိုကောက်ကာ ခါးမှာချိတ်သည်။ အိတ်များအတွင်းမှ
ချောကလက်များ ထွက်လာသဖြင့် ပါးစပ်ထဲသို့ အတင်းအဓမ္မထိုးသွင်းရင်း ထိုနေရာကလေးမှ
ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။

“ငါ ရှေ့ကသွားမယ်၊ သစ်ပင်တွေကြားထဲကနေပြီး တောင်ကြားထဲကို ရောက်
အောင်ဆင်းမယ်”

တွန်ဂါတာက ချောကလက် ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း ပြောသည်။

သူတို့သည် တောင်ခါးပန်းမှာ ရှိနေကြသည်။ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းလာကြ
သည်။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် သစ်ပင်နည်းပါးရာ ထိုကွင်းပြင်ဘက်ကို အလစ်မပေးတမ်း ကြည့်
ပြီး တောက်လျှောက် ဆင်းလာကြသည်။

သစ်တောစပ်သို့ အရောက်မှာပင် ရဟတ်ယာဉ်သံကို ကြားရသည်။ တောင်ကြား
ဆီသို့ ဦးတည်လာသည့် ရဟတ်ယာဉ်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် တောင်ကွယ်နေသေးသော်လည်း
အလွန်လျင်မြန်စွာ မောင်းလာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

“ဝပ်”

ခရိတ်ကအော်ရင်း ဘေးမှာရှိနေသည့် စယ်လီအန်းကိုပါ ရုတ်တရက် ဆွဲချလိုက်
သည်။ မြေပြင်နှင့် မျက်နှာအပ်ပြီး ပြားနေအောင် ဝပ်နေကြသည်။

ရဟတ်ယာဉ်စက်သံ ပြောင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ အသံရွေ့သွားခြင်းမရှိဘဲ တစ်
နေရာတည်းမှာ ရပ်နေသည်။ သူတို့ အောက်တည့်တည့်ရှိ တောင်ကြားလွင်ပြင်ပေါ်မှာ
အသံရပ်နေသည်။

“သူ ဆင်းတော့မယ်”

စယ်လီအန်းက ပြောသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စက်သံ ရပ်သွားသည်။

“ဆင်းသွားပြီ. . ဆင်းသွားပြီ. . စက်တောင် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီ”

စယ်လီအန်းက စိတ်လှုပ်ရှားသည့် လေသံဖြင့် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။ တိတ်ဆိတ်

နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

“ခရိတ်... ဒီကို ခဏလာဦး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အဲဒီနေရာမှာစောင့်”

ခရိတ်နှင့် တွန်ဂါတာသည် ကမူကလေးပေါ်သို့ မိကျောင်းတွားတွားဟာ တက်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

သူတို့အောက် နှစ်ဖာလုံလောက်အကွာ တောစပ်တစ်နေရာတွင် ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းနိုင်ရန် ကွင်းပြင်ကလေးတစ်ခုကို ရှင်းထားသည်။ ကွင်းပြင်ကလေးအစပ်တွင် ရွက်ထည်တံတစ်လုံး ရှိသည်။ ရွက်ထည်တံနှင့် သစ်ပင်များမှာ နီးကပ်လှသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ကို ကွင်းပြင်အလယ်တည့်တည့်တွင် ရပ်ထားသည်။ ပိုင်းလော့က လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

ရွက်ထည်တံအနီးရှိ သစ်ပင်များအောက်တွင် တပ်မဟာ (၃) ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ထားသော စစ်သားများကို မြင်ရသည်။ ရွက်ထည်တံအတွင်းမှာလည်း လူသုံးလေးယောက် ထိုင်နေသည်။ စားပွဲတစ်လုံး ခင်းထားသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

“ရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေး ဌာနချုပ်ပဲ” ဟု ခရိတ်က တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ပြောနေသည်။

“တို့က တောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲ ရောက်လာကြတာ၊ တို့နေခဲ့တဲ့ လိုက်ဂူကြီးက ဒီထက်နိမ့်တဲ့ အောက်နားလောက်မှာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်လောက်တယ်”

ခရိတ်က ထိုသို့ ပြန်သာပြောလိုက်ရသော်လည်း မြေအနေအထားကို အကဲခတ်လို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“သူတို့ တပ်တွေပြန်ရပ်နေကြပုံ ဝေါ်တယ်”

တွန်ဂါတာက လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။ အရောင်ဖျက်ထားသည့် ယူနီဖောင်းဝတ် တပ်စုတစ်စုသည် ရှေ့နောက်တန်းစီပြီး တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ချီတက်နေကြသည်။

“တို့လိုက်ဂူကြီးကို မိုင်းနဲ့ခွဲပြီးနောက် သူတို့ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီလောက် စောင့်ကြည့်နေကြတာ ဖြစ်မယ်၊ တို့ထွက်လာတာ မတွေ့တော့ အထဲမှာဝတ်ပြီး သေကုန်ပြီထင်တာနဲ့ တပ်တွေ ပြန်ရပ်နေတာနဲ့ တူတယ်”

“သူတို့အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ” ဟု တွန်ဂါတာက မေးသည်။

ခရိတ်က မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်သည်။

“နေဦး... ငါမြင်နေရတယ်၊ အင်း... အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်တော့ ရှိမယ်၊ ရွက်ထည်တံထဲကလူတွေ မပါသေးဘူး၊ တောင်ပေါ်မှာလဲ အများအပြား ရှိနေဦးမှာ သေချာတယ်” တွန်ဂါတာက ထိုနေရာကလေးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး စယ်လီအန်းတို့အနားသို့ ပြန်သွားသည်။

“အဲဒီရဟတ်ယာဉ်အမျိုးအစားကို မင်းသိသလား”

“စူပါဖရယ်လွန် အမျိုးအစား”

စယ်လီအန်းက နည်းနည်းကလေးမှ တံ့ဆိုင်းနေခြင်းမရှိဘဲ တမုဟုတ်ချင်း ပြန်ဖြေသည်။

“မင်း မောင်းလို့ဖြစ်မလား”

“ဘယ်လိုလေယာဉ်ပျံမျိုးကိုမဆို ကျွန်မ မောင်းနိုင်တယ်”

“အားပါး... လေလုံးကလဲ ထွားလိုက်တာကွာ၊ အဲဒီရဟတ်ယာဉ်မျိုးကို မင်း မောင်းဖူးသလား”

ခရိတ်က မနေတတ် မထိုင်တတ်သလို လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“စူပါဖရယ်လွန် အမျိုးအစားကိုတော့ မမောင်းဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရဟတ်ယာဉ်တွေ ကို နာရီပေါင်း ငါးရာလောက် ကျွန်မ မောင်းဖူးထားတယ်”

“အဲဒီအပေါ်ကို ရောက်သွားပြီးရင် ဘယ်လောက် အချိန်အတွင်း ထပ်လှည့်နိုင်မလဲ”

“နှစ်မိနစ်... ဒါမှမဟုတ် သုံးမိနစ်”

“သိပ်ကြာလွန်းတယ်”

ခရိတ်က ခေါင်းယမ်းနေသည်။

“အစောင့်တွေကို တခြားဘက် မျှားခေါ်ထားရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အဲဒီ အချိန်မှာ စပယ်အနားက အသင့်ပြင်ထားပေါ့” ဟု တွန်ဂါတာက ပြောသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟု ခရိတ်ကလည်း သဘောတူသည်။

တွန်ဂါတာက အစီအစဉ်ကို အမြန်ဆုံးရှင်းပြသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ကြစို့၊ ငါ ဟောဟိုဘက်ခြမ်းကိုသွားပြီး မျှားခေါ်မယ်၊ မင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းနားကို ဆင်းသွား၊ ဟုတ်ပြီလား”

ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တွန်ဂါတာက သူ့လက်ပတ်နာရီကို မြောက်ကြည့် သည်။

“အခုကနေ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်... ကိုးနာရီခွဲတိတိမှာ ဟိုဘက်ကနေပြီးတော့ လက်ပစ်ဗုံးကို ငါခွဲမယ်၊ အေကေ-၄၇- သေနတ်နဲ့ အသံပေးမယ်၊ ဒါဆိုရင် ရဟတ်ယာဉ်ကွင်း နားက ရှိနေတဲ့အားလုံးကို မျှားခေါ်လိုက်နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ သေနတ်သံကြားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ရဟတ်ယာဉ်ဆိုကို မင်းတို့သွား၊ ရဟတ်ယာဉ် အပေါ်ကို ပျံတက်တဲ့အသံကြား ရင် ဟောဟိုက ကွင်းပြင်ကလေးဆိုကို ငါ ပြေးထွက်ခဲ့မယ်၊ ရှိနေတဲ့ ငါ့အနားကို ရောက်နိုင်ဦး မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနေရာမှာ ငါ့ကို မင်းတို့ စောင့်ခေါ်တော့”

“ကဲ... စစို့၊ မင်းသေနတ် ငါ့ကိုပေး”

ခရိတ်က သူ့ကိုင်ထားသည့် အေကေ-၄၇-သေနတ်ကို တွန်ဂါတာအား လှမ်းပေး လိုက်ပြီး သူ့ဆီမှ အူဒီသေနတ်ကို ပြောင်းယူလိုက်သည်။ ကျည်ကတ်အပိုများနှင့် လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံးကိုပါ ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့အတွက်က လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ”

“စိန်ထုပ်ကို မင်းယူသွား”

တွန်ဂါတာက သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်ပေးသည်။ ခရိတ်က သူ့ကျောပေါ်သို့ ပြောင်းတင်ထားလိုက်သည်။

“ပြီးမှပြန်တွေ့မယ်” ဟု ခရိတ်ကပြောသည်။

တွန်ဂါတာသည် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားလေတော့သည်။ ခရိတ်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ပြီး ချုံများ၊ ကျောက်တုံးများကိုကွယ်

ကာ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာသည်။ သစ်တောတွင်းသို့ ခဏချင်းမှာပင် ရောက်လာသည်။ တောတွင်း ရေတိုက်စားထားသည့် မြောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့သည်။ ထိုမြောင်းကြီးက ရဟတ်ယာဉ်တွင်းဘေးမှကပ်ပြီး ဆင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မြောင်းထဲဆင်းပြီး သူတို့ လျှောက်လာကြသည်။ ပေတစ်ရာလောက်သွားမိတိုင်း ခရိတ်က သတိနှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ အနီးဆုံး ဒီလောက်ပဲ ကပ်လို့ရမယ်”

ခရိတ်က လေသံနှင့်ပြောသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ထိုနေရာမှာပင် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ ခရိတ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေသည့် ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ်ပြီး ဘေးမှာ ချထားသည်။

မြောင်းထဲမှာဝပ်နေသည့် သူတို့နှင့် ရဟတ်ယာဉ် ရပ်ထားသည့်နေရာမှာ ပေ (၂၀၀) လောက်သာ ကွာဝေးသည်။ ပိုင်းလော့က ရဟတ်ယာဉ်ဝမ်းဗိုက်အောက် နေရိပ်မှာ ထိုင်နေသည်။ စူပါဖရယ်လွန်အမျိုးအစား ရဟတ်ယာဉ်ကြီးသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးလွန်းလှသည်။

ခရိတ်က စယ်လီအန်းဘေးမှာ ပြန်ထိုင်ချပြီး လေသံနှင့် မေးသည်။

“ခရီး ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ပျံနိုင်မလဲ”

“မသေချာဘူး။ တိုင်ကီအပြည့် ဆီရှိနေမယ်ဆိုရင် မိုင်ခြောက်ဆယ်လောက်တော့ မောင်းလို့ရမယ်ထင်တယ်” ဟု စယ်လီအန်းကလည်း လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဆီအပြည့်ရှိပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းကြရတော့မှာပေါ့ကွာ။ ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်”

ခရိတ်က လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ပြီးတော့ ချောကလက်တစ်ပြားကို ထုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်သည်။

စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးစီးကြောင်းတွေ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောက သုတ်လိမ်းထားသည့် ဖုန်များ ပျက်ကုန်သည်။ ခရိတ်က ရေဘူးထဲမှ ရေအနည်းငယ် ငဲ့ထုတ်ကာ မြေမှုန့်နှင့် ရွှံ့ပြုလုပ်ပြီး စယ်လီအန်း၏ မျက်နှာပေါ်က မိတ်ကပ်များကို ပြင်ပေးသည်။ စယ်လီအန်းကလည်း သူ့ကို တစ်လှည့်ပြင်ပေးသည်။

“နှစ်မိနစ်”

ခရိတ်က နာရီကို ကြည့်ပြောပြန်သည်။ ပြီးတော့ မြောင်းဘောင်ပေါ်သို့ ခေါင်းအသာမော့သည်။ ပိုင်းလော့က ထိုင်နေရာမှထပြီး ခါးဆန့်သည်။ ထို့နောက် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

“တစ်ခုခုတော့ စုပြီ”

ခရိတ်က ဗလုံးဗထွေး ပြောသည်။

တစ်ဘက်မှ ရွက်ထည်တဲကို ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ကွယ်နေသည်။ သို့သော်လည်း တဲအတွင်း၌ လှုပ်ရှားမှုများ ရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။

လူအချို့ တဲအတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ အစောင့်များက အလေးပြုကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရဟတ်ယာဉ် စက်နှိုးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မီးခိုးလုံးများ ပေါ်လာကာ ဆူညံသည့်အသံနှင့်အတူ ရဟတ်ယာဉ်စက်က ပုံမှန်လည်နေချေပြီ။

တဲတွင်းမှာရှိနေသည့် လူအုပ်ထဲမှ အရာရှိနှစ်ယောက်သည် ကွင်းကိုဖြတ်ကာ

ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်လာနေကြသည်။

“ပြဿနာတော့ ပေါ်ကုန်ပြီကွာ၊ သူတို့ ပြန်ကြတော့မယ်၊ ဟောပိုမှာ ပီတာဖန်ဂါဘာရာ”

ခရိတ်က မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးနှင့် စိတ်ပျက်သည့်လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာသည် ယူနိုဖောင်း အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသည်။ ခါးထွင် ပစ္စတို ချိတ်ထားပြီး လက်ကိုင်တုတ်ကို ဟန်ပါပါ ကိုင်ထားသည်။ သူ့လမ်းလျှောက်လာနေရင်း နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နှင့် အရေးတကြီး ဆွေးနွေးလာနေသည်။ ထိုနိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကို ခရိတ် မမြင်ဖူးချေ။

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူက တောလိုက်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ လက်ကိုင်အိတ် အနက်ကို ဆွဲလာသည်။ ထိုလက်ကိုင်အိတ်နှင့် သူ့လက်ကို သံကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့်တွဲပြီး သော့ခတ်ထားသည်ကိုပါ မြင်နေရသည်။

အသင့်စောင့်နေသည့် ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ပီတာဖန်ဂါဘာရာ ပြောပြနေသည်များကို ခေါင်းငဲ့ကာ နားထောင်လာသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့မရောက်မီ ခရီးတစ်ဝက်လောက် အရောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်ပြီး အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြပုံရသည်။ နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူက အားနေသည့် လက်တစ်ဘက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ယမ်းပြနေသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကိုလည်း သူ တောင်းပန်နေသည်။ စကားလုံးများက သူတို့ဆီသို့ လွင့်လာသော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ ပီပီသသ ကြားရခြင်း မရှိပါ။ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှင်းပြပြီး အပြင်းအထန် တောင်းပန်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလောက်ကိုသာ အကဲခတ်၍ ရနိုင်လေသည်။

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူက လက်ခါယမ်းပြသည်။ ပြီးတော့ ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ သူတို့ ဆက်လျှောက်ကြသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် တောင်စောင်းဆီမှ လက်ပစ်ဗုံးကွဲသံ မြည်ဟည်းပေါ်ထွက်လာသည်။

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူနှင့် ပီတာဖန်ဂါဘာရာက ခြေလှမ်းကို တုံ့ကန့် ရပ်လိုက်ပြီး တောင်စောင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် အတွဲလိုက် ဆွဲလိုက်သည့် အေဂျေ-၄၇- မောင်းပြန်သေနတ်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

တဲအနီးမှာ အရေးတကြီး အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများဖြင့် ဖူးလွမ်းသွားသည်။ ခုတ်ချင်းဆိုသလိုပင် လက်နက်ကိုင်စစ်သားများသည် သေနတ်သံပေါ်ထွက်ရာ တောင်စောင်းဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။

နောက်ထပ် မောင်းပြန်သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ လူတိုင်းက တောင်စောင်းဆီသို့ အာရုံစိုက် ကြည့်နေကြသည်။ ခရိတ်က သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ကနဲကတနဲ ကျောပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“လာ... သွားမယ်၊ မင်းတို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားနော်”

သူတို့ ဝပ်နေသည့် ရေမြောင်းအတွင်းမှ သုံးယောက်လုံးထကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။

“လောမကြီးနဲ့ မှန်မှန်လျှောက်၊ မှန်မှန်လုပ်”

ခရိတ်က သေချာအောင် ထပ်သတိပေးသည်။ သူတို့သုံးယောက် ယှဉ်တွဲကာ ကွက်လပ်တလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကြသည်။ ပီတာဖန်ဂါဘာရာတို့ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရိတ်က အိတ်ထဲမှ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို နှိုက်ပြီး ပင်ကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်၍ ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားသည်။ ညာဘက်မှာ မောင်းတင်ထား သည့် အူဇီသေနတ်ကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ထားသည်။ ပီတာဖန်ဂါဘာရာတို့ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး လှမ်းချိန်ထားသည်။

သူတို့နှင့် ခြေလှမ်းငါးလှမ်းစာ အကွာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဖန်ဂါဘာရာက လှည့်ကြည့်သည်။ ရွှံ့များလှီးပြီး ရုပ်ဖျက်ထားသော်လည်း ခရိတ်ကို သူ့ချက်ချင်း မှတ်မိသွားလေ သည်။

ခရိတ်က ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ ရင်ဝတည့်တည့်ကို အူဇီသေနတ်နှင့် ထိုးချိန်ထား လိုက်သည်။

“ဒီလောက် အကွာအဝေးကပစ်ရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဆန်ကာပေါက်ဖြစ်သွား မယ်၊ ဟောဒီမှာ လက်ပစ်ဗုံး . . . တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကို ချွဲခွဲလိုက်ရင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ဖြစ်သွားမယ်”

ရဟတ်ယာဉ်စက်သံကြောင့် အားလုံးကြားရအောင် ခရိတ်က အော်ပြောသည်။ နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူက ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အရောင်တောက်သွားသည်။

“ပိုင်းလော့ကို သွားဖမ်း”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ခရိတ်၏ အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ ပြေး သွားကြသည်။

“ကိုင်း . . . ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ရဟတ်ယာဉ်ဆီကိုသွား၊ မပြေးနဲ့၊ မအော်နဲ့”

ခရိတ်က သူတို့နောက် ခြေသုံးလှမ်းအကွာလောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ရဟတ် ယာဉ်နားသို့ မရောက်မီ ပိုင်းလော့က တံခါးပေါက်မှာ ပေါ်လာသည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ မြှောက်ထားသည်။ သူ့နောက်မှာရှိသော ဆာရာက သူ့ကျောကို ပစ္စတိုသေနတ် ဖြင့် ထောက်ထားသည်။

“ဆင်းစမ်း”

ခရိတ်က အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ ပိုင်းလော့က အောက်သို့ခုန်ချသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ဖန်ဂါဘာရာကို ဓားစာခံအဖြစ်နဲ့ ဖမ်းထားပြီလို့ ပြောပြလိုက်၊ တို့ကိုဝင် တိုက်ရင် သူ့အသက် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ မင်း နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ်”

ပိုင်းလော့က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရွက်ထည်ထဲကို မင်းလျှောက်သွား၊ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၊ မပြေးနဲ့၊ မအော်နဲ့”

ပိုင်းလော့ ဝမ်းသာအားရ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလေတော့သည်။

“အပေါ်တက်”

ခရိတ်က ဖန်ဂါဘာရာနှင့် နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကို အူဇီသေနတ်ပြောင်း ၄၅.ယမ်းပြုပြီး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ခိုင်းသည်။

ဖန်ဂါဘာရာက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး သူ့ခေါင်းကို တစ်ဘက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။ ခုခံဖို့ သူပြင်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါမျိုး မလုပ်နဲ့လေ”

ခရိတ်က နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်လိုက်ရင်း သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသည်။ သည်လိုလူမျိုးကို နည်းနည်းကလေးမှ အလစ်ပေး၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်း သိထားသည်။

“ဆက်သွား၊ လှေကားအတိုင်းတက်”

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ဖန်ဂါဘာရာက သူ့ဘက်သို့ ရုတ်ခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သတိမလစ်သော ခရိတ်က လှစ်ကနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သေနတ်ပြောင်းနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဖန်ဂါဘာရာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်လျက် ကျသွားသည်။

ဖန်ဂါဘာရာ ဒူးထောက်လျက် ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခရိတ်က သေနတ်ပြောင်းကို နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူဆီသို့ ချက်ချင်း ပြောင်းရွှေ့ချိန်ထားလိုက်လေသည်။

“သူ့ကိုတုံ့ပြီး လှေကားပေါ်တက်စမ်း”

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ လက်တစ်ဘက်က လက်ကိုင်အိတ် ကိုင်ထားရသဖြင့် တုံ့ဆိုင်းနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် သူ့ကို တည့်တည့် ချိန်ထားသည့် အူဇီသေနတ်ပြောင်းဝကိုကြည့်ပြီး ဒူးထောက်လျက် လဲကျနေသည့် ဖန်ဂါဘာရာကို ဆွဲထူသည်။

သေနတ်နှင့် အရိုက်ခံလိုက်ရသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် သူ့မူးနောက်နေပုံရသည်။ ကိုယ်က ယိမ်းထိုးနေသည်။ နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကိုလည်း မပီမသ ပြန်ပြောသည်။

“ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး။ မပူပါနဲ့၊ ပြီးသွားမှာပါ”

“တိတ်စမ်း၊ ဘာစကားတွေ ပြောနေတာလဲ”

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူက ဖန်ဂါဘာရာကို ခပ်ဆတ်ဆတ် တစ်ချက်ငေါက်လိုက်သည်။

“တက်... တက်... မြန်မြန်တက်”

ခရိတ်က နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူ၏ကျောကို သေနတ်ပြောင်းဝနှင့် ထောက်ကာ တွန်းလိုက်သည်။

“ဆာရာ... သူတို့ကို ချိန်ထားစမ်း”

ခရိတ်က ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ပစ္စတိုက်ကိုင်ရင်း ရပ်နေသည့် ဆာရာကို လှမ်းအော်ပြောကာ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ကွင်းကိုဖြတ်၍ ပြေးသွားသော ပိုင်းလော့မှာ ကွင်းအစပ်နားသို့ ရောက်သွားပေပြီ။

“မြန်မြန်တက်လေ”

ခရိတ်က အော်ပြောပြန်သည်။ နိုင်ငံခြားသားမျက်နှာဖြူက ဖန်ဂါဘာရာကို တွန်းတင်ပြီး သူက နောက်မှတက်လိုက်သွားသည်။ လက်ကောက်ဝတ်နှင့်ပူးပြီး သော့ခတ်ထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်အနက်က ယမ်းခါနေသည်။

ခရိတ်က သူတို့နောက်မှ ခုန်တက်လိုက်သွားသည်။

“ဟိုခုံတန်းပေါ်မှာ သွားထိုင်၊ ထိုင်ခုံခါးပတ်တွေ ပတ်ထား၊ ဆာရာ ထွက်လို့ရပြီလို့ စယ်လီအန်းကို ပြောပြလိုက်တော့”

ခရိတ်က အမိန့်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေးနေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်သည် မြေပြင်မှ ကြွတက်ကာ လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံ ကြားခဲ့ရသည့် တောင်စောင်းဆီသို့ ဦးတည်ပြီး လျင်မြန်စွာ ပျံသန်းသွားသည်။ ခရိတ်က ဘယ်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားသည့် လက်ပစ်ဗုံးကို ဖွင့်ထားသော အပေါက်မှနေ၍ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ တောစပ်မှာကျပြီး ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ထိုဗုံးပေါက်ကွဲသံကြောင့် အောက်မှာရှိနေသည့် စစ်သားများ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်ကုန်မည်မှာ သေချာသည်။

ခရိတ်က ဖန်ဂါဘာရာ၏နောက်မှာ သွားရပ်သည်။ အူဇီသေနတ်ဖြင့် လည်ကုပ်ကို ထောက်ထားရင်း အားနေသည့် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဖန်ဂါဘာရာ၏ခါးမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ကာ သူ့ခါးကြားထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ဆာရာက ပိုင်းလော့အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထိန်းထား”

ဆာရာကို တာဝန်လွှဲပေးပြီး ဖွင့်ထားသည့် တံခါးပေါက်နားသို့သွားကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

တွန်ဂါတာကို ချက်ချင်း မြင်လိုက်သည်။ တောတွင်းမှ ကွင်းဘက်သို့ ပြေးထွက်လာသည်။ အေကေ-၄၇- မောင်းပြန်သေနတ်ကိုမြှောက်ကာ ၄၅.ယမ်းပြန်နေသည်။

“ကိုင်ထားကြ၊ အောက်ကိုဆင်းတော့မယ်”

ခရိတ်က ခေါင်းပေါ်ရှိ အသံချဲ့စက်မှ စယ်လီအန်း၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကြီးမားသော ရဟတ်ယာဉ်ကြီးသည် အောက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုးဆင်းသွားသည်။ စယ်လီအန်းက တွန်ဂါတာ၏ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်လောက်မှရပ်ပြီး အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နှိမ့်ဝေးသည်။

တွန်ဂါတာက မောင်းပြန်သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး အပေါက်ဝမှာရှိနေသည့် ခရိတ်ကို မော့ကြည့်သည်။ ခရိတ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျှားထိုးလိုက်ပြီး အောက်မှာရှိနေသည့် တွန်ဂါတာဆီသို့ လက်လှမ်းပေးသည်။ အပေါ်သို့ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“အိုကေ... မောင်းနိုင်ပြီ”

ခရိတ်က အနီးရှိ အသံချဲ့စက်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်က ချက်ချင်း အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။ ပေတစ်ထောင်လောက် အမြင့်သို့ ရောက်သောအခါ အနောက်စူးစူးဆီသို့ ဦးတည်ပြီး အရှိန်ဖြင့် ပျံသန်းသွားလေတော့သည်။

ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် ဖန်ဂါဘာရာတို့ဆီသို့ တွန်ဂါတာက လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖန်ဂါဘာရာကတော့ စောစောက အရှိက်ခံထားရသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် အမူးမပြေသေးဟန်ဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကာနေသည်။

“သူတို့ကို ဘယ်မှာတွေ့လာတာလဲ ခရိတ်”

“မင်းအတွက် လက်ဆောင်ကလေး ဆိုပါတော့ကွာ”

ခရိတ်က ထိုသို့ပြောရင်း အူဇီသေနတ်ကို တွန်ဂါတာအား လှမ်းပေးသည်။

“မောင်းတင်ထားတယ်၊ သူတို့ကို မင်း စောင့်ကြည့်ပေးထားနိုင်မလား” ဟုလည်း
မေးသည်။

“သိပ်ကို ဝမ်းသာစရာကြီး ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့ကွာ”

တွန်ဂါတာက ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှ နှစ်ယောက်ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားလိုက်သည်။

“စယ်လီအန်းဆီ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ခရိတ်က တစ်ဘက်သို့ လှည့်သည်။ ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် နိုင်ငံခြားသားမျက်နှာ
ဖြူ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နောက်သို့ မြန်မြန်ပြန်လှည့်လိုက်ရသည်။ နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူ
သည် သူ့လက်တောက်ဝတ်နှင့်တွဲပြီး သော့ခတ်ထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်အနက်ကိုဖြုတ်ကာ
ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ ရုတ်တရက် လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

ခရိတ်ကလည်း ထိုအဖြစ်ကို သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဘတ်စကက်ဘော
သမားလို လွင့်ပျံလာသည့်အိတ်ကို ခုန်ဖမ်းလိုက်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“ဒီထဲမှာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ပါမယ်ထင်တယ်၊ ဒီလူကို ငါ့ကြည့်နေ
တာ၊ သူ့အပူအရာက တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေသလိုပဲ ဆမ်”

အိတ်နက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး ခရိတ်က စယ်လီအန်းရှိရာ လေယာဉ်မောင်းခန်းထဲသို့
ဝင်လာခဲ့သည်။ စယ်လီအန်းဘေးရှိ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ စိန်ထုပ်ကို
သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြိုးနှင့်ပူးချည်ထားလိုက်သည်။

“ဒီရုဗတ်ယာဉ်ကိုလည်း မင်း မောင်းတတ်တာပဲကိုး”

စယ်လီအန်းက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။ မည်းနေသည့် မျက်နှာပေါ်တွင်
သူ့သွားများက အလွန်ဖြူဖွေးနေသည်။

“သဲကန္တာရထဲက လင့်ရိုဗာကား စောင့်နေတဲ့နေရာကလေးကို ကျွန်မတို့ ပြန်သွား
မယ်”

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ၊ ဓာတ်ဆီအခြေအနေက ဘယ်လိုနေသလဲ”

“တိုင်ကီတစ်လုံးက အပြည့်၊ နောက်တစ်လုံးက လေးပုံသုံးပုံလောက် ရှိနေတယ်၊
အများကြီးပဲ၊ ကြိုက်သလောက်မောင်းလို့ ရတယ်”

ခရိတ်က လက်ကိုင်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး သော့ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။
ဂဏန်းတွဲဖြင့် ပိတ်ရဖွင့်ရသော သော့ဖြစ်နေသည်။

“နယ်ခြားကိုရောက်အောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ မောင်းရမလဲ”

“တစ်နာရီကို မိုင်တစ်ရာခုနှစ်ဆယ်နှုန်းလောက်နဲ့ ပုံနေတယ်၊ ဒါကြောင့် နှစ်နာရီ
နီးပါးလောက်တော့ သွားရလိမ့်မယ်၊ လမ်းလျှောက်ပြန်ရတာထက်တော့ အများကြီး ပိုကောင်း
သွားတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အမှန်ဆုံးပေါ့ဗျာ”

ခရိတ်က ပြန်ပြုံးပြသည်။

လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ မောင်းချားဖြင့် သော့ကို ကလေး

ထုတ်လိုက်သည်။ အပေါ်ဆုံးတွင် ရှုပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်၊ ခြေအိတ်တစ်စုံ၊ တစ်ဝက်လောက်ရှိ နေသော အရက်တစ်ပုလင်း၊ နိုင်ငံလေးနိုင်ငံက ထုတ်ပေးထားသည့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လေးခု၊ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် တစ်စောင်တို့ကို တွေ့ရသည်။

“ထင်သလို ခရီးသွားနိုင်တဲ့လူကိုး”

စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြောရင်း အရက်ပုလင်းကို ဖွင့်သည်။ သည်အတိုင်း တစ်ခဲမော့ သောက်လိုက်သည်။ စယ်လီအန်းကို လှမ်းပေးပြီး အဝတ်အစားများကို မကြည့်သည်။ အောက်ကဖိုင်တွဲတစ်ခု ထွက်လာသည်။ ဖိုင်တွဲပေါ်တွင်ရှိနေသည့် နိုင်ငံတစ်ခု၏ တံဆိပ်ကို မြင်ရသဖြင့် ခရိတ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဖိုင်တွဲကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အင်္ဂလိပ် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် မှိုက်ထားသော စာရွက်များ ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာတွေလဲ”

စယ်လီအန်းက လှမ်းမေးသည်ကိုပင် သူမကြားတော့။ ဖိုင်တွဲရှိ မာတိကာကို ကမန်းကတန်း ဖတ်သည်။ နောက်ထပ် နှစ်မျက်နှာကို ဖတ်သည်။ သူ့မျက်နှာထား ပိုမိုတင်းမာ လာသည်။ နောက်နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ် ကြာသောအခါ သူခေါင်းပြန်မော့လာပြီး ရှေ့သို့ငေးကြည့် ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲလား၊ သူတို့ကိုယ်သူကို သိပ်သေချာနေကြတာကိုး၊ ပီတာ ဖန်ဂါဘာရာအတွက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ လက်နှိပ်စက် အသင့်ရိုက်ထားတယ်၊ စကားပွက်တွေ ကိုတောင် မသုံးတော့ဘူး”

ခရိတ်က မယုံကြည်နိုင်သလို ခေါင်းကို ခါယမ်းနေရင်းက ပြောသည်။

“ဘာတွေလဲ”

စယ်လီအန်းက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးပြန်သည်။

“တော်တော်ကို မယုံကြည်နိုင်စရာတွေပဲ၊ ဒါတွေကို ဆမ် ဖတ်ကြည့်မှ ဖြစ်တော့ မယ်”

ခရိတ်က အရက်ပုလင်းကိုကောက်ပြီး နောက်တစ်ခဲ မော့သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှ ထကာ တွန်ဂါတာဇက်ဘီဝေဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြိုးများဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

တွန်ဂါတာနှင့် ဆာရာသည် ဓားစာခံနှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေ ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ကိုလည်း ကုလားထိုင်ခါးပတ်ဖြင့် ပူးပြီး ချည်နှောင်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဖန်ဂါဘာရာသည် ခေါင်းအမူးပြေသွားဟန် ရှိသည်။ တွန်ဂါတာနှင့် မျက်လုံးချင်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝါးစားတော့မလို မုန်းတီးရွံ့ရှာစွာ ကြည့်နေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါကွာ”

ခရိတ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တွန်ဂါတာ၏ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ လက်ကိုင်အိတ် ကို တွန်ဂါတာ၏ ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ပေးသည်။

“သေနတ်ငါ့ကိုပေး၊ အဲဒီထဲက စာရွက်တွေ မင်းဖတ်ကြည့်စမ်း”

ခရိတ်က အူဇီသေနတ်ကို ပြောင်းယူပြီး ဓားစာခံနှစ်ယောက်ဘက်သို့ ကြည့်ချိန်

ထားသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကာနယ်၊ ခင်ဗျားတိုင်းပြည်က ဆောင်းရာသီနဲ့ လွတ်တင်းသွားတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကတော့ စိတ်ချမ်းသာနေမှာပါပဲ”

ခရိတ်က နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာ ထိပ်တန်းသံတမန်... ”

“မှန်ပါတယ် ကာနယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေအားလုံး ဖတ်ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပါးစပ်ပေါက်ကြီးကို ပိတ်မထားဘူးဆိုရင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ နည်းနည်းကလေးမှ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်” ပြီးတော့ ပီတာဖန်ဂါဘာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကင်းလင်းစိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံကြီးကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ထားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ အဲဒီကနေ လက်ရှောင်ပေးဖို့ပါ ခင်ဗျား စဉ်းစားထားရဲ့လား”

“ခင်ဗျား တစ်ကြိမ်လွတ်သွားပြီးပြီ မစွတာမဲလို့၊ ဒီလိုအမှားမျိုးကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ နှစ်ခါထပ်မလုပ်ဘူး” ဟု ဖန်ဂါဘာရာက လေသံခပ်ပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။

သေနတ်နှင့် ချိန်ထားခြင်း ခံနေရသော်လည်း ဖန်ဂါဘာရာ၏သတ္တိသည် အပြည့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခရိတ်မှာ ကျောထဲမှပင် စိမ့်လာမိလေသည်။ ပြီးတော့ ဖန်ဂါဘာရာက သူ့ကိုလည်း မုန်းတီးရွံရှာစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိတ်က တွန်ဂါဘာဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရတော့သည်။

တွန်ဂါဘာက စာရွက်များကို ခပ်မြန်မြန် လှန်လှောဖတ်သည်။ ဖတ်နေရင်းမှာလည်း သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသမီးများ တဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည်။

“ဒါဘာတွေလဲ မင်းသိသလား ခရိတ်”

“အာဏာသိမ်းဖို့အတွက် အစီအစဉ်တွေလေကွာ၊ အင်္ဂလိပ်လို ရိုးရိုးကလေး ရေးထားတာပဲ၊ ပီတာဖန်ဂါဘာရာအတွက် အာဏာသိမ်းပေးမယ့် အစီအစဉ်တွေပေါ့”

ခရိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒီအထဲမှာ အားလုံး ချနေထားတယ်၊ အကုန်လုံးပါတယ်၊ ဒီမှာကြည့် သူတို့လုပ်ကြံပစ်ဖို့ လူတွေရဲ့နာမည်တွေကိုပါ တစ်ယောက်မကျန် ရေးထားတယ်၊ သူတို့ကို အကူအညီပေးမယ့် လူတွေစာရင်းလည်း ပါတယ်၊ အာဏာသိမ်းပြီးတဲ့အချိန်မှာ တိုင်းပြည်ကို ဖန်ဂါဘာရာ အနေနဲ့ အသံလွှင့်ဖို့ မိန့်ခွန်းကိုတောင် အဆင်သင့် ရေးထားတယ်”

“စာမျက်နှာ နှစ်ဆယ့်ငါးကို လှန်ကြည့်လိုက်ပါဦး” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

တွန်ဂါဘာက စာရွက်များကိုလှန်ပြီး စာမျက်နှာနံပါတ် ရှာနေသည်။

“ဟ... ဒါက ငါ့အကြောင်းပဲ၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကို နိုင်ငံခြားဖို့ပြီး ဦးနှောက်ဆေးပစ်မယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ မာတာဘယ်လီလူမျိုးတွေ တစ်သက်လုံး ကျွန်ဖြစ်အောင် ငါက ခေါင်းဆောင်မှု ပေးရမယ်တဲ့၊ ငါ့နာမည်ကို သူတို့ သုံးကြမယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဆမ်း... မင်းနာမည်ကို အသုံးချဖို့ သူတို့စီစဉ်ထားတယ်၊ တို့ကျောက်ဂူထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့နန်း သူတို့ မိုင်းခွဲပစ်လိုက်တော့ တို့အားလုံးသေသွားပြီလို့ သူတို့ထင်တယ်၊ ဒါဟာ ဖန်ဂါဘာရာ ရှုံးနိမ့်သွားပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ သူ့မျက်နှာကို မင်းအခုကြည့်လိုက်စမ်း”

ခရိတ်က ပြောပြနေသော်လည်း တွန်ဂါတာက နားမထောင်တော့ပေ။ လက်ကိုင် အိတ်ကိုပိတ်ကာ ခရိတ်၏ပေါင်ပေါ်သို့ ပြန်တင်ပေးသည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ပြီး ပီတာဖန်ဂါတာရာနှင့် မျက်နှာချင်း ထိတော့မတတ်အထိ ကပ်ကြည့်သည်။

“လူယုတ်မာ၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးကို မင်းအာဏာရဖို့အတွက် ရောင်းစားမယ့် အကောင်၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုး ကျွန်ပြန်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ့် သစ္စာဖောက်”

တွန်ဂါတာက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အသံကြီးဖြင့် အော်လိုက်ရင်း ဖန်ဂါတာရာ၏ ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ဖြုတ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ကုပ်မှဆွဲကာ ဖွင့်ထားသည့် တံခါးပေါက်မှ ကန်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဆမ်... မလုပ်နဲ့”

ခရိတ်က တအားကုန်အော်ပြီး သူတို့ဆီ ပြေးသွားသည်။

ဖန်ဂါတာရာသည် ရဟတ်ယာဉ်အောက်မှ တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖမ်းမိဖမ်းရာ ကြမ်းပြင်အစွန်းကို ဖမ်းဆုပ်ထားသည်။ ရဟတ်ယာဉ်က ပေနှစ်ထောင်ကျော် အမြင့်မှာ ရောက်နေသည်။

“သေလိုက်... မင်းလို အမျိုးသစ္စာဖောက်မျိုး သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေဖြစ်အောင် သေလိုက်”

ကြမ်းပြင်ကိုကုပ်ထားသည့် ဖန်ဂါတာရာ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို တွန်ဂါတာက မြေထောက်ဖြင့် ကန်ချရင်း တအားအော်နေသည်။

“ဆမ်... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့”

တွန်ဂါတာကို ခရိတ်က ပြေးဆွဲသည်။ တွဲလောင်းဖြစ်နေသော ဖန်ဂါတာရာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ လောကကြီးတွင် အထိတ်တလန့် အကြောက်ရွံ့ဆုံး ဖြစ်နေသည့် သည်လိုမျက်နှာမျိုးကို သူတို့ သည်တစ်ကြိမ်သာ မြင်တွေ့ဖူးလေသည်။

“မလုပ်နဲ့ဆမ်... မလုပ်နဲ့၊ သူ့ကို သတ်မပစ်လိုက်နဲ့၊ မင်းအပြစ်တွေ ရှင်းသွားအောင် လုပ်နိုင်သူဟာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ သူ့ကို မင်းသတ်ပစ်လိုက်ရင် မင်းဘယ်တော့မှ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ငံကို ပြန်သွားခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

တွန်ဂါတာက ခရိတ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“တို့အားလုံးရဲ့ ပြဿနာတွေ ရှင်းသွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်တာဟာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်လေကွာ”

ခရိတ်က အလောသုံးဆယ် ရှင်းပြရပြန်သည်။ တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာများ လျော့ပါးစပြုလာသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ တွဲလောင်းဖြစ်နေသည့် ပီတာဖန်ဂါတာရာကို သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြသည်။

အပေါ်သို့ရောက်လာသော ပီတာဖန်ဂါတာရာသည် အကြောက်လွန်နေသဖြင့် မတ်တတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့ပေ။ ဒူးများ ချောင်ကျနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကပင် တွဲပြီး စောစောက ခုံတန်းရှည်ပေါ်သို့ ပြန်ပို့ပေးရသည်။ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် လည်း ညည်းညူနေသည်။

ဖန်ဂါတာရာကို ထိုနေရာမှာ ပြန်ထားပြီးသောအခါ ခရိတ်က စယ်လီအန်းရှိရာသို့

မောကြီးပန်းကြီး ပြန်လာသည်။

“အထဲထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ” ဟု စယ်လီအန်းက ဆီးမေးသည်။

“ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ပါဘူး။ ဆစ်က ဖန်ဂါဘာရာကို သတ်မယ်လုပ်နေလို့ တားနေရတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့များ အပင်ပန်းခံပြီး တားနေရတာလဲ မောင်ရယ်၊ အဲဒီဝက်မျိုးကြီးကို ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် ပစ်သတ်လိုက်ချင်တယ်”

စက်သံကြားမှ စယ်လီအန်းက အော်ပြောသည်။

“ဒါလင် . . . ဟာရဲရားမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ အမေရိကန်သံရုံးကို ရေဒီယိုနဲ့ အဆက်အသွယ်ထုပ်လို့ ရမလား”

“ဒီရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကနေတော့ တိုက်ရိုက်ရမယ် မထင်ဘူး” ဟု စယ်လီအန်းက ခဏကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

“တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်စမ်းပါ။ စက်စနာလေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျတဲ့ အကြောင်းလည်း သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ သတင်းပေးထားပုံ မရသေးဘူး”

“ဂျီဟန်နက်စ်ဘတ်မြို့ကနေ တစ်ဆင့် ဆက်ကြည့်မယ်လေ၊ အနီးဆုံးဌာနဆိုလို့ ဒါတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ဂျီဟန်နက်စ်ဘတ်မြို့ရှိ ဝိုင်ယာလက်စခန်းက ချက်ချင်း အဖြေပြန်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့လေယာဉ် ဘယ်နားမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

“ဘောဆွာနာမြောက်ပိုင်း . . . ”

စယ်လီအန်းက သူတို့ရှိနေသည့် နေရာ၏ မြေပုံညွှန်းများကို ရွတ်ပြနေသည်။

“ဟာရဲရားမြို့က ဘယ်နံပါတ်ကို ဆက်ချင်တာလဲ”

“အမေရိကန်သံရုံးက ယဉ်ကျေးမှုသမား မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူနံပါတ်ကို မသိဘူး၊ စိတ်မချီပါနဲ့နော်”

“ခဏကိုင်ထားပါ”

တစ်မိနစ်မပြည့်မီမှာပင် မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့၏အသံကို သူတို့ ကြားရလေသည်။

“အောက်စ်ဖို့ ပြောနေတယ်၊ ဘယ်သူလဲ”

စယ်လီအန်းက စကားပြောခွက်ကို ခရိုတ်အား လှမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ ခလုတ်ကို ပါ နှိပ်ပေးလိုက်သည်။

“မော်ဂန် . . . ခရိုတ် စကားပြောနေတယ်၊ ခရိုတ်မဲလိုး”

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ အခု ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ ထင်သလဲ၊ တစ်ခုမှ ရှင်းမရတော့ဘူး၊ စယ်လီအန်းရော ဘယ်မှာလဲ”

မော်ဂန်က အသက်မရှူနိုင်ဘဲ မေးခွန်းများကို တသိကြီး မေးသည်။

“မော်ဂန် . . . နားထောင်ပါဦး၊ သိပ်ကို အရေးကြီးနေတယ်၊ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံကို အာဏာသိမ်းပေးမယ့် နိုင်ငံခြားသား ကာနယ်တစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား မတွေ့ချင်ဘူးလား၊ သူနဲ့ စကားပြောမကြည့်ချင်ဘူးလား”

တစ်ဘက်က တိတ်သွားသည်။ လေလှိုင်းသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။

“ဆယ်စက္ကန့်စောင့်ပါ”

ခရိတ်က စောင့်နေသည်။ ဆယ်စက္ကန့် ဆိုသည်မှာ အလွန်တရာ ကြာညောင်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

“ဘာမှ ဆက်မပြောပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ရမယ် ဆိုတာကိုသာ ပြောပါ”

“မြေပုံညွှန်းနဲ့ ပြောပြမယ်”

စယ်လီအန်း ရေးချပြသည့် မြေပုံညွှန်းများကို ခရိတ်က ဖတ်ပြသည်။

“အဲဒီနေရာမှာ အရေးပေါ်ဆင်းဖို့ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကလေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ မီးပုံပြီး အချက်ပြမယ်၊ အဲဒီကိုရောက်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“ဆယ်စက္ကန့်လောက် စောင့်ပါဦး”

ခရိတ်က စောင့်ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ဆယ်စက္ကန့်ပင် ပြည့်ပုံမပေါ်။

“မနက်ဖြန် အရက်တက်အချိန်မှာ ရောက်လာမယ်”

“နားလည်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေမယ်”

ခရိတ်က စကားပြောခွက်ကို စယ်လီအန်းလက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“နယ်ခြားကိုရောက်ဖို့ လေးဆယ့်သုံးမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်၊ မောင့်မျက်နှာပေါ်က ရွံ့နဲ့လိမ်းထားတဲ့ မိတ်ကပ်တွေက သိပ်လှတာပဲ မောင်”

“မင်းလည်း အတူတူပါပဲ၊ သိပ်လှတယ်၊ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာပုံပဲ ရိုက်ပြီးထည့်လိုက်ရရင် သိပ်နာမည်ကြီးသွားမယ်”

စယ်လီအန်းက နှာခေါင်းကိုရွံ့ပြီး လျှာထုတ်ပြလိုက်လေသည်။

နယ်ခြားကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ဆယ်ခုနစ်မိနစ် ကြာသောအခါ သူတို့ငှားထားသည့် လင့်ရိုလာကားကို သဲကန္တာရထဲမှာ လှမ်းမြင်ရလေသည်။ သူတို့ ထားခဲ့သည့် နေရာမှာပင် တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘုရားသခင်... ဟိုမှာ မာတာဘယ်လီနှစ်ယောက် ဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေတုန်းပါလား၊ သူတို့ကို ကြိုပြီးသတိပေးထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီရဟတ်ယာဉ်က အစိုးရအမှတ်အသားနဲ့ဆိုတော့ ဆီးပစ်နေရင် ခက်မယ်”

လင့်ရိုလာကားဘေးနားတွင် လူနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို သူတို့ လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ကို မြင်သဖြင့် မောင်းပြန်သေနတ်များကို အသင့်ကိုင်ထားကြသည်။

စယ်လီအန်းက အသံချဲ့စက်ဖြင့် အောက်သို့လှမ်းအော်ပြီး အကြောင်းကြားသည်။ မာတာဘယ်လီ နှစ်ယောက်က မြှောက်ထားသည့် သေနတ်များကို အောက်သို့ ပြန်စိုက်ချလိုက်သည်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

စူပါဖရယ်လွန် ရဟတ်ယာဉ်ကြီး နိမ့်ဆင်းသွားသောအခါ မာတာဘယ်လီ လူငယ်လေးနှစ်ယောက်၏ ပြုံးနေသောမျက်နှာကို မြင်ကြရလေသည်။

ထိုနေ့မနက်ပိုင်းကပင် ဂျီနတ်စ်က ဒရယ်တစ်ကောင် ပတ်ခတ်ရရှိထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အဖို့ အစားကောင်းကောင်းလေးနှင့် စားသောက်ခွင့် ကြုံကြရသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် လုံခြုံနေအတွက် ကင်းစောင့်ဖို့ တာဝန်များ ခွဲကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်တက်တွင် လေယာဉ်ပျံသံကို ကြားရသည်။ အမေရိကန် လေတပ်အမှတ်အသားပါသည့် ကုန်တင်လေယာဉ်ပျံကြီး တောင့်ဘက်မှ ပျံသန်းလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“အဲဒီလေယာဉ်ပျံက ကြီးပေမယ့် ပြေးလမ်းတိုတိုကလေးပေါ့မှာ ဆင်းနိုင်တယ်၊ တက်နိုင်တယ်၊ စောင့်ကြည့်”

စယ်လီအန်းက လေယာဉ်အမျိုးအစားနှင့် လေယာဉ်၏အစွမ်းကို ရှင်းပြနေသည်။

သူ ပြောပြသည့်အတိုင်းပင် ဧရာမလေယာဉ်ပျံကြီးသည် စက်စနာလေယာဉ်ပျံကြီးကဲ့သို့ပင် ပြေးလမ်းတိုတိုကလေးပေါ့မှာ ချောမောစွာ ဆင်းလာသည်။ ရှေ့နှုတ်သီးဘက်မှ တံခါးပွင့်ပြီး မော်ဂန်အောက်စ်ဖို့ဦးဆောင်ကာ လူငါးယောက် ဆင်းလာသည်။

“ငါးသေတ္တာထဲက ငါးတွေလိုပဲ” ဟု ခရိတ်က ပြောသည်။

သူတို့ငါးယောက်စလုံး အင်္ကျီလက်တိုများ ဝတ်ထားကြသည်။ အားကစားသမားများလို ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လျှောက်လာကြသည်။

“စယ်လီအန်း... ခရိတ်...”

မော်ဂန်က သူတို့နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ တွန်ဂါတာဇော်ဘီဝေကို မြင်ပြီး မှတ်မိသွားသည်။

“ဝန်ကြီးကိုတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေပါပဲ”

မော်ဂန်က သူ့လူများနှင့် နာမည်ဖော်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးခြင်း မရှိချေ။ သို့သော်လည်း ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဖမ်းလာတာ သူတို့ပဲလား”

ဂျီနတ်စ်နှင့် အေရွန်က ပီတာဖန်ဂါဘာရာနှင့် နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်ကို ရှေ့သို့ ခေါ်လာပေးသည်။

“ဟ... ဒါ ဗိုလ်ချုပ်ဖန်ဂါဘာရာပဲ၊ ခရိတ်... ခင်ဗျား ရူးသွားပြီလား”

မော်ဂန်က အံ့ဩတကြီးဖြင့် အော်မှေးသည်။

“ဒီထဲပါတာတွေ အလျင်ဖတ်ကြည့်ဦး၊ နောက်ပြီးတော့မှ ခင်ဗျား ပြောချင်တာပြော”

ခရိတ်က ဖိုင်တွဲကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ခဏစောင့်ကြည့်နော်”

မော်ဂန်က ဖိုင်တွဲကိုလက်ခံယူရင်း ပြန်ပြောသည်။

ဂျီနတ်စ်နှင့် အေရွန်က အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို လေယာဉ်ပျံကြီးဆီသို့ ခေါ်ယူသွားသည်။ အမေရိကန်များက လွှဲပြောင်းလက်ခံလိုက်ကြသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ကြီးဖြင့် ပူးချည်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ့အမူအရာသည် ခါးတိုင်းလို ကြားကြားရွားရွားကြီး မဟုတ်တော့ချေ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ တွန်ဂါတာနှင့်လည်း မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မကြည့်တော့ချေ။

တွန်ဂါတာက သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ဖန်ဂါဘာရာကို ဖမ်းဆွဲသည်။ ပါးနှစ်ဘက်ကို လက်နှင့် ညှစ်ကိုင်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် ဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ စက္ကန့်အတော်ကြာအောင် ပီတာ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာမှာ ယိုင်လဲကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အနီးရှိ အမေရိကန်တစ်ယောက်က အချိန်မီ ဖမ်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။

“နည်းနည်းကလေးမှ သတ္တိမရှိတဲ့အကောင်၊ ခရိတ်... လေယာဉ်ပျံပေါ်တုန်းက မင်း ငါ့ကိုမဆွဲခဲရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ဒီလိုကောင်မျိုး အဲဒီလိုနည်းနဲ့ သေသွားမှအေးမယ်၊ ခေါ်သွားစမ်း... ခေါ်သွားစမ်း... ငါနဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားစမ်း၊ ငါ ထသတ်မိတော့မယ်”

တွန်ဂါတာက အံ့ကြွတ်ပြီး ပြောသည်။

ပီတာဖန်ဂါဘာရာနှင့် နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူကာနယ်ကို အမေရိကန် လေယာဉ်ပျံကြီးပေါ်သို့ ခေါ်တင်သွားကြလေသည်။

ခရိတ်နှင့် သူ့အဖွဲ့က လင်ရိုဗာကားအရိပ်မှာ စုထိုင်ရင်း စောင့်နေကြသည်။ သူတို့ စောင့်နေရသည့် အချိန်မှာ ကြာမြင့်လွန်းလှချေသည်။ လေယာဉ်ပျံကြီးပေါ်မှ ဝိုင်ယာလက်စက်ဖွင့်သည့်အသံများကို ကြားကြရသည်။

“ပြိုလဲတုကနေတစ်ဆင့် ဝါရှင်တန်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ခရိတ်က ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြသည်။

ဆယ်နာရီထိုးပြီးတော့မှ မော်ဂန်သည် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်ဆိုသူ တစ်ယောက်နှင့် အတူ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသည်။

“သူက ကာနယ်စမစ်ပါ”

မော်ဂန်က ယခုကျမှ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်ဆိုသူ၏ နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လွဲပြောင်းပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်တော်တို့ တန်ဖိုးဖြတ်ကြည့်ပါဏယ်၊ တကယ်တန်ဖိုးရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းအစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါတယ်” ဟုလည်း မော်ဂန်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒါလောက် သဘောထားကြီးရင် တော်သေးတာပေါ့လေ” ဟု ခရိတ်က လှမ်းခန့်သည်။

“ဝန်ကြီး မစ္စတာဇက်ဘီဝေခင်ဗျား၊ ဝန်ကြီးရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့အချိန်ထဲက ကျွန်တော်တို့ကို နည်းနည်းလောက် ခွဲပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဝန်ကြီးနဲ့ သိပ်စကားပြောချင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဝါရှင်တန်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ သူနဲ့ စကားပြောခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

“ဒီအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ခေါ်သွားချင်တယ်”

တွန်ဂါတာက ဆာရာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းတို့ဘက်သို့ မော်ဂန်က လှည့်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မေတ္တာရပ်ခံတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမိန့် ပေးတာပါ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟိုရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လင့်ရိုဗာကားကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟု ခရိတ်က မော်ဂန်ကို မေးသည်။

“ဒါတွေအတွက် မပူပါနဲ့၊ သူတို့ပိုင်ရှင်တွေလက်ထဲ ချော့ချောမောမော ပြန်ရောက် သွားအောင် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပေးပါမယ်”

နောက်ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်ကြာသောအခါ ကုလသမဂ္ဂဌာနချုပ်ရှိ ဇင်ဘာတွေ့ နိုင်ငံ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်၏ လက်ထဲသို့ ဖိုင်တွဲတစ်ခု ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုဖိုင်တွဲကို ဟာရဲရားမြို့သို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

ထိုဖိုင်တွဲရောက်သွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို သူတို့လက်သို့ ပြန်အပ်ရန် ဇင်ဘာတွေ့အဖွဲ့ရက မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ဇင်ဘာတွေ့ ရဲအရာရှိနှစ်ဦး နယူးယောက် မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ပီတာဖန်ဂါဘာရာကို ပြန်ခေါ်သွားရန်ဖြစ်သည်။

ဟာရဲရားလေဆိပ်တွင် အမေရိကန်လေကြောင်း ကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်ပျံကြီး ဆင်းသက်ပြီးသောအခါ ပထမတန်းအပေါက်မှ ပီတာဖန်ဂါဘာရာ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ကြ ရသည်။ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်နှင့် သူ့လက်ကိုတွဲပြီး လက်ထိပ်ခတ်ထားသည်။ တံခါးအလုံ ပိတ်ထားသည့် ဗင်ကားတစ်စီးက လေယာဉ်ပျံအောက်မှာ အသင့်စောင့်နေသည်။

ဖန်ဂါဘာရာ ပြန်လာသည့်အကြောင်း ဘယ်သတင်းစာ၊ ဘယ်ရုပ်မြင်သံကြားတွင် မှ မမြင်တွေ့ကြရချေ။

သူ့ကို ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးသို့ တိုက်ရိုက် ခေါ်အောင်သွားသည်။ နောက် ဆယ်ခြောက်ရက် ကြာသောအခါ အကျဉ်းထောင်အတွင်းရှိ အထိတ်ထိတ်တွင် သူ သေဆုံး နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပျက် နေသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ အလောင်းကို ထောင်နောက်ဘက်ဘေးပေါက်မှ ထုတ်ပေးလိုက် သည်။

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ ဝန်ကြီးများအတွက် သတ်မှတ်ထားသော အမှတ်အသားပါ မာစီဒီးကားတစ်စီးသည် မြို့ပြင်အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းပြေးသည်။ တစ်နေရာတွင် တိမ်းမှောက်သွားကာ ကားမီးလောင်သွားသည်။

ကားထဲမှာ လူတစ်ယောက်သာ ပါသည်။ မီးလောင်ထားသဖြင့် မည်းနေသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာဝန်များက စစ်ဆေးကြည့်ရာ ထိုအလောင်းသည် ပီတာဖန်ဂါဘာရာ၏ အလောင်းဖြစ်ကြောင်း အစစ်ခံကြသည်။

သူ့ကို စစ်အခမ်းအနားဖြင့် ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

နာတာလျှော့ပွဲတော်နေ့ မနက် ဆယ်နာရီအချိန်တွင် နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူ ကာနယ်ကို သူ၏ တိုင်းပြည်အစပ်နားသို့ သွားချပေးလိုက်သည်။

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ သူ၏နိုင်ငံတွင်းသို့ ဖြည်း

ဖြည်းချင်း လျှောက်ဝင်သွားသည်။ မော်တော်ကားတစ်စီးက သူ့ကို လာရောက်ကြိုဆိုတာ ခေါ်ယူသွားသည်။

ဗဟိုပန်းခြံအနီးမှာရှိသည့် ကမ္ဘာ့ဘဏ်အဆောက်အအုံမှ သီးသန့်ခန်းထဲမှာ ဟင်နရီ ပစ်ကရိန်းက ဂုဏ်ပြုနေလယ်စာ စားပွဲတစ်ခုကို တည်ခင်းဧည့်ခံသည်။

စယ်လီအန်နှင့် ဆာရာတို့နှစ်ယောက်မှာ ငါးလန်းပါးခန့် ကွဲကွာနေပြီးမှ ယခု ပြန်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြေးဖက်ကြသည်။ ပြီးတော့ မည်သူ့ကို မှ ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့သွားကာ တွတ်ထိုးနေကြသည်။

တွန်ဂါတာနှင့် ခရိတ်က သူတို့၏ ဝမ်းသာစိတ်များကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်နေကြသည်။

“ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ခရိတ်၊ ငါးလတောင် မတွေ့ဘဲနေရတာဆိုတော့ သိပ်ကို ကြာသွားတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်း ဘယ်လောက် အလုပ်များနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါလဲ ပြေးလွှားနေရတာပါပဲ၊ မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးတွေ့လို့ရတာက ဝါရှင်တန်မြို့မှာလေ”

“နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှာ စကားပြောရတာ တစ်လလောက်ကြာကယ်၊ ပြီးတော့ နယူးယောက်မြို့မှာ ဇင်ဘာတွေ့သံအမတ်ကြီးနဲ့ စကားပြောရတယ်၊ အဲဒီနောက် ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှာ မင်းကို ပြောပြစရာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဘာက စပြောရမုန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားကို ဇင်ဘာတွေ့အစိုးရက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာကပေါ့နော်ပြောပါလား”

ဟင်နရီပစ်ကရိန်းက ဝင်အကြံပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါက စ.ပြောမယ်၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ခိုးသတ်ပြီး ပစ္စည်းခိုးထုတ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲပြီး ထောင်ချခံရတဲ့ ပြစ်ဒဏ်တွေအားလုံးကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်တယ်”

“ဆမ်... သူတို့ ဒါလောက်တော့ အနည်းဆုံး လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

တွန်ဂါတာက ပြုံးပြီး ခရိတ်၏စကားကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ဒါက အစပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ မင်းဟာ ဇင်ဘာတွေ့နိုင်ခဲ့လို့ လူမျိုးတွေရဲ့ ရန်သူ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံတာကို ဖန်ဂါတာရာ အကျပ်ကိုင် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်၊ ကင်းလင်းနဲ့ ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်ကို မတရားသိမ်းထားတာ ပယ်ဖျက်ပြီး မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပြန်ပေးလိုက်ကြောင်းပါ တရားဝင် အမိန့်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်”

ခရိတ်မှာ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ တွန်ဂါတာ ဆက်ပြောနေသည်များကိုသာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

“တို့အားလုံး ဖြစ်ခဲ့တာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိမိကိုယ်ကို မိမိ ခုခံကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ဝန်ကြီးချုပ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ထိုက်ပွဲတွေဖြစ်ခဲ့တာတွေ၊ ရဟတ်ယာဉ်ကို လုပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တာတွေ အားလုံးကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်တာ”

ကြောင်းပါ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်”

ခရိတ်သည် ခေါင်းကိုသာ တယမ်းယမ်း လုပ်နေမိတော့သည်။

“တပ်မဟာ (၃) ကို မာတာဘယ်လီ နယ်မြေထဲက ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်တယ်။ ဖန်ဂါ ဘာရာရဲ့ ခါးပိုက်ဆောင်တပ်အဖြစ်က ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီး ကျန်တပ်ဖွဲ့တွေထဲမှာ လူခွဲရော ထည့်လိုက်တယ်။ မာတာဘယ်လီနယ်မြေမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားတာကို သွားကြည့်နိုင်ဖို့ မျက်မြင်သက်သေတွေကို ခွင့်ပြုနေတယ်”

“ဒါကတော့ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးသတင်းပဲ ဆမ်”

“ရိုသေးတယ်... ရိုသေးတယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်နဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို ပြန်ပေးတယ်။ ငါ့ကို တိုင်းပြည်ပြန်လာခွင့် ပေးတယ်။ နိုင်ငံရေး လုပ်ခွင့်ပေးတယ်။ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှ မရှိစေချင်ဘူးလို့ အာမခံချက်ပေးတယ်။ မာတာဘယ်လီသူပုန်တွေကို လွတ် ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးပြီး သူတို့အားလုံး လက်နက်ချနိုင်ဖို့အတွက် ငါ့ကို စေ့စပ်ဆွေးနွေးပေးသူ အဖြစ် အစိုးရက တာဝန်ပေးတယ်”

“ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရောက်ဖို့ ဦးတည်ပြီး မင်းလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ဆမ်၊ အခု မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ အားလုံး ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ဝမ်းသာပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ တကယ်ကို ဝမ်းသာပါတယ်”

“မင်းရဲ့ အကူအညီတွေကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လာရတာပါ”

တွန်ဂါတာက ဟင်နရီပစ်ကရိန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“လိုဘင်ဂူလာမီးတွေအကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ရတော့မလား” ဟင်နရီက လက်မြောက်ပြသည်။ ပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲများဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ

သည်။

“ခဏစောင့်ပါဦး၊ နေ့လယ်စာ အလျင်စားလိုက်ကြသေးတာပေါ့”

နေ့လယ်စာစားပွဲပေါ်တွင် အစားအသောက် ကောင်းကောင်းများ၊ ရှုပ်ပိန်နှင့် ပိုင်အရက် ကောင်းကောင်းများချည်း ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“လောလောဆယ် နံပါတ်တစ် ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရေးဆရာဖြစ်နေတဲ့ မောင့် အတွက် ကျုပ်က ဂုဏ်ပြုတာပဲ ဆိုပါစို့”

“ဟုတ်တယ်၊ စာအုပ်စုထွက်တဲ့နေ့ကစပြီး ခရိတ်ဟာ နယူးယောက်တိုင်းသတင်းစာ ရဲ့ စာရင်းမှာ နံပါတ်တစ် ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရေးဆရာအဖြစ် ဒီကနေ့အထိ ရပ်တည် နေတယ်”

အခန်းထောင့်မှ စယ်လီအန်းက လှမ်းပြောသည်။

“တီဇွီလွင့်ဖို့ ကိစ္စကရော” ဟု တွန်ဂါတာက မေးသည်။

“အခုအချိန်အထိတော့ စာချုပ်လက်မှတ်မထိုးကြရသေးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ကြားထားတာကတော့ မကြာခင် စာချုပ်ချုပ်တော့မယ် ဆိုတာပါ ပဲ၊ ကဲ... ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးများနဲ့ လူကြီးမင်းများခင်ဗျား၊ ရောင်းအစွဲဆုံး စာအုပ်ရေး နိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ ခရိတ်မဲလ်ဗီးရဲ့ နောက်ဆုံး ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေ နဲ့...”

ဟင်နရီက အရက်ခွက်ကိုမြှောက်ပြီး အားလုံးကြားအောင် ပြောလိုက်သည်။

တို့အားလုံး ခွက်အသီးသီးကို မြှောက်ကြသည်။

“ဒါကတော့ လိုဘင်ဂူလာမီးတွေကို ဂုဏ်ပြုတာပါ။ ကဲ... ခရိတ်ကို ပြောပြနိုင်ပါပြီ” ဟု ဟင်နရီကပင် ဆက်ပြောသည်။

“အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေတာ ဆယ်စက္ကန့်လောက် ရပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်... ”

“ဒါ သက်သက် မနာလိုလို့ပြောတာ” ဟု စယ်လီအန်းက ပြန်ပြောသည်။

တွန်ဂါတာက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“လိုဘင်ဂူလာမီးတွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့နဲ့ တန်းဖိုးဖြတ်ဖို့ကို ဟင်နရီပစ်ကရိန်းက လုံးဝတာဝန်ယူပေးပါတယ်။ ဟာရီဝင်စတန် ကျောက်မျက်ရတနာ ကုန်သည်ကြီးများ ကုမ္ပဏီက ပညာရှင်တွေဖြတ်တဲ့ တန်းဖိုးကတော့... ”

“ဆမ်... မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးဖြတ်သလဲ”

စယ်လီအန်းက မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ လှမ်းအော်သည်။

“အခု လောလောဆယ်မှာ စိန်ဖျေးတွေ ထိုးကျနေတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိထားကြတဲ့အတိုင်းပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ခုနစ်သောင်းတန်ဖိုးရှိတဲ့ စိန်တံစလုံးဟာ ဒီနေ့ နှစ်သောင်းပဲ တန်ဖိုးရှိပါတော့တယ်”

“ဆမ်... ကျွန်မ အသည်းယားအောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောစမ်း ပြောစမ်း... ဘယ်လောက်လဲ”

စယ်လီအန်းကပင် အသံပြုကြီးဖြင့် ထအော်ပြန်သည်။

“ပြောပါဗျာ၊ ပညာရှင်တွေ တန်ဖိုးဖြတ်လိုက်တာကတော့ ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ခြောက်ရာ ဖြစ်ပါတယ်”

အခန်းထဲမှာ ရှိနေသူအားလုံး အံ့ဩစကား၊ ဝမ်းသာစကားများကို တစ်ပြိုင်တည်း အလှအယက် ပြောကြသည်။ တွန်ဂါတာမှာ ဆက်မပြောနိုင်သေးဘဲ သည်အတိုင်း ရပ်စောင့်နေရသည်။

“စောစောကတည်းက ကျွန်တော်တို့ချင်း သဘောတူထားကြတဲ့အတိုင်း စိန်တွေ အားလုံးကို ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး ထိန်းသိမ်းသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံဖို့ ခရိတ်ကို မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

“လက်ခံပါတယ်”

ခရိတ်က မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ စိန်ဆယ့်လေးလုံးကိုတော့ ထုတ်ရောင်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစိန် ဆယ့်လေးလုံးအတွက် ဒေါ်လာငါးသန်း ရပါတယ်။ ငွေငါးသန်းစလုံး ကမ္ဘာ့ဘဏ်ကို သွင်းလိုက်ပါတယ်။ ခရိတ်အပေါ်မှာ တင်ရှိနေတဲ့ကြွေးနဲ့ အတိုးတွေကို အကျေဆပ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်”

တွန်ဂါတာက အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ခရိတ်၊ လက်ခံရရှိကြောင်း ပြောစာတွေ၊ နောက်ပြီးတော့ လိုဘင်ဂူလာမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ကြွေးမြီကင်းရှင်းသွားပါပြီ။ ကင်းလင်းနဲ့ ဇမ်ဘက်ဇီရေယမုန်ကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ပါပြီ”

ခရိတ်က စာအိတ်ကို သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားရင်း တွန်ဂါတာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင်လည်း အံ့အားသင့်နေသည်။ တွန်ဂါတာ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးကလေးများမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခရိတ်ဘက်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်လိုက်ပြီး အရေးတကြီး ပြောသည်။

“အဲဒါတွေကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ မင်းဆီက တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုပါရစေ သူငယ်ချင်း”

“တောင်းပါ။ ဘာမဆိုတောင်းပါ” ဟု ခရိတ်က ပြန်ပြောသည်။

“အာဖရိကကို ပြန်လာပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိလေးတစ်ခုပဲ တောင်းပါရစေ။ မင်းလိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကို ငါတို့တိုင်းပြည်က လိုအပ်နေပါတယ်”

ခရိတ်က စားပွဲတစ်ဘက်ခြမ်းမှာရှိနေသည့် စယ်လီအန်း၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

“သူတို့ကို မင်းပဲ ပြောပြလိုက်ပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ဆမ်း... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှင်တို့နဲ့အတူတူ ပြန်လိုက်လာကြမှာပါ။ ကတိပေးပါတယ်”

စယ်လီအန်းနှင့် ခရိတ်သည် ကင်းလင်းသို့ လင့်ရိုတာကားဟောင်းကလေးကို မောင်းပြီး ပြန်လာကြသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းနေရောင်ကြောင့် မြက်ခင်းများမှာ ရွှေရောင်ဝင်းနေကြလေသည်။

ခြံအလုပ်သမားများအားလုံးက သစ်ပင်ရိပ်များမှနေ၍ သူတို့ကို စောင့်ကြိုနေကြသည်။

ခရိတ်က ရှာဒရက်ကို ဝမ်းသာအားရဖက်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ အဘိုးကြီး၏ လက်မရှိတော့သော အင်္ကျီလက်တစ်ဘက်က တွဲလောင်းကျကာ ယမ်းနေသည်။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဟောတိုခွေးသားတွေ လက်နှစ်ဘက်နဲ့ လုပ်နိုင်တာထက် ပိုကောင်းအောင် လက်တစ်ဘက်တည်းနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ရှာဒရက်က ပြောသည်။

ခရိတ်က အားလုံးကြားလောက်အောင် အော်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အဝေးအယူကလေးတစ်ခုလောက် လုပ်လိုက်ကြရအောင်လား၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ခြေထောက်တစ်ဘက် ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို လက်တစ်ဘက် ပြန်ပေးမယ်လေ”

ရှာဒရက်သည် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်အထိ အားပါးတရ ရယ်လေတော့သည်။ သူ၏ အငယ်ဆုံးဇနီးတစ်ယောက်က သူ့ကို လာဆွဲခေါ်သွားတော့မှ ပါသွားလေသည်။

ဂျိုးဇက်က စားတော်ချက် အဝတ်အစားများကို သစ်သစ်လွင်လွင် တောက်တောက်ပပဝတ်ပြီး လသာဆောင်မှနေ၍ သူတို့ကို ကြိုဆိုနေသည်။

“အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာကတော်”

လှေကားပေါ်သို့ တက်သွားသည့် စယ်လီအန်းကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

တကယ်လည်း ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေကြသည်။

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ် ဂျိုးဇက်၊ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ လူနှစ်ရာဖိတ်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

စယ်လီအန်းက ဆင်ဒီဘယ်လီဘာသာဖြင့် ပီပီသသကြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်မှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်လေသည်။

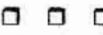
“အခုမှပဲ တို့ဘာသာစကားကို တကယ်နားလည်တဲ့ ဆရာကတော်ကို တွေ့ရတော့တယ်၊ မင်းတို့ကောင်တွေ အတင်းပြောမယ်တော့ မကြံလေနဲ့နော်” ဟုလည်း သူ့လူများကို လှည့်ပြောသည်။

ခရိတ်နှင့် စယ်လီအန်းသည် လက်ချင်းတွဲကာ လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေကြသည်။ ကင်းလင်းစွာလုပ်သမားများက သူတို့ကို ကြိုဆိုနေကြောင်း သိမြင်သိချင်းဆိုကြသည်။ သိချင်းဆုံးသွားတော့ ခရိတ်က စယ်လီအန်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကြိုဆိုပါတယ် အချစ်ရယ်” ဟုလည်း တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

သူတို့ရှေ့တွင် အမျိုးသမီးများက ဝမ်းသာအားရ လှည့်ပတ်ကကြသောအခါ အမျိုးသားများက လက်ခုပ်များ ပိုင်းတီးပေးသည်။

ခရိတ်က စယ်လီအန်း၏နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်လေတော့သည်။

သိရှိမြိုင်

၂၉. ၁၀. ၁၉၈၅
(မြန်မာပြန်ပြီးပြီ)